KRISTUS
PASSIONEN

New Covenant Publications International. Swedish

Upphovsrätt © 2020. Nytt Förbund Internationella Publikationer

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt utan uttryckligt skriftligt tillstånd från upphovsmannen, utom när det gäller korta citat som förkroppsligas i kritiska artiklar och recensioner. Vänligen hänvisa alla relevanta frågor till utgivaren.

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt, elektroniskt eller mekaniskt, inklusive kopiering, inspelning eller genom ett informationslagrings- och hämtningssystem - utom av en granskare som kan citera korta avsnitt i en recension som ska tryckas i en tidning eller tidning - utan skriftligt tillstånd från förlaget.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i Publikationsdata

Redigering och design av: Nytt Förbund Internationell Grupp

Tryckt i Storbritannien.

Första tryckningen 26 maj 2020

Publicerad av: Nytt Förbund Internationella Publikationer

P.O. Ruta 7777-777
Devon, London, Storbritannien 234-543

Besök webbplatsen: www.newcovenant.co.uk

KRISTUSPASSIONEN

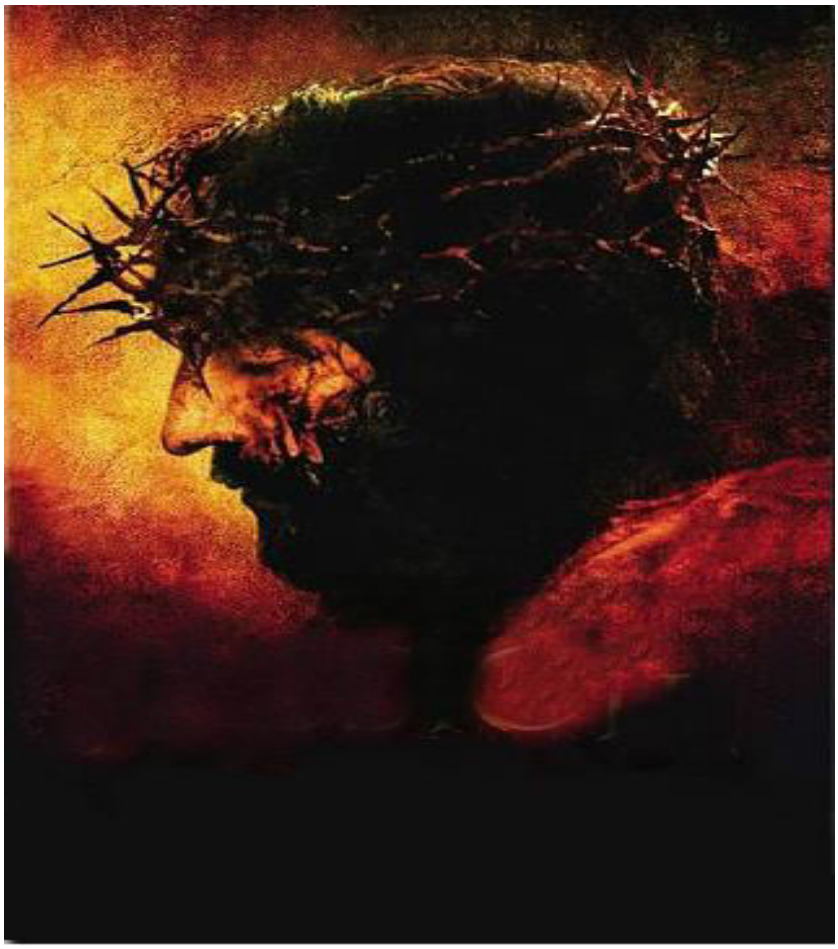

Jesus stått som en mäktig ceder som trotsade den storm av motstånd som lät sitt raseri gå ut över honom; som ensam kämpade mot mörkrets makter. Hårdnackade viljor och sinnen som var fulla av hat och list, hade förgäves sökt förvirra och övervinna honom. Han framstod i gudomligt Majestät som Guds Son. Nu var han lik ett grässtrå som piskades och böjdes av den vreda stormen; under syndens börda och utsatt för övernaturlig tortyr ... Århundraden före korsfästelsen, Det är skrivet, " Min kraft är förtorkad och lik en lerskärva, min tunga låder vid min gom, och du lägger mig i dödens stoft. Ty hundar omgiva mig; de ondas hop har kringränt mig, mina händer och fötter hava de genomborrat." Jesu fiender öste ut sitt ursinne över honom där han hängde på korset. Präster, rådsherrar och skriftlärde förenade sig med pöbeln i att håna den döende Frälsaren. Den här boken vittnar om Kristi dyrbara kärlek, oändliga liv och brinnande passion.

Denna sida har medvetet lämnats blank.

New Covenant Publications

International Inc.

Reformationsböcker, Reformerade Sinnen

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Erkännande

Den här boken är tillägnad Herre Gud.

Förord

New Covenant Publications International kopplar igen läsaren till den gudomliga planen som binder himmel och jord och förstärker evigheten för lagkärlek. Logotypen, förbundets ark representerar intimiteten mellan Kristus Jesus och hans folk och centralen i Guds lag. Som det står skrivet: “Detta ska vara det förbund som jag kommer att sluta med Israels hus säger Herren. Jag kommer att lägga min lag i deras inre delar och skriva det i deras hjärtan och de ska vara mitt folk och jag ska vara deras Gud. ” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerbrevet 8: 8-10). I själva verket vittnar det nya förbundet om en inlösen, född av oförminskad strid och förseglad med blod.

I otaliga århundraden har många uthärdat svåra lidande och obegripligt förtryck, beräknat för att utplåna sanning. Särskilt under de mörka åldrarna hade detta ljus blivit väldigt bäddat och täckt av mänskliga traditioner och populär okunnighet, eftersom världens invånare hade föraktat visdom och överträtt förbundet. Kompromissens misslyckande med ökande ondskaper framkallade en sådan plåga av obruten degeneration och diabolisk omänsklighet, att många liv ofrivilligt offrade och vägrade att överge samvetsfriheten. Ändå återupplivades en förlorad kunskap, speciellt under reformationens tid.

1500-talets reformationsperiod utlöste ett ögonblick av sanning, grundläggande förändringar och därmed turbulens, vilket återspeglas i motreformationen. Genom denna volym upptäcker man emellertid den obestridliga betydelsen av denna singulära revolution från reformatorernas och andra modiga pionjärer. Från deras berättelser kan man förstå de rasande striderna, orsakerna till sådant fenomenalt motstånd och övernaturliga ingripanden.

Vårt motto: “Reformationsböcker, Reformerade Sinnen”, accentuerar den distinkta litteraturgenren, sammansatt i en kritisk era och dess inverkan. Det resonerar också hur brådskande personlig reformering, återfödelse och omvandling är. När Gutenbergs tryckpress, tillsammans med översättningsbyrån, spridit principerna för den reformerade tron, för cirka 500 år sedan, skulle den digitaliserade pressen och onlinemedia kommunicera på alla språk sanningsljuset i dessa sista tider.

Innehållsförteckning

Kapitel 1 - För att bo ibland oss 7
Kapitel 2 - De Utvalda 12
Kapitel 3 - Hans tid var inne 15
Kapitel 4 - Uppfylld förväntan 19
Kapitel 5 - Förstlingsgåvan 22
Kapitel 6 - De följde en stjärna 27
Kapitel 7 - Mognad i tysthet 32
Kapitel 8 - Vaknande insikt 37
Kapitel 9 - Kollisionskurs 43
Kapitel 10 - Rösten i öknen 49
Kapitel 11 - Vändpunkt 58
Kapitel 12 - Avgörande konfrontation 61
Kapitel 13 - Dyrköpt seger 69
Kapitel 14 - Deras klarsyn 73
Kapitel 15 - Bröllopsfest räddad 81
Kapitel 16 - Gisslet över månglarna 88
Kapitel 17 - Nattlig intervju 96
Kapitel 18 - Vindkantring 103
Kapitel 19 - Kvinnan vid brunnen 106
Kapitel 20 - Situation i blixtbelysning 114
Kapitel 21 - Ifrågasatta maktanspråk 117
Kapitel 22 - Ödesdiger bankett 127
Kapitel 23 - Förutsägelser blir verklighet 136
Kapitel 24 - Timmermannens son 140
Kapitel 25 - Eko från fiskebåt 146
Kapitel 26 - I sin egen stad 150
Kapitel 27 - Hans läkande makt 157
Kapitel 28 - Skatteindrivare tänker om 165

Kapitel 29 - Minnesdagen 172
Kapitel 30 - De blivande fackelbärarna 178
Kapitel 31 - Programförklaringen 184
Kapitel 32 - All makt i hans händer 196
Kapitel 33 - Den stora gemenskapen 200
Kapitel 34 – Erbjudandet 205
Kapitel 35 - Vem är denne? 209
Kapitel 36 - Det gyllene tillfället 215
Kapitel 37 - Med hans uppdrag 218
Kapitel 38 - Rekreation i ödemark 225
Kapitel 39 - De fyllda korgarna 229
Kapitel 40 - I stormens våld 234
Kapitel 41 - Kris i Galiléen 239
Kapitel 42 - Mot prästmakt och traditioner 248
Kapitel 43 - Över rasbarriärerna 251
Kapitel 44 - Tecknet 255
Kapitel 45 - Molnen hopas 260
Kapitel 46 - Ljusgestalterna 267
Kapitel 47 - Befrielse med underton 270
Kapitel 48 - Den omvända principen 274
Kapitel 49 - De gröna hyddornas högtid 282
Kapitel 50 - Spioneri och intriger 286
Kapitel 51 - Och ljuset lyste 293
Kapitel 52 - De skall bo i trygghet 303
Kapitel 53 - Den sista resan 308
Kapitel 54 - Besvärande fråga 315
Kapitel 55 - Det annorlunda riket 320
Kapitel 56 - Deras sinnelag 324
Kapitel 57 - Rådman vid vägskäl 328
Kapitel 58 - Det mest övertygande 332

Kapitel 59 - Prästernas intriger 341
Kapitel 60 - Det nya rikets lag 345
Kapitel 61 - Sackeus — publikanen 349
Kapitel 62 - Alabasterflaskan 352
Kapitel 63 - Din konung kommer 361
Kapitel 64 - Det dömda folket 368
Kapitel 65 - Templets herre 373
Kapitel 66 - Tillspetsad konflikt 382
Kapitel 67 - Avslöjandet 388
Kapitel 68 - Grekernas begäran 396
Kapitel 69 - Framtidsvision 401
Kapitel 70 - De två grupperna 408
Kapitel 71 - Den räddande principen 412
Kapitel 72 - Minnesfesten 419
Kapitel 73 - Jag kommer tillbaka 426
Kapitel 74 - Getsemane 439
Kapitel 75 - Inför överstepräster na 447
Kapitel 76 - Judas — Förrädaren 458
Kapitel 77 - Inför romersk domstol 464
Kapitel 78 - Golgatadramat — vändpunkten 478
Kapitel 79 - Fullbordat uppdrag 489
Kapitel 80 - I förseglad grav 494
Kapitel 81 - Livets Furste 503
Kapitel 82 - Han är inte här 507
Kapitel 83 - Vägen till Emmaus 511
Kapitel 84 - I deras mitt 515
Kapitel 85 - Det förnyade undret 520
Kapitel 86 - Till hela världen 526
Kapitel 87 - Åter till ljusets värld 535

Kapitel 1- För att bo ibland oss

”Man skall giva honom namnet Emmanuel. . . Gud med oss.” Ljuset från ”kunskapen om Guds härlighet” visar sig i Kristi ansikte. Av evighet var Herren, Jesus Kristus, ett med Fadern, han var ”Guds egen avbild”, avbilden av hans storhet och härlighet, ”hans härlighets återsken”. Det var för att uppenbara denna härlighet som han kom till denna värld. Till denna av synden förmörkade jord kom han för att uppenbara Guds kärleks ljus, han kom för att bli ”Gud med oss”. Därför profeterades det också om honom ”man skall giva honom namnet Emmanuel”.

Genom att komma för att bo ibland oss skulle Jesus uppenbara Gud för både människor och änglar. Han var Guds ord — Guds tanke som gjordes hörbar. I sin bön för sina apostlar säger han: ”Jag har kungjort för dem ditt namn.” ”En Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet” — ”på det att den kärlek, som du har älskat mig med, må vara i dem, och jag i dem.” Men det var inte bara av hänsyn till människorna som denna uppenbarelse gavs. Vår lilla värld är universums lärobok. Guds nåds avsikt, den återlösande kärlekens gåta är något som också änglarna vill skåda in i och detta kommer att förbli föremål för deras studium genom ändlösa tidsåldrar. Både de återlösta och de ickefallna väsendena kommer att i Kristi kors finna ämne för sin forskning och sin sång. Det skall visa sig att den härlighet som lyser från Jesu ansikte är den självuppoffrande kärlekens härlighet. I ljuset från Golgata avslöjas att den självförnekande kärlekens lag är livets lag både för jorden och himmelen och att den kärlek som inte söker sitt eget har sitt ursprung i Guds väsen. I honom som var saktmodig och ödmjuk uppenbarades de egenskaper som kännetecknar honom som bor i ett ljus dit ingen kan komma.

I begynnelsen uppenbarades Gud i allt skapat. Det var Kristus som utspände himlen och lade jordens grundvalar. Det var han som placerade himlakropparna i deras banor och som skapade markens blommor. ”Du. . . gör bergen fasta genom din kraft.” ”Hans är havet, ty han har gjort det.” — Ps. 65:7; 95:5. Det var han som fyllde jorden med skönhet och luften med sång. Och i allting på jorden, i luften och på himlen skrev han budskapet om Faderns kärlek.

Nu har synden vanställt Guds fullkomliga verk, men hans prägel finns kvar. Även nu berättar allt skapat om hans upphöjda härlighet. Den egensinniga människan är den enda som lever enbart för sig själv. Det finns inte en fågel som far genom luften eller ett djur som rör sig på marken utan att de på något sätt tjänar andra skapade varelser. Det finns inte ett blad i skogen eller ens det oansenligaste strå som inte har sin uppgift att fylla. Varje träd, varje buske och varje blad utsänder den livskomponent utan vilken varken människor eller djur kan leva. Människor och djur bidrar i sin tur med den livskomponent som är nödvändig för trädets, buskens och bladens liv. Blommorna sänder ut vällukt och utvecklar sin skönhet till välsignelse för världen. Solen sänder ut sitt ljus till glädje för tusentals världar. Havet är urkällan till alla våra källor och vattendrag. Det tar emot vattnet från dessa, men det tar emot för att kunna ge. Dimman som stiger upp från havet faller som regnskurar ner på jorden för att den skall kunna frambringa ny växtlighet.

Änglarna från härlighetens rike finner sin glädje i att ge — ge kärlek och outtröttlig omvårdnad åt fallna och gudsfrånvända människor. Himmelska väsen vädjar till människor. De för med sig ljus från himmelen till denna mörka värld. Genom mild och tålmodig tjänst påverkar de människorna för att föra de förlorade in i en gemenskap med Kristus som är innerligare än de själva kan känna.

Men om vi vänder oss bort från alla indirekta sätt på vilka Gud presenterar sig, ser vi Gud i Jesus. Genom att betrakta Jesus ser vi att Guds givmildhet är ett uttryck för hans härlighet. ”Jag gör icke något av mig själv”, sade Jesus, ”såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig, och. . . jag lever genom Fadern”. ”Jag söker icke min egen ära”, utan ”dens ära, som har sänt” mig. (Joh. 8:28; 6:57; 8:50; 7:18.)

I dessa ord framställs den stora princip som är livets lag för hela universum. Jesus fick allting från Gud, men han tog emot för att ge. Detsamma är förhållandet i himmelen. I det som han gör för alla skapade varelser strömmar Faderns liv genom hans älskade Son ut till alla, genom Sonen återvänder det till honom, som är alltings urkälla, i lovprisande och glädjefylld tjänst, i en flodvåg av kärlek. Genom Kristus blir sålunda kärlekstjänstens kretslopp fullbordat och avspeglar den store Givarens väsen, livets lag.

I själva himmelen överträddes denna lag. Synden hade sitt ursprung i egenkärlek och självtillfredsställelse. Lucifer, den överskuggande keruben, ville bli den störste i himmelen. Han försökte vinna dominerande inflytande över de himmelska väsendena. Han ville leda dem bort från Skaparen och själv bli föremål för vördnad och hyllning. Därför framställde han Gud i falsk belysning. Han påstod att Gud ville upphöja sig själv. Han beskrev den kärleksfulle Skaparen med sina egna onda karaktärsdrag. Därigenom bedrog han änglarna. Och på samma sätt bedrog han senare också människorna. Han kom dem att tvivla på Guds ord och att förlora tilliten till Guds godhet. På grund av att Gud är rättvisans och det upphöjda majestätets Gud förledde Satan dem till att se på Gud såsom sträng och oförsonlig. På detta sätt förledde han människorna till att förena sig med honom i uppror mot Gud. Så sänkte sig olyckans natt över vår värld.

Jorden blev förmörkad som en följd av att man missförstod och missuppfattade Gud. Satans förföriska makt måste brytas, för att de dystra skuggorna skulle kunna lättas och för att världen skulle kunna föras tillbaka till Gud. Detta kunde inre ske genom tvång. Användandet av tvång eller våld står i strid med Guds rikes principer. Gud vill endast ha en kärlekens tjänst. Kärleken kan inte påtvingas någon, ingen kan vinna den genom tvång eller auktoritet. Endast genom kärlek kan kärlek väckas. Att känna Gud är att älska honom. Satans karaktär måste uppenbaras som en motsats till Guds väsen. Bara en enda i hela universum kunde göra detta. Bara Han som kände höjden och djupet i Guds kärlek, kunde ge exempel på den. Över världens mörka natt måste ”rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina vingar”. (Mal. 4:2.)

Frälsningsplanen är inte någon efterkonstruktion, en plan som lades efter det att Adam syndat. Den var en uppenbarelse av den ”nu avslöjade hemlighet, som förut under evärdliga

tider har varit outtalad". (Rom. 16:25.) Den var en utveckling av de principer som från evighet utgjort Guds regerings grundval. Från begynnelsen visste Gud och Kristus att Satan skulle göra uppror och att människan skulle falla genom rebellens förföriska makt. Gud hade inte någon del i syndens existens, men han förutsåg att den skulle komma. Därför vidtog han åtgärder för att möta den fruktansvärda olyckan. Så stor var hans kärlek till världen, att han ingick ett förbund och lovade att ge sin enfödde Son "på det att var och en som tror på honom skall icke förgås utan hava evigt liv". (Joh. 3:16.)

Lucifer hade sagt: "Högt ovanför Guds Stjärnor vill jag ställa min tron. . . Jag vill. . . göra mig lik den Högste." Jes. 14:13, 14. Men Kristus "var till i Gudsskepnad men räknade icke jämlikheten med Gud såsom ett byte utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt". (Fil. 2:6, 7.)

Detta var ett frivilligt offer. Jesus kunde ha fortsatt att leva vid Faderns sida. Han kunde ha behållit himmelens härlighet och änglarnas vördnad och tillbedjan. Men han valde att återlämna spiran i Faderns händer och att stiga ned från världsalltets tron för att kunna föra ljus till dem som var försänkta i mörker, och för att ge liv åt de förlorade.

För nästan två tusen år sedan hördes en röst av hemlighetsfull innebörd från universums tron: "Se, jag kommer!" "Slaktoffer och spisoffer begärde du icke, men en kropp beredde du åt mig;. . . 'Se, jag kommer — i bokrullen är skrivet om mig — för att göra din vilja, o Gud.'" — Hebr. 10: 5-7. Med dessa ord förkunnades fullbordandet av det syfte som hade varit fördolt från evighet. Kristus stod inför sitt inträde i världen för att födas som människa. Han sade: "En kropp beredde du åt mig." Om han hade kommit i den härlighet som han hade hos sin Fader innan världen var till, skulle vi inte ha kunnat uthärda ljuset av hans närvaro. Men för att vi skulle kunna se den utan att förgås, blev hans härlighet dold för oss. Hans gudom blev klädd i mänsklighet, hans osynliga härlighet i den synliga människans gestalt.

Detta framställs i symboler och sinnebilder. Den brinnande busken i vilken Kristus uppenbarade sig för Moses, uppenbarade Gud. Den symbol som valdes för att framställa gudomen var en oansenlig buske, i vilken ingenting tilldragande tycktes finnas. I denna var den Evige dold. All barmhärtighets Gud lät sin härlighet ta sin boning i en mycket obetydlig avbild, för att Moses skulle kunna se på den och leva. På samma sätt uppenbarade sig Gud för Israel i molnstoden om dagen och i eldstoden om natten. Genom den meddelade han sin vilja och uppenbarade sin nåd. Guds härlighet dämpades och hans majestät beslöjades för att dödliga människors svaga syn skulle kunna betrakta den. På samma sätt skulle Kristus komma i "vår förnedringskropp", "i människogestalt". (Fil. 3:21; 2:7.) I världens ögon hade han inte någon skönhet som skulle komma dem att dras till honom och ändå var han Gud, uppenbarad i "mänskligt kötts gestalt", himmelens och jordens ljus. Hans härlighet blev beslöjad, hans storhet och majestät blev dold för att han skulle kunna närma sig nedtyngda, frestade människor.

Genom Moses befallde han israeliterna: "De skola göra åt mig en helgedom, för att jag må bo mitt ibland dem." — 2 Mos. 25:8. Och han bodde i helgedomen mitt ibland sitt

folk. Symbolen på hans närvaro befann sig mitt ibland dem under hela deras mödosamma vandring genom öknen. På samma sätt reste Kristus sin helgedom mitt i vårt mänskliga läger. Han satte upp sitt tält vid sidan om människors tält för att han skulle kunna bo ibland dem och för att vi skulle lära känna hans gudomliga liv och väsen. ”Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning.” — Joh. 1:14.

Allt sedan Jesus kom för att leva bland oss, vet vi att Gud känner till våra prövningar och har medkänsla med oss i våra sorger. Varje människa skall kunna förstå att vår Skapare är syndares vän. I Bibelns undervisning, i varje glädjefyllt löfte, i varje kärlekens handling och i varje gudomligt uppenbarande i Frälsarens liv på jorden ser vi exempel på ”Gud med oss”.

Satan framställer Guds kärlekslag som en självviskhetens lag. Han förklarar, att det är omöjligt för oss att lyda dess föreskrifter. Orsaken till våra förfäders avfällighet, med all den olycka som följde på den, lägger han på Skaparen och förleder människorna till att betrakta Gud som upphovet till synd, lidande och död. Jesus skulle avslöja detta bedrägeri. Som en av oss skulle han ge exempel på lydnad. Därför tog han på sig vår natur och fick genomgå våra erfarenheter. ”Därför måste han i allt bliva lik sina bröder.” Om vi hade varit utsatta för något, för vilket Jesus inte blev utsatt, skulle Satan på den punkten framställa Guds kraft som otillräcklig för oss. Detta är orsaken till att Jesus ”varit frestad i allting, likasom vi”. (Hebr. 2:17; 4:15.) Han uthärdade varje prövning som vi kan utsättas för. Och för egen del använde han inte någon kraft som inte fritt erbjuds oss. Som människa mötte han frestelser och han segrade över dem med den kraft som Gud gav honom. Han säger: ”Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.” — Ps. 40:9. Under det att han gick omkring och gjorde väl och botade alla som var plågade av Satan, förklarade han för människorna vad som var kännetecknande för Guds lag och vad hans tjänande avsåg. Hans liv vittnar om att det är möjligt också för oss att lyda Guds lag.

Genom sin mänskliga natur blev Jesus ett med mänskligheten. Genom sin gudomsnatur hade han förbindelse med Guds tron. Som Människoson gav han ett exempel på lydnad, som Guds Son ger han oss kraft att lyda. Det var Kristus som talade till Moses ur den brinnande busken på berget Horeb och sade: ”JAG ÄR DEN JAG ÄR. . . Så skall du säga till Israels barn: ’JAG ÄR’ har sänt mig till eder.” — 2 Mos. 3:14. Detta var löftet om Israels befrielse. Då han kom i mänsklig gestalt förklarade han sig vara denne JAG ÄR. Barnet från Betlehem, den saktmodige och ödmjuke Frälsaren är Gud ”uppenbarad i köttet”. Och till oss säger han: ”JAG ÄR den gode herden.” ”JAG ÄR det levande brödet.” ”JAG ÄR vägen och sanningen och livet.” ”Mig är given all makt i himmelen och på jorden.” — 2 Mos. 3:14; 1 Tim. 3:16; Joh. 10:11; 6:51; 14:6; Matt. 28:18. JAG ÄR garantin för varje löfte. JAG ÄR, frukta inte! ”Gud med oss” är en garanti på vår befrielse från synd, försäkringen om vår kraft att kunna lyda himmelens lag.

Då Jesus steg ner till jorden för att ta på sig mänsklig natur uppenbarade han ett sätt att leva, som är det motsatta till Satans. Men han gick ännu längre på ödmjukhetens väg: ”Så befanns han i utvärtes motto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.” — Fil. 2:7, 8. Liksom översteprästen tog av sig sin praktfulla ämbetsdräkt och förrättade tjänsten i den vanliga prästens vita kläder, iklädde sig Jesus tjänarens gestalt och frambar ett offer, i det han själv var präst och själv var offret. ”Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid.” — Jes.53:5.

Jesus blev behandlad såsom vi förtjänar, för att vi skulle kunna bli behandlade som han förtjänar. Han blev dömd för våra synder, som han inte hade någon del i, för att vi skulle kunna bli rättfärdiggjorda genom hans rättfärdighet som vi inte hade någon del i. Han led den död som tillkom oss för att vi skulle kunna få del av det liv som han hade. ”Genom hans sår bliva vi helade.” — Jes. 53:5.

Genom sitt liv och sin död har Jesus åstadkommit till och med mer än läkandet av den skada som synden åstadkommit. Det var Satans avsikt att åstadkomma en evig skilsmässa mellan Gud och människan, men i Kristus har vi blivit ännu närmare förenade med Gud, än vi skulle ha varit om vi aldrig hade fallit. Genom att ta på sig vår natur har Frälsaren bundit sig vid mänskligheten med ett band som aldrig kan brytas. Genom evighetens tidsåldrar är han förenad med oss. ”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son.” — Joh. 3:16. Han utgav honom inte bara för att han skulle bära våra synder och för att dö som vårt slaktoffer, han utgav honom för hela den avfälliga mänskligheten. För att försäkra oss om sitt oföränderliga fridsförbund, utgav Gud sin enfödde Son för att han skulle bli en av människornas familj och till evig tid behålla sin mänskliga natur. Detta är bekräftelsen på att Gud skall uppfylla sitt ord. ”Ett barn varder *oss*fött, en son bliver *oss* given, och på hans skuldror skall herradömet vila.” I sin Sons person har Gud antagit mänsklig natur och har infört den i själva himmelen. Det är Människosonen som med Fadern delar universums tron. Det är Människosonen som skall kallas ”Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste”. (Jes. 9:6.) Han som heter: JAG ÄR, medlaren mellan Gud och mänskligheten, lägger sin hand på dem båda. Han som är ”helig, oskyldig, obesmittad, skild från syndare”, blygs inte för att kalla oss bröder. (Hebr. 7:26; 2:11.) I Jesus är familjen på jorden och familjen i himmelen sammanknuten. Kristus, den förhärligade, är vår broder. Himmelen är innesluten i mänskligheten och mänskligheten är omsluten av den eviga kärleken.

Gud säger om sitt folk: ”Ja, ädelstenar äro de i en krona, strålande över hans land. Huru stor bliver icke deras lycka, huru stor deras härlighet!” — Sak. 9:16, 17. De återlöstas upphöjelse skall bli en evig bekräftelse på Guds barmhärtighet. ”I de kommande tidsåldrarna” skall han bevisa sin nåds översvinnliga rikedom genom godhet mot oss i Kristus Jesus, eftersom ”Gud ville att hans mångfaldiga visdom. . . skulle bliva kunnig för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen. Sådant hade hans beslut varit från tidsåldrarnas begynnelse, det som han utförde i Kristus Jesus, vår Herre”. — Ef. 2:7; 3:10, 11.

Genom Jesu återlösningsverk står Guds regering rättfärdigad. Den Allsmäktige har blivit känd såsom kärlekens Gud. Satans anklagelser har motbevisats och hans karaktär avslöjats. Upproret kommer aldrig mer att återupprepas. Synd kan aldrig mer komma in i universum. För all evighet kommer alla att vara skyddade mot avfällighet. Genom den självuppoffrande kärleken har jordens och himmelens invånare knutits till sin Skapare med ett oupplösligt enhetens band. Återlösningens verk kommer att bli fullständigt. På den plats där synden överflödade, har Guds nåd blivit ännu mer överflödande. Själva jorden, som var den plats Satan gjorde anspråk på som sitt rike, skall inte bara bli återlöst utan också upphöjd. Vår lilla värld som under syndens förbannelse var den enda mörka fläcken i Guds härliga skaparverk skall bli hedrad framför alla andra världar i hans universum. Här, där Guds Son tog sin boning i människogestalt och där härlighetens Konung led och dog, här skall han, när han en gång gör allting nytt, ta sin boning bland människorna. ”Han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem.” — Upp. 21:3. Och när de återlösta genom ändlösa tidsåldrar vandrar i Herrens ljus, skall de lovsjunga honom för hans outsägliga gåva — Emmanuel, Gud med oss.

Kapitel 2 - De Utvalda

I mer än tusen år hade judafolket väntat på Frälsarens ankomst. Till denna händelse hade de knutit sina ljusaste förhoppningar. I sång och profetia, i tempelritual och familjebön hade de slutit upp kring hans namn. Och ändå kände de inte igen honom då han kom. Han som var den som himmelen älskade blev för dem ”såsom ett rotskott ur förtorkad jord”. Han ”hade ingen gestalt eller fägring” och de såg ingen skönhet hos honom som kom dem att dras till honom. ”Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom.” — Jes. 53:2; Joh. 1:11.

Ändå hade Gud utvalt Israel. Han hade kallat dem till att bland människorna bevara kunskapen om hans lag och om de symboler och profetior som pekade fram emot Frälsaren. Han ville att de skulle vara källspång till frälsning för världen. Vad Abraham var i det land där han uppehöll sig, vad Josef var i Egypten och Daniel vid det babyloniska hovet, det skulle hebréerna vara bland de olika folkslagen. De skulle uppenbara Gud för människorna.

Då Abraham kallades, hade Herren sagt till honom: ”Jag skall välsigna dig. . . och du skall bliva en välsignelse. . . och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade.” — 1 Mos. 12:2, 3. Samma undervisning hade upprepats genom profeterna. Till och med efter det att israeliterna hade blivit härjade av krig och fångenskap, tillhörde detta löfte dem: ”Då skall Jakobs kvarleva vara bland många folk såsom dagg från Herren, såsom en regnskur på gräs, vilken icke dröjer för någon mans skull eller väntar för människobarns skull.” Angående templet i Jerusalem sade Herren genom Jesaja: ”Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.” — Mika 5:7; Jes. 56:7.

Israeliterna satte emellertid sitt hopp till jordisk storhet. Från den tid då de vandrade in i Kanaan avvek de från Guds befallningar och följde hedningarnas seder och livssätt. Förgäves varnade Gud dem genom sina profeter. Förgäves drabbades de av straff genom förtryck från de kringboende folkens sida. Varje reformation efterföljdes av en djupare avfällighet. Om Israels folk hade varit trogna mot Gud, skulle han ha kunnat fullborda sitt syfte genom att ära och upphöja dem. Hade de följt lydnadens vägar, skulle han ha upphöjt dem ”över alla folk som han har gjort. . . till lov, berömmelse och ära”. ”Alla folk på jorden”, sade Moses, ”skola se att du är uppkallad efter Herrens namn; och de skola frukta dig.” ”När de (andra folk) få höra alla dessa stadgar, skola de säga: ’I sanning, ett vist och förståndigt folk är detta stora folk.’” — 5 Mos. 26:19; 28:10; 4:6. Men på grund av deras otro kunde Guds syfte bara genomföras under ständig motgång och förödmjukelse.

De fördes i Fångenskap till Babylon och spreds omkring i de avgudadyrkande länderna. Under hemsökelsen förnyade många sin trohet mot hans förbund. När de hängde sina harpor i pilträden och sörjde över det heliga templet som låg öde, strålade den gudomliga sanningens ljus ut ifrån dem och kunskapen om Gud blev känd bland folkslagen. De främmande offersystemen var en förvanskning av det system som Gud hade förordnat. Många uppriktiga tillbedjare och anhängare av de främmande ritualerna lärde sig av hebréerna att förstå betydelsen av den tempeltjänst som föreskrivits av Gud och omfattade i tro löftet om en Återlösare.

Många av de landsflyktiga led förföljelse. Många förlorade livet därför att de vägrade att åsidosätta sabbaten eller att iaktta avgudadyrkarnas högtider. När avgudadyrkarna reste sig för att utrota tron på Gud, förde Gud sina tjänare fram och ställde dem ansikte mot ansikte med konungar och härskare, för att dessa och deras folk skulle kunna ta emot ljuset. Gång på gång fick de största monarker anledning att kungöra att den Gud de hebreiska fångarna dyrkade, var den Högste.

Genom den babyloniska fångenskapen botades israeliterna effektivt från att tillbedja avgudar. Under de århundraden som följde blev de förtryckta av avgudadyrkande fiender till dess att de blev fast övertygade om att deras liv och välstånd var beroende av deras lydnad för Guds lag. Men för allt för många av folket var lydnaden inte motiverad av kärlek. Motivet var självviskhet. De ägnade Gud en ytlig tjänst, såsom ett medel för att vinna nationell storhet. De blev inte världens ljus utan avstängde sig själva från den omgivande världen för att undgå frestelsen till avguderi. I den undervisning som gavs genom Moses, hade Gud begränsat deras umgänge med avgudadyrkarna, men denna undervisning misstolkades. Avsikten var att avhålla dem från att följa de kringboende folkens seder, men den användes i stället för att bygga upp en skiljemur mellan Israel och alla andra nationer. Judarna betraktade Jerusalem som sin himmel. De vakade svartsjukt över att Herren inte skulle visa barmhärtighet mot de folk som inte tillbad Gud.

Efter det att de återvänt från Babylon, ägnade de mycken uppmärksamhet åt religionsundervisningen. Överallt i landet uppfördes synagogor, där präster och skriftlärde förklarade lagen. Även skolor upprättades där man, utom undervisning i konst och vetenskap, föregav sig ge undervisning i rättfärdighetens grundprinciper. Denna undervisning blev emellertid förvrängd. Under fångenskapen hade många av folket tillägnat sig främmande idéer och vanor. Dessa infördes nu i deras gudstjänst. I många avseenden anpassade de sig till avgudadyrkarnas sedvänjor.

Efter hand som judarna avlägsnade sig från Gud, förlorade de i stor utsträckning kunskapen om innebörden i den rituella gudstjänsten. Denna tjänst hade förordnats av Kristus själv. I alla avseenden var den en symbol på honom. Den hade varit full av kraft och andlig skönhet. Men judarna utarmade sitt andliga liv i sina ceremonier och klängde sig fast vid stela och högtidliga former. De förlitade sig på själva offren och ceremonierna i stället för att söka hjälp och trygghet hos honom, som symboliserades genom gudstjänsten. Som en ersättning för det som de hade förlorat, mångfaldigade prästerna och rabbinerna sina krav. Ju strängare dessa blev, dess mindre uppenbarades Guds kärlek. De gjorde mångfalden av sina ceremonier till en värdemätare på sin helighet, medan deras hjärtan fylldes av högmod och hyckleri. Alla dessa detaljerade och betungande föreskrifter gjorde det omöjligt för någon att lyda lagen. De som ville tjäna Gud och som försökte följa rabbinernas föreskrifter, kämpade nedtyngda av en tung börda. Ett betungat samvetes anklagelser gav dem ingen ro. Så arbetade Satan för att göra folket missmodigt, för att försvaga deras föreställning om Guds väsen och för att skapa förakt för Israels tro. Han hoppades kunna finna stöd för de anklagelser som han kommit med, då han

gjorde uppror i himmelen — att Guds krav var orättfärdiga och inte kunde uppfyllas. Inte ens Israel, förklarade han, höll lagen.

Samtidigt som judarna önskade att Messias skulle komma, hade de inte någon korrekt uppfattning om hans uppdrag. Det var inte befrielse från synd de såg fram emot utan befrielse från romarna. De väntade att Messias skulle komma som erövrare för att bryta förtryckarnas makt och upphöja Israel till världsherravälde. Sålunda bereddes vägen för dem att förkasta Frälsaren. Vid den tid då Jesus föddes, var irritationen stark mot de utländska härskarna. Folket var splittrat av inre strider. Judarna hade fått tillåtelse att upprätthålla en form av självstyrelse, men ingenting kunde dölja att de befann sig under det romerska oket. Inte heller kunde de försona sig med inskränkningen av deras maktbefogenheter. Romarna gjorde anspråk på rätten att utnämna och avsätta översteprästen, och ofta tillförsäkrade sig någon ämbetet genom svek, mutor eller till och med mord. På detta sätt blev prästerna mer och mer korrumperade. Men de ägde alltjämt stor makt och de utnyttjade den till egoistiska, profitfrämjande syften. Folket blev ett byte för deras hänsynslösa krav. De beskattades också hårt av romarna. Detta orsakade ett vida utbrett missnöje. Upplopp bland befolkningen förekom ofta. Girighet och våld, misstro och andlig apati tärde på själva nationens livsnerv.

Hat mot romarna och nationell och andlig stolthet kom judarna att allt strängare hålla på sin gudstjänstform. Prästerna försökte bevara ett rykte för helighet genom att i minsta detalj följa religionens ceremonier. Folket, som vandrade i mörker och förtryck, och härskarna som törstade efter makt, längtade efter honom som skulle komma och som skulle nedkämpa deras fiender och återupprätta riket åt Israel. De hade felaktigt tillämpat de texter som talade om härligheten vid hans andra ankomst. Stoltheten fördunklade deras blick. De tolkade profetiorna i överensstämmelse med sin egen självviska önskan.

Kapitel 3 - Hans tid var inne

”När tiden var fullbordad, sände Gud sin Son. . . för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt.” — Gal. 4:4, 5. Frälsarens ankomst hade förutsagts i Eden. Då Adam och Eva först hörde löftet, såg de framåt mot att det snart skulle uppfyllas. Med glädje hälsade de sin förstfödde son välkommen. De hoppades att han skulle vara Befriaren. Men löftets uppfyllelse lät vänta på sig. De som först tog emot det, dog utan att ha fått se det uppfyllas. Från Enoks dagar blev löftet upprepat genom profeter och patriarker. Hoppet om hans ankomst hölls levande, men ändå kom han inte. Daniels profetior uppenbarade tiden för hans ankomst, men inte alla tolkade budskapet på rätt sätt. Århundrade efter århundrade gick och profeternas röster tystnade. Förtryckarens hand vilade tungt över Israel. Många var färdiga att utbrista: ”Tiden går, och av alla profetsynerna bliver intet.” — Hes. 12:22.

Men liksom stjärnorna, som i sitt oändliga kretslopp går sina utstakade banor, visste Guds syften inte om någon brådska eller någon försening. Genom det stora mörkret och den rykande ugnens symboler hade Gud för Abraham uppenbarat Israels fångenskap i Egypten. Han hade förklarat att tiden för deras fångenskap skulle vara fyra hundra år. ”Sedan”, sade han, ”skola de draga ut med stora ägodelar.” — 1 Mos. 15:14. Mot dessa ord hade Faraos stolta rike och hela dess makt kämpat förgäves. Exakt ”på den dag” som det gudomliga löftet hade fastställt, ”drogo alla Herrens härskaror ut ur Egyptens land”. (2 Mos. 12:41.) På samma sätt hade det himmelska rådet fastställt tiden för Jesu ankomst. Då tidens stora klocka visade att tiden var inne, föddes Jesus i Betlehem.

”När tiden var fullbordad, sände Gud sin Son.” Försynen hade lett nationernas utveckling och de mänskliga impulsernas och inflytandenas strömningar så att världen var mogen för Befriarens ankomst. Nationerna hade förenats under en härskare. Ett språk talades vida omkring och erkändes överallt som litteraturens språk. Från alla länder samlades de kringspridda judarna i Jerusalem till de årliga högtiderna. När de kom tillbaka till sina hemorter kunde de föra med sig budskapet om Messias’ ankomst till hela världen.

Vid denna tidpunkt började de icke-judiska religionerna att förlora sin makt över folken. Människorna hade tröttnat på praktfulla parader och fabler. De längtade efter en religion som kunde tillfredsställa sinnet. Samtidigt som sanningens ljus såg ut att helt ha försvunnit från människorna, fanns det sådana som sökte efter kunskap och som gripits av förvirring och sorg. De törstade efter kunskap om den levande Guden, efter en försäkran om ett liv på andra sidan graven.

Efter hand som judarna hade övergett Gud, hade deras tro fördunklats. Hoppet hade nästan dött ut. Inget ljus kastades över framtiden. Profeternas ord hade inte blivit förstådda. För den stora massan av folket var döden ett fruktat mysterium. Bakom den fanns endast ovisshet och mörker. Det var inte bara mödrarnas jämmerrop i Betlehem, utan det samfällda ropet från mänskligheten, som genom århundraden nådde fram till profeten, den röst som hördes i Rama, ”gråt och mycken jämmer; det var Rakel som begrät sina barn, och hon ville icke låta trösta sig,

eftersom de icke mer voro till". (Matt. 2:18.) I dödens natt och skugga satt människor utan tröst. Med längtansfull blick sig de framåt mot Befriaren, då mörkret skulle fördrivas och framtidens hemlighet avslöjas.

Utanför den judiska nationen fanns människor som förutsade en gudomlig lärares ankomst. Dessa människor sökte sanningen. De fick del av inspirationens ande. En efter en hade dessa lärare uppstått såsom stjärnor på den mörknande himlen. Deras profetiska ord hade tänt hoppet hos tusentals människor över hela världen. Under århundraden hade Skrifterna varit översatta till grekiska, som de talades över hela det romerska riket. Judarna fanns skingrade överallt. Deras förväntan om Messias' ankomst delades i viss utsträckning av de övriga folken. Bland dem som judarna betraktade som gudlösa fanns människor som hade en bättre förståelse för de bibliska profetiorna om Messias, än Israels lärare själva hade. Det fanns några som hoppades på hans ankomst såsom befriare från synd. Filosofer försökte tränga in i det hebreiska samhällssystemets mysterier. Judarnas skenhelighet hindrade emellertid ljusets utbredande. I sin fasta föresats att upprätthålla skiljemuren mellan sig själva och andra nationer, var de ovilliga att låta de andra folken få del av den kunskap de ännu ägde om innebörden i den symboliska gudstjänsten. Den sanne Tolkaren måste komma. Den som alla dessa förebilder pekade fram emot, måste förklara deras betydelse.

Genom naturen, genom avbilder och symboler och genom patriarker och profeter hade Gud talat till världen. Denna undervisning måste förmedlas till människor på människors språk. Han som var "förbundets ängel" måste tala. Hans röst måste höras i hans tempel. Kristus måste komma för att tala på ett sätt som skulle bli klart och tydligt förstått. Han som var sanningens ursprung, måste skilja det som uppenbarats, från människors tolkningar som hade förtagit dess effekt. Guds rikes grundprinciper och återlösningsplanen måste bli klart definierade. Gamla Testamentets undervisning måste i sin fullhet göras tillgänglig för människorna.

Bland judarna fanns alltjämt trogna människor, nya generationer av släktled genom vilka kunskapen om Gud hade blivit bevarad. Dessa hoppades alltjämt på det löfte som getts till fäderna. De styrkte sin tro genom att hålla fast vid den försäkran som gavs åt Moses: "En profet skall Herren Gud låta uppstå åt eder, av edra bröder, en som är mig lik; honom skolen I lyssna till i allt vad han talar till eder." Vidare läste de om hur Herren skulle smörja någon "till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka;. . . till att läka dem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna" och för "att predika ett nådens år från Herren". De läste om hur han skulle grunda "rätten på jorden" och hur det sades om honom: "folken skola vandra i ditt ljus och konungarna i glansen som går upp över dig". (Apg. 3:22; Jes. 61:1, 2; 42:4; 60:3.)

Jakobs ord på dödsbädden fyllde dem med hopp: "Spiran skall icke vika ifrån Juda, icke härskarstaven ifrån hans fötter, till dess han kommer till Silo." — 1 Mos. 49:10. Israels avtagande makt vittnade om att Messias' ankomst var nära. Daniels profetia skildrar hans härliga regering över ett rike som skulle efterträda alla jordiska riken och som enligt profetens ord skulle "bestå evinnerligen". (Dan. 2:44.) Samtidigt som endast ett fåtal förstod den egentliga innebörden i Jesu uppdrag, rådde en vitt utbredd förväntan om en mäktig furste som

skulle upprätta sitt rike i Israel och komma som en befriare för nationen. Tiden var inne. Mänskligheten, som på grund av överträdelse under långa tidsåldrar blivit mer och mer degenererad, hade gjort Återlösarens ankomst nödvändig. Satan hade arbetat för att göra klyftan mellan jorden och himmelen oöverstiglig. Genom sina lögner hade han gjort människorna allt fräckare i sin synd. Hans mål var att uttömma Guds barmhärtighet och att utsläcka hans kärlek till människorna, så att Gud skulle överlämna världen till honom som hans besittning.

Satan försökte hålla kunskapen om Gud borta från människorna och vända deras uppmärksamhet bort från Guds tempel, så att han skulle kunna upprätta ett eget rike. Det såg ut som om hans kamp om herraväldet nästan fullständigt hade lyckats. Visserligen var det sant, att Gud hade sina redskap i varje generation. Till och med bland de andra folken fanns det människor, genom vilka Jesus verkade för att lyfta folket upp ur synd och förfall. Men dessa människor föraktades och hatades. Många av dem drabbades av våldsam död. Den mörka skugga som Satan hade kastat över världen, blev tätare och tätare.

Med hjälp av tillbedjan av andra gudar hade Satan under århundraden lett människorna bort från Gud. Sin största triumf hade han emellertid vunnit genom att förvanska Israels tro. Genom att meditera inför och tillbedja föremål som de själva hade konstruerat, hade de andra folken kommit bort från kunskapen om Gud och blivit mer och mer degenererade. Så var också förhållandet i Israel. Principen att en människa kan frälsa sig själv genom egna ansträngningar låg till grund för alla andra religioner. Detta hade nu också blivit den ledande principen i den judiska religionen. Det var Satan som hade inplanterat denna princip. Varhelst den hyllas har människorna inte längre någon barriär mot synden.

Budskapet om frälsning förkunnas för människor genom människor. Men judarna hade sökt tillvälla sig ensamrätt till den sanning som är evigt liv. De hade lagt upp förråd av det ”levande mannat” och det hade blivit förstört. Den religion som de sökte behålla för sig själva, hade blivit till anstöt. De berövade Gud hans ära och svek världen genom ett förfalskat evangelium. De hade vägrat att överlåta sig själva åt Gud för världens frälsning. De blev Satans redskap till dess ödeläggelse.

Det folk som Gud hade kallat att vara sanningens stöd och grundval, hade blivit Satans representanter. De utförde den gärning som han ville att de skulle utföra, i det att de följde en kurs som ställde Guds väsen och egenskaper i felaktig belysning och fick världen att betrakta Gud som en tyrann. Inte ens de präster som förrättade tjänsten i templet, förstod betydelsen av den tjänst de utförde. De hade upphört att se förbi det system som rådde och bort mot det som symbolerna förebådade. När de frambar offren var de aktörer i ett skådespel. De förhållningsregler som Gud själv hade fastställt, blev ett medel för att förblinda förnuftet och förhärda sinnet. Gud kunde inte göra mer för människorna genom dessa kanaler. Hela systemet måste därför avskaffas.

Syndens bedrägeri hade nått sin höjdpunkt. Alla medel för att fördärva människans sinne hade satts i verksamhet. När Guds Son såg ut över världen, såg han lidande och armod. Det

väckte medkänsla hos honom, när han såg hur människorna hade blivit offer för Satans grymhet. Han såg med förbarmande på dem som blev fördärvade, mördade och som gick förlorade. De hade valt en härskare som kedjade dem vid sin vagn som fångar. Förvirrade och förförda gick de i en dyster procession mot evigt fördärv, mot en död i vilken det inte fanns något hopp om liv, mot en natt som inte efterföljdes av någon morgon. Sataniska makter hade tagit sin boning i människorna. Människors kroppar, som hade varit avsedda att vara Guds boning, hade blivit en bostad för demoner. Människornas sinnen, nerver, känslor och organ påverkades av övernaturliga makter till de skamligaste utsvävningar. Till och med demonernas prägel kom till uttryck i människors ansikten och återspeglade andan bos de ondskans demoner av vilka de var besatta. Sådan var den situation världens Återlösare betraktade. Detta var det tragiska skådespel som den gudomliga renheten ställdes inför.

Synden hade blivit vetenskap. Lasten hade helgats som en del av religionen. Upproret hade sänt sina rötter djupt ner i människors sinnen, och deras fiendskap mot himmelen var ytterligt våldsam. Genom hela universum blev det uppenbart, att utan Gud kunde mänskligheten inte räddas. Ett nytt element av liv och kraft måste inplantas av Honom som skapat världen. Med spänt intresse hade de syndfria världarna följt utvecklingen, för att se om Gud skulle resa sig och utplåna jordens inbyggare. Och om Gud gjorde detta, var Satan beredd att genomföra sin plan och tillförsäkra sig de himmelska väsendenas trohet. Han hade förklarat att Guds styrelsesätt gjorde förlåtelse omöjlig. Om världen hade förgjorts, skulle Satan ha påstått att hans anklagelser hade visat sig vara riktiga. Han var beredd att lägga skulden på Gud och att utsträcka sitt uppror till andra världar. Men i stället för att ödelägga världen sände Gud sin Son för att frälsa den. Även om sedefördärv och trots rådde överallt i denna fientliga provins, hade en utväg beretts för dess återupprättande. Just i den kritiska stund, då det såg ut som om Satan var på väg att segra, kom Guds Son med budskapet om gudomlig nåd. I varje tidsålder och vid varje enskilt tillfälle hade Guds kärlek till det fallna människosläktet gjort sig gällande. Trots människornas avfällighet hade barmhärtigheten hela tiden varit klart urskiljbar. Och då tiden var inne, förhärligades Gudomen genom utgjutandet av en läkande nåd över världen, en ström som aldrig skulle kunna hindras eller fördröjas, förrän frälsningsplanen var fullbordad.

Då Satan fröjdade sig över, att han hade kunnat förvanska Guds bild i människornas sinnen, kom Jesus för att i människan återupprätta hennes Skapares bild. Ingen annan än Kristus kan förnya den karaktär som blivit raserad av synden. Han kom för att fördriva de onda andar som hade behärskat viljan. Han kom för att lyfta oss upp ur stoftet, för att omvandla den fördärvade karaktären till sitt gudomliga väsens avbild och för att försköna den med sin egen härlighet.

Kapitel 4 - Uppfylld förväntan

För att Ikläda sig mänsklig gestalt fick härlighetens Konung stiga ”djupt” ned. Torftig och motbjudande var hans jordiska omgivning. Hans härlighet beslöjades, för att det majestätiska i hans hållning och gestalt inte skulle bli föremål för uppmärksamhet. Han avstod från all yttre glans. Rikedom, världslig ära och storhet kan aldrig frälsa en människa från döden. Jesus ville inte att någonting tilldragande av jordiskt slag skulle komma människor att ställa sig på hans sida. Bara skönheten i det himmelska budskap han förkunnade, skulle få påverka dem som ville följa honom. Messias’ framträdande och egenskaper hade för länge sedan blivit förutsagda i profetian, och han ville att människorna skulle ta emot honom på vad Guds ord sade om honom. Kapitlet bygger på Lukasevangeliet 2:1-20.

Änglarna hade förundrat sig över återlösningens härliga plan. De iakttog vad som hände för att se hur Guds folk skulle ta emot Guds Son, då han kom i mänsklig gestalt. Änglar besökte det utvalda folkets land. Andra folkslag höll sig till fabler och tillbad falska gudar. Till det land där Guds härlighet hade blivit uppenbarad och där profetians ljus hade lyst, kom änglarna. Osynliga kom de till Jerusalem, till dem som hade getts förmåga att tolka de heliga skrifterna, till prästerna i Guds hus. Att tiden var nära för Befriarens ankomst hade redan blivit förkunnat för prästen Sakarias, under det att han förrättade sin tjänst vid altaret. Förelöparen var redan född. Dennes uppgift hade bekräftats genom underverk och profetior. Budskapet om hans födelse och om den säregna betydelsen av hans uppdrag hade spritts vida omkring. Men Jerusalem förberedde sig inte för att bjuda sin Återlösare välkommen.

Med förvåning betraktade de himmelska sändebuden likgiltigheten hos det folk, som Gud hade kallat till att meddela världen den heliga sanningens ljus. Den jodiska nationen hade blivit bevarad som ett vittne om att Kristus skulle födas av Abrahams ätt och av Davids stam. Ändå visste de inte att hans ankomst nu var nära. I templet pekade morgon och aftonoffren dagligen fram mot Guds Lamm. Ändå gjordes inte heller här någon förberedelse för at ta emot honom. Folkets präster och lärare visste inte att tidsåldrarnas största händelse stod för dörren. De mumlade sina meningslösa böner och utförde ceremonierna i gudstjänsten för att bli sedda av människor. Men under sin strävan efter rikedom och världslig ära var de inte förberedda på Messias’ framträdande. Samma likgiltighet rådde överallt i Israels land. Egoistiska och världsligt sinnade människor förblev oberörda av den fröjd som genomströmmade hela himmelen. Bara några få längtade efter att få se den Osynlige. Till dessa kom himmelens ambassadörer.

Änglar följde Josef och Maria under det att de reste från sitt hem i Nasaret till Davids stad. Den romerske kejsarens befallning om att folken i det vidsträckta riket skulle mantalsskrivas, hade nått folket bland bergen i Galiléen. Liksom Kores i forntiden kallades till världsrikets tron för att han skulle kunna ge Herrens fångar frihet, görs nu kejsar Augustus till redskap för uppfyllandet av Guds syfte att föra Jesu mor till Betlehem. Han är av Davids släkt, och Davids Son skall födas i Davids stad. Från Betlehem, sade profeten, ”skall åt mig utgå en som skall

bliva en furste i Israel, en vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar". (Mika 5:2.) Men i den stad som tillhör deras kungliga ätt, är Josef och Maria okända och utan anseende. Trötta och hemlösa vandrar de längs den trånga gatan från stadens port till den östra utkanten och söker förgäves efter en viloplats för natten. Det finns ingen plats för dem i det överfyllda värdshuset. I ett torftigt skjul, där djuren inhystes, finner de slutligen en tillflyktsort. Där blir världens Återlösare född.

Människorna vet det inte, men underrättelsen fyller himmelen med glädje. Med ett djupare och mer innerligt intresse dras de heliga väsendena från ljusets värld till denna jord. Över bergen i Betlehem samlas en otalig änglaskara. De väntar på signalen för att förkunna för världen den glada nyheten. Hade de ledande i Israel varit trogna mot den uppgift som anförtrotts dem, kunde de ha fått ta del i den glädje som kungjorde Jesu födelse. Men de blev förbigångna. Gud förklarar: "Jag skall utgjuta vatten över de törstiga och strömmar över det torra." "För de redliga går han upp såsom ett ljus i mörkret." — Jes. 44:3; Ps. 112:4. För dem som söker ljuset och som vill ta emot det med glädje, skall de klara strålarna från Guds tron lysa.

På de marker där David som pojke hade lett sin hjord höll herdar alltjämt vakt om natten. Under de stilla och tysta timmarna samtalade de om den utlovade Frälsaren och bad om Konungens ankomst till Davids tron. "Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet kringstrålade dem; och de blevo mycket förskräckta. Men ängeln sade till dem: 'Varen icke förskräckta. Se, jag bådar eder en stor glädje som skall vederfaras allt folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad'."

Genom dessa ord fylldes de lyssnande herdarnas sinnen med härliga syner. Befriaren hade kommit till Israel. Makt, upphöjelse och seger skulle följa hans ankomst. Men ängeln måste förbereda dem på att de skulle komma att möta sin Frälsare i fattigdom och ringhet. "Detta skall för eder vara tecknet", säger han, "I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba."

Det himmelska sändebudet hade stillat deras fruktan. Han hade meddelat dem hur de skulle finna Jesus. Med mild omsorg om dem på grund av deras mänskliga svaghet hade han gett dem tid att bli förtrogna med den gudomliga strålglansen. Men nu kunde glädjen och härligheten inte längre hållas dold. Hela slätten upplystes av den lysande glansen från Guds härskaror. Det blev stillhet på jorden och himmelen böjde sig ner för att lyssna till sången. *"Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor till vilka han har behag."* Ack om människosläktet idag skulle kunna känna igen denna sång! Det budskap som då gavs, den ton som då slogs an kommer att tillta i styrka till tidens slut och genljuda till jordens ändar. När rättfärdighetens sol går upp med "läkedom under sina vingar", kommer ekot av denna sång att återljuda i rösterna av en stor skara, lika ljudet av många vatten: "Halleluja! Herren, vår Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung." — Upp. 19:6.

Då änglarna drog sig tillbaka försvann ljuset. Nattens skuggor sänkte sig åter över Betlehems kullar. Men den ljusaste bild som människor någonsin sett, blev kvar i herdarnas minne. "När så

änglarna hade farit ifrån herdarna upp i himmelen, sade dessa till varandra: ’Låt oss nu gå till Betlehem och se det som där har skett, och som Herren har kungjort för oss.’ Och de skyndade åstad dit och funno Maria och Josef och barnet, som låg i krubban.”

Med stor glädje begav de sig iväg och berättade om allt som de hade sett och hört. ”Och alla som hörde det förundrade sig över vad herdarna berättade för dem. Men Maria gömde och begrundade allt detta i sitt hjärta. Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud.” Himmelen och jorden är idag inte längre ifrån varandra än då herdarna lyssnade till änglarnas sång. Mänskligheten är alltjämt i lika hög grad föremål för himmelens omvårdnad som då människor i vanliga situationer mötte änglar under middagsraster och talade med himmelska sändebud i vingårdar och ute på fälten. Himmelen kan vara oss mycket nära under våra dagliga sysslor. Änglar skall följa dem som fullgör Guds uppdrag.

Berättelsen från Betlehem är ett outtömligt ämne. Häri döljer sig alltjämt ”djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud”. (Rom. 11:33.) Vi förundrar oss över Frälsarens uppoffring, då han byter ut himmelens tron mot krubban och de tillbedjande änglarnas sällskap mot djuren i stallet. Mänsklig stolthet och självgodhet står med skam inför honom. Ändå var detta bara början av hans säregna förnedring. Det skulle ha varit en nästan ofattbar förödmjukelse för Guds Son att ikläda sig mänsklig natur, till och med då Adam befann sig i sitt syndfria tillstånd i Eden. Men Jesus iklädde sig mänsklig gestalt, då människosläktet hade blivit försvagat efter fyra tusen år i synd. I likhet med varje Adams barn tog han på sig följderna av ärftlighetslagarna. Vilka dessa följder var framgår av berättelsen om hans jordiska förfäder. Han fick del av detta arv för att kunna förstå våra sorger och frestelser, och för att ge oss ett exempel genom ett syndfritt liv.

I himmelen hade Satan hatat Kristus för den ställning han innehade hos Gud. Han hatade honom så mycket mer, då han själv blev utstött. Han hatade honom som lovat att återlösa ett syndigt släkte. Till denna värld, i vilken Satan gjorde anspråk på att vara härskare, tillät Gud ändå sin Son att komma som ett hjälplöst litet barn, underkastad mänsklig svaghet. Han tillät honom att möta livets faror i likhet med alla människor. Han fick utkämpa den strid som alla människor måste utkämpa, med risk att misslyckas och gå evigt förlorad. En jordisk far visar de ömmaste känslor för sin son. Han ser in i sitt lilla barns ansikte och bävar inför tanken på livets faror. Han längtar efter att kunna skydda sin son mot Satans makt och bevara honom från frestelse och kamp. Gud överlämnade sin enfödde Son till en ännu bittrare strid och en ännu mer fruktansvärd risk, för att livets väg skulle öppnas i trygghet för våra barn. ”Däri består kärleken.”

Kapitel 5 - Förstlingsgåvan

Omkring fyrtio dagar efter Jesu födelse tog Josef och Maria honom med sig till Jerusalem för att bära fram honom inför Herren och för att frambära offer. Detta stod i överensstämmelse med den judiska lagen. Som människornas ställföreträdare måste Jesus rätta sig efter lagen i alla dess detaljer. Han hade redan varit underkastad bestämmelser om omskärelse som en bekräftelse på hans laglydnad.Kapitlet bygger på Lukasevangeliet 2:21-38.

Som offer för barnets mor krävde lagen ett årsgammalt lamm som brännoffer och en ung duva eller en turturduva som syndoffer. Men lagen föreskrev också att om föräldrarna var för fattiga för att kunna offra ett lamm, skulle ett par turturduvor eller två unga duvor, den ena till brännoffer och den andra till syndoffer, bli godtagna.

De offer som frambars inför Herren, skulle vara helt felfria. Dessa offer var symboler på Jesus. Detta gör det klart att Jesus själv var fri från kroppsliga fel. Han var ”ett felfritt lamm utan fläck” (1 Petr. 1:19). Hans kroppsbyggnad vanställdes inte av något kropp fel. Hans kropp var frisk och stark. Under hela sitt liv levde han i överensstämmelse med naturens lagar. Fysiskt såväl som andligt var han ett exempel på vad Gud avsåg att alla människor genom lydnad mot hans lagar skulle vara.

Invigningen av den förstfödde hade sitt ursprung från uråldrig tid. Gud hade lovat att ge himmelens Förstfödde för att frälsa syndare. Denna gåva skulle erkännas i varje familj genom invigningen av den förstfödde sonen. Han skulle helgas till prästämbetet såsom en Kristi representant för människorna.

Vid Israels befrielse från Egypten återinfördes bestämmelsen om den förstföddes invigning. Medan Israel befann sig i fångenskap bos egyptierna, befallde Herren Moses att gå till Farao, konungen i Egypten, och säga: ”Så säger Herren: Israel är min förstfödde son, och jag bar sagt till dig: ’Släpp min son, så att han kan hålla gudstjänst åt mig.’ Men du har icke velat släppa honom. Därför skall jag nu dräpa din förstfödde son.” — 2 Mos. 4:22, 23.

Moses framförde detta budskap, men den stolte konungens svar var: ”Vem är Herren, eftersom jag på hans befallning skulle släppa Israel? Jag vet icke av Herren och vill ej heller släppa Israel.” — 2 Mos. 5:2. Herren verkade för sitt folk genom tecken och under och sände fruktansvärda straffdomar över Farao. Till sist fick ödeläggelsens ängel befallning om att döda allt förstfött bland människor och djur bos egyptierna. För att israeliterna skulle bli skonade blev de tillsagda, att de skulle stryka blodet av ett slaktat lamm på sina dörrposter. Varje hus skulle märkas med blodet, så att ängeln, när han kom för att fullgöra sitt dödsbringande uppdrag, skulle kunna gå förbi israeliternas hem.

Efter att ha sänt denna straffdom över Egypten, sade Herren till Moses: ”Helga åt mig allt förstfött. . . evad det är människor eller boskap; mig tillhör det.” ”På den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens land, helgade jag åt mig allt förstfött i Israel, såväl människor som boskap. Mig skola de tillhöra. Jag är Herren.” — 2 Mos. 13:2; 4 Mos. 3:13. Efter det att tjänsten i

tabernaklet blev införd, utvalde Herren Levi stam att göra tjänst i helgedomen, i stället för de förstfödda i hela Israel. Men de förstfödda skulle alltjämt betraktas som Herrens egendom och skulle friköpas för en lösesumma.

Detta gjorde lagen om frambärandet av det förstfödda särskilt betydelsefull. Samtidigt som den var ett minnesmärke över befriandet av Israels folk genom Herrens väldiga makt, var den en förebild på en större befrielse som skulle utföras av Guds enfödde Son. Liksom blodet som ströks på dörrposterna, hade räddat det förstfödda i Israel, så skulle Kristi blod ha makt att frälsa världen.

Vilken betydelse låg det då däri att Jesus blev framburen i templet? Prästerna kunde inte förstå symboliken. De kunde inte tolka hemligheten som låg i den. Frambärandet av nyfödda var en vanlig händelse. Dag efter dag tog prästen emot lösepengarna för små barn som frambars inför Herren. Dag efter dag utförde han sin rutinmässiga gärning och ägnade sällan någon uppmärksamhet åt föräldrar eller barn, med mindre han hos föräldrarna såg ett eller annat som kunde tyda på rikedom eller hög rang. Josef och Maria var fattiga. Då de kom med sitt barn, såg prästen bara en man och en kvinna, klädda som galiléerna i sin enkla dräkt. Det fanns inte någonting i deras utseende som tilldrog sig uppmärksamhet. Deras offer var bara de fattigas offer.

Prästen gick igenom ceremonin i kraft av sin officiella ställning. Han tog barnet i sina armar och höll det framför altaret. Efter det att han gett det tillbaka till modern, skrev han namnet Jesus i de förstföddas register. Föga anade han, att barnet som låg i hans armar, var himmelens Majestät, härlighetens Konung. Det föll inte prästen in att detta lilla barn var den om hvilken Moses hade skrivit: ”En profet skall Herren Gud låta uppstå åt eder, av edra bröder, en som är mig lik; honom skolen I lyda till i allt vad han talar till eder.” — Apg. 3:22. Han förstod inte att detta lilla barn var den, vars härlighet Moses hade bett om att få se. Men en som var större än Moses låg i prästens armar. Och då han skrev in barnets namn, skrev han namnet på Honom som var underlaget för hela det judiska gudstjänstsystemet. Detta namn skulle bli dess dödsdom, eftersom offersystemet som symbol snart skulle ha fullgjort sin uppgift. Avbilden hade nästan nått sin förebild, skuggan sin verklighet.

Härligheten hade vikit från helgedomen, men i barnet från Betlehem låg den härlighet dold, inför vilken änglar böjer sig. Detta omedvetna barn var den utlovade ”kvinnans säd”, mot vilken det första altaret vid Edens portar pekade. Detta var Silo, den som ger frid. Det var han som för Moses förklarat sig vara JAG ÄR. Det var han som i molnstoden och eldstoden hade varit Israels ledare. Det var han som profeterna länge hade förutsagt. Han var alla folks längtan, Davids rotskott och ätt, den klara morgonstjärnan. Detta hjälplösa lilla barns namn, inskrivet i Israels rullor och därigenom förklarat som vår broder, var den fallna mänsklighetens hopp. Barnet, för vilket lösepengarna betalades, var den som skulle betala lösesumman för hela världens synder. Han var den sanne, store ”överstepräsẗen över Guds hus”, huvudmannen för ”ett oförgängligt prästadöme”, förebedjaren ”på Majestätets högra sida i höjden”. (Hebr. 10:21; 7:24; 1:3.)

Andliga ting måste bedömas efter andliga normer. I templet blev Guds Son invigd för det uppdrag som han kommit för att utföra. Prästen såg på honom som han såg på vilket annat barn som helst. Men även om han varken såg eller kände något ovanligt, blev Guds gåva, då han gav sin Son till världen, ändå uppmärksammad. Detta tillfälle gick inte förbi utan att någon uppmärksammade Jesus. ”I Jerusalem levde då en man vid namn Simeon, en rättfärdig och from man, som väntade på Israels tröst; och helig ande var över honom. Och av den helige Ande hade han fått den uppenbarelsen att han icke skulle se döden, förrän han hade fått se Herrens Smorde.”

I det att Simeon kommer in i templet, ser han en familj bära fram sin förstfödde son inför prästen. Deras utseende vittnar om fattigdom, men Simeon förstår Andens maning. Han får ett starkt intryck av att det lilla barn som här bärs fram inför Herren, är ”Israels tröst”, den som han hade längtat efter att få se. Inför den förvånade prästen ser Simeon ut som en man i hänryckning. Barnet ges tillbaka till Maria. Simeon tar det i sina armar och frambär det inför Gud, medan en glädje som han aldrig tidigare har känt, tränger in i hans sinne. I det att han lyfter den nyfödde Frälsaren upp mot himmelen, säger han: ”Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid, efter ditt ord, ty mina ögon hava sett din frälsning, vilken du har berett till att skådas av alla folk: ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet som skall givas åt ditt folk Israel.”

Profetians Ande vilade över denne Guds man. Under det att Josef och Maria stod bredvid och undrade över hans ord välsignade han dem och sade till Maria: ”Se, denne är satt till fall eller upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som skall bliva motsagt. Ja, också genom din själ skall ett svärd gå. Så skola många hjärtans tankar bliva uppenbara.”

Även Hanna, en profetissa, kom och bekräftade Simeons vittnesbörd angående Jesus. Under det att Simeon talade, upplystes hennes ansikte av Guds härlighet och han tackade Gud för att det blivit henne förunnat att få se Kristus, Herren. Dessa ödmjuka gudstillbedjare hade inte studerat profetiorna förgäves. Men de som innehade ämbeten som rådsherrar och präster i Israel, vandrade inte på Herrens vägar. Deras ögon var inte öppna, så att de kunde se livets ljus.

Så är det alltjämt. Händelser som hela himmelens uppmärksamhet samlar sig omkring, blir ouppmärksammade. Religiösa ledare och tillbedjare i Guds hus lägger inte märke till att de inträffar. Människor erkänner Kristus i historien, samtidigt som de vänder sig bort från den levande Kristus. Kristus framträder idag i sin vädjan om självuppoffring i de fattiga och lidande, som vädjar om hjälp och i den rättfärdiga sak som inbegriper armod, försakelse och förödmjukelse. Ändå tar man idag inte emot honom med större beredvillighet, än man tog emot honom för 1900 år sedan.

Maria funderade över Simeons vittomfattande och långtgående profetia. I det att hon betraktade barnet, som låg i hennes armar erinrade hon sig de ord som herdarna från Betlehem hade sagt. Hennes sinne fylldes av tacksam glädje och ljusa förhoppningar. Simeons ord påminde henne om det profetiska uttalandet av Jesaja: ”Men ett skott skall skjuta upp ur Isais

avhuggna stam, och en telning från dess rötter skall bära frukt. Och på honom skall Herrens Ande vila, vishets och förstånds Ande, råds och starkhets Ande, Herrens kunskaps och fruktans Ande. . . Rättfärdighet skall vara bältet omkring hans länder och trofasthet bältet omkring hans höfter". "Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart. . . Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste." — Jes. 11:1-5; 9:2-6.

Ändå förstod inte Maria Jesu uppdrag. Simeon hade profeterat om honom att han skulle bli ett ljus som skulle upplysa världens nationer, liksom han skulle förhärliga Israel. Detsamma hade änglarna meddelat om Frälsarens födelse som ett glädjebudskap till alla folk. Gud försökte tillrättalägga den inskränkta judiska uppfattningen om Messias' uppgift. Han ville att människorna skulle se honom inte bara som Israels befriare utan som världens Återlösare. Men det måste gå ännu många år, innan till och med Jesu mor kunde förstå hans uppgift.

Maria såg fram mot Messias' regering på Davids tron, men hon såg inte det lidandets dop varigenom den skulle vinnas. Genom Simeon blir det uppenbart att Messias inte kommer att vandra genom världen utan att möta svårigheter. I dessa ord till Maria: "Också genom din själ skall ett svärd gå", ger Gud i sin milda nåd Jesu mor en antydan om de lidanden som hon för hans skull redan hade börjat bära. "Se", hade Simeon sagt, "denne är satt till fall eller upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som skall bliva motsagt." Den som vill resa sig på nytt, måste först falla. Vi måste falla på klippan och bli krossade, innan vi kan bli upplyfta i Kristus. Det egna jaget måste helt underkuvas och stoltheten måste ödmjukas, om vi vill lära känna det andliga rikets härlighet. Judarna ville inte ta emot den ära som uppnås genom ödmjukhet. Därför ville de inte heller ta emot Återlösaren. Han var ett tecken som skulle bli motsagt.

"Så skola många hjärtans tankar bliva uppenbara." I ljuset av Frälsarens liv klarlades allas tankar och avsikter, ända från Skaparens till mörkrets furstes. Satan har framställt Gud som egoistisk och tyrannisk, som den som kräver allt men inte ger någonting, som en som för sitt eget förhärligande kräver sina skapade varelsers tjänster, men utan att göra några uppoffringar till deras bästa. Men "gåvan" Kristus visar Faderns sinnelag. Den bekräftar att Guds tankar om oss är "fridens tankar och icke ofärdens". (Jer. 29:11.) Den talar om för oss att samtidigt som Gud avskyr synden, är hans kärlek till syndare starkare än döden. Efter det att han beslutat att återlösa oss kommer han att göra allt, vad det än kan kosta, som är nödvändigt för att fullborda hans verk. Ingen sanning som har betydelse för vår frälsning, hålls tillbaka, inte något nådens under försummas, inte något gudomligt medel lämnas outnyttjat. Den ena förmånen läggs till den andra. Gåva fogas till gåva. Hela himmelens skattkammare är öppen för dem som han söker frälsa. Efter att ha samlat universums rikedomar och ställt Allmaktens alla möjligheter till förfogande, överlåter han dem alla i Kristi hand och säger: Allt detta är avsett för människorna. Använd dessa gåvor för att överbevisa dem om att det inte finns någon kärlek som är större än

min, varken på jorden eller i himmelen. De kommer att finna sin största lycka om de älskar mig.

Vid korset på Golgata stod kärlek och egoism ansikte mot ansikte. Här nådde de sin fullaste utveckling. Jesus hade levat bara för att trösta och välsigna. Genom att döda honom uppenbarade Satan ondskan i sitt hat mot Gud. Han avslöjade att den verkliga avsikten med hans uppror var att störta Gud från hans tron och att fördärva den som uppenbarade Guds kärlek.

Genom Jesu liv och död kommer också människors tankar att bli uppenbara. Från krubban till korset var Jesu liv en uppfordran till självuppoffring och till gemenskap i lidandet. Det avslöjar människornas avsikter. Jesus kom med himmelens budskap. Alla som lyssnade till den helige Andes röst, kände sig dragna till honom. De som tillbad sitt eget jag, hörde Satans rike till. Genom den ståndpunkt de intog ifråga om Kristus, skulle alla visa på vilken sida de stod. Alltså uttalar var och en domen över sig själv.

På den slutliga domens dag skall varje förlorad människa förstå varför hon förkastade frälsningen. Korset kommer att förklaras. Var och en som blivit förblindad på grund av överträdelse, kommer att se det i dess verkliga sammanhang. Inför åsynen av Golgata med dess hemlighetsfulla offerlamm kommer syndaren att stå fördömd. Varje lögnaktig undanflykt kommer att bli avslöjad. Människors avfällighet skall visa sig

i sin mest avskyvärda gestalt. Människor skall inse vilket val de gjort. Varje fråga om sanning och villfarelse i den långa striden skall bli klarlagd. Vid universums bedömande skall Gud stå frikänd från skuld till det ondas uppkomst och fortsatta existens. Det skall bli klarlagt att de gudomliga befallningarna inte varit någon medverkande orsak till synd. Det fanns inget fel i Guds styrelsesätt, ingen orsak till missnöje. När allas tankar en gång blir uppenbara, kommer de trofasta och upprorsmakarna samstämmigt att förklara: ”Rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung. Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn?. . . Ty dina domar hava blivit uppenbara.” — Upp. 15:3, 4.

Kapitel 6 - De följde en stjärna

”När nu Jesus var född i Betlehem i Judéen, på konung Herodes’ tid, då kommo vise män från österns länder till Jerusalem och sade: ’Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning’.” Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 2. Dessa vise män från Östern var astrologer eller mager. De tillhörde en stor och inflytelserik samhällsklass, som omfattade män av ädel börd och som ägde mycket av sitt lands välstånd och lärdom. Bland dem fanns många som drog fördel av folkets lättrogenhet. Andra var hederliga människor som hade studerat Försynens verksamhet i naturen och som blev respekterade för sin redbarhet och visdom. Till denna klass hörde de vise män som kom till Jesus.

Guds ljus lyser alltid mitt i okunnighetens mörker. När dessa stjärntydare studerade himlen och sökte förstå det mysterium som låg dolt i stjärnornas lysande banor, såg de Skaparens härlighet. I sitt sökande efter kunskap vände de sig till de hebreiska skrifterna. I deras eget land fanns profetiska skrifter bevarade, som förutsade en gudomlig lärares ankomst. Bileam tillhörde dessa mager, även om han en gång var en Guds profet. Genom den helige Ande hade han förutsagt Israels framgång och Messias’ ankomst. Hans profetior hade genom tradition gått i arv från århundrade till århundrade. Men i Gamla Testamentet fanns Frälsarens ankomst ännu tydligare uppenbarad. De vise männen fann till sin glädje att hans ankomst var förestående och att hela världen skulle uppfyllas med kunskap om Herrens härlighet.

Dessa vise män hade sett ett egendomligt ljus på himlen just den natt då Guds härlighet strålade ut över kullarna i Betlehem. Då ljuset avtog såg de en lysande stjärna på himlen som blev stående stilla ute i rymden. Det var inte någon stjärna i egentlig mening och inte heller en planet. Fenomenet väckte den största uppmärksamhet. Denna stjärna var en skara lysande änglar i fjärran, men detta visste de vise männen ingenting om. Ändå fick de intrycket att stjärnan var av särskilt stor betydelse för dem. De rådgjorde med präster och filosofer och studerade de gamla skriftrullarna. Bileams profetia hade sagt: ”En stjärna träder fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel.” — 4 Mos. 24:17. Kunde denna egendomliga stjärna vara sänd som en förebådare av den utlovade? Dessa mager hade välkomnat den himmelska sanningens ljus. Nu lyste det över dem med klarare strålar. Genom drömmar blev det sagt till dem, att de skulle gå för att söka efter den nyfödde konungen.

Liksom Abraham i tro gick ut på Guds kallelse ”fastän han icke visste vart han skulle komma” (Hebr. 11:8) och liksom Israel följde molnskyn till det utlovade landet, så gick dessa främlingar ut för att finna den utlovade Frälsaren. Österlandet var rikt på kostbara saker, och de vise männen drog inte ut tomhänta. Det var sed att frambära gåvor som tecken på vördnad inför furstar och andra personligheter av rang. De rikaste gåvor som landet ägde, frambars som ett offer till honom, i vilken alla släkten på jorden skulle bli välsignade. Det var nödvändigt att resa om natten för att kunna se stjärnan, men de vise männen fördrev tiden med att återberätta traditionernas utsagor och profetiska uttalanden om honom som de sökte. Varje gång de

stannade för att vila studerade de profetiorna, och överbevisningen om att de stod under gudomlig ledning, blev starkare. Medan de hade stjärnan framför sig som ett synligt tecken, kände de dessutom inom sig den hellige Andes närvaro, som påverkade deras sinnen och inspirerade dem med hopp. Även om resan var lång var den för dem en lycklig resa.

De har slutligen nått fram till Israels land och är på väg nedför Oljeberget med Jerusalem framför sig. Och se, stjärnan som hade lett dem hela den mödosamma färden, vilar över templet. Strax därefter försvinner den för deras blickar. Med ivriga steg ilar de vidare i tillitsfull förväntan om att Messias' födelse skulle vara den glädjefulla nyhet som alla människor skulle samtala om. Men deras efterfrågningar möter inget gensvar. Vid ankomsten till den heliga staden beger de sig till templet. Till sin förvåning finner de ingen som tycks ha någon kännedom om den nyfödde konungen. Deras frågor framkallar inget glädjeutbrott, utan snarare överraskning och fruktan, inte utan en blandning av förakt.

Prästerna är i färd med att återge sina traditioner. De höjer sin religion och sin egen fromhet till skyarna, medan de fördömer grekerna och romarna som avgudadyrkare, syndare framför andra. De vise männen är inte avgudsdyrkare. I Guds ögon står de långt högre än dessa som bekänner sig vara tillbedjare, men judarna betraktar dem ändå som avgudsdyrkare. Även hos dem som har anförtrotts uppgiften att vara det heliga Ordets väktare framkallar deras ivriga frågor inget sympatiskt gensvar.

De vise männens ankomst blev snabbt utbasunerad över Jerusalem. Bland befolkningen skapade deras märkliga ärende en upphetsning som trängde ända in i Herodes' palats. Herodes, den lömske edomiten, blev orolig vid antydningen om en tänkbar rival. Otaliga mord hade besudlat hans väg till tronen. Eftersom han var av utländsk börd, var han hatad av det folk han härskade över. Hans enda trygghet var romarrikets gunst. Men denne nye furste hade högre krav, han var född konung.

Herodes misstänkte prästerna att stå i maskopi med de vise männen för att skapa ett folkuppror och fördriva honom från tronen. Han dolde emellertid sin misstro, bestämde sig för att korsa deras planer och göra dessa om intet genom överlägsen diplomati. Han sammankallade översteprästerna och de skriftlärde och frågade ut dem angående de heliga böckernas lära om platsen för Messias' födelse.

Denna utfrågning från Herodes, som tillvällt sig tronen, var en direkt följd av de vise männens frågor. Den sårade de judiska lärarnas stolthet. Den likgiltighet med vilken de skriftlärde hänvisade till de profetiska skrifterna, gjorde den misstänksamme tyrannen rasande. Han trodde att de försökte dölja vad de visste om saken. Med en auktoritet som de inte vågade sätta sig emot, befallde han dem att göra en noggrann undersökning och meddela honom den väntade konungens födelseort. "De svarade honom: I Betlehem i Judéen; ty så är skrivet genom profeten: 'Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara en herde för mitt folk Israel'."

Herodes inbjöd nu de vise männen till ett privat samtal. En storm av vrede och fruktan rasade i hans sinne, men han visade ett lugnt yttre och tog hövligt emot främlingarna. Han utfrågade dem noga om tidpunkten då stjärnan hade visat sig, och gav sken av att han med glädje hälsade meddelandet om Jesu födelse. Han bad sina besökare: ”Faren åstad och forsken noga efter barnet; och när I haven funnit det, så låten mig veta detta, för att också jag må komma och giva det min hyllning.” Då han hade sagt detta lät han dem gå för att fortsätta sin resa till Betlehem.

Prästerna och de äldste i Jerusalem var inte så okunniga om Jesu födelse som de hade låtit påskina. Ryktet om änglarnas besök hos herdarna hade nått Jerusalem, men rabbinerna hade behandlat det som något som inte var värt deras uppmärksamhet. De kunde själva ha funnit Jesus och kunnat visa de vise männen vägen vill hans födelseort. I stället kom de vise männen till dem för att göra dem uppmärksamma på Messias’ födelse. ”Var är den nyfödde judakonungen?”, sade de, ”vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning.”

Nu stängde högmod och missunnsamhet dörren för ljuset. Om de rykten som herdarna och de vise männen förmedlade, vann tilltro, skulle prästernas och rabbinernas ställning bli föga avundsvärd. Det skulle motbevisa deras anspråk på att vara uttolkare av Guds sanning. Dessa högt utbildade lärare ville inte nedlåta sig till att ta emot undervisning av sådana

som de kallade för avgudadyrkare. Det skulle inte kunna hända, sade de, att Gud hade gått förbi dem, för att meddela sig med okunniga herdar eller oomskurna främlingar. De bestämde sig för att visa sitt förakt för de rykten som oroade konung Herodes och hela Jerusalem. De ville inte ens resa till Betlehem för att se om det verkligen var så. De fick också folket att betrakta intresset för Jesus som fanatisk upphetsning. Här började vad som ledde till att fariséerna och prästerna förkastade Jesus. Från denna stund utvecklades deras högmod och egensinnighet till ett avgjort hat mot Frälsaren. Medan Gud var beredd att öppna dörren för de andra folken, stängde de judiska ledarna själva dörren för sig.

De vise männen reste ensamma från Jerusalem. Det började mörkna då de drog iväg ut genom portarna, men till sin stora glädje såg de stjärnan på himlen. Den ledde dem till Betlehem. De hade inte fått någon upplysning om Jesu ringa börd som herdarna fick. Efter den långa resan hade de blivit besvikna över de judiska ledarnas likgiltighet. Då de lämnade Jerusalem var de mindre optimistiska, än då de kom till staden. I Betlehem fann de ingen kunglig vaktpost uppställd för att skydda den nyfödde konungen. Inga av världens uppsatta män hade infunnit sig. Den vagga i vilken Jesus blev lagd, var en krubba. Hans föräldrar, som var enkla lantbor, var hans enda beskyddare. Kunde detta vara den om vilken det var skrivet: ”Det är för litet för dig. . . att allenast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel; jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att min frälsning må nå till jordens ända.” — Jes. 49:6.

”Och de gingo in i huset och fingo se barnet med Maria dess moder. Då föllo de ned och gåvo det sin hyllning.” Trots Jesu förklädnad genom den enkla miljön kände de det gudomligas

närvaro. De tog emot honom och erkände honom som sin Frälsare. Och de lade ned för honom sina gåvor — guld, rökelse och myrra. Vilken tro visade de inte! Det kunde ha sagts om de vise männen från Österlandet, som det senare blev sagt om den romerske hövitsmannen: ”I Israel har jag icke hos någon funnit så stor tro.” — Matt. 8:10.

De vise männen hade inte genomskådat Herodes’ avsikter ifråga om Jesus. När avsikten med deras resa nu hade uppnåtts gjorde de sig i ordning för att återvända till Jerusalem för att meddela Herodes att de hade lyckats. I en dröm fick de emellertid ett gudomligt budskap att de inte mer skulle sätta sig i förbindelse med honom. Därför undvek de Jerusalem och tog en annan väg hem till sitt land igen. På liknande sätt fick Josef en varning att fly till Egypten med Maria och barnet. Ängeln sade: ”Bliv kvar där, till dess jag säger dig till; ty Herodes tänker söka efter barnet för att förgöra det.” Josef lydde utan dröjsmål och började resan samma natt i skydd av mörkret.

Genom de vise männen riktade Gud den judiska nationens uppmärksamhet på sin Sons födelse. Deras förfrågningar i Jerusalem, det intresse som väcktes genom dessa och även Herodes’ avundsjuka tvingade de skriftlärde att uppmärksamma händelsen. Detta kom många att på nytt studera profetiorna om Jesus och den stora händelse som nyligen ägt rum.

Satan beslöt att hindra det gudomliga ljuset att nå ut till världen. Han använde sin yttersta list för att förgöra Frälsaren. Han som varken slumrar eller sover, vakade emellertid över sin älskade Son. Han som lät manna regna från himmelen, och gav Elia mat under hungersnöden, beredde en tillflykt för Maria och Jesusbarnet i ett annat land. Genom de gåvor som frambars av de vise männen från Östern, försåg Herren dem med medel för resan till Egypten och vistelsen i ett främmande land.

Magerna hade varit bland de första som välkomnade världens Frälsare. Deras gåvor var de första som lades för hans fötter. Vilken förmån var det inte för dem att få tjäna Jesus. Det offer som ges i kärlek, tycker Gud om att hedra. Han välsignar det så att det blir till den största nytta i hans tjänst. Om vi har överlämnat vårt liv åt Jesus, skall vi också frambära våra gåvor till honom. Vårt silver och guld, våra dyrbaraste jordiska ägodelar, våra högsta intellektuella och andliga gåvor skall oförbehållsamt överlämnas åt honom som älskat oss och offrat sig själv för oss.

I Jerusalem väntade Herodes otåligt på att de vise männen skulle komma tillbaka. När tiden gick utan att de lät höra av sig, väcktes hans misstankar. De skriftlärdes ovillighet att ange platsen för Messias’ födelse tycktes ge vid handen att de genomskådat hans verkliga syfte och att de vise männen avsiktligt hade undvikit honom. Han blev rasande vid tanken på att hans listiga plan hade misslyckats. Nu återstod endast att tillgripa våld. Han skulle göra detta konungabarn till ett varnande exempel. Dessa högmodiga judar skulle få se vad de hade att vänta, om de försökte sätta en konung på tronen.

Soldater sändes genast till Betlehem med order att döda alla pojkar som var två år gamla och därunder. De lugna och fredliga hemmen i Davids stad fick nu bevittna de skräckscener som

hade uppenbarats för profeten Jeremia 600 år tidigare: ”Ett rop hördes i Rama, klagan och bitter gråt; det är Rakel som begråter sina barn, och hon vill icke låta trösta sig i sorgen över att hennes barn icke mer äro till.”

Denna olycka hade judarna själva dragit över sig. Om de hade vandrat inför Gud i ödmjukhet och trohet, skulle han på ett påtagligt sätt ha förhindrat att konungens ursinne hade skadat dem. De hade emellertid själva skilt sig från Gud genom sina synder och stött bort hans helige Ande, som var deras enda skydd. De hade inte studerat skrifterna med en önskan att göra Guds vilja. De hade dröjt vid de profetior som kunde tydas till deras förmån och upphöjelse och som kunde tjäna som bevis för att Gud förkastat alla andra folk. De briljerade stolt med att Messias skulle komma som konung för att besegra sina fiender och trampa ned de andra folken i sin vrede. Härigenom gav de näring åt hatet mot förtryckarna. Genom denna vilseledande framställning av Kristi uppdrag hade Satan tänkt förgöra Jesus, men nu kom olyckan över deras egna huvuden.

Dessa grymma våldsdåd var de sista som förmörkade Herodes’ regering. Strax efter mordet på dessa oskyldiga barn blev han tvungen att underkasta sig den dom som ingen kan avvända. Han dog en fruktansvärd död. Josef som alltjämt var kvar i Egypten fick nu befallning att återvända till sitt hemland. Josef hade tänkt söka sig ett hem i Betlehem, eftersom Jesus var ättling av Davids hus. Men då han hörde att Arkelaus hade blivit regent i Judéen efter sin far, var han rädd för att faderns avsikter mot Jesus skulle fullföljas av sonen. Av alla Herodes’ söner var Arkelaus den som mest liknade honom till karaktären. Redan vid hans tronbestigning hade ett upplopp ägt rum i Jerusalem, då tusentals judar föll för de romerska soldaternas svärd. Återigen blev Josef ledd att söka en skyddad tillflyktsort för sin familj. Han återvände till Nasaret. Här vistades Jesus tills han var 30 år gammal ”för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeterna, att han skulle kallas nasaré”. I Galiléen regerade också en av Herodes’ söner, men befolkningen här var betydligt mer uppblandad med utländska element. På grund härav trädde de utpräglat judiska intressena i bakgrunden. Jesu anspråk skulle här i långt mindre grad väcka de maktägandes avundsjuka.

Sådant var det mottagande Frälsaren fick, då han kom till denna jord. Inte ens under Jesu tidiga barnaår tycktes det finnas någon lugn och säker tillflyktsort för honom. Gud kunde inte anförtro sin älskade Son åt människorna, trots att han kommit för att rädda dem. Gud måste sända sina änglar för att följa och skydda honom, tills hans uppdrag på jorden var fullbordat och han dog för deras händer som han kommit för att frälsa.

Kapitel 7 - Mognad i tysthet

Jesus växte upp i en liten bergsstad. Det fanns inte någon plats på jorden som inte skulle ha blivit hedrad av hans närvaro. Det skulle till och med ha varit en ära för konungapalatsen att få ta emot honom som gäst. Men han gick förbi de rikas hem, de kungliga hoven och de berömda lärdomssätena för att finna ett hem i det undangömda och föraktade Nasaret.

Hur storslagen är inte den knapphändiga, men djupt betydelsefulla berättelsen om Jesu tidiga liv: ”Barnet växte upp och blev allt starkare och uppfylldes av vishet; och Guds nåd var över honom.” I solljuset rom lyste från Faderns ansikte, växte Jesus ”till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor”. (Luk. 2:40, 52.) Han hade ett vaket och klarsynt intellekt och var i fråga om kunskap och eftertänksamhet långt före sin ålder. Ändå var hans kynne tilltalande i sin harmoni. Sinnet och kroppens krafter utvecklades gradvis i enlighet med de lagar som styr ett barns tillväxt.

Redan som barn visade Jesus stor älskvärdhet. Han var alltid villig och redo att hjälpa andra. Han visade ett tålamod som ingenting kunde rubba och en trofasthet som aldrig svek. Även om hans grundsatser var fasta som klippan, var han alltid hänsynsfull och artig. Med djupaste omsorg vakade Maria över hur Jesus utvecklades. Hon gav akt på de drag av fullkomlighet som hans väsen visade. Med glädje sökte hon uppmuntra hans begåvade och mottagliga sinne. Genom den helige Ande fick hon vishet att samarbeta med de himmelska krafterna för att fostra detta barn, som med rätta kunde säga att ingen annan än Gud var hans far.

Sedan urminnes tider hade de trogna i Israel ägnat stor omsorg åt de ungas undervisning. Herren hade sagt att barnen redan från sina allra tidigaste år skulle undervisas om hans godhet och storhet, framför allt som den uppenbarades i hans lag och kom till uttryck i Israels historia. Sång, bön och undervisning från Skrifterna skulle anpassas efter barnets intellektuella utveckling. Föräldrarna skulle lära sina barn att Guds lag var ett uttryck för hans väsen, och att Guds avbild skulle prägla sinne och själ, när de lärde sig lagens principer och lät dem forma deras tankar. Mycket av denna undervisning var muntlig, men de unga lärde sig också att läsa de hebreiska skrifterna. De pergamentrullar som innehöll de gammaltestamentliga skrifterna, var också tillgängliga för dem.

På Jesu tid ansåg man att det samhälle eller den stad som inte sörjde för de ungas religionsundervisning stod under Guds förbannelse. Men undervisningen hade blivit en formsak. Traditionerna hade i stor utsträckning trängt undan Skrifterna. Sann undervisning skulle leda ungdomen till att ”söka Gud, om de till äventyrs skulle kunna finna honom”. (Apg. 17:27.) Men de judiska lärarna ägnade sig åt ceremoniella angelägenheter. Sinnet fylldes med kunskap som var värdelös för eleven och som inte skulle bli godkänd i den himmelska högre skolan. Den erfarenhet man vinner genom att personligen ta emot Guds ord hade inte någon plats i undervisningssystemet. Eleverna var upptagna av en rutin av yttre detaljer och fann inte någon tid till stilla umgänge med Gud. De hörde inte hans röst tala till sitt sinne. I sitt letande efter kunskap, vände de sig bort från honom som är visdomens källa. De stora och

betydelsefulla uppgifterna i Guds tjänst blev försummade. Lagens grundprinciper fördunklades. Det som betraktades som den högsta utbildning, blev det största hindret för verklig utveckling. Rabbinernas undervisning verkade förlamande på ungdomens begåvning. Den gjorde de ungas sinnen förkrympta och inskränkta.

Jesus fick inte någon undervisning i de skolor som hölls i synagogorna. Hans mor var hans första lärare. Från henne och från profeternas bokrullar fick han sin kunskap om de himmelska tingen. Just de ord som han talat till Israel genom Moses, undervisades han nu om på sin mors knä. Under hela sin barndom och ungdom besökte han inte de skriftlärdes skolor. Han behövde inte den undervisning som man kunde få från sådana källor, ty Gud var hans lärare.

Den fråga som framkastades under Jesu offentliga verksamhet: ”Varifrån har denne sin lärdom, han som icke har fått undervisning?” antyder att Jesus ägde kunskap, men att han inte fått del av de skriftlärdes uppfostran. Eftersom han inhämtade kunskap på samma sätt som vi, visar hans ingående kännedom om de Heliga Skrifterna hur flitigt han under sina tidigare år hade studerat dem. Naturens stora bok låg också uppslagen för honom. Han som skapat allt inhämtade nu den undervisning som hans egen hand hade tecknat på jorden, havet och himlavalvet. Långt borta från världens syndiga allfarvägar samlade han ett förråd av ingående kunskap om naturens hemligheter. Han studerade djurens, växternas och människornas liv.

Från sin tidigaste barndom behärskades han av en enda längtan: att leva för att hjälpa andra. Sina hjälpkällor fann han i naturen. Nya idéer om sätt och metoder väcktes hos honom, då han studerade växt- och djurriket. Han försökte ständigt finna nya illustrationer och exempel av det han såg och iakttog, för att med deras hjälp kunna förklara Guds ord. De liknelser han så gärna använde under sin offentliga verksamhet, visar hur öppet hans sinne var för naturens inflytande och hur han hade hämtat andlig kunskap från sin dagliga omgivning.

Så öppnades för Jesus betydelsen av Guds ord och Guds gärningar, då han försökte förstå tingens orsak. Himmelska väsenden var hans följeslagare. Han ägde den bildning som helgade tankar och betraktelser skänker. Från den första stund då hans intellekt började utvecklas, växte han ständigt till i andlig nåd och kunskap om sanningen.

Alla barn kan få kunskap på samma sätt som Jesus. Då vi söker finna vår himmelske Fader i hans Ord kommer heliga änglar oss nära. Våra själsliga gåvor kommer att stärkas, våra karaktärer att förädlas och förfinas. Vi skall bli mer lika vår Frälsare. När vi betraktar naturen i dess storhet och skönhet, kommer vår längtan att sträcka sig mot Gud. Vårt inre skall genomströmmas av nytt liv, då vi med vördnad nalkas den Oändlige i hans verk. Samtal genom bön med Gud utvecklar våra själsliga och moraliska krafter. Våra andliga förmågor stärks genom att våra tankar sysslar med andliga ting.

Jesus levde i harmoni med Gud. Nät han var barn tänkte han som ett barn och talade som ett barn. Men ingen skugga av synd fördunklade Guds avbild i honom. Ändå var han inte skonad från frestelser. Nasarets invånare var kända för sin ogudaktighet. Hur illa ansedda de i allmänhet var, visar Natanaels fråga: ”Kan något gott komma från Nasaret?” — Joh. 1:46. Jesus

fick leva sitt liv på en plats där han skulle prövas. Det var nödvändigt för honom att ständigt vara på sin vakt för att bevara sitt sinnes renhet. Han utsattes för alla de konflikter som vi måste möta, för att han skulle bli ett föredöme för oss som barn, som ungdom och som vuxna.

Satan var outtröttlig i sina ansträngningar för att övervinna barnet i Nasaret. Från sina tidigaste år skyddades Jesus av himmelens änglar. Och ändå var hans liv en oavbruten kamp mot mörkrets makter. Att det på jorden skulle finnas en enda människa som var obesmittad av synden, innebar en förolämpning och en plåga för mörkrets furste. Han lämnade inga medel oprövade för att överlista Jesus. Gud kommer aldrig att ge någon människa här på jorden uppdrag att leva ett helgat liv mitt i en så våldsam kamp mot frestelser och faror, som den vår Frälsare fick utkämpa. Jesu föräldrar var fattiga och beroende av sitt dagliga arbete. Jesus var väl förtrogen med fattigdom, självförnekelse och umbäranden. Dessa upplevelser blev ett skydd för honom. Inga sysslolösa stunder gav utrymme för frestelser. Inga sysslolösa timmar öppnade vägen för dåligt sällskap. Så långt det var möjligt stängde han dörren för frestaren. Varken vinning eller nöjen, bifall eller klander kunde förmå honom att begå en orätt handling. Han var klok nog att upptäcka det onda och stark nog att motstå det. Jesus är den ende som någonsin levat ett synd fritt liv på vår jord. Ändå vistades han i närmare trettio år bland Nasarets ogudaktiga invånare. Detta är en tillrättavisning för dem som menar att vi är beroende av gynnsam miljö, lyckliga omständigheter och välstånd för att leva ett klanderfritt liv. Frestelse, fattigdom och motgång skänker oss den fostran som är nödvändig, för att vi skall utvecklas i renhet och fasthet.

Jesu barndomshem var ett fattigt arbetarhem. Troget och glatt bar han sin del av hemmets bördor. Han hade varit himmelens härskare. Änglar hade med hänförelse fullgjort hans befallningar. Nu var han en villig tjänare och en kärleksfull, lydig son. Han lärde sig ett yrke och arbetade med sina händer i en timmermans verkstad tillsammans med Josef. I en vanlig arbetares enkla dräkt gick han på de trånga gatorna i den lilla staden till och från sitt anspråkslösa arbete. Han använde inte sin gudomliga kraft för att lätta bördan eller för att minska dess möda.

Under barnaårens och ungdomstidens arbete utvecklades Jesus såväl kroppsligt som själsligt. Han slösade inte tanklöst bort sina fysiska krafter, utan använde dem på ett sådant sätt att han skulle kunna nå bästa möjliga resultat på alla områden. Till och med i behandlingen av sina verktyg ville han vara fullkomlig. Han var fullkomlig som arbetare och han var fullkomlig till sin karaktär. Genom sitt exempel lärde han oss att det är vår plikt att vara flitiga, att vårt arbete bör utföras noggrant och grundligt och att allt sådant arbete är hederligt. Den övning som ger handen skicklighet och fostrar de unga till att bära sin del av livets bördor, ger fysisk styrka och utvecklar alla våra gåvor. Alla borde söka sig en sysselsättning som blir till nytta för dem själva och till hjälp för andra. Gud gav oss arbetet som en välsignelse. Bara den som flitigt arbetar, kommer att finna den sanna glädjen i livet. Guds kärleksfulla ynnest vilar över dem som med glädje tar på sig sin del av hemmets plikter. Därigenom delar de föräldrarnas bördor. Sådana barn blir goda medborgare i samhället när de lämnar hemmet.

Under hela sitt liv arbetade Jesus ivrigt och outtröttligt. Han väntade sig mycket, därför företog han sig mycket. Efter det att han börjat fullgöra sitt uppdrag sade han: ”Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig; natten kommer, då ingen kan verka.” — Joh. 9:4. Jesus drog sig inte undan bekymmer och ansvar såsom många av hans bekännare gör. Anledningen till att så många är svaga och ogudaktiga, är att de söker undandra sig denna disciplin. De har kanske värdefulla och tilltalande karaktärsdrag, men de är kraftlösa och nästan odugliga, när svårigheter uppstår eller hinder måste övervinnas. Den handlingskraft och energi, den karaktärens fasthet och styrka som Jesus uppenbarade, skall utvecklas i oss genom samma disciplin som han utövade. Den nåd han mottog stå oss alla till buds.

Så länge han levde bland människorna, delade han de fattigas lott. Av egen erfarenhet kände han till deras bekymmer och svårigheter. Han kunde trösta och uppmuntra alla som arbetade och var bekymrade. För den som rätt uppfattar Jesu liv och undervisning, finns ingen klasskillnad. De rika skall inte hedras framför de hederliga fattiga.

Jesus var glad och hänsynsfull mot andra under sitt arbete. Det krävs mycket av andlighet och tålamod för att föra biblisk religion med sig in i hemmet och till arbetsplatsen och att under de dagliga uppgifternas press hålla blicken fäst på Guds härlighet. Även i detta avseende är Jesus oss till hjälp. Han var aldrig så upptagen av timliga omsorger, att han inte hade tid att tänka på de himmelska tingen. Han gav ofta uttryck åt den glädje som fyllde hans sinne, genom att sjunga psalmer och himmelska lovsånger. Nasarets invånare hörde honom höja sin röst till lov och tacksägelse till Gud. Med sång uppehöll han förbindelsen med himmelen. Då hans kamrater klagade över trötthet i arbetet blev de uppmuntrade av att han sjöng vackra och melodiska sånger. Hans lovsång tycktes jaga bort de onda änglarna och likt rökelse fyllde den omgivningen med vällukt. Så fördes omgivningens tankar bort från den jordiska landsflykten till det himmelska hemmet.

Jesus var en källa med helande kraft för världen. Under alla dessa obemärkta år i Nasaret överflödade hans liv av sympati och ömhet. De gamla, de sorgsna, de syndbetungade, de lekande barnen i sin oskyldiga glädje, skogsdungarnas fåglar och de tåliga lastdjuren, alla kände sig lyckliga i hans närvaro. Han som genom sin makts ord höll världarna i sin hand kunde stanna för att hjälpa en skadad fågel. Det fanns ingenting som var för ringa för hans uppmärksamhet, ingen som var så obetydlig att han inte var redo att hjälpa.

Så växte Jesus till ålder, visdom och nåd inför Gud och människor. Han vann allas sympati genom att visa att han kände sympati för alla. Den atmosfär av hopp och mod som omgav honom, gjorde honom till en välsignelse i varje hem. Och i synagogan blev han på sabbaten ofta uppmanad att läsa från profeternas skrifter. Åhörarnas hjärtan greps av det nya ljus som strålade ut från de kända orden i den heliga texten.

Ändå undvek Jesus att väcka uppseende. Under alla de år han vistades i Nasaret gav han inga prov på sin övernaturliga makt att göra underverk. Han sökte ingen framskjuten ställning och eftersträvade inga titlar. Hans stillsamma och enkla liv, liksom Bibelns tystnad om hans tidigare

år, ger oss viktig undervisning. Ju lugnare ert barns liv är, ju mindre konstlat och mera i harmoni med naturen det är, dess gynnsammare blir barnets fysiska och själsliga utveckling, liksom dess andliga styrka.

Jesus är vårt föredöme. Många som med stort intresse dröjer vid hans offentliga verksamhet, låter undervisningen från hans tidigare år gå ouppmärksammad förbi. Det är emellertid i sitt liv i hemmet som han är ett föredöme för barn och ungdom. Vår Frälsare valde att leva i fattigdom, för att lära oss hur nära Gud vi kan leva under små förhållanden. Han levde för att tillfredsställa, hedra och förhärliga sin Fader i det dagliga livets små angelägenheter. Hans livsverk började med att adla hantverkarens anspråkslösa arbete för att tjäna sitt levebröd. Han utförde Guds uppdrag lika mycket då han arbetade vid timmermannens hyvelbänk, som när han utförde underverk inför stora folkskaror. Varje ung man eller kvinna som i sitt hem följer Kristi exempel i trohet och lydnad kan tillägna sig dessa ord, som hans Fader uttalade om honom genom profeten: ”Se, över min tjänare, som jag uppehåller, min utkorade, till vilken min själ har behag, över honom har jag låtit min Ande komma”. - Jes. 42:1.

Kapitel 8 - Vaknande insikt

Bland judarna utgjorde det tolfte året gränsen mellan barndom och ungdom. När en hebreisk pojke fyllde tolv år, kallades han lagens son och Guds son. Han bereddes särskilda tillfällen att få religionsundervisning. Man väntade att han skulle delta i firandet av de heliga högtiderna och iaktta rådande sedvänjor. Det var i överensstämmelse med denna sedvänja som Jesus, då han fyllt tolv år, fick besöka påskhögtiden i Jerusalem. Som fromma israeliter reste Josef och Maria årligen dit för att fira påskhögtiden i den heliga staden. Och när Jesus uppnått den bestämda åldern, tog de honom med sig.

Det var tre olika högtider i vilka alla män i Israel skulle träda fram inför Herren i Jerusalem, nämligen påsken, pingsten och lövhyddohögtiden. Av dessa var påsken den mest besökta. Många samlades från alla de länder, där judarna var kringspridda. Från alla delar av Palestina kom tillbedjare i stort antal. Resan från Galiléen tog flera dagar i anspråk. Resenärerna förenade sig i stora skaror för att få sällskap och skydd. Kvinnorna och de äldre männen red i regel på oxar eller åsnor på de steniga och branta vägarna. De starkare männen och ungdomen färdades till fots. Tiden för påsken inföll vid slutet av mars eller i början av april. Hela landet lyste då av blommor och genljöd av fåglarnas glada sång. Utefter hela vägen fanns minnesrika platser från Israels historia. Föräldrarna berättade under resan för sina barn om de under Gud hade utfört för mitt folk i gångna tider. Restiden förkortades med sång och musik. När till slut tornen i Jerusalem blev synliga, instämde alla i den triumferande sången: *”Våra fötter fingo träda in i dina portar, Jerusalem, Frid vare inom dina murar, välgång i dina palats!”* — Ps. 122: 2-7.

Firandet av påsen leder sitt ursprung från den israelitiska nationens födelse. Den sista natten under slaveriet i Egypten, då ännu inte det minsta tecken till befrielse kunde spåras, befallde Gud sitt folk att göra förberedelser för en omedelbar befrielse. Han hade varnat Farao för den slutliga straffdomen över egyptierna. Han uppmanade hebréerna att samla sina familjer i hemmen. Sedan de bestrukit dörrposterna med det slaktade påskalammets blod, skulle de tillsammans med osyrat bröd och bittra örter äta detta stekta lamm. ”I skolen äta det så”, sade han, ”I skolen vara omgjordade kring edra länder, hava edra skor på fötterna och edra stavar i händerna. Och I skolen äta det med hast. Detta är Herrens påsk.” Vid midnattstiden slog Herren allt förstfött i Egypten. Då sände Farao till Israels folk detta budskap: ”Stån upp och dragen ut från mitt folk. . . och gån åstad och hållen gudstjänst åt Herren såsom I haven begärt.” — 2 Mos. 12:11, 31. Hebréerna lämnade Egypten som en fri nation. Herren hade sagt att påskhögtiden skulle firas varje år. Och sade han: ”När då edra barn fråga eder: ’Vad betyder denna eder gudstjänst?’ skolen I svara: ’Det är ett påskoffer åt Herren, därför att han gick förbi Israels barns hus i Egypten’.” — 2 Mos. 12:26, 27. På detta sätt skulle berättelsen om denna storslagna befrielse upprepas från släkte till släkte.

Påsken följdes av det osyrade brödets högtid i sju dagar. På den andra dagen i högtiden skulle förstlingen av årets skörd, en kärve av korn, bäras fram inför Herren. Alla ceremonier vid denna högtid var bilder på Kristi verk. Israels befrielse ur den egyptiska träldomen var en bild

av återlösningen, vilken påsken avsåg att bevara i minnet. Det slaktade lammet, det osyrade brödet och förstlingskärven representerade Frälsaren.

För de flesta bland folket på Jesu tid hade denna högtid urartat till ren formalism. Men vilken djup betydelse hade den inte för Guds Son. För första gången betraktade gossen Jesus templet. Han såg de vitklädda prästerna förrätta sin högtidliga tjänst. Han såg det blödande lammet på offeraltaret. Med tillbedjarnas skara knäböjde han i bön medan rökelsen uppsteg inför Gud. Han betraktade de uttrycksfulla ceremonierna i påskgudstjänsten. Dag för dag förstod han klarare vad de betydde. Varje handling tycktes sammanlänkad med hans eget liv. Nya impulser väcktes inom honom. Under tystnad och försjunken i tankar tycktes han vara upptagen av att fundera över något stort problem. Hemligheten i hans mission var på väg att klarna för Frälsaren.

Försjunken i tankar över dessa scener stannade han inte kvar hos sina föräldrar. Han sökte ensamheten. När påskens gudstjänster var avslutade dröjde han kvar i templet. När gudstjänstbesökarna började hemresan blev han kvar. Vid detta besök i Jerusalem hade Jesu föräldrar önskat sätta honom i förbindelse med de stora lärarna i Israel. Fastän han i varje avseende visade lydnad mot Guds ord rättade han sig inte efter de rabbinska föreskrifterna och sedvänjorna. Josef och Maria hoppades också att han skulle komma att högakta de lärda rabbinerna och göra sig mera angelägen om att iaktta deras krav. Men i templet hade Jesus blivit undervisad av Gud. Det som han hade tagit emot började han strax meddela andra.

På den tiden hade man inrett en avdelning i templet till skola efter profetskolornas förebild. Här samlades ansedda laglärare med sina lärjungar och hit kom den unge Jesus. Han satte sig ned vid dessa allvarliga, lärda mäns fötter för att lyssna till deras undervisning. Som om han sökte kunskap ställde han frågor till dessa lärare om profetiorna och om händelser som då ägde rum och som hänvisade till Messias' ankomst.

Jesus gav intryck av att törsta efter kunskap om Gud. Hans frågor förde tankarna till djupare sanningar som länge varit undanskymda, men som var mycket nödvändiga för människors frälsning. På samma gång som frågorna visade hur trång och ytlig de lärda männens uppfattning var, gav de dem en gudomlig undervisning och framställde sanningen i ny belysning. De skriftlärde talade om den underbara upphöjelse som Messias' ankomst skulle medföra för den judiska nationen. Jesus fäste deras uppmärksamhet på Jesajas profetia och frågade dem om betydelsen av dessa texter som hänvisar till Guds Lamm som skulle lida och dö.

De lärda teologerna vände sig till honom med sina frågor och blev förvånade över hans svar. Med ett barns ödmjukhet upprepade han Skrifternas ord och inlade i dem en så djup betydelse att de lärda männen aldrig hade tänkt sig något sådant. Om de hade följt de sanningens riktlinjer han påvisade för dem, skulle de ha åstadkommit en reformation av den dåtida religiösa inställningen bland judarna. Ett djupt intresse för andliga ting skulle då ha väckts. När Jesus började sin verksamhet skulle många ha varit redo att ta emot honom.

De skriftlärde visste att Jesus inte hade blivit undervisad i deras skolor. Ändå var hans kunskap om profetiorna betydligt större än deras. Denne tankfulle, galileiske pojke ingav stora

förhoppningar. De ville ha honom till elev för att göra honom till lärare i Israel. De behövde ta hand om hans fostran menade de, eftersom ett så självständigt sinne borde formas under deras inflytande.

Jesu ord hade påverkat deras hjärtan mer än någon annan människas ord någonsin gjort. Gud ville sända sitt ljus till dessa ledare i Israel. Han använde det enda redskap han kunde använda för att nå dem. I sitt högmod skulle de hånfullt ha avvisat tanken att de skulle ta emot undervisning av någon. Om Jesus hade visat att han försökte undervisa dem skulle de ha vägrat att lyssna till hans ord. Men de smickrade sig med att de undervisade honom eller åtminstone prövade hans kunskap om Skrifterna. Jesu ungdomliga älskvärdhet och anspråkslöshet avväpnade deras fördomar. Omedvetet öppnades deras sinnen för Guds ord, och den helige Ande talade till deras hjärtan.

De kunde inte undgå att se att deras förväntningar ifråga om Messias inte hade något stöd i profetiorna, men de ville inte överge de teorier som smickrat deras äregirighet. De ville inte medge att de hade missförstått de skrifter som de gjorde anspråk på att kunna undervisa i. Från mun till mun gick frågan: ”Varifrån har denne sin kunskap, då han inte fått någon undervisning?”

Under tiden hade Josef och Maria gripits av stor ängslan och ångest. Vid avresan från Jerusalem hade de förlorat Jesus ur sikte. De visste inte att han stannat kvar. Landet var vid den tiden tätt befolkat, och karavanerna från Galiléen var mycket stora. Det hade rått stor förvirring då de lämnade staden. Under vägen upptog glädjen över att resa i sällskap med vänner och bekanta deras sinnen, så att de inte lade märke till att han saknades förrän det började mörkna. När de stannade för att vila saknade de Jesu uppmärksamma hjälp. Eftersom de trodde att han var med i ressällskapet, hade de inte blivit oroliga. Fastän han var så ung litade de fullkomligt på honom och väntade att han som vanligt skulle visa sig redo att hjälpa dem när de behövde honom. Men nu blev de oroliga. De sökte honom i hela ressällskapet, men förgäves. Med en rysning kom de ihåg hur Herodes hade sökt döda honom i hans späda barndom. Dystra aningar fyllde deras hjärtan. De gjorde sig bittra förebråelser.

De återvände till Jerusalem för att fortsätta sitt sökande. Följande dag blandade de sig med gudstjänstbesökarna i templet. Då fångades deras uppmärksamhet av en välbekant röst. De kunde inte ta miste, ingen röst var lik hans, så allvarlig, ivrig och ändå så melodisk.

I de skriftlärdes skola fann de Jesus. Fastän de nu blev mycket glada kunde de inte glömma sin sorg och ängslan. När han åter förenade sig med dem sade hans mor förebrående till honom: ”Min son, varför gjorde du oss detta? Se, din fader och jag hava sökt efter dig med stor oro.”

”Varför behövden I söka efter mig? Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?” Och då de inte tycktes förstå honom pekade han uppåt. De förundrade sig över att hans ansikte lyste. Det gudomliga lyste genom det mänskliga. När de fann honom i helgedomen lyssnade de till samtalet mellan honom och de skriftlärde och de förundrade sig över hans frågor och svar. Hans ord väckte en ström av tankar som de aldrig skulle glömma.

Och hans fråga lärde dem något. ”Vissten I då icke”, sade han, ”att jag bör vara där min Fader bor?” Jesus hade påbörjat det uppdrag som han kommit till världen för att fullgöra, men Josef och Maria hade försummat sitt. Gud hade visat dem stor ära genom att anförtro sin Son åt dem. Heliga änglar hade lett Josef på hans färd för att skydda Jesu liv. Men under en hel dag hade de förlorat honom ur sikte, honom som de inte borde ha glömt ett ögonblick. Och då deras ängslan var över, hade de inte klandrat sig själva utan lagt skulden på honom.

Det var naturligt för Jesu föräldrar att betrakta honom som sitt eget barn. Han var dagligen tillsammans med dem. Hans liv var i många avseenden som andra barns. Det var svårt för dem att fatta att han var Guds Son. De stod i fara att inte uppskatta den välsignelse som skänktes dem genom samvaron med världens Frälsare. Sorgen över skilsmässan från honom och den milda beträffning hans ord innebar var avsedda att betona heligheten i den uppgift som anförtrotts dem.

I sitt svar till sin mor avslöjade Jesus för första gången att han förstod sitt förhållande till Gud. Före hans födelse hade änglarna sagt till Maria: ”Han skall bliva stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron. Och han skall vara konung över Jakobs hus till evig tid.” — Luk. 1:32, 33. Dessa ord hade Maria funderat över och bevarat i minnet. Även om hon visste att hennes barn skulle vara Israels Messias hade hon ändå inte förstått hans uppgift. Inte heller nu förstod hon hans ord, men hon visste att han hade avsagt sig släktskapen med Josef och förklarat sig vara Son till Gud.

Jesus ringaktade inte sitt förhållande till sina jordiska föräldrar. Från Jerusalem vände han hem tillsammans med dem och hjälpte dem i deras strävsamma liv. Hemligheten om sin uppgift gömde han inom sig själv och inväntade i ödmjukhet den bestämda tiden då han skulle börja sitt uppdrag. Under arton år efter det att han förstått att han var Guds Son, respekterade han det band som knöt honom till hemmet i Nasaret och han utförde de plikter som vilar på en son, en bror, en vän och en medborgare i samhället.

Då Jesu uppgift hade gått upp för honom i templet drog han sig undan samvaron med folkmängden. Han ville vända tillbaka från Jerusalem i stillhet tillsammans med dem, som kände till hemligheten i hans liv. Vid påskhögtiden sökte Gud kalla sitt folk bort från deras timliga omsorger och påminna dem om sin underbara gärning, då de befriades från Egypten. Han ville att de i denna händelse skulle se ett löfte om befrielse från synd. Liksom blodet från det slaktade lammet skyddade israeliternas hem, skulle Kristi blod frälsa dem, men frälsningen genom Jesus kunde de bara uppleva, om de i tro gjorde hans liv till sitt eget. I den symboliska gudstjänsten låg det kraft bara så långt som den ledde de tillbedjande till Jesus som deras personlige Frälsare. Gud ville att de skulle bli ledda till att under bön studera och tänka på Kristi uppgift. Men då folkskarorna lämnade Jerusalem lade spänningen inför resan och den sällskapliga samvaron alltför ofta beslag på deras uppmärksamhet. Den gudstjänst de hade bevittnat glömdes bort. Frälsaren kände sig inte dragen till deras sällskap.

Då Josef och Maria skulle resa hem från Jerusalem ensamma med honom hoppades Jesus kunna leda deras sinnen till profetiorna om den lidande Frälsaren. På Golgata sökte han lindra sin mors sorg. Han tänkte på henne nu. Maria skulle bli vittne till hans ångest på korset. Jesus ville nu att hon skulle förstå hans uppdrag, så att hon skulle få kraft att hålla ut, när svärdet en gång skulle gå genom hennes själ. Såsom Jesus hade varit skild från henne och hon med sorg hade letat efter honom i tre dagar, så skulle han, när han blev offrad för världens synder, återigen vara borta ifrån henne i tre dagar. Och när han kom ut ur graven skulle hennes sorg åter förvandlas till glädje. Men hur mycket lättareskulle hon inte ha burit ångesten vid hans död om hon hade förstått de texter som han nu försökte leda hennes tankar till.

Om Josef och Maria hade riktat sina tankar mot Gud i meditation och bön skulle de ha förstått sitt heliga uppdrag och de skulle inte ha förlorat Jesus ur sikte. Genom en enda dags försummelse hade de förlorat Frälsaren, men det kostade dem tre dagar av ängsligt sökande för att åter finna honom. Det förhåller sig på samma sätt med oss: Genom lättsinnigt tal, onda ord och försummad bön kan vi på en enda dag förlora vår Frälsares närvaro och det kan ta många dagar av sorgtungt sökande för att åter finna honom och återvinna den frid vi förlorade.

I vår samvaro med andra bör vi se till att vi inte glömmer Jesus och går vår egen väg, obekymrade om han är med oss eller ej. Om vi är så upptagna med materiella ting att vi inte har någon tanke över för Jesus, avlägsnar vi oss från honom och från de himmelska änglarna. Det är ju på honom som vi bygger vårt hopp om evigt liv. Änglarna kan inte stanna kvar där Jesu närvaro ej är önskvärd och hans frånvaro inte märks. Detta är orsaken till att så många av dem som bekänner sig vara hans efterföljare, så ofta är ett rov för missmod och nedslagenhet.

Många går till kristna sammankomster och blir uppfriskade och tröstade av Guds ord, men genom att sedan försumma meditation, vaksamhet och bön, förlorar de välsignelsen. Och de känner sig fattigare än de var innan de fick del av den. Ofta tycker de att Gud varit hård emot dem. De inser inte att felet ligger hos dem själva. Genom att skilja sig från Jesus har de stängt ute ljuset av hans närvaro.

Det skulle vara välgörande för oss att använda en timme varje dag till meditation över Jesu liv. Vi skulle göra det så att vi tar händelse efter händelse och låter tankarna syssla med varje detalj och framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer inför hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att alltmera bli uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot.

Då vi umgås med varandra, kan vi bli till välsignelse för varandra. Hör vi Kristus till, kommer vara djupaste tankar att röra sig kring honom. Vi vill gärna tala om honom. När vi samtalar med varandra om hans kärlek, kommer ett gudomligt inflytande att öppna våra sinnen. Genom att betrakta skönheten i hans väsen kommer vi att ”förvandlas till hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till den andra”. (2 Kor. 3:18.)

Kapitel 9 - Kollisionskurs

Ett judiskt barn var från sina tidigaste år omgivet av rabbinernas krav. Stränga regler fanns föreskrivna för varje handling ända till de minsta detaljer i det dagliga livet. Synagogans lärare instruerade de unga i otaliga regler som man väntade att de som rättrogna israeliter skulle följa. Men Jesus intresserade sig inte för sådana saker. Redan från barndomen handlade han självständigt och oberoende av rabbinernas lagar. De gammaltestamentliga skrifterna var föremål för hans ihärdiga studier och han återkom ofta till orden: ”Så säger Herren.”

Efter hand som folkets tillstånd började bli klart för honom, insåg han att samhällets krav ständigt kolliderade med Guds krav. Människorna avvek ifrån Guds ord och hävdade teorier som de själva hade uppfunnit. De följde traditionella föreskrifter som saknade allt värde. Deras gudstjänst var enbart en rad ceremonier, de heliga sanningar som dessa var avsedda att undervisa om, doldes för folket. Han såg att de inte fann någon tillfredsställelse i de trosfattiga gudstjänsterna. De kände inte den andens frihet som skulle komma till dem om de verkligen tjänade Gud. Jesus hade kommit för att lära dem innebörden av att tillbedja Gud. Han kunde inte godkänna inblandningen av mänskliga krav i de gudomliga föreskrifterna. Han angrep inte de lärda lagl ärarnas föreskrifter och sedvänjor. Men när han blev klandrad för sina enkla vanor, framhöll han Guds ord som försvar för sitt handlingssätt.

Milt och undergivet sökte Jesus i alla avseenden tillfredsställa dem som han kom i beröring med. Eftersom han var så vänlig och oförarglig gick de skriftlärde och de äldste ut från att han lätt skulle låta sig påverkas av deras undervisning. De försökte övertala honom att godta de grundsatser och traditioner som hade kommit från de gamla rabbinerna, men han frågade efter vilket stöd dessa hade i de heliga skrifterna. Han var villig att lyssna till varje ord som kom från Gud, men han kunde inte lyda människors föreskrifter. Jesus tycktes känna skrifterna från början till slut och han framhöll dem i deras sanna betydelse. Rabbinerna skämdes över att bli undervisade av ett barn. De hävdade att det var deras uppgift att förklara skrifterna och att det tillkom honom att ta emot deras tolkning. De blev förargade över att han motsatte sig deras undervisning.

De visste att det inte fanns något stöd i skrifterna för deras traditioner. De förstod att Jesus ifråga om andlig undervisning låg långt före dem. Ändå förargade det dem att han inte ville lyda deras föreskrifter. Då de inte kunde övertyga honom uppsökte de Josef och Maria och förehöll dem hans trotsiga uppträdande. Så blev han föremål för klander och tillrättavisning.

Vid mycket tidig ålder började Jesus handla på egen hand vid utformandet av sitt sätt att leva. Inte ens hans aktning för och kärlek till sina föräldrar kunde leda honom bort från lydnaden mot Guds ord. ”Det är skrivet”, var hans motivering för varje handling som avvek ifrån familjens sedvänjor. Men rabbinernas inflytande gjorde livet bittert för honom. Redan i sin ungdom måste han lära sig tystnadens och den tålmodiga uthållighetens svåra konst.

Hans bröder — som Josefs söner kallades — ställde sig på rabbinernas sida. De påstod att traditionerna skulle följas som om de vore Guds krav. De satte till och med människors föreskrifter högre än Guds ord, och de förargade sig mycket över Jesu förmåga att klart och genomträngande skilja mellan det falska och det sanna. Hans stränga lydnad mot Guds lag fördömde de som trots. Den kunskap och visdom som han visade i sina krav till rabbinerna förvånade dem. De visste att han inte hade fått någon undervisning hos de lärda männen, men de kunde inte undgå att se att han undervisade dem. De insåg att hans utbildning var av värdefullare slag än deras egen. Men de förstod inte att han hade tillgång till livets träd, en kunskapskälla som de inte visste någonting om.

Jesus var inte avvisande men han hade väckt särskild anstöt hos fariséerna genom att i detta avseende avvika från deras stränga regler. Han fann det religiösa området inhägnat av höga skiljemurar som om det var för upphöjt för det dagliga livet. Dessa skiljemurar rev han ned. l sitt umgänge med människorna frågade han inte: Vilken är din trosbekännelse? Vilken trosriktning tillhör du? Sin kraft att hjälpa använde han på bästa sätt för alla som behövde hjälp. Istället för att stänga sig inne i en eremits cell för att visa sin himmelska avskildhet arbetade han ihärdigt för människorna. Han inskärpte principen att biblisk religion inte betyder att man skall plåga kroppen. Han undervisade om att en ren och obesmittad gudstjänst inte skall gälla bara för bestämda tidpunkter och vid särskilda tillfällen. Vid alla tider och på alla platser visade han ett kärleksfullt intresse för människorna och spred ljuset om en upplivande fromhet omkring sig. Allt detta var en tillrättavisning för fariséerna. Det visade att religionen inte består av självviskhet och att deras sjukliga intresse för personliga fördelar var långt ifrån sann gudsfruktan. Detta hade väckt deras fiendskap mot Jesus så att de försökte tvinga honom att rätta sig efter deras regler.

Jesus arbetade för att lindra varje form av lidande som han mötte. Han hade inte mycket pengar att ge bort, men ofta avstod han från maten för att kunna hjälpa dem som var mer nödställda än han själv var. Hans bröder kände att hans inflytande starkt bidrog till att motverka deras. Han ägde en taktfullhet som ingen av dem ägde eller ens ville äga. När de talade hårt till stackars förfallna människor, uppsökte Jesus just dessa och talade uppmuntrande till dem. Till de behövande kunde han ge en bägare kallt vatten och i stillhet kunde han lägga sin egen måltid i deras händer. De sanningar han delgav dem när han lindrade deras nöd, sattes i samband med hans barmhärtiga handlingar och gjorde att de kom ihåg dem bättre. Allt detta väckte brödernas missnöje. De var äldre än Jesus och tyckte att de borde bestämma över honom. De beskyllde honom för att anse sig vara överlägsen dem och tillrättavisade honom för att han satte sig själv högre än deras lärare, prästerna och folkets rådsherrar. Ofta kom de med hot och försökte skrämma honom, men han fortsatte som tidigare och gjorde Skrifterna till sin vägledare.

Jesus älskade sina bröder och behandlade dem med en aldrig svikande vänlighet, men de avundades honom och visade honom en uttalad misstro och tydligt förakt. De kunde inte förstå hans uppträdande. Stora motsättningar visade sig hos Jesus. Han var Guds gudomlige Son men ända ett hjälplöst barn. Han var världarnas Skapare. Jorden var därför hans egendom, men ändå

präglades hela hans liv av fattigdom. Han ägde en värdighet och en personlighet som var fullständigt skild från världsligt högmod och förmätenhet. Han jagade inte efter världslig storhet. Även med den anspråkslösaste ställning var han tillfreds. Detta förargade hans bröder. De kunde inte förklara hans ständiga sinnesro under påfrestningar och fattigdom. De visste inte att det var för vår skull han hade blivit fattig, för att vi ”genom hans fattigdom skulle bliva rika”. (2 Kor. 8:9.) De kunde lika litet förstå hemligheten med hans uppgift som Jobs vänner kunde förstå dennes ödmjukhet och lidande.

Jesus blev missförstådd av sina bröder, därför att han inte liknade dem. Hans bedömningsgrund var annorlunda än deras. Genom att se på människor hade de vänt sig bort från Gud och de hade inte Guds kraft i sina liv. De religiösa sedvänjor som de följde kunde inte förändra deras liv. De gav ”tionde av mynta och dill och kummin”, men underlät det ”som är viktigast i lagen, nämligen rätten och barmhärtigheten och troheten”. (Matt. 23:23.) Jesu exempel irriterade dem ständigt. Han avskydde bara en enda sak i världen och det var synd. Han kunde inre se en orätt handling utan att det vållade honom en smärta som var omöjlig att dölja. Kontrasten var stark mellan formalisterna, vilkas heliga utseende dolde kärleken till synd, och honom vars nitälskan för Gud alltid gick före allt annat. Eftersom Jesus i sitt liv fördömde det onda mötte han motstånd både hemma och borta. Hans osjälviskhet och rättrådighet blev föremål för förlöjligande. Hans tålamod och vänlighet betraktades som feghet.

Av den bitterhet som faller på mänskligheten lott var det inte någon del som inte Jesus fick smaka. Det fanns några som försökte utsätta honom för förakt på grund av hans familjeförhållanden. Redan i barndomen mötte han hånfulla blickar och elakt förtal. Om han hade svarat med otåliga ord eller blickar, om han hade gjort gemensam sak med sina bröder i bara en enda oriktig handling, skulle han inte ha kunnat bli ett fullkomligt exempel. Därigenom skulle han ha misslyckats med genomförandet av planen för vår återlösning. Hade han bara gått med på att det kunde finnas någon ursäkt för synd, så skulle Satan ha triumferat och världen skulle ha gått förlorad. Detta var orsaken till att frestaren arbetade för att göra hans liv så prövande som möjligt, så att Jesus skulle kunna förledas till synd.

Men inför varje frestelse hade han ett svar: ”Det är skrivet.” Han påtalade sällan en oriktig handling hos sina bröder, men han hade ett ord från Gud att säga dem. Ofta beskylldes han för feghet därför att han vägrade att ansluta sig till dem och delta i någon handling som var förbjuden, men hans svar var: ”Det är skrivet: ’Se, Herrens fruktan det är vishet, och att fly det onda är förstånd’.” — Job 28:28. Det fanns de som sökte hans sällskap, därför att de kände sig väl till mods i hans närvaro. Men många undvek honom därför att de uppfattade hans felfria liv som en tillrättavisning. Unga kamrater sökte övertala honom att göra som de. Han var glad och pigg och de tyckte om att vara tillsammans med honom. De hörde gärna på hans kvicktänkta förslag, men de kunde inte stå ut med hans samvetsgrannhet. De sade om honom att han var inskränkt och trångbröstad. Jesus svarade: ”Det är skrivet: ’Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt ord. Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig’.” — Ps.119:9,11.

Ofta blev han tillfrågad: ”Varför har du satt dig i sinnet att vara så besynnerlig, så avvikande från oss andra?” ”Det är skrivet”, sade han: ”Saliga äro de vilkas väg är ostrafflig, de som vandra efter Herrens lag. Saliga äro de som taga hans vittnesbörd i akt, de som av allt hjärta söka honom, de som icke göra vad orätt är, utan vandra på hans vägar.” — Ps. 119:1-3.

När han blev tillfrågad varför han inte tog del i Nasaretungdomens nöjen sade han: ”Det är skrivet: ’Jag fröjdar mig över dina vittnesbörds väg såsom över alla skatter. Jag vill begrunda dina befallningar och skåda på dina stigar. Jag har min lust i dina stadgar, jag förgäter icke ditt ord’.” — Ps. 119:14-16.

Jesus kämpade inte för sina rättigheter. Ofta blev hans arbete onödigt hårt, därför att han var villig och aldrig klagade. Ändå svek han aldrig och blev aldrig missmodig. I sitt liv höjde han sig över sådana svårigheter, som om han befann sig i ljuset från Guds ansikte. Han gav inte igen, när han blev illa behandlad, utan bar förolämpning med tålamod.

Gång på gång frågade man honom: ”Varför finner du dig i att bli så illa behandlad till och med av dina bröder?” ”Det är skrivet”, sade han: ”Min son, förgät icke min undervisning, och låt ditt hjärta bevara mina bud. Ty långt liv och många levnadsår och frid, mer och mer, skola de bereda dig. Låt godhet och sanning ej vika från dig; bind dem omkring din hals, skriv dem på ditt hjärtas tavla; så skall du finna nåd och få gott förstånd i Guds och i människors ögon.” — Ords. 3:1-4.

Från den tid då Jesu föräldrar fann honom i templet blev hans liv och handlingssätt en gåta för dem. Han inlät sig aldrig i strid med någon, men ändå var hans exempel en ständig undervisning. Han föreföll vara en som på något sätt var utkorad. Sin största lycka fann han, när han var ensam med Gud i naturen. Närhelst han fick ett tillfälle gick han bort från sin arbetsplats och gick ut i naturen för att meditera i de gröna dalarna och umgås med Gud på bergssluttningarna eller bland träden i skogen. Under den tidiga morgonen fann man honom ofta på någon avskild plats, där han mediterade och studerade Skrifterna eller bad. Från dessa stilla stunder återvände han till sitt hem eller återupptog sina plikter för att vara ett exempel i tålmodigt arbete.

Jesu liv präglades av aktning och kärlek till hans mor. Maria trodde i sitt hjärta att det heliga barn som hon hade fött var den länge utlovade Messias, men hon vågade ändå inte ge uttryck för sin tro. Under hans liv på jorden hade hon del i hans lidanden. Med sorg såg hon de prövningar han utsattes för under sin barndom och ungdom. Genom att försvara det som hon visste var riktigt i hans handlingssätt, blev hon själv försatt i påfrestande situationer. Hon såg på samlivet i hemmet och moderns ömma omsorger om sina barn som något som var av livsviktig betydelse för karaktärens formande. Josefs söner och döttrar visste detta, och genom att utnyttja hennes ivriga omsorger sökte de genom henne ändra Jesu beteende till att överensstämma med vad de ansåg vara riktigt.

Maria gjorde ofta Jesus uppmärksam på rabbinernas föreskrifter och förmanade honom att rätta sig efter dem. Men han kunde inte övertalas till att ändra sina vanor ifråga om att meditera

över Guds gärningar eller att söka lindra människors och till och med stumma djurs lidanden. När prästerna och lagläraren krävde Marias bistånd för att komma till rätta med Jesus blev hon mycket bekymrad, men hennes sinne fick frid då han visade henne att han hade stöd i Skrifterna för sitt handlingssätt.

Ibland stod hon vacklande mellan Jesus och hans bröder, som inte trodde att han var den av Gud utsände, men det fanns alltför många bevis för att hans väsen var gudomligt. Hon såg honom uppoffra sig för andras bästa. Hans närvaro åstadkom en renare atmosfär i hemmet. Hans liv var som en surdeg som verkade genom hela samhället. Oskyldig och obesmittad färdades han bland de tanklösa, de råa, de ohövliga, bland de ohederliga tulltjänstemännen, de hänsynslösa slösarna, de orättfärdiga samariterna, de hedniska soldaterna, de okunniga bönderna och den blandade hopen. Han sade ett ord av medkänsla här och ett ord där när han träffade människor som var trötta, men ändå tvungna att bära tunga bördor. Han deltog i deras bekymmer och återgav för dem lärdomar som han hade tillägnat sig från naturen om Guds kärlek, mildhet och godhet.

Han sökte lära alla att betrakta sig själva som utrustade med dyrbara gåvor, som genom ett riktigt användande skulle tillförsäkra dem eviga rikedomar. Han höll sitt liv fritt från all fåfänga. Genom sitt eget exempel visade han att det sätt, på vilket vi använder varje ögonblick av vårt liv, ger eviga resultat och att vi därför måste värna om vår tid som om en skatt och använda den till att förverkliga evighetsinriktade syften. Han gick inte förbi någon människa såsom värdelös, utan sökte ge varje människa frälsningens läkemedel. I vilket sällskap han än befann sig framhöll han någon undervisning som var anpassad för tidpunkten och tillfället.

Hos de råaste och minst lovande sökte han väcka hopp genom att framhålla för dem en försäkran om att de kunde bli oförvitliga och oskyldiga och uppnå en karaktär som skulle visa att de var Guds barn. Ofta träffade han sådana som kommit under Satans inflytande och som inte hade någon kraft att slita sig loss ur hans snaror. Till sådana modlösa, sjuka, frestade och fallna människor talade Jesus vänligt och medkännande med sådana ord som de behövde och som de kunde förstå. Andra som han träffade kämpade en hård kamp med Gud och människors fiende. Dessa uppmuntrade han att hålla ut, i det att han försäkrade dem att de skulle vinna seger, eftersom Guds änglar stod på deras sida och skulle ge dem seger. De som han hjälpte på detta sätt, kände sig överbevisade om att de här hade träffat en som de med fullkomlig tillit kunde anförtro sig åt. Han skulle inte komma att förråda de hemligheter som de avslöjade för honom och som han med sympati lyssnade till.

Jesus var kroppens såväl som själens läkare. Han intresserade sig för varje slag av lidande som han mötte på sin väg. Åt alla skänkte han lindring, därför att hans vänliga ord verkade som ett lugnande balsam. Ingen kunde säga att han hade utfört ett underverk, men kraften — kärlekens läkande kraft — gick ut ifrån honom till de sjuka och bedrövade. Så arbetade han på ett stillsamt sätt för människorna ända från sin barndom. Och detta var anledningen till att så många med glädje lyssnade till honom efter det att han hade börjat sin offentliga verksamhet.

Ändå vandrade Jesus ensam från sin barndom, genom sin ungdom och sitt vuxna liv. I sin renhet och sin trofasthet ”trampade han vinpressen ensam” (Jes. 63:3) och ingen av folket hjälpte honom. Han bar ensam den fruktansvärda bördan av ansvaret för människornas frälsning. Han visste att om det inte skedde en avgjord förändring i människosläktets principer och föresatser, skulle alla gå förlorade. Detta var den börda som tyngde hans själ. Ingen kunde fatta den börda som tryckte honom ned. Fylld av en brinnande föresats genomförde han avsikten med sitt liv, den att han själv skulle vara människornas ljus.

Kapitel 10 - Rösten i öknen

Jesu förelöpare kom från de trofasta led i Israel som länge hade väntat på Messias' ankomst. Den åldrade prästen Sakarias och hans hustru Elisabet ”voro båda rättfärdiga inför Gud”, och i deras stilla, heliga liv lyste trons ljus som en stjärna i dessa onda dagars mörker. Detta gudfruktiga äkta par fick löfte om en son som skulle gå framför Herren och skaffa ”åt Herren ett välberett folk”.
Kapitlet bygger på Lukasevangeliet 1:5-23, 57-80; 3:1-18; Matteusevangeliet 3:1-12; Markusevangeliet 1:1-8. Sakarias bodde i ”Judéens bergsbygd” men hade rest upp till Jerusalem för att göra tjänst i templet under en vecka. En tjänst som prästerna i varje skifte skulle utföra två gånger om året. ”Medan han nu en gång, när ordningen kom till hans avdelning, gjorde prästerlig tjänst inför Gud, hände sig, vid den övliga lottningen om de prästerliga sysslorna, att det tillföll honom att gå in i Herrens tempel och tända rökelsen.”

Han stod framför det gyllene altaret i det heliga i templet, molnet av rökelsen steg upp inför Gud tillsammans med Israels böner. Plötsligt lade han märke till att ett gudomligt väsen var närvarande, en Herrens ängel ”stående på högra sidan om rökelsealtaret”. Den sida av rökelsealtaret som ängeln stod på, tydde på välvilja men detta lade inte Sakarias märke till. Under många år hade han bett om Återlösarens ankomst och nu hade himmelen sänt sin budbärare för att meddela honom att dessa böner var på väg att bli besvarade. Men Guds förbarmande föreföll honom alltför stort för att han skulle kunna lita på den. Han fylldes av fruktan och självförebråelse.

Ängeln hälsade honom emellertid med den glädjefyllda försäkringen: ”Frukta icke, Sakarias, ty din bön är hörd, och din hustru Elisabet skall föda dig en son, och honom skall du giva namnet Johannes. Och han skall bliva dig till glädje och fröjd, och många skola glädja sig över hans födelse. Ty han skall bliva stor inför Herren. Vin och starka drycker skal han icke dricka, och redan i sin moders liv skall han bli uppfylld av helig ande. Och många av Israels barn skall han omvända till Herren, deras Gud. Han skall gå framför honom i Elias' ande och kraft, för att 'vända fädernas hjärtan till barnen' och omvända de ohörsamma till de rättfärdigas sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett välberett folk. Då sade Sakarias till ängeln: 'Varav skall jag veta detta? Jag är ju själv gammal, och min hustru är kommen till hög ålder'.”

Sakarias visste mycket väl att Abraham hade fått ett barn på sin ålderdom därför att denne trodde att den som hade lovat det var trofast. Men under ett ögonblick tänkte den åldrade prästen på människans svaghet. Han glömde att det som Gud har lovat kan han också genomföra. Vilken motsättning föreligger det inte mellan hans brist på tro och den älskliga, barnsliga tro som Maria visade, då hon som ung flicka från Nasaret, svarade på ängelns sällsamma meddelande med orden: ”Se, jag är Herrens tjänarinna; ske mig såsom du har sagt.” — Luk. 1:38.

Att en son skulle födas åt Sakarias, liksom ett barn föddes åt Abraham, och att ett barn föddes åt Maria skulle lära oss en stor andlig sanning, en sanning som vi har svårt för att

tillägna oss och lätt för att glömma. Av oss själva kan vi inte göra något som är gott, men det vi inte kan göra, det kan utföras genom Guds kraft i varje ödmjuk och troende människas liv. Det var genom tro som det utlovade barnet gavs. Det är genom tron det andliga livet föds och vi ges möjlighet att göra rättfärdighetens gärningar.

På Sakarias' fråga svarade ängeln: ”Jag är Gabriel, som står inför Gud, och jag är utsänd för att tala till dig och förkunna dig detta glada budskap.” Fem hundra år tidigare hade ängeln Gabriel talat med Daniel om den profetiska tidsperiod som skulle sträcka sig fram till Messias' ankomst. Kunskapen om att denna tidsperiod nu närmade sig sitt slut hade påverkat Sakarias att börja bedja om Messias' ankomst. Nu hade just den budbärare, genom vilken profetian hade getts, kommit för att kungöra dess uppfyllelse. Ängelns ord: ”Jag är Gabriel, som står inför Gud”, visar att han innehar en framträdande plats i himmelen. Då han kom med ett budskap till Daniel sade han: ”Ingen enda står mig bi mot dessa, förutom Mikael, eder furste.” — Dan. 10:21. Om Gabriel talar Frälsaren i Uppenbarelseboken och säger: ”Medelst ett budskap genom sin ängel gav han (Gud) det till känna för sin tjänare Johannes.” — Upp. 1:1. Och för Johannes förklarade ängeln: ”Jag är din medtjänare och dina bröders, profeternas.”— Upp. 22:9. Sällsamma tanke — den ängel som står närmast Guds Son i rang är den som har utvalts till att uppenbara Guds avsikter för syndiga människor.

Sakarias hade gett uttryck åt tvivel på ängelns ord. Nu skulle han inte kunna tala förrän de hade blivit uppfyllda. ”Se”, sade ängeln, ”ända till den dag då detta sker skall du vara mållös och icke kunna tala, därför att du icke trodde mina ord, vilka dock i sin tid skola fullbordas.” Det var prästens plikt i denna tjänst att be om förlåtelse för offentliga och nationella synder och att bedja om Messias' ankomst, men då Sakarias försökte göra detta kunde han inte säga ett ord. Då han kom ut för att välsigna folket nickade han till dem och kunde inte tala. De hade väntat länge och hade börjat frukta för att han kunde ha slagits ned genom Guds straffdom. Men då han kom ut ur det heliga, lyste hans ansikte av Guds härlighet, ”då förstodo de att han hade sett någon syn i templet”. Sakarias meddelade dem vad han hade sett och hört och ”när tiden för hans tjänstgöring hade gått till ända, begav han sig hem”.

Strax efter det att det utlovade barnet hade fötts löstes hans tunga och ”han talade och lovade Gud. Och deras grannar betogos alla av häpnad, och ryktet om allt detta gick ut över Judéens hela bergsbygd. Och alla som hörde det lade märke därtill och sade: 'Vad månde väl varda av detta barn?'” Allt detta bidrog till att rikta uppmärksamheten på Messias' ankomst för vilken Johannes skulle bereda vägen. Den helige Ande vilade över Sakarias och med följande vackra ord profeterade han om sin sons uppgift: ”Du, barn, skall bliva kallad den Högstes profet, ty du skall gå framför Herren och bereda vägar för honom, till att giva hans folk kunskap om frälsning, i det att deras synder bliva dem förlåtna. Så skall ske för vår Guds förbarmande kärleks skull, som skall låta ett ljus gå upp och skåda ned till oss från höjden, för att 'skina över dem som sitta i mörker och dödskugga' och styra våra fötter in på fridens väg.”

”Barnet växte upp och blev allt starkare i anden. Och han vistades i öknen, intill den dag då han skulle träda fram inför Israel.” Innan Johannes föddes hade ängeln sagt: ”Han skall bliva

stor inför Herren. Vin och starka drycker skall han icke dricka. . . han skall bliva uppfylld av hellig ande." Gud hade kallat Sakarias' son till en stor uppgift, den största som någonsin hade anförtrotts en människa. För att fullgöra denna uppgift måste han samarbeta med Herren. Och Guds Ande skulle följa honom, om han följde ängelns undervisning.

Johannes skulle gå ut som Herrens sändebud för att förmedla Guds ljus till människorna. Han måste ge deras tankar en ny inriktning. Han måste ge dem ett intryck av att Guds krav var heliga och väcka deras längtan efter en fullkomlig rättfärdighet. En sådan budbärare måste vara helig. Han måste vara ett tempel som Guds Ande kunde bo i. För att kunna fullgöra sin uppgift måste han ha en frisk och stark konstitution och äga både intellektuell och andlig kraft. Det var därför nödvändigt för honom att behärska sina benägenheter och sina passioner. Han måste kunna behärska alla sina krafter på ett sådant sätt att han kunde stå mitt ibland människorna, lika opåverkad av omgivningen som öknens klippor och berg.

På Johannes Döparens tid hade girigheten efter rikedom och kärleken till lyx och prakt blivit mycket vida spridd. Sensuella nöjen, fester och dryckeslag orsakade fysisk svaghet och degeneration, försvagade den andliga uppfattningsförmågan och minskade känsligheten för synd. Johannes skulle framstå som reformator. Genom sitt avhållsamma liv och sin enkla klädedräkt skulle han motverka tidens överdrifter. Detta var motiveringen till de anvisningar som gavs Johannes' föräldrar, en undervisning om måttfullhet som meddelades av en ängel från himmelen.

Under barndomen och ungdomen är karaktären mest påverkbar. Det är då förmågan till självbehärskning bör uppövas. I familjekretsen och vid måltiderna utövas ett inflytande som ger resultat, lika bestående som evigheten. I högre grad än några naturliga anlag kommer de vanor som grundläggs under de tidiga åren, att bli avgörande för om en människa skall segra eller lida nederlag i livets kamp. Ungdomstiden är såningstiden. Den bestämmer skördens art i detta liv och i det tillkommande.

Som profet skulle Johannes "'vända fädernas hjärtan till barnen' och omvända de ohörsamma till de rättfärdigas sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett välberett folk". Genom att bereda vägen för Kristi första ankomst var han en representant för dem som skulle bereda vägen för Kristi andra ankomst. Världen är begiven på självisk njutning. Villfarelse och villoläror florerar. Satans snaror för att många människor och fördärva dem blir allt fler. Alla som vill helga sig i gudsfruktan måste lära sig återhållsamhetens och självbehärskningens konst. Lystnad och passioner måste underordnas de högre andliga krafterna. Denna självdisciplin är nödvändig för den mentala styrka och andliga insikt som skall göra det möjligt för oss att förstå och tillämpa de heliga sanningarna i Guds ord. Av denna orsak är måttfullhet på sin plats i arbetet för att förbereda sig för Jesu andra ankomst.

Man skulle helt naturligt vänta sig att Sakarias' son skulle ha utbildats till prästämbetet, men undervisningen i de rabbinska skolorna skulle ha gjort honom olämplig för hans uppgift. Gud sände honom inte till de teologiska lärarna för att få undervisning i hur Skrifterna skulle

utläggas. Han sände honom ut i öknen för att han skulle kunna lära av naturen och naturens Gud.

Det var i en enslig trakt, mitt ibland ofruktbara berg, vilda raviner och klippgrottor, som han fann sitt hem. Han valde att avstå från livets nöjen och lyx för att kunna tillägna sig ökenlivets stränga disciplin. Här var hans omgivning gynnsam för utvecklandet av enkla och självförnekande vanor. Ostörd av världens larm kunde han här studera naturens, uppenbarelsens och försynens lärdomar. De gudfruktiga föräldrarna hade ofta för Johannes upprepat ängelns ord till Sakarias. Redan från barndomen hade man förklarat hans livsuppgift för honom och han hade tagit emot den som ett heligt förtroende. För honom var öknens avskildhet en välkommen tillflykt undan ett samhälle i vilket misstänksamhet, otro och orenhet hade blivit nära nog dominerande. Han litade inte på sin egen förmåga att står emot frestelse, och undvek därför ständigt all kontakt med synden, för att han inte skulle förlora känslan av dess ytterliga syndfullhet.

Han hade redan från födelsen blivit invigd åt Gud som nasir. Dess löfte gjorde han till sitt eget under en livslång helgelse. Hans klädsel var de gamla profeternas: En mantel av kamelhår ombunden med ett läderbälte. Han åt gräshoppor och vildhonung som han kunde finna i öknen och drack det rena vattnet från bergsbäckarna.

Men Johannes tillbringade inte livet i lättja, i asketisk dysterhet eller i självisk isolering. Då och då gick han ut för att umgås med människorna och han var alltid en intresserad iakttagare av vad som pågick i världen. Från sin stillsamma tillflyktsort iakttog han händelsernas utveckling. Med en blick som upplystes av den gudomlige Anden studerade han människors karaktär för att han skulle förstå hur han skulle kunna nå fram till deras sinnen med himmelens budskap. Bördan av livsuppgiften vilade alltid på honom. I avskildhet, genom meditation och bön sökte han förbereda sitt sinne för den livsuppgift som väntade honom. Även om han levde i öknen var han inte skonad från frestelser. Så långt som möjligt skar han av alla vägar genom vilka Satan skulle kunna nå honom och ändå blev han alltjämt utsatt för frestarens attacker. Men hans andliga uppfattningsförmåga var klar. Han hade utvecklat styrka och karaktärsfasthet. Med den helige Andes hjälp kunde han upptäcka Satans närmanden och motstå hans makt.

Öknen blev Johannes' skola och helgedom. I likhet med Moses, som vandrade omkring bland bergen i Midjan, var han omsluten av Guds närvaro och omgiven av bevis på hans makt. Det blev inte hans lott, som fallet var med Israels store ledare, att uppehålla sig i bergens högtidligt majestätiska ensamhet, men framför honom låg Moabs höjder på andra sidan Jordan och påminde om Honom som hade gjort "bergen fasta och omgjordat dem med makt" (Ps. 65:7). Den dystra och skrämmande ödsligheten i naturen runt hans hem i vildmarken blev en levande bild av förhållandena i Israel. Herrens fruktbara vingård hade blivit en öde vildmark. Men över öknen välvde sig himlen, ljus och vacker. De mörka stormmolnen som samlat sig var omspända av löftets regnbåge. Över Israels förfall lyste den utlovade Messias' härlighet. Vredens moln var omgivna av hans nådesförbunds regnbåge.

Ensam läste han under tysta nätter Guds löfte till Abraham om en säd, lika talrik som stjärnorna. Gryningsljuset som förgyllde Moabs höjder berättade om honom som skulle bli ”lik morgonens ljus, när solen går upp, en morgon utan moln”. (2 Sam. 23:4.) Och i middagsljusets klarhet såg han en uppenbarelse av den härlighet som skulle komma när ”Herrens härlighet skall varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den”. (Jes. 40:5.)

Med vördnad, men ändå med jubel i sitt sinne, studerade han uppenbarelserna i de profetiska bukrullar som talar om Messias’ ankomst, den utlovade säden som skulle söndertrampa ormens huvud. Silo, ”fredsstiftaren”, som skulle framträda medan ännu en konung regerade på Davids tron. Nu var tiden inne. En romersk härskare satt i palatset på Sions berg. Enligt Herrens tillförlitliga ord var Jesus redan född.

Jesajas levande skildring av Messias’ härlighet blev hans studium dag och natt — skottet från Isais rot — en Konung som skulle regera i rättfärdighet, ”med rättvisa skipa lag åt de ödmjuka på jorden”. ”Såsom en tillflykt i stormen” skulle Israel inte längre kallas ”den övergivna” eller dess land en ”ödemark” men Herren skulle kalla det ”min lust” och dess land den ”äkta hustrun”. (Jes. 11:1, 4; 32:2; 62:4.) Denna härliga syn fyllde den enslige landsflyktingens hjärta.

Han såg Konungen i Hans härlighet och glömde sig själv. Han såg hur majestätisk heligheten är och kände sig svag och ovärdig. Han var beredd att gå ut som himmelens sändebud, utan fruktan för människor, därför att han hade skådat den Gudomlige. Rak och utan fruktan kunde han stå inför jordiska monarker därför att han hade böjt sig djupt för konungarnas Konung.

Johannes förstod inte fullt innebörden i Messias’ rike. Han såg fram emot att Israel skulle bli befriat från sina nationella fiender, men att en konung skulle komma i rättfärdighet och upprätta Israel som en helig nation var det främsta föremålet för hans förhoppningar. Detta trodde han skulle åtföljas av uppfyllelsen av den profetia som gavs då han föddes, han skall ”tänka på sitt heliga förbund, vad han med ed hade lovat vår fader Abraham. Han ville beskära oss att få tjäna honom utan fruktan, frälsta ur våra ovänners hand, ja, att göra tjänst inför honom i helighet och rättfärdighet i alla våra dagar”.

Han såg sitt vilseledda folk självbelåtet sovande i sina synder. Han längtade efter att kunna väcka det till ett heligare liv. Det budskap Gud hade gett honom att framföra var avsett att väcka människor upp ur deras dvala och komma människorna att bäva på grund av sin stora ogudaktighet. Innan evangeliets säd skulle kunna finna grogrund måste sinnets jordmån brytas upp. Innan folket skulle vilja söka läkedom hos Jesus måste människorna väckas till att inse sitt riskfyllda läge på grund av syndens sår.

Gud sänder ingen budbärare för att smickra syndaren. Han förkunnar inte något budskap om frid för att invagga de ogudaktiga i en ödesdiger trygghet. Han lägger tunga bördor på missdådarens samvete och genomborrar sinnet med överbevisningens pilar. De tjänande änglarna framhåller Guds fruktansvärda straffdomar för syndaren för att fördjupa hans känsla av sitt behov och för att förmå honom att ropa: ”Vad skall jag göra för att bli frälst?” Då skall den

hand som har ödmjukat människan lyfta upp den ångerfulle. Den stämma som har tillrättavisat för synd och kommit högmod och äregirighet på skam, skall då fråga med den ömmaste medkänsla: ”Vad viljen I att jag skall göra för eder?”

När Johannes började sin mission befann sig nationen i ett tillstånd av spänning och missnöje, på gränsen till revolution. Då Arkelaus blev avsatt ställdes judarna direkt under romersk jurisdiktion. De romerska landshövdingarnas tyranni och utsugning och deras beslutsamma ansträngningar att införa hedniska symboler och seder orsakade uppror, som kvävdes i blodet av tusentals av de tappraste männen i Israel. Allt detta skärpte det nationella hatet mot Rom och ökade folkets längtan efter att bli befriade från dess makt.

Mitt i denna disharmoni och strid hördes en röst från vildmarken, en röst som var uppseendeväckande och sträng, men ändå full av hopp: ”Gören bättring, ty himmelriket är nära.” Förkunnelsen grep folket med ny och sällsam kraft. Profeter hade förutsagt Kristi ankomst som en händelse som låg långt inne i framtiden, men här sades det att den var nära för handen. Johannes’ egendomliga utseende förde åhörarnas tankar tillbaka till de gamla profeterna. I sitt uppträdande och sin klädsel liknade han profeten Elias. I Elias’ ande och kraft fördömde han det nationella förfallet och fördömde de förhärskande synderna. Hans ord var enkla, rättframma och övertygande. Många trodde att han var en av profeterna som uppstått från de döda. Hela nationen kom i rörelse. Skaror samlades i vildmarken.

Johannes förkunnade Messias’ ankomst och kallade folket till omvändelse. Som en symbol på rening från synd döpte han dem i Jordans vatten. Därigenom förklarade han på ett sätt som de lätt kunde förstå att de som menade sig vara Guds utvalda folk var besmittade av synd och att de inte utan en rening av sinne och liv skulle kunna få någon del i Messias’ rike. Furstar och rabbiner, soldater, tulltjänstemän och bönder kom för att lyssna till profeten. Till att börja med oroades de av den högtidliga varningen från Gud. Många blev omvända och lät döpa sig. Människor i alla samhällsklasser följde Johannes Döparens krav för att kunna få del i det rike som han förkunnade.

Många av de skriftlärde och fariséerna kom och bekände sina synder och bad om dop. De hade upphöjt sig själva som bättre än andra människor och hade fått folket att hysa höga tankar om deras fromhet. Nu var de syndfulla hemligheterna i deras riv avslöjade. Men den helige Ande lät Johannes förstå att många av dessa människor inte hade upplevt någon verklig överbevisning om synd. De vände kappan efter vinden. Såsom vänner till profeten hoppades de att kunna vinna den kommande furstens gunst. Och genom att låta döpa sig av denne populäre, unge lärare, trodde de att de kunde förstärka sitt inflytande över folket.

Johannes mötte dem med den bitande frågan: ”I huggormars avföda, vem har ingivit eder att söka komma undan den tillstundande vredesdomen? Bären då ock sådan frukt som tillhör bättringen. Och sägen icke vid eder själva: ’Vi hava ju Abraham till vår fader’; ty jag säger eder att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham.”

Judarna hade misstolkat Guds löfte om evig välgång för Israel: ”så säger Herren, han som har satt solen till att lysa om dagen och månen och stjärnorna till att lysa om natten, i ordnad gång, han som rör upp havet, så att dess böljor brusa, han vilkens namn är Herren Sebaot: Först när denna ordning icke mer består inför mig, säger Herren, först då skall Israels släkt upphöra att inför mig alltjämt vara ett folk. Ja, så säger Herren: Först när himmelen varder uppmätt där ovan och jordens grundvalar utrannsakade därnere, först då skall jag förkasta all Israels släkt, till straff för allt vad de hava gjort, säger Herren.” — Jer. 31:35-37. Judarna menade att de på grund av, att de var Abrahams efterkommande hade rätt att göra anspråk på detta löfte. Men de förbisåg de villkor som Gud uppställt. Han hade sagt: ”Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. Ty jag skall förlåta deras missgärning och deras synd skall jag icke mer komma ihåg.” — Jer. 31:33, 34.

Över det folk i vars hjärtan Guds lag är skriven vilar Guds välbehag. De är ett med honom. Men judarna hade skilt sig från Gud. På grund av sina synder led de under hans straffdomar. Detta var orsaken till deras slaveri under ett främmande folk. Deras sinnen var förmörkade av överträdelser. På grund av att Herren i gångna tider hade visat dem så stor nåd ursäktade de sina synder. De smickrade sig med att vara bättre än andra människor och menade sig ha rätt till Guds välsignelser.

Detta ”blev upptecknat till lärdom för oss, som hava tidernas ände inpå oss”. (1 Kor. 10:11.) Hur ofta misstyder vi inte Guds välsignelser och smickrar oss med, att vi är gynnade på grund av en eller annan god egenskap hos oss. Gud kan inte göra för oss, det som han längtar efter att få göra. Hans gåvor används för att öka vår självtillfredsställelse och för att förhärda våra hjärtan i vantro och synd.

Johannes förklarade för lärarna i Israel att deras högmod, deras egoism och grymhet visade att de var ett släkte av huggormar, en dödlig förbannelse för folket, snarare än Abrahams lydiga och rättfärdiga barn. Med tanke på det ljus som de hade tagit emot från Gud var de till och med sämre än de andra folken. Själva ansåg de att de stod högt över dem. De hade glömt den klippa ur vilken de var uthuggna och gruvan ur vilken de hade framhämtats. (Jes.51:1.) Gud var inte beroende av dem för att fullfölja sina syften. På samma sätt som han hade kallat Abraham ut från ett annat folk så skulle han kalla andra att utföra hans uppdrag. Deras hjärtan kanske nu föreföll lika livlösa som öknens stenar, men hans Ande kunde väcka dem till liv för att göra hans vilja och ta emot fullbordandet av hans löfte.

Och ”redan”, sade profeten, ”är också yxan satt till roten på träden; så bliver då vart träd som icke bär god frukt avhugget och kastat i elden”. Inte på grund av sitt namn utan efter sin frukt skall ett träds värde avgöras. Om frukten är värdelös kan namnet inte rädda trädet från att huggas ned. Johannes förklarade för judarna, att deras ställning inför Gud skulle komma att bedömas av deras karaktär och liv. Bekännelsen var värdelös. Om deras liv och karaktär inte stod i överensstämmelse med Guds lag så var de inte hans folk.

Hans rannsakande ord gjorde åhörarna övertygade. De kom till honom med frågan: ”Vad skola vi då göra?” Han svarade dem: ”Den som har två livklädnader, han dele med sig åt den som icke har någon; och den som har matförråd han göre sammalunda.” Och han varnade tulltjänstemännen mot att vara ohederliga och soldaterna mot att använda våld. Alla som blev undersåtar i Kristi rike, sade han, skulle ge bevis på omvändelse och tro. Vänlighet, ärlighet och hederlighet skulle prägla deras liv. De skulle hjälpa de behövande och komma med sina gåvor till Gud. De skulle skydda de försvarslösa och vara ett exempel i redbarhet och medkänsla. Så skulle Kristi efterföljare ge bevis på den helige Andes förvandlande kraft. I deras dagliga liv skulle rättfärdighet, barmhärtighet och Guds kärlek komma till uttryck. I annat fall skulle de vara lika agnar som kastas i elden.

”Jag döper eder i vatten till bättring, men den som kommer efter mig, han är starkare än jag, och jag är icke ens värdig att bära hans skor; han skall döpa eder i helig ande och eld.” Profeten Jesaja hade förklarat att Herren skulle rena sitt folk från alla dess missgärningar ”genom rättens och reningens ande”. Herrens ord till Israel var: ”Jag vill vända min hand emot dig och bortrensa ditt slagg såsom med lutsalt och skaffa bort all din oädla malm.” — Jes. 4:4; 1:25. ”Vår Gud är en förtärande eld” för synd, varhelst den än finns. (Hebr. 12:29.) I alla dem som böjer sig inför hans makt kommer den helige Ande att förtära synden. Men om människorna klänger sig fast vid synden kommer de att bli ett med den. Då kommer Guds härlighet som förgör synden också att förgöra dem. Efter en natt i kamp med ängeln utbrast Jakob: ”Ty. . . jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat.” — 1 Mos. 32:30. I sitt uppträdande inför Esau hade Jakob gjort sig skyldig till en stor synd, men han hade omvänt sig. Hans överträdelse hade blivit förlåten och hans synd försonad, därför kunde han tåla uppenbarelsen av Guds närvaro. Men varhelst människor kommer fram inför Gud samtidigt som de medvetet håller fast vid det onda, kommer de att bli utplånade. Vid Kristi andra ankomst skall de ogudaktiga förtäras av hans ”muns anda” och tillintetgöras genom hans ”tillkommelses uppenbarelse”. (2 Tess. 2:8.) Ljuset från Guds härlighet som ger de rättfärdiga liv, kommer att döda de ogudaktiga.

På Johannes Döparens tid stod Jesus färdig att framträda som en uppenbarare av Guds väsen. Själva hans närvaro skulle för människorna avslöja deras synder. Bara om de var villiga att bli renade från synd skulle de kunna vinna gemenskap med honom. Endast de renhjärtade kan bestå inför honom. Så förklarade Johannes Döparen Guds budskap för Israel. Många lyssnade till hans undervisning. Många offrade allt för att lyda. Skarorna följde denne nye lärare från plats till plats, och inte så få hoppades att han skulle visa sig vara Messias. Men när Johannes såg människorna vända sig till honom, utnyttjade han varje tillfälle att rikta deras tro mot honom som skulle komma.

Kapitel 11 - Vändpunkt

Ryktet om profeten i öknen och hans säregna förkunnelse spred sig över hela Galiléen. Budskapet nådde bönderna i de avlägsnaste bergsbyarna och fiskarbefolkningen vid havet och fann sitt sannaste gensvar hos dessa enkla och allvarliga människor. I Nasaret talade man om det i snickarverkstaden som tillhört Josef, och EN kände igen kallelsen. Hans tid hade kommit. Han lämnade nu det arbete han dittills haft, sade farväl till sin mor och följde i sina landsmäns spår när de i stora skaror samlades vid Jordan.

Jesus och Johannes Döparen var kusiner och även i övrigt nära släkt med varandra genom omständigheterna kring deras födelse. Och ändå hade de inte blivit närmare bekanta med varandra. Jesus hade tillbringat sitt liv i Nasaret i Galiléen, Johannes sitt i Juda öken. De hade båda levat i avskildhet, men under vitt skilda förhållanden utan att ha någon förbindelse med varandra. Försynen hade ordnat deras liv så. Ingen skulle få tillfälle att beskylla dem för att ha kommit överens om att stödja varandras anspråk.

Johannes kände till alla händelser i samband med Jesu födelse. Han hade hört om besöket i Jerusalem under Jesu tidiga ungdom och om vad som hänt i de skriftlärdes skola. Han kände också till hans syndfria liv och trodde att han var Messias, men han hade inte fått full bekräftelse. Förhållandet att Jesus under så många år hade stannat kvar i obemärkthet, utan att ge några direkta bevis för sin kallelse, lämnade dörren öppen för undran, om Han var den utlovade eller ej. Johannes väntade emellertid i tro, övertygad om att när Guds tid var inne, skulle allt klarna. Det hade uppenbarats för honom att Messias skulle begära att bli döpt av honom och att tecknet på hans gudomliga kallelse då skulle ges. Därigenom skulle han kunna presentera honom för folket.

När Jesus kom för att bli döpt, upptäckte Johannes hos honom en karaktärens renhet som han aldrig tidigare sett hos någon människa. Själva atmosfären omkring honom var helig och respektingivande. Bland folkskarorna som samlats vid Jordanfloden hade Johannes hört dystra historier om brott, och han hade mött människor som varit nedtyngda av många och svåra synder, men aldrig hade han kommit i förbindelse med en människa från vilken det utgått ett sådant gudomligt inflytande. Allt detta stämde överens med vad som blivit uppenbarat för Johannes angående Messias. Ändå tvekade han att göra som Jesus bad honom. Hur kunde han som var syndare döpa den Syndfrie? Och varför skulle han som inte behövde bättring underkasta sig en ceremoni som innebar bekännelse av skuld som borde avtvås?

När Jesus begärde att bli döpt tvekade Johannes därför och utropade: ”Jag behövde döpas av dig, och du kommer till mig!” Med fast, men vänlig auktoritet svarade Jesus: ”Låt det nu så ske; ty det höves oss att uppfylla all rättfärdighet.” Johannes gav nu efter och förde Frälsaren ner till Jordanfloden och sänkte ned honom i vattnet. ”När Jesus var döpt, steg han strax upp ur vattnet; och se, då öppnades himmelen, och han såg Guds Ande sänka sig ned såsom en duva och komma över honom.” Jesus lät sig inte döpas som ett erkännande av någon skuld för egen del.

Han blev ett med syndaren och tog det steg vi bör ta och gjorde det som vi måste göra. Hans liv i lidande och tålmodig uthållighet efter dopet skulle också bli ett exempel för oss.

När Jesus kom upp ur vattnet böjde han knä på flodstranden. Ett nytt och viktigt skede i hans liv låg framför honom. Nu började i vidsträcktaste mening hans livs stora kamp. Även om han var Fridsfursten måste hans framträdande bli såsom höjandet av ett svärd. Det rike han kom för att upprätta var den direkta motsatsen till det som judarna väntade. Han som var underlaget för hela den israelitiska samhällsordningen, med dess gudstjänstceremonier, skulle nu komma att betraktas som dess fiende och förstörare. Han som förkunnat sin lag från Sinai skulle nu dömas som dess överträdare. Han som kommit för att bryta Satans makt skulle bli utpekad såsom Beelsebul. Ingen på jorden hade förstått honom. Under sin verksamhet måste han alltjämt gå ensam. Varken hans mor eller hans bröder skulle någon gång under hans liv rätt förstå hans uppgift. Inte ens hans lärjungar förstod honom. Han hade levat i evighetens ljus såsom ett med Gud, men sitt liv på jorden måste han leva i ensamhet.

Såsom en av oss måste han bära bördan av vår skuld och sorg. Den syndfrie måste känna syndens skam. Han som älskade friden måste stå ut med kampen. Sanningen måste möta falskheten, renheten måste möta lastbarheten. Varje synd, varje missljud, varje oren lystnad som överträdelsen medförde, plågade hans sinne. Ensam måste han vandra sin väg, ensam måste han bära bördan. På honom som avklätt sig sin härlighet och iklätt sig mänsklig svaghet vilade ansvaret för världens återlösning. Han såg och kände allt detta, men hans beslut förblev fast. På honom berodde hela det fallna människosläktets frälsning. Han räckte ut sin hand för att gripa den allsmäktiga kärlekens hand.

Frälsarens blick tycktes genomtränga himmelen då han öppnade sitt sinne i bön. Han visste alltför väl hur synden hade förhärdat människornas sinnen och hur svårt det skulle bli för dem att förstå hans mission och ta emot frälsningens gåva. Han beder sin Fader om kraft att övervinna deras otro, att bryta de bojor med vilka Satan håller dem bundna och att till deras förmån besegra fördärvaren. Han ber om ett vittnesbörd från Gud att Gud antagit mänskligheten i sin Sons person.

Aldrig tidigare har änglarna lyssnat till en sådan bön. De är ivriga att få komma till sin älskade Härskare med budskap av tröst och hopp. Men nej, Fadern själv vill besvara sin Sons bön. Direkt från tronen utgår strålarna från hans härlighet. Himmelen öppnas och ned över Frälsarens huvud sänker sig en duvliknande skepnad av klaraste ljus — en passande symbol för honom, den milde och ödmjuke.

I hela den väldiga folkskaran vid Jordan var det bara några få utom Johannes som såg den himmelska synen. Ändå vilade den högtidliga stämningen av den gudomliga närvaron över hela folkskaran. Människorna stod med blickarna riktade mot Kristus. Hans gestalt badade i det ljus som alltid omger Guds tron. Hans uppåtvända ansikte lyste med en sällsam klarhet såsom de aldrig förr sett någon människas ansikte lysa. Från den öppna himmelen hörde de en röst som sade: ”Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.” Dessa bekräftande ord

uttalades för att väcka tro hos dem som bevittnade scenen och för att styrka Frälsaren för hans uppdrag. Trots att en skuldbelastad världs synder lades på Frälsaren och trots förödmjukelsen av att han måste ikläda sig vår fördärvade natur, förklarade rösten från himmelen att han var den Eviges Son.

Johannes blev djupt gripen då han såg Jesus försänkt i bön och under tårar bedja om sin Faders godkännande. Då Guds härlighet omslöt honom och rösten från himmelen talade, kände Johannes igen tecknet som Gud lovat honom. Han förstod nu att det var världens Återlösare han hade döpt. Den helige Ande vilade över honom. Med handen utsträckt pekade han på Jesus och utropade: ”Se, Guds lamm, som borttager världens synd!” Ingen bland åhörarna, ja, inte ens Johannes själv, fattade den fulla innebörden av orden ”Guds lamm”. På Moria berg hade Abraham hört sin son fråga: ”Min fader! . . . var är fåret till brännoffret?”

Han hade svarat: ”Gud utser nog åt sig fåret till brännoffret, min son.” — 1 Mos. 22:7, 8. Och i väduren som Gud utsett i Isaks ställe såg Abraham en symbol på honom som skulle dö för människornas synder. Den helige Ande använde sig av denna illustration då han genom Jesaja profeterade om Frälsaren och sade att han var ”lik ett lamm som föres bort att slaktas”. ”Men Herren lät allas vår missgärning drabba honom.” — Jes. 53:6, 7. Men Israels folk hade inte förstått undervisningen. Många av dem betraktade offren på samma sätt som hedningarna betraktade sina offer, såsom gåvor med vilka man sökte blidka Gudomen. Gud ville lära dem att det var från hans egen kärlek som den gåva kom som försonade dem med honom.

De ord som uttalades över Jesus vid Jordan: ”Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag”, innefattar hela mänskligheten. Gud talade till Jesus som vår ställföreträdare. Trots all vår synd och svaghet är vi inte bortkastade som värdelösa. Han har ”benådat oss i den älskade”. (Ef. 1:6.) Den härlighet som omgav Kristus är en bekräftelse på Guds kärlek. Den talar till oss om bönens kraft — hur en människas röst kan nå Guds öron och hur våra böner kan bli antagna i himmelen. Genom synden blev förbindelsen mellan jorden och himmelen avbruten och gemenskapen upphörde, men Jesus har återförenat jorden med härlighetens värld. Hans kärlek har omslutit människan och lyft henne till den högsta himmelen. Ljuset som föll från dess öppnade port över Frälsarens huvud skall komma också över oss om vi beder om hjälp att stå emot frestelsen. Den röst som talade till Jesus säger till varje människa som tror: ”Denne är mitt älskade barn i vilket jag har funnit behag.”

”Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom sådan han är.” — 1 Joh. 3:2. Vår Frälsare har öppnat vägen så att den mest syndbelastade, den mest nödställde, den mest nedtryckte och föraktade bland människor kan vinna tillträde till Fadern. Alla kan få ett hem i de boningar Jesus har gått att bereda. ”Så säger den Helige, den Sannfärdige, han som har ’Davids nyckel’, han som ’upplåter, och ingen kan tillsluta’, han som ’tillsluter, och ingen upplåter’: ... Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta.” — Upp. 3:7, 8.

Kapitel 12 - Avgörandekonfrontation

”Sedan vände Jesus tillbaka från Jordan, full av helig ande, och fördes genom Anden omkring i öknen.” Orden hos Markus är ännu mer betecknande. Han säger: ”Strax därefter förde Anden honom ut i öknen. Och han var i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan och levde bland vilddjuren.” ”Under de dagarna åt han intet.” Då Jesus fördes ut i öknen för att frestas fördes han dit av Guds Ande. Han inbjöd inte frestelsen. Han gick ut i öknen för att få vara ensam, för att tänka över sin livsuppgift och sin gärning. Genom fasta och bön skulle han söka styrka för att kunna vandra den blodbestänkta väg som låg framför honom. Men Satan visste att Frälsaren hade gått ut i öknen och han menade att detta var det bästa tillfället att närma sig honom.

Stora värden stod på spel för mänskligheten i kampen mellan ljusets Furste och ledaren i mörkrets rike. Efter att ha frestat människorna till synd gjorde Satan anspråk på jorden som sin tillhörighet. Han kallade sig också för denna världens furste. Efter att ha överfört sin egen natur till våra första föräldrar var det hans avsikt att här upprätta sitt rike. Han förklarade att människorna hade valt honom till sin härskare. Genom sin makt över människorna hade han herraväldet över världen. Kristus hade kommit för att motbevisa Satans påstående. Som Människosonen skulle han förbli trofast mot Gud. Därigenom skulle det bevisas att Satan inte hade vunnit fullständig kontroll över människosläktet och att hans krav på världen var falskt. Alla som ville bli befriade från hans makt skulle bli försatta i frihet. Det välde som Adam hade förlorat genom synden skulle återupprättas.

Efter det att Gud hade förklarat för ormen i Eden: ”Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd” (1 Mos. 3:15), hade Satan vetat att han inte hade absolut dominans över världen. I människorna uppenbarades verkan av en kraft som motsatte sig hans maktanspråk. Med spänt intresse gav han akt på de slaktoffer som Adam och hans söner frambar. I dessa ceremonier såg han en symbol på förbindelsen mellan jorden och himmelen. Han föresatte sig att avskära denna förbindelse. Han framställde Gud i falsk belysning och misstydde de ceremonier som pekade fram mot Frälsaren. Människorna förleddes till att frukta Gud som en som gladde sig över deras olycka. De offer som skulle ha uppenbarat hans kärlek offrades enbart för att stilla hans vrede. Satan uppeggade de onda passionerna hos människorna för att befästa sin makt över dem. Då Guds skrivna ord gavs, granskade Satan profetiorna om Frälsarens ankomst. I släktled efter släktled arbetade han för att förblinda människorna ifråga om dessa profetiors tolkning, så att de skulle förkasta Kristus då han kom.

Då Jesus föddes visste Satan att det nu hade kommit EN som hade gudomlig myndighet att ifrågasätta hans makt. Han bävade vid ängelns budskap som bekräftade den nyfödde Konungens auktoritet. Han kände mycket väl till den ställning Kristus såsom Faderns älskade hade haft i himmelen. Att Guds Son skulle komma till denna jord som människa fyllde honom med förvåning och ängslan. Han kunde inte fatta hemligheten i detta stora offer. Hans egoistiska sinne kunde inte förstå en sådan kärlek till det fallna släktet. Människorna hade bara en dunkel

uppfattning om himmelens härlighet, frid och glädje genom samvaron med Gud, men Lucifer, den lysande keruben, kände mycket väl till alla dessa saker. Eftersom himmelen gått förlorad för honom hade han bestämt sig för att hämnas genom att se till att andra fick del i hans fall. Detta skulle han göra genom att få dem att ringakta himmelska ting och att fästa sina sinnen vid det jordiska.

Kristus, himmelens Herre, skulle inte utan vidare kunna vinna människorna för sitt rike. Ända sedan han var ett litet barn i Betlehem hade han ständigt varit utsatt för det ondas angrepp. I Kristus uppenbarades Guds väsen. I Satans rådslag hade det fattats beslut att Kristus skulle besegras. Ingen människa hade kommit till världen och undgått bedragarens makt. Ondskans andemakter ställde alla sina stridskrafter i Jesu väg för att dra in honom i strid och om möjligt besegra honom.

Vid Frälsarens dop fanns Satan bland åskådarna. Han sig Faderns härlighet lysa över Sonen. Han hörde Guds röst bekräfta Jesu gudom. Ända sedan Adams fall hade människosläktet varit avstängt från direkt förbindelse med Gud. Förbindelsen hade dock upprätthållits genom Kristus, men nu förkunnade Fadern själv att Guds Son hade kommit ”i syndigt kötts gestalt”. Han hade förut underhållit förbindelsen med mänskligheten genom Kristus, nu underhöll han förbindelsen med mänskligheten i Kristus. Satan hade hoppats att Guds avsky för det onda skulle förorsaka en evig skilsmässa mellan himmel och jord, men nu var det uppenbart att förbindelsen mellan Gud och människan hade blivit återupprättad.

Satan insåg att han antingen måste besegra eller bli besegrad. Stridens utgång var alltför ödesdiger för att kunna överlämnas åt de med honom allierade änglarna. Han måste därför personligen leda striden. Alla upprorets krafter hade sammangaddats mot Guds Son. Jesus gjordes till skottavla för alla ondskans vapen.

Många ser på denna strid mellan Jesus och Satan som någonting som egentligen inte berör deras eget liv och därför visar de inte något större intresse. Men denna strid upprepar sig och utkämpas i varje människas sinne. Aldrig har någon lämnat Satans marker för att gå in i Guds tjänst utan att bli utsatt för den ondes angrepp. De frestelser Jesus övervann finner vi svåra att stå emot. De ansatte honom så mycket häftigare, eftersom hans väsen var överlägset vårt. Med den fruktansvärda tyngden av världens skuld över sig stod han emot frestelsen ifråga om begären, ifråga om kärlek till världen och ifråga om lusten att vinna ära och beröm, allt det som leder till självhävdelse och övermod. I kampen mot dessa besegrades Adam och Eva, och hur lätt besegras inte vi.

Satan hade åberopat Adams synd som bevis för att Guds lag var orättfärdig och omöjlig att lyda. I vår mänskliga natur skulle Jesus försona vad Adam brutit. Men när Adam angreps av frestelsen var han opåverkad av syndens degeneration. Han stod i sin fullkomliga mandoms styrka, i besittning av full livskraft till kropp och själ. Han var omgiven av Edens skönhet och han umgicks dagligen med himmelska väsen. Så var inte förhållandet med Jesus, när han kom ut i öknen för att utkämpa sin strid med Satan. Under 4 000 år hade människosläktet avtagit i

fysisk styrka, andlig kraft och moralisk styrka. Jesus tog på sig den fördärvade människonaturens svaghet. Endast på detta sätt kunde han rädda människan från fördärvets djupaste förfall.

Många menar att det var omöjligt för Jesus att övervinnas av frestelsen. I så fall kunde han inte ha blivit ställd i Adams ställe. Han kunde inte vinna den seger Adam inte lyckades vinna. Om vi i något avseende skulle utsättas för en mera riskfylld strid än den som Jesus utkämpade skulle han inte kunna bistå oss. Men Jesus iklädde sig den mänskliga naturen med alla dess böjelser. Han antog människans natur med dess möjligheter att ge efter för frestelsen. Vi behöver inte uthärda något som inte han har uthärdat.

Så som förhållandet var med det heliga paret i Eden gällde också Jesu första frestelse passionerna. Just där fallet började måste återlösningen börja. Eftersom Adam föll genom att ge efter för begären måste Jesus segra genom att övervinna begären. ”När han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han omsider hungrig. Då trädde frestaren fram och sade till honom: ’Är du Guds Son, så bjud att dessa stenar bliva bröd.’ Men han svarade och sade: ’Det är skrivet: Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår ur Guds mun.’” — Matt. 4:3, 4.

Från Adams tid och fram till Kristi tid hade bristen på självdisciplin ökat begärens och passionernas makt, till dess att de nästan helt dominerade människorna. På så sätt hade människorna blivit försvagade och drabbats av sjukdomar, och i egen kraft var det omöjligt för dem att övervinna. På människans vägnar segrade Jesus genom att utstå de svåraste prov. För vår skull visade han en självbehärskning som var starkare än svält eller död. Och i denna första seger ingick också andra förhållanden som ingår i alla våra konflikter med mörkrets makter.

När Jesus fördes ut i öknen omslöts han av Faderns härlighet. Han blev så helt upptagen av samtalen med Gud att han lyftes över all mänsklig svaghet. Men härligheten vek undan och han överlämnades att kämpa mot frestelserna. Dessa pressade sig på honom i varje ögonblick. Hans mänskliga natur ryggade tillbaka för den strid som väntade honom. Under fyrtio dagar fastade han och bad. Han var svag och utmattad av hunger, medtagen och plågad av själsångest i sådan utsträckning att ”hans utseende var vanställt mer än andra människors, och hans gestalt oansenligare än andra människobarns”. (Jes. 52:14.) Nu hade Satan sitt tillfälle. Nu trodde han sig kunna övervinna Jesus.

Ett väsen som liknade en ängel från himmelen uppenbarade sig för Frälsaren, till synes som svar på hans böner. Han påstod sig ha uppdrag från Gud att meddela att Jesus inte längre skulle fasta. Liksom Gud hade sänt en ängel för att hindra Abraham att offra Isak, så hade Gud blivit tillfredsställd med Jesu villighet att gå in på den blodbestänkta vägen och sänt en ängel för att befria honom. Detta var det budskap som framfördes till Jesus. Frälsaren var utmattad av hunger. Han längtade efter mat, då Satan plötsligt kom till honom. Han pekade på de stenar som

låg utströdda över marken och såg ut som bröd, och sade: ”Är du Guds Son, så bjud att dessa stenar bliva bröd.” — Matt. 4:3.

Även om han liknade en ängel, avslöjade dessa första ord hans karaktär. ”Är du Guds Son”. I dessa ord ligger en förrädisk antydan om misstro. Om Jesus hade gjort som Satan föreslog, skulle han därmed ha gett uttryck för tvivel. Frestarens avsikt var att störta Jesus med samma metod som han så framgångsrikt ursprungligen tillämpade vid människosläktets fall.

Hur skickligt hade inte Satan närmat sig Eva i Eden. ”Skulle då Gud hava sagt: ’I skolen icke äta av något träd i lustgården’?” — 1 Mos. 3:1. Så långt var förförarens ord riktiga, men det sätt på vilket de sades gjorde att de gav uttryck åt ett beslöjat förakt för Guds ord. De innehöll en maskerad förnekelse, ett tvivel på Guds sannfärdighet. Satan försökte leda Evas tankar i sådan riktning, att hon skulle tvivla på att Gud skulle göra som han hade sagt och att undanhållandet av en så härlig frukt stod i strid med hans kärlek och medkänsla för människan. Nu söker frestaren överföra sina egna rankar till Jesus. ”Är du Guds Son?” Orden avslöjar en frätande bitterhet i hans sinne. Hans röst ger uttryck för en fullständig misstro. Skulle Gud behandla sin egen Son på ett sådant sätt? Skulle han lämna honom i öknen bland de vilda djuren utan mat, utan sällskap eller tröst? Han antyder att Gud aldrig kunde ha menat att hans Son skulle försättas i en sådan situation. ”Är du Guds Son”, så visa din makt genom att befria dig från denna gnagande hunger. Bjud att dessa stenar blir bröd.

Orden från himmelen: ”Denne är min älskade Son i vilken jag har funnit behag” (Matt. 3:17), ljöd ännu i Satans öron, men han hade bestämt sig för att förmå Jesus att tvivla på dessa ord. Guds ord var den enda försäkran Jesus hade om sitt gudomliga uppdrag.

Han hade kommit för att leva som människa bland människorna och det var Ordet som förkunnade hans samband med himmelen. Nu försökte Satan förleda honom till att tvivla på detta ord. Om Kristi tillit till Gud kunde rubbas så visste Satan att ban skulle avgå med segern i denna strid. Då skulle han övervinna Jesus. Han hoppades att Jesus under tyngden av modlöshet och överväldigande hunger skulle förlora tron på sin Fader och göra ett under för att tillfredsställa sig själv. Hade Jesus gjort det skulle frälsningsplanen ha gått om intet: När Satan och Guds Son för första gången möttes i strid var Jesus anförare för de himmelska härskarorna och Satan blev då som ledare för upproret i himmelen utkastad. Här är förhållandet tydligen omvänt och Satan gör sitt bästa av det företräde han menar sig ha. Ett gudomligt väsen borde kunna styrka sina anspråk genom att utföra ett underverk. ”Är du Guds Son, så bjud att dessa stenar bliva bröd.” En sådan handling som utfördes genom skaparmakt skulle, framhåller frestaren, bli ett avgörande bevis på hans gudomlighet. Det skulle göra ett slut på striden.

Endast genom en inre kamp kunde Jesus stillatigande lyssna till ärkefienden. Men Guds Son skulle inte bevisa sin gudomsnatur för Satan eller förklara orsaken till sin förnedring, Genom eftergifter för uppviglarens krav skulle ingenting kunna vinnas varken för människornas bästa eller till Guds ära. Hade Jesus samtyckt till fiendens förslag skulle Satan ha sagt: ”Låt mig se ett tecken, så att jag kan tro att du är Guds Son.” Inga bevis skulle ha kunnat avlägsna

upprorsandan ur hans hjärta. Och Jesus fick inte utöva gudomlig makt till sin egen fördel. Han hade kommit för att uthärda prövningar på samma sätt som vi för att bli ett föredöme för oss i tro och undergivenhet. Varken här eller vid något senare tillfälle under sitt liv på jorden utförde Jesus något underverk av självviska bevekelsegrunder. Alla hans underverk utfördes till andras bästa. Fastän Jesus från början kände igen Satan, blev han inte frestad att inlåta sig i strid med honom, Minnet av rösten från himmelen styrkte honom och han vilade i sin Faders kärlek. Han ville inte dagtinga med frestelsen.

Jesus mötte Satan med Bibelns ord. ”Det är skrivet”, sade han. I varje frestelse var Guds ord hans vapen, Satan krävde ett underverk av Kristus som tecken på hans gudomsnatur. Men det som är större än alla underverk är en fast tillit. ”Så säger Herren”, var ett bevis som inte kunde bestridas. När Jesus intog denna ståndpunkt kunde frestaren inte vinna någon framgång. Det var när Jesus var ytterligt svag som han utsattes för de häftigaste frestelserna. På så sätt tänkte Satan vinna seger. Genom detta tillvägagångssätt hade han vunnit seger över människorna. När styrkan svek, när viljekraften försvagades och tron sviktade i sin vila i Gud, då blev många övervunna som länge och tappert kämpat för det rätta. Moses var trött av Israels fyrtioåriga vandring i öknen, då hans tro för ett ögonblick sviktade och han släppte taget om den oändliga kraften.

Han svek just på gränsen till det utlovade landet. Så var det också med Elia som oförskräckt trätt fram inför konung Ahab, som stått ansikte mot ansikte med hela Israel med fyrahundrafemtio Baalsprofeter i spetsen. Efter denna påfrestande dag på Karmel, då de falska profeterna mött sitt öde och folket betygat sin trohet mot Gud, flydde Elia för sitt liv på grund av den avgudadyrkande Isebels hotelse. På samma sätt har Satan dragit fördel av människornas svaghet. Och han skall alltjämt verka på samma sätt. Närhelst någon är omgiven av mörker, blir förvirrad av omständigheter eller hemsöks av fattigdom och olycka är Satan till hands för att fresta och plåga. Han angriper karaktärens svagaste punkter. Och han söker rubba vår tilltro till Gud som tillåter sådana förhållanden att existera. Vi frestas att misstro Gud och ifrågasätta hans kärlek.

Ofta kommer frestaren till oss så som han kom till Jesus och påminner oss om våra svagheter och brister. Han hoppas kunna slå ner vårt mod och få oss att släppa vårt grepp om Gud. Lyckas han är han säker på sitt byte. Om vi mötte frestaren på samma sätt som Jesus, skulle vi undgå många nederlag. Genom att underhandla med fienden ger vi honom övertaget.

När Jesus sade till frestaren: ”Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun” (Matt. 4:4), upprepade han de ord som han hade talat till Israel för mer än 1 400 år sedan: ”Du skall komma ihåg allt vad som har skett på den väg Herren, din Gud, nu i fyrtio år har låtit dig vandra i öknen. . . Ja, han tuktade dig och lät dig hungra, och han gav dig manna att äta, en mat som du förut icke visste av, och som icke heller dina fäder visste av; på det att han skulle lära dig förstå att människan lever icke allenast av bröd, utan att hon lever av allt det som utgår av Herrens mun.” — 5 Mos. 8:2, 3. När maten tog slut i öknen sände Gud sitt folk manna från himmelen och så fick de tillräckligt med mat varje dag under lång tid. Detta

skulle lära dem att så länge de satte sitt hopp till Gud och vandrade på hans vägar skulle han inte överge dem. Jesus tillämpade nu den undervisning han själv hade gett Israel. Genom Guds ord hade de hebreiska folkskarorna fått hjälp och genom samma ord skulle Kristus få hjälp. Han inväntade Guds tid att hjälpa honom. Han vistades i öknen i lydnad för Gud och han skulle inte skaffa sig någon mat genom att följa Satans ingivelse. Inför världsalltet visade han att det är en mindre olycka att lyda, oavsett vad som kommer i vår väg, än att på vårt eget sätt avvika från Guds viljas väg.

”Människan skall leva icke allenast av bröd” utan av varje Guds ord. Ofta kan en Kristi efterföljare komma i en sådan situation att det blir omöjligt för honom art tjäna Gud och samtidigt fortsätta med sitt förvärvsarbete. Det ser kanske ut som om lydnad för någon tydlig Guds förordning skulle beröva honom hans livsuppehälle. Satan vill gärna få honom att tro att han måste offra sin samvetsövertygelse. Men det enda som vi i denna värld kan lita på är Guds ord. ”Söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder.” — Matt. 6:33. När vi lärt känna kraften i hans ord kommer vi inte att följa Satans ingivelser för att få dagligt bröd eller för att rädda vårt liv. Vi frågar bara: Vad vill Gud och vilket är hans löfte? När vi vet det kommer vi att lyda det ena och förtrösta på det andra.

Under den sista stora sammandrabbningen i striden med Satan kommer de som är trogna mot Gud att se varje jordiskt stöd ryckas undan. Eftersom de vägrar att bryta mot hans vilja för att lyda jordiska makter kommer man att förbjuda dem att både köpa och sälja. Man kommer till sist att ge order om att de skall dödas. Se Upp. 13:11-17. Men de som lyder har fått löftet: ”Han skall bo på höjderna, klippfästen skola vara hans värn, sitt bröd skall han få, och vatten skall han hava beständigt.” — Jes. 33:16. Genom detta löfte skall Guds barn leva. När jorden skall bli ödelagd av brist på mat, skall de bli mättade. ”De skola icke komma på skam i den onda tiden, och i hungerns dagar skola de varda mättade.” — Ps. 37:19. Det var denna nödens tid som profeten Habackuk såg i vision. Hans ord ger uttryck åt församlingens tro: ”Fikonträdet blomstrar icke mer, och vinträden giva ingen skörd, olivträdets frukt slår fel, och fälten alstra ingen äring, fåren ryckas bort ur fållorna, och inga oxar finnas mer i stallen. Likväl vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud.” — Hab. 3:17, 18.

Av alla de slutsatser vi kan dra av Herrens första stora frestelse finns ingen viktigare än den som gäller behärskandet av begär och passioner. Under alla tider har sådana frestelser som vädjar till vår fysiska natur, varit de effektivaste för att fördärva och förnedra människosläktet. Genom omåttlighet söker Satan ödelägga de andliga och moraliska förmågor som Gud gett människan som en ovärderlig gåva. Därigenom blir det omöjligt för människor att uppskatta det som har evighetsvärde. Genom eftergift för syndiga böjelser får Satan tillfälle att ur själen avlägsna varje spår av likhet med Gud.

Det otyglade tillfredsställandet av begären och den sjuklighet och det förfall som följde därav, som utmärkte tiden för Kristi första ankomst, skall åter göra sig gällande, men med en ännu högre grad av ondska, vid tiden för hans andra ankomst. Jesus förklarar att förhållandena i

världen skall likna tillståndet omedelbart före den stora floden och de förhållanden som rådde i Sodom och Gomorra. Människornas alla uppsåt och tankar skall vara enbart onda.

Vi lever nu på själva gränsen till denna ödesdigra tid. Därför borde vi ägna särskild uppmärksamhet åt den undervisning vi kan finna i vår Frälsares fasta. Det är bara genom den ohyggliga ångest som Jesus utstod, som vi kan bilda oss en uppfattning om skadeverkningarna av att lämna begären fritt utlopp. Hans exempel visar att vårt hopp om evigt liv är beroende av, att vi ställer begär och passioner under Guds vilja.

I vår egen kraft är det omöjligt för oss att tysta ner den fallna naturens pockande krav. Det är också genom dem som Satan kommer att ansätta oss med frestelser. Jesus visste att fienden skulle komma till varje människa för att dra fördel av hennes nedärvda svaghet. Genom sina lögnaktiga antydningar skulle han försöka bedra alla som inte satt sin förtröstan till Gud. Genom att gå den väg som vi måste vandra, har Herren berett en möjlighet för oss att övervinna. Det är inte hans vilja att vi skall befinna oss i underläge i striden med Satan. Han vill inte att ormens angrepp skall skrämma oss eller göra oss modlösa. ”Varen vid gott mod, jag har övervunnit världen.” — Joh. 16:33.

Den som kämpar mot begärens makt, måste se på Frälsaren i frestelsens öken. Betrakta honom också i hans dödskamp på korset, när han utropade: ”Jag törstar.” — Joh. 19:28. Han har uthärdat allt som det är möjligt för oss att uthärda. Hans seger är vår. Jesus förlitade sig på sin himmelske Faders visdom och makt. Han förklarar: ”Herren, Herren hjälper mig, därför kände jag ej smädelsen, . . . jag visste ju, att jag ej skulle komma på skam. . . Se, Herren, Herren hjälper mig.” — Jes. 50:7-9. Han hänvisar också till sitt eget exempel och säger till oss: ”Vem är bland eder, som fruktar Herren och hör hans tjänares röst? Om han än vandrar i mörkret och icke ser någon ljusning, så förtröste han dock på Herrens namn och stödje sig vid sin Gud.” — Vers 10. ”Denna världens furste kommer. I mig finnes intet som hör honom till”, sade Jesus. — Joh. 14:30. Satans spetsfundigheter fann inte någon genklang hos honom. Han samtyckte inte till synden. Inte ens genom en tanke gav han efter för frestelsen. Detta kan också bli vår erfarenhet. Jesu mänskliga natur var förenad med hans gudomliga. Han var rustad för striden genom den helige Andes inneboende. Och han kom för att göra oss delaktiga av den gudomliga naturen. Så länge vi är förenade med honom genom tron, har synden inte någon makt över oss. Gud sträcker sig efter vår tros hand för att ge den ett fast grepp om Kristi gudom, så att vår karaktär blir fullkomnad.

Hur detta förverkligas har Jesus visat oss. Genom vilka medel övervann han i striden mot Satan? Genom Guds ord. Endast genom Ordet kunde han motstå frestelsen. ”Det är skrivet”, sade han. ”Genom dem har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgängelse som i följd av den onda begärelsen råder i världen.” — 2 Petr. 1:4. Varje löfte i Guds ord är vårt. ”Av vart och ett ord, som utgår ur Guds mun”, skall vi leva. När vi ansätts av frestelser skall vi inte se på omständigheterna eller på vår egen svaghet utan på Ordets kraft. All dess kraft är vår.

Psalmisten säger: ”Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig.” ”Efter dina läppars ord. . . tager jag mig till vara för våldsverkares stigar.” — Ps. 119:11; 17:4.

Kapitel 13 - Dyrköpt seger

”Därefter tog djävulen honom med sig till den heliga staden och ställde honom uppe på helgedomens mur och sade till honom: Är du Guds Son, så kasta dig ned; det är ju skrivet: ’Han skall giva sina änglar befallning om dig, och de skola bära dig på händerna, så att du icke stöter din fot mot någon sten’.” — Matt. 4:5, 6.

Satan trodde nu att han hade mött Kristus på hans egen mark. Som den listige fiende han är kommer han nu med något som Gud sagt. Han uppträdde alltjämt som en ljusets ängel. Han visar att han är väl förtrogen med de Heliga Skrifterna och att han förstår betydelsen av det som är skrivet. Liksom Jesus tidigare hade använt Guds ord för att stärka sin tro, använder nu frestaren Guds ord för att ge stöd åt sitt bedrägeri. Han påstår att han bara vill pröva Jesu trohet och han berömmer nu hans fasthet. Eftersom Frälsaren har visat sin tillit till Gud uppmanar Satan honom nu att ge ytterligare ett bevis på denna tro.

Också denna gång inleddes frestelsen med ett uttryck som innebar misstro: ”Om du är Guds Son.” Jesus frestades att besvara detta *om* men han avstod från att på minsta sätt godkänna tvivlet. Han ville inte äventyra sitt liv för att ge Satan någon bekräftelse. Frestarens avsikt var att dra fördel av Jesu mänskliga natur och förleda honom till självförhävelse. Men även om Satan kan fresta, kan han ändå inte tvinga någon till synd. Han sade till Jesus: ”Kasta dig ned”, eftersom han visste att han inte själv kunde kasta ned honom ty Gud skulle då ha gripit in och räddat honom. Inte heller kunde Satan tvinga Jesus att kasta sig ned. Med mindre Jesus gick med på frestelsen kunde han inte besegras. Alla jordens och ondskans makter kunde inte tvinga honom till den allra minsta avvikelse från hans Faders vilja.

Frestaren kan aldrig tvinga oss att göra det onda, han kan inte behärska våra sinnen om vi inte överlämnar oss åt hans kontroll. Vår vilja måste ge efter och vår tro släppa sitt tag om Jesus för att Satan skall kunna utöva sin makt över oss. Men varje syndig önskan som vi uppmuntrar ger honom ett tillfälle. Varje gång vi underlåter att följa våra gudomliga ideal, öppnar vi en dörr genom vilken han kan gå in för att fresta och förföra oss. Och varje felsteg eller nederlag från vår sida ger honom tillfälle att anklaga Jesus.

När Satan citerade löftet: ”Han skall giva sina änglar befallning om dig”, utelämnade han orden: ”att de skola bevara dig på alla dina vägar”, det vill säga på alla de vägar som Gud väljer. Jesus vägrade att vika av från lydnadens väg. Under det att han visade att han fullkomligt förtröstade på sin Fader kunde han inte utan vidare försätta sig i en situation som gjorde det nödvändigt för Fadern att ingripa för att rädda honom från döden. Han ville inte tvinga försynen att komma till hans undsättning och därigenom förfela sin uppgift att bli ett föredöme för människan i förtröstan och lydnad.

Jesus svarade Satan: ”Det är ock skrivet: ’Du skall icke fresta Herren, din Gud. ’” Detta var vad Moses sade till Israels barn när de törstade i öknen och begärde att Moses skulle ge dem vatten i det att de ropade: ”Är Herren ibland oss eller icke?” — 2 Mos. 17:7. Gud hade utfört

många under ibland dem och ändå tvivlade de på honom, när de råkade i svårigheter och krävde bevis på att han var med dem. I sin otro försökte de sätta honom på prov. Satan försökte förleda Jesus att göra på samma sätt. Gud hade redan bekräftat att Jesus var hans Son. Och att nu kräva bevis på att han verkligen var Guds Son skulle vara detsamma som att sätta Guds ord ifråga, det skulle vara att fresta honom. Detsamma skulle förhållandet bli om vi gjorde anspråk på något som Gud inte hade lovat oss. Det skulle avslöja misstro och skulle i själva verket vara ett försök att prova eller fresta honom. Vi bör inte framföra våra önskemål till Gud för att pröva om han vill uppfylla sitt ord, utan därför att han vill uppfylla det, inte för att *bevisa* att han älskar oss utan därför *att* han älskar oss. ”Ty den som vill komma till Gud måste tro att han är till, och att han lönar dem som söka honom.” — Hebr. 11:6.

Men tron är inte i något avseende förenlig med förhävelse. Säkerhet mot förhävelse har bara den som har en sann tro. Förhävelsen är Satans imitation av tron. Tron hänvisar till Guds löften och bär frukt i lydnad. Förhävelsen åberopar också löftena men använder dem på samma sätt som Satan gjorde för att ursäkta överträdelse. Tron skulle ha förmått Adam och Eva att lita på Guds kärlek och lyda hans vilja. Förhävelse fick dem att överträda hans lag i tron att hans stora kärlek skulle rädda dem från följderna av deras synd. Att ställa krav på Guds ynnest utan att uppfylla de villkor som är en förutsättning för denna, är inte tro. En sann tro har sitt underlag i de löften och förutsättningar som Bibeln innehåller.

När Satan inte har lyckats väcka tvivel har han ofta lyckats att förleda oss till övermod. Om han kan förmå oss att utan giltiga skäl ställa oss i frestelsens väg, vet han att han kommer att avgå med segern. Gud vill bevara alla som vandrar på lydnadens väg, men när vi viker av därifrån, vågar vi oss in på Satans mark. Där kan vi vara säkra på att vi faller. Frälsaren har förmanat oss och sagt: ”Vaken, och bedjen att I icke må komma i frestelse.” — Mark. 14:38. Meditation och bön skulle avhålla oss från att onödigt kastas i fara och därigenom skulle vi räddas från många nederlag.

Ändå bör vi inte förlora modet när vi ansätts av frestelse. Ofta när vi kommer i påfrestande förhållanden tvivlar vi på att Guds Ande har lett oss. Men det var genom Andens ledning som Jesus fördes ut i öknen för att frestas av Satan. När Gud leder oss in i prövningar har han en avsikt därmed som han vill förverkliga till vårt bästa. Jesus missbrukade inte Guds löften genom att onödigtvis utsätta sig för frestelser, inte heller föll han offer för missmod när frestelser ansatte honom. Det borde inte heller vi göra. ”Gud är trofast; han skall icke tillstädja att I bliven frestade över eder förmåga, utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen härda ut i den.” — 1 Kor. 10:13. Han säger också: ”Offra lovets offer åt Gud, så skall du få infria dina löften till den Högste. Och åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.” — Ps. 50:14, 15.

Jesus hade segrat i den andra frestelsen och nu uppenbarade sig Satan i sin rätta karaktär. Men han uppenbarar sig inte som ett avskyvärt vidunder med bockfot och drakvingar. Han är alltjämt en mäktig ängel även om han fallit. Han förklarar öppet att han är upprorsledaren och denna världens gud.

Satan tog Jesus med sig upp på ett högt berg och lät världens riken med all deras härlighet passera revy inför honom. Solen lyste över tempelprydda städer, ståtliga marmorpalats, bördiga fält och frukttyngda vingårdar. Spåren av det onda doldes. Jesu ögon som nyss mötts av dyster ödslighet ser nu ut över en scen av obeskrivlig skönhet och välstånd. Då hörs frestarens röst: ”Åt dig vill jag giva makten över allt detta med dess härlighet; ty åt mig har den blivit överlämnad, och åt vem jag vill kan jag giva den. Om du alltså tillbeder inför mig, så skall den hel och hållen höra dig till.” — Luk. 4:6, 7.

Kristi uppdrag kunde fullföljas endast genom lidande. Framför honom låg ett liv av sorger, svårigheter och strider och slutligen en skändlig död. Han måste bära hela världens synder. Och han måste uthärda att vara skild från sin Faders kärlek. Nu erbjöd sig frestaren att avstå från den makt han tillskansat sig. Jesus kunde befria sig från det fasansfulla som väntade honom genom att erkänna Satans överhöghet. Men att göra detta skulle vara att uppge segern i den stora striden. Det var genom att söka upphöja sig själv över Guds Son som Satan hade syndat i himmelen. För honom skulle det vara upprorets triumf att nu få överhand.

När Satan inför Jesus förklarade att världens riken och deras härlighet hade överlämnats åt honom och att han kunde ge dem åt vem han ville, framhöll han bara en del av sanningen. Han gjorde det för att befrämja sin egen bedrägliga avsikt. Det herravälde som Satan gjorde anspråk på var det som han rövat från Adam. Adam var endast Skaparens ställföreträdare. Han ägde inte oinskränkt makt, jorden är Guds och han har överlämnat allting åt sin Son. Adam skulle regera såsom ställföreträdare åt Kristus. När Adam förrådde sitt herravälde i Satans händer förblev Kristus alltjämt den rättmätige Konungen. Herren sade till Nebukadnessar: ”Den Högste råder över människors riken och giver dem åt vem han vill.” — Dan. 4:14. Satan kan utöva den makt han tillskansat sig endast i den utsträckning som Gud tillåter. När frestaren erbjöd Jesus världens riken och deras härlighet var det hans avsikt att Kristus skulle avstå från det verkliga regentskapet över världen, och utöva herravälde under Satans överhöghet. Det var ett sådant herravälde som judarna satte sitt hopp till. Vad de ville ha var ett världsligt rike. Om Jesus hade samtyckt till att upprätta ett sådant rike, skulle de med glädje ha tagit emot honom. Men syndens förbannelse och allt dess lidande vilade över världen. Jesus avfärdade frestaren med dessa ord: ”Gå bort, Satan; ty det är skrivet: ’Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna’.” — Matt. 4:10.

Han som hade gjort uppror i himmelen erbjöd Jesus denna världens riken för att köpa hans hyllning och hans gillande av orättfärdighetens principer. Men Jesus ville inte låta köpa sig. Han hade kommit för att grunda ett rättfärdighetens rike. Han kunde inte uppge sina syften. Med samma frestelse närmar sig Satan människorna, och här lyckas han bättre än med Jesus. Han erbjuder dem denna världens riken på villkor, att de erkänner hans överhöghet. Han kräver att de skall uppoffra sin rättsinnighet, nedtysta samvetets röst och ge efter för självviskheten. Jesus bjuder dem att först söka Guds rike och hans rättfärdighet. Men Satan går vid deras sida och säger: För att vinna framgång i denna värld måste ni tjäna mig, hur det sedan än må förhålla sig med det eviga livet. Jag håller er välfärd i min hand. Jag kan ge er rikedom, nöjen, ära och

lycka. Lyssna till mitt råd. Låt er inte vilseledas av besynnerliga föreställningar om rätträdighet och självuppoffring. Jag skall bereda vägen för er. På detta sätt har stora skaror av människor blivit vilseledda. De går med på att leva för att tjäna sitt eget jag och Satan blir tillfredsställd. När han lockar dem med förhoppningar om världsligt herravälde, vinner han herravälde över deras sinnen. Men han erbjuder det som han inte har någon rätt att ge och som snart skall ryckas ifrån honom. I gengäld berövar han Guds söner och döttrar deras rättighet till det arv som tillkommer dem.

Satan hade ifrågasatt att Jesus var Guds Son. I de ord med vilka Jesus snabbt avvisade Satan fanns bevis som denne ej kunde motsäga. Hans gudom lyste fram i den lidande, mänskliga naturen. Satan hade ingen kraft att motstå befallningen. Förödmjukad och skummande av raseri tvingades han lämna världens Frälsare. Jesu seger var lika fullständig som Adams nederlag.

På samma sätt kan vi motstå frestelsen och tvinga Satan att lämna oss. Jesus vann seger genom lydnad och tro på Gud. Genom aposteln säger han till oss: ”Så varen nu Gud underdåniga, men stån emot djävulen, så skall han fly bort ifrån eder. Nalkens Gud, så skall han nalkas eder.” — Jak. 4:7, 8. Vi kan inte rädda oss själva undan förförarens makt. Han har besegrat mänskligheten, och när vi försöker hålla stånd mot honom i vår egen kraft, skall vi falla offer för hans anslag. ”Herrens namn är ett starkt torn; den rättfärdige hastar dit och varder beskyddad.” — Ords. 18:10. Satan bävar och flyr för den svagaste människa som tar sin tillflykt till detta mäktiga namn.

Efter det att fienden avlägsnat sig, föll Jesus utmattad till jorden med dödens blekhet över sitt ansikte. Himmelens änglar hade noga följt kampen och betraktat sin älskade anförare, när han genomgick obeskrivliga lidanden för att bereda en utväg åt oss till räddning. Han hade uthärdat provet, ett prov långt svårare än vi någonsin kommer att få genomgå. Änglarna betjänade nu Guds Son när han låg som en döende. Han återvann krafterna då han fick mat och tröstades av budskapet om Faderns kärlek samt en försäkran om att hela himmelen jublade över hans seger. När Jesus återvunnit sina krafter värmdes han av sympati för människorna och han gick ut för att fullborda det verk han påbörjat. Han skall inte vila förrän fienden är besegrad och det fallna släktet återlösts.

Först när de återlösta en gång står tillsammans med Återlösaren inför Guds tron kommer de att förstå, vad deras återlösning kostat. När då härligheten i det eviga hemmet breder ut sig för våra hänryckta sinnen, skall vi minnas att Jesus lämnade allt detta för oss, att han inte bara blev landsflyktig från de himmelska boningarna, utan att han för vår skull också löpte risken att lida nederlag och gå evigt förlorad. Då skall vi kasta våra kronor ner för hans fötter och instämma i sången: ”’Lammet, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet, och starkhet och ära, och pris och lov.’” — Upp. 5:12.

Kapitel 14 - Deras klar syn

Johannes Döparen predikade nu och döpte i Betania på andra sidan Jordan. Det var inte långt från denna plats som Gud hade stannat floden i dess lopp till dess att Israels barn gått över. Ett litet stycke härifrån hade Jerikos murar fallit för de himmelska härarna. Minnen av dessa händelser återupplivades vid detta tillfälle och väckte ett levande intresse för Johannes' budskap. Skulle inte den Gud som hade verkat så underbart i gångna tider åter uppenbara sin makt för att befria Israel? Sådana tankar satte åhörarnas hjärtan i brand medan de dagligen samlades omkring Johannes på Jordans stränder.

Johannes' predikan hade gripit folket så djupt att de religiösa myndigheternas uppmärksamhet blivit väckt. Faran för uppror hade kommit romarna att med misstänksamhet betrakta varje folksamling. Allt som tydde på folkresning väckte fruktan hos judarnas ledare. Johannes hade inte erkänt Stora Rådets myndighet genom att anhålla om dess medgivande för sin verksamhet. Han hade bestraffat rådsherrar och folk, fariséer och sadducéer utan åtskillnad. Ändå lyssnade folket gärna till honom. Intresset för hans verksamhet tycktes vara i ständigt tilltagande. Trots att han inte fogat sig efter dem ansåg rådsförsamlingen att han som offentlig lärare stod under deras domsrätt.

Denna institution bestod av medlemmar som valdes bland prästerskapet och bland folkets förnämsta ledare och lärare. Översteprästen fungerade vanligen som ordförande. Alla dess medlemmar skulle vara erfarna män, dock inte för gamla. De skulle vara lärda män som inte bara var bevandrade i judarnas religion och historia utan även i allmänna kunskaper, de skulle vara fria från kroppsligt lyte och de måste vara gifta män och fäder av vilka man kunde vänta att de skulle vara mer hänsynsfulla och mänskliga än andra. De höll sina sammanträden i en byggnad som var ansluten till templet i Jerusalem. Under den tid då judarna var ett oberoende folk var Stora Rådet deras högsta myndighet. Det ägde såväl världslig som andlig makt. Även om rådet lydde under de romerska landshövdingarna utövade det fortfarande ett mäktigt inflytande både ifråga om borgerliga och religiösa angelägenheter.

Sanhedrin eller Stora Rådet kunde inte gärna uppskjuta en undersökning av Johannes' budskap. Det fanns några där som erinrade sig den uppenbarelse Sakarias hade fått i templet, liksom hans profetia som hade utpekat hans barn såsom Messias' förelöpare. Under trettio år av oroligheter och växlingar hade dessa händelser i stor utsträckning fallit i glömska. Nu kom man åter att tänka på dem med anledning av den upphetsning som Johannes' förkunnelse väckte.

Det var länge sedan Israel hade haft någon profet, länge sedan någon sett en reformation som den som nu pågick. Kravet på syndabekännelse föreföll nytt och obehagligt överraskande. Många av ledarna ville inte lyssna till Johannes' vädjanden och strafftal av fruktan för att bli övertalade att avslöja sitt eget livs hemligheter. Men hans förkunnelse var ändå ett direkt budskap om Messias. Det var allmänt känt att de sjuttio årsveckorna i Daniels profetia som omfattade Messias' ankomst var nära sitt slut och alla var ivriga att få ta del i det viktiga tidsskede av nationell storhet som man då väntade skulle inträda. Folkets upphetsning var så

stor att Stora Rådet snart skulle tvingas att antingen godkänna eller förkasta Johannes' verksamhet. Dess makt över folket var redan i avtagande och det började bli en allvarlig fråga om de skulle kunna upprätthålla sin maktställning. I hopp om att komma till något resultat skyndade de sig att sända en deputation av präster och leviter för att överlägga med den nye läraren.

En folkskara hade samlats för att lyssna till hans ord när de utskickade närmade sig. Med myndig hållning, avsedd att göra intryck på folket och mana profeten till vördnad, kom de stolta rabbinerna. Med en rörelse som vittnade om respekt, ja, nästan fruktan, vek skaran åt sidan för att lämna rum för dem. I sina praktfulla dräkter och med sin stolthet över rang och makt stod dessa stora män ansikte mot ansikte med ökenprofeten.
- Vem är du? frågade de myndigt.

Johannes som visste vad de hade i tankarna svarade:
- Jag är icke Messias.
- Vad är du då? Är du Elias?
- Det är jag icke.
- Är du Profeten?
- Nej.
- Vem är du då? Säg oss det, så att vi kunna giva dem svar, som hava sänt oss. Vad säger du om dig själv?

”Jag är rösten av en som ropar i öknen: 'Jämnen vägen för Herren', såsom profeten Esaias sade.” — Joh. 1:19-23. Det skriftställe som Johannes hänvisade till är denna högstämda profetia hos Jesaja: ”Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud. Talen ljuvligt till Jerusalem och prediken för det att dess vedermöda är slut. . . Hör, man ropar: 'Bereden väg för Herren i öknen, banen på hedmarken en jämn väg för vår Gud. Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas; vad ojämnt är skall jämnas, och vad oländigt är skall bliva slät mark. Herrens härlighet skall varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den. '” — Jes. 40:1-5.

När en konung förr i tiden reste igenom de mindre besökta delarna av sitt rike, sändes en skara människor framför den kungliga vagnen, för att jämna ut de branta ställena och fylla igen groparna så att konungen skulle kunna färdas i trygghet och utan hinder. Det var detta som profeten hänvisade till för att illustrera evangelii verk: ”Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas.” När Guds Ande med sin sällsamma väckande kraft vidrör själen blir mänsklig stolthet förödmjukad. Världsliga nöjen och världslig ställning och makt visar sig vara utan värde. ”Tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud” omstörtas och varje tanke blir tagen ”till fånga” och lagd under ”Kristi lydnad”. (2 Kor. 10:5.) I stället blir ödmjukheten och den självuppoffrande kärleken, som så litet uppskattas bland människor, upphöjda såsom det enda värdefulla. Detta är evangelii verk, det evangelium av vilket Johannes' budskap utgjorde en del.

Rabbinerna fortsatte med sina frågor: ”Varför döper du då, om du icke är Messias, ej heller Elias, ej heller Profeten?” — Joh. 1:25. Ordet ”Profeten” avsåg Moses. Judarna hade varit benägna att tro att Moses skulle uppväckas från de döda och upptas till himmelen. De visste inte att han redan hade uppväckts. Då Johannes började sin offentliga verksamhet trodde många att han kanske var profeten Moses som hade uppstått från de döda, eftersom han tycktes ha en ingående kunskap om profetiorna och Israels historia.

Man trodde också att före Moses skulle Elias personligen uppenbara sig. Denna förväntan avvisade Johannes i sitt nekande svar, men hans ord hade en djupare innebörd. Med tanke på Johannes sade Jesus senare: ”Om I viljen tro det: han är Elias, den som skulle komma.” — Matt. 11:14. Johannes kom i Elias’ ande och kraft för att utföra ett liknande verk som det Elias utförde. Hade judarna tagit emot honom så skulle detsamma ha utförts för dem. Men de tog inte emot hans budskap. För dem blev han inte Elias. För dem kunde han inte fullborda det uppdrag som han kommit för att utföra.

Många av dem som hade samlats vid Jordan hade varit närvarande vid Jesu dop, men det tecken som då gavs hade visat sig bara för några få bland dem. Under de föregående månaderna av Johannes’ verksamhet hade många vägrat att följa kallelsen till omvändelse. De hade förhärdat sina hjärtan och därigenom också förmörkat sitt förstånd. Då himmelen gav sin bekräftelse vid Jesu dop uppfattade de det inte. Ögon som aldrig hade vänt sig i tro till honom som är osynlig, såg inte uppenbarelsen av Guds härlighet; öron som aldrig hade lyssnat till hans röst hörde inte orden i bekräftelsen. Detsamma var nu fallet. Kristus och de tjänande änglarna är ofta närvarande där människor samlas och ändå är det många som inte vet något om det. De märker ingenting ovanligt. Men för några avslöjas Frälsarens närvaro. Frid och glädje upplivar deras hjärtan. De blir tröstade, uppmuntrade och välsignade.

De utsända från Jerusalem hade frågat Johannes: ”Varför döper du?” Och de väntade nu på hans svar. I det han lät blicken svepa över folkskaran tändes en plötslig eld i hans ögon och hela hans väsen greps av djup rörelse. Med utsträckta händer utropade han: ”Jag döper i vatten; men mitt ibland eder står en som I icke kännen: han som kommer efter mig vilkens skorem jag icke är värdig att upplösa.” — Joh. 1:26, 27.

Budskapet som de utskickade skulle föra med sig tillbaka till Stora Rådet var klart och otvetydigt. De ord som Johannes hade uttalat kunde inte användas på någon annan än den utlovade. Messias fanns ibland dem. Prästerna och rådsherrarna såg sig med förvåning omkring i hopp om att upptäcka honom som Johannes talade om. Men de kunde inte finna honom i folkhopen.

När Johannes vid Jesu dop pekade på honom som Guds lamm, kastades nytt ljus över Messias’ uppgift. Profetens sinne riktades mot orden hos Jesaja: ”Han öppnade icke sin mun, lik ett lamm som föres bort för att slaktas.” — Jes. 53:7. Under de följande veckorna studerade Johannes med nytt intresse profetiorna och de lärdomar som offertjänsten uppenbarade. Han kunde inte klart skilja mellan de två sidorna av Kristi gärning som ett lidande slaktoffer och en

segrande konung, men han insåg att hans ankomst hade en djupare betydelse än prästerna eller folket hade förstått. När Jesus hade kommit tillbaka från öknen och Johannes såg honom i folkmängden, väntade han tillitsfullt på att han skulle ge folket ett eller annat tecken på sin verkliga ställning. Nästan otåligt väntade han på att få höra Frälsaren förkunna sitt uppdrag, men inte ett ord blev sagt och inget tecken gavs. Jesus svarade inte på Johannes' tillkännagivande om honom, utan slöt sig till hans lärjungar utan att ge något yttre bevis för sitt särskilda uppdrag eller göra något för att väcka uppmärksamhet.

Nästa dag ser Johannes Jesus komma. Omstrålad av Guds härlighet räcker profeten ut sin hand och säger: "Se, Guds lamm, som borttager världens synd! Om denne var det som jag sade: 'Efter mig kommer en man som är före mig. . .' Och jag kände honom icke; men för att han skall bliva uppenbar för Israel, därför är jag kommen och döper i vatten. . . Jag såg Anden såsom en duva sänka sig ned från himmelen; och han förblev över honom. Och jag kände honom icke; men den som sände mig till att döpa i vatten, han sade till mig: 'Den över vilken du får se Anden sänka sig ned och förbliva, han är den som döper i helig ande!' Och jag har sett det, och jag har vittnat att denne är Guds Son." — Joh. 1:29-34.

Var detta Kristus? Med vördnad och förundran betraktade folket honom som nyss blivit förklarad vara Guds Son. De hade blivit djupt rörda av Johannes' ord. Han hade talat till dem i Guds namn. De hade lyssnat till honom dag efter dag när han bestraffade deras synder och med varje dag hade övertygelsen vuxit sig allt starkare att han var sänd från himmelen. Men vem var denne att han skulle vara större än Johannes Döparen? I hans klädsel och hållning fanns ingenting som tydde på rang. Han såg ut som vilken annan människa som helst, klädd liksom de själva i den fattiges enkla dräkt.

I folkhopen fanns några som vid Jesu dop hade sett den gudomliga härligheten och hört Guds röst. Men sedan dess hade Frälsarens utseende i hög grad förändrats. Vid dopet hade de sett hans ansikte stråla av himmelskt ljus. Men blek, medtagen och avmagrad som han nu var, hade inte någon annan än profeten Johannes känt igen honom.

Men när folket betraktade honom såg de ett ansikte som gav uttryck åt gudomligt medlidande i förening med medveten kraft. Varje blick, varje drag i hans ansikte präglades av ödmjukhet och uttryckte en outsäglig kärlek. Han tycktes vara omgiven av en atmosfär av andligt inflytande. Samtidigt som hans sätt var stillsamt och lugnt lät han människorna känna en kraft som visserligen var dold, men som inte helt och hållet kunde döljas. Var det honom som Israel så länge hade väntat på? Jesus kom i fattigdom och förnedring för att han skulle kunna bli såväl vårt exempel som vår Återlösare. Om han hade kommit i kunglig makt hur skulle han då ha kunnat lära oss ödmjukhet? Hur skulle han då ha kunnat framhålla så genomträngande sanningar som i sin bergspredikan? Vilket hopp skulle det ha funnits för de fattiga och obetydliga om Jesus hade kommit för att bo som en konung bland människorna?

För folkmassan såg det emellertid ut att vara omöjligt att den som Johannes utpekat skulle kunna sättas i samband med deras stolta förväntningar, därför kände sig många besvikna och

mycket villrådiga. De ord som prästerna och rabbinerna så gärna ville höra, att Jesus nu skulle återupprätta riket åt Israel, hade inte blivit sagda. Det var en sådan konung de hade väntat på och sett framåt mot, en sådan konung som de var beredda att ta emot. Men en som försökte återupprätta ett rättfärdighetens och fredens rike i deras sinnen ville de inte godkänna.

Nästa dag såg Johannes åter Jesus bland folket och då stod två lärjungar i närheten. Profetens ansikte upplystes åter av härligheten från den Osynlige och han ropade: ”Se, Guds lamm!” Orden trängde in i lärjungarnas sinnen. De förstod dem inte helt. Vad betydde det namn som Johannes hade gett honom? ”Guds lamm?” Johannes själv hade inte gett någon förklaring.

De lämnade Johannes för att uppsöka Jesus. Den ene av de två var Andreas, Simons bror, den andre var evangelisten Johannes. Dessa blev Kristi första lärjungar. Drivna av en oemotståndlig impuls följde de Jesus, ivriga att få tala med honom men ändå litet förskräckta och tystlåtna, gripna av den överväldigande betydelsen i tanken ”kan detta vara Messias?. ”

Jesus visste att lärjungarna följde efter honom. De var förstlingsfrukten av hans verksamhet. Den gudomlige lärarens hjärta gladde sig, när dessa två visade sig uppskatta hans välvilja. Ändå vände han sig om och frågade dem: ”Vad viljenI?” Han ville ge dem möjlighet att antingen vända tillbaka eller att framföra sin önskan. De visste bara en enda sak. Bara en persons närvaro upptog alla deras tankar. De frågade ivrigt: ”Rabbi, var bor du?” — Joh. 1:38. Under ett kort samtal vid vägkanten kunde de inte få det som de längtade efter. De ville bli ensamma med Jesus och få sitta vid hans fötter och höra hans ord. Han sade till dem: ”Kommen och sen. Då gingo de med honom och sågo var han bodde; och de stannade den dagen hos honom.” — Joh. 1:39.

Om Johannes och Andreas hade haft lika svårt att tro som prästerna och rådsherrarna skulle de inte ha satt sig som lärjungar vid Jesu fötter. De skulle ha kommit till honom som kritiker för att döma över hans ord. På det sättet skjuter många ifrån sig de dyrbaraste tillfällena. Men så gjorde inte dessa första lärjungar. De hade lyssnat till den helige Andes kallelse i Johannes Döparens predikan. Nu kände de igen rösten från den himmelske läraren. För dem var Jesu ord fulla av friskhet, skönhet och sanning. Gudomligt ljus spred sig över undervisningen i Gamla Testamentets skrifter, den mångsidiga himmelska sanningen framstod i ett nytt ljus.

Det är ånger, tro och kärlek som gör det möjligt för oss att ta emot visdom från himmelen. En tro som är verksam genom kärlek, är kunskapens nyckel och ”var och en som älskar, han. . . känner Gud”. (1 Joh.4:7.) Aposteln Johannes var en man med allvarlig och djup tillgivenhet, impulsiv men på samma gång eftertänksam. Han hade börjat upptäcka Jesu härlighet, inte den världsliga ståt och makt som man hade lärt honom att hoppas på, utan ”en enfödd Sons härlighet från sin Fader”, han som var ”full av nåd och sanning”. (Joh. 1:14.) Han försjönk helt i meditation över allt det egendomliga som hänt.

Andreas försökte delge andra den glädje som uppfyllde honom. Han gick för att söka upp sin bror Simon. Då han fann honom, sade han: ”Vi hava funnit Messias.” — Joh. 1:41. Simon väntade inte på någon ny inbjudan. Även han hade hört Johannes Döparens predikan. Han

skyndade till Frälsaren. Jesus såg på honom och läste hans karaktär och hans gångna och framtida livshistoria. Hans impulsiva natur, hans kärleksfulla, sympatiserande sinne, hans ärelystnad och självförtroende, hur han skulle svika och hans ånger, hans arbete och hans martyrdöd, allt detta såg Frälsaren och han sade: ”Du är Simon, Johannes’ son; du skall heta Cefas (det betyder detsamma som Petrus).” — Joh. 1:42. ”Dagen därefter ville Jesus gå därifrån till Galiléen och han träffade då Filippus. Och Jesus sade till honom: ’Följ mig’.” Filippus lydde uppmaningen och blev utan att tveka också han en Jesu medarbetare.

Filippus inbjöd Natanael. Denne hade varit med i folkhopen, när Johannes Döparen utpekade Jesus som Guds lamm. När Natanael fick se Jesus, kände han sig besviken. Kunde denne man, som bar prägel av arbete och fattigdom, vara Messias? Ändå kunde Natanael inte bestämma sig för att lämna Jesus. Johannes’ budskap hade alltför starkt överbevisat honom.

Vid den tidpunkt då Filippus inbjöd Natanael, hade han dragit sig undan till en enslig skogsdunge för att tänka över Johannes’ budskap och profetiorna angående Messias. Han bad att om den, som Johannes hade utpekat som Förlossaren, verkligen var det, så skulle det bli uppenbarat för honom. Den helige Ande vilade över honom med försäkran att Gud hade sett till sitt folk och upprättat åt dem ”ett frälsningens horn”. Filippus visste att hans vän studerade profetiorna. Medan Natanael bad under ett fikonträd, upptäckte Filippus honom. De hade ofta bedit tillsammans på denna obemärkta plats, gömda i lövverket.

När Filippus sade till honom: ”Den som Moses har skrivit om i lagen, och som profeterna hava skrivit om, honom hava vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret” (Joh. 1:45), tyckte Natanael att det var ett direkt svar på hans bön. Men Filippus’ tro vacklade fortfarande. Han tillade tvivlande: ”Jesus, Josefs son från Nasaret.” Åter fick fördomarna insteg i Natanaels hjärta. Han sade: ”Kan något gott komma från Nasaret?” Filippus ville inte börja diskutera. Han svarade: ”Kom och se.” ”När nu Jesus sig Natanael nalkas, sade han om honom: ’Se, denne är en rätt israelit, i vilken icke finnes något svek.’ Natanael frågade honom: ’Huru kan du känna mig?’ Jesus svarade och sade till honom: ’Förrän Filippus kallade dig, såg jag dig, där du var under fikonträdet’.” — Joh. 1:46-48.

Detta räckte. Den helige Ande hade bekräftat det för Natanael i hans bön i enskildhet under fikonträdet. Nu talade han till honom i Jesu ord. Fastän han hade tvivlat och i viss mån behärskats av fördomar, hade Natanael kommit till Jesus med en uppriktig önskan att lära känna sanningen. Nu blev hans önskan uppfylld. Han hade starkare tro än Filippus som hade fört honom till Jesus. Han svarade och sade: ”Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung.” — Joh. 1:49.

Om Natanael hade vänt sig till de skriftlärde för att få vägledning skulle han aldrig ha funnit Jesus. Det var genom att själv se och bedöma som han blev en Jesu efterföljare. Det förhåller sig på samma sätt med många idag som låter fördomar hindra sig. Hur annorlunda skulle inte utgången bli, om de ville komma och se.

Så länge vi sätter vårt hopp till mänskliga auktoriteter, kommer vi inte att nå fram till den frälsande kunskapen om sanningen. Liksom Natanael behöver vi studera Guds ord för oss själva och bedja om upplysning genom den helige Ande. Han som såg Natanael under fikonträdet, skall också se oss när vi beder i vår ensamhet. Änglar från ljusets värld är nära dem som söker gudomlig ledning.

Med utväljandet av Johannes och Andreas, Simon, Filippus och Natanael började grunden läggas till den kristna församlingen. Johannes visade två av sina efterföljare till Jesus. En av dessa, Andreas, fann därefter sin bror och förde honom till Frälsaren. Sedan kom kallelsen till Filippus. Han gav sig iväg för att söka efter Natanael.

Dessa exempel borde lära oss att inse betydelsen av personliga ansträngningar, att rikta en direkt vädjan till våra släktingar, vänner och grannar. Det finns människor som under en hel livstid bekänt sig till Kristus, men som aldrig har gjort något personligt försök att föra någon annan människa till Frälsaren. De lämnar allt arbete åt förkunnaren. Han må vara aldrig så väl kvalificerad för sin uppgift, men han kan ändå inte utföra det arbete som Gud lämnat åt den kristna församlingens medlemmar att utföra.

Det är många som behöver hjälpas fram till Herren av varmhjärtade kristna. Många har gått förlorade som kunde ha blivit frälsta, om deras grannar, vanliga enkla människor, hade gjort sig någon möda för att rädda dem. Många väntar på att någon skall tala direkt med dem. I familjen, i grannskapet, i staden där vi bor, överallt finns arbete att utföra som Kristi medarbetare. Om vi är kristna skall vi finna glädje i sådant arbete. Så snart en människa har blivit omvänd, väcks en längtan till liv hos henne att för andra omtala vilken värdefull vän hon har funnit i Jesus. Den frälsande och heliggörande sanningen kan man inte behålla för sig själv.

Alla som har överlämnat sig åt Gud blir kanaler för hans ljus. Gud gör dem till sina redskap för att förmedla hans nåds rikedomar. Han har lovat och sagt: ”Jag skall låta dem själva och landet runt omkring min höjd bliva till välsignelse. Jag skall låta regn falla i rätt tid; regnskurar till välsignelse skall det bliva.” — Hes. 34:26.

Filippus sade till Natanael: ”Kom och se.” Han bad honom inte godta någon annans uttalande, utan bad honom att själv bilda sig en uppfattning om Jesus. Eftersom Jesus nu har farit upp till himmelen, är det hans efterföljare som är hans representanter inför människorna. En av de mest effektiva metoderna att vinna människor för honom är, att i vårt eget dagliga liv efterlikna honom. Vårt inflytande över andra beror inte så mycket på vad vi säger utan vad vi är. Människor kan säga emot oss och ifrågasätta vår logik. De kan vägra att lyssna till våra vädjanden, men ett liv i oegennyttig kärlek är ett argument som de inte kan motstå. Ett följdriktigt liv, präglat av Kristi saktmod, är en kraft i världen.

Jesu undervisning gav uttryck för en inneboende överbevisning och erfarenhet. De som lär av honom, blir också lärare som liknar honom. När den som själv har heliggjorts genom hans Ord, förkunnar det, får det en livgivande kraft, som gör det tilldragande för dem som lyssnar och överbevisar dem om att det är en levande verklighet. När någon har tagit emot sanningen av

kärlek till Kristus, kommer han att visa detta genom sitt övertygande sätt att leva och genom klangen i sin röst. Han framhåller det som han själv har hört och sett och som han själv upplevt av livets Ord, för att andra skall få gemenskap med honom genom kunskapen om Kristus. Hans läppar har, liksom profetens, berörts av ett glödande kol från altaret. Det han vittnar om blir en helgande sanning för den som tar emot det, och det åstadkommer då en karaktärens förnyelse.

Och den som försöker förmedla ljuset till andra blir själv uppfriskad. ”Regnskurar till välsignelse skall det bliva.” — Hes. 34:26. ”Den som vederkvicker andra, han bliver själv vederkvickt.” — Ords. 11:25. Gud kunde ha förverkligat sin avsikt ifråga om människors frälsning utan vår hjälp. Men för att vi skall utvecklas så att vi liknar Jesus, måste vi göra vår del i hans uppdrag. För att kunna gå in i hans glädje, glädjen att se människor frälsta genom hans offer, måste vi ta del i hans arbete för deras återlösning.

Det första uttryck Natanael gav för sin tro, gav han i ord som var så betydelsefulla, så allvarliga, så uppriktiga att de ljöd som musik i Jesu öron. ”Jesus svarade och sade till honom: ’Eftersom jag sade dig att jag såg dig under fikonträdet, tror du. Större ting, än vad detta är, skall du få se’.” - Joh. 1 :50. Frälsaren såg med glädje fram mot sitt uppdrag att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka, att läka dem som kände sig förkrossade och predika frihet för dem som var fångna under Satans välde. Med tanke på de värdefulla välsignelser som han hade skänkt människorna, tillade Jesus: ”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen få se himmelen öppen och Guds änglar fara upp och ned över Människosonen.” — Joh. 1:51.

Med dessa ord ville Jesus säga: På stranden av Jordan öppnades himmelen och Anden sänkte sig ned som en duva över mig. Denna scen var bara ett tecken på att jag är Guds Son. Om du tror att jag är Messias, skall din tro bli levande. Du skall få se att himmelen är öppnad och att den aldrig skall bli tillsluten. Jag har öppnat den för dig. Guds änglar färdas ständigt mellan jorden och himmelen och för med sig de nödställdas och de bekymrades böner och bär fram dem inför Faderns tron därovan. Sedan återvänder de till jorden och för med sig välsignelse och liv, mod och hopp till människorna.

Guds änglar far ständigt från jorden till himmelen och från himmelen till jorden. De underverk Jesus gjorde för de bedrövade och lidande, gjorde han i Guds kraft och genom änglars förmedling. Och det är genom Kristus och himmelska änglars förmedling som varje välsignelse från Gud kommer oss till del. Genom att ikläda sig mänsklig natur förenar vår Frälsare sina intressen med Adams fallna söners och döttrars, medan han genom sin gudomliga natur står i förbindelse med Guds tron. På så sätt är Kristus den förmedlare genom vilken människan kan bli förenad med Gud och Gud med människan.

Kapitel 15 - Bröllopsfest räddad

Jesus började inte sin verksamhet med att utföra något underverk inför Stora Rådet i Jerusalem. Vid en familjefest i en liten galileisk stad uppenbarade han sin makt för att höja glädjen vid en bröllopsfest. Därigenom visade han sin sympati för människorna och sin önskan att bidra till deras lycka. I frestelsernas öken hade han själv druckit ur smärtans bägare. Nu trädde han fram för att ge människorna lyckans bägare genom att skänka välsignelse och helgd över den mänskliga samvaron.
Kapitlet bygger på Johannesevangeliet 2:1-11.

Från Jordan hade Jesus återvänt till Galiléen. I Kana, en liten stad inte långt från Nasaret, rustade man till bröllop. Brudparet var släkt med Josef och Maria. Och Jesus som visste om denna familjefest, begav sig till Kana där han och hans lärjungar inbjöds till festen. Här träffade han åter sin mor som han varit skild från under någon tid. Maria hade hört vad som tilldragit sig på Jordanstranden vid hans dop. Nyheten hade nått Nasaret och den hade hos henne återkallat minnet av händelsen som hon under många år hade bevarat i minne. Liksom folket i sin helhet hade också Maria blivit djupt gripen av Johannes Döparens budskap. Hon mindes mycket tydligt vad som hade profeterats om honom vid hans födelse. Nu väcktes hennes förhoppningar på nytt genom sambandet mellan Johannes och Jesus. Men ryktet hade även nått henne om hur Jesus på ett hemlighetsfullt sätt hade försvunnit ut i öknen och hon plågades av dystra aningar.

Från den dag då Maria tog emot ängelns budskap i Nasaret mindes hon allt som tydde på att Jesus var Messias. Hans osjälviska liv hade övertygat henne om att han inte kunde vara någon annan än den gudasände. Ändå besvärades hon av tvivel och missräkningar. Hon hade längtat efter den tid då hans härlighet skulle uppenbaras. Döden hade skilt henne från Josef, som tillsammans med henne delade hemligheten om Jesu födelse. Nu fanns det ingen som hon kunde anförtro sina förhoppningar och farhågor. De senast gångna månaderna hade varit sorgtyngda. Maria hade varit skild från Jesus som alltid gett henne tröst genom sin medkänsla. Hon grubblade över Simeons ord: ”Ja, också genom din själ skall ett svärd gå.” — Luk. 2:35. Hon tänkte på de tre ångestfyllda dagar då hon trodde sig för alltid ha förlorat Jesus. Med oro inväntade hon hans återkomst.

Vid bröllopsfesten i Kana möter hon honom, samme ömme och plikttrogne son. Ändå är han inte densamme. Hans utseende har förändrats. Han bär spår efter sin kamp i öknen. Ett nytt uttryck av värdighet och kraft vittnar om hans himmelska vision. Han åtföljs av en skara unga män vilkas blickar respektfullt följer honom och de kallar honom Mästare. Hans följeslagare berättar för Maria vad de har sett och hört vid hans dop och vid andra tillfällen. Och de slutar med att förklara: ”Den som Moses har skrivit om i lagen, och som profeterna har skrivit om, honom hava vi funnit.” — Joh. 1:45. Under det att gästerna samlas tycks många redan vara upptagna av något samtalsämne av mycket stort intresse. En undertryckt upphetsning har gripit sällskapet. Små grupper samtalar ivrigt tillsammans, men med lugna röster, och undrande blickar riktas mot Marias son.

Då Maria hörde vad hans medarbetare berättade om Jesus kände hon sig uppmuntrad av att det hopp som hon länge närt, inte skulle gå om intet. Men hon skulle ha varit mer än människa om inte denna heliga glädje också hade blandats med en mors naturliga stolthet. Då hon såg de många blickar som var riktade mot Jesus önskade hon att hon kunde övertala honom att inför gästerna bevisa att han verkligen var den av Gud utsände. Hon hoppades att det skulle bli tillfälle för honom att utföra ett underverk inför dem.

Enligt den tidens sed pågick bröllopsfestligheterna i flera dagar. Plötsligt visade det sig efter någon dag att vinförrådet hade tagit slut innan festen var över. Denna upptäckt åstadkom förlägenhet och beklagande. Det brukade inte fattas vin vid festliga tillfällen. Om vinet uteblev kunde det uppfattas som ett tecken på bristande gästfrihet. Maria, som var släkt med brudparet, hade hjälpt till vid förberedelserna till festen och hon sade till Jesus: ”De hava intet vin.” — Joh. 2:3. Därmed ville hon ge honom en vink att han skulle hjälpa dem. Men Jesus svarade: ”Låt mig vara, moder; min stund är ännu icke kommen.” — Joh. 2:4.

Även om detta svar kan förefalla avvisande, uttryckte det ingen kyla eller ohövlighet. Frälsarens sätt att tilltala sin mor överensstämde med seden i Österlandet. Det användes gentemot personer som var berättigade till särskild aktning. Varje handling i Jesu jordiska liv överensstämde med den föreskrift han själv gett: ”Hedra din fader och din moder.” — 2 Mos. 20:12.

När Jesus på korset visade sin mor en sista ömhetsbetygelse tilltalade han henne åter på samma sätt i det han överlämnade henne i sin mest älskade lärjunges vård. Både vid bröllopet i Kana och vid korset var den kärlek som kom till uttryck i röst, blick och uppförande, en förklaring till hans ord.

Då hemligheten om hans livsverk vid hans besök i templet i hans barndom började avslöjas för honom hade Jesus sagt till Maria: ”Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor.” — Luk. 2:49. Dessa ord anslog grundtonen i hela hans verk och liv. Allt annat underordnades hans uppdrag, det stora återlösningsverk som han hade kommit till världen för att utföra. Nu upprepade han detta. Det var fara för att Maria kunde tro att hennes släktskap med Jesus gav henne rätt att ställa särskilda anspråk på honom och att i viss min vägleda honom i hans arbete. I trettio år hade han varit en kärleksfull och lydig son. Hans kärlek var oförändrad, men han måste nu ägna sig år det uppdrag han fått av sin Fader. Som den Högstes Son och världens Frälsare kunde han inte låta några jordiska band hindra honom i hans arbete eller påverka hans handlingssätt. Han måste vara fri att göra Guds vilja. Detta gäller också oss. Guds vilja och ledning är mer än mänskliga släktskapsband. Ingen jordisk lockelse skulle få vända våra steg från den väg som han bjuder oss att gå.

Det fallna människosläktets enda hopp om återlösning finns i Kristus. Maria kunde finna frälsning endast genom Guds lamm. I sig själv ägde hon ingen förtjänst. Hennes anknytning till Jesus ställde henne inte i något annat andligt förhållande till honom än det i vilket alla andra människor står. Detta antyds också i Frälsarens ord. Han klargjorde skillnaden i sitt förhållande

till henne såsom Människosonen och såsom Guds Son. Släktskapen dem emellan gjorde henne inte på något sätt jämställd med honom.

Orden: ”Min stund är ännu icke kommen”, antyder att varje handling som Jesus utförde under sitt jordiska liv var ett förverkligande av den plan som hade funnits till av evighet. Innan han kom till jorden låg denna plan färdig för honom, fullkomlig i alla avseenden. Men under det att han vandrade omkring bland människorna, leddes han, steg för steg, av Faderns vilja. Han tvekade inte att handla, när den bestämda tiden var inne. Och med samma undergivenhet väntade han, till dess att tiden hade kommit.

Då Jesus sade till Maria att hans stund ännu inte hade kommit, besvarade han hennes outtalade tanke, den förväntan som hon hade gemensam med sitt folk. Hon hoppades att han skulle uppenbara sig som Messias och överta Israels tron. Men tiden hade ännu inte kommit. Det var inte som konung utan som ”smärtornas man och förtrogen med krankhet” som Jesus hade tagit på sig människans öde. Men även om Maria inte hade en riktig uppfattning av Kristi uppdrag, litade hon obetingat på honom. Och denna tro besvarade Jesus. Det första underverket utfördes som ett erkännande av Marias tillit och för att stärka lärjungarnas tro. Lärjungarna skulle komma att möta många och svåra frestelser att visa bristande tro. För deras vidkommande hade profetiorna gjort det klart och otvetydigt att Jesus var Messias. De väntade att de religiösa ledarna skulle ta emot honom med en tillit som var större till och med än deras egen. Bland folket förkunnade de allt det som Jesus gjort och gav uttryck åt sin egen tilltro till hans uppgift, men de blev förvånade och bittert besvikna över den vantro, den djupt rotade fördom och den fiendskap mot Jesus som prästerna och rabbinerna visade. Frälsarens första underverk gav hans närmaste medarbetare mod och frimodighet att trotsa detta motstånd.

Utan att på något sätt låta sig bringas ur fattningen genom Jesu ord sade Maria till dem som passade upp vid borden: ”Vadhelst han säger till eder, det skolen I göra.” — Joh. 2:5. Därigenom gjorde hon vad hon kunde för att förbereda vägen för det hon väntade att Jesus skulle göra. Vid dörröppningen stod sex stora stenkrukor. Jesus bad nu tjänarna fylla dessa med vatten. När sedan vin behövdes sade han: ”Ösen nu upp och bären till övertjänaren.” — Joh. 2:8.

I stället för det vatten som krukorna fyllts med, flödade de nu av vin. Varken övertjänaren eller gästerna visste om att vinförrådet tagit slut. När nu övertjänaren smakade på vinet som tjänarna bar fram, fann han att det var bättre än något han tidigare druckit och mycket olikt det som blivit framsatt vid början av festen. Han vände sig till brudgummen och sade till honom: ”Man brukar eljest alltid först sätta fram det goda vinet, och sedan, när gästerna hava fått för mycket, det som är sämre. Du har gömt det goda vinet ända tills nu.” — Joh. 2:10.

Liksom man först sätter fram det goda vinet och därefter det sämre, gör också världen med sina gåvor. Det som den erbjuder kan behaga ögat och förvilla sinnena, men det visar sig sedan vara otillfredsställande. Vinet förvandlas till bitterhet och glädjen blir dysterhet. Det som började med sång och dans slutar med uttråkning och vämjelse. Jesu gåvor däremot är alltid

friska och nya. Den fest han bereder ger alltid glädje och tillfredsställelse. Varje ny gåva ökar mottagarens förmåga att värdesätta och njuta av Hans välsignelse. Han ger gåva på gåva. Det kan inte bli någon brist i förrådet. Om du förblir i honom så kommer den rika gåva som du idag tar emot att försäkra dig om att du i morgon skall få en ännu rikare gåva. Jesu ord till Natanael ger uttryck för den lag efter vilken Gud handlar med trons barn. Vid varje ny uppenbarelse av hans kärlek uttalar han dessa ord till den som tar emot dem: ”Eftersom jag sade. . . tror du? Större ting än vad detta är skall du få se.” - Joh. 1:50. Jesu gåva vid bröllopsfesten var en symbol. Vattnet var en bild på dopet som symboliserar hans död och vinet var en bild på utgjutandet av hans blod för världens synder. Vattnet som man fyllde krukorna med bars fram av människor men bara Jesu ord kan ge vattnet livgivande kraft. Detsamma gäller de förordningar som pekar fram mot Frälsarens död. Bara genom Jesu kraft, som verkar genom tro, förmår dessa förordningar att ge andlig näring.

Jesu ord försåg gästerna med riklig traktering. Lika rikt är förrådet av hans nåd som kan utplåna människors orättfärdighet samt förnya och uppliva dem. Vid den första fest som Jesus bevistade med sina närmaste medarbetare räckte han dem den bägare som symboliserade hans verk för deras frälsning. Vid den sista aftonmåltiden räckte han dem återigen bägaren, då han instiftade den heliga åminnelsefest genom vilken hans död skulle förkunnas till dess han kommer (1 Kor. 11:26). När hans medarbetare greps av sorg över skilsmässan från sin Herre tröstade han dem med löftet om återförening i det att han sade: ”Härefter skall jag icke mer dricka av det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag dricker det nytt med eder i min Faders rike.” — Matt. 26:29. Det vin som Kristus framställde vid bröllopsfesten och det som han gav sina medarbetare som en symbol på sitt eget blod, var den rena druvsaften. Profeten Jesaja hänvisar till detta då han talar om det nya vinet i druvklasen och säger: ”Fördärva den icke, ty välsignelse är däri.” — Jes. 65:8.

Det var Kristus som i Gamla testamentet gav Israel detta råd: ”En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken, och ovis är envar som raglar därav.” — Ords. 20:1. Och själv framställde han inte någon sådan dryck. Satan frestar människor till eftergivenhet för det som skall omtöckna deras förstånd och förlama den andliga uppfattningsförmågan, men Kristus lär oss att hålla den lägre naturen under kontroll. Hela hans liv var ett exempel på självförnekelse. För att bryta lystnadens makt utstod han på våra vägnar det hårdaste prov som människor kan tåla. Det var Kristus som befallde att Johannes Döparen varken skulle dricka vin eller starka drycker. Det var Kristus som föreskrev Manoas hustru en liknande avhållsamhet (Luk. 1:15; Dom. 13:2-4, 12-14). Och han uttalade en förbannelse över den man som lyfter flaskan till sin nästas läppar. Kristus motsade inte sin egen lära. Det ojästa vin som han gav bröllopsgästerna var en hälsosam och uppfriskande dryck. Dess verkan bidrog till att ge smaken en sund inriktning.

Då gästerna vid festen berömde vinets kvalitet väckte detta frågor som avlockade tjänarna en berättelse om underverket. En stund var gästerna alltför förvånade för att tänka på honom som hade utfört underverket. Då de så småningom såg sig om efter honom visade det sig, att han hade dragit sig tillbaka så stilla, att inte ens hans närmaste medarbetare hade lagt märke till det.

Bröllopsgästernas uppmärksamhet vändes nu mot apostlarna. För första gången fick dessa tillfälle att bekänna sin tro på Jesus. De berättade om vad de hade sett och hört vid Jordan. I mångas hjärtan tändes hoppet om att Gud hade uppväckt en befriare åt sitt folk. Nyheten om underverket spreds vida omkring i hela trakten och nådde också Jerusalem. Med nytt intresse började prästerna och de äldste studera de profetior som syftade på Kristi ankomst. Det rådde en ivrig önskan om att få veta vilket denne nye lärares uppdrag var som hade uppträtt så anspråkslöst bland folket.

Jesu verksamhet stod i stark kontrast till de judiska äldstes. Deras aktning för tradition och formalism hade lagt hinder i vägen för all verklig frihet i tanke och handling. De levde i ständig skräck för att bli besmittade. För att undgå beröring med de ”orena” höll de sig borta inte bara från de kringboende folken utan också från flertalet av sitt eget folk, så att de varken sökte tjäna dem eller vinna deras vänskap. Genom att ständigt dröja vid dessa saker hade de förkrympt sitt sinne och begränsat sin egen livssfär. Deras exempel kom att befrämja egoism och intolerans bland alla samhällsklasser.

Jesus började sin reformation genom att visa den största sympati för människorna. Samtidigt som han visade den största vördnad för Guds lag, tillrättavisade han fariséernas inbillade fromhet och försökte befria folket från de meningslösa regler som höll dem bundna. Han försökte bryta ned de barriärer som skilde de olika samhällsklasserna åt, så att han skulle kunna föra människorna samman som barn i en enda familj. Hans närvaro vid bröllopsfesten avsåg att vara ett steg i riktning mot förverkligandet av detta mål. Gud hade lett Johannes Döparen till att uppehålla sig i öknen för att han skulle bli beskyddad mot prästernas och rabbinernas inflytande och för att förberedas för sin särskilda uppgift. Men det stränga och avskilda i hans liv skulle inte vara någon förebild för folket. Johannes själv hade inte sagt tid sina åhörare att svika sina tidigare förpliktelser. Han bjöd dem att ge bevis på sin omvändelse och trohet mot Gud på den plats där Gud hade ställt dem.

Jesus ogillade njutningslystnad i alla former, men han var sällskaplig till sin natur. Han antog inbjudningar från alla samhällsklasser och avlade besök i hemmen hos rika och fattiga, lärda och olärda och sökte höja deras tankar från vardagslivets problem till det andliga och eviga. Han tillät inga utsvävningar. Det fanns ingenting av lättsinne i hans uppträdande, men han tyckte om oskyldig glädje och visade att han godkände sällskaplig samvaro genom att själv ta del i den. Ett judiskt bröllop var en intrycksfull händelse och Människosonen visade att han inte ogillade dess glädje. Genom att närvara vid bröllopsfesten hedrade Jesus äktenskapet såsom en gudomlig förordning.

Både i Gamla och Nya Testamentet används äktenskapet som symbol på den innerliga och heliga föreningen mellan Kristus och hans folk. Bröllopsglädjen påminde Kristus om den glädje som han skall få uppleva den dag då han för hem sin brud till Faderns boningar och då de återlösta tillsammans med Återlösaren skall delta i Lammets bröllopsmåltid. Han säger: ”Såsom en brudgum fröjdar sig över sin brud, så skall din Gud fröjda sig över dig.” — Jes. 62:5. ”Du skall icke mer kallas ’den övergivna’. . . du skall få heta. . . ’min lust’. . . ty Herren har sin lust i

dig.” — Jes. 62:4. ”Han gläder sig över dig med lust, han tiger stilla i sin kärlek, han fröjdas över dig med jubel.” — Sef. 3:17. Då aposteln Johannes fick se himmelska förhållanden i en vision skrev han: ”Jag hörde likasom röster av en stor skara, lika bruset av stora vatten och dånet av starka tordön; de sade: ’Halleluja! Herren, vår Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung. Låtom oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo’.” — Upp. 19:6, 7. ”Saliga äro de som äro bjudna till Lammets bröllopsmåltid.” — Upp. 19:9.

Jesus såg i varje människa en gäst som måste bjudas till hans rike. Han fann vägen till människors hjärtan genom att gå omkring ibland dem som en som ville dem väl. Han uppsökte dem på gatorna, i hemmen, ombord på båtarna, i synagogorna, på stranden och vid bröllopsfesten. Han träffade dem i deras dagliga gärning och visade intresse för deras sysselsättning. Han undervisade i husen och förde familjerna i deras egna hem in under inflytandet av sin gudomliga närvaro. Hans starka personliga sympati bidrog till att han kom dem nära. Ofta drog han sig tillbaka till bön i ensamhet ute bland bergen, men detta var en förberedelse för hans verksamhet bland människorna i det aktiva livet. Efter dessa stunder gick han ut för att lindra de sjukas plågor, undervisa de okunniga och befria Satans frågar.

Det var genom personlig kontakt och samvaro som Jesus undervisade sina apostlar. Ibland undervisade han dem när han satt tillsammans med dem på bergssluttningarna, ibland uppenbarade han Guds rikes hemligheter för dem nere vid sjön eller när han vandrade tillsammans med dem på vägarna. Han höll inga predikningar, såsom människor gör idag. Varhelst han fann någon som ville ta emot det gudomliga budskapet förkunnade han sanningen om frälsningens väg. Han uppmanade inte sina medarbetare att göra det ena eller det andra utan sade: ”Följ mig.” På sina vandringar genom landsbygd och städer tog han dem med sig så att de kunde se hur han undervisade folket. Han anknöt deras intressen till sina och de deltog med honom i arbetet.

Jesu exempel när han gjorde sig till ett med människorna i deras intressen bör följas av alla som förkunnar hans ord och av alla som har tagit emot hans nåds evangelium. Vi skall inte frånsäga oss allt sällskapligt umgänge. Vi skall inte isolera oss från andra. För att nå alla samhällsklasser måste vi sammanträffa med dem där de finns. De kommer mycket sällan att uppsöka oss av egen drift. Det är inte bara från talarstolarna som den gudomliga sanningen påverkar människorna. Det finns ett annat verksamhetsområde, kanske mera anspråkslöst men ändå lika lovande. Det finns i de vanliga människornas hem, i de rikas palats och vid det gästfria bordet eller där man samlas till oskyldig sällskaplig samvaro.

Som Jesu efterföljare bör vi inte umgås med världen bara för nöjes skull för att ta del i dess förlustelser. Ett sådant umgänge kan bara bli till skada. Vi skulle aldrig ge vårt samtycke till synden varken genom våra ord eller vårt sätt att handla, genom vår tystnad eller vår närvaro. Varhelst vi går, skall vi ta Jesus med oss och låta andra få se vår Frälsares storhet. Men de som försöker bevara sin religion genom att stänga in den innanför stenmurar, förspiller dyrbara tillfällen att göra gott. Genom människors sällskapliga gemenskap kommer kristenheten i

beröring med världen. Den som har tagit emot det gudomliga ljuset, bör upplysa vägen för dem som inte lärt känna livets ljus.

Vi bör alla bli Jesu vittnen. Helgade genom Kristi nåd bör vår förmåga att umgås med andra människor utnyttjas för att vinna dem för Frälsaren. Låt världen se att vi inte i egenkärlek är upptagna av våra egna intressen, utan att vi vill att andra skall få del av våra välsignelser och förmåner. Låt dem se att vår kristendom inte gör oss osympatiska eller stränga. Låt alla som säger sig ha funnit Kristus, tjäna människorna på samma sätt som han gjorde.

Vi bör aldrig ge världen det oriktiga intrycket att de kristna är tungsinta och olyckliga. Om vår blick är fäst på Jesus, kommer vi att se en medkännande Återlösare. Vi skall återstråla ljuset från honom. Överallt där hans Ande råder där bor frid. Och där kommer också glädje att finnas eftersom den är en stilla, helig förtröstan på Gud. Kristus finner behag i sina efterföljare när det visar sig att de, även om de är människor, har blivit delaktiga av gudomlig natur. De är inga statyer utan levande människor. Uppfriskade av den gudomliga nådens dagg öppnar och utvidgar sig deras sinnen för rättfärdighetens sol. Det ljus som faller på dem låter de lysa tillbaka på andra i ett sätt att handla som strålar av Kristi kärlek.

Kapitel 16 - Gisslet över månglarna

”Därefter begav han sig ned till Kapernaum med sin moder och sina bröder och sina lärjungar; och där stannade de några dagar. Judarnas påsk var nu nära, och Jesus begav sig då upp till Jerusalem.” På denna resa anslöt sig Jesus till ett av de stora sällskap som var på väg till huvudstaden. Han hade ännu inte offentligt omtalat sitt uppdrag och anslöt sig därför obemärkt till resenärerna. Vid dessa tillfällen var Messias’ ankomst, som blivit så uppmärksammad genom Johannes’ verksamhet, det dominerande samtalsämnet. Med ivrig entusiasm stannade man inför hoppet om nationell storhet. Jesus visste att detta hopp inte skulle förverkligas eftersom det var grundat på en feltolkning av Skrifterna. Med djupt allvar uttydde han profetiorna och försökte sporra folket till att närmare studera Guds ord.

De judiska ledarna hade undervisat folket om att de i Jerusalem skulle få lära sig hur man tillbad Gud. Under påskveckan samlades på denna plats stora skaror som kom från alla delar av Palestina, ja, till och med ifrån avlägsna länder. Tempelgårdarna var fyllda av en brokig skara. Många kunde inte föra med sig det offer som skulle frambäras som symbol på honom som skulle offra sig själv. De kunde köpa sitt offerdjur av dem som sålde sådana på den yttre förgården. Här samlades människor ur alla samhällsklasser för att förse sig med offerdjur. Och här växlades alla slags utländska pengar mot de särskilda pengar som gällde i templet.

Varje jude hade ålagts att årligen betala en halv sikel som ”en försoningsgåva för sig”. De pengar som kom in på detta sätt användes för templets underhåll. (2 Mos. 30:12-16.) Dessutom gavs stora summor som frivilliga offer, som lades ned i helgedomens skattkammare. Och det var dessutom stadgat att alla utländska pengar skulle växlas mot särskilda mynt som kallades helgedomssikeln, som godkändes i tjänsten i templet. Penningväxlandet gav tillfälle till bedrägeri och utpressning och hade urartat till en vanhedrande handel som utgjorde en inkomstkälla för prästerna.

Säljarna begärde oskäliga priser för sina djur och delade vinsten med prästerna och rådsherrarna, som därigenom gjorde sig rika på folkets bekostnad. Tillbedjarna trodde, som de blivit lärda, att om de inte frambar något offer skulle inte Guds välsignelse vila över deras barn eller deras land. På detta sätt kunde man utkräva höga priser på djuren. När folket ändå hade kommit så långt kunde de inte återvända hem utan att ha utfört de heliga handlingar som de kommit för att utföra.

Ett stort antal offerdjur offrades vid påskhögtiden. Försäljningen utanför templet var mycket livlig. Den oordning som uppstod gav intryck av ett stojande marknadstorg snarare än ett Guds heliga tempel. Här kunde man höra ivrigt köpslående, boskapens råmande, fårens bräkande och duvornas kuttrande, blandat med penningskrammel och häftig ordväxling. Oredan var så stor att tillbedjarna blev störda, och orden som riktades till den Högste drunknade i larmet som störde tempelfriden. Judarna var ytterst stolta över sin fromhet. De gladde sig över sitt tempel. Varje nedsättande ord om templet betraktades som hädelse. De var mycket noggranna då de utförde de ceremonier som tillhörde tempeltjänsten, men girigheten efter pengar hade övervunnit deras

betänkligheter. De var knappast medvetna om hur långt de hade avlägsnat sig från den ursprungliga avsikten med gudstjänsten som förordnats av Gud själv.

När Herren steg ned på Sinai helgades platsen av hans närvaro. Mose fick befallning att märka ut en gräns runt omkring berget och helga det och Herren uttalade dessa varningsord: ”Tagen eder till vara för att stiga upp på berget eller komma vid dess fot. Var och en som kommer vid berget skall straffas med döden; men ingen hand må komma vid honom, utan han skall stenas eller skjutas ihjäl. Evad det är djur eller människa, skall en sådan mista livet.” — 2 Mos. 19:12, 13.

På detta sätt inskärptes det, att varhelst Gud uppenbarade sig är platsen helig. De områden som hörde till Guds tempel skulle ha betraktats som heliga. Men för vinningslystnadens skull förlorades allt detta ur sikte. Prästerna och rådsherrarna hade kallats att vara Guds representanter inför folket. De borde ha rättat till missförhållandena på tempelgården. De borde ha gett folket ett föredöme i redbarhet och medkänsla. I stället för att tänka på sin egen fördel skulle de ha tänkt på folkets bästa och hjälpt dem som inte kunde köpa de offer som fordrades. Men det gjorde de inte. Girigheten hade förhärdat dem.

Till denna högtid kom sådana som plågades av lidande, sådana som var betryckta eller led nöd. Blinda, lama och döva fanns där. Några fördes dit på sängar. Många kom som var för fattiga för att frambära inför Herren ens det ringaste offer, för fattiga till och med för att köpa sig mat och stilla sin hunger. Dessa blev mycket ängsliga på grund av prästernas krav. Prästerna berömde sig av sin fromhet. De gav sig ut för att vara folks ledare, men de saknade sympati och medkänsla. De fattiga, de sjuka, de döende väntade förgäves på någon hjälp. Deras lidande uppväckte ingen medkänsla hos prästerna.

När Jesus kom in i templet uppfattade han genast situationen. Han såg den ohederliga handel som försiggick där. Han såg de fattigas bekymmer, då de tänkte på att utan blodsutgjutelse kunde de inte få någon förlåtelse för sina synder. Han såg den yttre förgården till templet förvandlas till en plats för ohederliga affärer. Det heliga området hade blivit en plats för profan handel. Kristus insåg att något måste göras. Talrika ceremonier hade föreskrivits utan att folket hade erhållit den nödvändiga undervisningen om deras betydelse. Tillbedjaren bar fram sina offer utan att förstå att dessa var en bild på det enda fullkomliga offret. Och mitt ibland dem stod den som hela deras gudstjänst symboliserade, utan att vara igenkänd eller hyllad. Han hade gett föreskrifter angående offren. Han förstod deras sinnebildliga innebörd och han såg att den nu hade förvanskats och missförståtts. Det andliga i gudstjänsten var på väg att försvinna. Det fanns inte längre något samband mellan prästerna och rådsherrarna och deras Gud. Jesu uppdrag var att upprätta en helt annorlunda gudstjänst.

Med forskande blickar betraktade Jesus scenen framför sig där han stod på trappan till tempelgården. Med profetisk blick såg han in i framtiden, inte bara genom de närmaste åren utan genom sekler och tidevarv. Han ser hur prästerna och rådsherrarna kom att förvränga rätten för de nödlidande och förhindra att evangelium förkunnades för de fattiga. Han ser att Guds

kärlek skall komma att döljas för syndare och att människor skall göra hans nåd till en handelsvara.

Helig vrede, myndighet och makt syns i hans ansikte då han betraktar scenen. Folkets uppmärksamhet dras till honom. Dessa som är ivrigt upptagna med sina världsliga affärer kan inte ta sina ögon ifrån honom. De har en känsla av att denne man läser deras innersta tankar och genomskådar deras dolda motiv. Några söker gömma sina ansikten, som om deras onda gärningar vore skrivna i deras drag och nu skall granskas av hans genomträngande blickar.

Larmet har tystnat. Ljudet av penningväxling och köpslående har upphört. Tystnaden blir pinsam. En känsla av fruktan bemäktigar sig de församlade. Det är som om de vore ställda inför Guds domstol för att svara för sina handlingar. När de betraktar Jesus ser de det gudomliga lysa fram genom hans mänskliga yttre. Himmelens majestät står där som domaren skall stå på den yttersta dagen. Han är inte nu omgiven av den härlighet som då skall utmärka honom, men han har samma förmåga att genomskåda dem. Hans blickar sveper över folkskaran och träffar varje enskild människa. Hans gestalt tycks höja sig över dem med befallande värdighet, och himmelskt ljus upplyser hans ansikte. Han talar. Hans klara, melodiska stämma, som på Sinai berg förkunnade den lag prästerna och rådsherrarna överträder, genljuder genom tempelvalven: ”’Mitt hus skall kallas ett bönehus’. Men I gören det till en rövarkula.” — Matt. 21:13.

När han långsamt går nedför trappan svänger han ett gissel av rep som han flätat ihop. Han befaller det köpslående sällskapet att lämna templets område. Med en iver och stränghet som han aldrig förr har lagt i dagen stöter han omkull växlarnas bord. Mynten faller och ett starkt klingande ljud uppstår när de träffar stenläggningen. Ingen vågar ifrågasätta hans myndighet. Ingen vågar stanna för att samla upp sin orättfångna vinst. Jesus slår dem inte med sin reppiska, men i hans hand blir det enkla gisslet skräckinjagande som ett ljungande svärd. Tempeltjänarna, vinningslystna präster, mäklare och boskapshandlare med sina får och oxar rusar från platsen med en enda tanke — att komma bort från den fördömelse som de känner i hans närhet.

Folkmassan grips av panik genom det överväldigande intrycket av hans gudomsnatur. Rop av förskräckelse hörs från hundratals bleka människor. Även apostlarna bävar. De är förskräckta över Jesu ord och uppförande som är så olikt hans vanliga sätt att bete sig. De kommer ihåg att det är skrivet om honom: ”Nitälskan för ditt hus har förtärt mig.” — Ps. 69:10. Snart har den larmande hopen med sina varor gett sig iväg långt bort från templet. Förgårdarna har befriats från sin vanhelgande trafik. En djup stillhet och högtidlighet sänker sig över skådeplatsen för den tidigare förvirringen. Guds närvaro, som i gångna tider gjorde berget heligt, har nu helgat det tempel som blev uppfört till hans ära.

Genom att rena templet tillkännagav Jesus sitt uppdrag som Messias, och därmed började han sitt arbete. Detta tempel som hade byggts upp till en Guds boning, var avsett att utgöra en åskådningsundervisning för Israel och för hela världen. Det hade från uråldriga tider varit Guds avsikt att varje skapad varelse, från den härliga och heliga serafen till människan, skulle utgöra ett tempel för Skaparen att bo i. På grund av synden upphörde mänskligheten att vara ett tempel

åt Gud. Förmörkat och befläckat av det onda kunde människans sinne inte längre uppenbara Guds härlighet. Men när Guds Son blev människa förverkligades himmelens avsikt. Gud bor i det mänskliga och genom frälsande nåd blir människan åter hans tempel.

Guds avsikt var att templet i Jerusalem skulle vara en ständig symbol på det höga mål som ligger öppet för varje människa. Men judarna hade inte förstått betydelsen av den byggnad som de betraktade med så stor stolthet. De överlämnade inte sig själva som heliga tempel åt den gudomlige Anden. Förgårdarna i templet i Jerusalem var fulla av förvirrande larm. En vanhelgande trafik var en riktig bild av människans sinne, hennes tempel som var besmittat av sinnliga begär och ohederliga tankar. Genom att rena templet från världens köpare och säljare tillkännagav Jesus sin mission att rena människan från syndens besmittelse, från jordiska önskningar, från själviska begär och onda vanor som fördärvar sinnet. ”Med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre som I åstunden, . . . se, han kommer, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom en valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver.” — Mal. 3:1-3.

”Veten I icke att I ären ett Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder? Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet ären I” — 1 Kor. 3:16, 17. Ingen människa kan av sig själv driva ut den onda hop som tagit hennes sinne i besittning, endast Kristus kan rena själens tempel. Men han tvingar sig inte på någon. Han kommer inte in i sinnet som han fordom kom in i templet, utan han säger: ”Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom.” — Upp. 3:20. Han kommer inte bara för en enda dag, ty han säger: ”Jag skall bo i dem och vandra ibland dem. . . och de skola vara mitt folk.” ”Du skall. . . trampa våra missgärningar under fötterna. Ja, du skall kasta alla deras synder i havets djup.” — 2 Kor. 6:16; Mik. 7:19. Hans närvaro skall rena och helga sinnet så att det blir ett heligt tempel åt Herren och ”en Guds honing, i Anden.” (Ef. 2:21, 22.)

Överväldigade av fruktan hade prästerna flytt från tempelgården undan den genomträngande blick som genomskådade dem. Under sin flykt mötte de andra som var på väg till templet, de bad dem vända om och berättade för dem vad de hade sett och hört. Jesus såg på de flyende med ömt deltagande på grund av deras fruktan och deras okunnighet om vad en sann gudstjänst innebar. I denna scen såg han en bild av hela den judiska nationens förskingring som följd av deras ondska och obotfärdighet.

Varför flydde prästerna bort från templet? Varför blev de inte stående kvar på sin post? Han som befallde dem att gå, var en timmermans son, en fattig gallilé utan jordisk rang eller makt. Varför satte de sig inte upp emot honom? Varför lämnade de kvar den förvärvade vinning de med orätt fått, och flydde efter befallning av en som till sitt yttre var så obetydlig?

Jesus talade med en konungs myndighet och i hans utseende, liksom i hans stämma, fanns något som de inte hade kraft att motstå. Inför hans befallande ord insåg de som aldrig förr att de verkligen var hycklare och rövare. Då det gudomliga lyste fram i det mänskliga såg de inte bara vreden i Jesu ansikte. De fattade även betydelsen av hans ord. De kände det som om de stått inför den evige domarens tron och hört den slutliga domen avkunnas över sig. Under en kort stund kände de sig övertygade om att Jesus var en profet. Många trodde att han var Messias. Liksom i blixtbelysning förklarade den helige Ande för dem profeternas vittnesbörd om Kristus. Skulle de ge efter för denna överbevisning?

Omvända sig ville de inte. De visste att Jesu sympati för de fattiga hade blivit väckt. De visste att de i sitt handlingssätt mot folket hade gjort sig skyldiga till penningutpressning. På grund av att Jesus läste deras tankar, hatade de honom. Hans offentliga tillrättavisning var förödmjukande för deras stolthet, och hans tilltagande inflytande över folket gjorde dem avundsjuka. De beslöt sig för att kräva svar av honom vilken makt han hade att driva bort dem och vad det var som gav honom denna makt.

Sakta och med stor betänksamhet, men uppfyllda av hat i sina sinnen, återvände de långsamt till templet. Men vilken förändring hade inte skett under deras frånvaro. När de flydde, stannade de fattiga kvar. De stod nu och betraktade Jesus. I hans ansikte såg de hans inneboende kärlek och sympati. Med tårar i ögonen sade han till de darrande människorna omkring sig: ”Var inte rädda. Jag skall rädda er och ni skall förhärliga mig. Ty just därför har jag kommit i världen.” Folket trängde sig inpå honom med ivriga, rörande böner: ”Herre, välsigna mig.” Han lyssnade till varje bön. Med en medkänsla som övergick den ömmaste mors, böjde han sig ned över de lidande små. Han ägnade sig åt alla. Alla blev botade, vilken sjukdom de än led av. De som varit stumma, kunde nu lovprisa Gud. De som varit blinda, kunde se sin välgörares ansikte. De lidande fylldes av glädje.

Vilken uppenbarelse var det inte för prästerna och tempeltjänarna, då de såg dessa underverk och hörde hur folket berättade om smärtor de hade lidit av, om sina svikna förhoppningar och om plågsamma dagar och sömnlösa nätter. Då den sista gnistan av hopp tycktes vara utsläckt, hade Jesus botat dem. ”Bördan var så tung”, sade en av dem, ”men jag har funnit en hjälp, för Guds Son bar den. Jag skall nu helga mitt liv åt hans tjänst.” Föräldrar sade till sina barn: ”Han har räddat ditt liv, tacka honom.” Barn och unga, fäder och mödrar vänner och åskådare förenade sig i tacksägelse. Hopp och glädje fyllde dem. De hade nu fått frid. De hade blivit friska till kropp och själ. De reste hem och förkunnade överallt Jesu oförlikneliga kärlek.

De som hade blivit botade på detta sätt tog vid korsfästelsen inte del i mängdens rop: ”Korsfäst, korsfäst honom.” De sympatiserade med Jesus. De hade känt hans stora medkänsla och hans undergörande makt. De kände honom som sin Frälsare. Han hade ju skänkt dem hälsa till kropp och själ. De lyssnade på apostlarnas förkunnelse, och Guds ord gav dem förstånd, när det fick insteg i deras hjärtan. De blev förmedlare av Guds nåd, hans frälsnings redskap.

Den folkhop som hade flytt från templets förgård vände efter en stund tillbaka. De hade delvis hämtat sig efter den panik som hade gripit dem, men uttrycket i deras ansikten vittnade om osäkerhet och förvirring. De såg med förvirring på de underverk som Jesus hade utfört och var övertygade om att profetiorna om Messias gick i uppfyllelse i honom. Ansvaret för vanhelgandet av templet låg i stor utsträckning på prästerna. Det var genom deras förmedling som förgården hade gjorts till en marknadsplats. Folkhopen var jämförelsevis oskyldig. De var starkt påverkade av Jesu gudomliga auktoritet, men för dem dominerade alltjämt prästernas och rådsherrarnas inflytande. De betraktade Jesu verksamhet som införandet av något nytt. De var inte övertygade om hans rätt att blanda sig i förhållanden som hade godkänts av templets myndigheter. De kände sig förorättade därför att deras affärsverksamhet hade blivit avbruten. De tystade ned den helige Andes övertygande röst.

I Jesus borde prästerna och rådsherrarna, framför alla andra, ha sett Herrens Smorde, eftersom de heliga bokrullar som skildrade hans uppdrag låg i deras händer och de visste att templets rening var en uppenbarelse av en mer än mänsklig kraft. Hur mycket de än hatade Jesus kunde de inte befria sig från tanken att han kunde vara en profet, utsänd av Gud för att återupprätta templets helighet. Med den respekt som närdes av deras fruktan, gick de till honom och frågade honom: ”Vad för tecken låter du oss se, eftersom du gör på detta sätt?” — Joh. 2:18.

Jesus hade gett dem ett tecken. Genom att låta sitt ljus lysa in i deras sinnen och genom att öppet inför deras ögon göra det som Messias skulle göra, hade han gett dem övertygande bevis om vem han var. När de nu bad om ett tecken, svarade han dem med en liknelse, som visade att han genomskådat deras ondska och sett hur långt denna skulle föra dem. ”Bryten ned detta tempel, så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen.” — Joh. 2:19.

I dessa ord lade han en dubbel betydelse. Han syftade inte bara på ödeläggandet av judarnas tempel och gudstjänstordningen utan också på sin egen död, fördärvandet av hans kropps tempel. Judarna höll redan på att lägga planer på att röja Jesus ur vägen. Då prästerna och rådsherrarna vände tillbaka till templet, hade de beslutat att döda honom och på detta sätt bli av med upprorsmakaren. Men när han avslöjade deras intriger, förstod de honom inte. De tolkade hans ord så, att de skulle avse endast templet i Jerusalem och utbröt förargade: ”I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skulle låta det uppstå igen inom tre dagar?” Nu tyckte de att Jesus hade gjort deras misstro berättigad. De tyckte att de gjorde rätt i att förkasta honom.

Det var inte Jesu avsikt att hans ord skulle bli förstådda av de vantrogna judarna och inte ens av hans närmaste medarbetare vid detta tillfälle. Han visste att hans fiender skulle förvanska hans ord och använda dem emot honom. När de förhörde honom, skulle de framhålla dem som en anklagelse. På Golgata skulle de slungas mot honom som ett hån. Men att nu förklara det för dem skulle ha inneburit, att apostlarna hade fått kunskap om hans lidanden. Det skulle ha orsakat dem en sorg som de ännu inte kunde bära. Och en förklaring skulle också allt för tidigt ha visat judarna resultatet av deras fördomar och vantro. De hade redan inträtt på en väg som de hårdnackat skulle följa, till dess att han som ett lamm fördes bort för att slaktas.

Det var för deras räkning som ville tro på honom, som Jesus sade detta. Han visste att det skulle upprepas. Eftersom det sades under påsken skulle tusentals människor få höra det och de skulle återberätta det i alla delar av världen. När han hade uppstått från de döda skulle dess betydelse förkunnas. För många skulle det bli ett avgörande bevis för hans gudom. På grund av det andliga mörker i vilket de levde, kunde inte ens Jesu apostlar ofta fatta hans undervisning. Men mycket av det han sade, klargjordes för dem genom senare händelser. När han inte längre vandrade tillsammans med dem, blev hans ord en tröst och ett stöd för dem.

Med avseende på templet i Jerusalem hade Frälsarens ord: ”Bryten ned detta tempel så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen”, en djupare innebörd än åhörarna insåg. Jesus var templets grundval och dess liv. Den tempeltjänst som utfördes där avbildade Guds Sons offer. Prästerskapet hade instiftats för att vara en framställning av Jesu väsen och gärning som medlare. Hela offertjänsten var en symbol på och en skugga av Frälsarens död för att återlösa världen. Dessa offer skulle bli helt utan verkan efter det att den stora händelse, som de genom århundraden hade pekat fram emot, hade inträffat.

Eftersom hela gudstjänstritualen var en symbol på Jesus, saknade den allt värde utan honom. Då judarna bekräftade att de hade förkastat Jesus genom att överlämna honom till att dödas, förkastade de allt det som gav templet och dess tjänst dess betydelse. Dess helighet hade försvunnit. Det var dömt till att förstöras. Efter den dagen var offren och den därmed förbundna gudstjänsten meningslös. Lika litet som Kains offer var den en bild på Frälsaren. Genom att överlämna Jesus till döden hade judarna i verkligheten rivit sitt tempel. Då Jesus korsfästes, rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ned, vilket bekräftade att det stora slutliga offret hade framburits och att offersystemet hade upphört för all framtid.

”Så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen.” — Joh. 2:19. Då Frälsaren dog, såg det ut som om mörkrets makter hade fått överhanden. De triumferade över sin seger. Men från Josefs öppnade grav gick Jesus fram som segrare. ”Han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bliva till skam inför alla, i det att han i honom har triumferat över dem.” — Kol. 2:15. I kraft av sin död och uppståndelse blev han präst i ”det sannskyldiga tabernaklet, vilket Herren har upprättat, och icke någon människa.” (Hebr. 8:2). Det var människor som uppförde helgedomen i öknen och det var människor som byggde det judiska templet, men helgedomen i himmelen, av vilken den jordiska var en avbildning, byggdes inte av någon mänsklig arkitekt. ”Se, där är en man som skall kallas Telningen... han skall bygga upp Herrens tempel och förvärva majestät och sitta på sin tron och regera; och en präst skall han vara på sin tron.” — Sak. 6:12, 13.

Den offertjänst som hade pekat fram mot Jesus försvann, och människors blickar riktades mot det verkliga offret för världens synder. Det jordiska helgedomssystemet upphörde och vi ser nu på Jesus som är det nya förbundets tjänare och på ”ett stänkelseblod som talar bättre än Abels blod”. (Hebr. 12:24.) ”Vägen till det allraheligaste. . .” hade ännu inte ”blivit uppenbarad”. Det första tabernaklet fanns ännu kvar. ”Men Kristus kom såsom överstepräst för det tillkommande goda; och genom det större och fullkomligare tabernaklet som icke är gjort

med händer, . . . gick han. . . med sitt eget blod, en gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlossning.” — Hebr. 9: 8-12.

”Därför kan han ock till fullo frälsa dem som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.” — Hebr. 7:25. Även om tempeltjänsten skulle överflyttas från det jordiska till det himmelska templet och även om helgedomen och vår store Överstepräst skulle bli osynlig för människor, skulle apostlarna inte lida någon förlust därav. De skulle inte märka något avbrott i gemenskapen och ingen avmattning i den kraft som följde av Frälsarens frånvaro. Även om Jesus gör tjänst i helgedomen därovan är han genom sin Ande alltjämt människors tjänare på jorden. Han har dragit sig tillbaka från den synliga världen, men hans avskedslöfte går i uppfyllelse: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” — Matt. 28:20. Även om han överlämnar sin makt till ringare tjänare, är han alltjämt hos sitt folk med sin livgivande närvaro. ”Eftersom vi nu hava en stor överstepräst,. . . Jesus, Gud Son så låtom oss hålla fast vid bekännelsen. Ty vi hava icke en sådan överstepräst som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting, likasom vi dock utan synd. Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid.” — Hebr. 4:14-16.

Kapitel 17 - Nattlig intervju

Nikodemus innehade en hög förtroendepost inom den judiska nationen. Han hade fått hög utbildning och hade en begåvning utöver det vanliga. Han var dessutom en ansedd medlem av Stora Rådet. Liksom många andra hade han blivit djupt gripen av Jesu undervisning. Fastän han var lärd och ansedd hade han på ett egendomligt sätt känt sig dragen till den ödmjuke nasaréen. Den undervisning han hade hört från Frälsaren hade gjort starkt intryck på honom. Han ville veta mer om dess betydelsefulla sanningar.

Den auktoritet som Jesus hade gett uttryck åt då han renade templet hade väckt ett påtagligt hat hos prästerna och rådsherrarna. De var rädda för denne främlings inflytande och makt. En sådan frimodighet från en enkel gallilés sida kunde inte tolereras. De hade satt sig i sinnet att göra slut på hans verksamhet. Men alla anslöt sig inte till ett sådant beslut. Det fanns några som var rädda för att sätta sig upp emot någon som på ett så iögonenfallande sätt var behärskad av Guds Ande. De kom ihåg hur profeter hade blivit dödade därför att de bestraffat synd hos de ledande i Israel. De visste att judarnas fångenskap under främmande nationer hade blivit följden av deras trots, då de förkastat Guds tillrättavisningar. De fruktade för att prästerna och rådsherrarna i sina intriger mot Jesus följde i fädernas fotspår och skulle komma att orsaka nya olyckor över nationen. Nikodemus hyste sådana känslor. Då Sanhedrin i ett rådsmöte diskuterade vilket tillvägagångssätt man borde följa ifråga om Jesus, rådde Nikodemus till försiktighet och måttfullhet. Han framhöll att om Jesus verkligen hade fått sådan myndighet från Gud så skulle det vara farligt att förkasta hans varningar. Prästerna vågade inte bortse från detta råd och fattade för tillfället inte några direkta beslut om åtgärder mot Frälsaren.

Efter att Nikodemus hade hört Jesus hade han ivrigt forskat i profetiorna angående Messias. Ju mer han undersökte saken dess starkare blev hans överbevisning om att denne var den som skulle komma. Liksom många andra i Israel hade han varit mycket bedrövad över vanhelgandet av templet. Han hade varit vittne till det som försiggick då Jesus drev ut köparna och säljarna ur templet. Han såg hur den gudomliga kraften uppenbarades. Han såg Frälsaren ta emot de fattiga och bota de sjuka. Han såg deras glada blickar och hörde deras lovsånger. Han kunde inte längre tvivla på att Jesus från Nasaret var Guds utsände.

Han önskade ivrigt att få ett samtal med Jesus men drog sig för att söka honom öppet. Det skulle ha varit förödmjukande för en av Israels rådsherrar att visa sympati för en lärare som ännu var så litet känd. Om hans besök skulle bli känt i Stora Rådet, skulle det medföra förakt och klander från deras sida. Han beslöt sig för att försöka få ett hemligt samtal med Jesus. Han ursäktade sig med att ett mera öppet framträdande skulle få till följd att andra följde hans exempel. Sedan han genom särskilda förfrågningar hade fått veta var Jesu vanliga tillflyktsort på Oljeberget fanns, väntade han tills staden låg tyst och stilla och sökte sedan upp Jesus.

I Jesu närhet kände Nikodemus en egendomlig osäkerhet som han försökte att dölja under ett sken av lugn och värdighet. ”Rabbi”, sade han, ”vi veta att det är från Gud du har kommit såsom lärare; ty ingen kan göra sådana tecken som du gör, om icke Gud är med honom.” —

Joh. 3:2. Genom att tala om Jesu säregna förmåga och begåvning som lärare och dessutom om hans sällsamma makt att göra under, hoppades han kunna bana väg för ett samtal. Vad han sade skulle uttrycka, och inbjuda till förtroende, medan det i verkligheten var ett uttryck för misstro. Han erkände inte Jesus som Messias utan bara som en lärare sänd av Gud. I stället för att besvara dessa inledande hälsningsord såg Jesus på Nikodemus som om han läste hans innersta tankar. I sin gudomliga vishet såg Jesus framför sig en som sökte efter sanningen. Han kände motiven till hans besök. För att fördjupa den inre förvissning som Nikodemus redan hade, gick han direkt på sakens kärna och sade allvarligt men ändå vänligt: ”Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike.” — Joh. 3:3.

Nikodemus hade kommit till Jesus i hopp om att kunna inleda en diskussion med honom, men Jesus klarlade sanningens grundprinciper. Han sade till Nikodemus: Det du behöver är inte så mycket teoretisk kunskap, som andlig förnyelse. Du behöver inte få din nyfikenhet tillfredsställd utan ett nytt sinne. Du måste få nytt liv från höjden, innan du kan förstå himmelska ting. Innan denna förändring äger rum och gör allting nytt, kommer en diskussion med mig om min auktoritet eller mitt uppdrag inte att kunna resultera i någonting gott, som kan ge dig frälsning.

Nikodemus hade hött Johannes Döparens förkunnelse om omvändelse och dop och hört honom hänvisa folket till honom som skulle döpa i den helige Ande. Han hade själv känt att det fanns en brist på andlighet bland judarna och att de i hög grad behärskades av religiös blindhet och världslig äregirighet. Han hade hoppats på bättre förhållanden när Messias kom. Men Johannes Döparens inträngande budskap hade ändå inte förmått åstadkomma någon överbevisning om synd hos honom själv. Nikodemus var sträng farisé och var stolt över sina goda gärningar. Han var respekterad vida omkring för sin välgörenhet och sin rundhänthet ifråga om att stödja tempeltjänsten. Han kände sig övertygad om att Gud såg med välbehag på honom. Han blev förskräckt inför tanken på ett rike som var för rent för honom i hans nuvarande tillstånd.

Den bild av den nya födelsen som Jesus hade använt var inte helt obekant för Nikodemus. Omvändelse från de främmande religionerna till Israels tro jämfördes ofta med ett barns födelse. Därför måste han ha trott att Jesu ord inte skulle tas bokstavligt. Men han ansåg sig vara självskriven till en plats i Guds rike på grund av sin israelitiska börd. Han var inte medveten om att han behövde genomgå någon förändring. Detta var orsaken till hans förvåning över Frälsarens ord. Han blev irriterad över deras direkta tillämpning på honom själv. Fariséens stolthet kämpade med den uppriktige sökarens längtan efter att finna sanningen. Han undrade över att Jesus kunde tala till honom som han gjorde och inte visa större respekt för hans ställning som rådsherre i Israel. Överraskad trots sin självbehärskning svarade han Jesus med ord som var fulla av ironi: ”Huru kan en människa födas, när hon är gammal?”— Joh. 3:4. Liksom så många andra gör, när uppenbara sanningar når fram till samvetet, visade han att den naturliga människan inte fattar de ting som hör Guds Ande till. Hos en sådan människa finns det

inte någonting som svarar på andliga stimulanser, eftersom andliga ting måste förstås på ett andligt sätt.

Jesus mötte emellertid inte argument med argument. I det att han med högtidlig och lugn värdighet lyfte sin hand och lät sanningen tränga in med ännu större överbevisning sade han: ”Sannerligen, sannerligen, säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike.” — Joh. 3:5. Nikodemus visste att Jesus här hänvisade till vattendopet och till sinnets förnyelse genom Guds Ande. Han var överbevisad om att han stod inför honom som Johannes Döparen hade förutsagt.

Jesus sade vidare: ”Det som är fött av kött, det är kött; och det som är fött av Anden, det är ande.” — Joh. 3:6. Av naturen är hjärtat ont. ”Som om en ren skulle kunna framgå av en oren! Sådant kan ju aldrig ske.” — Job 14:4. Ingen mänsklig uppfinning kan åstadkomma ett hjälpmedel för den människa som syndar. ”Köttets sinne är nämligen fiendskap mot Gud, eftersom det icke är Guds lag underdånigt, ej heller kan vara det.” — Rom. 8:7. ”Ty från hjärtat komma onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, tjuveri, falskt vittnesbörd, hädelse.” — Matt. 15:19. Sinnets källa måste renas innan strömmen därifrån kan bli ren. Den som söker nå himmelen genom egna gärningar, genom att iaktta lagen, försöker något som är omöjligt. Det finns ingen trygghet för dem som bara har en lagmässig religion, ett sken av gudsfruktan. Den kristnes liv är inte en omformning eller en förbättring av det gamla utan en livsförvandling. Det föregås av en död från jaget och synden och blir ett helt igenom nytt liv. Denna förändring kan bara ske genom den helige Andes påverkan på sinnet.

Nikodemns var alltjämt förvirrad. Jesus använde nu vinden för att illustrera vad han menade: ”Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet icke varifrån den kommer, eller vart den far; så är det med var och en som är född av Anden.” — Joh. 3:8. Man hör vinden i trädets grenar, man hör hur den prasslar bland blommor och blad, men den är osynlig och ingen vet varifrån den kommer eller vart den går. Så är det också med den helige Andes verk i våra sinnen. Det kan lika litet förklaras som vindens rörelse. Vi kan kanske inte uppge platsen och tiden för eller de olika stegen i omvändelseverket, men det bevisar inte att vi inte är omvända. Genom en kraft som är lika osynlig som vinden, verkar Kristus i oss. Då och då, kanske omedvetet för oss själva, får vi intryck som bidrar till att föra oss till Kristus. Kanske vi tar emot dem genom att betrakta honom eller genom att läsa Bibeln eller genom att höra förkunnelsen från någon förkunnare. Helt plötsligt kan vi då, när Anden mera direkt vädjar till oss, med glädje ta emot Kristus. Av många kallas detta en plötslig omvändelse, men det är följden av Guds Andes ofta upprepande och bevekande maningar, en tålig och ofta långt utdragen process.

Även om vinden i sig själv är osynlig är dess verkan både iakttagbar och känd. Så uppenbaras även den helige Andes verk i varje handling hos dem som upplevt hans frälsande makt. När Guds Ande tar oss i besittning förvandlas hela livet. Syndiga tankar jagas på flykten, onda handlingar avvisas. Kärlek, ödmjukhet och frid intar vredens, avundsjukans och stridslystnadens plats. Sorg byts ut mot glädje och ansiktet återspeglar det himmelska ljuset.

Ingen ser den hand som lyfter bördan eller iakttar det ljus som kommer ned från den eviga världen. Välsignelsen kommer när vi överlämnar oss åt Gud i tro. Då skapar den kraft som ingen människa kan se, en ny skapelse till Guds avbild.

Det är omöjligt för människans begränsade sinne att fullt förstå återlösningens verk. Dess hemlighet övergår mänsklig kunskap, men ändå kommer den som övergår från döden till livet att veta att det är en gudomlig verklighet. Återlösningens början kan vi genom personlig erfarenhet känna redan här. Dess resultat sträcker sig genom alla tidsåldrar. Under det att Jesus talade, trängde några glimtar av sanningen in i Nikodemus' sinne. Den helige Andes betvingande och bevekande inflytande utförde sitt verk i honom. Ändå förstod han inte helt Frälsarens ord. Han hade inte stannat så mycket inför den nya födelsens nödvändighet som inför sättet för dess tillkomst. Undrande sade han därför: "'Huru kan detta ske?'" — Joh. 3:9.

"Är du Israels lärare och förstår icke detta?", frågade Jesus. — Joh. 3:10. Den till vilket folkets religiösa undervisning hade anförtrotts borde faktiskt inte vara okunnig om så viktiga förhållanden. Jesu ord innefattade en så mild förebråelse att Nikodemus i stället för att känna sig irriterad över sanningens tydliga ord, borde ha haft en mycket anspråkslös uppfattning om sig själv på grund av sin andliga okunnighet. Men Jesus talade med så högtidlig värdighet och både blick och röst vittnade om en kärlek så uppriktig, att Nikodemus inte kände sig kränkt när han insåg sitt förödmjukande tillstånd.

Men då Jesus förklarade att hans mission på jorden var att upprätta ett andligt rike i stället för ett världsligt, kände sig hans besökare besvärad. Då Jesus såg detta tillade han: "Tron I icke, när jag talar till eder om jordiska ting, huru skolen I då kunna tro, om jag talar till eder om himmelska ting?" — Joh. 3:12. Om Nikodemus inte kunde ta emot Jesu undervisning för att belysa nådens verk i sinnet hur skulle han då kunna fatta det himmelska rikets natur. När han inte kunde förstå av vilket slag Jesu uppdrag var på jorden, hur skulle han då kunna förstå hans funktion i himmelen.

De judar som Jesus hade drivit ut ur templet påstod att de var Abrahams ättlingar, men de flydde bort från Frälsarensnärhet, därför att de inte kunde uthärda Guds härlighet som uppenbarades genom honom. Därigenom bevisade de att Guds nåd inte hade fått göra dem lämpliga till att ta del i den heliga tjänsten i templet. De var ivriga att upprätthålla ett sken av helighet samtidigt som de försummade sinnets och själens helgelse. Samtidigt som de höll strängt på lagens bokstav överträdde de ständigt dess anda. Deras stora behov var just den förändring som Kristus hade försökt förklara för Nikodemus, en ny moralisk födelse, en rening från synd och en förnyelse av kunskapen och helgelsen.

Det fanns inte någon ursäkt för Israels okunnighet om pånyttfödelsen. Under den helige Andes inspiration hade Jesaja skrivit: "Vi blevo allasammans lika orena människor, och all vår rättfärdighet var såsom en fläckad klädnad." — Jes. 64:6. Davids bön hade varit: "Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig ande." — Ps. 51:12. Och genom Hesekiel hade detta löfte getts: "Jag skall giva eder ett nytt hjärta och låta en ny ande komma i edert

bröst; jag skall taga bort stenhjärtat ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött. Jag skall låta min Ande komma i edert bröst och så göra, att I vandren efter mina stadgar.” — Hes. 36:26, 27.

Nikodemus hade läst dessa bibeltexter påverkad av traditionerna, men nu började han fatta deras betydelse. Han såg att den strängaste lydnad mot den nakna bokstaven i lagen när det gäller det utvärtes livet, inte kunde ge någon människa rätt att bli medborgare i himmelens rike. Så långt människor kunde bedöma hade hans liv varit rättfärdigt och hederligt, men i Kristi närvaro kände han att hans sinne var orent och hans liv vanhelgat.

Nikodemus kände sig dragen till Jesus. När Frälsaren förklarade den nya födelsens under för honom, längtade han efter att denna förvandling skulle ske med honom. Genom vilka medel skulle detta kunna åstadkommas? Jesus besvarade den outtalade frågan: ”Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv.” — Joh. 3:14, 15. Här hade de kommit in på ett område som Nikodemus kände till. Den upphöjda ormen som symbol gjorde Frälsarens mission klar för honom. Då Israel höll på att dö av de giftiga ormarnas bett, sade Gud till Moses att han skulle göra en kopparorm och sätta upp den mitt i folkskaran. Därefter kungjordes det i hela lägret att alla som såg på ormen skulle leva. Folket visste mycket väl att ormen i sig själv inte hade någon kraft att hjälpa dem. Den var en symbol på Kristus. Liksom denna symbol restes till deras läkedom så skulle han som kom ”i syndigt kötts gestalt” (Rom. 8:3), bli deras Återlösare. I många israeliters ögon var offertjänsten något som i sig självt hade kraft att befria dem från synd. Gud ville lära dem att den inte hade mera värde än kopparormen. Den skulle leda deras sinnen fram till Frälsaren. Vare sig det gällde botandet av deras sår eller förlåtelse för deras synder kunde de inte göra något av sig själva. De kunde bara visa sin tro på honom som är Guds gåva. De måste se och leva.

De som blev bitna av ormarna kunde ha väntat med att se upp mot den. De kunde ha frågat hur det kunde finnas någon läkekraft i denna symbol av koppar. De kunde ha fordrat en vetenskaplig förklaring. Men ingen förklaring gavs. De måste godta Guds ord till dem genom Moses. Att vägra att se betydde att dö.

Det är inte genom strid och diskussion som vi får upplysning. Vi måste se och leva. Nikodemus tog emot undervisningen och han höll fast vid den. Han studerade Skrifterna på ett nytt sätt, inte för att diskutera en teori, utan för att ta emot liv. Efter hand som han ställde sig under den helige Andes ledning började han förstå himmelrikets principer.

Tusentals människor behöver idag lära sig det som Nikodemus undervisades om genom den upphöjda ormen. De litar på att deras lydnad mot Guds lagar skall skänka dem Guds ynnest. När de blir tillsagda att de skall se på Jesus och tro att han frälser dem uteslutande genom sin nåd, utbrister de: ”Huru kan detta ske?”

Liksom Nikodemus måste vi vara villiga att gå in i det nya livet på samma sätt som den störste syndare. Förutom Kristus finns det inte ”under himmelen något annat namn, bland

människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta". (Apg. 4:12.) Genom tron tar vi emot Guds nåd, men tron är inte vår Frälsare. Den ger ingen fördel. Tron är den hand med vilken vi griper tag i Kristus och tillägnar oss hans förtjänst, botemedlet mot synd. Och vi kan inte ens omvända oss utan Guds Andes hjälp. Bibeln säger om Kristus: "Gud har med sin högra hand upphöjt honom till en hövding och frälsare, för att åt Israel förläna bättring och syndernas förlåtelse." — Apg. 5:31. Omvändelsen kommer från Gud i lika hög grad som förlåtelsen för synd.

Hur kan vi då vinna frälsning? "Såsom Moses upphöjde ormen j öknen" (Joh. 3:14), har också Människosonen blivit upphöjd, och var och en som blivit bedragen och biten av ormen kan se på honom och leva. "Se, Guds lamm, som borttager världens synd." — Joh. 1:29. Det ljus som lyser från korset uppenbarar Guds kärlek. Hans kärlek drar oss till honom. Om vi inte sätter oss emot detta inflytande, kommer vi att föras fram till korsets fot i ånger över de synder som orsakade Frälsarens korsfästelse. Då åstadkommer Guds Ande genom tron ett nytt liv i själen. Tankar och önskningar förs in under Kristi viljas lydnad. Vi omskapas till hans avbild som verkar i oss för att lägga allt under honom. Då skrivs Guds lag i vårt sinne och vi kan säga med Kristus: "Att göra din vilja, min Gud, är min lust." — Ps. 40:9.

Under samtalet med Nikodemus uppenbarade Jesus frälsningsplanen och sin uppgift i världen. Inte i något av sina senare tal förklarade han så fullständigt, steg för steg, det som måste utföras i alla som vill ärva det himmelska riket. Vid själva början av sin verksamhet avslöjade Jesus sanningen för en medlem av Sanhedrin, för en som hade det mest mottagliga sinnet, för en som var väl skickad att vara folkets lärare. Men Israels ledare välkomnade inte ljuset. Nikodemus gömde sanningen i sitt hjärta och under tre års tid såg man ytterst litet frukt därav.

Men Jesus kände till den jordmån i vilken han sått säden. De ord som sades den natten till en enda åhörare i bergens enslighet var inte förgäves. Det gick någon tid innan Nikodemus offentligt erkände Jesus. Men han iakttog hans liv och funderade över hans förkunnelse. Under Stora Rådets möten förhindrade han fyra gånger prästernas försök att röja Jesus ur vägen. När Jesus till slut upphöjdes på korset kom Nikodemus ihåg hans ord på Oljeberget: "Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv." (Joh. 3:14, 15.) Ljuset från detta hemliga samtal lyste över korset på Golgata och i Jesus såg Nikodemus världens Återlösare.

Efter Jesu himmelsfärd, då apostlarna var skingrade på grund av förföljelse, trädde Nikodemus oförskräckt fram i förgrunden. Han använde sin rikedom för att hjälpa den nyfödda församling som judarna hade väntat sig skulle utplånas genom Jesu död. Han som hade varit så försiktig och tvivlande stod i farans stund fast som en klippa, uppmuntrade Jesu efterföljare att tro och skaffade medel att befrämja evangelii verk. Han blev hånad och förföljd av dem som tidigare visat honom aktning. Han blev fattig på denna världens goda, men han svek inte den tro som fick sin början under det nattliga samtalet med Jesus. Nikodemus berättade för Johannes om samtalet. Johannes återberättade det till undervisning för miljoner. De sanningar som här

framhålls är lika viktiga idag som de var den högtidliga natten på den nattmörka bergssluttningen, då den judiske rådsherren kom för att få undervisning om livets väg av den oansenlige läraren från Galiléen.

Kapitel 18 - Vindkantring

Johannes Döparens inflytande över nationen hade under någon tid varit större än rådsherrarnas, prästernas eller furstarnas. Om han hade gett sig ut för arr vara Messias och anstiftat ett uppror mot Rom, skulle prästerna och folket ha samlat sig under hans fana. Satan skulle ha stått färdig art påverka Johannes döparens sinne med alla de motiv som vädjar till varje erövrares ärelystnad. Men trots den bekräftelse Johannes fick på sin makt hade han med fasthet avvisar de lysande möjligheterna. Den uppmärksamhet som riktades mot honom hade han överfört till en annan.
Kapitlet bygger på Johannesevangeliet 3:22-36.

Nu såg han att popularitetsvågen var på väg att vända sig från honom och till Frälsaren. Skarorna omkring honom blev mindre för varje dag. Då Jesus kom från Jerusalem till trakten av Jordan strömmade folket till för arr lyssna till honom. Hans efterföljares antal ökades dagligen. Många kom för att låta döpa sig. Fastän Jesus själv inte döpte, gav han sitt samtycke till att hans apostlar utförde handlingen. Därigenom bekräftade han sin förelöpares uppdrag. Men Johannes' lärjungar såg med avundsjuka på hur Jesus blev mer och mer populär. De stod färdiga att kritisera hans arbete. Det dröjde inte heller länge förrän de fann en orsak. Det uppstod en fråga mellan dem och judarna om dopet kunde rena själen från synd. De hävdade att Jesu dop helt skilde sig från Johannes' dop. Snart råkade de i strid med Jesu apostlar angående den formulering som var den riktiga att använda vid dopet och till slut ifrågasattes över huvud taget Jesu rätt att döpa.

Johannes' lärjungar kom till Johannes med sina problem och sade: ”Rabbi, se, den som var hos dig på andra sidan Jordan, den som du har vittnat om, han döper, och alla komma till honom.” — Joh. 3:26. På detta sätt framlade Satan sin frestelse för Johannes. Fastän Johannes' uppgift tycktes närma sig sin avslutning var det ännu möjligt för honom att hindra Kristi gärning. Om han hade känt självömkan och uttryckt sorg och besvikelse för att han blev förbigången, skulle han ha utsått splittring och orsakat missnöje och avund och i allvarlig grad hindrat evangelii framgång.

Johannes hade av naturen de fel och svagheter som är gemensamma för alla människor, men den gudomliga kärlekens beröring hade förvandlat honom. Han levde i en atmosfär som var obesmittad av egoism och ärelystnad, höjd över avundsjukans förpestade luft. Han visade ingen sympati med sina medarbetares missnöje och förklarade att han helt förstod sitt förhållande till Messias och med vilken glädje han välkomnade den för vilken han hade berett vägen.

Han sade: ”En människa kan intet taga, om det icke bliver henne givet från himmelen. I kunnen själva giva mig det vittnesbördet att jag sade: 'Icke är jag Messias; jag är allenast sänd framför honom.' Brudgum är den som har bruden; men brudgummens vän, som står där och hör på honom, han gläder sig storligen åt brudgummens röst.” — Joh. 3:27-29. Johannes framställde sig som vännen som fungerade som budbärare mellan de förlovade och gjorde förberedelserna till bröllopet. När brudgummen hade fått sin brud var vännens uppgift

fullbordad. Han gladde sig över deras lycka och över att han fått medverka till deras förening. Johannes hade kallats att leda folket till Jesus. Det var en glädje för honom att se att Frälsarens gärning hade framgång. Han sade: ”Den glädjen är mig nu given i fullt mått. Det är såsom sig bör att han växer till, och att jag förminskas.”

Med tron riktad mot Återlösaren hade Johannes höjt sig till självförnekelsens högsta höjder. Han sökte inte dra människor till sig utan lyfte deras tankar högre och högre till dess att de riktades mot Guds lamm. Själv hade han bara varit en röst, en ropare i öknen. Nu fann han sig med glädje i tystnad och obemärkthet, för att allas ögon skulle kunna vändas mot livets ljus.

De som är trogna i sin kallelse som Guds sändebud kommer inte att söka sin egen ära. Kärlek till det egna jaget kommer att uppslukas av kärleken till Kristus. Ingen rivalitet kommer att fördunkla evangelii dyrbara sak. De skall förstå att deras gärning i likhet med Johannes döparens är att förkunna: ”Se, Guds lamm som borttager världens synd.” — Joh. 1:29. De skall upphöja Jesus, och med honom kommer mänskligheten att bli upphöjd. ”Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter ’den Helige’: Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan.” — Jes. 57:15.

Profetens sinne var tömt på all självviskhet och fyllt med det gudomligas ljus. När han vittnade om Frälsarens härlighet var hans ord nästan en upprepning av dem som Jesus själv hade använt i sitt samtal med Nikodemus. Johannes sade: ”Den som kommer ovanifrån, han är över alla; den som är från jorden, han är av jorden, och av jorden talar han. Ja, den som kommer från himmelen, han är över alla. Ty den som Gud har sänt, han talar Guds ord; Gud giver nämligen icke Anden efter mått.” — Joh. 3:31, 34. Jesus kunde säga: ”Jag söker icke min vilja, utan dens vilja, som har sänt mig.” — Joh. 5:30. Om honom har det sagts: ”Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder.” — Hebr. 1: 9. Fadern ger ”icke Anden efter mått”.

Så är det också med Kristi efterföljare. Bara om vi är villiga att uppge det egna jaget, kan vi ta emot himmelens ljus. Vi kan inte förstå Guds väsen eller ta emot Kristus genom tro, med mindre vi samtycker till att varje tanke underordnas lydnaden mot Kristus. Till alla som gör detta, ges den helige Ande utan mått. ”I honom (Kristus) bor gudomens hela fullhet lekamligen, och i honom haven I blivit delaktiga av den fullheten.” — Kol. 2:9, 10.

Johannes’ lärjungar hade sagt att alla kom till Kristus, men med klarare insikt sade Johannes: ”Och likväl tager ingen emot hans vittnesbörd.” — Joh. 3:32. Så få var de som var villiga att ta emot honom som Frälsaren som renade dem från synd. ”Men om någon tager emot hans vittnesbörd, så bekräftar han därmed att Gud är sannfärdig.” — Joh. 3:33. ”Den som tror på Sonen, han har evigt liv.” — Joh. 3:36. Ordväxlingen om det var Kristi dop eller Johannes’ dop som renade från synd, var onödig. Det är Kristi nåd som ger människan liv. Utan Kristus är dopet som varje annan handling en värdelös formalitet. ”Den som icke hörsammar Sonen, han skall icke få se livet.” — Joh. 3:36.

Den framgång som Jesus hade i sin gärning och som Johannes Döparen hade hälsat med så stor glädje, rapporterades också till myndigheterna i Jerusalem. Johannes' inflytande hade gjort prästerna och rabbinerna avundsjuka, när de såg folket lämna synagogorna och strömma ut i öknen. Men här var en som hade ännu större makt att dra skarorna till sig. Dessa ledare i Israel var inte villiga att säga som Johannes: "Det är såsom sig bör att han växer till och att jag förminskas." — Joh. 3:30. De reste sig med ny beslutsamhet för att göra slut på den verksamhet som drog folket bort ifrån dem.

Jesus visste att de inte skulle spara sig någon möda för att åstadkomma splittring mellan hans egna och Johannes' apostlar. Han visste att den storm som var under utveckling skulle röja undan en av de största profeter som någonsin uppträtt i världen. Då han ville undvika varje orsak till missförstånd eller splittring avbröt han i stillhet sin verksamhet och drog sig undan till Galiléen. Så bör också vi göra. Trots vår trohet mot sanningen, skulle vi söka undvika allt som kan leda till splittring och missuppfattning. Ty där sådana saker uppstår, får de människors undergång till följd. När förhållanden inträder som hotar att förorsaka splittring bör vi alltid följa Jesu och Johannes' exempel.

Johannes hade fått uppdraget att gå före som reformator. Därför hotades Johannes' lärjungar av faran att fästa uppmärksamheten på honom i känslan av att uppdragets framgång berodde på hans arbete, och så glömma bort att han bara var ett redskap som Gud hade använt. Men Johannes' verksamhet var inte tillräcklig för att lägga grunden till den kristna församlingen. När han hade fullgjort sin uppgift, skulle ett annat arbete utföras som hans förkunnelse inte kunde utföra. Detta förstod inte hans lärjungar. Då de såg Jesus komma för att överta arbetet, blev de avundsjuka och missnöjda.

Samma fara föreligger alltjämt. Gud kallar någon att utföra ett visst arbete. När han har fört det så långt som han har förutsättningar att föra det, leder Gud andra in i arbetet för att föra det ännu längre. Men i likhet med Johannes' lärjungar menar många att arbetets framgång beror på den som började det. De fäster uppmärksamheten på det mänskliga i stället för på det gudomliga, och det som Gud vill utföra kommer att skadas. Den som på detta sätt hedras, frestas till självtillit. Han inser inte sitt beroende av Gud. Folket fostras till att lita på människors vägledning och frestas att handla fel och blir ledda bort från Gud. Guds verk får inte bära en människas bild och prägel. Från tid till tid kommer Gud att föra fram olika redskap varigenom hans syfte häst kan fullföljas. Lyckliga är de som är villiga att låta jaget förödmjukas och med Johannes kan säga: "Det är såsom sig bör att han växer till, och att jag förminskas."

Kapitel 19 - Kvinnan vid brunnen

På sin väg till Galiléen gick Jesus genom Samarien. Vid middagstiden nådde han den vackra Sikemsdalen. Där denna dal öppnar sig ligger Jakobs brunn. Trött av vandringen satte sig Jesus ned för att vila medan hans apostlar gick för att köpa mat.Judarna och samariterna var bittra fiender. Så mycket som möjligt undvek de att komma i beröring med varandra. De skriftlärde ansåg det visserligen vara tillåtet att i oundvikliga affärsangelägenheter sammanträffa med en samarit, men allt personligt umgänge var strängt förbjudet. En jude ville inte låna något av en samarit, inte heller ta emot en vänlighet av honom eller ens en bit bröd eller en bägare vatten. Då apostlarna köpte mat handlade de i överensstämmelse med sitt lands seder, men längre än så gick de inte. Att begära en tjänst av en samarit eller att göra något till förmån för honom var en helt främmande tanke för Jesu medarbetare.

Jesus kände sig matt av hunger och törst där han satt vid brunnskanten. De hade vandrat ända sedan gryningen och nu plågades han av middagssolens hetta. Hans törst stegrades vid tanken på det kalla, uppfriskande vattnet, så nära och ändå oåtkomligt för honom, eftersom han varken hade rep eller öskärl och brunnen var djup. Han delade i alla avseenden människornas lott och han väntade nu på att någon skulle komma för att hämta vatten.

En samaritisk kvinna närmade sig. Utan att tyckas lägga märke till honom fyllde hon sin kruka med vatten. Då hon vände sig om för att gå bad Jesus henne om vatten. En sådan tjänst skulle ingen österlämning vägra. I Österlandet kallade man vattnet Guds gåva. Att erbjuda en törstig vandrare en dryck ansågs vara en så helig plikt att araberna i öknen skulle göra sig mycket möda för att kunna göra det. Hatet mellan judar och samariter avhöll kvinnan från att erbjuda Jesus en vänlighet, men Frälsaren sökte finna nyckeln till hennes hjärta. Med den finkänslighet som gudomlig kärlek ger erbjöd han henne inte någon tjänst utan bad i stället om en. Ett vänligt erbjudande skulle kanske ha blivit tillbakavisat, men förtroende väcker förtroende. Himmelens Konung kom till denna utstötta människa och bad om en tjänst. Han som skapat havet, han som behärskar det stora djupets vatten och som öppnar jordens källor och vattenflöden, vilade trött vid Jakobs brunn. Han var beroende av en främmande människas vänlighet till och med för att få en gåva i form av en dryck vatten.

Kvinnan såg att Jesus var jude. I sin förvåning glömde hon att uppfylla hans begäran och försökte i stället få reda på orsaken till den. ”Huru kan du, som är en jude, bedja mig, som är en samaritisk kvinna, om något att dricka?” frågade hon. — Joh. 4:9. Och svaret kom: ”Förstode du Guds gåva, och vem den är som säger till dig: ’Giv mig att dricka’ så skulle i stället du hava bett honom, och han skulle då hava givit dig levande vatten.” — Joh. 4:10. Du är förvånad över att jag bara ber dig om en så liten tjänst som en dryck vatten från brunnen vid dina fötter. Hade du bett mig så skulle jag ha gett dig att dricka av det vatten som ger evigt liv.

Kvinnan hade inte förstått Jesu ord men hon greps av deras högtidliga allvar. Hennes lätta skämtsamma ton blev snart en annan. Då hon trodde att Jesus talade om Sykarsbrunnen sade hon: ”Herre, du har ju intet att hämta upp vatten med, och brunnen är djup. Varifrån får du då

det friska vattnet? Icke är väl du förmer än vår fader Jakob, som gav oss brunnen och själv med sina barn och sin boskap drack ur den?" — Joh. 4:11, 12. Framför sig såg hon bara en törstig vandrare, dammig och trött av färden. I tanken jämförde hon honom med den ärevördige patriarken Jakob. Det var helt naturligt för henne att vara övertygad om att ingen källa i världen kunde jämföras med den som de hade fått av sina fäder. Hon lät tankarna gå tillbaka till fäderna och framåt till Messias' ankomst. Men fädernas hopp, Messias själv, satt där och hon kände inte igen honom. Hur många törstande människor är inte i denna dag nära det levande vattnet och ändå ser de sig vida omkring efter livets källsprång.

"Du behöver icke fråga i ditt hjärta: 'Vem vill fara upp till himmelen (nämligen för att hämta Kristus ned)?' ej heller: 'Vem vill fara ned till avgrunden (nämligen för att hämta Kristus upp ifrån de döda)?' . . . Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta . . . om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda då bliver du frälst." — Rom. 10:6-9. Jesus besvarade inte genast frågan om honom själv utan sade med högtidligt allvar: "Var och en som dricker av detta vatten, han blir törstig igen; men den som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bliva i honom en källa vars vatten springer upp med evigt liv." — Joh. 4:13,14.

Den som söker stilla sin törst vid världens brunnar blir snart törstig igen. Överallt finns otillfredsställda människor. De längtar efter någon som kan fylla deras behov. Världens behov, alla folks längtan, är Kristus. Den gudomliga nåd som bara han kan ge är det levande vatten som renar, upplivar och ger nytt liv.

Jesus menade inte att en enda dryck av livets vatten skulle vara nog för den törstande. Den som smakat Kristi kärlek, längtar ständigt efter mer och söker inte efter något annat. Rikedom, ära och världsliga nöjen har inte längre någon dragningskraft på honom. Hans ständiga längtan är: "Mera av Kristus", och han som uppenbarar för människan hennes själs behov längtar efter att stilla hennes hunger och törst. Alla mänskliga resurser och hjälpmedel skall svika. Brunnarna skall tömmas, källorna torka ut, men vår Frälsare är ett outtömligt källsprång. Vi kan dricka och dricka igen och ändå alltid finna nog och övernog. Den som förblir i Kristus har i sitt eget liv ett välsignelsens källsprång, "en källa vars vatten springer upp med evigt liv". Ur denna källa kan vi få nog och övernog av kraft för alla behov.

Då Jesus talade om det levande vattnet såg kvinnan på honom med förundran. Han hade väckt hennes intresse och ett begär efter den gåva som han talade om. Hon insåg nu att det inte var vattnet från Jakobs brunn som Jesus avsåg. Det drack hon ju ständigt av och blev törstig igen.

"Herre", sade hon, "giv mig det vattnet, så att jag icke mer behöver törsta och komma hit för att hämta vatten." — Jak. 4:15. Nu bytte Jesus helt plötsligt samtalsämne. Innan denna människa kunde ta emot den gåva han hade att ge, måste hon förstå sin synd och lära känna sin Frälsare. Han bad henne då att kalla på sin man och då svarade hon: "Jag har ingen man." På det

sättet hoppades han slippa alla frågor i den riktningen. Men Frälsaren fortsatte: ”Du har rätt i vad du säger, att du icke har någon man. Ty fem män har du haft, och den du nu har är icke din man; däri sade du sant.” — Joh. 4:17, 18.

Nu blev kvinnan förskräckt. En hemlighetsfull hand vände bladen i hennes livs bok och avslöjade det som hon hade hoppats kunna dölja för alltid. Vem var han som kunde läsa hennes livs hemligheter? Tankar väcktes inom henne på evigheten och den kommande domen, då allt som var fördolt skulle uppenbaras. I detta ljus vaknade samvetet.

Hon kunde inte förneka någonting, men hon försökte undvika det pinsamma ämnet. Med djup vördnad sade hon: ”Herre, jag ser att du är en profet.” — Jak. 4:19. Sedan försökte hon stilla sitt samvetes oro med att föra samtalet in på religiösa tvistefrågor. Om denne var en profet så skulle han säkert ge henne klarhet i de frågor som länge hade diskuterats.

Tåligt lät Jesus henne föra samtalet dit hon ville. Under tiden avvaktade han ett nytt tillfälle att försöka få sanningen att nå fram till henne. ”Våra fäder hava tillbett på detta berg, men I sägen att i Jerusalem den plats finnes, där man bör tillbedja.” — Joh. 4:20. Berget Gerasim såg inom synhåll. Det forna templet på berget var nerrivet och endast ett altare fanns kvar. Platsen för tillbedjan hade varit ett stridsämne mellan judar och samariter. En del av de samaritiska förfäderna hade en gång tillhört Israel, men på grund av deras av fall från Gud hade han sänt ett avgudadyrkande folk att underkuva dem.

Under många generationer hade de blandat sig med avgudsdyrkare, vilkas religion gradvis besmittat deras egen. Visserligen hävdade de att deras avgudar bara skulle påminna dem om den levande Guden, universums härskare, men ändå förleddes folket till att tillbedja sina avgudabilder.

Då templet i Jerusalem återuppbyggdes under Esras tid ville samariterna förena sig med judarna i återuppbyggandet. Denna förmån vägrades dem. Och bitter fiendskap flammade upp mellan de båda folken. Samariterna byggde ett rivaliserande tempel på Gerasim. Här tillbad de enligt den mosaiska ritualen fastän de inte helt avstod från avgudadyrkan. Olyckor hemsökte dem emellertid, deras tempel ödelades av fiender och förbannelsen tycktes vila över dem.

Men ändå klängde de sig fortfarande fast vid sina traditioner och sin gudstjänstform. De ville inte erkänna Jerusalems tempel som Guds hus eller medge att judarnas religion var överlägsen deras.

I sitt svar till kvinnan sade Jesus: ”Tro mig, kvinna: den tid kommer, då det varken är på detta berg eller i Jerusalem som I skolen tillbedja Fadern. I tillbedjen vad I icke kännen, vi tillbedja vad vi känna — ty frälsningen kommer från judarna.” — Joh. 4:21, 22. Jesus hade visat att han var fri från judiska fördomar mot samariterna. Nu försökte han bryta ner samariternas fördomar mot judarna. För att rikta uppmärksamheten på att samariternas tro hade besmittats med avgudadyrkan förklarade han att frälsningens stora sanningar hade blivit anförtrodda åt judarna och att det var från dem Messias skulle utgå. I sina heliga skrifter hade

de en klar framställning av Guds väsen och hans rikes grundsatser. Jesus räknade sig som jude, som en av det folk åt vilket Gud hade anförtrott kunskapen om sig själv.

Nu ville Jesus höja hennes tankar över yttre former, ceremonier och tvistefrågor och därför sade han till henne: ”Den tid skall komma, ja, den är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i ande och sanning: ty sådana tillbedjare vill Fadern hava. Gud är ande, och de som tillbedja honom måste tillbedja i ande och sanning.” — Joh. 4:23, 24.

Här uttalades samma sanning som Jesus hade uppenbarat för Nikodemus då han sade: ”Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike.” — Joh. 3:3. Det är inte genom att söka sig bort till något heligt berg eller till ett heligt tempel som människorna får gemenskap med himmelen. Religionen kan inte begränsas till utvärtes former och ceremonier. Den religion som kommer från Gud är den enda religion som skall leda oss till Gud. För att kunna tjäna honom på rätt sätt måste vi vara födda av den gudomlige Anden. Detta kommer att rena hjärtat och förnya sinnet och därigenom ge oss en förnyad förmåga att lära känna och älska Gud. Det ger oss en villig lydnad mot alla hans bud. Detta är sann tillbedjan. Detta är frukten av den helige Andes verkan. Genom Anden inspireras varje allvarlig bön och sådan bön godtar Gud. Varhelst en människa sträcker sig mot Gud där kommer Andens verkan att bli uppenbar och Gud skall uppenbara sig för en sådan människa. Sådana tillbedjare söker han. Han väntar på att få ta emot dem och göra dem till sina söner och döttrar.

Under samtalets gång fick kvinnan ett allt starkare intryck av Jesu ord. Aldrig hade hon hört sådana tankar framställas av deras egna präster eller av judarna. När hennes livs förflutna låg blottat inför henne insåg hon sitt stora behov, hon kände sin själs törst, den som Sykarbrunnens vatten aldrig kunde släcka. Ingenting som hon hittills hade kommit i beröring med hade kommit henne att så känna sin längtan efter någonting högre. Jesus hade visat henne att han kunde läsa hennes livs hemligheter och ändå kände hon att han var hennes vän som hyste kärlek till henne och förbarmade sig över henne. Men fastän själva renheten i hans närvaro fördömde hennes synd, hade han inte sagt något som fördömde henne utan hade talat till henne om sin nåd som kunde förnya sinnet. Hon började bli övertygad om vem han var och hon började undra: ”Kan han vara den länge väntade Messias?” Högt sade hon till honom: ”’Jag vet att Messias skall komma, han som ock kallas Kristus, när han kommer, skall han för kunna oss allt.’ Jesus svarade henne: ’Jag, som talar med dig, är den du nu nämnde’.” — Joh. 4:25, 26.

När kvinnan hörde dessa ord väcktes tron till liv i hennes hjärta. Hon godtog detta uttalande från den gudomlige läraren. Denna kvinna var nu mottaglig för påverkan. Hon var beredd att ta emot den underbaraste av alla uppenbarelser. Hon var intresserad av Skrifterna och den helige Ande hade förberett hennes sinne att ta emot mera ljus. Hon hade studerat löftet i Gamla Testamentet: ”En profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall Herren, din Gud, låta uppstå åt dig; honom skolen I lyssna till.” — 5 Mos. 18:15. Hon längtade efter att kunna förstå denna profetia. Sanningen kastade redan sitt ljus in i hennes själ. Livets vatten, det andliga livet som Kristus ger åt varje törstande människa, hade redan sprungit fram i hennes hjärta. Guds Ande hade redan börjat sitt verk i henne.

Jesus skulle aldrig ha kunnat tala så öppet med de självrättfärdiga judarna som han kunde göra med denna kvinna. Jesus var långt mer förbehållsam när han talade till judarna. Det som undanhölls judarna och som apostlarna senare blev tillsagda att hålla hemligt, uppenbarades för henne. Jesus såg att hon skulle använda sin kunskap för att låta andra få del av hans nåd. När apostlarna återvände blev de förvånade över att finna sin Mästare i samtal med en kvinna. Han hade inte släckt sin törst och han avbröt inte sitt samtal för att äta den mat som de skaffat. När kvinnan gått uppmanade apostlarna honom att äta. Mästaren satt tyst, som om han var försjunken i hänryckt meditation. Hans ansikte lyste och de drog sig för att störa honom i hans förbindelse med himmelen. Men de visste att han var trött och utmattad. Det var deras plikt att påminna honom om hans fysiska behov. Jesus som såg deras kärleksfulla omsorg sade: ”Jag har mat att äta som I icke veten om.” — Joh. 4:32.

Apostlarna undrade vem som hade fört mat till honom men han förklarade: ”Min mat är att göra dens vilja, som har sänt mig, och att fullborda hans verk.” — Joh. 4:34. Jesus gladde sig över att kvinnans samvete hade vaknat. Han såg henne dricka av livets vatten och hans egen hunger och törst var stillad. Fullgörandet av det uppdrag som han lämnat himmelen för att utföra stärkte honom i hans arbete och höjde honom över de mänskliga behoven. Att hjälpa en människa som hungrar och törstar efter sanningen var för honom mera välgörande än mat och dryck. Att göra gott var hans liv. Det var för honom tröst och uppmuntran.

Vår Frälsare törstar efter att bli igenkänd. Han hungrar efter deras kärlek och sympati för vilka han har utgjutit sitt blod. Hans längtan efter att de skall komma till honom och få liv är så stark, att den inte kan uttryckas i ord. Liksom en mor längtar efter att få ett igenkännande leende från sitt lilla barn som tecken på gryende förstånd, så väntar Kristus att se uttryck av tacksam kärlek som visar att det andliga livet har börjat spira i våra sinnen.

Kvinnan fylldes av glädje när hon lyssnade till Jesu ord. Den egendomliga upplevelsen var nästan överväldigande. Hon lämnade kvar sin kruka och skyndade sig tillbaka till staden för att föra budskapet vidare. Jesus visste varför hon gick. Att hon glömde vattenkrukan var ett tydligt tecken på den verkan hans ord haft. Det var hennes allvarliga önskan om att få det levande vattnet som gjorde att hon glömde sitt ärende vid brunnen och att hon glömde Frälsarens törst som hon hade velat släcka. Med överflödande glädje skyndade hon sig iväg for att meddela andra den livsviktiga undervisning hon hade fått.

”Kommen och sen en man som har sagt mig allt vad jag har gjort. Månne icke han är Messias?” (Joh. 4:29), sade hon till stadens invånare. Hennes ord väckte deras intresse. Det fanns ett nytt uttryck i hennes ansikte, en förändring i hela hennes uppträdande. De blev intresserade av att få se Jesus. ”Då gingo de ut ur staden och kommo till honom.” — Joh. 4:30.

Där Jesus satt vid brunnen, såg han sädesfält runt omkring, såg deras späda grönska i det strålande solljuset. Med en handrörelse visade han apostlarna på denna vackra scen och använde den som symbol: ”I sägen ju att det ännu är fyra månader innan skördetiden kommer. Men se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon, och sen på fälten, huru de hava vitnat till skörd.” - Joh.

4:35. Under det han talade, såg han på de grupper som närmade sig brunnen. Der var ännu fyra månader kvar till skörden, men här närmade sig en skörd som var mogen att bärgas.

”Redan nu får den som skördar uppbära sin lön och samla in frukt till evigt liv; så kunna den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig. Ty här sannas det ordet, att en är den som sår och en annan den som skördar.” — Joh. 4:36, 37. Här avser Jesus den helgade tjänst som de utför för Gud som tar emot evangelium. De skall vara hans levande redskap. Han väntar att de skall göra personlig tjänst för honom. Vare sig vi sår eller skördar verkar vi för Gud. En sår säden, en annan skördar och både den som sår och den som skördar får sin lön. De gläds tillsammans över lönen för sin möda.

Jesus sade till apostlarna: ”Jag har sänt eder att skörda, där I icke haven arbetat. Andra hava arbetat, och I haven gått in i deras arbete.” — Joh. 4:38. Frälsaren såg framåt mot den stora skörden på pingstdagen. Apostlarna skulle inte betrakta detta som resultat av deras eget arbete. De hade gått in i andra människors arbete. Ända sedan Adams fall hade Jesus överlåtit Ordets förkunnande till sina utvalda tjänare, för att människor skulle få del av det. En osynlig hjälpare, ja, en allsmäktig kraft hade arbetat stilla, men effektivt för att åstadkomma skörden. Guds nåds regn och solljus hade getts för att uppfriska och ge näring åt sanningens utsäde. Jesus skulle snart vattna säden med sitt eget blod. Hans apostlar hade förmånen att vara Guds medarbetare. De samarbetade med Jesus och med forntidens heliga män. Genom den helige Andes utgjutande på pingstdagen skulle tusentals bli omvända på en dag. Detta var frukten av det som Jesus hade sått, skörden av hans arbete.

I de ord som talades till kvinnan vid brunnen hade en god säd blivit sådd och hur snabbt kom inte skörden. Samariterna kom och lyssnade till Jesus och trodde på honom. De trängde sig samman omkring honom vid brunnen. De ställde många frågor till honom och tog ivrigt emot hans förklaringar till många saker som hade varit dunkla för dem. Under det att de lyssnade började deras villrådighet att skingras. De liknade människor som befann sig i stort mörker men som plötsligt upptäckte en ljusstråle, som de följde till dess att de hade funnit dagsljuset. Men de lät sig inte nöja med denna kortvariga gemenskap. De var ivriga att få höra mer och ville också att deras vänner skulle få höra denne säregne lärare. De inbjöd honom till sin stad och övertalade honom att följa med dem. Under två dagar uppehöll ban sig i Samarien, och många fler trodde på honom.

Fariséerna hade föraktat Jesus för hans enkelhet. De fäste inte något avseende vid hans underverk utan krävde ett tecken på att han var Guds Son. Samariterna bad inte om något tecken och Jesus gjorde inga underverk bland dem utöver det att han inför kvinnan vid brunnen uppenbarade hennes livs hemligheter. Ändå tog många emot honom. I sin nya glädje sade de till kvinnan: ”Nu är det icke mer för dina ords skull som vi tro, ty vi hava nu själva hört honom, och vi veta nu att han i sanning är världens Frälsare.” — Joh. 4:42.

Samariterna trodde att Messias skulle komma som Återlösaren inte bara för judarna utan för hela världen. Genom Moses hade den helige Ande förutsagt honom som en profet sänd av Gud.

Genom Jakob hade det sagts om honom att folken skulle samlas omkring honom och genom Abraham att i honom skulle alla folk på jorden bli välsignade. På dessa Skriftställen byggde folket i Samarien sin tro på Messias. Förhållandet att judarna hade misstytt alla senare profeter och förknippat Jesu första ankomst med den härlighet som avser hans andra ankomst, hade kommit samariterna att åsidosätta alla de Heliga Skrifterna med undantag av dem som hade getts genom Moses. Men då Frälsaren undanröjde alla dessa falska tolkningar, var det många som godtog de senare profetiorna och Jesu egna ord om Guds rike.

Jesus hade börjat riva ned barriären mellan judarna och de kringboende folken och förkunna frälsning för hela världen. Fastän han var jude, umgicks han fritt med samariterna i strid med sitt folks fariseiska seder. Trots dessa fördomar tog han emot gästfrihet hos detta föraktade folk. Han sov under deras tak, åt tillsammans med dem vid deras bord, tog emot den mat som de hade tillrett och serverat, undervisade på deras gator och behandlade dem med den allra största vänlighet och älskvärdhet.

I templet i Jerusalem fanns en låg mur, som skilde den yttre förgården från alla andra delar av den heliga byggnaden. På denna mur fanns inskriptioner på olika språk med upplysning, att inga andra än judar hade tillåtelse att passera denna gräns. Om en främling hade vågat beträda den inre avdelningen, skulle han ha vanhelgat templet och fått sona det med sitt liv. Men Jesus, som var templets och tempeltjänstens upphovsman, drog främlingarna till sig med mänsklig sympati, samtidigt som hans gudomliga nåd skänkte dem den frälsning som judarna förkastade.

Jesus ville att hans vistelse i Samarien skulle bli till nytta för apostlarna som alltjämt befann sig under inverkan av judiska fördomar. De tyckte att troheten mot deras egen nation krävde, att de hyste fiendskap mot samariterna. De blev förvånade över Jesu handlingssätt. De kunde inte vägra att följa hans exempel. Under de två dagarnas uppehåll i Samarien lade de, på grund av sin trohet mot honom, band på sina fördomar, men inom sig var de oförsonliga. De hade svårt för att lära sig, att deras förakt och hat måste vika för medkänsla och sympati. Men efter Jesu himmelsfärd påminde de sig hans undervisning, och nu fick den ny betydelse. Efter det att den helige Ande hade utgjutits, kom de ihåg Frälsarens blick, hans ord och den respekt och mildhet han visade i sitt uppträdande mot dessa föraktade främlingar. Då Petrus kom för att predika i Samarien visade han samma anda i sin verksamhet. Då Johannes kallades till Efesus och Smyrna kom han ihåg upplevelsen i Sikemsdalen. Han kände tacksamhet mot den gudomlige läraren som, då han förutsåg de svårigheter de skulle möta, hade varit dem till hjälp med sitt eget exempel.

Frälsaren fortsätter alltjämt samma arbete som när han erbjöd livets vatten åt den samaritiska kvinnan. De som kallar sig för hans efterföljare, kan förakta och avvisa de utstötta, men varken börd, ras eller livsomständigheter kan påverka Jesu kärlek till människorna. Till varje människa, hur syndfull hon än är, säger han: ”Förstode du Guds gåva. . . så skulle i stället du hava bett honom, och han skulle då hava givit dig levande vatten.”

Evangelii inbjudan får inte begränsas eller bara riktas till några få utvalda, som enligt vår mening skulle göra oss heder, om de toge emot den. Budskapet skall förkunnas för alla. Överallt där människor är mottagliga, så att de tar emot evangelii sanning, är Kristus beredd att undervisa dem. För dem uppenbarar han Fadern och undervisar dem om den gudstillbedjan som är välbehaglig för honom, som läser våra tankar. Inför sådana människor använder han inga liknelser. Till dem, liksom till kvinnan vid brunnen, säger han: "'Jag, som talar med dig, är den du nämnde.'"

Då Jesus satte sig för att vila vid Jakobs brunn, kom han från Judéen, där hans arbete hade gett väldigt litet resultat. Prästerna och rabbinerna hade förkastat honom och inte heller de bland folket, som bekände sig vara hans efterföljare, hade kunnat förstå hans gudomliga ursprung. Han var utmattad och trött, men han försummade ändå inte att tala med en enkel kvinna, fastän hon var främling, en utlänning för Israel, en som levde i uppenbar synd.

Frälsaren väntade inte heller till dess att stora folkskaror hade samlats. Ofta började han sin undervisning med bara några få samlade omkring sig, men en efter en av de förbipasserande stannade för att lyssna, till dess att en folkskara med förundran och respekt lyssnade till Guds ord genom den himlasände läraren. En Kristi medarbetare bör inte tycka, att han inte kan tala med samma allvar till några få lyssnare som till en stor folkskara. Kanske är det bara en som lyssnar till budskapet, men vem kan säga hur vidsträckt dess inflytande kommer att bli. Till och med apostlarna tyckte att det var onödigt att Frälsaren spillde sin tid på en kvinna från Samarien. Men han samtalade med större allvar och vältalighet med henne än med konungar, rådsherrar och överstepräster. Den undervisning han gav denna kvinna har genljudit till jordens avlägsnaste trakter.

Så snart den samaritiska kvinnan funnit Frälsaren, förde hon andra till honom. Hon visade sig vara en mera effektiv förkunnare än Jesu egna apostlar. De såg ingenting i staden som tydde på att detta var ett lovande missionsfält. Deras tankar rörde sig kring det stora verk som skulle utföras i framtiden. De såg inte att det runt omkring dem fanns en skörd att bärga. Men genom en kvinna som de föraktade, lyckades de få en hel stad att lyssna till Frälsaren. Hon förde genast upplysningen vidare till sina landsmän.

Denna kvinna är en bild på hur en praktisk tro på Kristus verkar. Varje sann kristen föds in i Guds rike till missionär. Den som dricker av det levande vattnet blir en källa till liv. Mottagaren blir givare. Kristi nåd i människan liknar ett källsprång i öknen. Det väller fram till glädje för alla och kommer dem som är nära att förgås, att ivrigt dricka av livets vatten.

Kapitel 20 - Situation i blixtbelysning

När galiléerna kom hem från påskfesten, berättade de om Jesu underverk. Den dom som myndigheterna i Jerusalem fällde över vad han utfört, öppnade vägen för honom i Galiléen. Många bland folket klagade över att templet vanhelgades av prästernas girighet och arrogans. De hoppades att denne, som hade drivit rådsherrarna på flykten, skulle vara den väntade Befriaren. Nu nådde dem meddelanden som tycktes bekräfta deras ljusaste förhoppningar. Man berättade att profeten hade förklarat sig vara Messias.

Men folket i Nasaret trodde inte på honom. Därför besökte inte Jesus Nasaret på sin väg till Kana. Frälsaren förklarade för sina medarbetare att ingen profet blir aktad i sitt eget land. Människor värdesätter andra människor efter det de själva kan iaktta. De trångsynta och materiellt sinnade bedömde Jesus efter hans ringa börd, efter hans enkla kläder och hans dagliga arbete. De kunde inte se renheten i ett liv som inte bar några märken av synd.

Nyheten att Jesus hade återvänt till Kana spred sig över hela Galiléen och tände nytt hopp hos de lidande och nödställda. I Kapernaum väckte underrättelsen särskilt intresse hos en högättad judisk familj, där fadern var anställd i konungens tjänst. En son i familjen hade insjuknat i en till synes obotlig sjukdom. Läkarna hade uppgett allt hopp, men när fadern hörde talas om Jesus, beslöt han att söka hjälp hos honom. Gossen var nära döden, och man fruktade att han inte skulle leva till dess fadern återkom. Men barnets far ville personligen framställa sin begäran. Han hoppades att en faders bön skulle väcka den store läkarens medkänsla.

När han kom till Kana, fann han Jesus omgiven av en stor folkskara. Mycket bekymrad trängde han sig fram till Frälsaren. Men hans tro svek honom, när han fick se denne enkelt klädde man, dammig och trött efter resan. Han undrade om Jesus kunde uppfylla hans begäran. Men han bad ändå om ett samtal med honom och framförde sitt ärende och sin önskan att Jesus skulle följa med till hans hem. Jesus kände emellertid redan till hans problem. Innan den kunglige tjänstemannen hade lämnat sitt hem, visste Jesus redan hans bekymmer.

Han visste också att fadern hade gjort vissa förbehåll i sin tro. Om hans bön ej blev besvarad, ville han inte ta emot Jesus som Messias. Medan han väntade med ängslan och oro, sade Jesus: ”Om I icke sen tecken och under, så tron I icke.” Trots alla bevis på att Jesus verkligen var Messias, hade denne sökare beslutat sig för att tro på Jesus, endast om hans egen begäran blev uppfylld. Frälsaren ställde denna tvivlande tro som en kontrast till den enfaldiga tron hos samariterna, som trodde utan att be om några tecken eller under. Hans ord, som alltid vittnade om hans gudom, hade en övertygande kraft som vann insteg i deras sinnen. Jesus sörjde över att hans eget folk, som anförtrotts de Heliga Skrifterna, inte skulle kunna höra Guds röst tala till dem genom hans Son.

Hovmannen hade ändå en viss grad av tro, eftersom han hade kommit för att be om det som han betraktade som den dyrbaraste av alla välgärningar. Jesus hade en större gåva att ge honom. Han ville inte bara bota barnet utan också låta denne ämbetsman vid hovet få del av

frälsningens välsignelser. Därmed ville han tända ett ljus i Kapernaum, som snart skulle bli Jesu eget verksamhetsområde. Men ämbetsmannen måste känna sitt eget behov, innan han kunde känna något behov av Jesu nåd. I det avseendet liknade han många av sitt eget folk. De intresserade sig för Jesus enbart av själviska motiv. De hoppades kunna dra några särskilda fördelar genom hans makt. De gjorde sig därför beroende av de tillfälliga fördelar som gavs dem. Men de visste ingenting om sin andliga sjukdom och insåg inte sitt behov av gudomlig nåd.

Frälsarens ord avslöjade liksom i blixtbelysning hovmannens situation. Han förstod nu att han sökte Jesus av själviska motiv. Hans vacklande tro framstod för honom i sitt rätta ljus. Med förtvivlan insåg han, att hans tvivel kunde kosta hans son livet. Han visste nu att han stod i dens närhet som kunde läsa hans innersta tankar och för vilken allting var möjligt. I sin ångest ropade han: ”Herre, kom ned, förrän mitt barn dör.” Hans tro grep tag i Jesus liksom en gång Jakob, då han under kampen med ängeln utropade: ”Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.” — 1 Mos. 32:26.

Liksom Jakob vann han seger. Frälsaren avvisar inte någon människa som klänger sig fast vid honom och öppnar sitt hjärta för honom. ”Gå, din son får leva”, sade han till honom. Hovmannen lämnade Jesus med en frid och en glädje som han aldrig tidigare upplevat. Han hade inte bara fått förvissning om att hans son skulle få leva, utan han var nu fullt övertygad om att Jesus var Återlösaren.

I samma ögonblick såg de som vårdade det döende barnet därhemma i Kapernaum, en plötslig och hemlighetsfull förändring. Dödens skugga vek bort från den sjukes ansikte. Feberglöden gav vika för den återvändande hälsans friska färg. De matta ögonen blev klara. Krafterna återvände till den svaga, utmärglade kroppen. Inga sjukdomssymtom fanns kvar hos gossen. Hans feberheta kropp slappnade av och blev fuktig och han föll i lugn sömn. Febern lämnade honom när dagen var som hetast. Familjen blev förvånad och glädjen var stor.

Kana låg inte så långt från Kapernaum att den kunglige tjänstemannen inte skulle ha hunnit hem före kvällen efter samtalet med Jesus, men han tycktes inte påskynda hemresan. Först nästa morgon kom han till Kapernaum. Men vilken hemkomst! När han begav sig iväg för att söka Jesus, var hans hjärta tyngt av sorg. Det starka solskenet tycktes honom grymt. Fåglarnas sång föreföll honom såsom ett hån. Men hur annorlunda kände han det inte nu. Hela naturen framstod i ny gestalt. Han såg allt med nya ögon. Hela naturen tycktes lovsjunga Gud under de stilla morgontimmarna, då han var på väg mot sitt hem. Medan han ännu var ett stycke från hemmet kom några av hans tjänare honom till mötes. De var ivriga att befria honom från den ängslan som de var övertygade om att han plågades av. Men han visade ingen förvåning över nyheten som de framförde till honom. Han frågade till deras förundran bara vid vilken tid barnet hade blivit friskt. ”I går vid sjunde timmen lämnade febern honom”, svarade tjänarna. I samma ögonblick som fadern i tro omfattade Jesu försäkran: ”Din son får leva”, vidrörde den allsmäktiga kärleken det döende barnet. Fadern skyndar sig nu för att träffa sin son. Han sluter

den från döden återvände i sin famn och tackar Gud åter och åter för detta sällsamma tillfrisknande.

Den kunglige ämbetsmannen längtade efter att få veta mer om Jesus. Då han senare fick lyssna till hans undervisning blev han och hela hans hus Jesu efterföljare. Deras prövning blev det som ledde till att hela familjen blev omvänd. Nyheten om underverket spreds. I Kapernaum, där många av hans underverk utfördes, bereddes vägen för Jesu personliga verksamhet.

Han som välsignade konungens tjänsteman i Kapernaum, vill i lika hög grad välsigna oss. Men i likhet med den bekymrade fadern söker vi ofta Jesus, när vi vill ha materiell hjälp. Vi gör vår tillförsikt om hans kärlek beroende av hur mycket han uppfyller våra önskningar. Frälsaren längtar efter att kunna ge oss större välsignelse än den vi ber om. Han dröjer med att besvara vår bön, för att han skall kunna visa oss det onda i våra egna sinnen och vårt djupa behov av hans nåd. Han vill att vi skall övervinna den självviskhet som kommer oss att söka honom. Då vi bekänner vår hjälplöshet och vårt angelägna behov, skall vi förlita oss hele på hans kärlek.

Denne kunglige tjänsteman ville se bönesvar innan han trodde, men han måste först tro Jesu ord, att hans begäran hade beviljats och att välsignelsen getts honom. Detta måste också vi lära oss. Vi skall inte tro därför att vi ser och känner att Gud hör oss. Vi måste lita på hans löften. När vi kommer till honom i tro, når varje bön fram till honom. När vi beder om hans välsignelse skall vi tro att vi får den och tacka honom för att vi fått den. Sedan kan vi gå till våra uppgifter i den fasta förvissningen, att välsignelse skall ges oss, när vi bäst behöver den. När vi lärt oss detta skall vi tro att våra böner har besvarats. Gud kommer att handla med oss ”efter sin härlighets rikedom”. Han skall ”i enlighet med sin väldiga styrkas kraft” ge oss ”långt mer, än allt vad vi bedja eller tänka”. (Ef. 3:16; 1:19; 3:20.)

Kapitel 21- Ifrågasatt makt anspråk

”Vid fårporten i Jerusalem ligger en damm, på hebreiska kallad Betesda, och invid den finns fem pelargångar. I dessa lågo många sjuka, blinda, halta och förtvinade.” Vid vissa tider på dagen kom vattnet i denna damm i rörelse. Man trodde allmänt att detta berodde på en övernaturlig kraft och att den som först steg ned i vattnet, efter det att dammens vatten blivit omrört, skulle bli botad, oavsett vilken sjukdom han än led av. Sjuka människor sökte sig i hundratal till platsen. När vattnet omrördes störtade folkhopen fram och trampade ned män, kvinnor och barn som var svagare än de själva. Många kunde inte ens komma i närheten av dammen. Många som hade lyckats nå fram till den, dog vid dess kant. Omkring platsen hade man uppfört hytter, där de sjuka kunde finna skydd mot dagens hetta och nattens kyla. Det fanns några som tillbringade natten i dessa pelargångar. Dag efter dag släpade de sig fram till dammen i en fåfäng förhoppning att finna lindring. Jesus befann sig åter i Jerusalem. Nu kom han gående ensam, till synes djupt försjunken i meditation och bön, och närmade sig dammen. Han såg de olyckliga sjuka som sökte efter det som de ansåg vara deras enda möjlighet till hälsa. Han längtade efter att kunna utöva sin läkande kraft och bota alla de sjuka. Men det var sabbat. Skaror var på väg till templet för att tillbedja. Han visste att en sådan botande handling skulle väcka så mycket fördom hos judarna, att hans verksamhet skulle lida avbräck.

Då får Frälsaren se något synnerligen beklagansvärt. Han ser en man som varit krympling i trettioåtta år. Hans sjukdom var till stor del resultatet av hans egen synd. Sjukdomen betraktades också av andra som en straffdom från Gud. Ensam och utan vänner, men med en känsla av att han var utestängd från Guds barmhärtighet, hade denne lidande man under många år levat i misär. Vid den tidpunkt man väntade att vattnet skulle komma i rörelse, kunde de som kände medlidande med honom i hans hjälplöshet, bära honom ned till pelargångarna. Men i det gynnsamma ögonblicket hade han ingen som kunde hjälpa honom ned i vattnet. Han hade sett vattnet komma i rörelse, men han hade aldrig lyckats komma längre än till kanten av dammen. Andra som var starkare än han, kastade sig i vattnet före honom. Han kunde inte med framgång hävda sig mot den egenkära, framträngande hopen. Hans ihärdiga strävan att nå fram till detta enda mål och hans ängslan och ständiga besvikelse tog hårt på de krafter han hade kvar.

Då den sjuke mannen låg där på sin matta och av en händelse lyfte huvudet för att se ner mot dammen, såg han ett milt, vänligt ansikte böja sig över honom och orden: ”Vill du bliva frisk?” fångade hans uppmärksamhet. Hoppet tändes på nytt och han kände att han på ett eller annat sätt nu skulle få hjälp. Men den iver som denna uppmuntran väckte, dog snart bort. Han kom ihåg hur ofta han hade försökt komma till dammen. Nu hade han inte stora utsikter att leva till dess vattnet åter kom i rörelse. Mödosamt vände han sig bort, i det han sade: ”Herre, jag har ingen som hjälper mig ned i dammen, när vattnet har kommit i rörelse; och så stiger en annan ditned före mig, medan jag ännu är på väg.”

Jesus fordrade inte att denne sjuke man skulle tro på honom. Han säger mycket enkelt: ”Stå upp, tag din säng och gå.” Men mannens tro klamrar sig fast vid dessa ord. Varje nerv och

muskel genomströmmas av nytt liv. En hälsans aktivitet går genom hans förkrympta lemmar. Utan att fråga någonting sätter han in hela sin vilja på att lyda Jesu befallning, och alla hans muskler lyder hans vilja. Han reser sig upp på sina fötter och känner att han är frisk. Jesus hade inte gett honom någon försäkran om gudomlig hjälp. Mannen kunde ha börjat tvivla och därigenom gått miste om sitt enda tillfälle att bli botad. Men han trodde Jesu ord. Genom att göra som han blev tillsagd fick han kraft.

Genom liknande tro kan vi vinna andlig hälsa. Synden har skilt oss från livet i Gud. Våra sinnen är förlamade. Av oss själva kan vi lika litet leva ett helgat liv som den förlamade mannen kunde gå. Det finns många som känner sin hjälplöshet och som längtar efter det andliga liv, som skall föra dem tillbaka till överensstämmelse med Gud. De strävar efter att uppnå det. I förtvivlan ropar de: ”Jag arma människa. Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?” — Rom. 7:24.

Den som är modlös och kämpar på detta sätt, skall se uppåt. Frälsaren böjer sig ned över den som han har köpt med sitt blod och frågar med outsäglig ömhet och medkänsla: ”Vill du bliva frisk?” Han bjuder dig att stå upp till hälsa och sinnesfrid. Vänta inte till dess att du känner att du har blivit frisk. Tro på hans ord, så går de i uppfyllelse. Lägg din vilja i Kristi händer. Låt det bli din vilja att tjäna honom. Genom att handla efter hans ord kommer du att få kraft. Oavsett vilken ond vana eller vilka starka passioner som under lång tid av eftergifter bundit både själ och kropp, är Kristus stark nog att befria dig från dem. Han längtar efter att få göra det. Han längtar efter att få ge nytt liv åt den som är död i ”överträdelser och synder”. (Ef. 2:1.) Han vill frigöra den som svaghet, olycka och syndens bojor håller bunden.

Den botade lame mannen böjde sig ned för att ta upp sin säng, som bara bestod av en matta och ett skynke. När han reste sig upp igen med en känsla av glädje, såg han sig om efter sin befriare, men Jesus hade försvunnit i folkmängden. Mannen var rädd att han inte skulle känna igen honom, om han åter träffade honom. Då han med fasta, lätta steg skyndade sig iväg med tack till Gud för sina nya krafter, träffade han flera av fariséerna och berättade genast för dem hur han blivit frisk. Han blev förvånad över den kyla varmed de lyssnade till hans berättelse.

Med rynkad panna avbröt de honom och frågade varför han bar sin säng på sabbatsdagen. De påminde honom bryskt om att det inte var lovligt att bära bördor på Herrens dag. I sin glädje hade han glömt att det var sabbat, men kände ändå ingen skuld, eftersom han lytt dens befallning sam hade sådan makt från Gud. Han svarade frimodigt: ”Den som gjorde mig frisk, han sade till mig: ’Tag din säng och gå’.” De frågade honom vem som hade gjort detta, men det kunde han inte säga. Dessa rådsherrar visste mycket väl att det bara fanns EN som hade visat sig kunna utföra sådana under, men de ville gärna ha ett direkt bevis på att det var Jesus, så att de skulle kunna döma honom för sabbatsbrott. Enligt deras uppfattning hade han inte bara brutit mot lagen genom att bota den sjuke mannen på sabbaten, utan han hade också begått helgerån genom att uppmana honom att bära bort sin säng.

Judarna hade till den grad förvrängt lagen, att de hade gjort den till ett tyngande ok. Deras meningslösa krav hade gjort dem till åtlöje bland de andra nationerna. Det var framför allt sabbaten som hade insnärjts i en mängd orimliga restriktioner. För dem var inte ”sabbaten en lust eller Herrens helgdag en äredag”. (Jes. 58:13.) De skriftlärde och fariséerna hade gjort dess helighållande till en outhärdlig börda. En jude fick inte göra upp eld, eller ens en gång tända ett ljus på sabbaten. Som följd därav var folket beroende av främlingar som fick utföra det som deras rådsherrar förbjöd dem att själva göra. De tänkte inte på, att om dessa arbeten var syndiga, så var de som utnyttjade andra för att utföra dem, lika skyldiga, som om de själva hade utfört arbetet. De menade att frälsningen var begränsad till judarna och att alla andras tillstånd knappast kunde bli värre, eftersom det redan var hopplöst. Men Gud hade inte gett några befallningar som inte alla skulle kunna följa. Hans lagar godkänner inte några oresonliga eller självviska begränsningar.

I templet träffade Jesus senare den man som blivit botad. Denne hade kommit för att frambära syndoffer och dessutom ett tackoffer för den stora nåd som han hade fått. Eftersom Jesus fann honom bland de tillbedjande, gav han sig tillkänna för honom och uttalade dessa varnande ord: ”Se, du har blivit frisk; synda icke härefter, på det att icke något värre må vederfaras dig.”

Den botade mannen var överlycklig över att i träffa sin befriare. Eftersom han inte visste något om den fientliga inställningen till Jesus, berättade han att fariséerna hade frågat honom, vem det var som hade botat honom. ”Därför förföljde nu judarna Jesus, eftersom han gjorde sådant på sabbaten.”

Jesus kallades inför Stora Rådet för att ställas till ansvar för sabbatsbrott. Hade judarna vid denna tidpunkt varit ett självständigt folk, skulle en sådan beskyllning ha varit nog, för att de skulle kunna fullfölja sin avsikt att röja honom ur vägen. Deras underkastelse under romarna omöjliggjorde nu detta. Judarna hade inte bemyndigande att utdöma dödsstraff. De anklagelser som framfördes mot Jesus, skulle också ha bedömts otillräckliga inför en romersk domstol. Det var emellertid andra syften som de hoppades uppnå. Trots deras försök att omintetgöra hans verksamhet vann Jesus till och med i Jerusalem större inflytande över folket än de själva hade. Skaror av människor som inte intresserade sig för rabbinernas skrytsamma orerande, kände sig tilltalade av hans undervisning. De ord han talade kunde de förstå, de blev uppvärmda och tröstade. Han talade inte om Gud som en hämnande domare utan som en mild Fader. Han uppenbarade Guds avbild såsom den återspeglade sig i honom själv. Hans ord var som balsam för deras sargade sinnen. Både genom sina ord och genom den välgörenhet han utövade, bröt han ned de gamla traditionernas och de fariseiska påbudens makt och framhöll Guds kärlek i dess outtömliga fullhet.

I en av de tidigaste profetiorna om Kristus står det: ”Spiran skall icke vika från Juda, icke härskarstaven ifrån hans fötter, till dess han kommer till Silo och folken bliva honom hörsamma.” — 1 Mos. 49:10. Folket samlades omkring Jesus. Människorna var öppna och mottagliga och lyssnade till hans undervisning om kärlek och välvilja hellre än till de hårda

ceremonier som prästerna fordrade av dem. Om inte prästerna och rabbinerna hade lagt sig emellan, skulle hans undervisning ha åstadkommit en sådan reformation som denna värld aldrig hade varit vittne till. Men för att behålla sin egen makt bestämde sig dessa lärare för att motarbeta Jesu inflytande. Att inkalla honom inför Stora Rådet och att öppet fördöma hans lära skulle bidra till detta, eftersom befolkningen alltjämt hade stor respekt för sina religiösa ledare. Den som vågade fördöma rabbinernas krav eller försökte lätta de bördor som de hade lagt på folket, ansågs ha gjort sig skyldig inte bara till hädelse utan till förräderi. Härigenom hoppades rabbinerna kunna rikta misstankar mot Jesus. De framställde honom som en som försökte omstörta de grundmurade sederna och skapa oenighet bland folket och bereda vägen för ett fullständigt underkuvande från romarnas sida.

De planer som rabbinerna så ivrigt arbetade för att sätta i verket, hade sitt ursprung från en helt annan rådsförsamling än Sanhedrin. Efter det att Satan misslyckades att övervinna Jesus i öknen, samlade han sina styrkor för att motarbeta honom i hans verksamhet och om möjligt göra hans uppdrag om intet. Vad han inte kunde uppnå genom direkt personlig insats, beslöt han att genomföra genom strategi. Omedelbart efter det att han hade dragit sig tillbaka efter kampen i öknen, utarbetade han i samråd med sina allierade änglar planer att förblinda judafolket ännu mer, så att de inte skulle känna igen sin Återlösare. Han lade planer att verka genom sina mänskliga redskap inom den religiösa världen och att genomsyra den med sitt eget hat mot den bibliska sanningens förkämpar. Han ville förmå dem att förkasta Jesus och att göra livet så bittert för honom som möjligt, i förhoppning om att göra honom missmodig, när han försökte fullfölja sitt uppdrag. Så blev ledarna i Israel Satans redskap i striden mot Frälsaren.

Jesus hade kommit för att ”låta sin lag komma till makt och ära”. (Jes. 42:21.) Han skulle inte nedvärdera lagen utan snarare upphöja den. Bibeln säger: ”Hans kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han har grundat rätten på jorden.” — Jes. 42:4. Han hade kommit för att befria sabbaten från de skriftlärdes betungande förbud som hade gjort den till en förbannelse i stället för en välsignelse.

Därför valde han att utföra botandet av den lame vid Betesda på en sabbat. Han kunde lika gärna ha botat den sjuke mannen på vilken som helst annan dag. Han kunde också ha gjort honom frisk utan att säga till honom att ta sin säng och bära bort den. Detta skulle emellertid inte ha gett honom det tillfälle han avsåg. En klok avsikt låg bakom varje enskild handling i Jesu liv på jorden. Allt vad han gjorde var betydelsefullt i sig självt, liksom den undervisning som låg däri. Bland de lidande vid dammen utvalde han det svåraste fall på vilket han använde sin helande makt. Han bad dessutom mannen att bära sin säng genom staden för att ge offentlighet åt det förunderliga som hade utförts med honom. Detta skulle väcka frågan om vad som var lovligt att utföra på sabbaten och öppna vägen för Jesus att angripa judarnas restriktioner ifråga om Herrens dag och att förklara att deras traditioner inte behövde följas.

Jesus sade till dem att det stod i överensstämmelse med sabbatsbudets anda att hjälpa de lidande. Det stod också i överensstämmelse med det arbete som utfördes av Guds änglar, när de ständigt far upp och ned mellan himmelen och jorden för att tjäna lidande människor. Jesus

förklarade: ”Min Fader verkar ännu alltjämt; så verkar ock jag.” Alla dagar hör Gud till och på dem skall hans planer för människorna förverkligas. Om judarnas tolkning av lagen var riktig, måste Gud ha handlat fel, när han styrkt och uppehållit allt levande, allt sedan han först lade jordens grundvalar. Då skulle han, som sade att allt var mycket gott, när han såg på allt han hade gjort, vara tvungen att sätta punkt för sitt arbete. Därmed skulle universums jämna gång hejdas, eftersom han instiftat sabbaten till ett minne av skaparverkets fullbordan.

Skulle Gud förbjuda solen att utföra sin uppgift på sabbaten och avskära dess livgivande strålar från att värma jorden och ge växtligheten näring? Måste solsystemen stå stilla under denna heliga dag? Skulle han befalla de små bäckarna att upphöra att bevattna mark och skog, och befalla havets vågor att avbryta sin ständigt växlande ebb och flod? Måste säden stanna i sin växt och trädens mognande klasar vänta med utvecklingen av sin färgprakt? Måste träden upphöra att skjuta skott och blommorna att slå ut i blom på sabbaten?

I så fall skulle människorna gå miste om jordens frukter och alla de glädjeämnen som gör livet behagligt. Naturen måste fortsätta sin oföränderliga gång. Gud skulle inte kunna hålla sin hand tillbaka ett ögonblick utan att människan skulle försmäkta och dö. Människorna har också en gärning att utföra på denna dag. Livets nödvändiga göromål måste föras. De sjuka måste vårdas och de nödlidande hjälpas. Den som försummar att lindra lidandet på sabbaten, kommer inte att bli betraktad som oskyldig. Guds heliga vilodag skapades för människans skull. Barmhärtighetens gärningar står i full överensstämmelse med denna avsikt. Gud vill inte att någon av dem han skapat skall utsättas för smärta en enda timme, om den kan lindras på sabbaten eller någon annan dag.

Anspråken på Gud är ändå större på sabbaten än under andra dagar. Hans folk lämnar sina vanliga sysselsättningar och använder tiden till betraktelser och bön. De ber honom om fler ynnestbevis på sabbaten än under andra dagar. De ställer krav på hans särskilda uppmärksamhet. De ber om hans mest utsökta välsignelser. Gud väntar inte till efter sabbatens utgång med att besvara dessa böner. Himmelens arbete upphör aldrig, och människorna bör aldrig vila från att göra gott. Sabbaten är inte avsedd att vara en dag i onyttig verksamhet. Lagen förbjuder förvärvsarbete på Herrens vilodag. Det arbete varigenom man tjänar sin dagliga utkomst måste upphöra. Intet arbete för världsliga nöjen eller världslig vinning tillåts på denna dag. På samma sätt som Gud upphörde med sitt skapelsearbete och vilade på sabbaten och välsignade den, så skall människan lämna vardagens sysselsättningar och ägna de heliga timmarna åt uppbyggande vila och gudstjänst, och åt att göra gott. När Jesus arbetade för att bota de sjuka överensstämde detta med lagens anda. Därigenom hedrade han sabbaten. Jesus ställde krav på likaberättigande med Gud, då han utförde sådant arbete som var lika heligt och av samma slag som det som Fadern i himmelen var upptagen med. Men fariséerna blev ännu mer upphetsade. Så vitt de kunde förstå hade han inte bara brutit mot lagen. Genom att kalla Gud sin Fader hade han också förklarat sig vara likställd med Gud.

Hela judafolket kallade Gud sin Fader. Därför borde de inte ha blivit så förbittrade för att Jesus förklarade, att också han stod i samma förhållande till Fadern. Men de anklagade honom

för hädelse och avslöjade därmed, att de förstod att han lade den högsta betydelsen i vad han sade.

Dessa Jesu motståndare hade inga argument som de kunde använda mot de gudomliga sanningar med vilka han påverkade deras samveten. De kunde bara hänvisa till sina seder och traditioner. Och dessa föreföll svaga och fadda i jämförelse med de argument Jesus hade tagit från Guds ord och från naturens ständiga kretslopp. Om rabbinerna hade önskat att få upplysning, skulle de ha blivit överbevisade om att Jesus talade sanning. Men de undvek hans argument ifråga om sabbaten. I stället försökte de väcka vrede mot honom därför att han påstod sig vara jämställd med Gud. Rådsherrarnas raseri kände inga gränser. Om de inte hade fruktat för folket skulle präster och rabbiner omedelbart ha röjt Jesus ur vägen. Men folkstämningen var i allt för hög grad på hans sida. Många såg i Jesus den vän som hade botat deras sjukdomar och tröstat dem i deras bekymmer. De ansåg därför att han handlat rätt, när han botade den lame vid Betesda. Tills vidare fick de judiska ledarna lägga band på sitt hat.

Jesus tillbakavisade anklagelsen för hädelse. Mitt bemyndigande att utföra det som ni anklagar mig för, sade han, består i att jag är Guds Son, ett med honom till min natur, min vilja och mina avsikter. Jag samarbetar med Gud i all hans skapande och uppehållande verksamhet. ”Sonen kan icke göra något av sig själv, utan han gör allenast vad han ser Fadern göra.” Prästerna och rabbinerna ställde Guds Son till ansvar för att han utförde just den gärning som han hade blivit sänd till världen för att utföra. Genom sin synd hade de skilt sig från Gud. I sitt övermod handlade de oberoende av honom. De var i alla avseenden sig själva nog. De insåg inte att de behövde någon högre visdom som skulle vägleda dem i deras handlingar. Men Guds Son hade överlämnat sig helt åt Faderns vilja och var beroende av hans makt. Så fullständigt hade Jesus uttömt sig själv, att han inte lade några planer för egen del. Han godtog de planer Gud hade för honom. Dag för dag avslöjade Fadern sina planer för honom. Så skulle vi också överlämna oss åt Gud, för att våra liv skulle bli ett förverkligande av hans vilja.

När Moses skulle bygga helgedomen såsom en bostad åt Gud, blev det sagt till honom att han skulle göra allting i överensstämmelse med den mönsterbild som hade visats för honom på berget. Moses var full av iver att fullgöra Guds vilja. De skickligaste och mest konstnärliga män som fanns, sattes i arbete att utföra hans anvisningar. Men inte ens en bjällra, ett granatäpple, en tofs, en frans, ett draperi eller något av helgedomens kärl fick avvika från den modell som hade visats för honom. Gud kallade honom upp på berget och avslöjade för honom de himmelska tingen. Herren övertäckte honom med sin egen härlighet, så att han skulle kunna se förebilden. Efter den blev också allting utfört. På samma sätt hade han för Israel, som han ville göra till sin boning, uppenbarat sitt upphöjda karaktärsideal. Normen visades för dem på berget, då lagen gavs från Sinai och när Herren passerade förbi Moses och förklarade: ”Herren! Herren! — En Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd.” — 2 Mos. 34:6, 7.

Israel hade valt sin egen väg. De hade inte byggt i överensstämmelse med förebilden, men Kristus, det sanna templet där Gud kunde bo, hade i varje detalj utformat sitt jordiska liv i

överensstämmelse med Guds ideal. Han sade: ”Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.” — Ps. 40:9. Så skall också vår karaktär byggas upp till ”en Guds boning, i Anden” (Ef. 2:22) och vi skall göra ”allt efter den mönsterbild” som vi fått, nämligen Kristus som ”led för eder och efterlämnade åt eder en förebild, på det att I skullen följa honom och vandra i hans fotspår.” (Hebr.8:5; 1 Petr. 2:21.)

Kristi ord lär oss att vi skulle betrakta oss själva som oskiljaktigt bundna till vår Fader i himmelen. I vilken ställning vi än befinner oss, är vi beroende av Gud som uppehåller allting med sin hand. Han har gett oss våra uppgifter och utrustat oss med förmåga och medel att utföra dem. Så länge vi överlämnar vår vilja åt Gud och litar på hans kraft och visdom, kommer vi att ledas på trygga vägar och kunna fullgöra vår del av hans stora plan. Men den som litar på sin egen klokhet och kraft skiljer sig från Gud. I stället för att arbeta tillsammans med Kristus hjälper han Guds och människors fiender att fullfölja sina syften.

Frälsaren fortsatte: ”Ty vad han gör, det gör likaledes ock Sonen. . . Ty såsom Fadern uppväcker de döda och gör dem levande, så gör ock Sonen levande vilka han vill.” Sadducéerna påstod att det inte skulle bli någon kroppens uppståndelse, men Jesus sade dem, att en av hans Faders första gärningar är att uppväcka de döda, och att han själv hade makt att göra det. ”Den stund kommer, ja, den är redan inne, då de döda skola höra Guds Sons röst, och de som höra den skola bliva levande.” Fariséerna trodde på de dödas uppståndelse. Jesus förklarar att den kraft som ger liv åt de döda redan fanns ibland dem och att de skulle få se den uppenbarad. Det är samma uppståndelsekraft som ger andligt liv åt människor som är döda genom överträdelser och synder. (Ef. 2:1.) Denna livets Ande i Kristus Jesus, ”hans uppståndelses kraft” (Fil. 3:10), frigör människorna ”ifrån syndens och dödens lag”. (Rom. 8:2.) Det ondas makt bryts och genom tro bevaras vi från synd. Den som öppnar sitt sinne för Kristi Ande får del av den kraft som skall föra honom ut ur graven.

Den anspråkslöse nasaréen avslöjar sin verkliga börd. Han höjer sig över mänskligheten, kastar av sig syndens och förnedringens förklädnad, och står uppenbarad som den som änglarna tillbeder, Guds Son, ett med universums Skapare. Hans åhörare står trollbundna, ingen människa har någonsin sagt sådana ord som han eller uppträtt med sådant konungsligt majestät. Hans uttalanden är tydliga och klara och ger klart uttryck för hans uppdrag och för världens förpliktelser. ”Icke heller dömer Fadern någon, utan all dom har han överlåtit åt Sonen, för att alla skola ära Sonen såsom de ära Fadern. Den som icke ärar Sonen, han ärar icke heller Fadern, som har sänt honom. . . Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han ock givit åt Sonen att hava liv i sig själv. Och han har givit honom makt att hålla dom, eftersom han är Människoson.”

Prästerna och rådsherrarna hade upphöjt sig själva till domare för att fördöma Jesu verksamhet, men han förklarade sig vara deras domare, hela världens domare. Världen hade överlämnats till Jesus. Genom honom förmedlas varje välsignelse från Gud till det fallna människosläktet. Han var Återlösaren såväl innan han kom till denna värld, som efteråt. Så snart synden uppträdde, fanns han som Frälsare. Han har gett upplysning och liv åt alla, och alla

kommer att bli dömda i proportion till den upplysning de fått. Och han som har gett upplysning och som har påverkat människan med den ömmaste övertalning och sökt vinna henne från synden till helighet, är på samma gång hennes försvarare och domare. Redan från det att den stora striden i himmelen började, har Satan hävdat sin sak med hjälp av bedrägeri, och Kristus har arbetat för att avslöja hans anslag och för att bryta hans makt. Kristus är den som har drabbat samman med bedragaren och som genom alla tider har sökt vrida fångarna ur hans grepp. Och det är Kristus som skall döma alla människor.

Gud har gett honom myndighet att ”hålla dom, eftersom han är Människoson”. Människosonen har till det yttersta upplevt människors lidande och frestelser. Därför förstår han människans synd och bräcklighet. I vårt ställe har han segerrikt motstått Satans alla frestelser. Därför kommer han att handla rättfärdigt och kärleksfullt mot de människor för vilka han har utgjutit sitt blod för att frälsa dem. Därför har Människosonen också utsetts till att utföra domen.

Jesu uppdrag var emellertid inte att döma, utan att frälsa. ”Icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bliva frälst genom honom.” — Joh. 3:17. Till Stora Rådet sade Jesus: ”Den som hör mina ord och tror honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer icke under någon dom, utan har övergått från döden till livet.” — Joh. 5:24.

Han uppmanade sina åhörare att inte bli förvånade, när han i stora drag avslöjade framtiden för dem. ”Ty den stund kommer, då alla som äro i gravarna skola höra hans röst och gå ut ur dem: de som hava gjort vad gott är skola uppstå till liv, och de som hava gjort vad ont är skola uppstå till dom.” — Joh. 5:28, 29. Denna försäkran om ett framtida liv var det som Israel så länge hade väntat på och som de hade hoppats få vid Messias’ ankomst. Det enda ljus som kan skingra gravens dysterhet, lyste nu över dem. Men egoismen är blind. Jesus hade överträtt rabbinernas traditioner och ringaktat deras auktoritet. Därför ville de inte tro.

Tiden, platsen, omständigheterna och den intensiva upphetsning som rådde i rådsförsamlingen bidrog alltsammans till att göra Jesu ord till Stora Rådet ännu mer intrycksfulla. Landets högsta myndigheter försökte röja ur vägen honom som hade förklarat att han var den som skulle återupprätta Israel. Sabbatens Herre ställdes inför jordisk rätt för att svara på anklagelsen att ha brutit sabbatsbudet. När han så, frimodigt och utan fruktan, förklarat sitt uppdrag, såg hans domare på honom med förvåning och raseri, men de hade inga motargument. De kunde inte döma honom. Han förnekade prästernas och de skriftlärdes rätt att ifrågasätta hans auktoritet eller att blanda sig i hans verksamhet. De hade inte beklätts med någon sådan auktoritet. Deras anspråk baserade sig enbart på deras egen stolthet och arrogans. Han vägrade att erkänna sig skyldig till deras anklagelser eller att låta förhöra sig av dem.

I stället för att komma med ursäkter för det som de anklagade honom för eller förklara varför han hade gjort det, gick Jesus till motangrepp mot rådsherrarna. Den anklagade blev anklagare. Han tillrättavisade dem för deras hårdhet och för deras bristande kunskap om Skrifterna. Han förklarade att de hade förkastat Guds ord, eftersom de hade förkastat honom som Gud hade

sänt. ”I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna Om mig.” — Joh. 5:39.

Gamla Testamentet återspeglar på varje sida Guds Sons härlighet, vare sig det är fråga om historia, föreskrifter eller profetior. I den utsträckning som det var instiftat av Gud, var hela det judiska gudstjänstsystemet en koncentrerad profetia om frälsningen. ”Om honom (Kristus) bära alla profeterna vittnesbörd.” — Apg. 10:43. Från det löfte som gavs till Abraham och ner genom hela den patriarkaliska tiden och det lagreglerade judiska statssystemet gjorde ljuset från himmelen Återlösarens fotspår fullt synliga. Profeterna såg Betlehemsstjärnan och Fridsfursten komma, när framtidens händelser avslöjades för dem i hemlighetsfull procession. I varje offer symboliserades Kristi död. I varje moln av rökelse uppsteg hans rättfärdighet. Varje basunstöt under jubelåret förkunnade hans namn. Och i det allraheligaste med sitt skräckinjagande mysterium bodde hans härlighet.

Judarna hade de Heliga Skrifterna i sin ägo. De ansåg att de i enbart en yttre kunskap om Ordet ägde det eviga livet. Men Jesus sade: ”Hans ord haven I icke låtit förbliva i eder.” Eftersom de hade förkastat Kristus i hans ord, förkastade de honom också personligen. ”I viljen icke komma till mig”, sade han, ”för att få liv.”

De judiska ledarna hade studerat profeternas skrifter angående Messias’ rike. Detta hade de emellertid inte gjort med en uppriktig önskan om att lära känna de verkliga förhållandena utan för att finna stöd för sina egna äregiriga förhoppningar. Då Jesus kom på ett sätt som stod i strid med deras förväntningar, ville de inte ta emot honom. För att rättfärdiga sig själva försökte de bevisa att han var en bedragare. När de en gång hade slagit in på denna väg, var det en lätt sak för Satan att stärka deras motstånd mot Kristus. Själva de ord som skulle ha tagits som bekräftelse på hans gudom, riktades nu mot honom. På detta sätt vände de Guds sanning till lögn. Ju mer Frälsaren talade till dem om sina barmhärtighetsgärningar, dess starkare bestämde de sig för att stå emot ljuset.

Jesus sade: ”Jag tager icke emot pris av människor.” Vad han ville vinna var inte Stora Rådets inflytande eller dess bifall. Han kunde inte vinna någon ära genom att de tog emot honom. Han var beklädd med gudomlig ära och auktoritet. Om han hade velat det, skulle änglarna ha kommit för att hylla honom. Fadern skulle återigen ha vittnat om hans gudom. Men för deras egen skull och av hänsyn till nationen, vilkens ledare de var, ville han att de judiska rådsherrarna skulle förstå vem han var och ta emot de välsignelser som han kom för att meddela dem.

”Jag har kommit i min Faders namn, och I tagen icke emot mig; kommer en annan i sitt eget namn, honom skolen I nog mottaga.” Jesus kom i kraft av Guds auktoritet, var hans avbild, uppfyllde hans Ord och sökte hans ära. Ändå tog Israels ledare inte emot honom. Men när det kom andra som gav sig ut för att äga Jesu sinne, men som ändå lät sig ledas av sin egen vilja och sökte sin egen ära, skulle de komma att bli mottagna. Varför? Därför att den som söker sin

egen ära vädjar till önskan om självupphöjelse hos andra. Av sådana anspråk skulle judarna låta sig påverkas. De skulle komma att ta emot falska lärare, därför att dessa smickrade deras stolthet genom att hylla deras föreskrifter och traditioner. Men Jesu undervisning överensstämde inte med deras uppfattning. Den var andlig och krävde uppoffrandet av det egna jaget. Därför ville de inte ta emot den. De hade inte någon närmare gemenskap med Gud. Därför var hans röst genom Jesus en främlings röst för dem.

Upprepas inte det samma i vår egen tid. Finns det inte många, till och med religiösa ledare, som förhärdar sig mot den helige Ande, så att det blir omöjligt för dem att känna igen Guds röst? Förkastar de inte Guds ord för att kunna hålla sina egna traditioner vid makt? ”Trodden I Moses”, sade Jesus, ”så skullen I ju tro mig, ty om mig har han skrivit. Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I då kunna tro mina ord?” Det var Kristus som hade talat till Israel genom Moses. Hade de lyssnat till den gudomliga rösten som talade genom deras ledare, så skulle de ha känt igen den i Jesu undervisning. Hade de trott Moses, så skulle de också ha trott på honom som Moses skrev om.

Jesus visste att prästerna och de skriftlärde hade beslutat sig för att röja honom ur vägen. Ändå förklarade han tydligt för dem sin enhet med Fadern och sitt förhållande till världen. De insåg att det inte fanns någon ursäkt för deras motstånd mot honom, men deras mordiska hat avtog dock inte. De greps av fruktan när de såg den överbevisande kraft som åtföljde hans verksamhet. Ändå satte de sig upp emot hans förmaningar och stängde in sig själva i mörker.

De hade totalt misslyckats i sina försök att undergräva Jesu auktoritet eller omintetgöra den respekt och den uppmärksamhet som folket visade honom och som gjorde många övertygade om riktigheten i hans ord. Rådsherrarna hade själva känt sig stå under stark fördömelse, när han övertygade deras samveten om den skuld de bar på, men detta hade bara ökat deras bitterhet mot honom. De hade bestämt sig för att röja honom ur vägen. De sände ut budbärare över hela landet för att varna folket att Jesus var en bedragare. De sände ut spioner som skulle övervaka honom och rapportera vad han sade och gjorde. Det var inte längre något tvivel om att Frälsaren stod i korsets skugga.

Kapitel 22 - Ödesdiger bankett

Johannes Döparen hade varit den förste som förkunnade Kristi rike. Han blev också den förste som fick lida för det. Från det fria livet ute i öknen och de otaliga skaror som hade klängt sig fast vid hans ord, var han nu inspärrad inom en fängelsehålas väggar. Han satt som fånge i Herodes Antipas' fästning. En stor del av Johannes' verksamhet hade utförts i landet öster om Jordan som tillhörde Antipas' område. Herodes hade själv hört Johannes Döparens förkunnelse. Kallelsen till omvändelse hade fått den utsvävande konungen att bäva. "Ty Herodes förstod att Johannes var en rättfärdig och helig man, och han fruktade för honom. . . Och när han hade hört honom, blev han betänksam i många stycken; och han hörde honom gärna." Johannes uppträdde ärligt inför honom och fördömde hans lastbara förbindelse med Herodias, hans brors hustru. En kort tid gjorde Herodes svaga försök att bryta de vällustens band som höll honom fången, men Herodias snärjde honom ännu fastare i sina garn och fick hämnd på Johannes Döparen genom att förmå Herodes att kasta honom i fängelse. Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 11:1-11; 14:1-11; Markusevangeliet 6:17-28; Lukasevangeliet 7:19-28.

Johannes' liv hade varit ett liv i aktiv verksamhet. Det trista och sysslolösa fängelselivet tärde hårt på honom. Efter hand som den ena veckan gick efter den andra utan att någon förändring inträdde, greps han av modlöshet och tvivel. Hans lärjungar övergav honom dock inte. De fick tillåtelse att besöka fängelset. De berättade för honom om Jesu verksamhet och hur folket strömmade till honom. Men de frågade varför denne nye lärare inte gjorde något för att befria Johannes? Han var ju i alla fall Messias. Hur kunde han tillåta att hans trofaste förelöpare berövades friheten och kanske livet?

Dessa frågor blev inte utan verkan. Tvivel som annars aldrig skulle ha uppstått, antyddes för Johannes. Satan gladde sig över att höra vad de sade och över att se hur de sårade Jesu förelöpare. Hur ofta händer det inte att just de som menar sig vara en stor mans vänner och som är så ivriga att visa honom trohet, visar sig vara hans farligaste fiender. Hur ofta orsakar inte deras ord dysterhet och missmod, i stället för att de skulle stärka hans tillförsikt.

Lika litet som Frälsarens efterföljare, förstod Johannes Döparen Jesu rikes natur. Han väntade att Jesus skulle överta Davids tron. Efter hand som tiden gick och Frälsaren inte ställde några krav på konungslig auktoritet, blev Johannes förvirrad och oroad. Han hade sagt till folket, att innan väg kunde beredas för Herren, måste profetian hos Jesaja gå i uppfyllelse: "Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas, vad ojämnt är skall jämnas, och vad oländigt är skall bliva slät mark." — Jes. 40:4. Han hade väntat att människors storhet, stolthet och makt skulle brytas ned. Han hade hänvisat till Messias som en som hade sin kastskovel i handen; en som grundligt skulle rensa sin loge och samla sitt vete i ladan, men bränna upp agnarna i osläcklig eld. I likhet med profeten Elia, i vars anda och kraft han hade kommit till Israel, hade han väntat på att Herren skulle uppenbara sig som en Gud som svarar med eld.

I sin verksamhet hade Johannes Döparen framstått som en oförskräckt tillrättavisare av synd för både höga och låga. Han hade vågat stå ansikte mot ansikte med konung Herodes och klart tillrättavisat honom för synd. Han hade inte ansett sitt eget liv vara för värdefullt för att fullgöra det uppdrag som han sänts för att utföra. I sin fängelsehåla väntade han nu på att ”lejonet av Juda” skulle slå ned förtryckarens högmod och befria de fattiga. Men Jesus tycktes låta sig nöja med att samla efterföljare omkring sig och att bota de sjuka och undervisa folket. Han åt vid tulltjänstemännens bord, medan det romerska oket för varje dag tyngde alltmera på Israel, samtidigt som konung Herodes och hans lastbara älskarinna genomförde sin vilja och de fattigas och lidandes rop steg upp till himmelen.

För ökenprofeten tycktes allt detta vara en gåta som låg utanför hans fattningsförmåga. Det kom stunder då demonernas viskningar pinade hans sinne och skuggan av en fruktansvärd skräck smög sig in över honom. Kunde det vara möjligt att Befriaren, den som de så länge hade väntat på, ännu inte hade kommit? Vad betydde i så fall det budskap som han hade blivit befalld att förkunna? Johannes hade blivit bittert besviken över resultatet av sin verksamhet. Han hade väntat sig att budskapet från Gud skulle få samma verkan som då lagen lästes på Josias och Esras tid (2 Krön. kap. 34; Neh. kap 8, 9), och att följden skulle bli en djupgående ånger och omvändelse till Herren. För att denna verksamhet skulle vinna framgång hade han offrat hela sitt liv. Hade han gjort det förgäves?

Det plågade Johannes att se hur hans egna lärjungar av kärlek till honom gav uttryck åt otro ifråga om Jesus. Hade hans arbete för dem varit utan resultat? Hade han varit otrogen i sin uppgift, eftersom han nu var helt avskuren från arbetet? Om den utlovade Befriaren hade kommit och Johannes hade visat sig vara trogen i sin gärning, skulle Jesus då inte ha omstörtat förtryckarens makt och försatt sin förelöpare i frihet?

Men Johannes Döparen gav inte upp sin tro på Jesus! Minnet av rösten från himmelen och av duvan som sänkte sig ned, Jesu fläckfria renhet, den helige Andes kraft som hade vilat över Johannes, när han kom i Frälsarens närhet, samt de profetiska Skrifternas vittnesbörd, alltsammans vittnade om att Jesus av Nasaret var den utlovade.

Johannes ville inte tala med sina medarbetare om sina tvivel och sin otro. Han bestämde sig för att sända bud med frågor till Jesus. Detta uppdrag anförtrodde han två av sina lärjungar i förhoppning om att ett samtal med Frälsaren skulle bekräfta deras tro och skapa förvissning för deras bröder. Han längtade efter några ord från Jesus direkt avsedda för honom själv. Lärjungarna kom till Jesus med sitt budskap: ”Är du den som skulle komma eller skola vi förbida någon annan?”

Det var inte länge sedan Johannes Döparen hade pekat på Jesus och förkunnat: ”Se, Guds Lamm som borttager världens synd.” — Joh. 1:29. ”Den som kommer efter mig, han är före mig; ty han var förr än jag.” — Joh. 1:15. Och nu kommer frågan: ”Är du den som skulle komma?” Den var mycket bitter och nedslående med avseende på människorna. Om Johannes,

den trofaste förelöparen, inte kunde känna igen Jesu uppdrag, vad kunde man då vänta sig av folkmassan som bara sökte sin egen fördel?

Frälsaren svarade inte genast på lärjungarnas frågor. Under det att de stod där och undrade över varför han var så tyst, kom sjuka och lidande människor till honom för att bli botade. De blinda famlade sig fram genom folkskaran, sjuka människor av alla samhällsklasser trängde sig fram, några med egen hjälp, andra burna av sina vänner, ivriga att komma fram till Jesus. Den mäktige Läkarens röst trängde in genom dövas öron. Ett ord eller en beröring av hans hand öppnade de blindas ögon, så att de kunde se dagens ljus och den natur som omgav dem, se vänners ansikten och Befriarens. Jesus botade sjukdom och stillade feber. Hans röst nådde de döende och de reste sig upp, friska och starka. Förlamade återfick sin rörlighet och besatta lydde hans ord, vanvettet lämnade dem och de tillbad honom. Medan han botade deras sjukdomar, undervisade han folket. De fattiga bönderna och arbetarna som rabbinerna undvek som orena, samlade sig omkring honom och han talade det eviga livets ord till dem.

Så gick dagen och Johannes' lärjungar såg och hörde alltsammans. Till sist kallade Jesus dem till sig och bad dem att gå och berätta för Johannes vad de hade upplevt och tillade: ”Salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten.” — Luk. 7:23. Beviset för hans gudom visade sig i det sätt på vilket han tillfredsställde lidande människors behov. Hans härlighet visade sig i hans förnedring, då han blev en av oss.

Lärjungarna framförde budskapet och det räckte. Johannes påmindes om denna profetia om Kristus: ”Herrens, Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig till att läka dem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och förlossning för de bundna, till att predika ett nådens år från Herren.” — Jes. 61:1, 2. Det som Jesus gjorde bekräftade inte bara att han var Messias, utan det visade också på vilket sätt hans rike skulle upprättas. Johannes fick se en uppenbarelse av samma sanning sam klargjordes för Elia i öknen då ”en stor och stark storm, som ryckte loss berg och bröt sönder klippor, gick före Herren; men icke var Herren i stormen. Efter stormen kom en jordbävning, men icke var Herren i jordbävningen. Efter jordbävningen kom en eld, men icke var Herren i elden”. (1 Kon. 19:11, 12.) Och efter elden talade Gud till profeten i ”en stilla susning”. På samma sätt skulle Jesus utföra sin gärning. Inte med vapengny, inte heller genom att omstörta troner och riken, utan genom att tala till människorna genom ett liv i barmhärtighet och självuppoffring.

Principen i Johannes Döparens eget självförnekande liv var det messianska rikets princip. Johannes visste mycket väl, hur främmande detta var för Israels ledares förhoppningar och principer. Det som för honom var ett övertygande bevis för Jesu gudom skulle inte vara något bevis alls för dem. De väntade på en Messias, som det inte hade getts något löfte om. Johannes sig att Frälsarens uppdrag bara kunde åstadkomma hat och fördömelse från deras sida. Han, förelöparen, fick nu dricka av den bägare som Jesus själv skulle få tömma i botten.

Frälsarens ord: ”Salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten”, var en mild tillrättavisning till Johannes. För hans vidkommande var den inte förgäves, Då han nu fick en klarare förståelse av vad Jesu uppdrag innebar, överlämnade han sig åt Gud till liv eller död, efter det som bäst kunde tjäna den saks intresse som han älskade.

Då Johannes’ utsända hade gått, talade Jesus till folket om Johannes. Frälsaren kände medlidande med sin trofaste förelöpare som nu var inspärrad i Herodes’ fängelse. Han ville inte låta folket dra slutsatsen att Gud hade övergett Johannes eller att hans tro hade svikit i prövningens stund. ”Varför var det I gingen ut i öknen? Var det för att se ett rör som drives hit och dit av vinden?”

Det höga sjögräs som växte vid Jordan och som vajade för varje vinddrag var en utmärkt bild på rabbinerna, som hade stått som kritiker och domare över Johannes Döparens verksamhet. De lät sig svängas hit och dit av folkopinionens vindkast. De ville inte ödmjuka sig till att ta emot Johannes Döparens rannsakande budskap. Men av fruktan för folket vågade de ändå inte uppenbart motarbeta hans verksamhet. Men Guds sändebud hade inte något sådant vacklande sinne. De skaror som samlades omkring Jesus hade sett Johannes Döparens verksamhet. De hade hört hans orädda tillrättavisande av synd. Till de självrättfärdiga fariséerna, de prästerliga sadducéerna, konung Herodes och hans hov, till furstar och soldater, tulltjänstemän och bönder hade Johannes talat lika tydligt. Han var inte något vajande grässtrå som lät sig svängas hit och dit av människors beröm eller förkastelse. I sin trohet mot Gud och i sin iver för rättfärdighet var han densamme i fängelset, som han var då han förkunnade Guds budskap ute i öknen. I sin trohet mot principerna stod han fast som en klippa.

Jesus fortsatte: ”Eller varför gingen I ut? Var det för att se en människa klädd i fina kläder? De som bära fina kläder dem finnen I ju i konungapalatsen.” Johannes hade kallats till att tillrättavisa samtidens synder och utsvävningar. Hans enkla klädedräkt och självförnekande liv överensstämde med hans uppgift. Dyrbara kläder och detta livets lyx är inte Guds tjänares lott utan deras som bor i konungens palats, denna världens härskare, den som äger världens makt och rikedom. Jesus ville rikta uppmärksamheten på motsättningarna mellan Johannes’ klädedräkt och den som prästerna och rådsherrarna bar. Dessa ämbetsmän klädde sig i dyrbara dräkter och utsökta smycken. De tyckte om att visa sig offentligt och hoppades kunna blända folket och därigenom vinna större anseende. De var ivrigare efter att vinna människors beundran än efter att uppnå den hjärtats renhet, som skulle skänka dem Guds bifall. Därigenom visade de öppet att det inte var Gud, utan världen som de ägnade sin trohet.

”Varför gingen I då ut? Var det för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än en profet är han. Han är den om vilken det är skrivet: ’Se, jag sänder ut min ängel framför dig.’ Sannerligen säger jag eder: Bland dem som äro födda av kvinnor har ingen uppstått, som har varit större än Johannes döparen.” I förklaringen till Sakarias, som gavs innan Johannes föddes, sade ängeln: ”Ty han skall bliva stor inför Herren.” — Luk. 1:15. Vad är det då som är storhet enligt himmelens värdering? Inte det som världen räknar som stort, inte rikedom eller rang eller ädel härstamning eller intellektuell begåvning i och för sig. Om intellektuell storhet, bortsett

från varje annan hänsyn, är värd ära, då är det vår plikt att hylla Satan vars intellektuella styrka ingen människa någonsin har kunnat uppvisa någon motsvarighet till. Och ju större gåva, dess större förbannelse kommer dess missbruk för självviska ändamål att medföra. Det är moraliska värden Gud uppskattar. Kärlek och renhet är de egenskaper han sätter högst. Johannes var stor i Herrens ögon, när han stod inför de utsända från Stora Rådet, inför folket och inför sina egna. Han undvek att söka sin egen ära utan hänvisade alla till Jesus som den utlovade. Hans oegennyttiga glädje i Jesu tjänst utgör den högsta bild på ädelmod som någonsin uppenbarats i en människa.

Det som efter hans död sades om honom av dem som hade hört hans vittnesbörd om Jesus, var: ”Väl gjorde Johannes intet tecken, men allt vad Johannes sade om denne var sant.” — Joh. 10:41. Johannes fick inte heller kalla ned eld från himmelen eller uppväcka döda såsom Elia gjorde. Inte heller fick han i Guds namn hålla maktens spira liksom Moses. Han hade sänts för att förkunna Frälsarens ankomst och för att kalla folket till att bereda sig för hans ankomst. Han fullgjorde emellertid sitt uppdrag med en sådan trohet, att när folket tänkte på vad han hade lärt dem angående Jesus, kunde de säga: ”Allt vad Johannes sade om denne var sant.” Ett sådant vittnesbörd om Jesus hade alla Mästarens efterföljare kallats att frambära.

Som Messias’ förelöpare var Johannes ”ännu mer än en profet”, ty medan profeterna hade sett Kristi ankomst långt borra, fick Johannes förmånen att få se honom och att höra bekräftelsen från himmelen, att han var Messias, och att framställa honom för Israel som den av Gud utsände. Ändå sade Jesus: ”Men den som är minst i himmelriket är likväl större än han.”

Profeten Johannes blev länken mellan de två systemen. Som Guds representant framträdde han för att visa lagens och profeternas förhållande till det kristna budskapet. Han var det mindre ljuset som skulle efterföljas av ett större. Johannes’ sinne upplystes av den helige Ande, för att evangelii ljus skulle kunna lysa över hans folk. Inte något annat ljus har emellertid någonsin lyst eller kommer någonsin att lysa så klart över mänskligheten, som det som utgick från Jesu undervisning och exempel. Kristus och hans uppdrag har bara dunkelt blivit förstått, såsom det framställdes i symboler genom offren. Inte ens Johannes hade helt fattat det tillkommande odödliga livet genom Frälsaren.

Bortsett från den glädje Johannes hade funnit i sin uppgift hade hans liv varit ett liv i sorg. Hans röst blev bara hörd i öknen. Ensamheten blev hans öde. Han fick inte se resultatet av sitt eget arbete. Han fick inte förmånen att vara tillsammans med Jesus eller att se uppenbarelsen av den gudomliga kraft som åtföljde det större ljuset. Det blev inte heller så, att han fick se de blinda få sin syn tillbaka, se de sjuka bli botade och de döda uppväckas till liv. Han fick inte se det ljus som lyste genom varje Jesu ord och som kastade ljus över profetiornas löften. Den obetydligaste efterföljare som såg Jesu märkliga gärningar och hörde hans ord, fick i detta avseende en högre förmån än Johannes Döparen och sägs därför ha varit större än han.

Genom de väldiga skaror som hade lyssnat till Johannes’ förkunnelse hade hans rykte spritts över hela landet. Intresset var stort för vad som skulle hända, efter det att han fängslats. Hans

oklanderliga liv och den starka offentliga stämningen till hans förmån förde dock med sig en förhoppning, att man inte skulle gå till några våldsammare åtgärder mot honom.

Herodes trodde att Johannes var en Guds profet. Han hade beslutat sig för att frige honom. Men han uppsköt förverkligandet av sitt beslut av fruktan för Herodias.

Herodias visste att hon med direkta medel aldrig skulle kunna få Herodes' samtycke till att låta Johannes dö. Hon beslöt därför att söka nå sitt mål genom list. På konungens födelsedag skulle en stor fest hållas för statens ämbetsmän och hovet. Det skulle bli bankett och dryckeslag. Herodes skulle förledas till att inte längre vara på sin vakt och skulle kanske låta sig påverkas efter hennes vilja.

Då den stora dagen kom och konungen höll fest och drack med sina gäster, sände Herodias sin dotter in i festsalen för att dansa och underhålla gästerna. Salome befann sig i sin mognads första blomning. Hennes yppiga skönhet tilltalade de höga deltagarna i dryckeslaget. Det var inte vanligt att hovets damer visade sig vid sådana festligheter. Herodes fick en smickrande komplimang då denna dotter av Israels präster och furstar dansade för att underhålla hans gäster.

Konungen var omtöcknad av vinet. Passionerna var tända, förnuftet satt ur spel. Han såg bara förlustelsesalen med dess svirande gäster, bankettbordet, det pärlande vinet, de flammande ljusen och den unga flickan som dansade inför honom. I ögonblickets berusning ville han göra någonting som på ett eller annat sätt skulle höja hans anseende hos de stora männen i hans rike. Med en ed lovade han Herodias' dotter att hon skulle få vadhelst hon ville be om, om det så var hälften av hans rike.

Salome skyndade sig in till sin mor för att fråga henne vad hon skulle be om. Svaret låg färdigt: ”Johannes Döparens huvud”. Salome visste ingenting om sin mors hämndlystnad och hon drog sig för att framlägga hennes önskan, men Herodias' bestämdhet fick övertaget. Flickan kom tillbaka med sin fruktansvärda begäran: ”Jag vill, att du nu genast giver mig på ett fat Johannes döparens huvud.” — Mark. 6:25.

Herodes blev förskräckt och förvirrad. Den tygellösa glädjen tog slut. En ödesdiger tystnad sänkte sig över den stojande festskaran. Konungen greps av rädsla vid tanken på att ta Johannes' liv. Men han hade gett sitt ord och ville inte ge sken av att han var vacklande eller obeslutsam. Han hade gett sin ed inför sina gäster, och om någon av dem hade sagt ett ord om att han inte skulle uppfylla sitt löfte, så skulle han med glädje ha skonat profeten. Han gav dem tillfälle att uttala sig till förman för fången. De hade gjort långa resor för att höra Johannes' förkunnelse. De visste att han var en man som inte gjort något ont och att han var en Guds tjänare. Men fastän de skakades av flickans begäran, var de för starkt påverkade av vinet för att gripa in med en invändning. Ingen höjde sin röst för att rädda Guds budbärares liv. Dessa män innehade höga och betrodda ämbeten i landet. Stort ansvar vilade på dem men ändå hade de kastat sig in i festande och utsvävningar, till dess att deras omdöme hade blivit satt ur spel. Den lättsinniga stämningen med musik och dans hade gjort dem omtöcknade, och samvetet sov.

Genom sin tystnad uttalade de dödsdomen över Guds profet för att tillfredsställa en samvetslös kvinnas hämndlystnad Herodes väntade förgäves på att bli löst från sin ed och gav därpå motvilligt befallning om att profeten skulle avrättas. Strax därefter fördes Johannes Döparens huvud in till konungen och hans gäster. Tystad för alltid var nu den man som trofast hade förmanat Herodes att omvända sig från sitt syndiga liv. Aldrig mer skulle denna röst kalla människor till omvändelse. En enda natts dryckenskap hade kostat en av världens största profeter livet.

Ack, hur ofta har inte oskyldigas liv offrats på grund av deras onykterhet, som skulle vara rättens väktare. Den som lyfter en berusande bägare till sina läppar gör sig ansvarig för all den orätt som han kan komma att begå under dess förslöande inflytande. Genom att bedöva sina sinnen ställer han sig själv utanför möjligheten att lugnt bedöma eller bilda sig en klar uppfattning om rätt och orätt. Han öppnar vägen för Satan att verka genom honom till de oskyldigas undertryckande och olycka. ”En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken, och ovis är envar som raglar därav.” — Ords. 20:1. ”Rätten tränges tillbaka. . . och den som vände sig ifrån det onda blev plundrad.” — Jes. 59:14, 15. Den som råder över sina medmänniskors liv, bör betraktas som skyldig till en förbrytelse, när han ger efter för spritbegäret. Alla som övervakar lagarna, bör vara laglydiga. De bör vara människor med självbehärskning. De behöver ha full kontroll över sina fysiska, andliga och moraliska krafter för att kunna äga den intellektuella styrka och de höga rättsbegrepp som de behöver.

Johannes Döparens huvud fördes till Herodias som tog emot det med djävulsk tillfredsställelse. Hon gladde sig över sin hämnd och smickrade sig med att Herodes’ samvetsbetänkligheter inte längre skulle besvära honom. Men hennes synd medförde ingen lycka. Hennes namn blev beryktat och avskytt, medan Herodes blev ännu mer pinad av samvetskval än han förut hade varit, som följd av profetens varningar. Inflytandet av Johannes’ lära upphörde inte. Det skulle fortsätta att verka genom alla släktled till tidens slut.

Herodes tänkte ständigt på sin synd. Han försökte på alla sätt komma undan sitt samvetes anklagelser. Hans förtroende för Johannes var orubbat. När Herodes tänkte på Johannes’ liv i självförnekelse, hans högtidliga, allvarliga förmaningar, hans sunda omdöme som rådgivare, och mindes vad som orsakat Johannes’ död, kunde Herodes inte finna någon ro mer. När han sysslade med statens angelägenheter, när han tog emot ärebetygelser av människor, visade han ett leende ansikte och ett värdigt uttryck, medan han dolde ett ångestfyllt sinne, ständigt nedtryckt av fruktan för att en förbannelse vilade över honom.

Herodes hade tagit djupt intryck av Johannes’ uttalande att intet kunde döljas för Gud. Han var övertygad om att Gud var närvarande överallt, att Gud hade varit vittne till utsvävningarna i bankettsalen, att han hade hört befallningen att halshugga Johannes och hade sett Herodias’ glädje och de förolämpningar hon riktat mot sin tillrättavisares avhuggna huvud. Och mycket av det som Herodes hade hört profeten säga, talade nu till hans samvete mera klart än predikandet i öknen hade gjort.

När Herodes fick höra om Jesu verksamhet, blev han ytterligt bekymrad. Han trodde att Gud hade uppväckt Johannes från de döda och sänt honom ut med ännu större makt att fördöma synden. Han gick i en ständig fruktan för att Johannes skulle hämnas sin död genom att uttala någon dom över honom och hans hus. Herodes skördade det som Gud hade sagt skulle bli resultatet av ett liv i synd: ”Ett bävande hjärta och förtvinande ögon och en försmäktande själ. Och ditt liv skall synas dig likasom hänga på ett hår; du skall känna fruktan både natt och dag och icke vara säker för ditt liv. Om morgonen skall du säga: ’Ack att det vore afton!’, och om aftonen skall du säga: ’Ack att det vore morgon!’ Sådan fruktan skall du känna i ditt hjärta, och sådana ting skall du se för dina ögon.” — 5 Mos. 28:65-67. Syndarens egna tankar är hans anklagare. Ingen tortyr kan vara mer plågsam än ett skuldmedvetet samvetes agg, som inte ger ro, varken dag eller natt.

För många var Johannes Döparens öde höljt i djupaste mysterium. De frågade, varför han skulle överlämnas till att försmäkta och dö i ett fängelse. Hemligheten i denna dunkla försyn kan vår mänskliga uppfattning inte genomskåda, men den kan aldrig rubba vår tillit till Gud, när vi tänker på att Johannes bara blev delaktig av Kristi lidanden. Alla som följer Kristus kommer att få bära uppoffringens krona. De kommer utan tvivel att bli missförstådda av egenkära människor, och de kommer att göras till föremål för Satans angrepp. Satan har upprättat sitt rike för att fördärva och förgöra denna självuppoffringens princip, och han kommer att föra krig mot den, varhelst den ger sig till känna.

I barndomen, ungdomen och under mannaåren hade Johannes utmärkt sig genom sin styrka. Då hans röst hördes i öknen: ”Bereden väg för Herren, gören stigarna jämna för honom” (Matt. 3:3), fruktade Satan för sitt rikes säkerhet. Syndens skadeverkningar uppenbarades på ett sådant sätt att människor bävade. Satans makt över många som hade behärskats av honom bröts. Han hade varit outtröttlig i sina ansträngningar att leda Johannes Döparen bort från ett liv i oförbehållsam hängivenhet åt Gud, men utan framgång. Och han hade inte heller lyckats besegra Jesus. I frestelsens öken hade Satan lidit nederlag, och hans raseri var enormt. Nu bestämde han sig för att orsaka Jesus sorg genom att slå ner Johannes. Honom som han inte hade kunnat förleda till synd, ville han nu orsaka lidande. Jesus grep inte in för att befria sin tjänare. Han visste att Johannes skulle hålla ut i prövningen. Med glädje skulle Frälsaren ha kommit till Johannes för att upplysa fängelsehålans mörker med sin närvaro. Men han fick inte överlämna sig i fiendens händer och äventyra sitt eget uppdrag. Med glädje skulle han ha befriat sin trofaste tjänare, men av hänsyn till tusenden som under kommande tider skulle få gå från fängelse till död, skulle Johannes få tömma martyrens bägare. När Jesu efterföljare måste försmäkta i ensamma fängelseceller eller omkomma genom svärd, på sträckbänken eller på bålet, tillsynes helt övergivna av Gud och människor, vilken tröst skulle det då inte bli för dem att tänka på att Johannes Döparen, som Jesus själv hade berömt för hans trohet, hade mött ett liknande olycksöde.

Satan fick tillåtelse att ta Guds budbärares jordiska liv, men det liv som är ”fördolt med Kristus i Gud” (Kol. 3:3), kunde fördärvaren inte skada. Han jublade över att han orsakat Jesus

sorg, men han hade inte kunnat besegra Johannes. Döden hade bara för all framtid fört honom dit, där han stod utanför frestelsens makt. I denna strid avslöjade Satan sin egen karaktär. Med världsalltet som vittne visade han öppet sin fiendskap mot Gud och människor.

Även om Johannes inte fick uppleva någon mirakelbefrielse, var han ändå inte övergiven. Han var alltid åtföljd av himmelska änglar som förklarade profetiorna och Kristi löften för honom. Dessa blev hans stöd, liksom de skulle vara Guds folks stöd genom alla kommande tidsåldrar. Till Johannes Döparen hade, liksom till dem som skulle följa efter honom, denna försäkran getts: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” — Matt. 28:20. Gud leder aldrig sina efterföljare på ett annat sätt, än de själva skulle ha valt att bli ledda, om de hade kunnat se slutet från början och storheten i den uppgift som de utför som medarbetare med honom. Enok som upptogs till himmelen, och Elia som for upp i en eldvagn, var inte större eller blev mer ärade än Johannes Döparen som omkom i fängelsehålan. ”Eder har ju förunnats icke allenast att tro på Kristus, utan ock att lida för hans namns skuld.” — Fil. 1:29. Och av alla de gåvor som himmelen kan skänka människorna, är gemenskapen med Jesus i hans lidande den största heder och det tyngst vägande förtroendet.

Kapitel 23 - Förutsägelser blir verklighet

”Men sedan Johannes hade blivit satt i fängelse, kom Jesus till Galiléen och predikade Guds evangelium och sade: ’Tiden är fullbordad, Guds rike är nära; gören bättring, och tron evangelium’.” — Mark. 1:14, 15. Messias’ ankomst hade först kungjorts i Judéen. I templet i Jerusalem hade förelöparens födelse förutsagts till Sakarias, under det att han förrättade tjänsten vid altaret. På bergen utanför Betlehem hade änglarna förkunnat Jesu födelse. Till Jerusalem hade det kommit vise män från Östern för att söka efter honom. I templet hade Simeon och Hanna vittnat om hans gudom. Jerusalem och hela Judéen hade hört Johannes Döparens förkunnelse. De utsända från Stora Rådet hade tillsammans med folkskarorna hört hans uttalande om Jesus. I Judéen hade Jesus valt sina första medarbetare. Här hade en stor del av hans tidigare arbete utförts. Utstrålningen av hans gudom, då han renade templet, hans underverk då han botade de sjuka och hans sätt att undervisa folket om den gudomliga sanningen, allt detta klargjorde detsamma som han efter undret i Betesda hade förklarat inför Stora Rådet, nämligen att han var den Eviges Son.

Om Israels ledare hade tagit emot Jesus, skulle han ha hedrat dem som sina sändebud för att förkunna evangelium för världen. De fick första tillfället att förkunna Guds rike och hans nåd. Men Israels folk förstod inte att de nu hade sitt tillfälle. De judiska ledarnas avundsjuka och misstro hade mognat till öppet hat. Folket vände sig bort från Jesus. Stora Rådet hade förkastat Jesu budskap och hade bestämt sig för att han skulle dö. Därför drog sig Jesus bort från Jerusalem, från prästerna, templet, de religiösa ledarna och folket som hade undervisats om lagen, och vände sig till en annan klass av människor för att förkunna sitt budskap och för att samla dem som ville förkunna budskapet för alla folk.

Liksom Jesus, som var människornas ljus och liv, förkastades av de kyrkliga myndigheterna på sin tid, har han också förkastats under varje efterföljande generation. Jesu resa från Judéen är en händelse av det slag som har upprepats gång på gång. Då reformatorerna förkunnade Guds ord, hade de ingen tanke på att skilja sig från den etablerade kyrkan, men de religiösa ledarna ville inte ta emot ljuset. De som förkunnade det, tvingades därför uppsöka andra människor som längtade efter sanningen. Få av dem som idag bekänner sig vara reformatorernas efterföljare, drivs av deras anda. Få lyssnar efter Guds röst och är villiga att ta emot den bibliska sanningen, i vilken form den än kan komma att förkunnas. Ofta händer det att de som följer i reformatorernas spår, tvingas gå ut ur de kyrkosamfund som de älskar, för att kunna förkunna Guds ords tydliga undervisning. Många gånger händer det att de som söker efter ljus, ser sig tvungna att lämna sina fäders kyrkosamfund på grund av att de vill följa denna Guds ords tydliga undervisning.

Befolkningen i Galiléen betraktades av rabbinerna i Jerusalem som okultiverad och okunnig, men Galiléen blev ändå ett framgångsrikt verksamhetsfält för Frälsaren. Dessa människor var mer allvarliga och uppriktiga och mindre behärskade av religiös trångsynthet. De var mer mottagliga för den gudomliga sanningen. Att Jesus sökte sig till Galiléen berodde inte på att han

sökte ensamhet eller isolering. Provinsen var vid denna tidpunkt tätt befolkad och med avsevärt större inblandning av människor från andra nationer än fallet var i Judéen.

Under det att Jesus vandrade genom Galiléen och undervisade och botade, strömmade folkmassorna till honom från städer och landsbygd. Många kom till och med från Judéen och de angränsande provinserna. Ofta var han tvungen att gömma sig för folket. Upphetsningen drevs så långt, att det blev nödvändigt att vidta åtgärder för att inte de romerska myndigheterna skulle börja frukta för uppror. Aldrig tidigare hade världen upplevt en tidsperiod av så stor betydelse. Himmelen hade förts ned till människorna. Människor som länge och ivrigt och andligt undernärda, hade väntat på Israels Befriare, gladde sig nu åt en förstående Frälsares medkänsla.

Huvudinnehållet i Jesu förkunnelse var: ”Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära; gören bättring, och tron evangelium.” Evangelii budskap, så som Frälsaren själv förkunnade det, grundade sig alltså på profetiorna. ”Tiden”, som han sade var fullbordad, var det tidsavsnitt som ängeln Gabriel hade kungjort för Daniel. ”Sjuttio veckor”, sade ängeln, ”äro bestämda över ditt folk och över din heliga stad, innan en gräns sättes för överträdelsen och synderna få en ände och missgärningen varder försonad och en evig rättfärdighet framhavd, och innan syn och profetia beseglas och en höghelig helgedom bliver smord.” — Dan. 9:24. En dag i profetian avser ett år (se 4 Mos. 14:34; Hes. 4:6). De sjuttio veckorna eller de 490 dagarna utgör alltså 490 år. Utgångspunkten för denna tidsperiod anges också: ”Så vet nu och förstå: Från den tid då ordet om att Jerusalem åter skulle byggas upp utgick, till dess en smord, en furste, kommer, skola sju veckor förgå och. . . sextiotvå veckor” (Dan. 9:25), dvs. 69 veckor eller 483 år. Befallningen om Jerusalems återuppbyggnad genom Artaxerxes Longimanus’ dekret (se Esra 6:14; 7:1, 9), trädde i kraft på hösten år 457 f. Kr. Från denna tidpunkt sträcker sig de 483 åren fram till hösten år 27 e. Kr. Enligt profetian skulle denna tidsperiod sträcka sig fram till Messias, den Smorde. Genom sitt dop år 27 e. Kr. tog Jesus emot den helige Andes smörjelse och började strax därefter sin verksamhet. Då förkunnades budskapet: ”Tiden är fullbordad.”

Då, sade ängeln, skall han ”med många sluta ett starkt förbund för en vecka (7 år)”. Under 7 år, efter det att Frälsaren började sin verksamhet, förkunnades evangelium, framför andra för judarna, under tre och ett halvt år av Jesus själv och därefter av apostlarna. ”Och för en halv vecka skola genom honom slaktoffer och spisoffer vara avskaffade.” — Dan. 9:27. På våren år 31 e. Kr. blev Jesus, det sanna offret, offrad på Golgata. Då rämnade förlåten i templet i två stycken som bekräftelse på att offertjänstens helighet och betydelse hade upphört. Tiden hade kommit då jordiska slaktoffer och matoffer inte längre hade någon funktion.

Den nämnda veckan — 7 år — utgick år 34 e. Kr. Genom att då stena Stefanus bekräftade judarna att de förkastat evangelium. Jesu efterföljare som spreds på grund av förföljelsen, ”gingo omkring och förkunnade evangelii ord” (Apg. 8:4), och en kort tid därefter blev förföljaren Saulus omvänd och blev Paulus, ”hedningarnas apostel”.

Tiden för Kristi första ankomst, hans smörjelse med den helige Ande, hans död samt evangelii förkunnande för de kringboende folken var tydligt förutsagda. Det var judafolkets

förmån att kunna förstå dessa profetior och erkänna deras uppfyllelse genom Jesu verksamhet. För sina efterföljare framhöll Jesus starkt vikten av att studera profetiorna. När han hänvisade till den profetia som gavs Daniel angående deras egen tid, sade han: ”Den som läser detta, han give akt därpå.” — Matt. 24:15. Efter sin uppståndelse förklarade han för apostlarna alla profetiorna och ”vad som i alla skrifterna var sagt om honom”. (Luk. 24:27.) Frälsaren hade talat genom alla profeterna. ”Kristi Ande i dem hänvisade till . . . de lidanden som skulle vederfaras Kristus, och den härlighet som därefter skulle följa.” — 1 Petr. 1:11.

Den ängel som kom till Daniel med det gudomliga budskapet, var Gabriel som står i rang näst efter Guds Son. Det var Gabriel ”sin ängel” som Kristus sände för att uppenbara framtiden för den älskade Johannes och som uttalade sin välsignelse över dem som läser och lyssnar till det profetiska ordet och tar vara på det som är skrivet däri. (Upp. 1:3.)

”Sannerligen, Herren, Herren gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna” (Amos 3 :7), medan ”vad som ännu är fördolt hör Herren, vår Gud, till; men vad som är uppenbarat det gäller för oss och våra barn till evig tid.” (5 Mos. 29:29.) Gud har gett alla dessa upplysningar åt oss och hans välsignelse kommer att följa den som under bön studerar de profetiska Skrifterna.

Liksom budskapet om Kristi första ankomst anmälde hans nåds rike, skulle budskapet om hans andra ankomst anmäla hans härlighetsrike. Och detta andra budskap grundas, liksom det första, på profetiorna. Ängelns ord till Daniel om den sista tiden skulle bli förstådda först på ändens tid. På den tiden skall ”många . . . rannsaka . . . och insikten skall så växa till”. ”De ogudaktiga skola öva sin ogudaktighet, och ingen ogudaktig skall förstå detta; men de förståndiga skola förstå det.” — Dan. 12:4, 10. Frälsaren har själv angett tecken som skulle förebåda hans återkomst och han säger: ”Likaså, när I sen detta ske, så kunnen I ock veta att Guds rike är nära.” ”Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänkt.” ”Men vaken alltjämt, och bedjen att I mån kunna undfly allt detta som skall komma, och kunna bestå inför Människosonen.” — Luk. 21:31, 34, 36.

Vi har nu nått den tidsperiod som förutsägs i dessa Bibeltexter. Ändens tid har kommit, de profetiska synernas försegling har brutits och deras högtidliga varningar säger oss, att vår Herres ankomst i härlighet är nära förestående. Judarna misstolkade Guds ord och tillämpade dem fel. De förstod därför inte, att de nu hade sitt tillfälle. De år som Jesus och hans apostlar utförde sitt arbete, dessa det sista dyrbara tillfällets år för det utvalda folket, använde judarnas ledare för att tänka ut intriger och lägga planer för att röja Herrens budbärare ur vägen. Materiella ambitioner tog deras uppmärksamhet i anspråk. Erbjudandet om ett andligt rike riktades förgäves till dem. På samma sätt upptar tankarna på denna världs materiella fördelar idag människornas intresse. De ägnar ingen uppmärksamhet åt de profetior som snabbt går i uppfyllelse. De uppmärksammar inte de tecken som visar att Guds rike hastigt närmar sig.

”Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv; I ären ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi höra icke natten eller mörkret till. Låtom oss alltså icke sova såsom de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra.” — 1 Tess. 5:4, 5, 6.

Kapitel 24 - Timmermannens son

Över den lyckliga tid då Jesus arbetade i Galiléen vilade en skugga: befolkningen i Nasaret förkastade honom. ”Är då denne icke Josefs son?”, sade de. Under sin barndom och ungdom hade Jesus tillsammans med sina bröder tillbett i synagogan i Nasaret. Efter det att han börjat sin verksamhet hade han varit borta ifrån dem, men de visste mycket väl hur det hade gått för honom. Då han nu återigen visade sig ibland dem, steg deras intresse och deras förväntan i mycket hög grad. Där fanns de bekanta ansikten som han hade känt från det han var liten. Här fanns hans mor, hans bröder och systrar. Allas ögon vändes emot honom, då han steg in i synagogan på sabbaten och intog sin plats bland de tillbedjande.

Under dagens ordinarie gudstjänst läste de äldste från profeterna och förmanade folket att alltjämt vänta den som skulle komma och som skulle införa ett härligt konungadöme och bannlysa allt förtryck. Talaren försökte uppmuntra sina åhörare genom att påminna dem om alla bevisen för att Messias’ ankomst var nära. Han skildrade hans ankomsts härlighet och framkastade tanken, att han skulle visa sig i spetsen för krigshärar för att befria Israel.

När en rabbin fanns närvarande i synagogan väntade man att han skulle hålla en predikan. Vilken som helst israelit kunde få läsa ur profetiorna. Denna sabbat uppmanades Jesus att ta del i gudstjänsten. Han ”stod upp till att föreläsa. Då räckte man åt honom profeten Esaias’ bok.” (Luk. 4:16, 17.) Det Skriftställe han läste var ett som de förstod avsåg Messias. ”’Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren’. Sedan lade han ihop boken och gav den tillbaka åt tjänaren . . . Och alla som voro i synagogan hade sina ögon fästa på honom . . . Och de gåvo honom alla sitt vittnesbörd och förundrade sig över de nådens ord som utgingo från hans mun.” — Luk. 4:18-22.

Jesus stod framför folket som en levande uttolkare av profetiorna om sig själv. Som förklaring till de ord som han hade läst talade han om Messias som de förtrycktas hjälpare, fångarnas befriare, de lidandes läkare, han som gav de blinda syn och uppenbarade sanningens ljus för världen. Hans intrycksfulla uppträdande och den sällsamma makt hans ord hade, grep åhörarna med en kraft som de aldrig tidigare hade upplevt. Det gudomliga inflytandet bröt ned varje barriär. Liksom Moses såg de den Osynlige. Deras sinnen påverkades av den helige Ande och de svarade med övertygelse ”Amen” och lovprisade Herren.

Men då Jesus sade till dem: ”I dag är detta skriftens ord fullbordat inför edra ögon”, kom de åter plötsligt att tänka på sig själva och på de påståenden som han, som talade till dem, hade gjort. De, israeliterna, Abrahams barn, hade framställts som om de levde i slaveri. De hade blivit omtalade som fångar som skulle frigöras från det ondas makt, som de som vandrade i mörkret och behövde sanningens ljus. De kände sig förolämpade i sin stolthet. Deras fruktan väcktes. Jesu uttalanden tydde på att hans arbete för dem skulle bli någonting helt annat än vad de önskade. Deras handlingar skulle kanske bli alltför noggrant undersökta. Trots den

noggrannhet med vilken de utförde sina utvärtes ceremonier, drog de sig för att bli granskade av dessa klara, forskande ögon.

Vem är denne Jesus?, frågade de. Han som hade gjort anspråk på att själv äga Messias' härlighet, var ju son till en timmerman. Han hade själv arbetat i sitt hantverk tillsammans med sin far Josef. De hade sett honom komma vandrande upp och ned för bergssluttningen. Hans bröder och systrar kände de. De visste allt om hans liv och arbete. De hade sett hans utveckling från barn till ungdom och till vuxen ålder. Även om hans liv hade varit felfritt, ville de ändå inte tro att han skulle vara den Utlovade.

Kontrasten var dessutom mycket stor mellan hans lära om det nya riket och den som de hade hört av sina äldste. Jesus hade inte sagt något om att befria dem från romarna. De hade hört talas om hans underverk. De hade hoppats att hans makt skulle komma att användas till deras förmån. Men de hade inte sett någon antydan till någon sådan avsikt. När de lät sig påverkas av tvivel och misstro blev de ändå mycket hårdare efter att de tillfälligt hade uppmjukats. Fienden hade föresatt sig, att den här dagen skulle inga blindas ögon öppnas, inte heller skulle några som var bundna i synd, bli författa i frihet. Med stor energi arbetade han för att de skulle bli kvar i sin otro. De tog inte hänsyn till de tecken som redan hade getts, då de blev påverkade av överbevisningen om att det var Återlösaren som hade talat till dem.

Men nu gav Jesus dem ett tecken på sitt gudomliga ursprung genom att avslöja deras hemligaste tankar. ”Då sade han till dem: Helt visst skolen I nu vända mot mig det ordet: 'Läkare, bota dig själv' och säga: 'Sådana stora ting som vi hava hört vara gjorda i Kapernaum, sådana må du göra också här i din fädernestad.' Och han tillade: 'Sannerligen säger jag eder: Ingen profet bliver i sitt fädernesland väl mottagen. Men jag säger eder, såsom sant är: I Israel funnos många änkor på Elias' tid — då himmelen var tillsluten i tre år och sex månader, och stor hungersnöd kom över hela landet — och likväl blev Elias icke sänd till någon av dessa, utan allenast till en änka i Sarepta i Sidons land. Och många spetälska funnos i Israel på profeten Elisas tid; och likväl blev ingen av dessa gjord ren, utan allenast Naiman från Syrien. ’” — Luk. 4:23-27.

Genom att på detta sätt återge händelser i profeternas liv bemötte Jesus sina åhörares tvivel. De tjänare som Gud hade utvalt till ett särskilt uppdrag tilläts inte att arbeta för ett förhärdat och misstroget folk. Men de som alltjämt kunde påverkas och som hade en tro som kunde visa tillit, blev särskilt hedrade med bevis på hans makt genom profeterna. På Elias' tid hade Israel avfallit från Gud. De hängav sig åt sina synder och förkastade Andens varningar genom Guds budbärare. Därigenom avstängde de själva de kanaler genom vilka Guds välsignelse kunde förmedlas till dem. Gud gick förbi hemmen i Israel och fann en tillflyktsort för sin tjänare i ett avgudadyrkande land hos en kvinna som inte tillhörde hans utvalda folk. Men denna kvinna hade funnit nåd inför Gud, därför att hon följde det ljus som hon hade fått, och hennes sinne var öppet för det större ljus som Gud sände henne genom sin profet.

Det var av samma orsak som de spetälska i Israel blev förbigångna på Elisas tid. Men Naiman, en utländsk adelsman, hade varit trogen i sin övertygelse om vad som var rätt. Han hade känt sitt stora behov av hjälp. Han var i ett sådant tillstånd att han kunde ta emot Guds nåds gåvor. Han blev inte bara befriad ifrån sin spetälska utan fick också förmånen att få kunskap om den sanne Guden.

Vår ställning inför Gud beror inte på hur mycket ljus vi har fått, utan av hur vi använder det som vi har. Även de icke-kristna som följer det rätta så långt de kan förstå det, befinner sig därför i ett fördelaktigare läge än de som har fått stort ljus och som bekänner sig tjäna Gud, men som ringaktar ljuset och i sitt dagliga liv motsäger sin bekännelse.

Jesu ord till sina åhörare i synagogan träffade deras egenrättfärdighet i själva dess rot, och den bittra sanningen trängde in i deras sinnen, att de hade gått bort från Gud och förverkat rätten att kallas för hans folk. Varje ord skar i dem såsom en kniv, då deras verkliga tillstånd gick upp för dem. De hånade nu den tro som Jesus först hade inspirerat dem med. De ville inte medge att han, som hade kommit från fattigdom och ringa härkomst, var något mer än en vanlig människa. Deras otro födde ondska. Satan behärskade dem och de började i sin vrede ropa mot Frälsaren. De hade vänt sig bort ifrån honom som hade till uppgift att hela och återupprätta. Nu uppenbarade sig fördärvarens egenskaper hos dem.

Då Jesus hänvisade till de välsignelser som hade getts åt de andra folken, väcktes hans åhörares starka, nationella stolthet och hans ord dränktes i ett tumult av röster. Dessa människor hade berömt sig av att de följde lagen, men när nu deras fördomar angreps, var de beredda att begå mord. Församlingen kom i uppror och de kastade sig över Jesus och drev ut honom ur synagogan och ut ur staden. Alla tycktes vara ivriga att röja honom ur vägen. De skyndade iväg med honom till randen av ett bergsstup med avsikt att störta honom ned. Rop och förbannelser fyllde luften. Några kastade stenar mot honom, då han plötsligt försvann från dem. De himmelska följeslagare som hade stått vid hans sida i synagogan var med honom mitt i den rasande folkhopen. De dolde honom nu för hans fiender och förde honom till en trygg plats.

Så beskyddade änglar Lot och förde honom i trygghet ut ifrån Sodom. Så skyddade de Elisa i den lilla bergsstaden. Då de omkringliggande höjderna var fulla av den syriske konungens hästar och vagnar och av hans stora skara av väpnade män, såg Elisa de närmast belägna bergssluttningarna täckta av Guds arméer, hästar och vagnar av eld, runtomkring Herrens tjänare.

Så har änglar under alla tider funnits i närheten av Kristi trogna efterföljare. Ondskans väldiga, förenade skaror har samlats mot alla som vill segra, men Kristus vill att vi skall se bortom detta mot de ting som inte kan ses, till de himmelska härskaror som samlas runt alla som älskar Gud, för att befria dem. Hur många faror, synliga eller osynliga, som vi har blivit bevarade ifrån genom änglarnas ingripande, kommer vi aldrig att få veta förrän vi i evighetens ljus ser Guds försyns ingripanden. Då kommer vi att få veta att hela den himmelska familjen

intresserade sig för familjen här nere och att de från Guds tron utsända följde våra steg från dag till dag.

När Jesus i synagogan läste från profetian, slutade han att läsa innan han kom fram till det sista avsnittet som avsåg Messias' uppdrag. Efter att ha läst orden: ”Och till att predika ett nådens år från Herren”, uteslöt han avslutningen av meningen, ”och en hämndens dag från vår Gud.” — Jes. 61:2. Denna var lika sann som den första delen av profetian och Jesus förnekade inte sanningen genom sin tystnad. Men detta sista uttryck var något som hans åhörare tyckte om att dröja kvar vid och som de gärna ville se gå i fullbordan. De förkunnade straffdomar över de andra folken, men de kunde inte se att deras egen skuld var större än andras. De stod själva i det djupaste behov av den barmhärtighet som de var så villiga att vägra de kringboende folken. Denna dag, då Jesus stod mitt ibland dem i synagogan, hade de sitt tillfälle att ta emot kallelsen från himmelen. Han som har ”lust till nåd” (Mika 7:18), hade gärna velat rädda dem från den ödeläggelse som deras synder skulle ge upphov till.

Utan en sista vädjan till omvändelse kunde han inte lämna dem. Mot slutet av sin verksamhet i Galiléen besökte han återigen sin barndomstrakt. Efter det att han förkastats på denna plats hade ryktet om hans förkunnelse och hans underverk fyllt landet. Ingen kunde nu neka till att han ägde mer än mänsklig makt. Folket i Nasaret visste att han ”vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som voro under djävulens våld”. (Apg. 10:38.) Runtomkring dem fanns hela byar där man inte hörde en enda klagan över lidande i något hem. Han hade rest genom dessa samhällen och botat alla deras sjuka. Den barmhärtighet som uppenbarade sig i allt han gjorde under sitt liv, vittnade om hans gudomliga uppdrag.

Då folket i Nasaret lyssnade till honom, blev de åter påverkade av Guds Ande. Men inte heller nu ville de medge att han, som hade vuxit upp ibland dem, var något annat eller något större än de själva. De hade ännu inte glömt det bittra minnet av att han, trots att han hade påstått sig vara den Utlovade, faktiskt hade vägrat dem en plats tillsammans med Israel. Han hade ju visat dem att de var mindre värdiga Guds välbehag än en icke-judisk man och kvinna. Låt vara att de frågade: ”Varifrån har han fått denna vishet? Och hans kraftgärningar, varifrån komma de?” — Matt. 13:54. De ville ändå inte ta emot honom som Guds Smorde. På grund av deras misstro kunde Frälsaren inte göra många under ibland dem. Bara några få människor hade visat sig villiga att ta emot hans välsignelse. Motvilligt drog han bort ifrån trakten för att aldrig återvända dit.

När otron en gång fått näring i deras sinnen kom den att behärska människorna i Nasaret. På samma sätt behärskade ondskan Stora Rådet och nationen. Prästernas och folkets första förkastande av den påtagliga närvaron av Andens kraft blev början till slutet. För att bevisa att deras första motstånd var riktigt började de efter en tid att ständigt misstänkliggöra Jesu ord. Deras vägran att lyssna till Andens röst nådde sin höjdpunkt vid korset på Golgata, i ödeläggelsen av deras stad och folkets förskingrande över hela världen.

Hur hade inte Jesus längtat efter att få uppenbara sanningens värdefulla skatter för Israel! Men så stor var deras andliga blindhet, att det var omöjligt att få dem att förstå sanningen om hans rike. De höll fast vid sina åsikter och sina meningslösa ceremonier, medan sanningen från himmelen fick vänta på att de skulle ta emot den. De gav ut sina pengar för agnar och fröskidor, under det att livets bröd låg inom räckhåll för dem. Varför gick de inte till Guds ord och studerade det med iver, för att få veta om de hade misstagit sig? Gamla Testamentet visade klart varje enskild detalj i Kristi mission. Han citerade också gång på gång från profeterna och sade: ”I dag är detta skriftens ord fullbordat inför edra ögon.” Om de uppriktigt hade studerat Skrifterna och granskat sina teorier i Guds ords ljus, skulle det inte ha varit nödvändigt för Jesus att gråta över deras obotfärdighet. Han hade inte behövt säga: ”Se, edert hus skall komma att stå övergivet.” — Luk. 13:35. De kunde ha känt till bevisen för att han var Messias. Den olycka som lade deras stolta stad i ruiner kunde ha avvänts. Men judarna hade blivit andligt inskränkta som följd av sin oresonliga fanatism. Jesu undervisning uppenbarade deras karaktärsbrister och krävde omvändelse. Om de hade tagit emot hans undervisning, skulle de ha varit tvungna att förändra sina vanor och uppge sina kärast omhuldade förhoppningar. För att kunna vinna ära hos Gud måste de ge avkall på sin ärelystnad inför människor. Skulle de lyda denne nye lärares ord, så måste de handla i direkt motsats till de åsikter som hyllades av samtidens stora tänkare och lärare.

Sanningen var inte populär på Jesu tid. Den är inte heller populär i våra dagar. Den har varit impopulär allt sedan Satan först gav människorna avsmak för den genom att framhålla fabler som ledde till självupphöjelse. Möter vi inte idag teorier och undervisning som inte har något underlag i Guds ord. Människor håller lika hårdnackat fast vid dem som judarna höll fast vid sina traditioner. De judiska ledarna var fulla av andligt högmod. Deras begär efter självförhärligande kom till och med fram i gudstjänsten i helgedomen. De tyckte om att ha de främsta platserna i synagogan. De ville gärna att man hälsade på dem på torgen och de tyckte om att höra andra använda deras titlar. Efter hand som den sanna gudsfruktan försvann, blev de alltmera angelägna om att skydda sina egna traditioner och ceremonier.

Eftersom deras uppfattningsförmåga hade förmörkats av självviska fördomar, kunde de inte få kraften i Jesu överbevisande uttalanden att stämma med hans ödmjuka liv. De förstod inte att sann inre storhet kan undvara yttre glans. Denne mans fattigdom tycktes stå i direkt motsättning till hans anspråk på att vara Messias. De frågade: ”Om han är vad han utger sig för att vara, varför är han då så anspråkslös?” Om han var nöjd med att stå utan väpnade skaror, vad skulle det då bli av deras nation? Hur kunde makten och glansen som de så länge hade sett fram emot, föra nationerna som lydriken till judarnas stad? Hade inte prästerna undervisat dem om att Israel skulle behärska hela jorden? Kunde det vara möjligt att deras stora religiösa lärare skulle ha misstagit sig?

Men det var inte bara bristen på yttre glans och prakt i Jesu liv som kom judarna att förkasta honom. Han var den förkroppsligade renheten, och de var orena. Han bodde bland människorna som ett exempel på en felfri redbarhet. Hans oklanderliga liv sände ljusstrålar in i deras sinnen.

Hans uppriktighet uppenbarade deras brist på uppriktighet. Den avslöjade ihåligheten i deras inbillade fromhet och avslöjade ogudaktigheten hos dem i dess mest motbjudande dräkt. En sådan belysning var inte välkommen. Om Jesus hade riktat uppmärksamheten på fariséerna och upphöjt deras lärdom och fromhet till skyarna, skulle de ha hälsat honom med glädje. Men när han talade om himmelriket som ett barmhärtighetens system som omfattade alla människor, framhöll han en sida av religionen som de inte kunde tolerera. Deras eget exempel och deras lära hade aldrig varit sådan att tjänsten för Gud kunde komma att se åtråvärd ut. När de såg Jesus ägna uppmärksamhet just åt dem som de hatade och avvisade, flammade deras starkaste aggressioner upp i deras stolta sinnen. Trots deras skryt om att Israel under ”lejonet av Juda stam” (Upp. 5:5), skulle upphöjas till huvud över alla nationer, kunde de bättre bära besvikelsen av att se sina äregirigaste förhoppningar grusas, än de kunde tåla att Jesus tillrättavisade dem för deras synder eller den anklagelse de kände, till och med av hans renhet ibland dem.

Kapitel 25 - Eko från fiskebåt

Dagen grydde över Galileiska Sjön. Apostlarna som var trötta efter en natts resultatlöst arbete, var alltjämt kvar i sina fiskebåtar ute på sjön. Jesus hade kommit för att tillbringa en stilla stund vid sjöstranden. I den tidiga morgonen hoppades han få en stund av vila utan att störas av folkskarorna som följde honom dag efter dag. Snart började emellertid folk samlas omkring honom som vanligt. Skarorna ökade snabbt, så att han trängdes från alla sidor. Under tiden hade apostlarna kommit i land. För att undkomma folkträngseln steg Jesus ned i Simon Petrus' båt och bad honom lägga ut från land. Här kunde Jesus bättre ses och höras av alla. Från båten började han undervisa folkskaran på stranden.Vilken scen var inte detta för änglar att betrakta! De såg sin ledare i himmelen sitta i en fiskares båt som gungade fram och tillbaka på de oroliga vågorna, och därifrån hörde de honom förkunna frälsningens glada budskap till den lyssnande folkskaran, som trängde sig fram ända ned till vattenbrynet. Han som hade en högt ärad ställning i himmelen, talade till det vanliga folket ute i naturen om de stora ting som gällde hans rike. Ändå kunde han inte ha funnit en mer passande plats för sitt arbete. Sjön, bergen, de vida fälten, solljuset som strömmade ut över jorden — allt detta gav honom illustrationer för att förklara hans undervisning och hjälpa åhörarna att minnas den. Och ingenting av Jesu undervisning blev utan resultat. Allt vad han sade hjälpte någon människa att tillgodogöra sig det eviga livets ord.

För varje ögonblick ökade skarorna. Det kom ålderstigna män, stödda på sina stavar, väderbitna bönder från bergen, fiskare från sitt arbete på sjön, köpmän och skriftlärde, rika och fattiga, gamla och unga som förde med sig sina sjuka och lidande — alla trängdes de för att lyssna till den gudomlige lärarens ord. Det var sådana tillfällen som profeterna hade sett, när de skrev: ”Sabulons land och Neftalims land, trakten åt havet till, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas Galiléen — det folk som där satt i mörker fick se ett stort ljus; ja, de som sutto i dödens ängd och skugga, för dem gick upp ett ljus.”

Utom folkskaran som samlats på stranden av Galileiska Sjön, hade Jesus också andra lyssnarskaror i tankarna under sin predikan vid sjön. I det han såg ned genom tidsåldrarna, såg han sina trofasta tjänare i fängelse eller i rättssalar, i frestelse och ensamhet och lidande. Varje scen av glädje, strid och villrådighet låg öppen för honom. I de ord som sades till dem som nu var samlade omkring honom, talade han också till dessa andra just sådana ord som innebar ett budskap om hopp i prövning, om tröst i sorg och om himmelskt ljus i mörker. Genom den helige Ande kommer den röst, som talade till folket från fiskarens båt vid Galileiska Sjön, att fortsätta att tala frid till människor intill tidens slut.

Talet var slut. Jesus vände sig till Petrus och bad honom lägga ut från land och kasta ut sina nät. Men Petrus var nedstämd. Under hela natten hade han ingenting fått. Under de tysta nattimmarna hade tunga tankar av alla slag plågat honom. Han tänkte på Johannes Döparen som försmäktade ensam i sin fängelsecell. Han tänkte också på det framtidsperspektiv som öppnade sig för Jesus och hans efterföljare, på arbetets ringa framgång i Judéen och på prästernas och de

skriftlärdes illvilja. Även hans egen sysselsättning hade misslyckats, och han betraktade missmodigt sina tomma nät. Framtiden tedde sig i dystra färger. ”Mästare”, sade han, ”vi hava arbetat hela natten och fått intet; men på ditt ord vill jag kasta ut näten”.

Natten var den enda lämpliga tiden för att fiska i denna sjö med sitt klara vatten. Efter att ha arbetat hela natten utan resultat tyckte de, att det skulle vara meningslöst att kasta ut näten på dagen. Men Jesus hade uppmanat dem att göra det, och av kärlek till Mästaren beredde apostlarna sig att lyda. Simon och hans broder kastade tillsammans ut nätet. När de började dra in det igen fann de, att de hade fått så stor fångst, att nätet började brista. De var tvungna att kalla på Jakob och Johannes för att de skulle hjälpa dem. När fångsten var bärgad, var båtarna så tungt lastade att de var nära att sjunka.

Men nu tänkte Petrus varken på båtar eller fångst. Detta underverk, som var större än något han dittills bevittnat, blev för honom en uppenbarelse av gudomlig makt. I Jesus såg han nu den som hade hela naturen i sin hand. Denna uppenbarelse av Gudomen kom honom att känna sin egen syndfullhet. Kärleken till Mästaren, skamkänslan över sin egen otro, tacksamhet över Jesu välvilja och framför allt känslan av sin egen orenhet i den oändliga renhetens närhet överväldigade honom. Medan hans kamrater tog vara på fångsten, kastade han sig för Mästarens fötter och utropade: ”Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig människa.”

Det var samma uppenbarelse av gudomlig helighet som kom profeten Daniel att falla ned såsom död inför Guds ängel. Han sade: ”Färgen vek bort ifrån mitt ansikte, så att det blev dödsblekt, och jag hade ingen kraft mer kvar.” — Dan. 10:8. På samma sätt ropade också Jesaja, när han såg Herrens härlighet: ”Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar . . . och mina ögon hava sett Konungen, Herren Sebaot.”— Jes. 6:5. Människan ställs med sin svaghet och synd i direkt kontrast mot Gudomens fullkomlighet, och då känner hon sig helt och hållet bristfällig och oren. Så har det varit med alla som fått se Guds storhet och majestät.

Petrus ropade: ”Gå bort ifrån mig, Herre: jag är en syndig människa.” Men han klängde sig ändå fast vid Mästarens fötter, därför att han kände, att han aldrig skulle kunna skiljas från honom. Frälsaren svarade: ”Frukta Icke; härefter skall du fånga människor.” Det var efter det att Jesaja hade sett Guds helighet och sin egen ovärdighet som han anförtroddes det gudomliga budskapet. Det var efter det att Petrus hade lärt sig självförnekelsens konst och insett sitt beroende av gudomlig kraft, som han fick kallelsen till sitt arbete för Jesus.

Hittills hade inte någon av hans efterföljare helt anslutit sig till Jesus som hans medarbetare. De hade varit vittne till många av hans underverk och hade lyssnat till hans undervisning. Men de hade inte helt lämnat sin tidigare sysselsättning. Att Johannes Döparen kastats i fängelse hade varit en bitter besvikelse för dem alla. Om Johannes’ uppdrag skulle få ett sådant slut, kunde de bara hysa minimalt hopp om Mästaren, när alla de religiösa ledarna samlade sig emot honom. Under de omständigheter som rådde, var det en lättnad för dem att för en kort tid återuppta sitt fiske. Men nu kallade Jesus dem att lämna sitt tidigare yrke och förena sina intressen med hans. Petrus hade tagit emot kallelsen. Då Jesus kom in till stranden, sade han till

de tre andra apostlarna: ”Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare.” Ögonblicket därefter lämnade de allt och följde honom.

Innan Jesus bad apostlarna att lämna sina nät och fiskebåtar, hade han lovat att tillgodose deras materiella behov. Användandet av Petrus’ båt för evangelii förkunnelse hade betalat sig rikligt. Han som ”har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom”, har sagt: ”Given och eder skall bliva givet. Ett gott mått, väl packat, skakat och överflödande skall man giva eder i skötet.” — Rom. 10:12; Luk. 6:38. Efter den metoden hade han belönat sina medarbetares tjänster. Och varje offer som frambars i hans tjänst skall bli belönat efter hans ”nåds översvinnliga rikedom”. (Ef. 3:20; 2:7.)

Under den bistra natten på sjön, när de var skilda från Jesus, var apostlarna djupt nedtryckta av otro och trötta av sitt fruktlösa arbete. Men när Jesus kom till dem, flammade deras tro åter upp och beredde dem glädje och framgång. Så är det också med oss, utan Kristus är vårt arbete fåfängt, och det är lätt att bli missmodig och klaga. Men när han är nära oss och vi arbetar under hans ledning, gläder vi oss över bevisen på hans makt. Det är Satan som gör oss modlösa, och det är Kristus som inspirerar oss till tro och hopp. Den djupare undervisning som detta under gav apostlarna ges också till oss: han som kunde samla fiskarna i sjön, kan också påverka människor och dra dem till sig med kärlekens band, så att hans tjänare blir ”människofiskare”.

De var enkla och olärda män, dessa galileiska fiskare, men Jesus, världens ljus, hade alla möjligheter att göra dem dugliga för det uppdrag som han hade kallat dem att utföra. Frälsaren föraktade inte kunskap och utbildning. När den styrs av Gud och helgas till hans tjänst, är intellektuell bildning en välsignelse. Men Jesus gick förbi sin tids kunniga män, eftersom de var så självtillräckliga, att de inte kunde sympatisera med den lidande mänskligheten och bli medarbetare åt mannen från Nasaret. I sin självtillräcklighet föraktade de den undervisning som Jesus gav. Jesus söker samarbete med dem som vill förmedla hans nåd. Det första de, som vill bli Kristi medarbetare, bör lära sig, är att inte överskatta sin egen förmåga. Sedan är de beredda att låta sig omformas till Kristi likhet. Detta kan man inte åstadkomma genom utbildning i de mest vetenskapliga skolor. Det är resultatet av den visdom som endast den gudomlige läraren kan meddela.

Jesus valde olärda fiskare som sina sändebud, därför att de inte hade undervisats i sin samtids traditioner och vilseledande seder. De var män med naturlig begåvning, de var enkla och läraktiga, män som han kunde uppfostra för sitt verk. Det finns många som troget går i sin dagliga gärning, omedvetna om att de äger möjligheter som, om de toge dem i anspråk, skulle ställa dem i klass med världens mest ansedda män. En skicklig hand behövs för att väcka dessa slumrande förmågor. Det var sådana män Jesus kallade till sina medarbetare. De fick förmånen att vara i hans sällskap. Aldrig har denna världens stora haft en sådan lärare. När apostlarna tagit emot hans undervisning, var de inte längre okunniga och obildade. De blev honom lika till sinne och beteende. Och människorna såg att de hade varit med Jesus.

Det är inte en sann utbildnings högsta mål att enbart förmedla kunskap, utan dess mål är att meddela den livgivande kraft som man får endast genom personlig, ömsesidig påverkan i själsligt och andligt avseende. Det är bara liv som ger liv. Vilken förmån hade då inte dessa, som i tre års tid stod i daglig beröring med det gudomliga liv, genom vilket varje livgivande och välsignelsebringande impuls kommit världen till del. Mer än någon av sina kamrater hängav sig Johannes, den älskade lärjungen, åt kraften från detta underbara liv. Han säger: ”Ty livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi vittna därom och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och uppenbarades för oss.” — 1 Joh. 1:2. ”Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja nåd utöver nåd.” — Joh. 1:16.

Hos Jesu apostlar fanns det inte någonting som gav dem några företräden. Det var uppenbart att den framgång de hade i sitt arbete, kom från Gud. Dessa mäns liv, den karaktär de hade utvecklat och det säregna verk som Gud utförde genom dem, är ett bevis för vad Gud kan göra för alla som är villiga att lyda och lära av honom.

Den som älskar Kristus mest, kommer att utföra mest. Det finns ingen gräns för allt det goda som kan utföras av den som låter den helige Ande få verka på hans sinne och som lever ett liv i odelad helgelse åt Gud. Om människor bara ville underordna sig den nödvändiga disciplinen, utan att klaga eller bli trötta på vägen, skulle Gud undervisa dem timme efter timme och dag efter dag. Han längtar efter att få uppenbara sin nåd. Om hans folk ville avlägsna hindren så skulle han utgjuta frälsningen i överflödande strömmar genom mänskliga kanaler. Om vanliga enkla människor uppmuntrades att göra allt det goda de kunde, om ingen sökte dämpa deras iver, skulle det finnas hundratals arbetare för Kristus där det nu bara finns en.

Gud tar människorna sådana som de är och lär dem att utföra tjänst för honom, om de bara vill överlämna sig åt honom. När vi tar emot Guds Ande kommer han att stimulera alla våra förmågor. Under den helige Andes ledning kommer dens sinne, som utan förbehåll helgat sig åt Gud, att utvecklas harmoniskt och stärkas till att förstå och fullfölja det som Gud väntar av honom. En svag, vacklande karaktär blir stark och fast. En fortgående helgelse skapar ett så nära förhållande mellan Jesus och hans efterföljare att en kristen blir lik honom till sinne och livsföring. Genom samvaron med Kristus kommer han att tillägna sig en klarare och vidare utblick. Hans fattningsförmåga kommer att bli mera djupgående och hans omdöme mera balanserat. Den som längtar efter att vara till nytta för Kristus, kommer att stärkas av den livgivande kraften från rättfärdighetens sol, så att han kan bära riklig frukt till Guds ära. Människor med den högsta utbildning i konst och vetenskap har inhämtat djup undervisning av oansenliga kristna, som av omvärlden betecknas som okunniga och obildade. Men dessa föga uppmärksammade Kristi medarbetare hade fått en utbildning i den högsta av alla skolor. De hade suttit vid hans fötter om vilken det har blivit sagt: ”Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar.”

Kapitel 26 - I sin egen stad

Vid de tillfällen då Jesus inte befann sig ute på resor, vistades han i Kapernaum. Därför blev staden känd som ”hans egen stad”. Den låg vid stranden av Galileiska Sjön, nära gränsen till den vackra Genesaretslätten. Den djupa dal, där sjön ligger, ger åt slätten längs dess kuster ett milt klimat. På Jesu tid växte här palmer och olivträd, och här fanns trädgårdar, vingårdar, gröna slätter och blommor i praktfulla färger i stor mångfald, alltsammans vattnat av de strömmar som kom ned från bergen. Spridda runt omkring, på sjöns stränder och på höjderna, som på något avstånd omgav dem, lag städer och byar. Sjön vimlade av fiskebåtar. Överallt var det liv och ivrig verksamhet. Kapernaum var därför väl lämpat att vara mittpunkten för Frälsarens verksamhet. Staden låg vid den stora vägen från Damaskus till Jerusalem, Egypten och Medelhavet, och en huvudort för samfärdseln. Människor från många olika länder passerade igenom staden eller gjorde uppehåll där, för att vila under sina resor fram och tillbaka. Här kunde Jesus träffa människor av alla nationaliteter och samhällsklasser, rika och mäktiga, likaväl som fattiga och anspråkslösa. Hans lära kunde härifrån spridas till alla länder och i många hem. Intresse att studera profetiorna kunde väckas, och uppmärksamheten riktas på Frälsaren, och världen kunde få vetskap om hans uppdrag.

Trots Stora Rådets motstånd mot Jesus väntade folket med iver på hur hans arbete skulle utvecklas. Hela himmelen följde utvecklingen med levande intresse. Änglar var sysselsatta med att bereda vägen för hans verksamhet genom att påverka människorna och dra dem till Frälsaren. Den kunglige ämbetsmannens son i Kapernaum, som Jesus hade botat, blev en av dem som vittnade om hans makt, och ämbetsmannen och hans husfolk vittnade med glädje om sin tro. Då det blev känt att läraren själv befann sig ibland dem, kom hela staden i rörelse. Stora skaror samlades omkring honom. På sabbaten fyllde folket synagogan, så att en stor skara måste återvända hem, eftersom de inte kunde komma in. Alla som hörde Frälsaren, ”häpnade över hans undervisning, ty han talade med makt och myndighet”. (Luk. 4:32.)

”Ty han förkunnade sin lära för dem med makt och myndighet, och icke som deras skriftlärde.” — Matt. 7:29. De skriftlärdes och de äldstes undervisning var kall och formell, liksom en utantill-läxa. För dem hade Guds ord inte någon levande kraft. Deras egna föreställningar och tolkningar framställdes i stället för dess undervisning. I den invanda, rutinmässiga gudstjänsten utgav de sig för att förklara lagen, men ingen inspiration från Gud grep deras egna sinnen eller deras lyssnares. Jesus hade inte något intresse för judarnas olika stridsämnen. Hans uppgift var att förkunna den gudomliga sanningen. Hans ord kastade en flod av ljus över patriarkernas och profeternas undervisning. Skrifterna blev för människorna som en ny uppenbarelse. Aldrig förr hade hans åhörare sett ett sådant djup av betydelse i Guds ord.

Jesus mötte människorna på deras eget område som en, som förstod deras svårigheter. Han gjorde sanningen tilldragande genom att framhålla den på det mest omedelbara och enkla sätt. Hans språk var rent, vårdat och klart som en rinnande bäck. Hans röst ljöd som musik för dem som hade lyssnat till rabbinernas monotona röster. Men även om hans undervisning var enkel,

talade han som en som hade myndighet. Detta ställde hans undervisning i stark kontrast till andras. Rabbinerna uttalade sig med tveksamhet och tvivel, som om Skrifterna kunde utläggas så att de kunde betyda en sak eller också det rakt motsatta. Deras lyssnare blev dagligen invecklade i allt större osäkerhet. Såsom Jesus däremot förklarade Skrifterna, blev de en obestridlig auktoritet. Vad han än talade om, framhölls det med kraft, som om hans ord inte kunde bestridas.

Men ändå var han mera allvarlig än lidelsefull. Han talade som en som hade en bestämd uppgift att utföra. Han förklarade för dem den eviga världens verkligheter. Vad han än talade om, uppenbarade han Gud. Jesus försökte föra människorna ut ur den förblindelsens trollkrets som höll dem upptagna med materiella ring. Han återgav det nuvarande livets angelägenheter deras rätta proportioner. Han fäste mindre avseende vid dem än vid de ting som har evigt värde, men han såg inte bort från deras betydelse. Han lärde människorna att himmelen och jorden är sammanlänkade, och att kunskap om gudomlig sanning gör dem bättre skickade att utföra det dagliga livets plikter. Han talade som en som var förtrogen med himmelen, hade en klar uppfattning om sitt förhållande till Gud, men erkände ändå, att han var ett med varje enskild medlem av den jordiska familjen.

Hans budskap om nåd varierades och avpassades efter lyssnarnas, behov. Han kunde ”hugsvala den trötte” (Jes. 50:4) med ett ord i rätt tid, eftersom ”ljuvlighet” var utgjuten över hans läppar (Ps. 45:3), så att han kunde förmedla sanningens skatter till människorna på det mest tilldragande sätt. Han ägde en taktfullhet som gjorde att han kunde nå fram till dem som var fyllda av fördomar. Han kunde överraska dem med illustrationer som tilldrog sig deras uppmärksamhet. Med fantasins hjälp nådde han fram till människorna. Sina illustrationer hämtade han från förhållandena i det dagliga livet. Även om de var enkla, låg det en sällsam och djup innebörd i dem. Fåglarna, liljorna på marken, sädesslagen, herden och fåren — med sådana saker belyste Jesus odödliga sanningar. När det senare hände att hans åhörare fick se dessa saker i naturen, påminde detta dem alltid om hans ord. Jesu illustrationer påminde dem ständigt om hans undervisning.

Jesus smickrade aldrig människor. Han sade aldrig någonting som kunde stimulera deras böjelser eller inbillningsförmåga, inte heller berömde han dem för deras fyndighet, men djupsinniga, fördomsfria, tänkande människor tog emot hans undervisning och fann, att den ställde deras klokhet på prov. De förundrade sig över den andliga sanning som fick sitt uttryck i detta enkla språk. Människor med den högsta utbildning greps av hans ord, och de okunniga fick alltid nytta av hans undervisning. Han hade ett budskap till de mest okunniga, och han fick också de kringboende folken att förstå, att han hade ett budskap också till dem.

Hans kärleksfulla medkänsla verkade som läkedom på trötta och nedtyngda sinnen. Mitt i den oro som illasinnade fiender rörde upp omkring honom, omgavs han av en fridens och stillhetens atmosfär. Skönheten i hans ansikte, hans älskliga väsen och framför allt den kärlek som kom till uttryck i blick och tonfall, tilltalade alla som inte var förhärdade av otro. Om det inte hade varit för den milda, medkännande anda, som lyste ut från allt han sade och från hans

blick, så skulle han inte ha dragit så stora skaror till sig som nu var fallet. De sjuka som kom till honom, kände att han var intresserad av dem som en trofast och kärleksfull vän. De ville veta mer om de sanningar om vilka han undervisade folket.

Himmelen kom nära. De längtade efter att vara i hans närhet, så att hans kärleks tröst ständigt kunde nå dem. Med stor iver gav Jesus akt på de skiftande ansiktsuttrycken hos sina lyssnare. De ansikten som uttryckte intresse och uppskattning, gav honom stor tillfredsställelse. När sanningens pilar trängde in i själen och bröt ned egenkärlekens barriärer och åstadkom ångerfull villighet till bättring och till sist tacksamhet, blev Frälsaren glad. När han lät blicken glida ut över folkskarorna och upptäckte ansikten som han tidigare hade sett, upplystes också hans eget ansikte av glädje. I dem såg han kommande undersåtar i sitt rike. När den tydligt förklarade sanningen avslöjade en eller annan omhuldad villfarelse lade han märke till de förändrade ansiktsuttrycken, den kalla, avvisande blicken, som talade om att upplysningen var ovälkommen. När han såg människor avvisa fridens budskap, berörde det honom mycket djupt.

Jesus talade i synagogan om det rike som han kommit för att upprätta och om sitt uppdrag att frigöra Satans fångar. Han blev plötsligt avbruten av ett ångestrop. En som var besatt, rusade fram ur folkhopen och ropade: ”Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige.”

Stor oro och förvirring uppstod. Uppmärksamheten drogs från Jesus. Ingen lyssnade längre till hans ord. Detta var också Satans avsikt, när han drev sitt offer till synagogan. ”Men Jesus tilltalade honom strängt och sade: ’Tig, och far ut ur honom!’ Då kastade den onde anden omkull mannen mitt ibland dem och for ut ur honom, utan att hava gjort honom någon skada.”

Denna olyckliga människas sinne hade förmörkats av Satan, men i Frälsarens närvaro lyste en stråle av ljus genom mörkret. En längtan väcktes hos honom efter frihet från Satans herravälde, men demonen satte sig emot Jesu makt. När mannen försökte vädja till Jesus om hjälp, lade den onde anden orden i hans mun och ropade i ångest och fruktan. Den sjuke tycktes glimtvis fatta att han hade kommit i dens närhet, som kunde befria honom, men när han försökte komma inom räckhåll för den mäktiga handen höll en annans vilja honom tillbaka och en annans ord tvingades över hans läppar. Striden mellan Satans makt och hans egen längtan efter frihet var fruktansvärd.

Han som hade övervunnit Satan under frestelsen i öknen stod nu åter ansikte mot ansikte med sin fiende. Demonen sökte nu samla all sin makt för att återvinna herraväldet över sitt offer. Att förlora mark här var att ge Jesus segern. Det såg ut som om den torterade mannen skulle förlora livet i kampen mot den fiende som hade förstört hans mannaålder. Men Frälsaren talade med myndighet och försatte den fångne i frihet. Mannen som varit besatt, stod framför den häpna folkskaran lugn, behärskad och lycklig över sin nyvunna frihet. Till och med demonen hade fått vittna om Frälsarens gudomliga makt.

Mannen tackade nu Gud för sin frigörelse. Det öga som nyss stirrat med sinnesförvirringens glöd, lyste nu av intelligens och fylldes av tacksamhetens tårar. Människorna stod stumma och

häpna. Så snart de återfått talförmågan utbrast den ene efter den andre: ”Vad är detta? Det är ju en ny lära, med makt och myndighet. Till och med de orena andarna befaller han, och de lyda honom.” — Mark. 1:27.

Den hemliga orsaken till den hemsökelse som hade gjort denne man till en fruktansvärd syn för hans vänner och till en börda för honom själv, låg i hans eget liv. Han hade blivit vilseförd av syndiga nöjen och tänkt göra livet till en brokig karneval. Han drömde aldrig om att han skulle bli till skräck för omgivningen och till skam för sin familj. Han menade att han kunde tillbringa sin tid i obetänksamt oförstånd. Men när man en gång kommit ut på det sluttande planet, bär det fort utför. Omåttlighet och lättsinne förkvävde de ädlare dragen i hans natur och Satan fick oinskränkt herravälde över honom.

Samvetsförebråelserna kom för sent. När han var villig att offra sin rikedom och sina nöjen för att återvinna sitt förlorade människovärde, var han ett hjälplöst vrak i den ondes våld. Han hade själv sökt sig till fiendens område, och Satan hade tagit alla hans sinnesförmögenheter i besittning. Frestaren hade förhäxat honom med många lockande föreställningar, men när han äntligen fått den stackars mannen i sitt våld, hade plågoanden blivit obeveklig i sin grymhet och fruktansvärd i sin vredgade hemsökelse. Så går det alltid, då man ger vika för det onda. Det lockande nöjeslivet under ungdomen slutar i förtvivlans mörker eller i en ruinerad själs vanvett.

Samme onde ande som frestade Jesus i öknen och som hade makten över den besatte i Kapernaum, behärskade också de vantrogna judarna. Hos dem klädde han sig i en förljugen fromhet och bedrog dem i fråga om deras motiv för att avvisa Frälsaren. Deras läge var betydligt mera hopplöst än den sjukes, eftersom de inte kände något behov av Jesus och därför hölls i ett fast grepp under Satans makt.

Under den tid Jesus personligen utförde sitt verk bland människorna, sökte också mörkrets makter utveckla sin största aktivitet. Under årtusenden hade Satan och de fallna änglarna sökt behärska människorna till kropp och själ för att föra dem in i synd och lidande. Sedan anklagade Satan Gud för de olyckor som följde. Jesus uppenbarade för människorna Guds verkliga natur. Han bröt ner den ondes makt och satte de fångna i frihet. Nytt liv, kärlek och kraft från himmelen påverkade människorna, och därför reste sig mörkrets furste för att hävda sitt rikes dominans. Satan mobiliserade alla sina styrkor för att vid varje tillfälle bekämpa Jesu verk.

Så kommer det också att bli i den stora slutstriden mellan rättfärdighet och synd. Medan nytt liv, ljus och kraft strömmar ned från höjden över Kristi efterföljare, skall också ny livaktighet från mörkrets makter sätta Satans krafter i rörelse. Varje jordisk naturkraft skall intensivt laddas till det yttersta. Med den förslagenhet han förvärvat under den mångtusenåriga striden, maskerar det ondas furste sin verksamhet. Han framträder som en ljusets ängel, och stora människoskaror skall ”avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror”. (1 Tim.4:1.)

På Jesu tid hade Israels ledare och lärare inte längre någon kraft att motsätta sig Satans verksamhet. De försummade det enda medel genom vilket de kunde ha gjort motstånd mot ondskans makter. Det var genom Guds ord Jesus segrade över den onde. Israels ledare bekände

sig vara Guds ords uttolkare, men hade studerat det enbart för att stödja traditioner och genomdriva sina egna föreskrifter. Genom sin misstolkning hade de gett Skrifterna en innebörd som Gud aldrig hade lagt i dem. Deras mystiska förklaring fördunklade det som Gud hade gjort klart. De tvistade om tekniska bagateller och förnekade praktiskt taget de mest väsentliga sanningarna. På detta sätt spreds otron vitt omkring. Guds ord berövades sin kraft, och onda andar arbetade såsom de ville.

Historien upprepar sig. Med den öppna Bibeln framför sig och med anspråk på att visa aktning för dess lära ödelägger många av de religiösa ledarna i vår tid tron på Bibeln som Guds ord. De sysslar med att plocka sönder Ordet och sätter sina egna uppfattningar högre än dess tydliga undervisning. I deras händer mister Guds ord sin förnyande kraft. Detta är orsaken till att vantron grasserar ohämmat och ogudaktigheten överflödar.

När Satan har undergrävt tron på Bibeln, leder han människorna att ur andra källor söka ljus och kraft. På så satt nästlar han sig in. De som vänder sig bort från Bibelns rena lära och den helige Andes överbevisande kraft öppnar dörren för demonerna. Kritik och spekulation angående Bibelns ord har berett vägen för spiritualism och teosofi, dessa moderna former av gammal avgudadyrkan, så att de fått fotfäste även i samfund som bekänner sig tillhöra Herren Jesus Kristus.

Sida vid sida med evangelii förkunnelse i världen är krafter i rörelse som inte är något annat än verktyg för lögnens makter. Många söker kontakt med dessa enbart av nyfikenhet, men då de ser bevis på en övernaturlig makt, snärjs de mer och mer, tills de helt står under inflytande även vilja som är starkare än deras egen. De kan inte undkomma denna mystiska makt. Så bryts själens försvar ned. Därefter har de inte något skydd mot synden. När en gång Guds ord och den helge Andes inflytande avvisats, vet ingen hur djupt de kan sjunka. Hemliga synder och obehärskade lidelser kan hålla en människa lika hjälplöst fången som den besatte i Kapernaum. Ändå behöver vårt läge inte vara hopplöst.

Vi kan övervinna det onda på samma sätt som Jesus övervann — med hjälp av Guds ord. Gud övertar inte ledningen av vårt liv utan vårt samtycke. Men om vi vill lära känna hans vilja och följa den, har han lovat och sagt: ”I skolen då förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria.” ”Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från Gud.” — Joh. 8:32; 7:17. Genom att tro på dessa löften kan varje människa befrias från villfarelsens snaror och syndens makt.

Vi har alla var och en frihet att välja under vilken makts kontroll vi vill stå. Ingen kan falla så djupt, ingen kan bli så fördärvad att han inte kan få frihet i Jesu Kristus. Den besatte kunde i stället för att bedja endast säga det som Satan framtvingade, men hans innersta, outtalade vädjan blev ändå hörd. Även om det inte kan sägas i ord skall ropet från en människa i nöd inte lämnas obeaktat. Den som utan förbehåll överlämnar sig åt himmelens Gud, skall inte utlämnas till Satans makt eller till sin egen naturs svaghet. Av Frälsaren får de denna inbjudan, att de skall ”söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste man göra med mig”. (Jes. 27:5.)

Mörkrets makter kommer att göra allt de kan för att behålla en människa i sitt våld, men Guds änglar skall strida för varje sådan människa med överlägsen styrka. Herren säger: ”Kan man taga ifrån hjälten hans byte eller rycka fångarna ifrån den som har segerns rätt? Om än så vore, säger Herren, om man än kunde taga ifrån hjälten hans fångar och rycka bytet ur den väldiges hand, så skulle jag dock själv stå emot dina motståndare, och själv skulle jag frälsa dina barn.” — Jes. 49:24, 25.

Under det församlingen i synagogan fortfarande stod som förlamad i sin fruktan, drog sig Jesus tillbaka till Petrus’ hem för att vila. Men också här hade en skugga trängt in. Petrus’ svärmoder hade drabbats av en svår feber. Jesus botade henne, och den sjuka steg upp och betjänade Mästaren och hans apostlar. Ryktena om vad Jesus gjort spreds snabbt genom Kapernaum. Av fruktan för rabbinerna vågade folket inte komma för att bli botade under sabbaten, men så snart solen hade gått ned bakom horisonten, kom folkskarorna i rörelse. Från hemmen, från verkstäderna, som för många var deras bostäder, trängdes stadens folk på väg mot det anspråkslösa hus, där Jesus uppehöll sig. De sjuka bars dit på bårar, de kom stapplande på kryckor eller de kom vacklande och svaga med vänners hjälp till Frälsaren.

Timme efter timme fortsatte de att komma och gå, eftersom ingen kunde veta om läkaren skulle finnas ibland dem nästa dag. Aldrig tidigare hade Kapernaum upplevt en dag som denna. Luften var fylld av segersånger och befrielserop. Frälsaren gladde sig över den glädje han hade väckt. När han såg de sjuka som kom till honom greps han av medkänsla och han gladde sig över sin makt att kunna återge dem hälsa och lycka. Först när den siste av de sjuka hade blivit botad avbröt Jesus sitt arbete. Det var redan sent på natten då folkskaran började skingras och det blev stilla och tyst i Simon Petrus’ hem. Den långa, påfrestande dagen var slut och Jesus sökte vila. Men medan staden ännu låg försänkt i sömn, stod Frälsaren upp ”medan det ännu var mörkt”, och ”gick åstad bort till en öde trakt, och bad där”. (Mark. 1:35.)

Så gick dagarna i Jesu jordiska liv. Han lät ofta sina närmaste medarbetare få gå och besöka sina hem och vila sig, men på ett stillsamt sätt motsatte han sig deras försök att ta honom själv bort ifrån hans arbete. Han arbetade hela dagen med att undervisa de okunniga, bota de sjuka, ge de blinda deras syn och mätta de hungriga. Men när kvällen kom eller tidigt på morgonen gick han ut till sin böneplats i bergen för att umgås med sin Fader. Ofta tillbringade han hela natten i bön och meditation för att i daggryningen vända tillbaka till sitt arbete bland folket.

Tidigt på morgonen kom Petrus och hans kamrater till Jesus och talade om för honom att folket i Kapernaum redan sökte efter honom. Apostlarna hade blivit bittert besvikna över det mottagande Jesus dittills hade fått. Myndigheterna i Jerusalem sökte efter ett tillfälle att döda honom. Till och med hans egen stads människor hade sökt beröva honom livet, men i Kapernaum hälsades han välkommen med glädjefylld entusiasm, och hoppet tändes på nytt hos apostlarna. Kanske det just skulle bli bland de frihetsälskande galiléerna som några skulle visa sig villiga att kämpa för det nya riket. Men med förundran hörde de Jesu ord: ”Också för de andra städerna måste jag förkunna evangelium om Guds rike, ty därtill har jag blivit utsänd.”

I den upphetsade spänning som rådde i Kapernaum, låg en risk för att Jesu egentliga uppdrag skulle falla i glömska. Han var inte nöjd med att tilldra sig uppmärksamhet bara som undergörare eller läkare för kroppens sjukdomar. Han försökte dra människorna till sig som deras Frälsare. Medan folket ivrigt omfattade tron på att han kommit som en konung för att upprätta ett jordiskt rike, ville han vända deras tankar bort ifrån det jordiska till det andliga. Enbart världslig framgång skulle hindra honom i hans arbete.

De sorglösa människornas undran gjorde honom orolig. Han hade inte något behov av att hävda sig själv. Den hyllning världen ger, ställning, rikedom och snille var främmande för Människosonen. Jesus använde sig aldrig av de medel som människorna brukar använda för att vinna ära eller framtvinga hyllning. Århundraden före hans födelse hade profeten sagt om honom: ”Han skall icke skria eller ropa och icke låta höra sin röst på gatorna. Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka; han skall i trofasthet utbreda rätten. Hans kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han har grundat rätten på jorden.” — Jes. 42:2-4.

Fariséerna försökte hävda sig genom sina skrupulöst noggrant iakttagna ceremonier och ett skrytsamt utförande av välgörenhet och gudstjänstceremonier. De visade sitt nit genom att göra religionen till föremål för diskussion. Dispyterna mellan motsatta riktningar var högljudda och unga. Det var inte ovanligt att man på gatorna fick höra rösterna från en vredgad ordstrid mellan högt ansedda laglärare.

Jesu liv stod i stark kontrast till allt detta. Aldrig fann man honom inbegripen i någon högljudd diskussion. Aldrig såg man honom skrytsamt utföra sin gudstjänst. Han försökte aldrig göra sig populär bland folket. Jesus var fördold i Gud, och Gud uppenbarades genom sin Sons liv och väsen. Det var till denna uppenbarelse Jesus ville dra människors uppmärksamhet. Det var den som de skulle hylla. Rättfärdighetens sol gick inte upp över världen i sin härlighet för att blända sinnena med sin glans. Det sägs om Kristus: ”Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens.” — Hos. 6:3. Stilla och milt gryr dagen och driver undan nattens mörker och väcker jorden till nytt liv. Så gick också rättfärdighetens sol upp med ”läkedom under sina vingar”. (Mal. 4:2.)

Kapitel 27 - Hans läkande makt

Av alla de sjukdomar som förekom i Orienten var spetälska den mest fruktade. Den var obotlig och smittsam. Dess fruktansvärda verkan på sina offer fyllde även de modigaste med skräck. Bland judarna betraktades den som en straffdom för synd och därför kallades den ”slaget” eller ”Guds finger”. Eftersom den gick så på djupet, var så outplånlig och dödlig, betraktades den som en bild av synden. Enligt lagritualen förklarades den spetälske som oren. I likhet med den som redan var död, uteslöts han från samhällets gemenskap. Vadhelst han rörde vid blev orent. Luften besmittades av hans andedräkt. Den som misstänktes för att ha sjukdomen, måste framträda inför prästerna som skulle undersöka honom och avgöra hans öde. Om deras dom löd på spetälska, avskildes han från sin familj och uteslöts ur Israels församling och dömdes till att umgås endast med sådana som redan drabbats av sjukdomen. Lagen var omutlig i sitt krav. Inte ens konungar eller härskare utgjorde något undantag. En monark som angreps av denna fruktansvärda sjukdom, måste avstå från spiran och fly bort ur samhället.

Utdriven från sina vänner och sin släkt måste den spetälske bära sjukdomens förbannelse. Det var hans plikt att tillkännage sin egen misär, riva sönder sina kläder och ropa högt för att varna alla för att komma för nära hans smittfarliga kropp. Ropet: ”Oren, oren” som ljöd med sorgmodig stämma från de ensamma utstötta, var en signal som väckte fruktan och vämjelse. I de trakter där Jesus verkade fanns det många av dessa sjuka. Ryktet om hans arbete och underverk nådde dem och tände hos dem en gnista av hopp. Sedan profeten Elias dagar hade ett sådant under som att en spetälsk blivit botad, aldrig förekommit. De vågade därför inte vänta att Jesus skulle göra vad han hittills inte hade gjort för någon annan. Där fanns emellertid en som hade börjat hoppas. Ändå visste han inte hur han skulle kunna komma i kontakt med Jesus. Hur skulle han kunna nå Botaren, utestängd som han var från allt umgänge med sina medmänniskor? Han ifrågasatte dessutom om Jesus verkligen ville hjälpa honom. Skulle han stanna och låta sin uppmärksamhet riktas mot en som man trodde hade drabbats av Guds straffdom? Skulle han inte som fariséerna och även läkarna uttala en förbannelse över honom och varna honom för att komma för nära de platser där människor bodde och levde? Han tänkte på allt han hade hört om Jesus. Ingen som sökte hans hjälp hade blivit avvisad. Den stackars mannen beslöt sig för att söka finna Frälsaren. Även om han inte fick komma in i städerna, kunde det ju finnas en möjlighet att han skulle kunna träffa honom på en eller annan byväg ute på bergssluttningarna eller sammanträffa med honom när han undervisade utanför städerna. Svårigheterna var stora, men att träffa Jesus var hans enda hopp.

Den spetälske får veta var Frälsaren finns. Jesus undervisar vid sjön och folket samlas omkring honom. Där den spetälske står på långt avstånd, uppfångar han några få ord från Frälsaren. Han ser honom lägga sin hand på sjuka. Han ser lama, blinda och döende människor resa sig upp med återvunnen hälsa och tacka Gud för sitt tillfrisknande. Hans tro och förhoppningar blir starkare. Han drar sig allt närmare och närmare den församlade folkskaran. De försiktighetsmått han måste iaktta, faran att sprida smitta och den fruktan och avsky varmed

alla människor betraktade honom, allt detta är nu glömt. Kvar står endast hoppet om att bli botad.

Hans utseende är motbjudande. Sjukdomen har fått ett fruktansvärt grepp om honom. Hans härjade kropp är hemsk att se. När folket får se honom, drar de sig tillbaka med förskräckelse. De nästan trampar ned varandra i sin iver att undvika att komma för nära honom. En del försöker förmå honom att inte närma sig Jesus, men förgäves. Han varken hör eller ser dem. Deras tillmälen och förbannelser är bortkastade på honom. Han ser endast Guds Son. Han hör endast den röst som ger den döende nytt liv. Han tränger sig fram och kastar sig ned för Jesu fötter med ropet: ”Herre, vill du, så kan du göra mig ren!”

”Jag vill, bliv ren”, svarade Jesus, och lade sin hand på honom. — Matt. 8:2, 3.

Ögonblickligen skedde en markant förändring med din spetälske. Hans kropp blev frisk, hans nerver återfick sin känselförmåga och hans muskler blev spänstiga. Den grova, skorviga huden som är utmärkande för spetälska, försvann, och en mjuk och skär hud, som på ett friskt barn, tog dess plats. Jesus uppmanade mannen att inte för någon tala om vad som hade skett utan genast gå och offra ett tackoffer i templet. Ett sådant offer kunde inte frambäras, förrän prästerna undersökt mannen och förklarat honom vara frisk från sjukdomen. Hur ovilliga de än var att fullgöra en sådan tjänst kunde de ju inte undandra sig sin skyldighet.

Det sätt på vilket Bibeln återger Jesu ord visar vilken vikt han lade vid nödvändigheten av tystnad och snabb handling.

”Se till”, sade Jesus, ”att du icke säger detta för någon; men gå bort och visa dig för prästen, och frambär den offergåva, som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.”

Om prästerna hade känt till de verkliga förhållandena kring den spetälskes botande, hade kanske deras hat mot Jesus förmått dem att göra en falsk bedömning. Jesus ville därför att mannen skulle visa sig i templet, innan ryktet om hans botande hade nått dem. På så sätt kunde man vara säker på att få ett opartiskt bedömande. Sedan kunde den botade än en gång förena sig med sin familj och sina vänner.

Det fanns också andra saker som Jesus tänkte på när han förmanade mannen att ingenting säga till någon. Frälsaren visste att hans fiender ständigt sökte begränsa hans verksamhet och få folket att vända sig bort från honom. Han visste att om botandet av den spetälske utbasunerades, skulle andra som led av denna fruktansvärda sjukdom strömma till honom. Man skulle börja tala om att folket kunde bli besmittat genom att komma i kontakt med dem. Många av de spetälska skulle inte använda sig av sin nyvunna hälsa på ett sådant sätt att de skulle bli till välsignelse för sig själva eller andra. Och genom att samla spetälska omkring sig, skulle han väcka klagomål över att han överträdde de i ceremoniallagen fastställda föreskrifterna. Därigenom skulle hans möjligheter att förkunna evangelium bli begränsade.

Jesu varning visade sig vara berättigad. En mängd människor hade bevittnat den spetälskes botande. De var ivriga att få höra prästernas dom. Då mannen kom tillbaka till sina vänner blev

uppståndelsen stor. Trots Jesu varning gjorde mannen inte några försök att dölja att han blivit botad. Det skulle visserligen ha varit omöjligt att hålla det hemligt, men den spetälske omtalade det överallt. I tron att det bara var Jesu anspråkslöshet som var orsaken till att han fått detta förbud, vandrade han omkring och berättade om den store Botarens makt. Han förstod inte att varje sådant underverk gjorde prästerna och de äldste ännu mer uppretade och fasta i sitt beslut att röja Jesus ur vägen. Mannen som hade blivit botad betraktade hälsan som ovärderlig. Han gladde sig över att äga sin mandoms fulla kraft och över att vara återförenad med sin familj och med samhället. Han fann det omöjligt att avhålla sig från att tala om den läkare som hade gjort honom frisk. Men hans sätt att utbasunera händelsen blev ett hinder för Frälsarens verksamhet. Det kom folket att samlas omkring Jesus i sådana mängder att han blev tvungen att tillfälligt avbryta sitt arbete.

Allt som Jesus gjorde i sin verksamhet hade vittgående avsikter. Det inbegrep inte bara det som kom fram i själva handlingen. Så var också förhållandet i den spetälskes fall. Under det att Jesus hjälpte alla som kom till honom, längtade han efter att också hans välsignelser skulle kunna nå dem som inte kom. Under det att han drog till sig tull- och skatteindrivare, människor som bekände sig till andra religioner och samariter, längtade han efter att hans undervisning också skulle nå prästerna och lärarna som gick instängda i sina fördomar och traditioner. Han lämnade inte några medel oprövade genom vilka han skulle kunna vinna deras uppmärksamhet. Då han sände den botade spetälske till prästerna, gav han dem ett bevis som avsåg att undanröja deras fördomar.

Fariséerna hade förklarat att Jesu undervisning stod i motsättning till den lag som Gud hade gett genom Moses, men de föreskrifter han gav den botade spetälske, att frambära ett tackoffer i överensstämmelse med lagen, omkullkastade denna anklagelse. Detta var ett tillfredsställande bevis för alla som var villiga att låta sig övertygas. Ledarna i Jerusalem hade sänt ut spioner för att söka finna någonting som skulle ge dem orsak att röja Jesus ur vägen. Han svarade med att ge dem ett tydligt bevis på sin kärlek till människorna, sin aktning för lagen och sin makt att frälsa från synd och död. Därför förklarade han: ”De hava bevisat mig ont för gott och hat för min kärlek.” — Ps. 109:5. Han som på berget hade förklarat ”älsken edra ovänner” (Matt. 5:44), var själv ett föredöme ifråga om denna princip, i det att han inte återgäldade ”ont med ont, icke smädelse med smädelse”, utan tvärtom välsignade dem. (1 Petr. 3:9.)

Samma präster som hade bannlyst den spetälske, bekräftade nu hans botande. Friskförklarandet, som blev offentligt kungjort och registrerat, blev ett gällande bevis till Jesu förmån. Eftersom den botade mannen, i överensstämmelse med prästens egen försäkran om att det inte fanns några spår kvar av sjukdomen hos honom, här intogs i Israels församling, blev han själv ett levande vittne om sin välgörare. Med glädje frambar han sitt offer och lovprisade Jesu namn. Prästerna var överbevisade om Frälsarens gudomliga makt. De hade fått tillfälle att lära känna sanningen och att dra fördel av den upplysning de fått. Om de förkastade den skulle den gå dem förbi och aldrig mer komma tillbaka. Många förkastade den också, men ändå gavs den inte förgäves. Många påverkades utan att man ändå kunde se någon verkan av den. Under

vår Frälsares liv på jorden tycktes hans kärleksverk inte väcka något gensvar hos prästerna, men efter hans himmelsfärd blev en stor del av prästerna ”lydiga och trodde”. (Apg. 6:7.)

När Jesus renade den spetälske från hans fruktansvärda sjukdom blev det en bild av det som han gör då han renar människan från synd. Den man som kom till Jesus ”var full av spetälska”. Det dödliga giftet hade spritt sig i hela hans kropp. Apostlarna försökte hindra sin Mästare från att röra vid honom. Den som rörde vid en spetälsk blev ju själv oren. Men Jesus blev inte smittad av att lägga sin hand på den sjuke. Hans beröring gav i stället livgivande kraft. Den spetälske blev renad. Så är det också med syndens spetälska. Den är djupt rotad, dödsbringande och omöjlig att befria sig ifrån genom egen kraft. ”Hela huvudet är ju krankt, och hela hjärtat är sjukt. Ifrån fotbladet ända upp till huvudet finnes intet helt, blott sårmärken och blånader och friska sår.” Jes. 1 :5, 6.

Men Jesus som kom ”i mänskligt kötts gestalt” blev inte smittad. Hans närvaro hade ett renande inflytande på syndaren. Var och en som faller ner för hans fötter och i tro säger: ”Herre, vill du, så kan du göra mig ren”, skall få till svar: ”Jag vill, bliv ren.” — Matt. 8:2, 3.

I vissa fall av botande gav Jesus inte omedelbart den välsignelse som man sökte. Men när det gällde spetälska var bönen knappt uttalad, förrän den besvarades. När vi beder om jordiska välsignelser, kanske svaret dröjer eller också ger Gud oss något annat än det som vi begär, men så är det inte när vi ber om rening från synd. Det är hans vilja att befria oss från synden, att göra oss till sina barn och göra det möjligt för oss att leva ett rent liv.

Kristus har ”utgivit sig själv för våra synder för att rädda oss från den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faders vilja”. (Gal. 1:4.) ”Och detta är den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja om något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi veta att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi ock att vi redan hava det som vi hava bett honom om.” — 1 Joh. 5:14, 15. ”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” — 1 Joh.1:9.

När Jesus botade den lame i Kapernaum framhöll han just detta. Det var för att bevisa sin makt att förlåta synder som han utförde underverket. Botandet av den lame mannen illustrerar andra dyrbara sanningar. Berättelsen härom är full av hopp och tröst. Genom den bild den ger av de klandrande fariséerna, innehåller den också en varning.

Liksom den spetälske, hade den lame förlorat allt hopp om tillfrisknande. Hans sjukdom var en följd av ett liv i synd. Hans lidande förbittrades av samvetskval. Han hade långt dessförinnan sökt fariséernas och läkarnas hjälp i hopp att få lindring från själsligt lidande och fysiska plågor. Men de fastslog kallt, att han var obotlig och överlämnade honom åt Guds vrede. Fariséerna ansåg sjukdom vara ett bevis på Guds missnöje. De höll sig på avstånd från de sjuka och behövande. Ändå var det ofta just dessa som höll sig själva för heliga, som var större syndare än de lidande som de fördömde.

Den lame mannen var helt och hållet hjälplös. Då han inte såg någon möjlighet till hjälp från något håll, hade han sjunkit ned i förtvivlan. Då fick han höra om det förunderliga som Jesus hade gjort. Man berättade för honom om andra syndiga och hjälplösa människor som hade blivit botade, och att till och med spetälska hade blivit renade. Och de vänner som berättade detta för honom, uppmuntrade honom att tro, att också han skulle kunna bli frisk, om han bara bleve förd till Jesus. Men hans hopp slocknade, när han tänkte på hur han dragit på sig sin sjukdom. Han fruktade att den renhjärtade Läkaren inte skulle vilja ha honom i sin närhet.

Han längtade inte så mycket efter att bli fysiskt frisk som efter att bli befriad från sina samvetsförebråelser. Om han bara finge komma till Jesus och få förlåtelse för sin synd och frid med Gud, skulle han vara nöjd, antingen han finge leva eller dö. Den dödssjuke mannen ropade inom sig: Om jag bara kunde komma i hans närhet! Det var ingen tid att förlora. Redan visade hans utmärglade kropp tecken till att tyna bort. Han vädjade till sina vänner om att bära honom på en bår till Jesus. Med glädje gjorde de som han ville. Men folkskaran var så tät utanför det hus där Frälsaren var, att det var omöjligt för den sjuke mannen att komma fram till honom eller ens komma så nära, att de kunde höra hans röst.

Jesus undervisade i Petrus' hem. Som vanligt satt apostlarna tätt intill honom. ”Där sutto några fariséer och laglärare — sådana hade nämligen kommit dit från alla byar i Galiléen och Judéen och från Jerusalem.” De hade kommit dit som spioner för att få något att anklaga Jesus för. Förutom dessa ämbetsmän, trängdes en blandad hop av nitiska, respektfulla, nyfikna och icke-troende människor. Olika nationer och samhällsklasser var representerade. ”Och Herrens kraft verkade, så att sjuka blevo botade av honom.” Livets Ande hade utgjutits över de församlade, men fariséerna och de lagkloka kunde inte känna dess närvaro. De var inte medvetna om att någonting saknades i deras eget liv. Botande var därför ingenting för dem. ”Hungriga har han mättat med sitt goda, och rika har han skickat bort med tomma händer.” — Luk. 1:53.

Gång på gång försökte bärarna tränga sig fram genom mängden med den lame, men förgäves. Den sjuke mannen såg sig omkring under allt starkare ångest. När den efterlängtade hjälpen var så nära, kunde han inte uppge hoppet. På hans begäran bar hans vänner honom upp på taket, som de bröt upp. Sedan sänkte de honom ned och lade honom vid Jesu fötter. Jesus avbröt sin undervisning. Frälsaren såg ned i det sorgsna ansiktet. Han såg de bedjande ögonen riktade mot sig. Han förstod allt. Det var han själv som dragit denna tvivlande och modlösa människa till sig. Ännu medan den sjuke låg i sitt hem hade Frälsaren väckt hans samvete. När han ångrade sin synd och trodde på Jesu makt att göra honom frisk, hade Frälsarens livgivande nåd fyllt hans sinne. Jesus hade sett den första gnistan av tro växa till förvissning om, att han var syndarens enda hjälp. Han hade sett denna tro växa sig starkare vid varje nytt försök att komma i hans närhet.

Med ord som ljöd som musik för den sjuke, sade Frälsaren: ”Min vän, dina synder äro dig förlåtna.” Ångestens börda försvann. Förlåtelsens frid fyllde honom, och hans ansikte lyste. Hans fysiska smärtor hade upphört. Hela hans varelse var förvandlad. Den hjälplöse lame var

botad. Den skuldtyngde syndaren hade fått förlåtelse! Med rättfram tro tog han emot Jesu ord om det nya livets gåva. Han frågade inte mera utan låg där i glädjefull tystnad, alltför lycklig för att säga något. Ett himmelskt ljus återspeglades i hans ansikte. Folket betraktade scenen med vördnadsfull undran.

Med spänning hade rabbinerna väntat för att få se, hur Jesus skulle behandla detta fall. De kom ihåg att mannen hade vänt sig till dem för att få hjälp och att de hade avslagit hans begäran, utan att ge honom något hopp eller visa honom någon sympati. De hade inte ens nöjt sig med detta, utan hade också sagt att han drabbats av Guds förbannelse för sina synder. Allt detta kom de tydligt ihåg, när de såg den sjuke mannen framför sig. De lade märke till det intresse varmed alla betraktade scenen. De kände en ökande fruktan för, att de skulle förlora sitt inflytande över folket.

Dessa folkets ledare sade ingenting till varandra men då de såg på varandra, kunde de hos varandra läsa samma tanke, att någonting måste göras för att hejda denna känslostorm. Jesus hade förklarat att den lames synder hade blivit förlåtna. Fariséerna betraktade dessa ord som hädelse och ansåg nu att de kunde framställa det som ett brott som medförde dödsstraff. De tänkte: ”Han hädar ju. Vem kan förlåta synder, utom Gud allena?” — Mark. 2:7.

Jesus sig nu på de skriftlärde på ett sätt som kom dem att rygga tillbaka och sade: ”Vad är det I tänken i edra hjärtan? Vilket är lättare, att säga: ’Dina synder äro dig förlåtna’, eller att säga: ’Stå upp och gå?’ Men för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, så säger jag dig . . . ’Stå upp, tag din säng och gå hem’.” Han som hade blivit buren till Jesus på en bår, reste sig nu upp med en ynglings spänstighet och styrka. Det livgivande blodet strömmade genom hans ådror. Organen i hans kropp kom i funktion. Hälsans friska färg efterträdde den döendes blekhet. ”Då stod han strax upp i deras åsyn och tog sängen, som han hade legat på, och gick hem, prisande Gud. Och de grepos alla av bestörtning och prisade Gud; och de sade, fulla av häpnad: ’Vi hava i dag sett förunderliga ting’.”

Vilken kärlek visade inte Jesus, då han böjde sig ned för att bota de syndbetyngda och bedrövade! Gudomen sörjer över och lindrar sjukdom och lidande hos människor. Vilken förunderlig kraft som på detta sätt verkade till människors bästa! Vem kan då tvivla på frälsningens budskap? Vem kan avvisa en medkännande Återlösares välvilja?

Det var ingenting mindre än skapande kraft som hade återgett denna döende människa hennes hälsa. Det var samma röst som gav människan liv, då hon skapades av jordens stoft. Och samma kraft som hade gett kroppen liv, hade förvandlat sinnet. Han som vid skapelsen ”sade, och det vart” och som ”bjöd, och det stod där” (Ps. 33 :9), hade talat liv till den som var andligt död i överträdelser och synder. Kroppens botande var ett bevis på den makt som hade förnyat sinnet. Jesus bjöd den lame mannen att stå upp och gå ”för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder”.

Den lame hade i Jesus funnit bot för både kropp och själ. Det andliga botandet hade följts av fysisk hälsa. Betydelsen av detta får inte förbises. Det finns idag tusentals människor som lider

av fysiska sjukdomar och som i likhet med den lame längtar efter att få höra orden: ”Dina synder äro dig förlåtna.” Syndens börda med dess kraftlöshet och otillfredsställda begär utgör underlaget för deras sjukdomar. De kan inte finna någon lindring, förrän de kommer till honom som botar själen. Den frid som ingen annan än han kan ge, kommer att ge sinnet styrka och kroppen hälsa.

Jesus kom för att ”göra om intet djävulens gärningar”. (1 Joh. 3:8.) ”I det var liv” (Joh. 1:4), och han säger: ”Jag har kommit, för att de skola hava liv och hava över nog.” — Joh. 10:10. Han är ”en levandegörande ande”. (1 Kor. 15:45.) Han har alltjämt samma livgivande kraft som då han på jorden botade de sjuka och sade till människorna, att deras synder hade blivit förlåtna. ”Han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister.” — Ps. 103:3.

Den effekt som botandet av den lame hade på folket var, som om himmelen hade öppnats och den himmelska världens härlighet hade blivit uppenbarad. Då den botade mannen gick genom folkskaran och lovade Gud för varje steg han tog och bar sin börda så lätt som en fjäder, vek folket åt sidan för att ge honom plats. De stirrade på honom med skräckfylld vördnad, i det att de stilla viskade till varandra: ”Vi hava i dag sett förunderliga ting.”

Fariséerna stod mållösa och förkrossade över sitt nederlag. De förstod att detta inte var något lämpligt tillfälle att med sin avundsjuka påverka folket. Det säregna som hänt med denne man, som de överlämnat åt Guds vrede, hade gjort ett så djupt intryck på folket, att de skriftlärde för ögonblicket fullständigt hade ställts åt sidan. Fariséerna såg att Jesus hade en makt som de tillskrivit Gud. Ändå stod den stilla värdigheten i hans sätt i stark kontrast till deras eget överlägsna uppträdande. De var förvirrade och generade. De insåg ett högre väsens närvaro, men ville inte erkänna det. Ju starkare bevisen var för att Jesus hade makt på jorden att förlåta synder, dess bestämdare förskansade de sig bakom sin otro. Från Petrus’ hem, där den lame blivit botad, gick de bort för att tänka ut nya sätt genom vilka de skulle kunna röja Guds Son ur vägen.

Elakartade och djupt rotade sjukdomar hade botats genom Jesu makt, men själens sjukdomar fick ett fastare grepp om dessa, som vägrade att se verkligheten i ögonen. Spetälska och förlamning var inte så fruktansvärda som fanatism och otro.

Det blev stor glädje i den lame mannens hem, när han återvände frisk och med lätthet bar den bår, på vilken han för endast några timmar sedan sakta burits bort från hemmet. Familjens medlemmar samlades omkring honom och grät av glädje. De kunde knappt tro sina ögon. Han stod nu framför dem i sin fulla kraft. Dessa armar som de sett livlösa, reagerade snabbt efter mannens vilja. Musklerna som varit slappa och blytunga, var nu spänstiga och starka. Han gick ledigt och obehindrat. Glädje och hopp var skrivet i varje linje i hans ansikte. Ett uttryck av renhet och frid hade ersatt syndens och lidandets märken. Glada tacksägelser uppsteg från detta hem. Gud förhärligades genom Sonen, som hade gett den hopplöse nytt hopp och den kraftlöse ny styrka. Denne man och hans familj var redo att ge sina liv åt Jesus. Inga tvivel skymde deras

tro, ingen otro störde deras tillgivenhet till honom, som fört ljuset till deras av sjukdom och synd fördystrade hem.

Kapitel 28 - Skatteindrivare tänker om

Inga romerska ämbetsmän i Palestina var mer hatade än tulltjänstemännen. Det var en ständig irritation för judarna att en främmande makt bestämde deras skatter. Detta var ju en påminnelse om att de inte längre var fria. Skatteindrivarna var inte bara redskap för det romerska förtrycket. De var också ofta utsugare för egen räkning och berikade sig på folkets bekostnad. En jude som tog emot detta ämbete av romarna, betraktades som landsförrädare och ställdes i klass med samhällets avskum. Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 9:9-17; Markusevangeliet 2:14-22; Lukasevangeliet 5:27-39.

Till denna klass hörde Levi Matteus, som utsågs näst efter de fyra apostlarna som vid Genesaret utvalts att samarbeta med Jesus. Fariséerna hade bedömt Matteus efter hans yrke, men Jesus såg hos honom ett sinne som var öppet att ta emot evangelium. Matteus hade snabbt förstått Frälsarens undervisning. Då Guds upplysande Ande avslöjade hans synd, längtade han efter att söka hjälp hos Jesus. Han var emellertid van vid rabbinernas avvisande hållning och hade inte några förhoppningar om att denne store Lärare skulle lägga märke till honom.

Då tulltjänstemannen en dag satt vid sitt bord, såg han Jesus närma sig. Stor var hans förvåning när han hörde orden riktas till sig: ”Följ mig!” Matteus ”lämnade . . . allt och stod upp och följde honom”. Han tvekade inte, frågade ingenting, tänkte inte på sin lönande anställning som han nu tänkte byta mot fattigdom och ett hårt liv. Det räckte för honom att han fick vara tillsammans med Jesus, att han skulle få lyssna till hans ord och förena sig med honom i hans arbete. Detsamma var förhållandet med de apostlar som tidigare kallades. Då Jesus bjöd Petrus och hans kamrater att följa honom, lämnade de ögonblickligen sina båtar och nät. Några av dessa apostlar hade familjer som var beroende av dem för sitt livsuppehälle. Men då de tog emot Frälsarens inbjudan, tvekade de inte eller frågade: ”Hur skall jag kunna leva och underhålla min familj?” De lydde kallelsen. Då Jesus senare frågade dem: ”’När jag sände eder åstad utan penningpung, utan ränsel, utan skor, icke fattades eder då något?’ De svarade: ’Intet’.” — Luk. 22:35.

Både Matteus med sin rikedom och Andreas och Petrus i sin fattigdom ställdes inför samma prov. Var och en av dem visade samma hängivenhet. I medgångens ögonblick, då garnen var fulla av fisk och impulserna från det gamla livet var som starkast, bad Jesus fiskarna vid sjön att lämna allt för att ägna sig åt evangelii verk. Så blir varje människa prövad, för att hon skall få visa om hennes önskan om materiella tillgångar eller önskan om gemenskap med Kristus är starkast.

Principer inbegriper alltid krav. Ingen kan vinna framgång i Guds tjänst med mindre hela hans sinne är med i arbetet och han ”räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus”. Ingen som undanhåller något kan bli en Kristi efterföljare och än mindre kan han bli hans medarbetare. När människor värdesätter frälsningen,

kommer den självuppoffring som tog sig uttryck i Jesu liv också att visa sig i deras liv. Varhelst han går före dem kommer de med glädje att följa honom.

Att Matteus kallades att bli en av Jesu apostlar väckte stor indignation. Att en religionslärare valde en tulltjänsteman som en av sina närmaste medarbetare var att kränka religiösa, sociala och nationella traditioner. Genom att påverka folkets fördomar hoppades fariséerna kunna vända folkstämningen mot Jesus.

Bland tulltjänstemännen uppstod ett allmänt intresse. De drogs till den gudomlige Läraren. Av glädje över sin nya ställning som apostel längtade Matteus efter att föra sina tidigare kamrater till Jesus. För att göra detta inbjöd han sina släktingar och vänner till en fest i sitt hus. Bland dessa människor fanns inte bara tulltjänstemän, utan också många andra som hade tvivelaktigt rykte och som blivit utstötta av sina mer nogräknade grannar. Festen hölls till Jesu ära, och han tvekade inte att ta emot uppmärksamheten. Han visste mycket väl att detta skulle stöta fariséerna och kompromettera honom i folkets ögon. Inga taktiska hänsyn kunde påverka hans handlingssätt. Han tog inte hänsyn till person. Det som vädjade till honom var en människa som törstade efter livets vatten.

Jesus satt som hedrad gäst vid tulltjänstemannens bord. Han visade genom sin sympati och sällskapliga vänlighet, att han erkände människans värdighet, och människorna längtade efter att bli värdiga hans förtroende. Hans ord trängde in i deras sinnen med välsignande, livgivande kraft. Nya impulser väcktes och möjligheterna till ett nytt liv öppnades för dessa samhällets utstötta. Vid sådana sammankomster som denna var det många som påverkades av Frälsarens undervisning, men som inte erkände honom förrän efter hans uppståndelse. Då den helige Ande utgöts och tre tusen blev omvända på en dag, fanns bland dem många som första gången hade hört frälsningens budskap vid tulltjänstemannens middagsbord. Några av dessa blev evangelii budbärare. För Matteus själv blev Jesu exempel vid festen en ständig undervisning. Den föraktade tulltjänstemannen blev en av de mest hängivna evangelisterna. I sitt eget arbete följde han noga sin Mästare.

Då rabbinerna fick höra talas om att Jesus var närvarande vid festen hos Matteus, fick de tillfälle att anklaga honom. Men de valde att handla genom hans medarbetare. Genom att påverka deras fördomar hoppades de kunna skilja dem från Mästaren. Deras avsikt var att anklaga Jesus inför apostlarna och apostlarna inför Jesus och låta deras angrepp träffa, där de med sannolikhet skulle såra mest. Det är på det sättet Satan har arbetat alltsedan det uppstod missnöje i himmelen. Alla som försöker väcka strid och oenighet är påverkade av hans anda.

”Huru kan eder mästare äta med publikaner och syndare?” frågade de avundsjuka rabbinerna. Jesus väntade inte på att hans medarbetare skulle besvara anklagelsen, utan svarade själv: ”Det är icke de friska, som behöva läkare, utan de sjuka. Men gån I åstad och lären eder, vad de orden betyda: ’Jag har behag till barmhärtighet och icke till offer.’ Ty jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga utan för att kalla syndare.” Fariséerna ansåg att de var andligt friska och därför inte behövde någon läkare, medan tulltjänstemännen och avgudadyrkarna gick

förlorade på grund av själens sjukdomar. Var det då inte hans uppgift som läkare att gå just till denna klass som behövde hans hjälp?

Men även om fariséerna hade så höga tankar om sig själva, var de i verkligheten i ett betydligt sämre läge än dem som de föraktade. Tulltjänstemännen var mindre förblindade och mindre självgoda och var därför mer mottagliga för evangeliets inflytande. Jesus sade till fariséerna: ”Gån åstad och lären eder vad de orden betyda: ’Jag har behag till barmhärtighet och icke till offer’.” Därmed påpekade han, att under det att de utgav sig för att förklara Guds ord, visade de sig vara helt okunniga om dess anda.

Fariséerna var nu tillfälligt nedtystade men endast för att bli än mer avgjort fientliga. Nu uppsökte de Johannes Döparens efterföljare och försökte sätta dem upp emot Frälsaren. Dessa fariséer hade inte godkänt Johannes Döparens arbete. De hade med förakt hänvisat till hans avhållsamhet, hans enkla livsvanor och anspråkslösa kläder. De hade förklarat honom vara en svärmare. Eftersom han fördömde deras hyckleri hade de motarbetat honom och försökt uppvigla folket emot honom. Guds Ande hade sökt påverka dessa hånfulla människor och övertyga dem om synd, men de hade avvisat Guds råd och hade förklarat att Johannes var besatt av en ond ande.

När nu Jesus kom och umgicks med folket, åt och drack vid deras bord, anklagade de honom för att vara frossare och vindrickare. Men just de som framförde denna anklagelse var själva skyldiga. På samma sätt som Satan framställer Gud i falsk belysning och tillskriver honom sina egna egenskaper, så framställdes Herrens budbärare i falsk belysning av dessa onda människor.

Fariséerna ville inte medge att Jesus åt tillsammans med tulltjänstemän och syndare för att kunna förmedla himmelens ljus till dem som befann sig i mörker. De ville inte inse att allt som den gudomlige Läraren sade, var levande ord som skulle växa och bära frukt till Guds ära. De hade beslutat sig för att vägra att ta emot kunskap. Även om de hade motarbetat Johannes Döparens verksamhet, sökte de nu efter hans medarbetares vänskap, i förhoppning om att kunna försäkra sig om deras samarbete i kampen mot Jesus. De framhöll att Jesus åsidosatte de gamla traditionerna och de pekade på Johannes Döparens stränga fromhet i motsats till Jesus, som deltog i fester tillsammans med syndare och tulltjänstemän.

Johannes’ medarbetare hade vid detta tillfälle drabbats av stor sorg. Detta hände före deras besök hos Jesus med Johannes’ budskap. Deras älskade lärare hade kastats i fängelse och de tillbringade sina dagar i djup sorg. Och Jesus hade inte gjort någon ansträngning att befria Johannes. Det såg till och med ut som om han kritiserade Johannes’ undervisning. Om Johannes hade varit sänd av Gud, varför följde då Jesus och hans apostlar en så avvikande kurs?

Johannes’ medarbetare hade inte någon klar uppfattning om Jesu uppdrag. De trodde kanske att det fanns någon grund för fariséernas anklagelser. De iakttog många av de regler som fariséerna hade föreskrivit. De hoppades till och med att bli rättfärdiggjorda genom laggärningar. Judarna betraktade fasta som en förtjänstfull handling. De strängaste ibland dem

fastade två dagar i veckan. Fariséerna och Johannes' medarbetare höll fasta vid det tillfälle, då de kom till Jesus med frågan: ”Varför fasta icke dina lärjungar, då vi och fariséerna ofta fasta.”

Jesus tog mycket vänligt emot dem. Han försökte inte rätta till deras felaktiga uppfattning av fastan, utan talade bara om för dem hur det förhöll sig med hans egen verksamhet. Detta gjorde han genom att använda samma bild som Johannes Döparen själv hade använt, då han vittnade om Jesus. Johannes hade sagt: ”Brudgum är den som har bruden, men brudgummens vän, som står där och hör på honom, han gläder sig storligen åt brudgummens röst. Den glädjen är mig nu given i fullt mått.” — Joh. 3:29. Johannes' medarbetare kunde inte undgå att minnas sin lärares egna ord. Jesus använde nu samma bild då han sade: ”Icke kunna väl bröllopsgästerna sörja, så länge brudgummen är hos dem?”

Himmelens furste var hos sitt folk. Guds största gåva hade skänkts till världen. Låt de fattiga glädja sig. Jesus hade kommit för att göra dem till sitt rikes arvingar. Låt de rika glädja sig. Han ville ju lära dem hur de skulle kunna tillförsäkra sig eviga rikedomar. Låt de okunniga glädja sig. Han ville ju ge dem kunskap till frälsning. Låt de lärda glädja sig. Han ville ju uppenbara djupare hemligheter för dem, än de någonsin tidigare hade fattat. Sanningar som hade varit fördolda sedan världens grundläggning, skulle bli förklarade för dem genom Frälsarens verksamhet.

Johannes Döparen hade glatt sig över att få se Frälsaren. Vilken orsak till glädje hade då inte Jesu efterföljare, som fick vandra tillsammans med himmelens majestät och tala med honom. Detta var inte någon tid för dem att sörja och fasta. De borde öppna sina sinnen och ta emot hans härlighets ljus, så att de kunde låta ljuset lysa på dem som satt i ”mörker och dödsskugga”.

Det var en ljus bild Jesu ord hade målat för dem, men över den låg en tung skugga som bara han själv kunde se. ”Men den tid skall komma”, sade han, ”då brudgummen tages ifrån dem och då skola de fasta.” När apostlarna skulle få se sin Herre fördömd och korsfäst, skulle de sörja och fasta. I sina sista ord till dem i påskmåltidsrummet sade han: ”’En liten tid, och I sen mig icke; och åter en liten tid, och I fån se mig.’ Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen komma att gråta och jämra eder, men världen skall glädja sig; I skolen bliva bedrövade, men eder bedrövelse skall vändas i glädje.” — Joh. 16:19, 20.

När han en gång uppstod från graven, skulle deras sorg vändas i glädje. Efter sin himmelsfärd skulle han personligen vara frånvarande, men genom ”Hjälparen” skulle han alltjämt vara hos dem och de skulle inte använda sin tid till att sörja. Detta var däremot vad Satan ville. Han ville att de skulle ge världen intrycket, att de hade blivit bedragna och besvikna. I stället skulle de i tro se upp till helgedomen därovan, där Jesus utförde sin tjänst för dem. De skulle öppna sina sinnen för den helige Ande, hans representant, och glädja sig i ljuset av hans närvaro. Men det skulle komma dagar av frestelser och prövningar, då de skulle komma i konflikt med denna världs härskare och med ledarna för mörkrets rike. När Jesus inte

personligen kunde vara hos dem och de inte kunde se ”Hjälparen”, då skulle det passa dem bättre att fasta.

Fariséerna försökte höja sig själva genom sitt stränga iakttagande av yttre former, men deras sinnen var fyllda av avundsjuka och stridslystnad. ”Se”, säger Bibeln, ”I hållen eder fasta med kiv och split, med hugg och slag av gudlösa nävar. I hållen icke mer fasta på sådant sätt, att I kunnen göra eder röst hörd i höjden. Skulle detta vara en fasta, sådan som jag vill hava? Skulle detta vara en rätt späkningsdag? Att man hänger med huvudet såsom ett sävstrå och sätter sig i säck och aska, vill du kalla sådant att hålla fasta, att fira en dag till Herrens behag.” — Jes. 58:4, 5.

Den sanna fastan är inte bara en formell ceremoni. Bibeln skildrar den fasta som Gud har valt — ”att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok”, att du ”delar med dig av din nödtorft åt den hungrige och mättar den som är i betryck”. (Jes. 58: 6, 10.) Här framhålls just andan och karaktären i Jesu arbete. Hela hans liv var för honom själv en uppoffring för att frälsa världen. Vare sig han fastade i frestelsens öken eller han åt tillsammans med tulltjänstemännen vid festen hos Matteus, offrade han sitt liv för att återlösa de förlorade. Det är inte i tom sorg, inte i blott och bart kroppslig förödmjukelse och en mångfald av offer, som den sanna självförsakelsens anda läggs i dagen. Den visar sig i att vi uppger det egna jaget och går in i villig tjänst för Gud och människor.

I fortsättningen av sitt svar till Johannes’ medarbetare berättade Jesus en liknelse och sade: ”Ingen sätter en lapp av okrympt tyg på en gammal mantel, ty det isatta stycket skulle riva bort ännu mer av manteln, och hålet skulle bliva värre.” I Johannes Döparens budskap fick man inte fläta in traditioner och vidskepelse. Ett försök att blanda in fariséernas hyckleri i Johannes’ gudsfruktan skulle bara göra klyftan mellan dem mer påtaglig. Inte heller kunde principerna i Jesu undervisning förenas med fariséernas formalism. Det var inte Jesu uppgift att överbrygga den klyfta som uppstått genom Johannes’ undervisning. Han skulle i stället ge än större eftertryck åt skillnaden mellan det gamla och det nya. Jesus illustrerar detta starkare, då han säger: ”Ej heller slår man nytt vin i gamla skinnläglar; om någon så gjorde, skulle läglarna sprängas sönder och vinet spillas ut, jämte det att läglarna fördärvades.” Skinnläglarna användes som behållare för det nya vinet. De blev efter en tid torra och sköra och blev då olämpliga att användas på nytt. Med denna välkända bild avslöjade Jesus de judiska ledarnas situation. Präster, skriftlärde och rådsherrar var insnärjda i en rutin av ceremonier och traditioner. Deras sinnen hade skrumpnat, precis som de uttorkade skinnläglarna som han sade att de liknade. Så länge de nöjde sig med en lagbunden religion, var det omöjligt för dem att bli kanaler för himmelens levande sanning. De ansåg att deras egen rättfärdighet var tillräcklig. De ville inte att något nytt element skulle införas i deras religion. Den goda vilja som Gud visade människor, godtog de inte som något som gällde andra än dem själva. De satte det i samband med sina egna förtjänster på grund av deras goda gärningar. Den tro som är verksam genom kärlek och som renar själen kunde inte finna något sätt på vilken den kunde förenas med fariséernas religion, som bestod av ceremonier och mänskliga påbud. Alla ansträngningar att förena Jesu lära med

den traditionella religionen skulle visa sig resultatlösa. Guds levande sanning skulle i likhet med det jäsande vinet spränga den fariseiska traditionens gamla, skrumpna skinnläglar.

Fariséerna ansåg själva att de var för kloka för att behöva undervisning, för rättfärdiga för att behöva frälsning, för högt ansedda för att behöva den ära som kommer från Kristus. Frälsaren vände sig bort ifrån dem för att finna andra som ville ta emot himmelens budskap. Hos de olärda fiskarna, hos tulltjänstemännen på torgen, hos kvinnan från Samarien och hos den vanliga befolkningen, som med glädje lyssnade till honom, fann han nya läglar för det nya vinet. De redskap som kan användas i evangelii uppdrag, är de människor som med glädje tar emot den undervisning som Gud sänder dem.

De kanaler genom vilka evangelium skall förkunnas, är de människor som med glädje tar emot den undervisning Gud sänder dem. Det är genom dem som han vill ge världen kunskap om frälsningen. Om hans folk genom Jesu nåd vill bli de nya läglarna, skall han fylla dem med nytt vin. Även om Jesu undervisning har jämförts med det nya vinet, var det inte en ny lära, utan en ny framställning av det som hade meddelats redan från begynnelsen. Men för fariséerna hade Guds budskap förlorat sin ursprungliga betydelse och skönhet. För dem var Jesu lära ny, nästan i varje avseende. De varken kände igen den eller erkände den.

Jesus påpekade vilken makt en falsk lära har att fördärva människors uppskattning av och längtan efter den himmelska sanningen. ”Ingen som har druckit gammalt vin vill sedan gärna hava nytt; ty han tycker att det gamla är bättre.” All den sanning som världen har fått genom patriarker och profeter utstrålade en ny skönhet i Jesu ord. Men de skriftlärde och fariséerna hade inte någon längtan efter det välsmakande nya vinet. Inte förrän de hade gjort sig av med alla de gamla traditionernas seder och bruk kunde Jesu undervisning få någon plats i deras sinnen. De klängde sig fast vid döda former och vände sig bort från den levande sanningen och Guds kraft.

Det var detta som blev judarnas undergång. Det skall också bli många människors undergång i vår egen tid. Tusentals människor begår samma fel som de fariséer som Jesus tillrättavisade vid festen hos Matteus. Många avvisar den upplysning som kommer ned från ”ljusets Fader” hellre än att avstå från omhuldade idéer och lärosatser. De litar helt på sig själva och gör sig beroende av sin egen visdom. Sin andliga fattigdom inser de inte. De håller emellertid fast vid att de skall bli frälsta på ett eller annat sätt, som skulle innebära att de utförde något betydelsefullt arbete. När de finner att de inte själva på något sätt kan åstadkomma sin egen frälsning, förkastar de den frälsning som erbjuds dem.

En lagisk religion kan aldrig leda människor till Kristus, eftersom den är en religion utan kärlek och utan Kristus. Fasta och bön, vars underlag är en självrättfärdiggörande inställning, är avskyvärd i Guds ögon. Den högtidliga gudstjänsten, raden av religiösa ceremonier, den utvärtes ödmjukheten och de imponerande offren avslöjar bara att den som utför dessa saker, betraktar sig själv som rättfärdig och som berättigad till himmelen. Alltsammans är emellertid ett bedrägeri. Våra egna gärningar kan aldrig köpa oss frälsning.

Som det var på Jesu tid så är det nu. Fariséerna kände inte sin andliga fattigdom. För dem gäller budskapet. ”Du säger ju: ’Jag är rik, ja; jag har vunnit rikedomar och behöver intet’; och du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Så råder jag dig då, att du köper av mig guld, som är luttrat i eld, för att du skall bliva rik, och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar.” — Upp. 3:17, 18. Tro och kärlek är det guld som har prövats i eld. Men hos många har guldet blivit anfrätt, och den rika skatten har gått förlorad. Kristi rättfärdighet är för dem en aldrig använd klädnad, en orörd källa. Om dem har det sagts: ”Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek. Betänk då, varifrån du har fallit, och bättra dig och gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, såframt du icke gör bättring.” — Upp. 2:4, 5.

”Det offer som behagar Gud, är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, icke förakta.” — Ps. 51:19. En människa måste lämna sitt eget jag innan hon i full utsträckning kan tro på Jesus. När vi uppger självviskheten kan Gud göra oss till nya skapelser. Vi blir då nya läglar som kan behålla det nya vinet. Kristi kärlek kommer att skänka den kristne nytt liv. Hos dem som ser upp till honom som är Begynnaren och Fullkomnaren av vår tro kommer Kristi liv och väsen att uppenbaras.

Kapitel 29 - Minnesdagen

Vilodagen blev helgad i skapelsen. Den instiftades för människans skull och den leder sitt ursprung från den tid, då ”morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop”. (Job 38:7.) Frid utbredde sig över hela jorden, eftersom den då hade full gemenskap med himmelen. ”Gud sig på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott.” — 1 Mos. 1:31. Och han vilade i glädjen över sitt fullbordade verk. Eftersom Gud hade vilat på den sjunde dagen, välsignade han den dagen och helgade den. (1 Mos. 2:3.) Han avskilde den till heligt bruk. Han gav den till Adam såsom vilodag. Den var ett minne av skapelsen och därigenom ett tecken på Guds kärlek och makt. Bibeln säger: ”Han har så gjort, att hans under äro i åminnelse.” — Ps. 111:4. ”Hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk.” — Rom. 1:20.

Allting har blivit skapat genom Guds Son. ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. . . . Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till.” — Joh. 1:1-3. Och eftersom vilodagen är ett minne av skapelsen, är den också ett tecken på Kristi makt och kärlek. Vilodagen drar våra tankar till naturen och för oss in i gemenskap med Skaparen. I fåglarnas sång, i trädens sus och i havets musik hör vi fortfarande hans röst som talade till Adam i paradiset. Och när vi ser hans makt uppenbarad i naturen finner vi tröst, eftersom det ord genom vilket allt är skapat, också talar liv till oss. ”Den Gud, som sade: ’Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken.” — 2 Kor. 4:6.

Det var denna tanke som inspirerade psalmisten till sången: ”Du gläder mig, Herre, med dina gärningar; jag vill jubla över dina händers verk. Huru stora äro icke dina verk, o Herre! Ja, övermåttan djupa äro dina tankar.” — Ps. 92:5, 6.

Den helige Ande förkunnar också genom profeten Jesaja: ”Vid vem viljen I då likna Gud, och vad finnes honom likt att ställa vid hans sida? . . . Haven I då intet förstånd? Hören I då intet? Blev detta icke förkunnat för eder från begynnelsen? Haven I icke förstått vad jordens grundvalar säga? Han är den som tronar över jordens rund, och dess inbyggare äro såsom gräshoppor; han är den som utbreder himmelen såsom ett flor och spänner ut den som ett tält att bo inunder . . . Vid vem viljen I då likna mig, så att jag skulle vara såsom han? säger den Helige. Lyften upp edra ögon mot höjden och sen: vem har skapat allt detta? Det har han som för härskaran däruppe fram i räknade hopar; han nämner dem alla vid namn. Så stor är hans makt, så väldig hans kraft, att icke en enda utebliver. Huru kan du då säga sådant, du Jakob, och tala så, du Israel: ’Min väg är fördold för Herren, och min rätt är försvunnen för min Gud’? Vet du då icke, har du ej hört det, att Herren är en evig Gud, han som har skapat jordens ändar? Han bliver ej trött och uppgives icke . . . Han giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka.” — Jes. 40:18-29. ”Frukta icke, ty jag är med dig; var ej försagd, ty jag är din Gud. Jag

styrker dig, jag hjälper dig ock, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.” — Jes. 41:10. ”Vänden eder till mig, så varden I frälsta, I jordens alla ändar; ty jag är Gud och eljest ingen.” — Jes. 45:22. Detta är det budskap som finns skrivet i naturen. Vilodagens avsikt är att bevara detta i vårt minne. När Herren bad Israel helighålla hans sabbater, sade han: ”Må de vara ett tecken mellan mig och eder, för att man må veta, att jag är Herren, eder Gud.” — Hes. 20:20.

Sabbaten upptogs i lagen på Sinai, men det var inte först då som den helgades till vilodag. Israels barn kände till den före Sinai. Redan på vägen dit helighöll de sabbaten. När någon vanhelgade den, förebrådde Herren dem i det att han sade: ”Huru länge viljen I vara motsträviga och icke hålla mina bud och stadgar?” — 2 Mos. 16:28.

Sabbaten gavs inte enbart till Israel utan till hela världen. Den var känd för de första människorna i Eden. Liksom de andra buden i de tio budens lag är sabbatsbudet oföränderligt bindande. Om denna lag, av vilket det fjärde budet utgör en del, säger Jesus: ”Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås.” — Matt. 5:18. Så länge himmel och jord består skall sabbaten alltjämt fortsätta att vara ett tecken på Skaparens makt. Och när paradiset åter skall upprättas på vår jord, skall den av Gud helgade vilodagen äras av alla under solen. ”Sabbatsdag efter sabbatsdag” skall den förhärligade nya jordens invånare komma och ”tillbedja inför mig, säger Herren”. (Jes. 66:23.)

Ingen annan förordning som judarna blev ilagda att helighålla, skilde dem så helt och hållet från de omgivande folken som sabbaten. Det var också Guds avsikt att dess helighållande skulle utmärka dem som tillbad honom. Den skulle vara ett tecken på att de tog avstånd från allt avguderi och en bekräftelse på deras samband med den sanne Guden. Men för att helighålla sabbaten måste människan själv vara helgad. Genom tron måste hon bli delaktig av Kristi rättfärdighet. När uppmaningen gavs till Israel: ”Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den”, sade Gud också: ”I skolen vara mig ett heligt folk.” — 2 Mos. 20:8; 22:31. Endast på det sättet kunde sabbaten kännetecknа Israel som Guds tillbedjare.

Men när judarna skilde sig från Gud och inte ville ta emot Kristi rättfärdighet genom tron, förlorade sabbaten sin betydelse för dem. Satan sökte upphöja sig själv och dra människorna bort från Kristus. Han sökte också förändra vilodagen, därför att den var ett tecken på Kristi makt. Judarnas ledare förverkligade Satans avsikter genom att belasta Guds sabbatsdag med betungande förordningar. På Jesu tid hade sabbatsfirandet blivit så förvänt, att det bara återspeglade självviska och godtyckliga människors karaktär i stället för att vara en påminnelse om den kärleksfulle himmelske Faderns egenskaper. De skriftlärde framställde faktiskt Gud som om han hade gett lagar som det var omöjligt för människor att lyda. De förledde folket till att uppfatta Gud som en tyrann och att anse att sabbatens helighållande, enligt hans krav, gjorde människorna grymma och hårdhjärtade. Det var Jesu uppgift att undanröja dessa missuppfattningar. Även om de skriftlärde vaktade på honom med obönhörlig fiendskap, sökte han inte ens skenbart ge vika för deras fordringar, utan gick sin väg rakt fram och firade sabbaten i överensstämmelse med Guds lag.

En sabbat gick Jesus och hans apostlar genom ett moget sädesfält, när de återvände från den plats där de tillbedit. Eftersom Jesus hade fortsatt med sitt arbete till sent på eftermiddagen, blev apostlarna hungriga. Medan de gick genom fältet började de rycka av ax och gnugga dessa mellan händerna och äta. En vanlig dag skulle detta inte ha väckt något uppseende, eftersom man hade rätt att ta vad man behövde för att stilla sin hunger, när man gick genom ett sädesfält, en fruktträdgård eller en vingård. (Se 5 Mos. 23:24, 25.) Men att göra detta på en sabbat ansågs vara en vanhelgande handling. Att rycka av axen betraktades då som ett slags skördearbete. Men inte nog därmed, att gnugga dem i händerna betraktades som ett slags tröskning. Alltså var apostlarnas handling enligt de skriftlärdes uppfattning ett dubbelt brott.

Genast var spionerna framme och klagade på Jesus: ”Se, dina lärjungar göra, vad som icke är lovligt att göra på en sabbat.” När Jesus vid Betesda blev anklagad för sabbatsbrott försvarade han sig genom att åberopa sitt förhållande till Gud som hans Son. Han förklarade då att han arbetade i samförstånd med sin Fader. När hans medarbetare nu blev anklagade, hänvisade han spionerna till händelser ur Gamla Testamentet, till handlingar som utförts på sabbaten av sådana som stod i Guds tjänst. De judiska lärarna var stolta över sin kunskap i Skrifterna. I Frälsarens svar till dem fanns en underförstådd tillrättavisning för deras okunnighet i de Heliga Skrifterna.

”Haven I icke läst”, sade han, ”om det som David gjorde, när han själv och de som följde honom blevo hungriga: huru han då gick in i Guds hus och tog skådebröden och åt . . . fastän det ju icke är lovligt för andra än allenast för prästerna att äta sådant bröd?” ”Därefter sade han till dem: ’Sabbaten blev gjord för människans skull och icke människan för sabbatens skull’.” ”Eller haven I icke läst i lagen, att prästerna på sabbaten bryta sabbaten i helgedomen, och likväl äro utan skuld? Men jag säger eder: Här är vad som är förmer än helgedomen.” ”Ty Människosonen är herre över sabbaten.” — Luk. 6:3, 4; Mark. 2:27, 28; Matt. 12:5, 6, 8.

Om det var rätt av David att stilla sin hunger genom att äta av det bröd som var avskilt för heligt bruk, då kunde också apostlarna stilla sin hunger genom att plocka ax under sabbatens heliga timmar. För övrigt utförde prästerna i templet mera arbete på sabbaten än på övriga veckodagar. Arbete i samma utsträckning på det världsliga området skulle ha varit sabbatsbrott, men prästernas arbete var en del av Guds uppdrag. De utförde de ceremonier som pekade framåt mot Kristi återlösande makt. Deras arbete stod i överensstämmelse med sabbatens anda. Men nu hade Kristus själv kommit. Apostlarna arbetade för Gud, då de samarbetade med Jesus och det som var nödvändigt att utföra i detta arbete, hade de rättighet att göra på sabbaten.

Jesus ville lära sina efterföljare, såväl som sina fiender, att arbetet för Gud går före allt annat. Avsikten med det som Gud gör här i världen är människans återlösning. Allt det som är nödvändigt att göra på sabbaten för att befrämja detta, står därför i överensstämmelse med sabbatsbudets anda. Sedan gav Jesus eftertryck och auktoritet åt sitt argument genom att förklara, att han var Herre också över sabbaten. Han står över alla frågor och över all lag. Den evige domaren frikände apostlarna från all skuld och åberopade just de lagar som de var anklagade för att ha brutit.

Jesus nöjde sig emellertid inte med att endast tillrättavisa sina fiender. Han förklarade att de i sin blindhet missuppfattat sabbatens avsikt. Han sade: ”Haden I förstått, vad det är: ’Jag har behag till barmhärtighet och icke till offer’, så skullen I icke hava dömt dem skyldiga, som äro uran skuld.” — Matt. 12:7. Deras hårda riter kunde inte ersätta bristen på omutlig redlighet och innerlig kärlek, vilket alltid kommer att kännetecknа Guds sanna tillbedjare.

Åter betonade Jesus sanningen om att offren i sig själva inte hade något värde. De var ett medel, inte ett mål. Deras uppgift var att föra människorna till Frälsaren och på så sätt återupprätta deras gemenskap med Gud. Det är kärlekens tjänst han uppskattar. Saknas den är ceremonierna en förolämpning mot honom. Så är också förhållandet med sabbaten. Dess uppgift är att föra människorna i gemenskap med Gud. Men när sinnet blev upptaget med tröttsamma ceremonier omintetgjordes sabbatens avsikter. Enbart ett yttre iakttagande var ett hån.

En annan sabbat gick Jesus in i en synagoga. Han såg där en man med en förvissnad hand. Fariséerna ”vaktade på honom”, ivriga att se vad han skulle göra. Jesus visste mycket väl att om han botade på sabbaten, skulle han bli betraktad som lagöverträdare. Men han tvekade inte att bryta ned denna mur av traditionella restriktioner som omgärdade sabbatsbudet. Jesus kallade fram den sjuke mannen och frågade sedan: ”Vilketdera är lovligt på sabbaten: att göra, vad gott är, eller att göra, vad ont är, att rädda någons liv eller att döda?” Det betraktades som en grundsats bland judarna att försummelse att göra det goda, om tillfälle gavs, var detsamma som att göra det onda, och att försumma att rädda liv var detsamma som att döda. Här mötte alltså Jesus dem på deras egen mark. ”Men de tego. Då såg han sig omkring på dem med vrede, bedrövad över deras hjärtans förstockelse, och sade till mannen: ’Räck ut din hand!’ Och han räckte ut den; och hans hand blev frisk igen.” — Mark. 3:4, 5.

På deras fråga: ”Är det lovligt att bota sjuka på sabbaten?”, svarade Jesus: ”Om någon bland eder har ett får och detta på sabbaten faller i en grop, fattar han icke då i det och drager upp det? Huru mycket mer värd är nu icke en människa än ett får! Alltså är det lovligt att på sabbaten göra vad gott är.” — Matt. 12:10-12.

Spionerna vågade inte svara Jesus i folkets närvaro, ty de skulle ha invecklat sig i svårigheter. De visste att han talade sanning. Hellre än att bryta mot sina traditioner var de färdiga att utlämna en människa till lidande, medan de kunde försöka rädda ett djur som råkat i fara, för att ägaren inte skulle lida någon förlust. Därigenom visade man större omsorg om att oskäligt djur än om en människa som skapats till Guds avbild. Detta ger en bild av hur de falska religionssystemen fungerar. De har sitt upphov i människans önskan att höja sig över Gud, men följden blir att hon sjunker under djurens nivå. Varje religion som bekämpar Guds överhöghet, bekämpar människan den härlighet som gavs henne vid skapelsen och som skall återges henne i Kristus. Varje falskt religionssystem påverkar sina anhängare att visa likgiltighet för de mänskliga behoven och rättigheterna, liksom för det mänskliga lidandet. Evangelium sätter människans värde högt, eftersom mänskligheten är köpt med Kristi blod. Evangelium lär oss också att visa hänsyn för människans behov och medkänsla med hennes lidande.

När Jesus vände sig till fariséerna med frågan, om det enligt lagen var lovligt att göra gott eller att göra ont på sabbaten, att rädda liv eller att döda, ställde han dem ansikte mot ansikte med deras eget onda uppsåt. De jagade honom med bittert hat, därför att han räddade liv och ville skänka människorna lycka. Vilket var bättre: att döda på sabbaten, som de lade planer för att göra, eller att hjälpa människor som var hemsökta av sjukdom och nöd, såsom han gjorde? Var det mera rättfärdigt att hysa mordbegär på Herrens heliga dag än en allomfattande människokärlek, som tog sig uttryck i barmhärtiga gärningar?

Genom att bota mannen med den förvissnade handen fördömde Jesus judarnas sedvänjor och lät sabbatsbudet stå som Gud gett det. ”Det är lovligt att på sabbaten göra vad gott är”, hade han förklarat. Genom att sopa undan judarnas orimliga förbud ärade Jesus sabbaten, medan hans åklagare vanärade den av Gud helgade dagen.

De som menar att Jesus avskaffat lagen, säger att han bröt sabbaten och att han försvarade sina medarbetare, när de också gjorde det. De intar därmed i själva verket samma ståndpunkt som de kritiserande judarna. De motsäger därigenom Jesu uttalande om sig själv då han sade: ”Jag har hållit min Faders bud och förbliver i hans kärlek.” — Joh. 15:10. Varken Frälsaren eller hans efterföljare överträdde sabbatsbudet. Jesus var en levande representant för lagen. Ingen kränkning av dess föreskrifter kunde upptäckas i hans liv. I det han såg sig omkring på en nation av vittnen, som sökte tillfälle att få något att döma honom för, kunde han, utan att bli motsagd, fråga: ”Vilken av eder kan överbevisa mig om någon synd?” — Joh. 8:46.

Jesus hade inte kommit för att åsidosätta det som patriarker och profeter hade sagt, eftersom han själv hade talat genom dessa, som ju var hans representanter. Alla Guds ords sanningar kom från honom. Men dessa dyrbara juveler hade blivit insatta i falska infattningar. Deras dyrbara ljus hade endast använts för att vilseleda. Gud ville flytta sanningens juveler ur dessa villfarelsernas falska infattningar och sätta dem tillbaka i sanningens infattning. Detta kunde bara utföras av en gudomlig hand. Genom att anknyta sanningen till lögnen hade den fått tjäna dens avsikter som är Guds och människors fiende. Kristus hade kommit för att återge sanningen dess rätta plats, där den kunde förhärliga Gud och föra mänskligheten till frälsning.

”Sabbaten blev gjord för människans skull, och icke människan för sabbatens skull”, sade Jesus. De förordningar som Gud hade gett är till mänsklighetens bästa. ”Allt sker nämligen för eder skull.” — 2 Kor. 4:15. ”Det må vara Paulus eller Apollos eller Cefas eller hela världen, det må vara liv eller död, vad som nu är eller vad som skall komma, alltsammans hör eder till. Men I hören Kristus till, och Kristus hör Gud till.” — 1 Kor. 3:22, 23. De tio budens lag, av vilka sabbatsbudet utgör en del, gavs av Gud som en välsignelse till hans folk. ”Herren bjöd oss”, säger Moses, ”att göra efter alla dessa stadgar och att frukta Herren, vår Gud, för att det alltid skulle gå oss väl, i det att han behölle oss vid liv.” — 5 Mos. 6:24. Och genom psalmisten gavs detta budskap till Israel: ”Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med fröjderop. Förnimmen, att Herren är Gud. Han har gjort oss, och icke vi själva, till sitt folk och till får i sin hjord. Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov.” — Ps. 100:2-4. ”Alla som

hålla sabbaten, så att de icke ohelga den, . . . dem skall jag låta komma till mitt heliga berg och giva dem glädje i mitt bönehus.” — Jes. 56:6, 7.

”Så är då Människosonen herre också över sabbaten.” Dessa ord är fulla av undervisning och tröst. Eftersom sabbaten är gjord för människans skull, är den Herrens dag. Den tillhör Kristus. Ty genom honom ”har allt blivit till”, och utan honom har ”intet blivit till som är till”. Eftersom Kristus har gjort allt, har han också gjort sabbaten. Av honom avskildes den för att vara ett minnesmärke över skapelseverket. Den hänvisar till honom som är både Skaparen och den som helgar. Den säger oss att den som har skapat allt i himmelen och på jorden och genom vilket allt sammanhålls, är ledaren för församlingen. Genom honom är vi försonade med Gud. När han talade om Israel sade han: ”Jag gav dem ock mina sabbater, till att vara ett tecken mellan mig och dem, för att man skulle veta, att jag är Herren, som helgar dem.” — Hes. 20:12.

Sabbaten är alltså ett tecken på Kristi makt att helga oss. Och den har getts till alla som Kristus helgar. Som ett tecken på hans helgande kraft har sabbaten getts åt alla som genom Kristus blir en del av Guds Israel.

Och Herren säger: ”Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor; om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgdag en äredag . . . då skall du finna din lust i Herren.” — Jes. 58:13,14. För alla dem som tar emot sabbaten som ett tecken på Kristi skapande och återlösande makt, blir den en lust. De ser Kristus i sabbaten och de fröjdar sig i honom. Sabbaten hänvisar dem till skapelseverket såsom ett bevis på hans makt att återlösa. Samtidigt som den påminner oss om det förlorade paradiset, talar den om den frid som Jesus återvunnit åt oss. Och allt i naturen återger hans inbjudan: ”Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.” — Matt. 11:28.

Kapitel 30 - De blivande fackelbärarna

”Han gick upp på berget och kallade till sig några som han själv utsåg; och de kommo till honom. Så förordnade han tolv, som skulle följa honom och som han ville sända ut till att predika.”
Kapitlet bygger på Markusevangeliet 3:13-19; Lukasevangeliet 6:12-16. Det var på bergssluttningen, inte något från Gennesarets Sjö i de skyddande trädens skugga, som Jesus utvalde tolv av sina medarbetare till att vara apostlar och där höll han också sin bergspredikan. Fälten och bergssluttningarna var Jesu älsklingstillhåll. Många av hans predikningar hölls under bar himmel. Han undervisade hellre där än i templet eller synagogorna. Ingen synagoga kunde för övrigt rymma de folkskaror som följde honom. Detta var emellertid inte orsaken till att han talade ute i det fria. Jesus älskade naturen. För honom var varje stilla, enslig plats ett heligt tempel.

Det var under träden i Eden som jordens första bebyggare valde att tillbedja. Där hade Kristus samtalat med människosläktets fader. Då våra första föräldrar utvisades ur paradiset, var det alltjämt på fälten och i skogarna som de tillbad. Där kom Kristus till dem med sin nåds evangelium. Det var Kristus som samtalade med Abraham under ekarna i Mamre, med Isak då han gick ut i naturen för att tillbedja på kvällen, med Jakob på bergssluttningen vid Betel, med Moses ute i bergen vid Midjan och med den unge David där han vaktade sina hjordar. Det var efter Kristi anvisning som hebréerna under femton århundraden hade lämnat sina hem en vecka varje år, och uppehållit sig i lövhyddor gjorda av kvistar av palmer och grenar av lummiga träd och av pilträd. (3 Mos. 23:40.)

När Jesus ville undervisa sina medarbetare, drog han sig helst tillbaka från den larmande staden och ut till stillheten i naturen och på bergen, där förhållandena mera överensstämde med det som han ville lära dem om självförsakelse. Och i sin verksamhet tyckte han om att samla folket omkring sig under den blå himlen, på en gräsbevuxen bergssluttning eller på stranden nere vid sjön. Omgiven av vad hans egna händer hade skapat kunde han här leda sina åhörares tankar bort från det konstlade till det naturliga. Tillväxten och utvecklingen i naturen uppenbarade hans rikes principer. När människorna lyfte sina blickar till Guds berg och såg hans händers verk, kunde de tillägna sig värdefull undervisning om gudomlig sanning. Vad de såg i naturen skulle påminna dem om det som Jesus hade sagt. Så skulle det vara med alla som går ut i naturen med Jesus i sina tankar. De skulle känna sig omgivna av ett heligt inflytande. Saker som de ser i naturen, kommer att påminna dem om Jesu liknelser och hans undervisning. Genom samvaron med Gud ute i naturen upplyfts sinnet och finner vila.

Det första steget för att organisera den församling som efter Jesu himmelsfärd skulle bli hans representant på jorden, skulle nu tas. Ingen dyrbar helgedom stod till deras förfogande. Men Frälsaren förde sina medarbetare till en enslig plats som han älskade. Och i deras sinnen skulle den dagens upplevelser alltid vara förknippade med skönheten hos berg, dal och sjö.

Jesus hade dragit medarbetare till sig för att sända dem ut som vittnen för honom. De skulle förkunna för världen vad de hade sett och hört av honom. Deras uppdrag var det betydelsefullaste som någonsin getts åt människor. Det var bara Jesu eget ämbete som var högre än deras. De skulle vara Guds medarbetare för att föra frälsningen till världen. Liksom de tolv stammarnas ursprungliga huvudmän i Gamla Testamentet står som representanter för Israel, så skulle de tolv apostlarna stå som representanter för den evangeliska församlingen.

Frälsaren kände de mäns karaktär som han utvalde. Alla deras svagheter och alla deras misstag hade han genomskådat. Han kände de prövningar som de måste genomgå och det ansvar som skulle vila på dem, därför hyste han den ömmaste medkänsla med dessa utvalda. Ensam på berget nära Galileiska Sjön tillbringade han hela natten i bön för dem, medan de sov vid bergets fot. Vid solens första strålar sammankallade han dem åter. Han hade något av största vikt att meddela dem.

Dessa medarbetare hade under en tid samarbetat med Jesus i aktiv verksamhet. Johannes, Jakob, Andreas och Petrus hade tillsammans med Filippus, Natanael och Matteus varit mer nära knutna till honom än de andra. De hade bevittnat flera av hans underverk. Petrus, Jakob och Johannes stod i ett ändå närmare förhållande till honom. De var nästan ständigt i hans sällskap, såg hans underverk och hörde hans undervisning. Johannes slöt sig till Jesus med än större tillgivenhet. Han blev känd som den som Jesus älskade. Frälsaren älskade dem alla, men Johannes hade det mest mottagliga sinnet. Han var yngre än de andra, och med mer av ett barns tillit öppnade han sitt sinne för Jesus. På så sätt korn han att känna större samhörighet med Jesus och genom honom förmedlade Frälsaren sin djupaste andliga undervisning till sitt folk.

I spetsen för en av de grupper som apostlarna indelades i, står Filippus' namn. Han var den förste efterföljare till vilken Jesus riktade den direkta uppmaningen: ”Följ mig!” Filippus var från Betsaida, Andreas' och Petrus' stad. Han hade hört Johannes Döparens undervisning och hört honom säga att Jesus var Guds lamm. Filippus sökte uppriktigt efter sanningen, men han hade svårt att tro. Trots att han hade slutit sig till Jesus, visar hans ord om honom till Natanael, att han inte var fullständigt överbevisad om Jesu gudom. Även om rösten från himmelen hade förklarat Jesus som Guds Son, betraktade Filippus honom som: ”Jesus, Josefs son, från Nasaret.” — Joh. 1:45. Också vid det tillfälle då de fem tusen blev mättade, korn Filippus' brist på tro i förgrunden. Det var för att prova honom som Jesus frågade: ”Varifrån skola vi köpa bröd, så att dessa få äta?” Filippus' svar gav uttryck för misstro: ”Bröd för två hundra silverpenningar voro icke nog, för att var och en skulle få ett litet stycke.” — Joh. 6:5, 7. Jesus blev bedrövad. Trots att Filippus hade sett hans gärningar och känt hans kraft, trodde han ändå inte. Då grekerna frågade Filippus om Jesus, tog han inte tillfället att föra dem direkt till Frälsaren utan gick och berättade det för Andreas. Och åter, under de sista timmarna före korsfästelsen, kom Filippus' ord att försvaga tron. Då Tomas sade till Jesus: ”Herre, vi veta icke, vart du går; huru kunna vi då veta vägen?” svarade Frälsaren: ”Jag är vägen och sanningen och livet . . . Haden I känt mig, så haden I ock känt min Fader.” Från Filippus kom otrons svar:

”Herre, låt oss se Fadern, så hava vi nog.” — Joh. 14:5-8. Så svag i tron var denne medarbetare alltjämt, fastän han i tre år hade varit tillsammans med Jesus.

En lycklig motsättning till Filippus’ svaga tro var Natanaels barnsliga tillit. Han var en man med en intensivt allvarlig natur, en man som trodde på osynliga realiteter. Men Filippus var ändå elev i Jesu skola, och den gudomlige läraren hade tålamod med hans brist på tro och hans tröghet. Då den helige Ande utgöts över apostlarna blev Filippus en lärare efter det gudomliga mönstret. Han visste vad han talade om, och han undervisade med en tillförsikt som överbevisade lyssnarna.

Medan Jesus förberedde sina närmaste medarbetare för deras invigning trängde en som inte hade blivit kallad, in bland dem. Det var Judas Iskariot, en man som bekände sig följa Jesus. Han kom nu fram och sökte komma in i denna trängre medarbetarkrets. Med stort allvar och skenbar uppriktighet sade han: ”Mästare, jag vill följa dig, varthelst du går.” — Jesus varken avvisade honom eller bjöd honom välkommen, utan uttalade bara dessa sorgmodiga ord: ”Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen; men Människosonen har ingen plats, där han kan vila sitt huvud.” — Matt. 8:19, 20. Judas trodde att Jesus var Messias. Genom att sluta sig till apostlarna hoppades han kunna tillförsäkra sig en hög ställning i det nya riket. Denna förhoppning hade Jesus sökt ta ifrån honom genom uttalandet om sin fattigdom.

Apostlarna var mycket angelägna om att Judas skulle upptas i deras krets. Han hade ett respektingivande sätt och var en man med omdömesförmåga och handlingskraft. Apostlarna rekommenderade honom till Jesus som en som skulle bli till stor glädje i deras arbete. Det förvånade dem att Jesus tog emot honom så kyligt.

De hade varit mycket besvikna över att Jesus inte försökte tillförsäkra sig samarbete med de ledande i Israel. De ansåg att det var fel att han inte gav stabilitet åt sin sak genom att söka inflytelserika mäns stöd. Om han hade avvisat Judas, skulle de ha börjat tvivla på Mästarens omdöme. Judas’ liv skulle senare visa dem det farliga i att tillåta världsliga hänsyn att inverka på avgörandet av människors lämplighet för Guds uppdrag. Samarbete med sådana människor som apostlarna ivrade för, skulle ha förrått verksamheten och lagt den i deras värsta fienders händer.

När Judas förenade sig med apostlarna var han ännu inte okänslig för skönheten i Jesu liv och väsen. Han kände inflytandet från den gudomliga makt som drog människorna till Frälsaren. Jesus som inte kom för att ”sönderkrossa ett brutet rör” eller ”utsläcka en tynande veke”, ville inte stöta bort honom så länge det fanns någon enda önskan hos honom att komma till ljuset. Frälsaren såg in i Judas’ sinne. Han kände det djup av ondska i vilket Judas en gång skulle sjunka, om Guds nåd inte skulle åstadkomma bättring hos honom. Som Jesu medarbetare skulle Judas dag efter dag komma i nära kontakt med Jesu egen osjälviska kärlek. Om Judas hade velat öppna sitt sinne för Jesus, skulle den gudomliga nåden ha fördrivit självishetens demon, och även han skulle ha kunnat bli en medborgare i Guds rike.

Gud tar emot människorna som de är med sina mänskliga svagheter och fostrar dem till sin tjänst, om de bara vill ta emot undervisning och lära sig disciplin av honom. De blir inte utvalda tack vare sin fullkomlighet utan trots sin ofullkomlighet, för att de genom kunskap om och tillämpande av sanningen genom Kristi nåd skall bli förvandlade till hans avbilder.

Judas hade samma möjligheter som de andra. Han tog emot samma värdefulla undervisning. Men det liv som Jesus krävde stod i motsättning till Judas' önskningar och målsättning. Han ville inte uppge sin egen uppfattning för att ta emot den himmelska visdomen.

Hur kärleksfullt behandlade inte Frälsaren den som en gång skulle förråda honom. I sin undervisning berörde Jesus principerna för välgörenhet som träffade själva girighetens kärna. Han framställde för Judas snikenhetens avskyvärda natur. Många gånger fann apostlarna att Judas' karaktär därigenom avslöjades och hans synd påvisades, men han ville inte bekänna sin synd och överge sin orättfärdighet. Han var självtillräcklig. I stället för att stå emot frestelsen fortsatte han att vandra sin svekfulla väg. Jesus stod för honom som ett levande exempel på vad han måste bli, om han ville skörda frukterna av Jesu gudomliga medlarskap och verk. Men Judas slog dövörat till för denna undervisning gång efter gång. Jesus gav honom inte någon skarp tillrättavisning för hans girighet. Med gudomligt tålamod hade han fördrag med den vilsegångne Judas, även om han gav honom bevis för att han genomskådade honom. Han framställde för honom de högsta motiv för att handla rätt. Om Judas ändå förkastade himmelens ljus skulle han vara utan ursäkt.

I städet för att vandra i ljuset valde Judas att behålla sina fel. Onda begär, bitter hämndlystnad, mörka och vresiga tankar fick allt större utrymme i hans sinne. Till slut hade Satan fått honom helt under sitt inflytande. Judas blev ett redskap för Jesu fiender. När han kom i beröring med Jesus hade han vissa värdefulla egenskaper, som kunde ha gjort honom till välsignelse för församlingen. Om han hade varit villig att bära Jesu ok kunde han ha blivit en av de ledande apostlarna. Men han förhärdade sitt hjärta när hans fel påtalades. I sin stolthet och upproriskhet valde han att gå självupphöjelsens väg och gjorde sig själv olämplig för den uppgift som Gud hade gett honom att utföra.

Alla apostlarna hade allvarliga karaktärsfel, då Jesus kallade dem till sin tjänst. Inte ens Johannes, som stod närmast honom som är ”saktmodig och ödmjuk i hjärtat”, hade en mild och ödmjuk natur. Han och hans bror kallades ”tordönssönerna”. Medan de var med Jesus väckte varje ringaktning, som visades honom, deras vrede och stridslystnad. Häftigt lynne, hämndbegär och benägenhet att kritisera var egenskaper som utmärkte den mest ”älskade lärjungen”. Han var stolt och angelägen om att bli den främste i Guds rike. Men dag efter dag såg han Jesu mildhet och fördragsamhet i motsats till sitt eget våldsamma sinnelag och hörde hans undervisning om ödmjukhet och tålamod. Han öppnade sitt sinne för det gudomliga inflytandet och blev inte bara en hörare utan en görare av Frälsarens ord. Jaget doldes i Jesus. Han lärde sig att axla Jesu ok och bära hans börda.

Jesus tillrättavisade sina medarbetare. Han varnade och förmanade dem, men Johannes och hans bröder lämnade honom inte, utan valde Jesus, trots tillrättavisningarna. Jesus stötte inte bort dem, fastän de var svaga och felande. De fortsatte att till slutet dela hans lidanden och lära av hans liv. Genom att se på Jesus blev deras karaktär förvandlad.

Apostlarna var varandra mycket olika till sätt och vanor. Där var Levi Matteus, f.d. tulltjänsteman och där var också den hetlevrade ivraren Simon, som avgjort hatade det romerska väldet. Där fanns också den godhjärtade och impulsive Petrus, den försagde Judas Taddeus, den tvivlande, men ändå trohjärtade Tomas. Filippus, trossvag och benägen att tvivla, de frimodiga och äregiriga Sebedeussönerna och de andra. Dessa var här sammanförda med sina olika fel, alla med medfödda och förvärvade böjelser till det onda. I och genom Kristus skulle de dock få tillhöra Guds familj och lära sig att bli ett i tro, lära och ande. De skulle sättas på prov, de skulle komma med klagomål, ha olika och motstridiga uppfattningar, men så länge Jesus bodde i deras sinnen, skulle ingen splittring uppstå. Hans kärlek skulle komma dem att älska varandra. Mästarens undervisning skulle utjämna alla motsättningar, föra apostlarna samman i enhet till dess att de skulle ha samma sinne och samma omdöme. Kristus är den stora medelpunkten och de skulle komma närmare varandra i samma mån som de drogs närmare medelpunkten.

När Jesus hade slutat att undervisa sina apostlar, samlade han den lilla skaran runt omkring sig och böjde knä mitt ibland dem, och lade sina händer på deras huvuden. Så bad han en bön och invigde dem till sin heliga gärning. Och så blev Jesu medarbetare invigda och avskilda till evangelii tjänst.

Till sina representanter bland människorna valde inte Jesus änglar som aldrig fallit, utan människor med samma böjelser som dem som de skulle försöka rädda. Jesus iklädde sig mänsklig natur för att kunna nå fram till människorna. Det gudomliga måste förena sig med det mänskliga, ty det fordrades både gudomlig och mänsklig natur för att frälsa världen. Det gudomliga behövde det mänskliga, för att det mänskliga skulle bli en föreningslänk mellan Gud och människan. På samma sätt måste det förhålla sig med Kristi tjänare. Människan behöver en kraft utanför och över sig själv som återställer Guds-likheten hos henne och gör det möjligt för henne att utföra ett verk för Gud. Detta gör emellertid inte den mänskliga förmågan värdelös. Det mänskliga lägger beslag på gudomlig kraft. Kristus tar sin boning i människan genom tron, och i samarbete med det gudomliga blir människans förmåga en effektiv kraft till det goda.

Han som kallade dessa fiskare i Galiléen, kallar alltjämt människor till tjänst. Han är lika villig att uppenbara sin makt genom oss som genom sina första efterföljare. Hur bristfälliga och syndfulla vi än är, erbjuder Gud oss att få samarbeta med honom i Kristus. Han inbjuder oss att komma för att få gudomlig undervisning, så att vi, förenade med Kristus, kan utföra Guds uppdrag.

”Men denna skatt hava vi i lerkärl, för att den översvinnliga kraften skall befinnas vara Guds och icke något som kommer från oss.” — 2 Kor. 4:7. Detta är orsaken till att evangelii förkunnelse har överlämnats till felande människor hellre än till änglar. Det blir uppenbart att

den kraft som verkar genom svaga människor är Guds kraft. Därigenom uppmuntras vi att tro att den kraft som kan hjälpa andra människor, lika svaga som vi, också skall kunna hjälpa oss. Och de som själva ”är behäftade med svaghet”, kommer att ha ”undseende med de okunniga och vilsefarande”. (Hebr. 5:2.) Om vi själva har varit i nöd, känner vi vägens faror och svårigheter. Just på grund härav kan vi hjälpa andra som råkar i samma svårigheter. Det finns människor som är plågade av tvivel, tyngda av brister, svaga i tron och oförmögna att få ett grepp om den Osynlige. Men om en vän, som de kan se, kommer till dem i Kristi ställe, kan han bli en föreningslänk som fäster deras sviktande tro vid Kristus.

Vi skall arbeta tillsammans med himmelens änglar för att göra Jesus känd för världen. Med nära nog otålig iver väntar änglarna på vår medverkan. Människor måste ju bli de kanaler genom vilka Gud kan nå människor. Och när vi ger oss själva till Kristus i tveklös överlåtelse, gläder sig änglarna över att de kan tala genom våra röster för att uppenbara Guds kärlek.

Kapitel 31 - Programförklaringen

Jesus samlade sällan enbart sina anhängare för att tala med dem. Han valde som sina åhörare inte bara sådana som redan kände livets väg. Det var hans uppgift att nå de människoskaror som var okunniga och vilseledda. Han undervisade om de eviga sanningarna där de kunde nå dem, vilkas sinnen var förmörkade. Han var ju själv sanningen. Han stod med sina händer utsträckta för att välsigna. Och genom varningar, förmaningar och uppmuntran sökte han hjälpa alla som kom till honom.

Bergspredikan hölls inför en stor folkskara, även om den var avsedd särskilt för hans efterföljare. Efter apostlainvigningen gick Jesus med sina apostlar ned till sjöstranden. Här hade folket börjat samlas redan under den tidiga morgonen. Förutom de vanliga folkskarorna från de galileiska städerna kom folk från Judéen och även från Jerusalem, från Peréen, från Dekapolis och Iduméen, från södra Judéen samt från Tyrus och Sidon, de feniciska städerna vid Medelhavet. ”När de fingo höra huru stora ting han gjorde”, kom de ”för att bliva botade från sina sjukdomar . . . ty kraft gick ut ifrån honom och botade alla.” — Mark. 3:8; Luk.6:17-19.

Den smala strandremsan erbjöd inte ens ståplatser för alla som ville komma inom förhåll, därför gick Jesus tillbaka till bergssluttningen. När han funnit en jämn plats, där det fanns utrymme så att den stora åhörarskaran kunde samlas, satte han sig ned i gräset, och apostlarna och folket följde hans exempel. Apostlarna tog alltid plats närmast Jesus. Folket trängdes alltid omkring honom, men apostlarna såg alltid till att de fick vara i hans närhet. När de nu satt tätt intill honom för att inte gå miste om ett enda ord av hans undervisning var de uppmärksamma lyssnare, ivriga att förstå de sanningar som de sedan skulle göra kända i alla länder och under alla tidsåldrar.

Med en känsla av att de kunde vänta något mer än vanligt, samlade de sig omkring sin Mästare. De trodde att hans rike nu snart skulle upprättas. Av morgonens händelser kände de sig övertygade om att något tillkännagivande härom skulle ges. Denna känsla av förväntan spred sig också bland folket och man kunde läsa det djupaste intresse i de ivriga ansiktena. När nu folket satt här på den gröna bergssluttningen och väntade på den gudomlige lärarens ord, fylldes deras sinnen av tankar på framtida storhet.

Där fanns skriftlärde och fariséer som såg fram emot den dag då de skulle behärska de hatade romarna och äga det stora världsväldets rikedom och glans. De fattiga bönderna och fiskarna hoppades få höra en försäkran om att deras bristfälliga kojor, deras otillräckliga mat, deras kamp för tillvaron och fruktan för fattigdom skulle utbytas mot de rikas palats, mot ett liv i överflöd och bekvämlighet. I stället för den torftiga mantel de bar om dagen och det anspråkslösa täcke som de drog över sig om natten, hoppades de att Jesus skulle ge dem deras underkuvares fina och dyrbara kläder. Allas sinnen fylldes av det stolta hoppet att Israel skulle bli ärat framför alla andra nationer som det av Herren utvalda folket, och att Jerusalem skulle upphöjas till det världsomfattande rikets huvudstad.

Jesus grusade deras förhoppningar om världslig storhet. I sin bergspredikan sökte han riva upp det som en falsk uppfostran åstadkommit, och ge sina åhörare en riktig uppfattning om sitt rike och sina egna avsikter. Ändå gick han inte till direkt attack mot folkets villfarelse. Han såg världens misär på grund av synden, men han gav dem därför inte en målande beskrivning av deras armod. Han talade om något som var oändligt mycket bättre än vad de någonsin hade hört talas om. Utan att gå in på deras uppfattning om Guds rike talade han om villkoren för medlemskap i detta rike och lämnade åt dem själva att dra sina egna slutsatser om dess natur. De sanningar han framställde är inte av mindre betydelse för oss, än de var för de folkskaror som följde Jesus. Vårt behov av att lära känna de grundläggande principerna för Guds rike är inte mindre än deras.

Jesu första ord vid detta tillfälle inrymde välsignelser. Saliga äro de, sade han, som erkänner sin andliga fattigdom och känner sitt behov av frälsning. Evangelium skall förkunnas för de andligt fattiga. Inte för de andligt högmodiga, inte för dem som säger sig vara rika och ingenting behöver skall evangelium uppenbaras, utan för de ödmjuka och botfärdiga. Bara en källa har öppnats till rening för synd, en källa för de andligt fattiga.

Stolta, självgoda människor arbetar för att själva förtjäna frälsningen, men både våra anspråk på himmelen och lämpligheten för Guds rike finner vi i Kristi rättfärdighet. Kristus kan ingenting göra för att återupprätta en människa förrän hon, genom att bli överbevisad om sin egen svaghet och befriad från all självtillräcklighet, överlämnar sig åt Guds kontroll. Sedan kan hon ta emot den gåva Gud väntar att få ge henne. Ingenting kommer att undanhållas den som känner sitt behov. Vi får obegränsat tillträde till honom i vilken all fullhet bor. ”Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter ’den Helige’. Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan.” — Jes. 57:15.

”Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade.” Jesus ville inte med dessa ord säga att sorgen i sig själv kan befria någon från syndens skuldbörda. Han ger inte heller sitt erkännande åt någon hycklad eller avsiktlig ödmjukhet. Den sorg han talar om består inte i melankoli eller klagande. Samtidigt som vi sörjer över vår synd, skall vi glädja oss åt förmånen att få vara Guds barn.

Vi sörjer ofta över att våra onda handlingar medför obehagliga följder för oss själva, men detta innebär inte någon bättring. Verklig sorg över synden är en följd av den helige Andes påverkan. Anden uppenbarar vår otacksamhet, då vi ringaktat och bedrövat vår Frälsare, och driver oss att förkrossade falla ner vid korsets fot. Genom varje synd sårar vi Jesus på nytt. Och när vi ser upp till honom som vi har stungit, sörjer vi över de synder som förorsakat honom lidande. En sådan sorg skall leda till att vi överger synden.

Världsmänniskor kanske kallar denna sorg för svaghet, men den är en kraft som binder den ångerfulle vid den Evige med band som aldrig kan slitas. Den visar att Guds änglar åter kan ge människan tillbaka de dygder som gått förlorade på grund av hennes hårdhet och överträdelse.

Den botfärdiges tårar är bara regndroppar som går före helgelsens solsken. Denna sorg förebådar en glädje som skall bli en levande källa för oss. ”Allenast må du besinna din missgärning, att du har varit avfällig från Herren, din Gud.” ”. . . så vill jag icke längre med ogunst se på eder; ty jag är nådig, säger Herren.”— Jer. 3:13, 12. ”De sörjande i Sion” har han bestämt sig för att ge ”huvudprydnad i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg, högtidskläder i stället för en bedrövad ande.” — Jes. 61 :3.

Och även för dessa som sörjer under prövningar och lidanden finns tröst. Förödmjukelsens och lidandets bitterhet är bättre än fördragsamhet med synden. Under prövningen uppenbarar Gud de svaga punkterna i vår karaktär för att vi genom hans nåd skall kunna övervinna våra fel. Okända sidor hos oss själva avslöjas, då vi ställs inför provet om vi vill underordna oss Guds råd och förmaningar. När vi kommer i prövningar bör vi inte klaga och inte heller bli upproriska och därigenom rycka vår hand ur Kristi hand. Vi bör i stället ödmjuka oss inför Gud. Hans vägar är höljda i dunkel för dem som vill se allt i ett ljus som behagar det egna jaget. De kan förefalla mörka och glädjelösa, men de är dock barmhärtighetens vägar och för till evig frälsning. Elia visste inte vad han gjorde, då han i öknen sade att han hade fått nog av livet och bad att han skulle få dö. Herren tog honom i sin stora barmhärtighet inte på orden. Det fanns ännu en stor uppgift för honom att utföra. Och då hans arbete var fullbordat, skulle han inte ensam och nedslagen förgås i öknen. Nej, hans lott skulle inte bli att myllas ned i jorden, han skulle fara upp i härlighet åtföljd av himmelska vagnar, till Guds tron i höjden.

Guds ord till de sörjande är: ”Hans vägar har jag sett, men nu vill jag hela honom och leda honom och giva honom och hans sörjande tröst.” — Jes. 57:18. ”Jag skall förvandla deras sorg i fröjd, trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse.” — Jer. 31:13. ”Saliga äro de saktmodiga.” De svårigheter vi har att möta minskas väsentligt inför det saktmod som ligger fördolt i Kristus. Om vi äger vår Mästares ödmjukhet, skall vi höja oss över den ringaktning, de motgångar och de besvärligheter som vi dagligen utsätts för. De får inte längre någon makt att fördystra vårt sinne. Det bästa beviset på ett ädelt sinnelag hos en kristen är självbehärskning. Den som inte kan vara lugn och tillitsfull, då han blir hånad eller illa behandlad, berövar Gud hans rätt att uppenbara sin egen fullkomliga karaktär i honom. Saktmod är den kraft som ger seger åt Kristi efterföljare, det är tecknet på deras gemenskap med himmelen.

”Ja, Herren är hög, men han ser till det låga.” — Ps. 138:6. Gud ser med kärleksfull mildhet på den som uppenbarar Kristi saktmod och ödmjuka sinne. Världen ser kanske på dem med förakt, men i Herrens ögon har de stort värde. Det är inte bara de visa, de stora och de som utövar välgörenhet som kommer att få gå in i himmelen, inte bara de som ivrigt arbetar och är fulla av målmedveten och rastlös aktivitet. Nej, de anspråkslösa, de som längtar efter att Kristus skall bo hos dem, de som är ödmjuka och vilkas högsta önskan är att göra Guds vilja, de skall bli välkomnade dit. De kommer att vara med i den skara som har tvått sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. ”Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem.” — Upp. 7:15.

”Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet.” Det är känslan av ovärdighet som kommer oss att hungra och törsta efter rättfärdighet. Och denna längtan skall bli tillfredsställd. De som bereder rum för Jesus i sitt sinne, kommer att få uppleva hans kärlek. Alla som längtar efter att få sin karaktär omformad efter Guds avbild skall bli mättade. Den helige Ande lämnar aldrig den människa utan hjälp som ”ser upp till Jesus”. Av de ting som tillhör Kristus skall han ta och förkunna det för dem. Om blicken är fästad vid Kristus kommer Andens påverkan inte att upphöra, förrän vi helt har förvandlats till Kristi avbilder. Kärlekens renande kraft skall vidga vårt sinne och ge det möjlighet till högre insikt och ökad kännedom om himmelska ting, så att vi inte nöjer oss med något mindre än fullkomlighet. ”Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade.”

De barmhärtiga skall själva finna barmhärtighet. De som är rena i sina sinnen skall se Gud. Varje oren tanke som besmittar sinnet, försvagar den moraliska känslan och bidrar till att omintetgöra den helige Andes verk i oss. Den fördunklar vår andliga syn, så att vi inte kan se Gud. Herren vill och kan förlåta den ångerfulle syndaren, men trots förlåtelse är sinnet skadat. Den som vill få en oförvillad omdömesförmåga i andliga ting måste avvisa allt orent tal och alla orena tankar.

Men Kristi ord täcker mer än sensuell orenhet, mer än frihet från ceremoniell besmittelse, vilket judarna så noggrant undvek. Självviskheten hindrar oss att se Gud. Den som är självisk bedömer Gud som om Gud vore sådan som han själv är. Inte förrän vi har frigjort oss från självviskheten kan vi förstå honom som är kärleken. Endast ett osjälviskt sinne, en ödmjuk och tillitsfull människa, kan se Gud som ”barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet”. (2 Mos. 34:6.)

”Saliga äro de fridsamma.” Kristi frid växer fram ur evangelii sanning. Den står i samklang med Gud. Världen har en fientlig inställning till Guds lag. Syndarna lever i fiendskap med sin Skapare. Och som en följd därav lever de också i fiendskap med varandra. Psalmisten förklarar: ”Stor frid äga de som hava din lag kär, och intet finnes, som bringar dem på fall.” — Ps. 119:165. Människor kan inte åstadkomma frid. Människors planer för att höja och rena den enskilde individen och samhället kommer inte att kunna skapa frid, eftersom de inte kan påverka sinnet. Den enda makt som kan skapa sann frid och göra den bestående är Kristi nåd. När den fyller vårt sinne fördriver den de onda lidelser som åstadkommer strid och oenighet. ”Där törnsnår nu finnas skola cypresser växa upp, och där nässlor stå skall myrten uppväxa.” — Jes. 55:13. Och livets öken ”skall fröjdas och blomstra såsom en lilja”. (Jes. 35:1.)

Folkskarorna blev förvånade över denna undervisning som stod i så stark kontrast till fariséernas föreskrifter och exempel. Folket hade blivit undervisade att tro, att lyckan bestod i att äga materiella ting och att berömmelse och ära bland människor var mycket åtråvärd. Det var mycket behagligt att bli kallad rabbi och att upphöjas till skyarna som kloka och religiösa, och att få sina dygder bekantgjorda offentligt. Detta betraktades som höjdpunkten av lycka. Men inför denna väldiga folkskara förklarade Jesus, att jordisk ära och vinning var den enda lön sådana människor kunde få. Han talade med auktoritet, och en övertygande kraft åtföljde hans

ord. Åhörarna tystnade och en känsla av fruktan smög sig över dem. Villrådigt såg de på varandra. Vem av dem skulle bli frälst om denne mans lära var sann? Många var övertygade om att denne märklige lärare drevs av Guds Ande och att hans undervisning kom från Gud.

Efter att ha förklarat vari sann lycka består och hur den kan vinnas, visade Jesus mera direkt på det ansvar hans apostlar hade såsom lärare, som var utvalda av Gud, när det gällde att leda andra in på rättfärdighetens och det eviga livets väg. Han visste att de ofta skulle råka ut för missräkningar och missmod. De skulle möta hårdnackat motstånd. De skulle bli hånade och deras förkunnelse skulle förkastas. Han visste också mycket väl att dessa ödmjuka män, som nu så uppmärksamt lyssnade till hans ord, skulle utsättas för förtal och tortyr, fängelse och död, och han fortsatte:

”Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. Ja, saliga ären I när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro före eder.”

Världen älskar det onda och hatar rättfärdigheten. Detta var orsaken till dess fiendskap mot Kristus. Alla som motsätter sig hans aldrig svikande kärlek kommer att betrakta kristendomen som ett störande element. Kristi ljus skingrar det mörker som döljer deras synder. Det visar att en reformation är nödvändig. Medan de som ställer sig under den helige Andes inflytande tar upp kampen mot synden, kommer de som klänger sig fast vid det onda, att kämpa mot sanningen och dess representanter.

På detta sätt skapas strid. Kristi efterföljare anklagas för att vålla oro bland människorna. Men det är gemenskapen med Gud som gör att de utsätts för världens fiendskap. De bär Kristi förödmjukelse. De vandrar på den väg som världens ädlaste människor har vandrat. Förföljelsen bör de därför inte möta med sorg utan med glädje. Varje hård prövning är Guds sätt att fostra dem. Varje påfrestning skall göra dem lämpliga för uppgiften som hans medarbetare. Varje sammandrabbning med fienden har sin plats i den stora striden för rättfärdighetens seger och skall bidra till att höja den slutliga segerglädjen. När de har detta för ögonen, kommer de inte att försöka fly undan det som prövar deras tro och tålamod. De kommer att ta emot det med glädje och inte med fruktan. Hans tjänare kommer att vara ivriga att uppfylla sina förpliktelser mot världen. De kommer att vara fyllda av en önskan att vinna Guds bifall utan att vika undan av fruktan för människor eller att fika efter människors gunst.

”I ären jordens salt”, sade Jesus. Dra er inte undan världen för att slippa förföljelse. Stanna kvar bland människorna, så att den gudomliga kärlekens väldoft blir ett salt som skyddar världen mot förruttnelse.

Människor som låter sig påverkas av den helige Andes inflytande, blir de kanaler genom vilka Guds välsignelse flyter. Om de som tjänar Gud, skulle tas bort ifrån jorden och Guds Ande dras undan från människorna, skulle denna värld utlämnas till ödeläggelse och tillintetgörelse, en följd av Satans herravälde. Även om inte de icke-kristna vet det, så har de

Guds folk, som de föraktar och förtrycker, att tack för de välsignelser de åtnjuter i sitt dagliga liv här i världen. Men om de kristna bara är kristna till namnet är de lika salt som förlorat sin sälta. De kan inte utöva något inflytande för det goda i världen. Genom deras vilseledande framställning av Gud är de värre än de otroende.

”I ären världens ljus.” Judarnas avsikt var att begränsa frälsningens välsignelse till sin egen nation. Men Jesus visade dem att frälsningen är lik solljuset. Den tillhör hela världen. Bibelns religion får inte stängas in mellan pärmarna i en bok, inte heller inom en kyrkas murar. Den skall inte tas fram bara vid enstaka, högtidliga tillfällen till vår egen nytta och sedan omsorgsfullt läggas åt sidan igen. Nej, den skall helga det dagliga livet, synas i varje detalj i förvärvslivet och prägla allt vårt umgänge.

Ett gudsinriktat liv och beteende skapas inte utifrån och är ingenting, som man kan klä sig i. Det strålar fram inifrån. Om vi vill leda andra in på rättfärdighetens väg, måste rättfärdighetens principer vara inplantade i våra sinnen. När vi bekänner vår tro, kan vi framhålla religiösa trossatser, men det är vårt gudfruktiga liv som ger kraft åt sanningens ord. Ett konsekvent liv, en helgad konversation, en omutlig redbarhet, en aktiv insats i det godas tjänst och ett gott föredöme är de medel genom vilka ljuset sprids i världen.

Jesus hade inte uppehållit sig vid enskildheterna i lagen, men han överlät inte åt sina åhörare att dra slutsatsen, att han hade kommit för att åsidosätta dess fordringar. Han visste att spioner stod färdiga att rapportera varje ord som kunde förvrängas till att tjäna deras egna syften. Han kände till de fördomar som många av hans åhörare närde i sina sinnen. Han sade inte någonting som kunde rubba deras tro på den gudsdyrkan och de institutioner som hade överlämnats åt dem genom Moses. Kristus hade själv gett både morallagen och ceremoniallagen. Han kom inte för att rubba tilliten till sin egen undervisning. Det var hans respekt för lagen och profeterna som gjorde, att han sökte bryta igenom den mur av traditionella krav som insnärjde judarna. Samtidigt som han bröt ned deras falska tolkningar av lagen, undervisade han noga sina efterföljare att inte göra avkall på de vitala sanningar som hade blivit anförtrodda hebréerna.

Fariséerna var stolta över sin lydnad för lagen. Ändå visste de så litet om dess principer och dessas tillämpning i det dagliga livet, att de uppfattade Frälsarens ord som villfarelse. Då han sopade undan all den bråte under vilken sanningen blivit begravd, trodde de att han sopade bort själva sanningen. De viskade till varandra att han tog det för lätt, när det gällde lagen. Han läste deras tankar och svarade dem:

”I skolen icke mena att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda.” Här tillbakavisade Jesus fariséernas beskyllningar. Det hörde till hans uppdrag i världen att försvara lagens heliga krav, den lag som de beskyllde honom för att överträda. Om Guds lag hade kunnat förändras eller upphävas, så hade Kristus inte behövt lida följderna av vår överträdelse. Han kom för att klarlägga förhållandet mellan människan och lagen, för att belysa dess föreskrifter genom sitt eget liv i lydnad.

Gud hade gett sina heliga föreskrifter därför att han älskade mänskligheten. För att rädda oss från överträdelsens följder uppenbarar han rättfärdighetens principer. Lagen är ett uttryck för Guds tanke. När vi tar emot den i Kristus, blir den vår tanke. Den lyfter oss över de naturliga önskningarnas och böjelsernas makt och över frestelser som leder till synd. Gud vill se oss lyckliga. Han gav oss lagens föreskrifter för att vi genom att lyda dem skulle vinna glädje. När änglarna vid Jesu födelse sjöng: ”Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor till vilka han har behag!” (Luk. 2:14), förkunnade de principerna i den lag som han kommit för att upphöja och förhärliga.

När lagen förkunnades från Sinai lät Gud sitt väsens helighet bli känd, för att Israels folk genom kontrasten skulle se sin egen syndfullhet. Lagen gavs för att överbevisa dem om synd och uppenbara deras behov av en Frälsare. Detta skulle den göra, när den helige Ande gjorde dess principer levande i deras sinnen. Detta är också alltjämt dess uppgift. Genom Jesu liv förklaras lagens principer. Och då Guds helige Ande påverkar oss och ljuset från Kristus uppenbarar för människan hennes behov av hans renande blod och frikännande rättfärdighet, är lagen alltjämt det medel som för oss till Kristus för att vi skall bli rättfärdiggjorda av tro. ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen.” — Ps. 19:8.

”Intill dess himmel och jord förgås”, sade Jesus, ”skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats.” Solen som lyser på himlen och den mark på vilken vi går, är Guds vittnen om att hans lag är evig och oföränderlig. Även om de skulle försvinna kommer de gudomliga lagbuden att bestå. ”Snarare kunna himmel och jord förgås, än en enda prick av lagen kan falla bort.” — Luk. 16:17. Det symboliska system som pekade framåt på Kristus som Guds lamm skulle avskaffas vid hans död, men de tio buden är lika oföränderliga som Guds tron.

Eftersom ”Herrens lag är utan brist”, måste varje avvikelse från den bli av ondo. Kristus fördömer dem som är olydiga mot Guds bud och som lär andra att vara det. Frälsarens liv i lydnad gav eftertryck åt lagens krav. Han bevisade att människor kunde lyda lagen och visade också storheten av den karaktär som en sådan lydnad skulle komma att utveckla. Alla som lyder såsom han gjorde, förklarar på samma sätt att lagen är ”helig, och budordet heligt och rättfärdigt och gott” (Rom. 7:12.) Alla däremot som bryter mot Guds befallningar, ger stöd åt Satans påstående om att lagen är orättfärdig och att den inte kan följas. Sålunda underbygger de den store motståndarens bedrägeri och vanärar Gud. De gör sig därmed till efterföljare av den onde, som var den förste som gjorde uppror mot Guds lag. Att ge sådana tillgång till himmelen skulle vara att införa stridens och upprorets element och ställa universums välfärd i fara. Ingen människa som fortsätter att ringakta någon av lagens principer, kommer därför att få ingå i himmelens rike.

Rabbinerna räknade med att deras egen rättfärdighet var en inträdesbiljett till himmelen, men Jesus förklarade att deras rättfärdighet var otillräcklig och värdelös. Fariseisk rättfärdighet bestod av utvärtes ceremonier och en teoretisk kunskap om sanningen. Rabbinerna påstod sig bli heliga genom sina egna bemödanden att hålla lagen, men deras beteende hade skilt

rättfärdigheten från religionen. Samtidigt som de var ytterst noggranna med att iaktta riterna, var deras liv omoraliskt och fördärvat. Deras så kallade rättfärdighet kunde aldrig komma in i himmelens rike.

Det största bedrägeri som människorna fallit offer för på Jesu tid var att enbart ett erkännande av den frälsande sanningen skulle kunna åstadkomma rättfärdighet. I all mänsklig erfarenhet har en teoretisk kunskap om denna sanning visat i sig vara otillräcklig för att frälsa människan. Den kan inte åstadkomma rättfärdighetens frukter. En ängslig hänsyn till det som uppfattas som teologisk sanning åtföljs ofta av hat till äkta sanning, när den tar sig uttryck i livsföringen. De mörkaste kapitlen i mänsklighetens historia återger skildringar av brott som begåtts av religiösa fanatiker. Fariséerna gjorde anspråk på att vara Abrahams barn och skröt med att de blivit betrodda med Guds ord. Dessa förmåner kunde emellertid inte skydda dem mot självviskhet, ondska, vinningslystnad och tarvligt hyckleri. De menade sig vara de främsta i världen ifråga om religiöst nit, men deras så kallade renlärighet drev dem till att korsfästa härlighetens Herre.

Samma fara existerar alltjämt. Många tar för givet att de är kristna, helt enkelt därför att de omfattat vissa kristnalärosatser. Men de har inte omsatt evangelium i det praktiska livet. De har inte trott eller älskat det, därför har de inte heller tagit emot den kraft och nåd som kommer genom helgelse i sanningen. Många kanske bekänner sig tro på evangelium. Men om det inte får göra dem uppriktiga, vänliga, tåliga, fördragsamma och himmelskt sinnade, blir det till förbannelse för dess bekännare. Genom deras inflytande blir det också till förbannelse för världen.

Den rättfärdighet som Jesus framhöll, förvandlar sinne och liv så att de överensstämmer med Guds uppenbarade vilja. Människor kan bli rättfärdiga bara om de tror på Gud och underhåller en levande gemenskap med honom. Då kommer sann gudsfruktan att höja våra tankar och förädla livet. Då kommer även religionens yttre former att motsvara den kristnes inre renhet. De ceremonier som är förknippade med gudstjänsten blir inte meningslösa riter, lika dem som utövades av de hycklande fariséerna.

Jesus tar upp de tio buden var för sig och förklarar bredden och djupet av deras krav. I stället för att ens i minsta mån mildra kravet visar han hur vittomfattande dessa principer är, och avslöjar judarnas ödesdigra misstag i deras endast skenbara lydnad. Han förklarar att man genom den onda tanken eller genom den lättsinniga blicken överträder Guds lag. Den som gör sig skyldig till den minsta orättfärdighet bryter lagen och sänker sin egen moraliska nivå. Mord existerar först i tankarna. Den som ger hatet rum i sitt sinne går in på mördarens väg och det offer han frambär, är en styggelse inför Gud.

Judarna behärskades även hämndgirig anda. I sitt hat mor romarna gav de uttryck åt en hård förkastelsedom och gladde det ondas furste genom att uppenbara hans egenskaper. Därigenom förberedde de sig för att utföra det fruktansvärda brott som han ledde dem till. I fariséernas religiösa liv fanns ingenting som gjorde deras religion tilldragande för de kringboende folken.

Jesus bad dem att inte bedra sig själva med tanken att det var tillåtet för dem att hysa upprorskänslor mot förtryckarna och att ge näring åt en längtan att hämnas deras förseelser.

Visserligen finns det en vrede som är berättigad även för Kristi efterföljare. När de ser att Gud vanäras och hans intressen råkar i vanrykte, när de ser oskyldiga förtryckas, skakas de av en rättmätig vrede. En sådan vrede som springer fram ur moralisk känslighet, är inte synd. Men de som vid varje förmodad provokation känner sig fria att hysa vrede och hämndkänslor, öppnar sina sinnen för fienden. Bitterhet och hätskhet måste bannlysas, om vi skall kunna leva i harmoni med himmelen.

Frälsaren går längre, än så. Han säger: ”Därför, om du kommer med din gåva till altaret och där drager dig till minnes, att din broder har något emot dig, så lägg ned din gåva där framför altaret, och gå först bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva.” Många är ivriga i sin gudstjänst, samtidigt som det mellan dem och deras bröder råder olyckliga konflikter som kunde lösas. Gud fordrar av dem att de skall göra allt som står i deras makt för att återställa enigheten. Innan de gör detta, kan han inte godta deras gudstjänst. En kristens plikt i detta avseende har klart framställts.

Gud ger sina välsignelser åt alla. ”Han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda, och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga.” ”Han är mild mot de otacksamma och onda.” — Luk. 6:35. Han uppmanar oss att likna honom. ”Välsignen dem som förbanna eder”, sade Jesus, och ”älsken edra ovänner . . . och varen så eder himmelske Faders barn.” Dessa är lagens grundsatser och de är också livets källsprång.

Guds ideal för sina barn är högre än den djärvaste människas tanke kan nå. ”Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig.” Denna befallning är ett löfte. Avsikten med återlösningsplanen är vår fullständiga befrielse från Satans makt. Kristus skiljer alltid den botfärdige från synden. Han kom för att omintetgöra djävulens gärningar och han har förordnat att den helige Ande skall ges åt varje ångerfull människa för att bevara henne från synd.

Frestarens medel och makt kan inte anföras som ursäkt för en orätt handling. Satan jublar när han hör Kristi bekännare försöka ursäkta sig med sina karaktärssvagheter. Det är dessa ursäkter som leder till synd. Det finns ingen ursäkt för synd. Ett helgat sinne och ett Kristus-likt liv är något som varje botfärdig, troende kristen kan få uppleva.

En kristen karaktärs ideal är likhet med Kristus. Liksom Människosonen var fullkomlig i sitt liv, så skall hans efterföljare vara fullkomliga i sitt liv. Jesus blev lik sina bröder i allt. Han blev människa, såsom vi är människor. Han kände hunger och törst och han blev trött. Han återhämtade krafter då han åt och blev utvilad när han fick sova. Han delade människornas öde och ändå var han Guds syndfrie Son. Han var Gud i människogestalt. Hans sätt att leva skall bli vårt. Herren säger om dem som tror på honom: ”Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.” — 2 Kor. 6:16.

Kristus är den stege som Jakob såg, vars nedre ände vilade på jorden och vars översta stegpinnar nådde upp till himmelens port, till själva ingången till härlighetens värld. Om det hade saknats bara en enda stegpinne på denna stege, för att den skulle nå ned till jorden, skulle vi ha gått förlorade. Men Kristus når oss där vi är. Han tog på sig vår natur och vann seger för att vi, genom att få del av hans natur, skulle kunna vinna seger. Uppenbarad ”i syndigt kötts gestalt” (Rom. 8:3), levde han ett syndfritt liv.

Med sin gudomliga natur håller han nu fast vid himmelens tron, medan han med sin mänskliga natur når ned till oss. Han säger nu till oss att vi, genom tro på honom, skall kunna tillägna oss Guds heliga natur. Därför skall vi vara fullkomliga, liksom ”vår himmelske Fader är fullkomlig”.

Jesus hade visat vari rättfärdigheten består. Han hade hänvisar till Gud som dess källa. Nu vände han sig till det praktiska livets plikter. När du ger allmosor, beder eller fastar, sade han, gör ingenting för att dra uppmärksamheten till dig själv eller för att vinna berömmelse. Ge uppriktigt och av hjärtat för att hjälpa de fattiga och lidande. Låt din bön vara ditt hjärtas samtal med Gud. När du fastar, gå inte med sänkt huvud och sinnet fyllt av tankar på dig själv. Fariséens själ är en torr och ofruktbar åker, i vilken det gudomliga livets utsäde inte kan slå rot. Den som ger sig helt och oförbehållsamt åt Gud kan ge honom den mest antagbara tjänsten. I gemenskap med Gud kommer människan att samarbeta med honom i utformandet av en gudomlig karaktär i henne.

En tjänst som utföres i uppriktighet för med sig stor lön. ”Då skall din Fader, sam ser i det fördolda, vedergälla dig.” Genom det liv vi lever i kraft av Kristi nåd, formas vår karaktär. Den ursprungliga älskligheten återställs. Kristi väsens egenskaper inplantas och likheten med Gud börjar lysa fram. De som vandrar och samverkar med Gud, utstrålar himmelsk frid. De omges av himmelens atmosfär. För dessa människor har Guds rike börjat. De äger Kristi glädje, glädjen över att få vara till välsignelse för mänskligheten. De hedras med att bli antagna i Mästarens tjänst. De blir anförtrodda ett verk för honom i hans namn.

”Ingen kan tjäna två herrar.” Vi kan inte tjäna Gud med delad håg. Bibelns religion är inte ett inflytande bland många andra. Nej, dess inflytande måste vara det högsta och genomträngа och behärska alla andra inflytanden. Det får inte bli likt ett färgstänk, utslängt här och där på livets väv, utan det måste genomträngа hela livet, som om livsväven vore doppad i färgen, till dess att varje enskild tråd är genomdränkt av en djup, outplånlig färg.

”Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus. Men om ditt öga är fördärvat, så bliver hela din kropp höljd i mörker.” Renhet och fasthet i våra avsikter är villkor för att vi skall få ta emot Guds ljus. Den som vill lära känna sanningen, måste vara villig att i allt rätta sig efter den. Han kan inte dagtinga med villfarelsen. Att vackla och vara halvhjärtad i förhållande till sanningen är det samma som att välja villfarelsens mörker och sataniskt bländverk.

Världslig klokhet och rättfärdighetens orubbliga grundsatser kan inte omärkligt övergå i varandra som regnbågens färger. Mellan dessa två dras en bred och tydlig gräns av evighetens

Gud. Likheten med Kristus framstår i lika skarp kontrast till likheten med den onde som dag och natt. Och endast de som lever Kristus-livet är hans medarbetare. Om en enda synd ges näring i sinnet eller en enda ond vana utövas blir hela människan besmittad. Hon blir då ett orättfärdighetens redskap.

Alla som valt att tjäna Gud skall förlita sig på hans omvårdnad. Kristus hänvisade till fåglarna under himmelen och till blommorna på marken och bad sina åhörare betrakta dessa Guds skapade verk. ”Ären I icke mycket mer än de?” frågade han dem. — Matt. 6:26. Omfattningen av Gudomens omsorg om även de minsta varelser står i förhållande till deras plats i tillvarons skala. Den lilla grå sparven övervakas av försynen. Blommorna på marken och gräset som bildar en matta på jorden, har del i vår himmelske Faders uppmärksamhet och omsorg. Den store, gudomlige konstnären har visat omtanke om liljan och gjort den så vacker att den överglänser Salomo i härlighet. Hur mycket mer sörjer han då inte för människan som är Guds avbild? Han längtar efter att få se sina barn uppenbara egenskaper som är en avbild av hans väsen. Liksom solstrålen ger blommorna deras olikartade och vackra färgskala, så överför Gud sitt eget väsens skönhet till människan.

Alla som väljer Kristi rike, som är kärlek, rättfärdighet, och frid och sätter dess intressen före allt annat, är förenade med den eviga världen. All välsignelse som behövs för detta liv är deras. I Guds försyns bok, där vårt livs öde är upptecknat, får vi alla var sin sida. Denna sida upptar varje enskildhet i vår levnads historia. Till och med våra huvudhår är alla räknade. Gud glömmer aldrig sina barn.

”Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen.” — Matt. 6:34. Vi skall följa Kristus dag efter dag. Gud fyller inte idag morgondagens behov. Han ger inte sina barn förhållningsregler för hela deras livs resa på en gång. Då skulle de bara bli förvirrade. Han säger oss så mycket som vi kan minnas och förverkliga. Den styrka och visdom som han ger oss får vi för dagens situation. ”Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.” — Jak. 1:5.

”Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda.” Anser du dig vara bättre än andra människor, så att du sätter dig till doms över dem? Eftersom du inte kan veta deras motiv, kan du inte heller döma dem. Genom att kritisera din nästa drar du dom över dig själv, eftersom du visar att du då står i förbund med Satan, brödernas åklagare. Herren säger: ”Rannsaken eder själva, huruvida I ären i tron, ja, pröven eder själva.” — 2 Kor. 13:5. Detta är vår uppgift. ”Om vi ginge till doms med oss själva, så bleve vi icke dömda.” — 1 Kor. 11:31. Det goda trädet bär god frukt. Om frukten är onjutbar och värdelös, är trädet ont. Så visar den frukt vi bär, vårt tillstånd, vår karaktärs värde. Med goda gärningar kan vi aldrig vinna frälsning, men de är ett bevis för den tro som är verksam genom kärlek och som renar sinnet. Men även om vi inte får den eviga lönen på grund av vår egen förtjänst skall den dock ges oss i förhållande till det arbete vi utfört genom Kristi nåd.

På detta sätt framhöll Jesus sitt rikes grundsatser och visade att de var livets gyllene regel. För att ytterligare betona sin undervisning slutade han med en liknelse. Det är inte nog för dig, säger han, att lyssna till mina ord. I lydnad måste du lägga dem som grundval för din egen karaktär. Det egna jaget är bara rinnande sand. Om du bygger på mänskliga teorier och idéer, kommer ditt hus att rasa samman. Frestelsens vindar och lidandets vågor kommer att sopa bort det. Men de grundsatser som jag gett, kommer att bestå. Ta emot mig, bygg på mina ord.

”Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förståndig man, som byggde sitt hus på hälleberget. Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget.” — Matt. 7:24, 25.

Kapitel 32 - All makt i hans händer

Jesus hade sagt till den romerske officeren vars son han hade botat: ”Om I icke sen tecken och under, så tron I icke.” — Joh. 4:48. Han var bedrövad över att hans eget folk krävde dessa yttre tecken på att han var Messias. Gång på gång häpnade han över deras otro. Men han förundrade sig över tron hos den romerske officer som vände sig till honom. Han tvivlade inte på Frälsarens makt. Han bad honom inte komma personligen för att utföra underverket. ”Säg allenast ett ord”, sade han, ”så bliver min tjänare frisk.”

Hövitsmannens tjänare låg hopplöst sjuk, nära döden. Bland romarna var tjänarna slavar. De köptes och såldes på marknadsplatserna och de behandlades hänsynslöst och grymt. Men denne officer behandlade sin tjänare med ömhet och önskade uppriktigt att han skulle bli frisk igen. Han trodde att Jesus kunde hjälpa honom. Han hade inte sett Frälsaren, men de berättelser han hört om honom, hade gett honom tro. Trots den judiska religionens formalism var denne romare överbevisad om att den stod högre än hans egen. Han hade redan brutit sig igenom den barriär av nationalhat och rasfördomar som skilde erövraren från det erövrade folket. Han hade visat vördnad för tillbedjan av den sanne Guden och visat vänlighet mot dem som tillbad Gud. I Jesu lära, sådan han på ryktets väg hade lärt känna den, fann han vad han själv längtade efter. Alla hans andliga intressen fann sin motsvarighet i Frälsarens ord. Men han kände sig ovärdig att komma i Jesu närhet och han vädjade till de judiska äldste att frambära hans bön om tjänarens tillfrisknande. De kände till den store Läraren och visste, sade han, hur man skulle komma till honom för att vinna hans ynnest.

När Jesus kom in i Kapernaum mötte honom en deputation av äldste som frambar hövitsmannens begäran. De sade: ”Han är värd att du gör honom detta, ty han har vårt folk kärt, och det är han, som har byggt synagogan åt oss.” Jesus styrde genast sina steg mot officerens hem, men han trängdes av folkskarorna och kunde endast långsamt ta sig fram. Nyheten om hans ankomst gick före honom och i känslan av sin egen ovärdighet sände officeren honom detta budskap: ”Herre gör dig icke omak; ty jag är icke värdig, att du går in under mitt tak.” Men Jesus fortsatte sin väg. Och officeren vågade sig till sist själv närma sig honom och fullständiga sin hälsning med att tillägga: ”Därför har jag ej heller aktat mig själv värdig att komma till dig. Men säg ett ord, så bliver min tjänare frisk. Jag är ju själv en man, som står under andras befäl; jag har ock krigsmän under mig, och om jag säger till en av dem: ’Gå’, så går han, eller till en annan: ’Kom’, så kommer han; och om jag säger till min tjänare: ’Gör det’, då gör han så.” På samma sätt som jag representerar den romerska makten och mina tjänare erkänner mig som överordnad, representerar du Guds oändliga makt och allt skapat lyder ditt ord. Du kan befalla sjukdom att försvinna och den skall lyda dig, du kan kalla på dina himmelska budbärare och de skall skänka helande kraft. Säg bara ett ord och min tjänare skall bli frisk.

”När Jesus hörde detta, förundrade han sig över honom och vände sig om och sade till folket som följde honom: ’Jag säger eder: Icke ens i Israel har jag funnit så stor tro’.” Och till

hövitsmannen sade han: "'Gå, såsom du tror, så må det ske dig.' Och i samma stund blev tjänaren frisk."

De judiske äldste som uppmanat hövitsmannen att söka Jesus, visade hur långt borta de var från evangelii anda. De insåg inte att erkännandet av deras stora behov var det enda som kunde skänka dem Guds förbarmande. I sin egenrättfärdighet hänvisade de hövitsmannen till Jesus på grund av det som han hade gjort för "vårt folk". Men hövitsmannen sade: "Jag är ovärdig." Han hade gripits av Jesu nåd. Han såg sin egen ovärdighet, men ändå var han inte rädd för att be om hjälp. Han litade inte på sin egen godhet, hans argument var hans stora behov. Hans tro närmade sig Jesus i dennes egenskap av Frälsare. Han trodde inte på honom bara som en undergörare utan en mänsklighetens vän och Befriare.

Det är på detta sätt varje syndare måste komma till Kristus. "Då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet." — Tit. 3:5. När Satan säger att vi är syndare och inte kan hoppas på att få någon välsignelse från Gud, säg honom då att Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare. Vi har ingenting att berömma oss av inför Gud, men vad vi kan åberopa oss på nu och alltid, är vår ytterligt hjälplösa belägenhet som gör hans återlösande makt till en nödvändighet.

Judarna hade ända från barndomen blivit undervisade om Messias' verk. Patriarkers och profeters inspirerade berättelser och den symboliska undervisning som gavs genom offertjänsten hade varit deras egendom. De hade ringaktat ljuset. Nu fann de ingenting hos Jesus som tillfredsställde dem. Officeren var född och uppfostrad i det kejserliga Roms avgudadyrkan, utbildad som soldat. Han stod skenbart främmande för allt andligt liv på grund av uppfostran och miljö. Han var fortfarande utstött av den judiska fanatismen och av sina egna landsmäns förakt för Israels folk. Ändå förstod han den sanning som Abrahams efterkommande var blinda för. Han väntade inte för att få se om judarna själva tog emot den som utgav sig vara deras Messias. "Ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu komma i världen", och det lyste nu på honom och så hade han, fastän han var långt borta, upptäckt Guds Sons härlighet.

För Jesus var detta en underpant på det verk som evangelium skulle utföra bland de kringboende folken. Med glädje såg han framåt mot församlandet av människor från alla folk till hans rike. Men med djup sorg skildrade han för judarna vad följden skulle bli om de förkastade hans nåd. "Jag säger eder: Många skola komma från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob till bords i himmelriket, men rikets barn skola bliva utkastade i mörkret därutanför; där skall vara gråt och tandagnisslan." Hur många är det inte som alltjämt handlar på ett sätt som kommer att bereda dem samma fatala missräkning? Hur många är det inte i de kristna länderna som föraktar ljuset, medan människor utanför de kristna länderna tar emot Kristi nåd?

Omkring tre mil från Kapernaum på en högplatå med utsikt över den vida, vackra Jisreels-slätten låg den lilla staden Nain. Dit var Jesus nu på väg. Några av hans apostlar och många andra följde honom. Längs hela vägen anslöt sig nya skaror som längtade efter att få höra

barmhärtighetens och kärlekens budskap. De förde sina sjuka med sig för att han skulle bota dem. De hoppades alltid att han som utövade så stor makt, skulle låta utropa sig till Israels konung. Folkskarorna trängdes omkring honom. Det var ett glatt och förväntansfullt sällskap som följde honom uppför den bergiga stigen mot den lilla bergsstadens portar.

När de kom närmare såg de ett begravningssällskap komma ut från staden. Med dröjande och tunga steg fortsatte det mot begravningsplatsen. Den döde bars först på en bår och närmast den gick de sörjande. Luften fylldes av deras högljudda klagan. Alla stadens invånare tycktes ha samlats för att visa sin aktning för den döde och sin medkänsla med de sörjande.

Det var en syn som var ägnad att väcka sympati. Den döde var sin mors ende son och hon var änka. Den ensamma modern följde sitt enda jordiska hopp och sin ålderdoms stöd till hans grav. ”När Herren fick se henne, ömkade han sig över henne.” Då hon fortsatte, förblindad av tårar utan att lägga märke till hans närvaro, gick han fram till henne och sade: ”Gråt icke.” Jesus stod just i begrepp att vända hennes sorg i glädje och ändå kunde han inte underlåta att ge uttryck åt sin medkänsla. ”Och han gick fram och rörde vid båren.” För honom innebar inte beröring med döden att han blev oren. Bärarna stannade och de klagande ropen upphörde. De två olika sällskapen, Jesu följeslagare och de sörjande, samlades omkring båren med växande hopp mitt i hopplösheten. Han som hade förjagat sjukdomar och fördrivit onda andar var där. Var även döden underkastad hans makt?

Med klar och myndig stämma sade han: ”Unge man, jag säger dig: Stå upp.” — Den unge mannen öppnade sina ögon. Jesus tog honom vid handen och reste honom upp. Hans blick föll på dem som grät omkring honom och i nästa ögonblick förenades mor och son i en lång, innerlig och jublande omfamning. Folkskarorna betraktade dem under tystnad, liksom trollbundna. ”Och alla betogos av häpnad.” Tysta och vördnadsfulla stod de en stund liksom i Guds omedelbara närhet. Sedan prisade de Gud och sade: ”En stor profet har uppstått ibland oss”, och: ”Gud har sett till sitt folk.” Begravningståget återvände till Nain i triumf. ”Och detta tal om honom gick ut i hela Judéen och i hela landet där omkring.”

Han som vid Nains port stod vid den sörjande moderns sida, ser alla som står gråtande vid sina käras gravar. Han rörs av medlidande med vår sorg. Han som då visade förståelse, ömhet och förbarmande visar alltjämt samma oföränderliga kärlek. Hans ord som kallade den döde till livet, är inte mindre verksamma nu än när de ljöd till den unge mannen i Nain. Han säger: ”Mig är given all makt i himmelen och på jorden.” — Matt. 28:18. Hans makt har inte försvagats under seklernas gång. Inte heller har den blivit uttömd genom sin oavbrutet flödande ström. För alla som behöver honom är han fortfarande en levande Frälsare.

Jesus vände moderns sorg i glädje när han återgav hennes son livet. Och ändå uppväcktes han till detta jordiska liv för att möta dess sorger, möda och faror och för att återigen gå in i dödens välde. Men Jesus har tröst att ge oss i vår sorg över de döda. ”Jag är . . . den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket.” — Upp. 1:17, 18. ”Då nu barnen hade blivit delaktiga av kött och blod, blev ock han på ett

liknande sätt delaktig därav, för att han genom sin död skulle göra dens makt om intet, som hade döden i sitt våld, det är djävulen, och göra alla dem fria, som av fruktan för döden hela sitt liv igenom hade varit hemfallna till träldom.” — Hebr. 2:14, 15.

Satan kan inte hålla de döda i sitt våld när Guds Son väcker dem till liv. Han kan inte hålla någon människa kvar i andlig död om hon i tro tar emot Kristi maktbud. Gud säger till alla som är döda i synd: ”Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda!” — Ef. 5:14. Detta ord är evigt liv. Liksom Guds ord, som bjöd den första människan att leva, ännu ger oss liv, och liksom Kristi ord: ”Unge man, jag säger dig: Stå upp!” gav livet tillbaka åt ynglingen i Nain, så skall orden: ”Stå upp ifrån de döda!” ge liv åt den som tar emot dem. Gud ”har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike.” — Kol. 1:13. Allt erbjuds oss i hans ord. Om vi tar emot Ordet så har vi befrielsen.

”Om dens Ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder, så skall han som uppväckte Kristus Jesus från de döda, göra också edra dödliga kroppar levande genom sin Ande, som bor i eder” — Rom. 8:11. ”Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren.” — 1 Tess. 4:16, 17. Detta är det tröstens ord som han uppmanar oss att ge varandra.

Kapitel 33 - Den stora gemenskapen

Josefs söner sympatiserade inte på något sätt med Jesus i hans arbete. De berättelser som kom till dem om hans liv och arbete fyllde dem med förvåning och förskräckelse. De hörde att han tillbringade hela nätter i bön, att han dagarna igenom var omgiven av stora människoskaror och att han inte ens tog sig tid till att äta. Hans vänner menade att han slet ut sig genom sitt oupphörliga arbete. De kunde inte förklara hans inställning till fariséerna. Några fruktade att hans förstånd höll på att omtöcknas.

Hans bröder hörde om detta och också om den beskyllning som fariséerna hade kommit med att han drev ut onda andar med Satans makt. De kände också bittert det vanrykte som drabbade dem på grund av deras släktskap med Jesus. De kände till vilken uppståndelse hans ord och handlingar åstadkom, och de var inte bara förskräckta över hans dristiga uttalanden utan förargade sig över hans fördömande av de skriftlärde och fariséerna. De beslöt att han måste övertalas eller tvingas att upphöra med detta sätt att arbeta. De övertalade Maria att hjälpa dem, eftersom de trodde att hon på grund av Jesu kärlek till henne kanske skulle kunna förmå honom till att vara mera försiktig.

Detta hände strax efter det att Jesus för andra gången hade utfört undret att bota en man som var besatt, blind och stum, och fariséerna hade upprepat anklagelsen: ”Det är med de onda andarnas furste, som han driver ut de onda andarna.” — Matt. 9:34. Jesus sade tydligt till dem att de, genom att säga att det var Satan och inte den helige Ande som utförde undren, avskar sig själva från välsignelsens källa. De som hade talat emot Jesus utan att ha uppfattat hans gudomliga ursprung kunde få förlåtelse, eftersom de genom den helige Ande kunde komma att inse sitt misstag och ångra det. Om någon ångrar sig och tror, kommer skulden att bli avtvådd i Kristi blod hur svår synd det än rör sig om, men den som förkastar den helige Ande och hans verk, försätter sig själv i en situation där varken ånger eller tro kan nå honom. Det är genom Anden Gud verkar. När man medvetet avvisar Anden och säger att den är av Satan, avskär man sig själv från den kanal varigenom Gud kan meddela sig med människor. När Anden slutligen förkastas, kan Gud inte göra mer för den människan.

De fariséer till vilka Jesus riktade denna varning trodde inte själva på de anklagelser som de riktade mot honom. Det var inte en enda av dessa höga ämbetsmän som inte hade känt sig dragen till Frälsaren. De hade hört Andens röst inom sig förklara, att Jesus var Israels Smorde, och Anden hade uppmanat dem att bli hans bekännande efterföljare. I ljuset av hans närvaro hade de insett sin orättfärdighet och känt en längtan efter en rättfärdighet som de inte själva kunde åstadkomma. Men efter det att de nu hade förkastat honom skulle det vara för förödmjukande att ta emot honom som Messias. Efter det att de gett uttryck för sin otro, var de för stolta för att bekänna sitt misstag, och för att slippa erkänna sanningen försökte de med desperat våldsamhet ifrågasätta Jesu undervisning. Beviset på hans makt och hans barmhärtighet förbittrade dem. De kunde inte hindra Jesus att göra under. De kunde inte tysta ned hans undervisning, men de gjorde allt som stod i deras makt för att förtala honom och för

att förfalska hans ord. Men Guds överbevisande Ande följde dem ändå. De måste bygga upp många barriärer för att stå emot hans kraft. Det mäktigaste redskap som kan komma till användning för att påverka människor, arbetade med dem men de ville inte böja sig.

Det är inte Gud som förblindar människorna eller förhärdar dem. Han sänder dem ljus för att upplysa dem om deras villfarelser och för att leda dem in på trygga vägar. Det är när de förkastar detta ljus som de blir förblindade och förhärdade. Ofta försiggår denna process gradvis och nästan omärkligt. Ljuset når oss genom Guds ord, genom hans tjänare och genom hans Andes direkta påverkan. Men när man inte tar emot den upplysning som ges, inträder en gradvis förlamning av den andliga uppfattningsförmågan, och nästa upplysning som ges uppfattas mindre tydligt. Så tilltar mörkret intill dess att det råder natt i själen. Så hade det gått med dessa judiska ledare. De var överbevisade om att en gudomlig kraft åtföljde Jesus, men för att kunna stå emot hans inflytande tillskrev de Satan den helige Andes gärning. Genom att göra detta valde de medvetet att låta sig bedras. De överlämnade sig åt Satan och var från den tiden helt behärskade av hans makt. Nära knuten till Jesu varning för synd mot den helige Ande är varningen mot tomma och onda ord.

Orden är ett bevis på vad som finns i sinnet. ”Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen.” Men orden är mer än bara ett kännetecken på vår inriktning. De har makt att också återverka på karaktären. Människor påverkas av sina egna ord. Under en ögonblicklig ingivelse från Satans sida ger de ofta uttryck för avundsjuka eller ond misstanke eller något som de i själva verket inte tror på, men uttrycken har återverkan på tankarna. De blir bedragna av sina egna ord och kommer att tro att det som blev sagt efter Satans ingivelse, är riktigt. Efter att en gång ha gett uttryck åt en uppfattning eller ett beslut är de ofta för stolta för att ta tillbaka det. I stället söker de bevisa att de har rätt. Till slut kommer de så långt att de tror att de har rätt. Det är farligt att uttala ett tvivlets ord, det är farligt att betvivla och kritisera gudomlig upplysning. Vanan att tanklöst och saklöst kritisera återverkar på karaktären och ger näring åt otro och vanvördnad. Många människor har odlat en sådan vana och är omedvetna om någon fara, till dess att de är färdiga att kritisera och förkasta den helige Andes verk. Jesus sade: ”För vart fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domens dag. Ty efter dina ord skall du dömas rättfärdig, och efter dina ord skall du dömas skyldig.”

Därpå tillfogade han en varning till dem som hade tagit emot hans ord, dem som hade hört på honom med glädje men som inte hade överlämnat sig till att behärskas av den helige Ande. Det är inte bara genom motstånd som vi går under utan också genom försummelse. ”När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han omkring i ökentrakter och söker efter ro, men finner ingen. Då säger han: ’Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag gick ut ifrån.’ Och när han kommer dit och finner det stå ledigt och vara fejat och prytt, då går han åstad och tager med sig sju andra andar, som äro värre än han själv, och de gå ditin och bo där.”

Liksom i vår egen tid fanns det också på Jesu tid många, som tillfälligt hade befriats från Satans makt. Genom Guds nåd blev de frigjorda från de onda andar som hade härskat över dem. De gladde sig över Guds kärlek, men i likhet med dem som i liknelsen omtalas som

”stengrunden” blev de inte i kvar i hans kärlek. De överlämnade sig inte åt Gud varje dag för att Kristus skulle kunna bo i deras sinnen, och när den onde anden kom tillbaka tillsammans med sju andra andar värre än han själv, blev de fullständigt behärskade av det ondas makt.

När en människa överlämnar sig åt Kristus tar en ny makt det nya sinnet i besittning. Det sker en förändring som människan aldrig skulle kunna utföra av sig själv. Det är ett övernaturligt verk, och det inför ett övernaturligt element i den mänskliga naturen. Den människa som överlämnar sig till Kristus blir hans ”fästning” som han håller i en upprorisk värld och det är hans avsikt att ingen annan makt än Jesu makt skall få råda där. En människa som har överlämnat sig åt de himmelska krafterna är oövervinnlig inför Satans angrepp. Men om vi inte överlämnar oss åt Kristus och låter honom råda, kommer det onda att få välde över oss. Vi kan inte undgå att bli behärskade av den ena eller den andra av de två stora makter som strider om väldet i världen. Det är inte nödvändigt för oss att medvetet välja att tjäna mörkrets rike för att komma in under dess inflytande och makt. Vi behöver bara underlåta att förena oss med ljusets rike. Om vi inte samarbetar med de himmelska krafterna, kommer Satan att ta sinnet i besittning och göra det till sitt område. Det enda skydd vi kan få mot det onda är att vi låter Kristus bo i oss genom tron på hans rättfärdighet. Med mindre vi uppnår en levande förening med Gud, kan vi aldrig stå emot de nedbrytande verkningarna av själviskhet, njutningslystnad och frestelse till synd. Kanske avstår vi ifrån en del dåliga vanor och för en tid bryter förbindelsen med Satan, men utan en levande gemenskap med Gud, genom att vi överlämnar oss själva åt honom stund för stund, kommer vi att bli övervunna. Utan en personlig gemenskap med Kristus och en ständigt pågående samvaro är vi utlämnade åt fiendens godtycke och kommer till slut att följa och lyda hans befallningar.

”Så bliver för den människan det sista värre är det första.” På samma sätt, sade Jesus, ”skall det ock gå med detta onda släkte”, Ingen blir så förhärdad som den som har avvisat nådens inbjudan och motsatt sig nådens Ande. Det vanligaste sättet på vilket man begår synd mot den helige Ande är att gång på gång hårdnackat avvisa himmelens inbjudan till ånger och bättring. För varje gång man avvisar Kristus tar man ett steg mot att avvisa frälsningen och närmar sig synd mot den helige Ande.

Genom att avvisa Jesus begick det judiska folket den oförlåtliga synden. Genom att avvisa nådens inbjudan kan vi komma att begå samma misstag. Vi visar ringaktning mot Livets Furste inför det himmelska universum och utlämnar honom att hånas av mörkrets makter, när vi vägrar att lyssna till hans utsända budbärare och i stället lyssnar på Satans utsända, som vill leda oss bort från Kristus. Så länge vi gör så kan vi varken få hopp eller förlåtelse. Till slut förlorar vi varje önskan om att bli försonade med Gud.

Under det att Jesus undervisade folket, kom apostlarna och talade om för honom att hans mor och hans bröder hade kommit och ville tala med honom. Han visste vad deras ärende var och han ”svarade och sade till den som omtalade detta för honom: ’Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?’ Och han räckte ut handen mot sina apostlar och sade: ’Se, här är min moder,

och här äro mina bröder! Ty var och en som gör min himmelske Faders vilja, den är min broder och min syster och min moder'."

Alla som vill ta emot Kristus genom tron blir mer nära förenade med honom än med de människor med vilka de är släkt. De blir ett med honom liksom han var ett med Fadern. Hur nära Maria än stod Jesus som hans mor i mänskligt avseende, kom hon att stå honom ändå närmare och han kom att betyda än mer för hennes frälsning, när hon trodde hans ord och handlade efter dem. Hans bröder skulle inte komma att vinna något på sin samhörighet med honom, med mindre de tog emot honom som sin personlige Frälsare.

Vilket stöd skulle inte Kristus ha funnit hos sina jordiska släktingar om de hade trott på honom som kommit från himmelen och hade samarbetat med honom i arbetet för Gud? Deras otro kastade en skugga över Jesu jordiska liv. Detta utgjorde en del av bitterheten i den lidandets kalk som han tömde för oss.

Guds Son kände väldigt starkt den fiendskap som människor visade mot evangelium. Det var ytterst smärtsamt för honom att finna den i sitt eget hem. Han var ju själv full av välvilja och kärlek. Han satte därför stort värde på kärleksfull hänsyn i familjeförhållandet. Hans bröder ville att han skulle rätta sig efter dem, men det skulle ha stått i direkt strid med hans gudomliga uppdrag. De betraktade honom som en som behövde deras råd och vägledning. De bedömde honom efter sina mänskliga förutsättningar. De ansåg att om han bara talade om sådana saker som de skriftlärde och fariséerna godkände skulle han kunna undvika den obehagliga strid som hans ord åstadkom. De menade också att han gick för långt, då han gjorde anspråk på gudomlig myndighet och ställde sig över rabbinerna och tillrättavisade deras synder. De visste attfariséerna sökte efter orsak att anklaga honom. De tyckte att han redan hade gett dem tillräcklig anledning.

I sin kortsynthet kunde de inte förstå omfattningen av det uppdrag som han kommit för att utföra och därför kunde de inte heller känna medkänsla med honom i hans prövningar. Deras ohövliga, nedlåtande uttalanden visade att de inte hade någon riktig uppfattning om hans väsen och inte uppfattade att i honom det gudomliga var förenat med det mänskliga. Oftast såg de honom fylld av sorg. I stället för att trösta honom sårade de honom genom sin inställning och sina uttalanden. Hans känsliga natur plågades, hans motiv missförstods och av hans arbete kunde de ingenting fatta.

Hans bröder drog ofta fram fariséernas filosofi som var trådsliten och grånad av ålder. Och de trodde sig kunna undervisa honom som förstod all sanning och kunde genomtränga alla hemligheter. De fördömde utan tvekan sådant som de inte kunde förstå. Deras tillrättavisning gick honom djupt till sinnes och han blev trött och nedstämd. De förklarade sig tro på Gud och menade sig försvara Gud, då ju Gud var hos dem i mänsklig gestalt utan att de kände igen honom.

Dessa förhållanden gjorde livet svårt för honom. Så plågad var Jesus av att inte bli förstådd i sitt eget hem, att det innebar en lättnad för honom att få gå till platser där han slapp

konflikterna. Det fanns ett hem som han tyckte om att besöka, Lasarus, Marias och Martas hem. Här fanns en atmosfär av tro och kärlek, där hans sinne kunde få vila. Ändå fanns det ingen på jorden som kunde fatta hans gudomliga uppdrag eller förstå den hörda som han bar för mänsklighetens skull. Ofta kunde han finna lindring bara genom att vara ensam och i samtal med sin himmelske Fader.

De som kallats att lida för Kristi skull och som måste stå ut med missförstånd och misstro till och med i sina egna hem, kan finna tröst i tanken att Jesus har upplevt detsamma. Han känner medlidande med dem. Han bjuder dem att umgås med honom och finna tröst där han fann den, i gemenskap med Fadern.

De som tar emot Kristus som sin personlige Frälsare överlämnas inte att som faderlösa bära livets prövningar i ensamhet. Han tar emot dem som medlemmar av den himmelska familjen. Han erbjuder dem att kalla Gud för sin Fader. De blir de ”små” som Gud tänker på och vårdar sig om och som blir knutna till honom med de mest kärleksfulla och oslitliga band. För dem känner han en kärleksfull ömhet som övergår allt som våra fäder och mödrar någonsin har känt för oss i vår hjälplöshet, i lika hög grad som det gudomliga är höjt över det mänskliga.

Om Kristi förhållande till sitt folk har vi en vacker bild i de lagar som gavs till Israel. När en hebré på grund av fattigdom tvingades gå ifrån sitt fädernearv eller sälja sig själv som slav, var det hans närmaste släktings plikt att friköpa honom och hans arvslott. (Se 3 Mos. 25:25, 47-49; Rut 2:20.) Uppgiften att återlösa oss och vår arvslott, som gått förlorad genom synden, föll alltså på honom som är ”en nära släkting” till oss. Det var för att återlösa oss som han gjorde sig till släkt med oss. Herren, vår Frälsare, står oss närmare än far och mor, bror, vän eller syster. ”Frukta icke”, säger han, ”ty jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är min.” ”Eftersom du är så dyrbar i mina ögon, så högt aktad och så älskad av mig, därför giver jag människor till lösen för dig och folk till lösen för ditt liv.” — Jes. 43:1, 4.

Kristus älskar de himmelska väsen som omger hans tron, men hur skall den stora kärlek varmed han älskat oss, kunna förklaras? Vi kan inte förstå den, men genom vår erfarenhet kan vi veta att den är verklig. Och om vi verkligen står i släktskapsförhållande till honom, med vilken kärlek bör vi då inte betrakta dem som är våra andliga bröder och systrar? Borde vi inte oförbehållsamt erkänna de förpliktelser som inryms i vårt gudomliga släktförhållande? När vi blivit upptagna i Guds familj, bör vi då inte hedra vår Fader och vår släkt?

Kapitel 34 – Erbjudandet

”Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.” Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 11:28-30. Dessa tröstande ord riktades till skaran som följde Jesus. Frälsaren hade sagt, att bara genom honom kunde människorna få kunskap om Gud. Han hade talat om sina apostlar som de som fått kunskap om de himmelska sammanhangen. Men han lät ingen känna sig utesluten från hans omsorg och kärlek. Alla som arbetar och känner sig nedtryckta kan komma till honom.

Trots sitt ytterst noggranna iakttagande av religiösa formaliteter bar de skriftlärde och rabbinerna på en känsla av tomhet, som botövningar aldrig kunde tillfredsställa. Skatteindrivare och syndare kunde ge sken av att vara tillfredsställda med det materiella och jordiska, men inom sig kände de tvivel och fruktan. Jesus betraktade de olyckliga och nedtyngda, de vilkas förhoppningar hade grusats och som sökte stilla sin andliga längtan med jordiska glädjekällor. Alla dessa inbjöd han att finna vila hos honom.

Med medkänsla sade han till de arbetstyngda: ”Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar!” I dessa ord talar Kristus till varje enskild människa. Vare sig de vet det eller inte, så är alla trötta och nedtyngda. Alla trycks ned av bördor som bara Kristus kan avlägsna. Den tyngsta börda vi bär är syndens börda. Om vi lämnades att själva bära denna börda skulle den krossa oss. Men han som är den syndfrie, har intagit vår plats. ”Herren lär allas vår missgärning drabba honom.” — Jes. 53:6. Han har burit bördan av vår skuld. Han vill lyfta bördan från våra trötta skuldror. Han vill ge oss ro. Bekymrens och sorgens börda vill han också bära. Han inbjuder oss att kasta alla våra omsorger på honom, därför att han tänker på oss.

Människosläktets ”äldre broder” sitter på evighetens tron. Han ser varje enskild människa som vänder sig till honom som sin Frälsare. Han känner av erfarenhet vilka människosläktets svagheter är, vad vi behöver och var styrkan i våra frestelser ligger, eftersom han själv blivit frestad i alla avseenden precis som vi, men utan synd. Han vakar över dig, du ängsliga Guds barn. Blir du frestad? Han vill befria dig. Är du svag? Han vill styrka dig. Känner du dig okunnig? Han vill upplysa dig. Är du sjuk? Han vill bota dig. Herren ”bestämmer stjärnornas mängd” och ändå botar han ”dem som hava förkrossade hjärtan och deras sår förbinder han”. (Ps. 147:4, 3.) ”Kommen till mig”, är hans inbjudan. Vilka dina bekymmer och svårigheter än må vara, så lägg fram din sak för Herren. Du kommer att bli styrkt till uthållighet. Vägen kommer att öppnas för dig, så att du kan bli befriad från förvirring och svårigheter. Ju mer svag och hjälplös du känner dig, dess starkare kommer du att bli i hans kraft. Ju tyngre dina bördor är, dess mer befriande blir vilan att kunna lägga dem på honom som är bördornas bärare. Den vila som Kristus erbjuder ges på villkor, men dessa villkor är klart uttryckta. De är sådana som alla kan uppfylla. Han talar precis om hur vi kan finna hans vila.

”Tagen på eder mitt ok”, säger Jesus. Oket är ett arbetsredskap. Ok läggs på djur som skall arbeta och oket är av avgörande betydelse för att de skall kunna utföra ett effektivt arbete.

Genom denna illustration lär oss Kristus att vi har kallats att arbeta och göra tjänst så länge livet varar. Vi skall ta hans ok på oss, så att vi skall kunna bli hans medarbetare.

Det ok som knyter oss till arbetet är Guds lag. Den stora kärlekens lag som uppenbarades i Eden, förkunnades på Sinai, och i det nya förbundet inskrivs den i våra sinnen. Det är den som knyter människorna till Guds vilja i deras uppgift. Om det överlämnades få oss att följa våra egna benägenheter och gå åt det håll vår vilja skulle leda oss, skulle vi falla i Satans snaror och bli behärskade av hans egenskaper. Därför begränsar Gud oss till sin vilja som är hög, ädel och upplyftande. Han vill att vi tålmodigt och med förstånd skall ta itu med uppdragets plikter. Arbetets ok har Kristus själv burit, då han var människa. Han sade: ”Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.” — Ps. 40:9. ”Ty jag har kommit ned från himmelen, icke för att göra min vilja, utan för att göra dens vilja som har sänt mig.” — Joh.6:38. Kärlek till Gud, iver för hans ära och kärlek till det fallna människosläktet gjorde, att Jesus kom ned till jorden för att lida och dö. Detta var den dominerande kraften i hans liv. Den principen ålägger han oss att följa.

Det finns många som dignar under en börda av bekymmer och omsorger, på grund av att de försöker följa med i omvärldens standard. De har valt att tjäna den, godtagit dess förvirring, anpassat sig efter dess vanor. Härigenom har deras karaktär tagit skada och deras liv har blivit en börda. För att kunna tillfredsställa ärelystnad och materiella önskningar handlar de mot sina samveten, med följd att deras börda blir än tyngre av samvetsförebråelser. De ständiga bekymren sliter på livskrafterna. Jesus vill att de skall lägga av sig detta träldomsok. Han inbjuder oss att ta på oss hans ok. Han säger: ”Mitt ok är milt och min börda är lätt.” Han bjuder dem att först söka Guds rike och hans rättfärdighet. Han lovar att allt det som de behöver i detta liv skall de dessutom få. Bekymren gör oss blinda så att vi inte kan urskilja framtiden. Jesus ser emellertid slutet från början. I alla svårigheter kan han skapa en utväg och ge hjälp. Vår himmelske Fader har tusen sätt att sörja för oss som vi inte känner till. De som följer denna enda princip att framför allt annat tjäna Gud och att förhärliga honom, kommer att finna att alla förvecklingar försvinner och att vägen jämnas framför dem.

”Lären av mig”, sade Jesus, ”ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro.” Vi skall låta oss undervisas av Kristus för att av honom lära saktmod och ödmjukhet. Återlösningen är den process under vilken vi fostras för himmelen. Denna fostran innebär kunskap om Kristus. Den betyder frigörelse från föreställningar, vanor och seder som man har tillägnat sig under inflytande av mörkrets furste. Vi måste frigöras från allt som står i strid med troheten mot Gud.

I Jesu sinne, där det rådde fullkomlig samstämmighet med Gud, var friden fullkomlig. Han blev aldrig övermodig på grund av människors bifall och inte heller modlös som följd av klander eller besvikelse. Under det största motstånd och den mest grymma behandling var han alltid vid gott mod. Men många som bekänner sig följa honom, bär på ängslan och bekymmer, därför att de inte riktigt vågar anförtro sig i Guds hand. De överlämnar sig inte fullständigt åt

honom, därför att de viker undan från de följder som ett sådant överlämnande kunde innebära. Men med mindre de överlåter sig fullständigt åt honom, kan de inte finna frid.

Det är egenkärleken som åstadkommer oro. När vi är födda på nytt, kommer vi att ”bli så till sinnes som Jesus Kristus var”, det som fick honom att förnedra sig själv för att vi skulle kunna bli frälsta. Då kommer vi inte längre att söka efter de främsta platserna. Vi kommer att framför allt vilja sitta vid Jesu fötter och lära av honom. Vi kommer att förstå att värdet av vårt arbete inte består i att vi kan väcka uppseende i världen eller vara aktiva och nitiska i egen kraft. Värdet av vårt arbete står i proportion till den utsträckning i vilken vi tagit emot den helige Ande. Förtröstan på Gud förädlar vårt sinne. ”Genom att vara ståndaktiga skolen I vinna edra själar.”

Oket läggs på oxarna för att hjälpa dem att dra lasset och för att göra bördan lättare. Så är det också med Kristi ok. När vår vilja underordnas Guds vilja och vi använder hans gåvor för art bli till välsignelse för andra, kommer vi att finna att livets börda lättar. Den som vandrar på Guds viljas väg, vandrar i sällskap med Kristus och i hans kärlek finner vi vila. Då Moses bad: ”Låt mig se dina vägar och lära känna dig”, svarade Herren honom: ”Skall jag då själv gå med dig och föra dig till ro?” — 2 Mos. 33:13, 14. Och genom profeten gavs detta budskap: ”Så sade Herren: ’Ställen eder vid vägarna och sen till, och frågen efter forntidens stigar, frågen vilken väg som är den goda vägen, och vandren på den, så skolen I finna ro för edra själar.’” — Jer. 6:16. Han säger också: ”O att du ville akta på mina bud! Då skulle frid tillflyta dig såsom en ström, och din rätt såsom havets böljor.” — Jes. 48:18.

De som tar Kristus på hans ord och överlämnar sig åt honom och låter sig ledas av honom, kommer att finna frid och stillhet. Ingenting i denna värld kan göra dem bekymrade när Jesus gläder dem med sin närvaro. I fullkomlig frid finns fullkomlig vila. Herren säger: ”Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid; ty på dig förtröstar han.” — Jes. 26:3. Vårt liv kan se ut som en trasslig härva, men när vi överlämnar oss åt vår allvise Gud, kommer han att bygga upp ett livets och karaktärens mönster som kommer att förhärliga honom. Och den vars liv är sådant att det ger uttryck för Kristi härlighet — Kristi väsen — kommer att få gå in i Guds paradis. Ett förnyat släkte skall vandra med honom i vita kläder, ty de har visat sig värdiga.

När vi genom Jesus går in i vilan, börjar himmelen redan här. Vi följer hans inbjudan: ”Kom och lär av mig.” Genom att komma börjar vi det eviga livet. Himmelen är ett oupphörligt närmande till Gud genom Kristus. Ju längre vi uppehåller oss i himmelens salighet, dess mer härlighet kommer vi att få avslöjad för oss. Ju mer vi uppnår av Guds gemenskap, dess större kommer vår lycka att bli. När vi vandrar tillsammans med Jesus i detta liv kommer vi att fyllas av hans kärlek och finna tillfredsställelse i hans närhet. Allt det som människonaturen kan ta emot kommer vi att få redan här. Men vad är väl detta i jämförelse med det som väntar härefter? ”Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. ’De skola icke mer hungra och icke mer törsta, och salens hetta skall icke träffa dem, ej eller eljest någon brännande hetta.’ Ty lammet, som står

mitt för tronen, skull vara deras herde och leda dem till livets vattenkallor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon. '" — Upp. 7:15-17.

Kapitel 35 - Vem är denne?

Det hade varit en händelserik dag i Jesu liv. Vid Galileiska Sjön hade han för första gången talat i liknelser till folket. Genom välkända bilder från det dagliga livet försökte han förklara sitt rikes struktur och sättet på vilket det skulle upprättas. Han liknade sitt eget arbete vid såningsmannens, sitt rikes utveckling vid senapsfröet som växer till ett stort träd och vid surdegens inverkan på bröddegen. De ogudaktigas slutliga avskiljande från de rättfärdiga hade han skildrat i liknelsen om ogräset och vetet samt i liknelsen om fisknätet. De oändligt stora andliga rikedomar som fanns gömda i de sanningar han undervisade om, hade han illustrerat med liknelsen om den dolda skatten och den dyrbara pärlan. Med liknelsen om förvaltaren visade han sina efterföljare hur de skulle arbeta som hans representanter.

Hela dagen hade han undervisat folket och botat sjuka. När kvällen kom trängdes folkskarorna fortfarande omkring honom. Dag efter dag hade han arbetat ibland dem. Han hade knappt fått göra något uppehåll för att äta eller vila. Fariséerna sökte genom sin illvilliga kritik och sina falska uppgifter att splittra och hindra honom i hans arbete. Därför såg han vid slutet av dagen ut att vara ytterligt uttröttad. Han beslöt sig därför för att söka upp någon enslig plats på andra sidan sjön för att få vila.

Östra stranden av Gennesaret var inte obebodd. Där låg också små städer här och där utmed sjön. Men det var en öde trakt i jämförelse med den västra stranden. Det fanns fler icke-judar än judar bland befolkningen, och de hade inte mycket kontakt med Galiléen. Därför erbjöd denna trakt den avskildhet som han sökte och han bad sina medarbetare följa honom dit.

Efter att han upplöst den församlade folkskaran tog apostlarna honom med sig i båten och lade hastigt ut ifrån land. Men det lyckades inte för dem att få fara ensamma. Det fanns nämligen andra fiskebåtar som låg nära stranden. Dessa fylldes snabbt med folk som följde Jesus, ivriga att fortfarande få se och höra honom. Så var då Frälsaren äntligen befriad från den påträngande folkmassan. Utmattad av hunger och trötthet lade han sig i aktern på båten och föll snart i sömn. Kvällen hade varit lugn och skön. Vattnet låg stilla och spegelblankt. Men plötsligt mörknade himlen. En virvelvind svepte häftigt ned från bergsstupen vid östra kusten och ett våldsamt oväder bröt ut över sjön.

Solen gick ned och nattmörkret sänkte sig över det stormupprörda vattnet. Vågorna som ursinnigt piskades av de tjutande vindarna, vräkte våldsamt över apostlarnas båt och hotade att dränka den. Dessa fiskare hade levt nästan hela sitt liv på sjön. De hade fört sina farkoster säkert genom många stormar, men nu tycktes deras styrka och skicklighet inte längre hjälpa dem. De stod hjälplösa inför stormens våldsamhet. När de såg att deras båt vattenfylldes, förlorade de modet.

Upptagna som de var av sina ansträngningar att rädda sig själva hade de nästan glömt att Jesus var med i båten. Nu när alla deras försök misslyckades och de såg döden framför sig, kom de ihåg på vems befallning de hade lagt ut för att fara över sjön. Jesus var nu deras enda hopp. I

sin hjälplöshet ropade de: ”Mästare, Mästare.” Men det djupa mörkret gjorde att de inte såg honom. Deras rop drunknade i vindarnas dån. De fick inte något svar. Tvivel och fruktan grep dem. Hade Jesus övergett dem? Kunde han som tidigare visat sig kunna betvinga sjukdomar, ja, till och med döden, nu inte hjälpa sina medarbetare? Brydde han sig inte om dem i deras nöd?

Återigen ropade de på honom. Men de hörde inte något annat svar än stormens dån. Deras båt höll redan på att sjunka. Om något ögonblick skulle de ha uppslukats av de rasande vågorna. Plötsligt skär en flammande blixt genom mörkret och de får se att Jesus ligger och sover, helt ostörd av tumultet. Med förtvivlan och häpnad ropar de: ”Mästare, frågar du icke efter att vi förgås?” Hur kunde han sova så lugnt när de var i fara och kämpade med döden?

Deras rop väckte Jesus. När blixtens bländande ljus föll på honom, såg de hans ansikte återspegla himmelsk frid. De såg osjälviskhet och öm kärlek i hans blick. De satte allt sitt hopp till honom och ropade: ”Herre hjälp oss; vi förgås.” Aldrig höjs detta rop förgäves av en människa. När apostlarna grep sina åror för att göra en sista ansträngning, reste sig Jesus upp. Han stod i apostlarnas mitt medan ovädret rasade, vågorna slog över dem och blixten upplyste hans ansikte. Han lyfte sin hand, den hand som så ofta var verksam i barmhärtighetens tjänst och sade till den vredgade sjön: ”Tig, var stilla.”

Stormen upphörde. Vågorna lade sig till ro. Molnen rullade bort och stjärnorna lyste fram. Båten gled över den stilla sjön. Då vände sig Jesus till apostlarna och frågade dem sorgset: ”Varför rädens I? Haven I ännu ingen tro?” — Mark. 4:40.

Tystnad föll över apostlarna. Inte ens Petrus gjorde något försök att ge uttryck åt den skräckfyllda vördnad som han kände. De båtar som lagt ut för att följa Jesus hade befunnit sig i samma riskfyllda belägenhet som apostlarnas båt. Panik och ångest hade gripit de ombordvarande, men Jesu befallande ord hade stillat villervallan. Stormens raseri hade drivit båtarna tillsammans och alla hade sett undret. I den stillhet som följde glömdes förskräckelsen. Och folket viskade till varandra: ”Vem är då denne, eftersom både vinden och sjön äro honom lydiga?”

När Jesus vaknade för att möta stormen, ägde han fullkomlig frid. Det fanns inte ett spår av fruktan, varken i ord eller blick, inte heller i hans sinne. Han vilade inte i medvetandet om sin allmakt. Det var inte som ”jordens, havens och himlarnas Herre” som han bevarade sitt lugn. Den makten hade han avstått ifrån. Han sade: ”Jag kan icke göra något av mig själv.” — Joh. 5:30. Han förtröstade på Faderns makt. Det var tron på Guds kärlek och omvårdnad som gav Jesus lugn. Och kraften i det ord som stillade stormen, var Guds kraft. Så som Jesus kände sinnesro i tro på sin Faders beskydd så skall vi känna ro i vår Frälsares beskydd. Om apostlarna hade litat på honom så skulle de ha bevarat sitt lugn. Deras fruktan i farans stund visade deras otro. I sina försök att rädda sig själva glömde de Jesus. Och det var först när självtilliten svek dem som de vände sig till honom som kunde hjälpa dem.

Hur ofta är inte apostlarnas situation vår egen. När frestelsens stormar rasar och den flammande blixten ljungar och när vågorna vräker sig över oss, kämpar vi i stormen ensamma

och glömmer att det finns en som kan hjälpa oss. Vi förtröstar på vår egen kraft tills allt hopp är ute och vi är nära att förgås. Då först tänker vi på Jesus. Och om vi ropar till honom om frälsning, skall han inte lämna oss utan ge oss den hjälp vi behöver. Varken på land eller hav har vi något att frukta, om vi bara har Jesus i våra tankar. En levande tro på Frälsaren skall stilla vågorna på livets hav, och han skall rädda oss ur faran på det sätt som han finner för gott.

Det finns också en annan andlig lärdom i detta underverk då stormen stillades. Varje mänsklig erfarenhet kan bekräfta riktigheten av Bibelns ord: ”De ogudaktiga äro som ett upprört hav, ett som icke kan vara stilla, . . . De ogudaktiga hava ingen frid, säger min Gud.” — Jes. 57:20, 21. Synden har tagit ifrån oss vår frid. Så länge jaget inte har underkuvats kan vi inte finna vila. Ingen mänsklig makt kan behärska de stormande lidelserna. Här är vi lika hjälplösa som apostlarna var i den rasande stormen. Men han som stillade vågorna på Galileiska Sjön har talat fridens ord till varje människa. Den som vänder sig till Jesus med ropet: ”Herre, fräls mig”, kommer att finna räddning hur våldsam stormen än kan vara. Hans nåd som försonar oss med Gud, stillar de mänskliga lidelsernas oro och vi kan vila i hans kärlek. ”Han förbytte stormen i lugn, så att böljorna omkring dem tystnade. Och de blevo glada att det vart stilla, och han förde dem till den hamn dit de ville.” — Ps. 107:29, 30. ”Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.” — Rom. 5:1. ”Rättfärdighetens frukt skall vara frid, och rättfärdighetens vinning vara ro med trygghet till evig tid” — Jes. 32:17.

Tidigt på morgonen kom Frälsaren och hans sällskap till stranden. Den uppgående solens strålar smekte sjö och strand, som om den utdelade fridens välsignelse. Men de hade inte mer än stigit i land, förrän deras ögon möttes av en syn som var mer skrämmande än stormens raseri. Från ett gömställe bland gravarna rusade två besatta män fram emot dem, som om de ville slita dem i stycken. Omkring dem hängde länkar av järnkedjor som de hade slitit sönder, när de frigjorde sig ur sin fångenskap. De var sönderrivna och blödde, eftersom de hade skurit sig på vassa stenar. Ögonen glödde under deras långa, toviga hår. Varje spår av mänsklighet tycktes vara utplånat av demonerna. De liknade mer vilda djur än människor.

Apostlarna och de övriga av sällskapet flydde skräckslagna, men upptäckte snart att Jesus inre var med dem och vände sig om för att se efter honom. Han stod där de hade lämnat honom. Han som hade stillat stormen, han som mött Satan och besegrat honom flydde inte för dessa demoner. När männen med gnisslande tänder och fradgande mun närmade sig Jesus, lyfte han sin hand som hade förmått vågorna att lägga sig till ro och männen kunde inte komma närmare. De skummade av raseri, men stod maktlösa framför honom.

Med myndig stämma bad han de orena andarna att lämna dem. Hans ord trängde igenom dessa olyckliga mäns förmörkade sinnen. De uppfattade dunkelt att EN var dem nära som kunde befria dem från deras plågoandar. De föll till Frälsarens fötter för att tillbedja honom, men när de försökte be om barmhärtighet, sade demonerna genom dem: ”Vad har du med mig att göra, Jesus, du Guds, den Högstes Son? Jag beder dig, plåga mig icke.”

Jesus frågade: ”Vad är ditt namn?” Och svaret kom: ”Legion är mitt namn, ty vi äro många.” Demonerna använde de olyckliga männen som medier och besvor Jesus genom dem att inte sända dem ut ur landet. På bergssluttningen i närheten gick en stor svinhjord i bet. Demonerna bad om tillåtelse att fara in i svinen, och Jesus lät dem göra det. Ögonblickligen greps svinhjorden av panik. De rusade ned för bergssluttningen. Utan att kunna hejda sig vid stranden störtade de i sjön och omkom.

Under tiden hade de besatta genomgått en egendomlig förvandling. Ljus hade lyst in i deras sinnens mörker. Deras ögon strålade av intelligens. Deras ansikten som så länge burit drag av de ondas furste, blev plötsligt milda. De blodbesudlade händerna blev stilla. Med glädje tackade de Gud för befrielsen.

Från bergsstupet hade svinens vaktare sett allt som hänt. Och de skyndade sig att underrätta sina uppdragsgivare och allt folket. Med fruktan och häpnad samlade sig hela befolkningen för att möta Jesus. De två besatta hade varit en skräck för hela trakten. Ingen hade utan fara kunnat passera platsen där de uppehöll sig, ty de rusade på varje förbigående med demoniskt raseri. Nu satt dessa män klädda och med sina sinnens fulla bruk vid Jesu fötter och lyssnade till hans ord och lovprisade hans namn som hade helat dem. Men folket som såg denna sällsamma syn, visade ingen glädje. Förlusten av svinen betydde mer för dem än att dessa Satans fångar hade befriats.

Det var av barmhärtighet mot svinens ägare som denna förlust tilläts att drabba dem. De var helt upptagna av materiella angelägenheter och frågade inte efter det andliga livets värden. Jesus ville bryta den självviska likgiltighetens förtrollning, så att de kunde ta emot hans nåd. Men sorgen och besvikelsen över den materiella förlusten förblindade dem så, att de inte såg Frälsarens välvilja.

Den uppenbarelse av övernaturlig makt som de sett, väckte det vidskepliga folkets fruktan. Fler olyckor kunde följa, om denne främling stannade bland dem. De fruktade ekonomisk ruin och beslöt därför att befria sig från honom. De som hade följt Jesus över sjön, berättade om allt som hade hänt föregående natt, om sin kamp med ovädret och om Mästarens makt att få vågor och vindar att lägga sig. Men deras ord blev utan verkan. Med förskräckelse trängde sig folket omkring Jesus och besvor honom att bege sig därifrån. Han motsatte sig inte deras begäran utan steg genast i båten, och de for tillbaka till den motsatta stranden.

Folket i gerasenernas land hade framför sig övertygande bevis på Kristi nåd och makt. De såg männen som återfått sitt förstånd, men de var så ängsliga för att deras materiella intressen skulle äventyras, att de behandlade honom, som besegrat mörkrets furste inför deras ögon, som en inkräktare. Därför gick himmelens gåva förbi deras dörr. Vi har inte förutsättningar att personligen vända Kristus ryggen som gerasenerna, men alltjämt finns det många som vägrar att lyda hans röst på grund av att lydnad skulle innebära att de måste avstå ifrån materiella fördelar. Av fruktan för att hans närvaro skulle förorsaka dem ekonomisk förlust vägrar många att ta emot hans nåd och driver därigenom bort Guds helige Ande.

Helt annorlunda kände de befriade männen det. De ville vara kvar i sin befriares sällskap. I hans närhet kände de sig trygga för demonerna som hade torterat dem och förstört deras liv. När Jesus just stod i begrepp att stiga i båten höll de sig tätt intill honom, knäböjde vid hans fötter och bad honom att få följa med, så att de alltid kunde få lyssna till hans förkunnelse. Men Jesus bad dem gå hem och tala om hur stora ting Herren hade gjort med dem.

Här fanns ett arbete för dem att utföra. De skulle gå till sina avgudadyrkande anhöriga och berätta om den välsignelse de hade fått av Jesus. Det var inte lätt för dem att skiljas från Frälsaren. Stora svårigheter var förenade med deras framtida umgänge med avgudadyrkande landsmän. Och deras långa isolering tycktes ha gjort dem olämpliga för det uppdrag han gav dem. Men så snart Jesus visade dem deras plikt var de redo att lyda. De berättade inte bara om Jesus för sina familjer och grannar. De gick också igenom Dekapolis och vittnade överallt om hans makt att frälsa och om hans under, då han befriade dem från demonernas makt. Därigenom kunde de få en större välsignelse än om de bara, av hänsyn till sina egna fördelar, hade stannat kvar hos honom. Det är genom att arbeta för och förkunna det glada budskapet om frälsningen, som vi kommer Frälsaren närmast.

Dessa två befriade män var de första missionärer som Jesus sände ut till trakten kring Dekapolis för att förkunna evangelium. Bara under en kort stund hade dessa män förmånen att lyssna till Jesu undervisning. De hade inte ens fått höra något av hans tal. De kunde inte undervisa på samma sätt som apostlarna som dagligen var med Jesus. Men de talade om sin egen personliga övertygelse att Jesus var Messias. De kunde tala om vad de visste, vad de själva hade sett och hört och upplevt av Jesu makt. Det är vad var och en kan göra, som har påverkats av Guds nåd. Den älskade lärjungen Johannes skrev: ”Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på . . . om livets Ord . . . det vi hava sett och hört, det förkunna vi.” — 1 Joh. 1:1-3. Som vittnen för Kristus skall vi berätta det vi vet, det vi själva har sett, hört och känt. Om vi har följt Jesus steg för steg, kommer vi att ha något aktuellt att berätta, om hur han har lett oss. Vi kan berätta hur vi har prövat hans löften och funnit att löftena är sanna. Vi kan tala om vad vi har upplevt av Kristi nåd. Detta är vad vår Herre ber oss berätta om för världen. Om vi inte gör det, går den förlorad.

Även om gerasenerna inte hade tagit emot Jesus överlämnade han dem inte åt det mörker som de hade valt. De bad honom att lämna dem utan att ha lyssnat till honom. De visste inte vad de hade avvisat. Därför sände han åter frälsningens budskap till dem och det genom människor som de inte skulle vägra att lyssna till.

Genom att låra svinen gå under trodde sig Satan kunna vända folket bort från Frälsaren och hindra att evangelium förkunnades i denna trakt. Men just den händelsen satte hela landet i rörelse som ingenting annat kunde ha gjort och riktade uppmärksamheten på Jesus. Även om Frälsaren själv reste sin väg, blev de män som han hade botat, de som vittnade om hans makt. De som hade varit offer för mörkrets furste, blev ljusets kanaler, Guds Sons budbärare. Människorna blev förvånade när de hörde de underbara upplevelserna. Väg bereddes för

förkunnande av evangelium i dessa trakter. Då Jesus vände tillbaka till Dekapolis strömmade folket tillsammans omkring honom. I tre dagar kunde folket, inte bara från en enda by, utan tusentals från hela trakten däromkring höra budskapet om frälsningen. Till och med demonernas välde blev lagt under vår Frälsares kontroll och det ondas angrepp vändes till något gott.

Detta möte med de besatta blev värdefull undervisning för apostlarna. Det avslöjade det djup av förnedring i vilket Satan försöker dra ner hela mänskligheten. Det visade också den uppgift Jesus har att befria från hans makt. Dessa stackars människor bland gravarna, besatta av demoner, bundna av ohämmade passioner och förnedrande lustar, visar vad det skulle bli av mänskligheten om den utlämnades åt mörkrets makter. Satan söker ständigt utöva sitt inflytande över människor för att förvirra deras sinnen och påverka deras böjelser till det onda och egga dem till brott och vild. Han försvagar kroppen, förmörkar förståndet och förnedrar människan. Närhelst någon förkastar Frälsarens kallelse ger han sig åt Satan. Stora skaror inom alla livsområden, i hemmet och i arbetslivet och även i församlingen gör så idag. På grund härav har våld och brott spritts över hela världen. Moraliskt mörker har som en dödsskugga omslutit hela mänskligheten. Genom sina skenfagra förförelser driver Satan människan till en alltmer stegrad ondska, till dess att fullständigt sedligt fördärv och ruin blir följden. Den enda säkra tillflykten mot hans makt finner vi i Jesu närhet. Inför människor och änglar har Satan avslöjat sig som människans fiende och fördärvare, medan Kristus bevisat sig vara människans vän och befriare. Hans Ande skall hos människan utveckla allt som kan förädla karaktären och höja den mänskliga naturen. Han skall bygga upp en människa så att hon till ande, själ och kropp förhärligar Gud. ”Ty Gud har icke givit oss en försagdhetens ande, utan en kraftens och kärlekens och tuktighetens ande.” — 2 Tim. 1:7. Han har kallat oss till att ”bliva delaktiga av vår Herres, Jesu Kristi, härlighet”. (2 Tess. 2:14.) Denna härlighet är hans väsens egenskaper och han har kallat oss ”till att bliva hans Sons avbilder”. (Rom. 8:29.)

Och människor som har urartat till att bli Satans redskap, kan alltjämt genom Kristi makt bli förvandlade till rättfärdighetens budbärare och sändas ut av Guds Son för att tala om hur ”stora ting Herren har gjort med dem och huru han har förbarmat sig över dem”.

Kapitel 36 - Det gyllene tillfället

När Jesus återvände från gerasenernas land till västra stranden av Galileiska Sjön, fann han en stor skara människor samlade för att ta emot honom. De hälsade honom med glädje. Han dröjde kvar en stund vid stranden för att undervisa folket och bota de sjuka. Sedan gick han till Levi Matteus' hus för att träffa tulltjänstemännen vid festen. Här fann Jairus, synagogföreståndaren, honom.Denne judiske äldste kom mycket förtvivlad till Jesus och kastade sig ned för hans fötter och ropade: ”Min dotter ligger på sitt yttersta. Kom och lägg händerna på henne, så att hon . . . får leva.” Tillsammans med synagogföreståndaren begav sig Jesus iväg till dennes hem. Även om apostlarna hade sett många av hans välgärningar, blev de förvånade över den beredvillighet han visade, då han besvarade den stolte skriftlärdes bön. Ändå följde de sin Mästare tillsammans med en ivrig och förväntansfull folkskara. Synagogföreståndarens hem låg inte långt därifrån, men Jesus och hans följeslagare fick långsamt ta sig fram, eftersom människorna trängde sig på honom från alla sidor. Den ängslige fadern blev otålig över dröjsmålet, men Jesus som ömmade för folket, stannade då och då för att hjälpa någon hjälpbehövande eller för att trösta någon som var bedrövad.

Medan Jesus var på väg trängde sig en budbärare fram i folkhopen och meddelade Jairus att hans dotter redan var död. Han behövde inte längre besvära Mästaren. Jesus hörde detta. ”Frukta icke”, sade han, ”tro allenast, så får hon liv igen!” Jairus slöt sig närmare Frälsaren och tillsammans skyndade de mot hemmet. Redan hade de lejda gråterskorna och flöjtblåsarna kommit dit. De fyllde luften med sin klagan. De många människornas närvaro, sorlet och villervallan plågade Jesus. Han försökte tysta ned dem med dessa ord: ”Varför klagen I och gråten? Flickan är icke död, hon sover.” De blev förargade över främlingens ord. De hade sett barnet glida in i döden och de hånlog åt honom. Men Jesus befallde dem att lämna huset. Sedan tog han flickans far och mor och sina tre närmaste medarbetare, Petrus, Jakob och Johannes, med sig in i det rum där den döda låg.

Jesus gick fram till bädden, tog barnets hand i sin och sade mjukt och på det förtroliga språk familjen använde i hemmet: ”Talita, kum” (det betyder: ”Flicka, jag säger dig, stå upp”). I samma stund gick en skälvning genom den livlösa kroppen, blodet började åter pulsera i hennes ådror, läpparna skildes åt i ett leende. Ögonen öppnades som efter en sömn och flickan såg sig förvånad omkring på dem som stod omkring bädden. Hon reste sig upp och föräldrarna slöt henne i sin famn och grät av glädje.

På vägen till synagogföreståndarens hem mötte Jesus i folkhopen en kvinna som under tolv år hade lidit av en sjukdom som hade gjort livet till en börda för henne. Hon hade gett ut allt vad hon ägde till läkare och läkemedel men hade blivit förklarad obotligt sjuk. Hennes hopp vaknade emellertid åter till liv, då hon hörde om den hjälp som Jesus gav. Hon var övertygad om, att om hon bara kunde komma till honom, skulle hon bli botad. Sjuk och svag kom hon till sjöstranden där Jesus undervisade. Hon försökte bana sig fram till honom, men förgäves. Hon följde honom vidare till Levi Matteus' hus, men hon kunde fortfarande inte nå honom. Hon var

nära att misströsta, då Jesus på sin väg genom folkhopen kom nära den plats där hon befann sig.

Det gyllene tillfället hade kommit. Hon var i den store Läkarens närhet, men i sorlet och i villervallan kunde hon inte tala med honom, bara se en flyktig skymt av honom. Rädd att förlora sitt enda tillfälle trängde hon sig fram och mumlade för sig själv: ”Om jag åtminstone får röra vid hans kläder”, så får jag hjälp. Då Jesus gick förbi sträckte hon sig framåt och lyckades röra vid det yttersta av hans mantel. Men i det ögonblicket visste hon att hon var botad. I denna beröring var hela hennes tro samlad. Hennes smärta och svaghet utbyttes mot liv och full hälsa.

Fylld av tacksamhet sökte hon sedan dra sig ur folkhopen, men Jesus stannade plötsligt och folket med honom. Han vände sig om och såg sig omkring. Med en röst som klart höjde sig över folkets sorl, frågade han: ”Vem var det som rörde vid mig?” Folket besvarade denna fråga med en blick av förvåning. Knuffad hit och dit och omilt trängd från alla sidor som han var, kunde frågan också tyckas vara underlig.

Petrus som alltid var färdig att svara sade: ”Du ser huru folket tränger på, och ändå frågar du: ’Vem rörde vid mig?’” Jesus svarade: ”Det var någon som rörde vid mig; ty jag kände att kraft gick ut ifrån mig.” Frälsaren kunde skilja på trons beröring och tillfällig fysisk kontakt med den övriga hopen. En sådan tillit skulle inte lämnas obeaktad. Han ville säga denna ödmjuka kvinna ett tröstens ord, som skulle bli en källa till glädje för henne och till välsignelse för hans efterföljare intill tidens slut.

Han såg åt det håll där kvinnan stod och upprepade sin begäran att få veta vem som hade rört vid honom. Då hon fann det meningslöst att längre dölja sig, kom hon darrande fram och kastade sig till Jesu fötter. Med tårar av tacksamhet berättade hon sitt lidandes historia och hur hon nu blivit botad. Jesus sade vänligt: ”Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid, och var botad från din plåga.” Jesus lämnade inte rum för den vidskepliga föreställningen att bara beröringen av hans mantel skänkte helande kraft. Det var inte genom den yttre beröringen med honom utan genom den tro som gjorde anspråk på hans gudomliga kraft, som undret skedde.

Den undrande skara som trängde sig tätt inpå Jesus märkte inte någon livgivande kraft. Men då den sjuka kvinnan i tro på att hon skulle bli botad räckte ut sin hand för att röra vid honom, kände hon den läkande kraften. Så är det också i andliga sammanhang. Att tala om kristendom på ett lättvindigt sätt eller att bedja utan andlig hunger ger inte något resultat. Att bara tro på Kristus med en tro som enbart erkänner honom som världens Frälsare, kan aldrig skänka andlig läkedom. Den tro som för till frälsning är inte bara ett förståndsmässigt erkännande av evangelium. Den som väntar på full kunskap innan han vill visa tro, kan inte få välsignelse från Gud. Det är inte nog med att ha en tro *om* Kristus, vi måste tro *på* honom. Den enda tro som verkligen kan bli till nytta för oss är den som omfattar honom som en personlig Frälsare och som överför hans förtjänst till oss själva. Många uppfattar tron som en lärosats. Frälsande tro är en handling, genom vilken de som tar emot Kristus, förenar sig med Gud i ett förbund. Sann tro

är liv. En levande tro innebär ständigt tillväxande, andlig styrka och en tillitsfull förtröstan, genom vilken vi får segrande kraft.

Efter att ha botat kvinnan ville Jesus att hon skulle tala om den välsignelse hon tagit emot. De gåvor evangelium ger får vi inte tillägna oss i smyg och sedan njuta av dem i hemlighet. Därför uppmanas vi att tala om hans godhet. ”I ären mina vittnen, säger Herren; och jag är Gud.” — Jes. 43:12.

Att bekänna hans trofasthet är det medel himmelen har valt för att uppenbara Kristus för världen. Vi skall erkänna hans nåd såsom den har blivit förkunnad genom heliga män i forntiden. Men det som kommer att ha den största verkan är att vi berättar om vad vi själva upplevt. Vi är Guds vittnen när vi i oss själva uppenbarar effekten av den kraft som är av Gud. Varje enskild människa har ett liv som skiljer sig från alla andras och en erfarenhet som i allt väsentligt också skiljer sig från andras. Gud vill att vårt tack som stiger upp till honom skall präglas av vår egen personlighet. När dessa värdefulla erkännanden i form av tack för hans nåds härlighet understöds och bekräftas av ett kristet liv, har de en oemotståndlig kraft som verkar till människors frälsning.

Då de tio spetälska kom till Jesus för att bli botade bad han dem att gå och visa sig för prästen. På vägen dit blev de friska. Men bara en av dem vände tillbaka för att tacka honom. De andra gick sin väg och glömde honom som hade gjort dem friska. Hur många gör inte på samma sätt nu! Gud är alltjämt verksam för mänsklighetens bästa. Han utdelar ständigt av sina rikedomar. Han botar sjuka, han räddar människor från faror som de inte är medvetna om, han sänder himmelens änglar för att rädda dem från olyckor. Han beskyddar dem mot ”pesten som går fram i mörkret” och ”farsoten som ödelägger vid middagens ljus”. (Ps. 91:6.) Men detta gör inte något intryck på dem. Alla himmelens rikedomar har han gett för att återlösa dem, men ändå är de likgiltiga för hans stora kärlek.

Genom sin otacksamhet stänger de sina sinnen för Guds nåd. De blir ”såsom en torr buske på hedmarken och skall icke få se något gott komma, utan skall bo på förbrända platser i öknen”. (Jer. 17:6.) Det är till vitt eget bästa om vi behåller varje Guds gåva i friskt minne. Därigenom stärks tron, så att den kan göra anspråk på mer och ta emot mer. Det finns större uppmuntran för oss i den minsta välsignelse vi själva får än i alla de berättelser vi kan läsa om andras tro och upplevelser. Den som tar emot Guds nåd skall bli lik en vattenrik trädgård. Hans sår skall läkas med hast, ljus skall bryta fram för honom i mörkret och Herrens härlighet skall följa i hans spår. Låt oss därför minnas Herrens stora godhet och kärlek och hans otaliga välgärningar. Liksom Israels folk skall vi resa våra minnesstenar och på dem inrista berättelser om vad Gud har gjort för oss. Då vi ser tillbaka på hans välgärningar mot oss under vår pilgrimsfärd, skall vi, fyllda av tacksamhet, säga: ”Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig? Jag vill taga frälsningens bägare och åkalla Herrens namn. Jag vill infria åt Herren mina löften, ja, i hela hans folks åsyn.” — Ps. 116: 12-14.

Kapitel 37 - Med hans uppdrag

Apostlarna var medlemmar av Jesu familj och de hade följt honom när han vandrade till fots genom Galiléen. De hade delat arbete och svårigheter med honom. De hade vandrat med Guds Son. De hade lyssnat till hans tal. Genom hans dagliga undervisning hade de lärt sig hur de skulle arbeta för att höja mänskligheten. När Jesus arbetade för de stora människoskarorna som samlades omkring honom, betjänade de honom, ivriga att utföra det han bad dem om och att underlätta hans arbete. De hjälpte honom att ordna folkskarorna, förde de hjälpbehövande till honom och sökte göra det bekvämt för alla. De lade märke till de intresserade åhörarna, förklarade Skrifterna för dem och arbetade på olika sätt för deras andliga välfärd. De meddelade människorna vad de hade lärt av Jesus och samlade rika erfarenheter varje dag. Men de behövde också lära sig att arbeta på egen hand. De behövde ännu mycket undervisning, hängiven kärlek och oföränderligt tålamod. Medan Jesus ännu var personligen hos dem och kunde påpeka deras misstag och råda och förmana dem, sände han ut dem som sina representanter.

Under den tid de hade varit tillsammans med Frälsaren hade apostlarna ofta blivit bekymrade på grund av prästernas och fariséernas undervisning, men de kom alltid med sina bekymmer till Jesus. Han hade framställt för dem Skrifternas sanningar i motsats till traditionen. På så sätt hade han stärkt deras tro på Guds ord och till stor del frigjort dem från deras fruktan för de skriftlärde och deras bundenhet till traditionerna. I apostlarnas utbildning var Frälsarens exempel och liv långt mera effektivt än doktrinär undervisning. Då de var skilda från honom kom de ihåg hans blick, hans tonfall och hans ord. Ofta återgav de hans ord då de kom i strid med evangelii fiender. Och när de såg ordens effekt på folket blev de väldigt glada.

Jesus kallade till sig de tolv och sade till dem att de skulle gå ut två och två i städerna och byarna. Ingen sändes ut ensam, utan broder ledsagades av broder, vän av vän. På så sätt kunde de uppmuntra varandra och bedja tillsammans, och den enes styrka kunde avhjälpa den andres svaghet. På samma sätt sände han senare ut sjuttio medarbetare. Det var Frälsarens avsikt att evangelii budbärare skulle följas åt på detta sätt. I vår tid skulle evangelii verk bli långt mera framgångsrikt, om detta exempel följdes mera noggrant.

Apostlarnas budskap var detsamma som Johannes Döparens och Jesu budskap: ”Himmelriket är nära.” De skulle inte inveckla sig i några diskussioner med människorna om Jesus av Nasaret var Messias eller ej. Men i hans namn skulle de utföra samma arbete och visa samma barmhärtighet. Han sade till dem: ”Boten sjuka, uppväcken döda, gören spetälska rena, driven ut onda andar. I haven fått för intet; så given ock för intet.”

Under sin jordiska verksamhet använde Jesus mera tid till att bota sjuka än åt att undervisa. Hans underverk vittnade om sanningen av hans ord att han inte hade kommit för att fördärva utan för att frälsa människor. Hans rätt gick framför honom och Herrens härlighet följde hans spår. Vart han kom gick ryktet om hans barmhärtighet framför honom. Där han hade varit, gladde sig de som hade varit föremål för hans medkänsla, över sin hälsa och prövade sina nyförvärvade krafter. Skaror samlades omkring dem för att höra dem berätta om det som Jesus

hade gjort. Hans röst var det första ljud som många någonsin hade hört. Hans namn var det första ord de någon gång hade sagt och hans ansikte det första de någonsin hade sett. Hur skulle de då inte älska Jesus och tacka honom! När han gick genom städerna och byarna var han lik en levande ström, som spred liv och glädje omkring sig vart han kom.

De som följer Kristus skall arbeta på samma sätt som han gjorde. De skall mätta de hungriga, klä de nakna och trösta de lidande och plågade. De skall stå till tjänst för de förtvivlade, tända nytt hopp hos dem som är utan hopp. Och även på oss skall löftet uppfyllas: ”Din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet skall följa dina spår.” — Jes. 58:8. Kristi kärlek, uppenbarad i osjälvisk tjänst, skall bidra mer till att omvända brottslingen än svärdet eller domstolen. Dessa är väl nödvändiga för att sätta skräck i lagbrytaren, men en varm, kärleksfull kristen kan göra mer än detta. Det händer ofta att människor blir förhärdade genom tillrättavisning, men Kristi kärlek gör dem tillgängliga. Kristi medarbetare kan inte bara lindra fysiskt lidande utan de kan leda av synd plågade människor till den store Läkaren som kan rena dem från syndens spetälska. Genom sina tjänare har Gud avsett att de sjuka, de olyckliga och de som är besatta av onda andar, skall få höra hans röst. Genom sina mänskliga redskap vill han vara en sådan hjälpare som världen aldrig tidigare lärt känna.

Apostlarna skulle under sin första missionsresa gå endast till ”de förlorade fåren av Israels hus”. Om de hade predikat evangelium för de kringboende folken eller samariterna skulle de ha förlorat sitt inflytande över judarna. Genom att väcka fariséernas fördomar skulle de ha invecklats i en strid, som skulle ha gjort dem missmodiga redan vid början av deras arbete. Även apostlarna hade svårt att förstå att evangelium skulle förkunnas för alla folk. Innan de kunde förstå detta var de inte färdiga att börja arbeta bland de avgudadyrkande folken. Om judarna tog emot evangelium, var det Guds avsikt att göra dem till sina budbärare bland de andra folken. Därför skulle judarna vara de första som fick höra budskapet.

Överallt inom Kristi verksamhetsfält vaknade människor till insikt om sitt andliga läge och de kände hunger och törst efter evangelium. Tiden var nu inne att tala med dessa längtande människor om hans kärlek. Till alla dessa skulle apostlarna gå som hans representanter. De som trodde skulle i dem se lärare som utvalts av Gud. När Frälsaren sedan skulle tas ifrån dem, skulle de inte komma att lämnas utan lärare.

Under denna första resa skulle apostlarna bara gå dit där Jesus redan varit förut och vunnit vänner. Deras utrustning för resan skulle vara av enklaste slag. Ingenting skulle få dra deras tankar från den stora uppgiften eller på något sätt väcka opposition och stänga dörren för framtida arbete. De skulle inte klä sig i sina religiösa lärares dräkter eller använda kläder som skilde dem från det enkla folket. De skulle inte gå in i synagogorna eller samla folket till offentliga sammankomster. Deras arbete skulle bestå i personligt arbete från hem till hem. Inte heller skulle de slösa bort tiden med onödiga hälsningar eller gå ur hus i hus för att umgås sällskapligt med människorna. Men på varje plats skulle de ta emot gästfrihet av dem som var värdiga, av dem som tog emot dem lika hjärtligt som om det varit Jesus själv. De skulle gå in i husen med denna vackra hälsning: ”Frid vare över detta hus.” — Luk. 10:5. Ett sådant hem

skulle bli välsignat av deras böner och deras lovsånger och de skulle läsa de Heliga Skrifterna i familjekretsen.

Apostlarna skulle vara sanningens härolder för att bereda vägen för sin Mästare. Det budskap de skulle framföra var det eviga livets Ord. Människornas öde berodde på om de tog emot eller förkastade det. För att betona dess högtidliga allvar sade Jesus till sina medarbetare: ”Om man på något ställe icke tager emot eder och icke hör på edra ord, så gån ut ur det huset eller den staden, och skudden stoftet av edra fötter. Sannerligen säger jag eder: för Sodoms och Gomorras land skall det på domens dag bliva drägligare än för den staden.”

Nu tränger Frälsarens blick in i framtiden. Han ser ut över det mer vidsträckta fält där apostlarna skall bli hans vittnen efter hans död. Hans profetiska blick omspänner hans tjänares upplevelser genom alla tidsåldrar till dess att han kommer för andra gången. Han visar sina efterföljare de konflikter som de måste möta, han avslöjar kampens karaktär och planläggning. Han avslöjar för dem de faror som de kommer att bli utsatta för och den självförnekelse som kommer att krävas av dem. Han vill att de skall bedöma kostnaderna, så att fienden inte skall komma oväntat över dem. Deras strid kommer inte att bli en kamp mot kött och blod utan ”mot furstar och väldigheter och världshärskare som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna”. (Ef. 6:12.) De skulle få kämpa mot övernaturliga makter men de blir försäkrade om att de skall få övernaturlig hjälp. Alla himmelens intelligenta väsen är med i dessa försvarsstyrkor. Och det är mer än änglar med i leden. Den helige Ande som representerar hövdingen över Herrens här kommer ned för att leda drabbningen. Våra svagheter kan vara många, våra synder och misstag svåra, men Guds nåd är till för alla som sök den med ångerfullt sinne. Allmaktens styrka sätts in till hjälp for dem som överlämnar sig åt Gud.

”Se”, sade Jesus, ”jag sänder eder åstad såsom får mitt in bland ulvar. Varen fördenskull kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor.” Jesus höll själv inte tillbaka ett enda sanningens ord, men han talade alltid kärleksfullt. Han visade den största taktfullhet och en omtänksam, vänlig uppmärksamhet då han umgicks med folket. Han var aldrig brutal, talade aldrig något strängt ord utan att det var nödvändigt, gjorde aldrig någon känslig människa ledsen utan orsak. Han fördömde inte mänsklig svaghet. Utan fruktan brännmärkte han hyckleri, otro och orättfärdighet, men det var tårar i hans ögon när han uttalade sina skarpa tillrättavisningar. Han grät över Jerusalem, den stad som han älskade och som vägrade att ta emot honom, som var vägen, sanningen och livet. De förkastade honom, Frälsaren, men han betraktade dem med en medkänsla och sorg så djup att det orsakade honom själsligt lidande. Varje människa är dyrbar i hans ögon. Samtidigt som han alltid förde sig med gudomlig värdighet, böjde han sig med den innerligaste aktning inför varje medlem av Guds familj. I alla såg han människor som det var hans uppgift att frälsa.

Kristi tjänare skall inte handla efter det naturliga sinnets ingivelser. De bör stå i nära gemenskap med Gud så att de inte låter det egna jaget göra sig gällande. De kommer eljest lätt att förhasta sig och i en ström av ord säga olämpliga saker. Deras ord bör vara lika daggen eller de stilla regnskurar som uppfriskar vissnade plantor. Satan vill att de skall förhasta sig, ty det är

hans taktik. Det är draken som vredgas. Det är Satans anda som avslöjar sig i vredesutbrott och anklagelser. Guds tjänare skall representera sin Gud. Han vill att de endast skall handla med himmelens valuta, den sanning som bär hans bild och påskrift. Det är genom Kristi makt de skall övervinna det onda. Kristi härlighet är deras styrka. Då bör ha sina blickar riktade på hans kärlek och medkänsla. Då kan de framställa evangelium med gudomlig takt och finkänslighet. Att alltid bibehålla ett lugnt och vänligt uppträdande kommer att tala mer för sanningen än något som helst argument, hur kraftigt det än må vara.

De som råkar i strid med den gudomliga sanningens fiender måste möta inte bara människor utan också Satan och hans styrkor. De bör minnas Frälsarens ord: ”Se, jag sänder eder såsom lamm mitt in ibland ulvar.” - Luk. 10:3. Då skall de vila i Guds kärlek och bibehålla sitt sinneslugn även vid personliga förolämpningar. Herren skall då klä dem i sin gudomliga vapenrustning. Den helige Ande skall utöva sitt inflytande över dem, så att deras röster inte påminner om vargarnas tjut.

När Jesus fortsatte sin undervisning, sade han: ”Tagen eder till vara för människorna.” De skulle inte obetingat lita på dem som inte kände Gud eller låta dem få del av deras beslut, eftersom detta skulle ge Satans sändebud ett företräde. Människors beslut motverkar ofta Guds planer. De som bygger Herrens tempel, skall bygga i överensstämmelse med den gudomliga förebilden. Vi vanärar Gud och sviker evangelium, när vi som hans tjänare litar på råd, som getts av människor som inte står under den helige Andes ledning. Världslig klokhet är oförstånd inför Gud. De som litar på sådant kommer att fara vilse.

”De skola draga eder inför domstolar . . . och I skolen föras fram också inför landshövdingar och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem och för hedningarna.” — Matt. 10:17, 18. Förföljelsen kommer att sprida evangelium. Kristi tjänare kommer att föras fram inför världens män, som inte på annat sätt skulle ha fått höra evangelium. Det kristna budskapet har blivit missrepresenterat inför dessa män. De har fått falska uppgifter om Jesu efterföljares tro. Det enda tillfället för dem att lära känna dess verkliga innebörd är ofta de vittnesmål som avläggs när Jesu efterföljare står inför domstolar för sin tros skull. Under förhör uppmanas de att svara och domarna måste lyssna till deras vittnesmål. Guds nåd skall ges åt hans tjänare, så att de kan möta varje sådan situation. ”Ty vad I skolen tala skall bliva eder givet i den stunden. Det är icke I som skolen tala, utan det är eder Faders Ande som skall tala i eder.” Då Guds Ande upplyser hans tjänares sinnen, kommer evangelii sanning att framställas i sin gudomliga kraft och dess värde uppenbaras. De som förkastar det kristna budskapet kommer att träda fram för att anklaga de kristna och förtrycka dem. Men under förluster och under lidanden, ja, till och med intill döden skall Herrens folk visa sin gudomliga förebilds saktmod. Därigenom kommer skillnaden mellan Satans redskap och Kristi representanter att visa sig. Frälsaren kommer att bli upphöjd inför de makthavande och inför folket.

Apostlarna blev inte försedda med martyrernas tapperhet och själsstyrka förrän sådana nådegåvor krävdes. Då blev Frälsarens löfte uppfyllt. Då Petrus och Johannes vittnade inför rådsförsamlingen, ”förundrade de sig. Men så kände de igen dem och påminde sig att de hade

varit med Jesus”. (Apg. 4:13.) Om Stefanus står det att ”då nu alla som sutto i Rådet fäste sina ögon på honom, syntes dem hans ansikte vara såsom en ängels ansikte”. Människorna ”förmådde icke stå emot den vishet och den ande som här talade”. (Apg. 6:15, 10.) Och när Paulus skriver om sitt eget förhör inför kejsarens domstol, säger han: ”Vid mitt första försvar inför rätta kom ingen mig till hjälp, utan alla övergåvo mig . . . Men Herren stod mig bi och gav mig kraft, för att genom mig ordet överallt skulle bliva predikat, så att alla hedningar finge höra det; och så blev jag räddad ur lejonets gap.” — 2 Tim. 4:16, 17.

Kristi tjänare skulle inte förbereda något väl genomtänkt tal, innan de fördes inför rätta. Deras förberedelser skulle bestå i, att de dag efter dag tillägnade sig Guds ords värdefulla undervisning och att deras tro stärktes genom bön. Då de stod inför sina domare skulle den helige Ande påminna dem om just det de behövde.

En daglig uppriktig strävan att lära känna Gud och den han har sänt, Jesus Kristus, ger själen styrka och kraft. Den kunskap som vi får genom att flitigt studera Bibeln kommer att uppliva minnet i den rätta stunden. Men om någon försummat att stifta bekantskap med Kristi ord och ej upplevt hans nåds kraft i svårigheter, kan han inte vänta att den helige Ande skall påminna honom om Kristi ord. Man måste tjäna Gud med odelad hängivenhet och sedan förtrösta på honom.

Så bitter kan fiendskapen bli mot evangelium att inte ens de intimaste band kommer att ge något skydd. Kristi efterföljare kommer att överlämnas åt döden av sina egna familjemedlemmar. När Jesus uttalat orden: ”I skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull”, tillade han, ”men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst.” — Mark. 13:13. Men Jesus bad dem att inte onödigtvis utsätta sig för förföljelse. Han lämnade ofta själv en plats för att vandra till en annan för att undvika dem som ville röja honom ur vägen. När Nasarets invånare förkastade hans budskap och sökte döda honom, gick han därifrån till Kapernaum. Där förvånade sig folket över hans undervisning, ”ty han talade med makt och myndighet”. (Luk. 4:32.) Hans tjänare skulle inte bli missmodiga på grund av förföljelse utan söka en plats där de fortfarande kunde arbeta för människors frälsning.

Tjänaren är inte förmer än sin herre. Himmelens furste blev kallad Beelsebul och hans efterföljare skulle bli förtalade på samma sätt. Men vilka faror det än är fråga om måste de ändå hålla på sina principer. De bör förakta varje form av hemlighetsmakeri. De kan inte stå overksamma till dess att de har fått en försäkran om, att de tryggt kan bekänna evangelium. De är utsedda till väktare för att varna människor för faran. Det budskap som de tagit emot från Kristus skall fritt och öppet förkunnas för alla. Jesus sade: ”Vad jag säger eder i mörkret, det skolen I säga i ljuset, och vad I hören viskas i edert öra, det skolen I predika på taken.”

Jesus köpte sig aldrig sinnesfrid genom eftergifter. Han kände en överflödande kärlek till hela mänskligheten, men han visade aldrig någon svaghet inför dess synder. Han var för mycket deras vän för att förhålla sig tyst, när människor följde en linje som skulle dra fördärv över dem. Han hade ju köpt dem med sitt eget blod. Han arbetade för att människorna skulle vara ärliga

mot sig själva, ärliga mot sina högsta och eviga intressen. Kristi tjänare har kallats till samma uppgift. När de söker undvika strid bör de se till att de inte förråder det kristna budskapet. De skall alltid ”fara efter det som länder till frid”. (Rom. 14:19.) Men verklig frid kan aldrig uppnås genom att man dagtingar med principerna. Och ingen kan vara trogen mot principerna utan att väcka motstånd. En kristenhet som är andlig, kommer att bli bekämpad av olydnadens barn. Men Jesus sade till sina lärjungar: ”Frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen, men icke hava makt att dräpa själen.” De som är trogna mot Gud behöver inte frukta för människors makt eller för Satans fiendskap. I Kristus är deras eviga liv tryggat. Det enda som de bör frukta, är att de skulle förråda evangelium och därmed den tillit som Gud har hedrat dem med.

Det är Satans verk att fylla människornas sinnen med tvivel. Han kommer dem att betrakta Gud som en sträng domare. Han frestar dem till synd och därefter att om sig själva anse, att de är för syndiga för att komma till sin himmelske Fader eller kunna väcka hans medkänsla. Herren förstår allt detta. Jesus försäkrar sina efterföljare om Guds medkänsla med dem i deras svårigheter och svagheter. Inte en suck hörs, inte en smärta känns, inte en sorg genomtränger oss utan att Fadern lägger märke till det och berörs därav.

Bibeln visar oss Gud i hans helighet och upphöjdhet, inte i ett tillstånd av overksamhet, inte i tystnad och ensamhet, utan omgiven av tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen heliga väsen, som alla väntar på att göra hans vilja. På vägar som vi inte kan förstå är han i aktiv förbindelse med varje del av sitt rike. Men medelpunkten för hans intresse och för hela himmelens intresse är denna avlägsna prick av universum och de människor som han gav sin enfödde Son för att frälsa. Gud böjer sig ned från sin tron för att höra de förtrycktas rop. På varje uppriktig bön svarar han: ”Här är jag.” Han tar sig an de nödlidande och nedtryckta. Han tar del i alla våra svårigheter. I varje frestelse och varje prövning är hans ansiktes ängel nära för att rädda.

Inte ens en sparv faller till jorden utan att Fadern märker det. Satans hat till Gud leder honom till att hata allt som är föremål för Frälsarens omsorg. Han söker vanhelga det som Gud har skapat och det är en glädje för honom att fördärva till och med de oskäliga djuren. Att fåglarna bevaras för att glädja oss med sina sånger, beror uteslutande på Guds beskyddande omsorg. Han glömmer inte ens sparvarna. ”Frukten alltså icke; I ären mer värda än många sparvar.”

Jesus fortsatte: Såsom ni bekänner mitt namn inför människor så skall jag bekänna er inför min Fader och hans änglar. Ni skall bli mina vittnen på jorden, kanaler genom vilka min nåd kan flyta till världens räddning. Och jag skall bli er representant i himmelen. Och Fadern skall inte se er bristfälliga karaktär utan se er klädda i min fullkomlighet. Jag är medlaren genom vilken himmelens välsignelser skall nå er. Var och en som bekänner mig och delar mitt offer för de förlorade, skall bli erkänd som medarvinge till de återlöstas glädje och kärlighet.

De som vill bekänna Kristus måste ha Kristus boende i sig. De kan inte ge det som de inte har fått. Hans efterföljare kanske klart redogör för trosläror eller upprepar Kristi ord, men med mindre de äger kristligt saktmod och kärlek, bekänner de honom inte. En anda som skiljer sig

från Kristi anda, förnekar honom, vilken deras bekännelse än är. Människorna kan förneka Kristus genom förtal, genom lättsinnigt prat, genom osanna och ovänliga ord. De kan förneka honom genom att undandra sig livets bördor, genom att hänge sig åt syndiga nöjen. De kan förneka honom genom att låta sig präglas av omvärlden, genom ohövligt uppträdande, genom kärlek till sina egna åsikter, genom att rättfärdiga sig själva, genom att hysa tvivel, genom att bära onödiga bekymmer och genom att ha sina tankar riktade på mörkret. ”Den som förnekar mig inför människorna, honom skall ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen.”

Frälsaren bad sina lärjungar att inte vänta sig att världens fiendskap mot evangelium skulle övervinnas eller att motståndet efter en tid skulle upphöra. Han sade: ”Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd.” Orsaken till denna strid är inte evangelium utan en följd av det motstånd som uppstår mot det. Av all förföljelse är stridigheter i hemmet svårast att bära. Följden blir alltid att ett kyligt förhållande inträder mellan nära, jordiska vänner. Men Jesus förklarar: ”Den som älskar fader eller moder mer än mig, han är mig icke värdig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke värdig; och den som icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig.”

Kristi tjänares kall är en stor ära och ett heligt förtroendeuppdrag. ”Den som tager emot eder, han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager emot honom som har sänt mig.” Inte det minsta vänlighetsbevis skall lämnas obelönat. I samma kärleksfulla hågkomst innesluts den svagaste, och minsta i Guds familj. ”Den som giver en av dessa små allenast en bägare friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge — sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön.” Så slutade Frälsaren sin undervisning. I Kristi namn gick de tolv ut på samma sätt som han hade gjort för att ”förkunna glädjens budskap för de fattiga . . . predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren”. (Luk. 4:18, 19.)

Kapitel 38 - Rekreation i ödemark

När apostlarna återvände från sin missionsresa ”församlade de sig hos Jesus och omtalade för honom allt vad de hade gjort, och allt vad de hade lärt folket. Då sade han till dem: ’Kommen nu I med mig bort till en öde trakt, där vi få vara allena och vilen eder något litet.’ Ty de fingo icke ens tid att äta; så många voro de som komma och gingo.”Apostlarna kom till Jesus och berättade för honom om allt de hade upplevt. Deras förtroliga förhållande till honom gav dem mod att berätta för honom både sina uppmuntrande och nedslående upplevelser, både sin glädje över att se resultat av arbetet och sin sorg över misstag, felsteg och svagheter. De hade begått misstag under sitt första försök som evangelister. När de nu öppet berättade för Jesus om sina upplevelser, märkte han att de behövde mera undervisning. Han såg också att de hade blivit trötta av sitt arbete och behövde vila.

Men där de nu befann sig kunde de inte få den avskildhet de behövde, ”ty de fingo icke ens tid att äta; så många voro de som kommo och gingo”. Folkskarorna trängde sig omkring Jesus, ivriga att få lyssna till hans ord och angelägna att bli botade från sina sjukdomar. Många kände sig dragna till honom därför att de förstod att han var källan till alla välsignelser. Många av dessa som nu samlade sig omkring Jesus för att han skulle göra dem friska tog också emot honom som sin Frälsare. Många av dem som då inte vågade bekänna honom för fariséernas skull blev omvända när den helige Ande gavs, och i de vredgade prästernas och rådsherrarnas närvaro bekände de honom som Guds Son.

Men nu längtade Jesus efter ensamheten för att kunna vara tillsammans med sina närmaste medarbetare. Han hade en del saker som han gärna ville tala med dem om. I sitt arbete hade de kämpat mot opposition och hade mött motstånd av olika slag. Hittills hade de rådgjort med Jesus om allt. Men nu hade de varit ensamma en tid. Det hade då och då varit svårt för dem att veta hur de skulle handla. De hade blivit uppmuntrade i sitt arbete eftersom Jesus inte hade sänt ut dem utan sin Ande. Genom tron på honom hade de gjort många underverk, men nu behövde de få näring av ”livets bröd”. De behövde komma till någon avskild plats, där de kunde umgås med Jesus och få undervisning för sitt framtida arbete.

”Då sade han till dem: ’Kommen nu I med mig bort till en öde trakt, där vi få vara allena, och vilen eder något litet’.” Jesus visade i sitt arbete mildhet och medkänsla med alla som arbetade för honom. Han ville visa sina apostlar att Gud frågade efter barmhärtighet och inte efter offer. De hade lagt hela sin själ i arbetet för folket. Det hade uttömt deras andliga och fysiska krafter. Det var nu deras plikt att vila. Eftersom apostlarna nu hade sett att de hade vunnit framgång i sitt arbete, stod de i fara att tro att det var deras egen förtjänst. Det fanns även en risk att de skulle komma att bli andligt övermodiga och falla offer för Satans frestelser. Ett stort arbete låg framför dem. Först av allt måste de lära sig förstå att deras styrka låg hos Gud och inte hos dem själva. Liksom Moses i Sinai öken och David bland kullarna i Judéen eller Elia vid bäcken Kerit behövde apostlarna komma bort ifrån sin rastlösa verksamhet för att vara ensamma med Jesus, med naturen och sina egna sinnen.

Medan apostlarna hade varit borta på sin missionsresa hade Jesus besökt andra städer och byar och förkunnat evangelium om Guds rike. Det var vid denna tid han fick underrättelsen om Johannes Döparens död. Denna händelse blev för honom en direkt påminnelse om det öde som väntade honom själv. Skuggorna föll allt djupare över hans väg. Prästerna och de skriftlärde avvaktade ett tillfälle då de skulle kunna röja honom ur vägen. Spioner hängde honom ständigt i hälarna. På alla håll mångdubblades intrigerna mot honom. Underrättelser om apostlarnas resa genom Galiléen nådde Herodes och riktade hans uppmärksamhet på Jesus och hans arbete. ”Det är Johannes döparen”, sade han. ”Han har uppstått från de döda.” Och han uttryckte en önskan att få träffa Jesus. Herodes levde i ständig fruktan för att en revolution i hemlighet skulle bryta ut för att störta honom från tronen och bryta det romerska oket över den judiska nationen. Upprorets och missnöjets anda jäste bland folket. Det var tydligt att Jesu offentliga verksamhet i Galiléen inte kunde fortsatta så länge till. Hans lidande närmade sig. Han längtade efter att för en tid framåt vara borta från folkskarornas larm och oro.

Med sorg hade Johannes’ efterföljare burit den stympade kroppen till graven. ”Sedan gingo de och omtalade det för Jesus.” Dessa lärjungar hade avundats Jesus. Det såg ju ut som om han drog folket bort från Johannes. De hade ställt sig på fariséernas sida och anklagat honom, då han åt tillsammans med skatteindrivarna vid festen hos Matteus. De hade tvivlat på hans gudomliga uppdrag, därför att han inte återgett Johannes friheten. Men nu, då deras lärare var död och de längtade efter tröst i sin stora sorg och efter vägledning om sitt framtida arbete, kom de till Jesus och sökte samarbeta med honom. Också de behövde en tids stillhet för att få umgås med Frälsaren.

Nära Betsaida vid Galileiska Sjöns norra strand fanns ett ensligt område som nu stod i sin fulla vårgrönska. Har fann Jesus och hans apostlar en tillflyktsort. Dit ställde de färden och gick i båten för att fara över sjön. Här skulle de vara långt borta från städernas oro och hets. Vistelsen i naturen var i sig själv en vila, ett välgörande ombyte för deras sinnen. Här kunde de lyssna till Jesu ord utan att behöva höra fariséernas och de skriftlärdes förargade kommentarer, argument och anklagelser. Här hoppades de få njuta en kort tid av uppbyggande gemenskap tillsammans med sin Herre.

Den vila som Jesus och hans närmaste medarbetare tog här var inte självisk. Den tid de tillbringade i avskildhet var inte avsedd för förströelse. De skulle tala om uppdraget för Gud och möjligheten att vinna större framgång. Apostlarna hade varit tillsammans med Jesus och kunde förstå honom. Han behövde inte tala i liknelser till dem. Han talade med dem om deras misstag och klargjorde för dem, hur de skulle närma sig människorna på rätt sätt. Han avslöjade värdet av den gudomliga sanningens skatter mer fullständigt för dem. De blev styrkta av gudomlig kraft och inspirerade med hopp och frimodighet.

Även om Jesus hade utfört underverk och gett sina apostlar samma makt, ville han ändå att hans trötta medarbetare skulle komma för att vila ute på landet. När han sade att skörden var

mycken men arbetarna få, framhöll han inte därmed nödvändigheten av ett oavbrutet arbete, utan sade: ”Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.” — Matt. 9:38. Gud har åt varje människa utsett hennes arbete i förhållande till hennes förmåga och han vill inte att några få skall tyngas av för stor arbetsbörda, medan andra inte tar något ansvar och inte känner några bekymmer för människorna. (Ef. 4:11-13.)

Jesu förstående ord till sina medarbetare gäller i lika hög grad i vår egen tid. ”Kommen avsides . . . och vilen eder”, säger han till dem som är trötta och överansträngda. Det är inte förståndigt att alltid arbeta under stress och spänning, även om vi arbetar för människors andliga väl. Vårt personliga fromhetsliv kan därigenom bli försummat. För stora krav kan också komma att ställas på sinnets, intellektets och kroppens prestationsförmåga. Självförnekelse är ett krav för Kristi medarbetare och de måste göra uppoffringar. Ändå måste försiktighet iakttas så att inte deras stora nit ger Satan tillfälle att dra fördel av den mänskliga svagheten, så att vårt uppdrag för Gud lider skada.

Enligt de skriftlärdes uppfattning var rastlös verksamhet kärnan i religionen. De behövde vissa yttre ceremonier för att kunna bevisa sin överlägsna fromhet. Men härigenom skilde de sig från Gud och ökade sin självsäkerhet. Samma risk föreligger alltjämt. När vår aktivitet ökar och människor får framgång i det ena eller andra arbetet för Gud, föreligger alltid en risk, att man alltmer kommer att förlita sig på mänskliga planer och metoder. Man är benägen att bedja mindre och öva mindre tro. Liksom apostlarna står vi i fara att förlora vår känsla av vårt beroende av Gud och göra vår ivriga verksamhet till en frälsningsväg. Vi måste alltid se på Jesus och förstå, att det är han som utför verket. Medan vi ivrigt arbetar för de förlorades räddning måste vi alltid ta tid till att bedja, meditera och studera Bibeln. Endast det som utförs under mycken bön och som helgats av Kristi förtjänst, skall till sist visa sig bli av bestående värde.

Aldrig har någons liv varit så uppfyllt av arbete och ansvar som Jesu liv. Ändå finner vi honom ofta försänkt i bön. Han levde i ständig gemenskap med Gud. Gång på gång finner vi i berättelsen om hans liv på jorden skildringar som dessa: ”Bittida om morgonen, medan det ännu var mörkt stod han upp och gick åstad bort till en öde trakt och bad där.”

”Mycket folk samlade sig för att höra honom och för att bliva botade från sina sjukdomar. Men han drog sig undan till öde trakter och bad.” ”Så hände sig på den tiden att han gick åstad upp på berget för att bedja; och han blev kvar där över natten i bön till Gud.” — Mark. 1:35; Luk. 5:15, 16; 6:12.

I sitt liv, som helt ägnades åt tjänst för andra, fann Frälsaren det nödvändigt att dra sig undan från de allmänna färdvägarna och från folkskarorna som följde honom dag efter dag. Han måste undvika ett liv av oavbrutet arbete och ständig kontakt med de mänskliga behoven, för att kunna söka avskildhet i en obruten förbindelse med sin Fader. Som en av oss delade han våra behov och svagheter och var helt beroende av Gud. På undangömda platser sökte han i bön gudomlig kraft för att kunna möta plikter och påfrestningar. I en syndig värld utstod Jesus konflikter och

själskval. I bön till Gud kunde han befria sig från de sorger som tyngde honom. Här fann han glädje och tröst.

Genom Kristus nådde mänskligheten rop fram till den eviga barmhärtighetens Fader. Som människa bönföll han inför Guds tron, till dess att hans mänskliga natur var laddad med ett himmelskt kraftflöde som skulle förena mänsklighet med gudom. Genom ständigt umgänge med Gud tog han emot liv från Gud för att kunna ge världen liv. Hans upplevelse skulle också vara vår.

”Kommen till en öde trakt”, säger han också till oss. Om vi ville lyssna till hans ord skulle också vi bli starkare och kunna göra mer nytta. Apostlarna sökte Jesus och berättade allt för honom, och han uppmuntrade och undervisade dem. Om vi i våra dagar ville ta tid att gå till Jesus och tala med honom om våra behov, skulle vi inte behöva bli missräknade, han skulle stå vid vår sida för att hjälpa oss. Vi behöver barnslig förtröstan och tillit till vår Frälsare. Hans namn är: ”Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste”. Han om vilken det sägs att ”på hans skuldror skall herradömet vila” är en underbar rådgivare. Vi uppmanas att be honom om vishet. Han ”giver åt alla villigt och utan hårda ord”. (Jes. 9:6; Jak. 1 :5.)

Hos alla dem som står under Guds fostrande nåd, skall ett liv uppenbaras som inte står i överensstämmelse med världen eller dess seder och bruk. Var och en behöver en personlig upplevelse ifråga om kunskapen om Guds vilja. Vi måste var och en personligen lyssna till honom. När varje annan röst har tystnat och vi i stillhet väntar på honom, skall, i den tystnad som uppstår i hans närhet, Guds röst höras tydligare. Han säger till oss: ”Bliven stilla och besinnen att jag är Gud.” — Ps. 46:11. Endast i honom kan vi finna sann vila. Och detta är den effektiva förberedelsen för allt arbete för Gud. Mitt i det brådskande människovimlet och i det pressande livets intensiva verksamhet skall varje människa, som på detta sätt får ny kraft, omges av en atmosfär av ljus och frid. Vårt liv kommer att utöva ett välgörande inflytande och gudomlig kraft kommer att uppenbaras som skall nå fram till människorna.

Kapitel 39 - De fyllda korgarna

Jesus hade dragit sig tillbaka till en enslig plats med sina närmaste medarbetare, men detta sällsynta tillfälle i fridfull avskildhet skulle snart bli avbrutet. Apostlarna trodde att de hade kommit till en plats där de inte skulle bli störda. Men så snart folket saknade den gudomlige Läraren frågade de: ”Var är han?” Några bland dem hade lagt märke till åt vilket håll Jesus och hans apostlar hade farit. Många gick landvägen för att möta dem, andra följde efter honom i båtar över sjön. Påskhögtiden närmade sig. Från när och fjärran kom pilgrimsskaror på väg till Jerusalem. Dessa samlades for att få träffa Jesus. Många andra slöt sig till dem, så att deras antal ökades, till dess att det hade samlats ”fem tusen män, förutom kvinnor och barn”. Innan Jesus nådde stranden, väntade en folkskara på honom där. Men han lyckades ändå stiga iland, osedd av dem, och fick tillbringa en kort tid ensam med sina medarbetare.

Från bergssluttningen såg han ned på den böljande människoskaran och greps av medkänsla. Fastän han blev störd och berövad sin vila, blev han inte otålig. Han såg en än mer angelägen uppgift som påkallade hans uppmärksamhet, när han iakttog folkskarorna som ständigt kom. Han ”ömkade sig över dem eftersom de voro lika får som icke hade någon herde”. Han lämnade sin tillflyktsort och fann en lämplig plats där han kunde hjälpa dem. De fick ingen hjälp av sina präster och ledare, men en livgivande ström av läkedom flödade från Jesus, när han undervisade dem om frälsningens väg.

Människorna lyssnade till det barmhärtighetens budskap som så fritt förkunnades av Guds Son. De fick del av nådens ord så enkelt och klart, att de blev som ”balsam från Gilead” för dem. Den gudomliga handens helande kraft skänkte liv och glädje till de döende och lindring och hälsa till dem som led av sjukdomar. Denna dag tycktes dem vara som en himmel på jorden. De tänkte inte alls på hur länge det var sedan de hade ätit.

Till sist var dagen slut. Solen sjönk i väster, men ändå dröjde folket kvar. Jesus hade arbetat hela dagen utan mat och vila. Han var blek och trött av hunger och apostlarna försökte förmå honom att upphöra med sitt arbete. Men han kunde inte dra sig tillbaka från folket som trängde sig inpå honom.

Apostlarna kom till slut till honom och yrkade på att folket, för sin egen skull, borde skickas iväg. Många hade kommit långt ifrån och hade inte ätit sedan morgonen. I de omgivande städerna och byarna kunde de kanske skaffa sig mat. Men Jesus sade: ”Given I dem att äta.” Sedan vände han sig till Filippus och frågade: ”Varifrån skola vi köpa bröd så att dessa få äta?” Detta sade han för att pröva deras tro. Filippus såg sig omkring på det hav av människor som utbredde sig framför dem. Han tänkte på hur omöjligt det var att skaffa mat för att mätta så stora skaror av människor. Han svarade, att ”bröd för två hundra silverpenningar” inte skulle vara nog ens för att ge var och en ett litet stycke. Jesus frågade dem hur mycket mat de kunde finna bland folket. Andreas svarade: ”Här är en gosse som har fem kornbröd och två fiskar; men vad förslår det för så många?” Jesus bad dem att få detta. Därefter sade han till apostlarna att de skulle låta folket lägga sig ned i grupper på femtio och hundra, så att det blev ordning och så att

de kunde se vad han skulle göra. Då detta var gjort ”tog han de fem bröden och de två fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem. Och han bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, för att de skulle lägga fram åt folket; också de två fiskarna delade han mellan dem alla. Och de åto alla och blevo mätta. Sedan samlade man upp överblivna brödstycken, tolv korgar fulla, därtill ock kvarlevor av fiskarna”.

Han som undervisade folket hur de skulle finna frid och lycka, tänkte lika mycket på deras materiella behov som på deras andliga välfärd. De var trötta och medtagna. Där fanns mödrar med spädbarn i sina armar och större barn som klängde sig fast vid deras kläder. Många hade stått i timmar. De hade varit så djupt intresserade av Jesu undervisning att de inte hade tänkt på att sätta sig ned. Folkskarorna var för övrigt så stora att det var fara för att de skulle bli nedtrampade. Jesus gav dem nu tillfälle att vila och sade till dem att sätta sig ned. Det fanns så mycket gräs på platsen att alla kunde sätta sig ned och vila bekvämt.

Jesus utförde aldrig ett underverk utan att det var nödvändigt. Varje underverk var sådant att det ledde folket till livets träd, vars löv tjänar till läkedom för folken. Den enkla kost som delades ut, erbjöd samtidigt en hel skatt av undervisning. Det var en enkel kost som Jesus bjöd på. Fisk och kornbröd var fiskarbefolkningens dagliga kost runt Galileiska Sjön. Jesus kunde ha dukat fram en riklig måltid åt dem. Men en kost som tillagades endast för att tillfredsställa aptiten skulle inte ha gett den undervisning som Jesus ville ge dem för deras eget bästa. Jesus ville lära dem att Guds naturliga försörjning hade blivit förvänd. Aldrig kan någon njuta så av en överdådig festmåltid, tillredd för att tillfredsställa en förvänd smak som dessa människor njöt av vilan och den enkla kost som Jesus gav dem, långt borta från bebodda trakter.

Om människorna i vår tid hade enkla vanor och levde i harmoni med naturens lagar, såsom Adam och Eva gjorde i tidens början, skulle det finnas mer än nog för att fylla mänskligheten behov. Då skulle det inte finnas så många inbillade behov och därmed skulle möjligheterna att förverkliga Guds planer bli större. Men självviskheten och tillfredsställandet av en onaturlig smak har fört synd och nöd in i världen, så att det finns överflöd på vissa platser och brist på andra.

Jesus sökte inte dra människorna till sig genom att tillfredsställa deras njutningsbegär. För den stora folkskaran som var trött och hungrig efter en lång och ansträngande dag, var denna måltid ett bevis, inte bara på hans makt utan också på hans ömma omsorg om dem när det gällde livets vanliga behov. Frälsaren har inte lovat sina efterföljare materiellt överflöd. Deras mat kan vara enkel, ja, till och med torftig. Deras liv kan vara präglat av fattigdom. Men hans Ord är en pant på att deras behov skall fyllas. Han har lovat dem det som är långt bättre än det materiella goda, den förblivande glädjen av hans närvaro.

Genom att mätta de fem tusen lyfte Jesus på den slöja som döljer naturens värld och uppenbarade den kraft som ständigt är verksam till vårt bästa. Genom att låta markens gröda växa upp utför Gud underverk varje dag. Genom naturligt verkande krafter utför han samma verk som då han mättade folkskaran i ödemarken. Människor bereder jorden och sår sitt utsäde,

men det är livet från Gud som kommer säden att gro. Det är Gud som ger regn, luft och solsken som fordras för att åstadkomma ”först strå och sedan ax, och omsider . . . fullbildat vete i axet”. (Mark. 4:28.) Det är Gud som varje dag ger miljoner människor deras mat från det som växer på marken. Människorna har uppmanats att samarbeta med Gud genom att ta hand om säden och tillreda brödet. Men på grund därav förlorar de ofta det gudomliga ingripandet ur sikte. De ger inte Gud den ära som tillkommer hans heliga namn. Det som hans kraft utför tillskrivs naturliga orsaker, eller människors arbete. Människan tar äran i Guds ställe. Hans nådegåvor missbrukas för självviska syften och blir till förbannelse i stället för till välsignelse. Gud försöker åstadkomma en förändring av allt detta. Han vill att våra förslöade sinnen skall vakna, så att vi förstår hans medkännande godhet och förhärligar honom för hans krafts under. Han vill att vi skall upptäcka honom i hans gåvor, så att de blir vad han hade avsett att de skulle vara, en välsignelse för oss. Det var för att förverkliga detta som Jesus utförde sina underverk.

Sedan folkskarorna hade blivit mättade, fanns det mycket mat kvar. Men han som hade resurser av oändlig makt till sitt förfogande, sade: ”Samlen tillhopa de överblivna styckena, så att intet förfares.” Dessa ord innebär mer än att samla brödet i korgarna. Undervisningen är tvåfaldig. Ingenting får förfaras. Vi får inte låta några materiella fördelar förbli outnyttjade. Vi skall inte försumma någonting som kan bli till nytta för någon. Vi bör ta vara på allt som kan lindra misären bland jordens nödlidande människor. Och samma omsorg skall vi visa på det andliga området. När han hade samlat ihop korgarna med det som blivit kvar, tänkte folket på sina vänner därhemma. De ville att också dessa skulle få del av det bröd som Jesus hade välsignat. Korgarnas innehåll delades ut till den ivriga folkskaran och fördes till olika platser runt omkring i trakten. På samma sätt skulle de som varit närvarande vid måltiden, ge åt andra det bröd som skulle komma ned från himmelen för att stilla människornas andliga hunger. De skulle berätta för andra om allt det som de hade hört om Gud. Ingenting skulle gå förlorat. Inte ett ord som gällde deras eviga frälsning, skulle overksamt falla till marken.

Underverket med bröden innehåller en undervisning om tillit till Gud. Då Kristus mättade de fem tusen fanns ingen mat till hands. Inte heller hade han några pengar till sitt förfogande. Här stod han tillsammans med fem tusen män och dessutom kvinnor och barn ute i ödemarken. Han hade inte inbjudit denna väldiga folkskara att följa honom. De hade kommit utan att bli inbjudna. Men han visste att de måste vara hungriga och trötta efter att de hade lyssnat på hans undervisning under så lång tid. Han kände sig ju själv hungrig och trött. De var långt borta från sina hem, och natten var nära. Många av dem hade inte pengar för att köpa mat. Han som för deras skull hade fastat i fyrtio dagar i öknen, ville inte låta dem gå hungriga tillbaka till sina hem. Guds försyn hade ställt Jesus där han nu stod och han litade på sin himmelske Fader att han skulle skaffa det som behövdes för att stilla människornas hunger.

På samma sätt skall vi lita på Gud, då vi kommer i svårigheter. Vi skall handla förståndigt och med omdöme i alla livets förhållanden, så att vi inte genom oförsiktighet drar på oss svårigheter. Vi skall inte själva kasta oss ut i svårigheter genom att försumma de möjligheter Gud har ställt till vårt förfogande, eller genom att missbruka de förmågor Gud har gett oss.

Kristi medarbetare skall lyda hans anvisningar. Arbetet är Guds och om vi vill kunna bli till välsignelse för andra, måste vi följa hans planer. Självviskheten får inte göras till medelpunkt, det egna jaget får inte ta äran åt sig. Om vi lägger planer i överensstämmelse med våra egna idéer, kommer Herren att låta oss ta följderna av våra misstag. Men om vi, efter att ha följt hans anvisningar, kommer i svårigheter, så skall han hjälpa oss ur dem. Vi skall inte låta oss gripas av modlöshet. I varje kritisk situation skall vi söka hjälp hos honom, som har obegränsade hjälpkällor till sitt förfogande. Vi kommer ofta att befinna oss i prövande omständigheter. Då skall vi med fullt förtroende lita på Gud. Han skall hjälpa varje människa som kommer i svårigheter under sina försök att fullgöra Guds uppdrag.

Genom profeten har Kristus sagt att vad han vill att vi skall göra, är ”att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom . . . och mättar den som är i betryck”. (Jes. 58:7-10.) Han har också gett oss denna befallning: ”Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.” — Mark. 16:15. Men hur ofta händer det inte att vårt mod sjunker och tron sviker, när vi ser hur stora behoven är och hur små de tillgångar är som vi har till vårt förfogande. Liksom Andreas, när han såg de fem kornbröden och de två fiskarna, utbrister vi: ”Vad förslår det för så många?” Ofta tvekar vi, ovilliga att ge allt vi har av fruktan för att uppoffra och slita ut oss för andra. Men Jesus har uppmanat oss: ”Given I dem att äta!” Hans uppmaning är ett löfte och bakom det står den makt som mättade folkskaran vid sjön.

I det som Jesus gjorde då han fyllde folkskarornas materiella behov, ligger en djup andlig undervisning för alla hans medarbetare. Kristus tar emot av sin Fader och han ger åt alla sina medarbetare för att de skall dela ut bland folket, och bland dem skall den ene ge åt den andre. Så skall alla som är förenade med Kristus av honom ta emot livets bröd, den himmelska kosten, och sedan ge det åt andra.

I full förtröstan på Gud tog Jesus emot det lilla brödförrådet. Fastän det bara var en liten portion för de närmaste medarbetarna, bjöd han dem inte först att äta utan gav åt dem för att de skulle dela ut bland folket. Brödet förmerades i hans händer. Apostlarna räckte aldrig ut sina händer förgäves till Frälsaren, som själv är livets bröd. Det lilla förrådet räckte åt alla. Efter det att folkets hunger hade blivit stillad samlade man ihop det överblivna och Jesus och hans medarbetare åt tillsammans den himlasända maten.

Apostlarna var förbindelsekanalen mellan Jesus och folket. Detta borde vara en stor uppmuntran för hans medarbetare i denna tid. Kristus är den stora medelpunkten, all krafts källa. Hans medarbetare skall ta emot sina förråd ifrån honom. De mest intelligenta, de mest andligt sinnade kan ge bara i förhållande till vad de själva har tagit emot. I sig själva har de ingenting att ge för att möta människans andliga behov. Vi kan ge bara det som vi tagit emot från Kristus, och vi får bara så mycket som det vi låter gå vidare till andra. Allt eftersom vi fortsätter att ge, fortsätter vi att ta emot. Ju mer vi ger, dess mer kan vi ta emot. På detta sätt kommer vi ständigt att tro och förtrösta, ta emot och ge.

Arbetet med att bygga upp Kristi rike skall fortsätta, även om det ser ut att gå sakta framåt och inga möjligheter tycks tala för att det skall bli någon framgång. Arbetet är Herrens och han skall finna utvägar och sända hjälpare, trogna, allvarliga Jesu efterföljare vilkas händer skall fyllas med mat för hungrande människor. I vårt arbete för Gud finns det risk för att vi litar för mycket på vad människor med sina förmågor och sin begåvning kan uträtta. Därigenom förlorar vi Mästaren ur sikte, han som är vårt enda fullkomliga föredöme. Allt för ofta förstår inte Kristi medarbetare sitt personliga ansvar. De står i fara att flytta över sin börda på organisationer i stället för att lita på honom som är källan till all styrka. Det är ett alvarligt misstag att förtrösta på mänskligt omdöme eller på att medarbetarna är så många, när det gäller arbetet för Gud. Framgångsrikt arbete för Gud beror inte så mycket på antalet medarbetare eller på begåvning som på rena motiv och en sann, levande och tillitsfull tro. Vi måste ta personligt ansvar och fullgöra personliga plikter mot dem som inte känner Kristus. I stället för att flytta över vårt ansvar på någon annan, som vi anser vara bättre rustad än vi själva är, bör vi arbeta efter den förmåga vi fått.

När vi frågar oss själva: ”Varifrån skola vi köpa bröd så att dessa få äta?”, låt då inte otron få bestämma svaret. När hans medarbetare hörde Jesu uppmaning: ”Given I dem att äta!”, reste sig många svårigheter upp för dem. De frågade: ”Skall vi gå till byarna för att köpa mat?” På samma sätt frågar Guds återföljare nu, när folket hungrar av brist på andlig undervisning: ”Skall vi sända efter någon långt ifrån för att komma hit och ge dem mat?” Vad sade Jesus? ”Låt folket lägra sig här.” Sedan gav han dem att äta. När vi är omgivna av människor i nöd, skall vi veta att Kristus är nära. Sätt dig i förbindelse med honom. Kom med ditt ”kornbröd” till Jesus.

De medel som vi har tillgång till kanske inte förefaller att vara tillräckliga för arbetet, men om vi går framåt i tro och litar på hans allomfattande makt, kommer rikliga hjälpkällor att öppna sig för oss. Om uppdraget är av Gud, kommer han själv att skaffa medel för dess genomförande. Han skall belöna uppriktig, barnslig tillit till honom. Det lilla som vi använder klokt och sparsamt i vår tjänst inför himmelens Herre, skall tillväxa i utdelandets stund. I Kristi hand minskade inte det lilla matförrådet förrän de hungriga folkskarorna hade blivit mätta. Om vi går till all krafts källa med vår tros händer utsträckta skall vi få hjälp i vårt arbete även under de mest avskräckande omständigheter, och vi skall kunna ge andra den andliga kost de längtar efter.

Herren säger: ”Given, och eder skall bliva givet.” ”Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår riktigt, han skall ock skörda riklig välsignelse . . . Men Gud är mäktig att I överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflod kunnen giva till allt gott verk, efter skriftens ord: ’Han utströr, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet förbliver evinnerligen.’ Och han som giver såningsmannen ’säd till att så och bröd till att äta’, han skall ock giva eder utsädet och låta det föröka sig och skall bereda växt åt eder rattfärdighets frukt. I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor vilka när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud.” — Luk. 6:38; 2 Kor. 9: 6-11.

Kapitel 40 - I stormens våld

På den gräsbevuxna slätten satt folket i skymningen denna vårkväll och åt den mat som Jesus hade gett dem. Det som de hade hört denna dag hade kommit till dem som en röst från Gud. De många sjuka som de hade sett bli friska, var sådant som endast en gudomlig makt kunde åstadkomma. Men underverket med brödet och fiskarna vädjade till alla i denna stora människoskara. Alla kunde dra nytta av det. På Mose tid hade Gud gett Israel manna i öknen. Vem hade denna dag gett dem bröd, om inte den om vilken Mose hade profeterat? Ingen mänsklig makt kunde skapa tillräckligt med mat av fem kornbröd och två fiskar för att stilla tusentals människors hunger. Och de sade till varandra: ”Denne är förvisso Profeten som skulle komma i världen.”

Denna förvissning fördjupades under dagens lopp. Detta senaste som hänt bekräftade att den länge efterlängtade Befriaren var ibland dem. Folkets förhoppningar steg högre och högre. Det var han som skulle göra Juda land till ett jordiskt paradis, ett land som flöt av mjölk och honung. Han kunde uppfylla varje önskan, han kunde bryta de hatade romarnas makt. Han kunde befria Juda och Jerusalem. Han kunde hela de soldater som sårades i striden. Han kunde förse hela arméer med mat. Han kunde besegra nationerna och ge Israel det efterlängtade herraväldet.

I sin hänförelse är folket redo att kröna honom till konung. De ser att han inte gör några ansträngningar för att tilldra sig uppmärksamhet eller vinna ära för egen del. I detta avseende skiljer han sig radikalt från prästerna och fariséerna. De är rädda för att han aldrig kommer att göra anspråk på Davids tron. De rådgör med varandra och kommer överens om att göra honom till konung i Israel. Apostlarna förenade sig med folkmassan och förklarade att Davids tron vore Mästarens rättmätiga arv. Det är Jesu blygsamhet som förmår honom att vägra att ta emot en sådan ära. Därför måste folket upphöja sin befriare. Låt de förmätna prästerna och rådsherrarna bli tvingade att ära honom som har betrotts med gudomlig makt och myndighet.

Med iver förbereder de sig för att genomföra sina avsikter. Men Jesus ser vad som håller på att hända och förstår, vilket de inte kan förstå, vad följden av en sådan rörelse skulle bli. Redan nu stämplar prästerna och rådsherrarna för att röja honom ur vägen. De anklagar honom för att dra folket bort från dem. Det andliga rikets tillväxt skulle bli förhindrad. Folket måste stoppas. Jesus kallar till sig sina närmaste medarbetare och säger till dem att gå i båten och omedelbart återvända till Kapernaum och lämna åt honom att skingra folkskarorna.

Aldrig tidigare har någon tillsägelse från Jesus tyckts dem så omöjlig att åtlyda. De hade länge hoppats att en folkrörelse skulle låta utropa Jesus till konung. De kunde inte uthärda tanken att denna hänförelse skulle rinna ut i sanden. Folkskarorna, som var samlade för att fira påskhögtiden, var angelägna om att få se den nye profeten. För hans efterföljare tycktes detta vara ett gyllene tillfälle att upphöja sin älskade Mästare på Israels tron. Deras ärelystnads drömmar hade nu fått ny näring. Det var svårt för dem att fara sin väg och lämna Jesus ensam på den ensliga stranden. De protesterade mot denna order, men Jesus talade nu med en

myndighet som han aldrig tidigare hade använt mot dem. De visste att ytterligare protester från deras sida var gagnlösa. Under tystnad gick de ner till sjön.

Jesus sade nu till människorna att skingra sig. Han uppträdde så beslutsamt att folket inte vågade annat, än lyda. Deras bifall och lovord dog bort på deras läppar. Just när de försökte gripa honom hejdade han deras steg. Det glada, ivriga uttrycket i deras ansikten slocknade. I denna folkskara fanns män med stark vilja och fast beslutsamhet. Men Jesu konungsliga uppträdande och hans befallande ord dämpade t umultet och omintetgjorde deras strävanden. De upptäckte i honom en makt som stod över all mänsklig myndighet. Utan invändningar gav de vika.

Då Jesus hade blivit ensam ”gick han därifrån upp på berget för att bedja”. I timmar fortsatte han att anropa Gud. Hans böner gällde inte honom själv utan människorna. Han bad om kraft att för dem uppenbara sitt uppdrags gudomliga natur, så att Satan inte skulle kunna förblinda deras förstånd och förvilla deras omdöme. Frälsaren visste nu att tiden för hans personliga insats i frälsningsverket här på jorden snart skulle avslutas. Han förstod att bara några få skulle ta emot honom som sin återlösare. Under ångest och själskamp bad han för sina apostlar. De skulle komma att bli hårt prövade. Deras länge närda förhoppningar, som byggde på en allmän vanföreställning, skulle bli grusade på det mest smärtsamma och förödmjukande sätt. I stället för att se honom upphöjd på Davids tron skulle de få bevittna hans korsfästelse. Det var ju detta som skulle bli hans verkliga kröning. Men de förstod inte detta. Som följd därav skulle de möta starka frestelser som det var svårt för dem att upptäcka och känna igen som frestelser. Utan att den helige Ande upplyste dem och vidgade deras fattningsförmåga skulle apostlarnas tro svikta. Det plågade Jesus att deras föreställningar om hans rike i så hög grad var begränsade av materiella storhetsdrömmar. Bekymmer för dem vilade tungt på honom och han anropade Gud under ångest och tårar.

Lärjungarna hade inte omedelbart lagt ut från land, som Jesus hade befallt dem att göra. De väntade en stund i hopp om att han skulle förena sig med dem. När de såg att mörkret föll ”stego de i en båt för att fara över sjön till Kapernaum”. När de hade lämnat Jesus var de otillfredsställda och mer otåliga på honom än de varit någon gång tidigare, sedan de hade erkänt honom som sin Herre. De klagade över att de inte hade fått tillåtelse att utropa honom till konung. De förebrådde sig att de genast hade gett vika för hans uppmaning. De menade att om de varit mer ihärdiga, skulle de ha kunnat fullfölja sina avsikter.

Otro tog deras sinnen i besittning. Ärelystnaden hade förblindat dem. De visste att Jesus var hatad av fariséerna. De var angelägna om att se honom så upphöjd, som de trodde att han en gång skulle bli. Att vara medarbetare åt en lärare som kunde utföra mäktiga underverk och ändå lät sig skymfas som en bedragare var en prövning som de hade svårt att förstå. Skulle de alltid komma att betraktas som efterföljare till en falsk profet? Skulle Kristus aldrig göra anspråk på sin makt som konung? Då han hade en sådan makt, varför uppenbarade han sig inte i sin rätta natur och gjorde deras ställning mindre pinsam? Varför räddade han inte Johannes Döparen från en våldsam död? Så resonerade apostlarna och råkade därigenom in i ett självförvållat, men

djupt, andligt mörker. De frågade sig om Jesus kunde vara en bedragare, såsom fariséerna påstod.

Apostlarna hade denna dag sett allt det säregna som Jesus gjort. Himmelen tycktes ha kommit ned till jorden. Minnet av denna sällsamma och härliga dag borde ha fyllt dem med tro och hopp. Hade deras tankar varit fyllda av dessa händelser och de hade talat med varandra om dem skulle de inte ha dragits in i frestelse. Men nu upptog missräkningen deras tankar. Kristi ord: ”Samlen tillhopa de överblivna styckena så att intet förfares” glömde de helt bort. Det hade varit stunder av rik välsignelse för apostlarna, men nu hade de glömt alltsammans. De befann sig mitt ute på de upprörda vågorna. Deras tankar var stormiga och oresonliga. Herren sände dem därför något annat som skulle göra dem olyckliga och sysselsätta deras tankar. Gud gör ofta så, när människor själva skaffar sig bekymmer och sorger. Apostlarna behövde inte skapa problem. Redan närmade sig faran med hast.

En våldsam storm överraskade dem. De var alldeles oförberedda på den. Förändringen kom plötsligt ty dagen hade ju varit fullkomligt stilla. När vinden började vina över dem blev de förskräckta. De glömde sitt missnöje, sin otro och sin otålighet. Var och en av dem fick arbeta för att hindra båten från att sjunka. Från Betsaida var det inte långt till den plats där de skulle möta Jesus. Under vanliga förhållanden tog resan bara några timmar. Nu drevs de längre och längre bort från den plats dit de hade tänkt sig. Ända till fjärde nattväkten arbetade de med sina åror. Då gav de trötta männen upp och trodde sig vara förlorade. I storm och mörker hade sjön lärt dem inse sin egen hjälplöshet. Nu längtade de efter att Mästaren skulle vara hos dem.

Jesus hade inre glömt dem. Han, som vakade på stranden, såg de skräckslagna männen kämpa mot stormen. Inte för ett ögonblick förlorade han sina medarbetare ur sikte. Med djupaste intresse följde hans ögon den stormdrivna båten med dess dyrbara last, ty dessa män skulle bli världens ljus. Som en moder med öm kärlek vakar över sitt barn, vakade den deltagande Mästaren över sina medarbetare. När deras sinnen var kuvade, deras syndiga ärelystnad kvävd och de i ödmjukhet bad om hjälp, var hjälpen nära.

När de trodde sig vara förlorade, uppenbarade sig en mystisk skepnad i en ljusstrimma som närmade sig över vattnet. De visste inre att det var Jesus. Den som kommit till deras hjälp trodde de var en fiende. De överväldigades av skräck. De händer som gripit om årorna med järnhårda muskler släppte sitt grepp. Båten kastades viljelöst av vågorna. Allas blickar var riktade mot denna gestalt som vandrade på de vitskummiga vågorna i den vredgade sjön.

De trodde att det var ett varsel som förebådade deras undergång. De ropade högt av fruktan. Jesus fortsatte som om han hade velat gå förbi dem. Men nu kände de igen honom och ropade till honom om hjälp. Deras älskade Mästare vänder sig om. Hans röst stillar deras fruktan: ”Varen vid gott mod; det är jag, varen icke förskräckta!” Så snart de hade blivit övertygade om att det verkligen var Mästaren blev Petrus nästan utom sig av glädje. Som om han ändå inte riktigt kan tro det, ropar han: ”Herre, är det du, så bjud mig att komma till dig på vattnet.” Jesus sade: ”Kom!”

När Petrus såg på Jesus, gick han med säkra steg, men så snart han med självbelåtenhet tittade sig omkring på sina kamrater i båten, vände han sina blickar från Frälsaren. Vinden var våldsam. Vågorna gick höga och tornade upp sig mellan honom och Mästaren. Han blev rädd. För ett ögonblick skymdes Jesus för hans blick. Nu var hans tro borta. Han började sjunka. Men medan det mörka vattnet talade om död, lyfte Petrus sin blick från de rasande vågorna och fäste den på Jesus och ropade: ”Herre, hjälp mig!” Genast grep Jesus den utsträckta handen och sade: ”Du klentrogne, varför tvivlade du?”

Hand i hand, sida vid sida, gick Mästaren och Petrus tillsammans fram mot båten. Petrus var nu kuvad och stilla. Han hade ingen orsak att skryta för sina kamrater. Genom otro och självgodhet hade han ju varit nära att förlora sitt liv. När han vände blicken från Jesus förlorade han fotfästet och sjönk bland vågorna.

Hur ofta liknar vi inte Petrus, då vi råkar i svårigheter. Vi ser på vågorna i stället för att hålla vår blick fäst på Frälsaren. Våra steg glider undan och de stolta vågorna går över oss. Jesus bad inte Petrus komma till sig, för att han skulle förgås. Han kallar oss inte att följa honom för att sedan lämna oss. ”Frukta icke!” säger han. ”Ty jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är min. Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, eller genom strömmar, så skola de icke fördränka dig; måste du än gått genom eld, så skall du ej bliva svedd, och lågorna skola ej förtära dig. Ty jag är Herren, din Gud, Israels Helige, din frälsare”. — Jes. 43:1-3.

Jesus kände sina apostlar. Han visste hur hårt deras tro skulle prövas. Genom denna erfarenhet på sjön ville Jesus för Petrus avslöja hans egen svaghet och visa honom att hans egen trygghet var beroende av den gudomliga kraften. Mitt i frestelsernas stormar kunde han vandra trygg, om han bara l fullständig misstro till sig själv litade på sin Frälsare. Det var på den punkt Petrus trodde sig vara stark, som han var svagast. Inte förrän han insåg sin svaghet, kunde han se sitt behov av att förtrösta på Kristus. Om han hade lärt sig det som Jesus försökte lära honom genom denna upplevelse på sjön, skulle han inte ha svikit när han ställdes inför det stora provet.

Dag efter dag undervisar Gud sina efterföljare. Genom omständigheterna under det dagliga livet förbereder han dem att spela sin roll i den stora scen som hans försyn har bestämt för dem. Det är utgången av de dagliga påfrestningarna som avgör deras seger eller nederlag i livets stora kriser.

De som inte inser sitt ständiga behov av Gud kommer att besegras av frestelsen. Vi kan redan nu förutsätta att vi står på så säker grund, att vi inte kan rubbas. Vi kan med full förtröstan säga: ”Jag vet på vem jag tror, ingenting kan rubba min tro på Gud och hans ord.” Men Satan lägger planer för att dra fördelar av våra nedärvda eller uppodlade karaktärssvagheter och fördunklar vår blick för våra egna behov och brister. Endast genom att inse vår egen svaghet och genom att ha blicken stadigt fäst på Jesus kan vi vandra i trygghet.

Så snart Jesus hade intagit sin plats i båten lade sig vinden. ”Och strax var båten framme vid landet dit de foro.” Nattens skräck hade förbytts i gryningens ljus. Apostlarna och de som var med dem böjde sig ned vid Jesu fötter och sade: ”Förvisso är du Guds Son.”

Kapitel 41- Kris i Galiléen

Då Jesus förbjöd folket att utropa honom till konung, visste han att han hade nått en vändpunkt i sitt liv. De folkskaror som ville upphöja honom på tronen idag, skulle i morgon vända sig bort ifrån honom. När deras självviska ärelystnad hade gått om intet, skulle deras kärlek vändas i hat och deras lovsång i förbannelser. Men även om han visste detta, gjorde han inte något för att avvända krisen. Redan från början hade han varit noga med att inte ge sina anhängare något hopp om jordisk belöning. Till den av dem som kom och ville bli hans medarbetare, hade han sagt: ”Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen; men Människosonen har ingen plats, där han kan vila sitt huvud.” — Matt. 8:20. Om människor hade kunnat få världen tillsammans med Jesus, skulle stora skaror ha erbjudit honom sin tron. Men en sådan tjänst kunde han inte ta emot. Av dem som nu slöt sig till honom, var det många som hade känt sig tilltalade av hoppet om ett jordiskt rike. Detta självbedrägeri måste han förhindra. Den djupa andliga undervisningen i undret med bröden hade de inte förstått. Detta måste också klargöras. Och denna nya uppenbarelse skulle föra med sig ett än mer ingående prov.

Undret med bröden hade omtalats vida omkring. Mycket tidigt nästa morgon strömmade folket till Betsaida för att träffa Jesus. De kom i stora skaror till fots och med båt. De som hade lämnat honom kvällen förut, kom tillbaka i förhoppning om att få träffa honom igen. Det hade ju inte funnits någon båt som kunde föra honom över till andra sidan. Men deras efterforskningar var förgäves. Många vände tillbaka till Kapernaum där de fortsatte att söka honom.

Under tiden hade han kommit tillbaka till Gennesaret efter bara en dags frånvaro. Så snart det blev känt att han hade gått iland, sprang folket ”omkring med bud i hela den trakten, och folket begynte då överallt bära de sjuka på sängar dit, där man hörde att han var”. (Mark. 6:55.) En stund senare gick han in i synagogan. Där fann honom folket som hade kommit från Betsaida. Av hans närmaste medarbetare fick de veta hur han hade kommit över sjön. Stormens raseri, de många timmarnas roddtur mot hårda vindar, hur Jesus hade uppenbarat sig, då han kom gående på vattnet, den fruktan som detta hade väckt, hans lugnande ord, Petrus’ vågstycke och dess resultat, stormens plötsliga upphörande och båtens ögonblickliga landning, allt detta berättades i detalj för de undrande folkskarorna. Många lät sig emellertid inte nöja med detta utan samlade sig omkring Jesus och frågade: ”Rabbi, när kom du hit?” De hoppades att han själv skulle berätta om undret.

Jesus stillade emellertid inte deras nyfikenhet. Djupt bedrövad sade han: ”I söken mig, icke därför att I haven sett tecken, utan därför att I fingen äta av bröden och bleven mätta.” De sökte honom inte av äkta bevekelsegrunder. Men liksom de hade blivit mättade av bröden, hoppades de nu att uppnå fler materiella fördelar genom att sluta sig till honom. Frälsaren sade då till dem: ”Verken icke för att få den mat som förgås, utan för att få den mat, som förbliver och har med sig evigt liv.” Sök inte bara materiella fördelar. Låt inte er huvudsakliga strävan gå ut på att sörja för det liv som är nu, utan sök efter andlig mat, efter den visdom som leder till evigt liv.

Ingen annan än Guds Son kan ge denna: ”Ty honom har Fadern, Gud själv, låtit undfå sitt insegel.”

Genast var åhörarnas intresse väckt. De frågade: ”Vad skola vi göra för att utföra Guds gärningar?” De hade utfört många och betungande handlingar som skulle rekommenderadem hos Gud. De var beredda att höra om vilken som helst ny åtgärd varmed de skulle kunna försäkra sig större förtjänst. Avsikten med deras fråga var: Vad skall vi göra för att förtjäna himmelen? Vilket pris krävs det av oss att vi skall betala för att vinna det eviga livet?

”Jesus svarade och sade till dem: ’Detta är Guds gärning, att I tron på den han har sänt’.” Priset för himmelen är Jesus. Vägen till himmelen går genom tron på Guds lamm, som borttager världens synd! (Joh. 1:29.) Men folket ville inte godta detta uttalande som gudomlig sanning. Jesus hade själv utfört det som profeten hade förutsagt att Messias skulle utföra, men de hade inte fått bevittna det som deras egoistiska förhoppningar hade förespeglat dem som hans uppdrag. Visserligen hade han en gång mättat folkskarorna med fem kornbröd, men på Mose tid hade hela Israel blivit mättat med manna i fyrtio år. Man väntade långt större välsignelser av Messias.

Otillfredsställda frågade de därför Jesus varför han, som hade utfört så många underbara gärningar som de hade varit vittne till, inte kunde ge hälsa, styrka och rikedom också till hela deras folk? Varför kunde han inte befria dem från deras förtryckare och upphöja dem till makt och ära? Förhållandet att han påstod sig vara Guds Son och ändå vägrade att bli Israels konung var ett mysterium som de inte kunde fatta. Hans vägran misstolkades. Många drog slutsatsen att han inte vågade komma med sådana krav, därför att han tvivlade på att hans uppdrag var av gudomlig natur. Därigenom blev de offer får otro, och Satans ingivelser bar frukt efter sitt slag i missförstånd och avfällighet.

Med en anstrykning av hån i rösten frågade nu en rabbin: ”Vad för tecken gör du då? Låt oss se något tecken, så att vi kunna tro dig. Vilken gärning utför du? Våra fäder fingo äta manna i öknen, såsom det är skrivet: ’Han gav dem bröd från himmelen att äta’.”

Judarna ärade Moses som om det var han som hade gett dem manna. De gav förmedlaren äran och såg bort ifrån honom som hade gjort underverket möjligt. Deras fäder hade klagat på Moses och hade tvivlat på och förnekat hans gudomliga uppdrag. I samma anda förkastade nu deras efterkommande honom som kom till dem med Guds budskap. ”Då svarade Jesus dem: ’Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Det är icke Moses, som har givit eder brödet från himmelen!’” Mannats givare stod hos dem. Det var Kristus själv som hade lett hebréerna genom öknen och som dagligen hade mättat dem med brödet från himmelen. Denna mat var en förebild på det verkliga brödet från himmelen. Den livgivande Anden som flyter ut från Guds obegränsade källa är det sanna mannat. Jesus sade: ”Guds bröd är det bröd som kommer ned från himmelen och giver världen liv.” — Joh. 6:33.

Alltjämt i tro att det var lekamlig mat som Jesus talade om, utbrast en av hans åhörare: ”Herre, giv oss alltid det brödet.” Jesus sade då öppet: ”Jag är livets bröd.” Den bild som Jesus

här använde sig av, var något som judarna var förtrogna med. Under den helige Andes inspiration hade Moses sagt: ”Människan lever icke allenast av bröd, utan . . . av allt det som utgår av Herrens mun.” — 5 Mos. 8:3. Och profeten Jeremia hade skrivit: ”När jag fick dina ord, blevo de min spis, ja, dina ord blevo för mig mitt hjärtas fröjd och glädje.” — Jer. 15:16. Rabbinerna hade själva ett ordspråk som sade, att när man studerade lagen och utövade goda gärningar var detta att äta bröd i andlig betydelse. Det blev ofta sagt, att genom Messias’ ankomst skulle hela Israel bli mättat. Profetens lära klargjorde den djupa, andliga innebörden i underverket med brödet. Denna undervisning försökte Jesus förklara för sina åhörare i synagogan. Hade de förstått Skrifterna, skulle de ha förstått hans ord, då han sade: ”Jag är livets bröd.” Föregående dag hade den stora folkskaran, som var utmattad och trött, blivit mättad av det bröd som han hade gett dem. Liksom de genom detta bröd hade fått fysisk styrka och vederkvickelse, skulle de av Jesus ha fått andlig kraft till evigt liv. ”Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig någonsin törsta.” Men han tillade: ”Fastän I haven sett mig, tron I dock icke.”

De hade sett Jesus genom den helige Andes bekräftelse, genom Guds uppenbarelse i deras sinnen. De levande bevisen på hans makt hade de haft framför sina ögon dag efter dag. Ändå hade de bett om ytterligare ett tecken. Hade de fått detta tecken, skulle de ändå ha fortsatt att visa samma otro som förut. Om de inte hade blivit överbevisade av det som de hade sett och hört, var det meningslöst att visa dem fler underverk. Otron kommer alltid att finna orsak till tvivel. Den kommer att resonera bort de flesta avgörande bevis.

Åter vädjade Jesus till dessa hårdnackade människor. ”Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut.” Alla som tog emot honom i tro, sade han, skulle få evigt liv. Inte en enda skulle gå förlorad. Det var inte nödvändigt för fariséerna och sadducéerna att diskutera det framtida livet. Människorna behövde inte längre i hopplös smärta följa sina döda. ”Detta är dens vilja, som har sänt mig, att jag icke skall låta någon enda gå förlorad av dem som han har givit mig, utan att jag skall låta dem uppstå på den yttersta dagen.”

Men folkets ledare blev förargade och sade: ”Är denne icke Jesus, Josefs Son, vilkens fader och moder vi känna? Huru kan han då säga: ’Jag har kommit ned från himmelen’?” De försökte väcka fördomar till liv genom att hånfullt hänvisa till Jesu anspråkslösa härkomst. De hänvisade föraktfullt till hans liv som en galileisk arbetare och att hans familj var fattig och okänd. Denne okunnige timmermans påståenden, sade de, var inte värda deras uppmärksamhet. Och på grund av hans mystiska födelse kom de med förtäckta antydningar om att han var av tvivelaktig härstamning och framställde således de mänskliga omständigheterna kring hans födelse som en fläck i hans liv.

Jesus försökte inte förklara hemligheten med sin födelse. Han svarade inte på frågorna om han hade kommit ned från himmelen, liksom han inte heller svarade på frågan om sin färd över sjön. Han riktade ingen uppmärksamhet på de under som präglade hans liv. Han hade frivilligt förnedrat sig själv och tagit på sig en tjänares gestalt. Men hans ord och gärningar uppenbarade

hans väsen. Om allas sinnen hade varit öppna för gudomlig upplysning, skulle de ha erkänt honom som Faderns enfödde Son ”full av nåd och sanning”. (Joh. 1:14.)

Fariséernas fördomar låg djupare än deras fråga antydde. Den hade sin rot i deras förhärdelse. Varje ord och varje handling från Jesu sida väckte fiendskap hos dem. Den anda som besjälade dem, kunde inte finna något gensvar hos honom. ”Ingen kan komma till mig, om icke Fadern, som har sänt mig, drager honom; och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. Det är skrivet hos profeterna: ’De skola alla hava fått lärdom av Gud.’ Var och en som har lyssnat till Fadern och lärt av honom, han kommer till mig.” Ingen skall någonsin komma till Kristus utan att ha låtit sig påverkas av Faderns kärlek. Men Gud drar alla till honom. Bara de som motstår denna dragningskraft kommer att vägra att komma till Kristus.

I orden ”de skola alla hava fått lärdom av Gud”, hänvisar Jesus till profetian hos Jesaja: ”Och dina barn skola alla bliva Herrens lärjungar, och stor frid skola dina barn då hava.” — Jes. 54:13. Detta Skriftställe tillämpade judarna på sig själva. Det var deras stolthet att de hade Gud till lärare. Men Jesus visade hur felaktigt detta påstående var, då han sade: ”Var och en som har lyssnat till Fadern och lärt av honom, han kommer till mig.” Bara genom Jesus kunde de få kunskap om Fadern. Människorna kunde inte uthärda Guds härlighet. De som hade lärt av Gud hade lyssnat till hans sons röst. I Jesus från Nasaret skulle de ha känt igen honom som genom naturen och uppenbarelsen hade förkunnat Fadern.

”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror, han har evigt liv.” Genom den älskade aposteln Johannes, som lyssnade till detta ord, sade den helige Ande till församlingarna: ”Och detta är vittnesbördet: att Gud har givit oss evigt liv; och det livet är i hans son. Den som har sonen, han har livet.” — 1 Joh. 5:11, 12. Och Jesus fortsatte: ”Och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.” Jesus blev ett med oss, för att vi skulle kunna bli ett med honom. Det är i kraft av denna förening som vi skall gå fram ur graven, inte bara som en uppenbarelse av Kristi makt utan därför att hans liv genom tron har blivit vårt liv. De som ser Kristus i hans sanna väsen, de om låter honom behärska deras sinnen har evigt liv. Det är genom Anden som Kristus bor i oss. Och Guds Ande blir, när vi tar emot honom, början till detta eviga liv.

Folket hade hänvisat Jesus till mannat som deras fäder åt i öknen, som om det var ett större underverk att ge folket denna mat än det som Jesus hade utfört. Han visade dem hur ringa den gåvan var, jämförd med de välsignelser han hade kommit för att ge. Mannat kunde bara uppehålla detta jordiska liv, det kunde inte hindra dödens ankomst, inte heller tillförsäkra dem någon odödlighet. ”Himlabrödet” skulle däremot ge näring till evigt liv. Frälsaren sade: ”Jag är livets bröd. Edra fäder åto manna i öknen, och de dogo. Men med det bröd som kommer ned från himmelen, är det så, att om någon äter därav, så skall han icke dö. Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han leva till evig tid.” Till denna bild fogar Jesus nu en annan. Endast genom att dö kunde han ge människorna liv, och i de följande orden hänvisar han till sin död som medlet till frälsning. Han säger: ”Och det bröd, som jag skall giva, är mitt kött, och jag giver det, för att världen skall leva.”

Judarna stod just i begrepp att fira påsken i Jerusalem till minnet av Israels befrielsenatt, då dödsängeln hemsökte de egyptiska hemmen. Gud ville att de i påskalammet skulle se Guds lamm och genom denna symbol ta emot honom som utgav sig själv för att världen skulle få leva. Men judarna hade gjort symbolen till det viktigaste, medan dess betydelse förbisågs. De uppfattade den inte som en symbol på Jesu kropp. Samma sanning som uppenbarades i påskgudstjänsten, avspeglades också i Jesu ord. Men inte heller detta förstod de.

Nu utbrast rabbinerna i vrede: ”Huru skulle denne kunna giva oss sitt kött att äta?” De gav sken av att förstå hans ord på samma bokstavliga sätt som Nikodemus gjorde, då han frågade: ”Huru kan ett människa födas när hon är gammal?” — Joh. 3:4. I viss mån fattade de vad Jesus menade, men de var inte villiga att medge det. Genom att misstyda hans ord hoppades de kunna uppväcka fördomar emot honom hos folket.

Jesus avbröt emellertid inte sin symboliska framställning. Han återupprepade sanningen med än starkare uttryck: ”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. Ty mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom.”

Att äta Kristi kött och dricka hans blod är att ta emot honom som en personlig Frälsare i tro att han förlåter våra synder och att vi blir fullkomnade i honom. Det är genom att betrakta hans kärlek, genom att dröja vid den, genom att dricka den, som vi kan få del av hans natur. Vad maten är för kroppen, måste Kristus vara för sinnet. Maten kan inte göra oss någon nytta, med mindre vi äter den och med mindre den blir en del av oss själva. På samma sätt har Kristus inte något värde för oss, om vi inte känner honom som en personlig Frälsare. En teoretisk kunskap kommer inte att hjälpa oss. Vi måste ”äta” honom, få honom att behärska våra sinnen så att hans liv blir vårt. Hans kärlek och hans nåd måste införlivas med oss.

Men inte heller dessa bilder kan ge rättvisa åt den troendes förmån i hans förhållande till Kristus. Jesus sade: ”Såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig, och såsom jag lever genom Fadern, så skall ock den som äter mig leva genom mig.” Liksom Guds Son levde genom tro på sin Fader, så skall också vi leva genom tron på Kristus. Så fullständigt hade Jesus överlämnat sig åt Guds vilja att enbart Fadern uppenbarades i hans liv. Även om han i alla avseenden blev frestad såsom vi, så stod han ändå inför världen, obesmittad av det onda som omgav honom. På samma sätt som Jesus segrade skall vi segra.

Är du en Kristi efterföljare? I så fall är allt det som har skrivits om det andliga livet skrivet just för dig och kan uppnås genom att du förenar dig med Jesus. Håller din iver på att slockna? Har din första kärlek kallnat? Ta på nytt emot i den kärlek som Kristus erbjuder dig. Ät av hans kött, drick av hans blod, så kommer du att bli ett med Fadern och med Sonen.

De vantrogna judarna vägrade att se något annat än en bokstavlig betydelse i Frälsarens ord. Enligt ceremoniallagen hade de inte tillåtelse att smaka blod. De förklarade nu Jesu ord som

hädiskt tal och diskuterade dem med varandra. Till och med många av hans efterföljare sade: ”Detta är ett hårt tal, vem står ut med att höra på honom?” Frälsaren svarade dem: ”Är detta för eder en stötesten? Vad skolen I då säga, om I fån se Människosonen uppstiga dit, där han förut var? Det är Anden som gör levande; köttet är till intet gagneligt. De ord som jag har talat till eder, äro ande och äro liv.” Det Kristi liv som ger världen liv, finns i hans ord. Det var genom sina ord som Jesus botade de sjuka och drev ut de onda andarna. Det var genom sitt ord som han stillade stormen och uppväckte de döda, och folket bekräftade att hans ord ägde kraft. Han talade Guds ord så som han hade talat genom alla Gamla Testamentets profeter och lärare. Hela Bibeln är en förkunnelse om Kristus. Frälsaren ville förstärka sina åhörares tro på ordet. När han inte längre var fysiskt närvarande ibland dem, skulle Ordet bli källan till deras kraft. Liksom sin Mästare skulle de leva ”av allt det som utgår av Guds mun”. (Matt. 4:4.)

Liksom vårt fysiska liv uppehålls genom mat, så uppehålls vårt andliga liv genom Guds ord. Varje människa måste för egen del ta emot liv från Guds ord. Liksom vi själva måste äta för att få näring, måste vi också själva ta emot Ordet. Vi kan inte få det bara genom förmedling av någon annan människas framställning. Vi måste själva noga studera Bibeln under bön till Gud om den helige Andes hjälp, för att vi skall kunna förstå hans Ord. Vi bör ta en vers och koncentrera oss på att försöka finna den tanke som Gud har nedlagt för oss i denna vers. Vi bör dröja kvar i den tanken till dess att den blir vår egen och vi vet vad Gud säger.

I sina löften och varningar är det mig som Jesus tänker på. Så har Gud älskat världen att han gav sin Son, den enfödde, för att jag genom att tro på honom inte skulle förgås utan få evigt liv. De upplevelser som det berättas om i Bibeln skall bli mina upplevelser. Bön och förlåtelse, förmaning och varning gäller mig: ”Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig, och det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv for mig.” — Gal. 2:19, 20. När vi i tro tar emot och införlivar sanningens principer med vår erfarenhet, blir de en del av vårt väsen och blir den drivande kraften i vårt liv. När Guds ord blir levande i våra sinnen omformar det tankarna och griper in i vår karaktärs utveckling.

Genom att ständigt se på Jesus med trons ögon blir vi styrkta. Till sitt hungrande, törstande folk vill Gud ge de mest värdefulla uppenbarelser. De kommer att finna att Kristus är en personlig Frälsare. När de ”äter” hans Ord kommer de att finna att det är Ande och liv. Ordet tillintetgör den naturliga, jordiska naturen i oss och ger oss ett nytt liv i Kristus Jesus. Den helige Ande kommer till oss som en hjälpare. Genom hans nåd, som det förvandlande medlet, återställs Guds avbild i oss och vi blir nya människor. Kärleken intar hatets plats och vårt sinne får gudomlig struktur. Detta är vad det betyder att leva av ”vart och ett ord som utgår ur Guds mun”. Detta är att äta det bröd som kommer ned från himmelen.

Jesus hade uttalat en helig och evig sanning angående förhållandet mellan honom och hans anhängare. Han kände deras kynne som påstod sig vara hans efterföljare. Hans ord prövade deras tro. Han sade att de skulle tro och handla efter hans lära. Alla de som tog emot honom skulle få del av hans natur och bli förvandlade till hans avbilder. Detta inbegrep uppgivandet av

deras ivrigt åtrådda, ärelystna planer. Det krävde att de fullständigt överlämnade sig till Jesus. Det krävdes av dem att de skulle vara osjälviska, saktmodiga och ödmjuka. De måste vandra den smala stig där mannen från Golgata hade gått, om de ville få del i livets gåva och himmelens härlighet.

Provet blev för svårt. Hänförelsen kallnade hos dem som hade sökt att tvinga honom och göra honom till konung. Detta tal i synagogan, sade de, hade öppnat deras ögon. Nu hade de insett bedrägeriet. Enligt deras mening var det han sagt ett direkt medgivande av att han inte var Messias. Ingen jordisk belöning skulle uppnås genom något samarbete med honom. Hans makt att göra under hade varit välkommen för dem. De var starkt angelägna om att bli befriade från sjukdom och lidande. Men hans självuppoffrande liv kunde inte vinna deras sympati. De frågade inte efter det mystiska, andliga rike som han talade om. De svekfulla och de egoistiska, som hade sökt sig till honom, ville inte mer veta av honom. Om han inte ville ägna sin kraft och sitt inflytande åt att befria dem från romarna, ville de inte ha något mer med honom att göra.

Jesus sade öppet till dem: ”Bland eder finnas några som icke tro.” Därefter tillade han: ”Fördenskull har jag sagt eder, att ingen kan komma till mig, om det icke bliver honom givet av Fadern.” Han ville att de skulle förstå att om de inte drogs till honom så berodde det på att deras sinnen inte var öppna för den helige Ande. ”En ’själisk’ människa tager icke emot vad lom hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt.” — 1 Kor. 2:14. Det är genom tro som vi ser Jesu härlighet. Denna härlighet är dold till dess att tron tänts i oss genom den helige Ande.

Denna offentliga tillrättavisning för deras otro skilde dessa efterföljare än mer från Jesus. De var mycket missnöjda. För att såra Frälsaren och tillfredsställa fariséernas ondska vände de honom ryggen och lämnade honom med förakt. De hade gjort sitt val. De hade tagit emot formen, men inte Anden, skalet, men inte kärnan. Deras beslut omprövades aldrig. De vandrade inte längre med Jesus.

”Han har sin kastskovel i handen, och han skall noga rensa sin loge och samla in sitt vete i ladan.” — Matt. 3:12. Detta var ett av de tillfällen då en utrensning företogs. Genom sanningens ord skildes agnarna från vetet. Eftersom de var för stolta och självrättfärdiga för att ta emot tillrättavisning, för världsliga för att kunna ta emot ett liv i ödmjukhet, vände sig många bort från Jesus. Många gör på samma sätt idag. Människor prövas idag på samma sätt som dessa efterföljare rövades i synagogan i Kapernaum. När sanningen tränger in i sinnet, inser de att deras liv inte överensstämmer med Guds vilja. De finner det nödvändigt att det sker en fullständig förändring i deras liv, men de är inte villiga att axla självförnekelsens ok. Därför väcker det deras vrede, när deras synder avslöjas. De går förolämpade bort, liksom dessa efterföljare lämnade Jesus, i det att de klagar: ”Detta är ett hårt tal; vem står ut med att höra på honom?”

De tyckte om beröm och smicker, men sanningen var obehaglig för dem. Den kunde de inte lyssna till. När folkskarorna följde med, när mängden mättades med bröd, när triumfropen

hördes, då sjöng de lovsånger. Men när Guds rannsakande Ande uppenbarade deras synd och förmanade dem att avstå ifrån den, då vände de sanningen ryggen och gick inte längre med Jesus.

När dessa missbelåtna efterföljare vände sig bort ifrån Jesus fick en annan anda makt över dem. De kunde inte se något tilldragande hos honom, som en gång intresserat dem så mycket. De uppsökte hans fiender. Med dessas anda och beteende kände de sig besläktade. De misstydde hans ord, förfalskade hans uttalanden, framställde hans bevekelsegrunder som tvivelaktiga. För att försvara sitt tillvägagångssätt iakttog de varje liten detalj som kunde användas emot honom. Deras falska rykten väckte sådan förargelse, att hans liv var i fara.

Ett rykte spreds mycket snabbt att Jesus från Nasaret själv hade medgett att han inte var Messias. Därigenom kom den allmänna folkstämningen i Galiléen att vända sig mot honom såsom det året förut hade hänt i Judéen. Vilken olycka för Israel! De förkastade sin Frälsare, därför att de längtade efter en erövrare som skulle skaffa dem jordisk makt. De fick den mat som förgår, inte den som ger näring till evigt liv.

Det var med längtande ömhet som Jesus såg hur de som hade varit hans efterföljare gick bort ifrån honom. Han var ju människornas liv och ljus. Man uppskattade inte hans medkänsla, återgäldade inte hans kärlek, ringaktade hans barmhärtighet och förkastade hans frälsning. När han såg detta fyllde det honom med outsäglig sorg. Det var förhållanden av detta slag som gjorde honom till ”en smärtornas man och förtrogen med krankhet”. Utan att försöka hindra dem som lämnade honom, vände sig Jesus till de tolv och sade: ”Icke viljen väl också I gå bort?” Petrus svarade med en fråga: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds Helige.”

”Till vem skulle vi gå?” Israels lärare var slavar under formalism. Fariséer och sadducéer låg i ständig strid med varandra. Att gå bort från Jesus var att falla mellan ritual- och ceremoniryttare och äregiriga människor som strävar efter egen ära. Apostlarna hade funnit mer frid och glädje sedan de tog emot Jesus Kristus än under hela sitt tidigare liv. Hur skulle de kunna vända tillbaka till dem som hade hånat och förföljt Honom, som är syndares vän? De hade länge väntat på Messias. Nu hade han kommit. De kunde inte gå bort ifrån honom och vända sig till dem som ville röja honom i ur vägen och som hade förföljt dem på grund av att de trodde på honom. Till vem skulle vi gå? Inte bort ifrån Jesu lära, hans undervisning om kärlek och barmhärtighet till otrons mörker, till världens gudsfrånvändhet. När Frälsaren sveks av många som hade bevittnat hans sällsamma gärningar, gav Petrus uttryck för apostlarnas tro: Du är Guds Helige. Själva tanken att förlora detta själens ankare fyllde dem med förskräckelse och sorg. Att vara utan Frälsaren skulle bli som att driva omkring på ett mörkt och stormfyllt hav.

Mycket av det som Jesus sade och gjorde föreföll egendomligt för ett begränsat mänskligt intellekt. Varje ord och varje handling hade emellertid sin bestämda avsikt i arbetet för vår återlösning, varje detalj hade planlagts för att åstadkomma ett visst bestämt resultat. Om vi kunde förstå Kristi avsikter, skulle allt visa sig vara betydelsefullt, fullständigt och i

överensstämmelse med hans uppgift. Även om vi inte kan fatta det som Gud gör och hans metoder kan vi urskilja hans stora kärlek som är underlaget för allt han gör för och med människor. Den som lever nära Jesus kommer att förstå mycket av gudsfruktans hemlighet. Han kommer att känna igen den barmhärtighet som tillrättavisar, som prövar karaktären och avslöjar för oss våra innersta avsikter.

Då Jesus framhöll den prövande sanning som gjorde att många av hans efterföljare drog sig tillbaka, visste han vilken följden av hans ord skulle bli. Han hade emellertid en barmhärtighetens avsikt som han måste fullfölja. Han förutsåg att i frestelsens stund skulle var och en av hans älskade efterföljare bli allvarligt prövad. Hans ångest i Getsemane, hans förråande och korsfästelsen skulle bli ett ytterligt svårt eldprov. Om ingen föregående prövning hade kommit, skulle många, som uteslutande handlat av egoistiska skäl, alltjämt ha varit förenade med dem. När deras Herre blev dömd, när folkskaran, som hade hälsat honom som sin konung, visslade åt honom och skymfade honom, när den hånande folkhopen ropade: ”Korsfäst honom”, när deras världsliga ambitioner gick om intet, skulle dessa egoistiska människor genom att lämna Jesus ha orsakat apostlarna en bitter, förkrossande sorg. Detta skulle ytterligare ha ökat deras förtvivlan och besvikelse över att deras käraste förhoppningar hade grusats. I denna mörka stund skulle deras exempel, som då vände sig bort ifrån Jesus, ha kunnat dra andra med sig. Han lät emellertid denna kris inträffa, medan han genom sin personliga närvaro alltjämt kunde styrka sina verkliga anhängares tro.

Vilken barmhärtig Återlösare! Han som fullt medvetande om det öde som väntade honom, i mildhet jämnade vägen för sina efterföljare, förberedde dem för den svåraste påfrestningen, styrkte dem för det slutliga trohetsprovet.

Kapitel 42 - Mot prästmakt och traditioner

Fariséerna och de skriftlärde, som väntade på att få träffa Jesus vid påskhögtiden, hade förberett en fälla för honom. Jesus visste emellertid om deras avsikter och hade hållit sig borta från denna högtid. ”Fariséerna, så ock några skriftlärde . . . församlade sig omkring honom.” När han inte kom till dem så kom de till honom. Det hade under någon tid sett ut som om folket i Galiléen skulle ta emot Jesus som Messias och som om prästernas makt i denna del av landet skulle brytas. De tolv apostlarnas verksamhet, som visade att Jesu arbete utvidgades och som hade till följd att apostlarna kom i mer direkt konflikt med de skriftlärde, hade återigen väckt avundsjuka hos ledarna i Jerusalem. De spioner som de sänt till Kapernaum under Jesu tidigare verksamhet för att försöka få honom fälld för sabbatsbrott, hade gripits av förvirring, men de skriftlärde hade beslutat sig för att förverkliga sina avsikter. Nu sände de en ny deputation för att övervaka hans rörelser och söka finna något som de kunde anklaga honom for.

Orsaken till deras anklagelser var nu, som tidigare, att han åsidosatte de traditionella föreskrifter som belamrade Guds lag. Avsikten med dessa skulle, menade man, ha till uppgift att slå vakt om laglydnaden, men dessa stadgar betraktades som heligare än till och med lagen själv. När dessa kom i konflikt med buden som getts på Sinai, fick de äldstes stadgar företräde. Bland de stadgar som strängast iakttogs och försvarades, var de som rörde den ceremoniella renheten. Att försumma att iaktta vissa reningsceremonier före en måltid ansågs vara en avskyvärd synd, för vilken straff skulle utkrävas, inte bara i denna värld utan även i den tillkommande. Det ansågs vara en Gud behaglig gärning att döma överträdaren till döden.

Dessa reningsföreskrifter var otaliga. En människas livstid var knappast tillräcklig för att man skulle kunna lära sig dem alla. Deras liv, som försökte iaktta de skriftlärdes fordringar, var en lång kamp mot ceremoniell orenhet och en ändlös kretsgång av tvagningar och reningar. Medan människorna var upptagna med bagatellartade kulthandlingar och värdelösa ceremonier, som Gud inte hade förordnat, vändes deras uppmärksamhet bort från hans lags stora grundsatser. Jesus och apostlarna iakttog inte dessa tvagningar. Spionerna tog denna försummelse som förevändning för sina anklagelser. De gick emellertid inte till direkt attack mot Jesus utan kom istället till honom med kritik mot hans medarbetare. Inför folkskarorna som samlats frågade de: ”Varför överträda dina lärjungar de äldstes stadgar? De två ju icke sina händer, när de skola äta.”

När sanningens budskap påverkar människor med särskild kraft, sporrar Satan sina redskap att börja diskutera någon underordnad fråga. På så sätt försöker han dra uppmärksamheten från den verkliga frågan. Närhelst ett arbete börjar vinna framgång finns det kritiska människor som är färdiga att inleda diskussion om tillvägagångssätt och former, för att dra människors uppmärksamhet bort ifrån de centrala verkligheterna. När det visar sig att Gud på ett särskilt sätt arbetar för sitt folk, bör hans efterföljare inte låta sig dras in i kontroverser, som bara kommer att leda till människors undergång. Den fråga som mest angår oss alla är denna: Är min tro på Guds Son en frälsande tro? Överensstämmer mitt liv med den gudomliga lagen? ”Den som tror

på Sonen, han har evigt liv; men den som icke hörsammar Sonen, han skall icke få se livet.” — Joh. 3:36. ”Därav veta vi, att vi hava lärt känna honom, därav att vi hålla hans bud.” — 1 Joh. 2:3.

Jesus gjorde inte något försök att försvara sig och sina med arbetare. Han berörde inte de beskyllningar som riktades mot honom utan fortsatte att påvisa den anda som behärskade dessa ivrare för mänskliga ceremonier. Han gav dem ett exempel på vad de upprepade gånger gjorde och hade gjort, strax innan de kom för att söka honom. ”Rätt så”, sade han, ”I upphäven Guds bud för att hålla edra egna stadgar! Moses har ju sagt: ’Hedra din fader och din moder’, och ’Den som smädar sin fader eller sin moder, han skall döden dö.’ Men I sägen: om en son säger till sin fader eller till sin moder: ’Vad du av mig kunde hava fått till hjälp, det giver jag i stället såsom korban, (det betyder offergåva), då kunnen I icke tillstädja honom att vidare göra något för sin fader eller sin moder’.” De ringaktade det femte budet, som om det inte hade någon betydelse, men de var mycket noga med att följa de äldstes stadgar. De lärde folket, att om de offrade av sina ägodelar till templet, var detta av större värde än om de underhöll sina föräldrar. Men hur nödvändigt detta än var, sade de, var det ett helgerån att ge föräldrarna något som blivit avskilt på detta sätt. En son som inte ville göra sin plikt, kunde endast uttala ordet ”korban” över sin egendom och på så sätt avskilja den för Gud. Men han kunde ändå behålla den för sitt eget bruk under hela sin livstid och först efter hans död skulle den tillfalla templet. På det sättet stod det honom fritt att både i livet och i döden vanhedra och bedra sina föräldrar under täckmantel av en föregiven hängivenhet mot Gud.

Varken med ord eller med gärning ifrågasatte Jesus människans förpliktelser att ge Gud offer och gåvor. Det var Kristus som en gång gav alla lagens föreskrifter ifråga om tionde och offergåvor. När han var här på jorden berömde han den fattiga änkan som gav allt hon ägde till tempelskatten. Men det skenbara nit för Gud som skriftlärde och präster visade, var ett hyckleri för att dölja deras fikande efter ära och berömmelse. Folket som bedrogs av dem, fick bära tunga bördor som Gud inte pålagt dem. Inte ens Jesu apostlar var helt befriade från detta ok, som hade pålagts dem av nedärvda fördomar och rabbinsk auktoritet. Genom att avslöja de skriftlärdes verkliga anda försökte Jesus nu frigöra alla dem som verkligen önskade tjäna Gud, från träldomen under traditionerna.

”I skrymtare”, sade han, ”rätt profeterade Esaias om eder, när han sade: ’Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig; och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna äro människobud!’” Jesu ord var en anklagelse mot hela det fariseiska systemet. Han förklarade att de skriftlärde satte sig själva över Gud, då de satte sina stadgar över de gudomliga föreskrifterna.

De utsända från Jerusalem uppfylldes av raseri. De kunde inte anklaga Jesus för överträdelse av lagen som gavs på Sinai, eftersom han uppträdde som dess försvarare mot deras traditioner. Lagens stora föreskrifter som han framhöll, framstod i slående kontrast till de småskurna regler som människor hade föreskrivit.

Inför folket och sedan mera ingående inför sina närmaste medarbetare förklarade Jesus att orenhet inte kommer utifrån utan inifrån. Renhet och orenhet är någonting som berör vårt sinne. Det som gör en människa oren är den onda handlingen, det onda ordet, den onda tanken, överträdandet av Guds lag, inte försummandet av utvärtes ceremonier som människor har föreskrivit.

Apostlarna lade märke till spionernas raseri då deras falska undervisning avslöjades. De såg vredgade blickar och hörde halvkvävda yttranden av missnöje och hämndlystnad. Utan att tänka på hur ofta Jesus hade gett bevis på att han kunde läsa deras rankar som en öppen bok talade de om för honom vilken verkan hans ord kunde få. I hopp om att han skulle försöka blidka de uppretade rådsherrarna sade de till Jesus: ”Vet du, att när fariséerna hörde det du nu sade, var det för dem en stötesten?” Jesus svarade dem: ”Var planta, som min himmelske Fader icke har planterat, skall ryckas upp med rötterna.” De traditioner och seder som de skriftlärde satte så högt, var av jordiskt och inte av himmelskt ursprung. Hur stor deras makt än var över folket, kunde de inte bestå provet inför Gud. Varje mänsklig föreskrift som införts i stället för Guds bud kommer att visa sig vara värdelös på den dag då Gud skall dra ”alla gärningar till doms . . . allt vad förborgat är, evad det är gott eller ont”. (Pred. 12:14.)

Att sätta mänskliga föreskrifter i stället för Guds bud har inte upphört. Även bland kristna finner man föreskrifter och seder som inte har något säkrare underlag än traditioner från kyrkofäderna. Sådana föreskrifter, som vilar enbart på mänsklig auktoritet, har undanträngt förordningar som föreskrivits av Gud. Människor klänger sig fast vid sina traditioner, håller sina sedvänjor i vördnad och riktar sitt hat mot dem som söker prisa deras villfarelse. I denna tid, då vi är kallade att rikta uppmärksamheten på Guds bud och Jesu tro, ser vi samma hat råda som på Jesu tid. Om Guds folk i nutiden sägs det: ”Draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.” — Upp. 12:17.

Men ”var planta, som min himmelske Fader icke har planterat, skall ryckas upp med rötterna”. I stället för de s.k. kyrkofädernas auktoritet bjuder Gud oss att ta emot den evige Faderns ord, han som är himmelens och jordens Herre. Endast här kan vi finna den evangeliska sanning som inte är uppblandad med villfarelse. David sade: ”Jag är klokare än alla mina lärare, ty jag begrundar dina vittnesbörd. Jag är förståndigare än de gamle, ty jag tager dina befallningar i akt.” — Ps. 119:99, 100. Alla de som godtar mänsklig auktoritet, kyrkliga bruk eller kyrkofädernas traditioner bör lyssna till varningen i Kristi ord: ”Fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna äro människobud.”

Kapitel 43 - Över rasbarriärerna

Efter sammanstötningen med fariséerna drog sig Jesus bort från Kapernaum och for sjövägen norrut och sökte sig till bergstrakterna på gränsen till Fenicien. Åt väster kunde han se slätten med de gamla städerna Tyrus och Sidon med sina hedniska tempel, sina ståtliga palats och sina affärskvarter och hamnen fylld av fartyg. Bortom låg det blå Medelhavet över vilket evangelii budbärare skulle föra det glada budskapet till världsrikets stora städer. Men den tiden hade ännu inte kommit. Det arbete som närmast väntade var att förbereda apostlarna för deras uppgift. Genom att söka sig till detta område hoppades Jesus finna den avskildhet som han förgäves sökt vid Betsaida. Det var emellertid inre hans enda avsikt med att företa denna resa.

”Då kom en kananeisk kvinna från det området och ropade och sade: ’Herre, Davids son, förbarma dig över mig. Min dotter plågas svårt av en ond ande’.” — Matt. 15:22. Folket i detta område var av gammal, kananeisk härkomst. De var avgudadyrkare och därför avskydda och hatade av judarna. Till denna klass hörde den kvinna som nu kom till Jesus. Hon var avgudadyrkare och var därmed utestängd från de förmåner judarna dagligen åtnjöt. Många judar hade bosatt sig bland fenicierna, och nyheter om Jesu arbete hade nått provinsen. Några härifrån hade hört hans undervisning och sett honom utföra underverk. Ryktet om profeten som botade alla slags sjukdomar hade nått henne. Då hon hörde om hans makt väcktes hoppet till liv hos henne. Driven av sin moderskärlek beslöt hon att framlägga sin dotters problem för honom. Det var hennes bestämda beslut att gå med sina bekymmer till Jesus. Han måste bota hennes barn.

Hon hade sökt hjälp av de gudar hennes folk tillbad, men hade inte fått någon lindring. Ibland frestades hon att tänka: Vad kan denne judiske lärare göra för mig? Men ryktet hade sagt: Han botar alla slags sjukdomar, vare sig de som kommer till honom är rika eller fattiga. Hon beslöt att inte överge det som var hennes enda hopp. Jesus kände denna kvinnas bekymmer. Han visste att hon längtade efter att få träffa honom och han ställde om så att han kom i hennes väg. Genom att hjälpa henne i hennes sorg kunde han ge ett direkt exempel på den undervisning han ville ge. Därför hade han fört apostlarna till denna plats. Han ville att de skulle få se den okunnighet som rådde i städerna och byarna tätt intill Israels land. Det folk som förunnats alla tillfällen att lära känna den gudomliga sanningen, saknade all kännedom om de folks behov som bodde runt omkring dem. Inga försök hade gjorts att hjälpa dessa människor. Den skiljemur som judarnas stolthet hade rest, uteslöt även apostlarnas medkänsla för den icke-judiska världen. Men denna skiljemur skulle nu brytas ner.

Jesus besvarade inte omedelbart kvinnans begäran. Han bemötte denna representant för en föraktad ras på samma sätt som judarna skulle ha gjort. Han ville att apostlarna härigenom skulle få ett starkt intryck av det kalla och hjärtlösa sätt på vilket judarna skulle behandla ett sådant fall. Därför behandlade han kvinnan på samma sätt som de skulle ha gjort. Det medlidsamma sätt på vilket han ville att hans medarbetare skulle behandla en sådan nödställd människa, skulle han sedan ge exempel på då han uppfyllde hennes begäran.

Men även om Jesus inte gav något omedelbart svar, förlorade inte kvinnan sin tro. Men då Jesus fortsatte sin väg som om han inte hade hört henne, följde hon efter honom och upprepade sin begäran. Apostlarna blev besvärade av hennes efterhängsenhet och bad därför Jesus att avvisa henne. De såg att deras Mästare behandlade henne med likgiltighet. De trodde därför att judarnas fördomar mot kananéerna tilltalade honom. Men det var till en medlidsam Frälsare kvinnan hade vänt sig med sin begäran. Som svar på apostlarnas förslag svarade Jesus: ”Jag är icke utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus.” Även om detta svar tycktes stå i överensstämmelse med judarnas fördomar, innehöll det en dold förebråelse mot apostlarna. Detta förstod de efteråt, när de erinrade sig hans ord att han hade kommit i världen för att frälsa alla som ville ta emot honom.

Kvinnan upprepade emellertid sin begäran med ökad iver. Hon böjde sig ned vid Jesu fötter och ropade: ”Herre, hjälp mig.” Jesus tycktes fortfarande avvisa hennes böner i enlighet med de känslolösa fördomar som utmärkte judarna. Han svarade: ”Det är otillbörligt att taga brödet från barnen och kasta det åt hundarna.” Detta var i själva verket detsamma som att säga att det inte var riktigt att ödsla de välsignelser som var avsedda för Guds utvalda folk, på främlingar och sådana som inte tillhörde Israel. Ett sådant svar skulle ha gjort en mindre ivrig hjälpsökande fullständigt modlös, men kvinnan såg att hennes tillfälle hade kommit. Under den skenbart avvisande hållningen såg hon hos Jesus en medkänsla som han inte kunde dölja. ”Herre”, svarade hon. ”Också äta ju hundarna allenast av de smulor, som falla från deras herrars bord.” Medan barnen i hemmet äter vid föräldrarnas bord, lämnas inte hundarna utan mat. De har rättighet till de smulor som faller från det dukade bordet. Om många välsignelser hade getts åt Israel, fanns det då inte en välsignelse också för henne? Hon betraktades som en hund, men kunde hon då inte som sådan få göra anspråk på en smula av hans frikostighet?

Frälsaren var nöjd. Han hade prövat hennes tro. Jesus hade lämnat den plats där han arbetat, på grund av att de skriftlärde och fariséerna hade tänkt röja honom ur vägen. De klagade och anmärkte ständigt på honom. De visade otro och bitterhet och avvisade den frälsning som så frikostigt erbjöds dem. Här mötte Jesus en av de olyckliga och avvisade, som inte haft förmånen att få ta del av Guds ords ljus. Ändå reagerar hon omedelbart på Jesu gudomliga inflytande. Hon visar en obetingad tro på hans förmåga att uppfylla hennes begäran. Hon ber om de smulor som faller från Mästarens bord. Om hon kan få del av hundens förmåner är hon villig att låta sig betraktas som hund. Hon har inga nationella eller religiösa fördomar eller någon stolthet som påverkar hennes handlingssätt. Hon bekänner omedelbart Jesus som befriaren och att hon tror att han kan göra allt det som hon ber honom om. I sitt sätt att bemöta henne hade han visat att hon som betraktades som utestängd från Israel inte längre var en främling utan en medlem av Guds familj. Som sådan var det hennes förmån att få del av Faderns gåvor. Jesus besvarade nu hennes begäran, och därmed hade han också gett sina apostlar den undervisning han avsett. Han vände sig till henne med en blick full av kärlek och förståelse och sade: ”O, kvinna, din tro är stor. Ske dig såsom du vill.” Från den stunden var hennes dotter botad. Demonen besvärade henne inte mer. Kvinnan gick sin väg, tacksam mot sin Frälsare och lycklig över att hennes bön hade blivit hörd.

Detta är det enda underverk som Jesus gjorde på denna resa. Det var för att göra detta som han gick till Tyrus' och Sidons område. Han ville hjälpa den olyckliga kvinnan och samtidigt ge sina apostlar ett exempel på sin barmhärtighet mot en medlem av ett föraktat folk. Detta kunde bli till hjälp för hans apostlar när han inte längre var hos dem. Han ville hjälpa dem att bryta sig ut ur den judiska isoleringen och intressera sig för arbete bland andra än dem som tillhörde deras eget folk.

Jesus längtade efter att få avslöja de djupa sanningens hemligheter som hade varit fördolda under tidsåldrar, att de andra folken skulle vara judarnas medarvingar och ”delaktiga i löftet — detta genom evangelium”. (Ef. 3:6.) Denna sanning hade apostlarna haft svårt att förstå. Den gudomlige Läraren fick undervisa dem gång på gång. Genom att belöna hövitsmannens tro i Kapernaum och genom att förkunna evangelium för folket i Sykar hade han redan visat, att han inte delade judarnas intolerans. Men samariterna hade en viss kunskap om Gud och hövitsmannen hade visat vänlighet mot Israel. Nu satte Jesus apostlarna i kontakt med en främling som enligt deras uppfattning inte hade någon som helst rätt framför någon annan bland hennes folk att kunna vänta sig någon hjälp av honom. Han ville ge ett exempel på hur en sådan människa bör behandlas. Apostlarna menade att han var alltför rundhänt i utdelningen av sina nådegåvor. Han ville visa att hans kärlek inte kunde inskränkas till någon enskild folkgrupp eller nation.

När han sade: ”Jag är icke utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus”, var det en sanning han framhöll, och det som han gjorde för den kananeiska kvinnan överensstämde med hans uppdrag. Denna kvinna var ett av de förlorade fåren som Israel skulle ha räddat. Det var deras uppgift. Det som de försummat att utföra gjorde nu Jesus.

Denna händelse gav apostlarna en klarare förståelse för det arbete bland de andra folken som låg framför dem. De såg ett vidsträckt land av möjligheter utanför Juda rike. De såg människor nedböjda under sorger, okända för dem som var mer gynnade. Bland dem som de lärt sig förakta, fanns människor som längtade efter att få hjälp av den mäktige Läkaren. De längtade efter det sanningens ljus, som på ett så rikligt sätt hade kommit judarna till del.

Senare vände sig judarna än mer hårdnackat mot apostlarna, därför att dessa förklarade att Jesus var världens Frälsare. Då hade barriärerna mellan judarna och de andra folken brutits ned. Då fick denna undervisning, tillsammans med liknande undervisning som gällde förkunnelsen av evangelium utan hänsyn till traditioner eller nationalitet, ett starkt inflytande över Kristi representanter ifråga om inriktningen av deras arbete.

Jesu besök i Fenicien och det underverk han utförde där hade en ändå vidare avsikt. Det var inte bara för den hårt prövade kvinnan och inte heller enbart för apostlarna och dem som de skulle komma att arbeta för, som detta underverk utfördes, utan också ”för att I skolen tro, att Jesus är Messias, Guds Son, och för att I genom tron skolen hava liv i hans namn”. (Joh. 20:31.) Samma krafter som höll människorna borta från Jesus för 1 800 år sedan är alltjämt verksamma. Den anda som satte upp barriärerna mellan judarna och de kringboende folken är alltjämt

levande. Stolthet och fördomar har rest starka skiljemurar mellan olika människoklasser. Jesus och hans uppdrag har blivit felaktigt framställda och skaror av människor känner sig faktiskt utestängda från evangelii förmåner. Men låt dem inte känna att de är utestängda från Kristus. Varken människor eller Satan kan bygga upp barriärer som tron inte kan tränga igenom.

I tro kastade sig denna kananeiska kvinna emot den barriär som hade rests mellan judarna och de kringboende folken. Trots en nedslående erfarenhet, ett hänsynslöst bemötande som kunde ha kommit henne att tvivla, förtröstade hon på Frälsarens kärlek. Det är på det sättet Jesus vill att vi skall lita på honom. Frälsarens välsignelse gäller alla människor. Ingenting annat än vårt eget val kan hindra oss från att bli delaktiga av löftet om Kristus genom evangelium.

Rasfördomar är förhatliga för Gud. Han ignorerar allt av sådant slag. I hans ögon är alla människor av lika högt värde. ”Han har skapat människosläktets alla folk, alla från en enda stamfader, till att bosätta sig utöver hela jorden; och han har fastställt för dem bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skola bo — detta för att de skola söka Gud, om de till äventyrs skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom; fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss.” — Apg. 17:26, 27. Utan hänsyn till ålder eller rang, nationalitet eller religiösa fördelar har alla inbjudits att komma till honom och få liv. ”Ingen som tror på honom skall komma på skam. Det är ingen åtskillnad.” — Rom. 10:11, 12. ”Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri.” — Gal. 3:28. ”Rik och fattig få leva jämte varandra; Herren har gjort dem båda.” — Ords. 22:2. ”Alla hava ju en och samme Herre, och han har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom. Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst!” — Rom. 10:12, 13.

Kapitel 44 - Tecknet

”Sedan begav han sig åter bort ifrån Tyrus’ område och tog vägen över Sidon och kom genom Dekapolis’ område till Galileiska sjön.” — Mark. 7:31. Det var i trakterna omkring Dekapolis som de två gerasenerna hade blivit botade. Förskräckta över att svinhjorden hade gått under hade folket här tvingat Jesus att dra bort från deras område. Men de hade lyssnat till de två budbärare som han lämnat kvar och det väckte en önskan hos dem om att få träffa honom. Då han kom tillbaka till denna trakt samlades en stor skara omkring honom, och några kom till honom med en man som var döv och hade svårt för att tala. Jesus botade inte mannen bara med ett ord såsom han brukade göra. Han tog honom med sig bort ifrån folkskaran, stack sina fingrar in i hans öron och rörde vid hans tunga. Och då han såg upp mot himmelen suckade han vid tanken på de öron som inte ville öppna sig för den frälsande sanningen och de tungor som vägrade att erkänna Återlösaren. Med orden: ”Upplåt dig”, återfick mannen sin förmåga att kunna tala. Utan hänsyn till förbudet att inte säga något till någon om det, berättade han om sitt botande.

Jesus gick upp på ett berg. Där samlade sig en stor skara människor omkring honom. De förde med sig sina sjuka och lade ner dem för hans fötter. Han botade dem alla, och folket, som tillbad avgudar, lovsjöng Israels Gud. Under tre dagar fortsatte de att samlas omkring Frälsaren. Om natten sov de under bar himmel. Om dagen samlade de sig, ivriga att få höra Jesu ord och se vad han gjorde. Då tre dagar hade gått hade de ätit upp all mat de hade med sig. Jesus ville inte sända hem dem hungriga och sade därför till sina medarbetare att ge dem mat. Apostlarna visade på nytt sin otro. I Betsaida hade de sett hur deras lilla förråd med Jesu välsignelse hade räckt till för att mätta folkskarorna, och ändå kom de nu inte med allt de hade. De trodde inte på hans makt att föröka det så, att det skulle räcka för de hungriga skarorna. Därtill kom att de som han hade mättat i Betsaida, var judar. De här var avgudadyrkare. Judiska fördomar hade ännu ett starkt grepp om apostlarna och de svarade Jesus: ”Varifrån skola vi här i en öken, få så mycket bröd, att vi kunna mätta så mycket folk.” Men de lydde honom och kom med vad de hade, sju bröd och två fiskar. Folkskaran fick mat och sju stora korgar blev över. Fyra tusen män förutom kvinnor och barn hade fått mat och Jesus sände sedan iväg dem glada och tacksamma.

Därefter steg han i en båt tillsammans med apostlarna och for över sjön till Magadans område i södra änden av Gennesaret-slätten. Här på gränsen till Tyrus och Sidon hade han blivit uppmuntrad av den tillitsfulla förtröstan som den syrofeniciska kvinnan hade visat honom. Folket i Dekapolis som tillbad avgudar, hade tagit emot honom med glädje. Nu steg han åter iland i Galiléen. Här hade hans kraft på ett slående sätt uppenbarats. Här hade de flesta av hans barmhärtighetsgärningar utförts och här hade han undervisat. Ändå möttes han med föraktfull otro.

Representanter för de rika och högdragna sadducéerna, som var prästernas parti, nationens aristokrater och skeptiker, hade anslutit sig till en deputation av fariséer. Det rådde bitter

fiendskap mellan de två grupperna. Sadducéerna försökte vinna ockupationsmaktens gunst för att kunna upprätthålla sin egen position och auktoritet. Fariséerna å andra sidan underhöll folkets hat mot romarna och längtade efter den tid, då de skulle kunna kasta av sig förtryckarnas ok. Men fariséerna och sadducéerna förenade sig nu emot Jesus. Lika söker lika, och varhelst det onda existerar ingår det förbund med det onda för att bekämpa det goda.

Nu kom fariséerna och sadducéerna till Jesus och bad om ett tecken från himmelen. Då Israel på Josuas tid drog ut i strid mot kananiterna vid Bet-Horon hade solen på ledarens befallning stått stilla till dess att segern hade vunnits. Många liknande händelser hade inträffat i deras historia. De begärde nu att Jesus skulle utföra något liknande. Men sådana tecken var inte vad judarna behövde. Något enbart yttre tecken skulle inte kunna göra dem någon nytta. Vad de behövde var inte intellektuell upplysning utan andlig förnyelse.

Åh, ni hycklare sade Jesus: ”Om himmelens utseende förstån I att döma.” Genom att studera himlen kunde de förutsäga vädret. ”Men om tidernas tecken kunnen I icke döma.” Jesu egna ord, som talades i den helige Andes kraft och överbevisade dem om synd, var det tecken som Gud hade gett till deras frälsning. Och tecken direkt från himmelen hade också getts för att bekräfta Jesu Kristi uppdrag. Änglarnas sång för herdarna, stjärnan som vägledde de vise männen, duvan och rösten från himmelen vid hans dop, allt detta vittnade om honom.

”Då suckade han ur sin andes djup och sade: ’Varför begär detta släkte ett tecken’?” ”Intet annat tecken skall givas det än profeten Jonas’ tecken. Ty likasom Jonas tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens buk”, så skulle Kristus också lika länge vara ”i jordens sköte”. Och liksom Jonas’ förkunnelse var ett tecken för Nineves befolkning, skulle Jesu förkunnelse vara ett tecken för hans samtida. Men vilken skillnad på mottagandet. Folket i den stora staden darrade, då de hörde varningen från Gud. Konungar och adelsmän ödmjukade sig, höga och låga ropade gemensamt till Gud i himmelen, och han visade dem barmhärtighet. ”Ninevitiska män skola vid domen träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas’ predikan; och se, här är vad som är mer än Jonas.” — Matt. 12:41.

Varje underverk som Jesus gjorde var ett tecken på hans gudom. Han utförde exakt det som hade förutsagts om Messias. Men för fariséerna var dessa barmhärtighetsgärningar till direkt anstöt. De judiska ledarna såg med hjärtlös likgiltighet på mänskligt lidande. I många fall hade deras egoism och förtryck förorsakat det lidande som Jesus lindrade. Hans under var sålunda en anklagelse mot dem.

Det som kom judarna att förkasta Frälsarens verk var det högsta beviset på hans gudomliga väsen. Den största betydelsen av hans under visade sig däri, att det var till välsignelse för mänskligheten. Den högsta bekräftelsen på att han kom från Gud var att hans liv uppenbarade Guds väsen. Han arbetade på samma sätt som Gud, och hans undervisning var Guds ord. Ett sådant liv är det största av alla under.

När sanningens budskap förkunnas i vår tid är det många som i likhet med judarna ropar: ”Låt oss se ett tecken!” ”Gör ett under för oss!” Jesus utförde inte några under på fariséernas

begäran. Han gjorde inte något underverk i öknen som svar på Satans försåtliga antydningar. Han ger oss inte någon kraft för att vi skall kunna hävda oss själva eller för att tillfredsställa otrons och stolthetens krav. Men evangelium saknar ändå inte bekräftelse på sitt gudomliga ursprung. Är det inte ett under att vi kan slita oss loss ur Satans makt? Fiendskap mot Satan är inte naturlig för människan, den inplantas genom Guds nåd. När en människa som behärskats av en vilsegången, egensinnig vilja blir befriad och överlämnar sig helhjärtat åt Guds himmelska budbärares påverkan, sker ett under. Detsamma är förhållandet när en människa som har varit offer för stark villfarelse, kommer till insikt om moralisk sanning. Varje gång en människa blir omvänd och lär sig att älska Gud och iaktta hans bud, går detta Guds löfte i uppfyllelse: ”Jag skall giva eder ett nytt hjärta och låta en ny ande komma i edert bröst.” — Hes. 36:26. Förändringen i människors sinnen, förvandlingen i den mänskliga karaktären är ett under som uppenbarar en alltid levande Frälsare som arbetar för att rädda människor. Ett följdriktigt liv i Kristus är ett stort under. De tecken som vid förkunnelsen av Guds ord nu och alltid bör uppenbara sig, är den helige Andes närvaro för att göra Ordet till en förnyande kraft för den som lyssnar. Detta är Guds bekräftelse inför världen om hans Sons gudomliga uppdrag.

De som begärde ett tecken av Jesus hade till den grad blivit förhärdade i sin otro, att de inte upptäckte likheten med Gud i hans sätt att leva och undervisa. De ville inte inse att hans uppgift var en uppfyllelse av Bibeln. I liknelsen om den rike mannen och Lasarus sade Jesus till fariséerna: ”Lyssna de icke till Moses och profeterna så skola de icke heller låta övertyga sig om någon uppstår från de döda.” — Luk. 16:31. Intet tecken som kunde ges i himmelen eller på jorden, skulle bli till någon nytta för dem.

Jesus ”suckade ur sin andes djup” och i det han vände sig bort från denna grupp av småaktiga kritiker, steg han ned i båten tillsammans med sina apostlar. Under sorgfylld tystnad for de åter över sjön. De vände emellertid inte tillbaka till den plats som de hade lämnat, utan satte kurs mot Betsaida i vars närhet de fem tusen hade blivit mättade. Då de kom över till den andra sidan, sade Jesus: ”Tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg.” Ända sedan Mose tid hade judarna varit vana vid att avlägsna surdegen från sina hus vid påsktiden. De hade också blivit lärda att betrakta den som en symbol för synden. Ända förstod apostlarna inte vad Jesus menade. Genom sin plötsliga avresa från Magadan hade de glömt att ta bröd med sig och de hade bara ett enda bröd. På grund härav uppfattade de Jesu ord som en varning om att inte köpa bröd av fariséer eller sadducéer. Deras brist på tro och andlig insikt hade ofta förlett dem till att på liknande sätt missuppfatta vad han sade. Nu tillrättavisade Jesus dem för att de trodde att han, som hade mättat tusentals människor med några få småfiskar och kornbröd, i en så allvarlig varning bara skulle ha syftat på vanlig mat. Det fanns en risk för att sadducéernas och fariséernas listiga argumentering skulle genomsyra hans efterföljare med otro och få dem att hysa ringaktande tankar om Jesu verksamhet.

Apostlarna menade att Mästaren borde ha gett efter för fariséernas krav på ett tecken från himmelen. De trodde att han mycket väl hade kunnat göra detta och att ett sådant tecken skulle ha tystat hans fiender. De upptäckte inte dessa kritikers hyckleri. Flera månader senare ”då nu

otaligt mycket folk var församlat omkring honom så att de trampade på varandra", upprepade Jesus samma undervisning. Då "tog han till orda och sade, närmast till sina lärjungar: 'Tagen eder till vara för fariséernas surdeg, det är för skrymteri'!" (Luk. 12:1.)

När surdegen blandas med mjölet i degen verkar den omärkligt och förvandlar hela degen efter sin egen natur. På samma sätt kommer hyckleri, om vi ger efter för det, att genomtränga vårt väsen och vår livsföring. Ett slående exempel på fariséernas hyckleri hade Jesus redan tillrättavisat, då han fördömde deras sed i fråga om "korban", varigenom barn försummade sin plikt mot föräldrarna och dolde det under ett sken av givmildhet mot templet. De skriftlärde och fariséerna smög på detta sätt in vilseledande principer. De dolde vart deras lärosatser verkligen förde och använde varje tillfälle att på ett skickligt sätt smyga dem in i åhörarnas sinnen. När dessa falska principer en gång fått inflytande, verkade de som surdegen och genomträngde och förändrade karaktären. Det var denna vilseledande lära som gjorde det så svårt för folket att ta emot Jesu ord.

Samma inflytande är i verksamhet genom dem som försöker förklara Guds lag på ett sådant sätt, att det stämmer överens med deras egna sedvänjor. Denna klass av människor angriper inte lagen öppet utan framställer spekulativa teorier som undergräver dess grundsatser. De förklarar den på ett sådant sätt att det ödelägger dess kraft.

Fariséernas hyckleri var resultatet av självupphöjelse. Självförhärligande var det som de inriktade sitt liv på. Det var detta som fick dem att förvanska och felaktigt tillämpa Skrifterna och gjorde dem blinda för avsikten med Jesu arbete. Till och med Jesu apostlar stod i fara att ge näring åt detta lömska onda. De som själva ansåg sig vara Jesu efterföljare, men inte hade lämnat allt för att bli hans anhängare, var i hög grad påverkade av fariséernas sätt att tänka. Ofta vacklade de mellan tro och otro. De upptäckte inte de visdomens skatter som var fördolda i Jesus. Till och med apostlarna, som ifråga om de yttre förhållandena hade lämnat allt för Jesu skull, hade inte inom sig upphört att trakta efter stora fördelar för egen del. Det var denna anda som åstadkom striden om vem som skulle bli den störste. Det var detta som kom in mellan dem och Jesus och gjorde att de hade så liten förståelse för hans självuppoffrande arbete och hade svårt att fatta återlösningens hemligheter. Liksom surdegen kommer att åstadkomma fördärv och förruttnelse, om den ostört får fullborda sitt verk, kommer egennyttans anda att verka så att vi blir besmittade och ruinerade om vi håller fast vid den.

Hur utbredd är inte denna lömska, vilseledande synd bland Jesu anhängare idag liksom den var i dåtiden! Hur ofta händer det inte att vår tjänst för Kristus och vårt umgänge med varandra skamfilas av en hemlig önskan om självupphöjelse! Hur nära ligger inte tanken på självförhärligande och längtan efter mänskligt bifall! Det är kärleken till det egna jaget, en önskan om en lättare väg än den Gud har bestämt som förleder oss att vilja ersätta de gudomliga föreskrifterna med mänskliga teorier och traditioner. Till sina egna apostlar och efterföljare riktar Jesus de varnande orden: "Tagen eder till vara för fariséernas surdeg."

Kristi religion är uppriktigheten personifierad. En iver att förhärliga Gud är det motiv som inspireras av den helige Ande. Det är bara Andens effektiva påverkan och kraft som kan åstadkomma detta. Bara Guds kraft kan avlägsna egenkärleken och hyckleriet. Denna förändring är ett tecken på att han är i verksamhet. När den tro som vi tar emot tillintetgör egoism och förställning, när den leder oss till att söka Guds ära och inte vår egen, då vet vi att den är av det rätta slaget. ”Fader, förhärliga ditt namn” (Joh. 12:28), var grundtonen i Jesu liv. Om vi alla följer honom kommer detta att bli grundtonen också i vårt liv. Han uppmanar oss att ”så vandra, som Han vandrade”, och ”därav veta vi att vi hava lärt känna honom, därav att vi hålla hans bud.” (1 Joh. 2:6, 3.)

Kapitel 45 - Molnen hopas

Jesu uppdrag på jorden gick nu hastigt mot sitt slut. De händelser mot vilka hans väg nu gick, låg framför honom i klart tecknade konturer. Redan innan han iklädde sig mänsklig natur såg han hela den väg framför sig som han måste vandra för att frälsa det som var förlorat. Varje smärta som plågade honom, alla förolämpningar som skulle hopa sig över hans huvud, varje försakelse han måste underkasta sig låg öppen för hans blick. Han visste det innan han lade av sig sin krona och sin konungsliga skrud för att stiga ned från sin tron och ikläda sig mänsklig gestalt. Vägen från krubban till korset låg öppen för honom. Han visste att ångesten skulle gripa honom. Ja, han visste allt och ändå sade han: ”Se, jag kommer; i bokrullen är skrivet, vad jag skall göra. Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.” — Ps. 40:8, 9.

Han såg ständigt framför sig resultatet av sitt uppdrag, Hans jordiska liv som var uppfyllt av arbete och självuppoffring, upplystes av förvissningen att han inte skulle utstå allt detta lidande förgäves. Genom att ge sitt liv för människorna skulle han återföra världen till lojalitet mot Gud. Även om han först måste ta emot blodsdopet, och världens synd tynga hans oskyldiga själ och även om skuggan av en obeskrivlig smärta vilade över honom, såg han framåt mot den glädje som väntade honom. Därför valde han att uthärda korsets lidande och bortse från föraktet.

För hans utvalda följeslagare var det händelseförlopp som snart skulle utspela sig ännu dolt, men tiden närmade sig då de måste bevittna hans ångest. De skulle få se honom som de älskade och förlitade sig på, överlämna sig i fiendernas händer och hängas på Golgata kors. Snart måste han lämna dem ensamma att möta denna värld utan den tröst som hans synliga närvaro innebar. Han visste hur hat och otro skulle förfölja dem och han ville förbereda dem för dessa prövningar.

Jesus och hans apostlar hade nu kommit till en av städerna vid Cesarea Filippi. De befann sig utanför Galiléens gränser på ett område där man tillbad avgudar. Här var apostlarna utom räckhåll för judendomens kontrollerande inflytande och i närmare kontakt med den hedniska gudstjänsten. Runt omkring dem kunde man finna former av den vidskepelse som existerade i alla delar av världen. Jesus ville att de skulle få se just dessa saker så att de skulle känna sitt ansvar för de avgudadyrkande folken. Under sin vistelse i denna trakt sökte han undvika att tala offentligt med människorna och ägnade sig i stället mera helt åt sina apostlar.

Han tänkte nu berätta något för dem om sitt förestående lidande. Men först drog han sig tillbaka för att bedja för dem, att de skulle bli beredda att ta emot vad han hade att säga dem. När han åter förenade sig med dem, började han inte omedelbart att tala med dem om det han hade att säga. Innan han gjorde detta, ville han ge dem tillfälle att bekänna sin tro på honom, så att de skulle kunna bli styrkta inför den förestående prövningen. Han frågade: ”Vem säger folket Människosonen vara?”

Med sorg måste apostlarna medge att Israel inte ville erkänna honom såsom sin Messias. En del hade visserligen, då de såg hans underverk, sagt sig tro att han var Davids son. Folkskaran

som hade blivit mättad vid Betsaida, hade velat utropa honom till konung. Många var redo att ta emot honom som profet, men de trodde inte att han var Messias. Nu ställde Jesus åter en fråga som han riktade direkt till apostlarna själva: ”Vem sägen då I mig vara?” Perrus svarade: ”Du är Messias, den levande Gudens Son.”

Redan från början hade Petrus trott att Jesus var Messias. Många andra hade blivit övertygade genom Johannes Döparens förkunnelse och tagit emot Jesus. Däremot började de tvivla på att Johannes var den han utgav sig vara, då han sattes i fängelse och blev dödad. Nu tvivlade de på att Jesus var den Messias som de så länge hade väntat på. Många av Jesu efterföljare, som ivrigt hade väntat på att Jesus skulle inta sin plats på Davids tron, lämnade honom, då de förstod att han inte hade någon sådan avsikt. Men Petrus och hans medbröder svek inte i sin tro på Mästaren. Den vacklande hållningen hos dem, som den ena dagen lovsjöng honom för att nästa dag fördöma honom, hade inte någon inverkan på tron hos Jesu sanna efterföljare. Petrus förklarade: ”Du är Messias, den levande Gudens Son.” Han väntade inte att hans Herre först skulle bli krönt med konungslig ära utan tog emot honom i hans ringhet och ödmjukhet.

Petrus hade uttryckt de tolv apostlarnas tro. Ändå fattades det mycket innan de fullt förstod Jesu uppgift. Prästernas och ledarnas motstånd och felaktiga framställning kunde inte förmå dem att lämna Jesus, även om det alltjämt orsakade dem mycket bekymmer. De kunde inte se sin väg klart. Inflytandet av det som de tidigare blivit undervisade om, de skriftlärdes läror och traditionernas makt skymde deras blick för sanningen. Då och då trängde värdefulla strålar av ljus från Jesus in genom deras mörker, men ändå trevade de ofta som bland skuggor. Men denna dag, då de skulle stå ansikte mot ansikte med sin tros prövning, vilade den helige Andes kraft över apostlarna. Under en stund vändes deras blick från ”de ting som synas” till att se ”de ting som icke synas”. (2 Kor. 4:18.) Bakom den mänskliga förklädnaden kunde de se Guds Sons härlighet.

Jesus svarade Petrus: ”Salig är du, Simon, Jonas’ son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan din Fader, som är i himmelen.” Den sanning som Petrus bekände är grundvalen för den kristnes tro. Kristus själv förklarade den vara evigt liv. Men att äga denna vetskap är inte någon anledning till självupphöjelse. Det var inte genom egen vishet och godhet som Petrus hade fått denna uppenbarelse. Det mänskliga kan aldrig av sig självt vinna kunskap om det gudomliga. ”Hög såsom himmelen är den — vad kan du göra?, djupare än dödsriket — vad kan du förstå?” — Job 11:8. Bara barnaskapets anda kan uppenbara Guds djupheter, som ”intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka”. Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande.

”Anden utrannsakar ju allt, ja ock Guds djuphet.” (1 Kor. 2:9,10.) ”Herren har sin umgängelse med dem som frukta honom.” — Ps. 25:14. Och detta att Petrus hade upptäckt Jesu härlighet var en bekräftelse av att han hade ”lärt av honom”. (Joh. 6:45.) Ja, i sanning, ”salig är du, Simon, Jonas’ son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig”.

Jesus fortsatte: ”Så säger ock jag dig att du är Petrus; och på denna klippa skall jag bygga min församling och dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga.” Ordet Petrus betyder sten, en rullande sten. Petrus var inte den klippa på vilken församlingen skulle byggas. Dödsrikets portar blev honom övermäktiga, då han förnekade sin Mästare med att förbanna och svära. Församlingen byggdes på en, vilken dödsrikets portar inte kunde bli övermäktiga.

Århundraden före Frälsarens ankomst hade Mose pekat på Israels frälsnings klippa. Psalmisten hade sjungit om ”min klippa och min frälsning”. Jesaja hade skrivit: ”Därför säger Herren, Herren så: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad.” — 5 Mos. 32:4; Ps. 62:7; Jes. 28:16. Petrus tillämpar själv denna profetia på Jesus då han genom inspirationens ande skriver: ”Om I annars haven ’smakat att Herren är god’. Och kommen till honom, den levande stenen, som väl av människor är förkastad. men inför Gud är ’utvald och dyrbar’, och låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus.” — 1 Petr. 2:3-5.

”Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Kristus Jesus. ” — 1 Kor. 3:11. På denna klippa skall jag bygga min församling, sade Jesus. I närvaro av Gud och alla de himmelska väsendena och i närvaro av ondskans osynliga härsmakt grundade Jesus sin församling på den levande klippan. Denna klippa är han själv, som blev slagen och krossad för oss. Dödsrikets portar skall inte kunna bli den församling övermäktiga, som är byggd på denna grund.

Hur svag tycktes inte församlingen vara, då Jesus uttalade dessa ord. Det fanns bara en handfull trogna, mot vilka demonernas hela makt och människornas ondska skulle riktas. Ändå skulle Jesu efterföljare inte behöva frukta. Ingen skulle kunna övervinna dem, om de förlitade sig på denna klippas styrka.

Under sex tusen år har tron byggt på Kristus. Under sex tusen år har Satans vrede likt en stormflod vräkt sig mot vår frälsnings klippa, men den står orubblig. Petrus hade gett uttryck för den sanning som är grundvalen för församlingens tro och Jesus hedrade nu Petrus som representant för hela den troende skaran. Han sade: ”Jag skall giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen.”

”Himmelrikets nycklar” är Kristi ord. Varje ord i de Heliga Skrifterna är hans ord och innefattas däri. Dessa ord hade makt att öppna och tillsluta himmelen. De framställer de villkor på vilka människor blir mottagna eller förkastade. Så blir det arbete som Guds förkunnare utför, antingen en ”lukt från liv till liv” eller ”en lukt från död till död”. Deras uppdrag är av sådan betydelse att det får eviga resultat.

Frälsaren anförtrodde inte evangelii verk endast åt Petrus. Vid ett senare tillfälle riktade Jesus till församlingen de ord som han nu riktade till Petrus. Och i huvudsak samma ord uttalades till de tolv apostlarna såsom representanter för hela skaran av de troende. Om Jesus hade beklätt en av sina apostlar med en särskild myndighet framför de andra, skulle vi inte så

ofta ha funnit dem tvista om vem som skulle vara den störste bland dem. De skulle ha böjt sig för Mästarens önskan och ärat den som han hade utvalt.

I stället för att förordna en av apostlarna som deras ledare sade Jesus till dem: ”I skolen icke låta kalla eder ’rabbi’.” ”Ej heller skolen I låta kalla eder ’läromästare’, ty en är eder ’läromästare’, Kristus.” — Matt. 23:8, 10.

”Kristus är envar mans huvud.” — 1 Kor. 11:3. Gud som lade allt under Frälsarens fötter, gav honom åt församlingen till att vara ett huvud över allting — ”åt församlingen, ty den är hans kropp och är uppfylld av honom som uppfyller allt i alla”. (Ef. 1:22, 23.) Församlingen är byggd på Kristus som är dess grund. Den skall inte förlita sig på någon människa eller behärskas av någon människa. Många menar att en förtroendepost ger dem befogenhet att diktera vad andra människor skall tro eller vad de skall göra. Gud godkänner inte några sådana anspråk. Frälsaren förklarar: ”I ären alla bröder.” Alla är utsatta för frestelser och har samma benägenhet att begå misstag. Vi kan inte lita på någon människa för att få vägledning. Trons klippa är Kristi levande närvaro i församlingen. På denna kan den svagaste förlita sig. De som menar sig vara de starkaste kommer att visa sig vara de svagaste, med mindre de gör Kristus till sin kraft. ”Förbannad är den man som förtröstar på människor och sätter kött sig till arm.” — Jer. 17:5. Herren är: ”Klippan — ostraffliga äro hans gärningar.” — 5 Mos. 32:4. ”Saliga äro alla de som taga sin tillflykt till honom.” — Ps. 2:12.

Efter det att Petrus avlagt sin bekännelse, sade Jesus till apostlarna att de inte skulle tala om för människorna att han var Messias. Detta förbud gavs på grund av det hårda motståndet från fariséerna och de skriftlärde. Dessutom hade folket och även hans efterföljare en så falsk uppfattning om Messias, att ett offentligt tillkännagivande av honom som den Smorde inte skulle ha gett dem en rätt föreställning, varken om honom eller hans uppgift. Men dag efter dag uppenbarade han sig själv för sina efterföljare som Frälsaren och ville på detta sätt ge dem ett riktigt begrepp om sig själv som Messias.

Apostlarna väntade emellertid fortfarande att han en gång skulle komma att regera som en jordisk furste. De trodde inte att han alltid skulle fortsätta att vara fattig och obemärkt, fast han länge dolt sina syften. Tiden var nära då han skulle upprätta sitt rike. Att prästernas och de skriftlärdes hat aldrig skulle övervinnas eller att Jesus skulle bli förkastad av sin egen nation, dömd som en bedragare och korsfäst som en ogärningsman, det hade apostlarna aldrig kunnat föreställa sig. Men stunden för mörkrets makt närmade sig och Jesus måste låta sina apostlar få veta något om den kris som väntade dem. Tanken på den förestående prövningen gjorde honom ledsen.

Hittills hade han undvikit att tala om något som stod i samband med hans lidande och död. I sitt samtal med Nikodemus hade han sagt: ”Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv.” — Joh. 3:14, 15. Men apostlarna var inte närvarande vid detta samtal, och även om de hade hört det, skulle de inte ha förstått det. Nu hade emellertid apostlarna varit med Jesus, lyssnat till hans ord

och sett allt han hade gjort, tills de, trots hans ringhet och prästernas och folkets motstånd, kunde instämma i Petrus' bekräftelse: ”Du är Messias, den levande Gudens Son.” Nu hade tiden kommit då slöjan som dolde framtiden, skulle dras undan. ”Från den tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar, att han måste gå till Jerusalem och lida mycket av de äldste och översteprästerna och de skriftlärde, och att han skulle bliva dödad, men att han på tredje dagen skulle uppstå igen.”

Mållösa av häpnad och sorg lyssnade apostlarna till Jesu ord. Jesus hade nyss tagit emot Petrus' erkännande av honom såsom Guds Son och nu föreföll orden om hans lidande och död obegripliga. Petrus kunde inte hålla sig tyst. Han grep tag i sin Mästare som om han velat hålla honom tillbaka från den hotande domen och utropade: ”Bevare dig Gud, Herre! Ingalunda får detta vederfaras dig.”

Petrus älskade sin Herre, men Jesus berömde honom inte för att han på detta sätt visade sin önskan att skydda honom för lidandet. Petrus' ord var inte sådana att de kunde bli Jesus till hjälp och tröst i den stora prövning som låg framför honom. De stod inte i överensstämmelse med Guds nådefulla avsikter för en förlorad värld och stod inte heller i samklang med den undervisning om självuppoffring som Jesus hade kommit för att meddela oss genom sitt eget exempel. Petrus ville inte se korset i Kristi uppgift. Det intryck hans ord skulle göra, stod i direkt strid med den undervisning som Jesus särskilt starkt ville framhålla för sina efterföljare. Frälsaren såg sig tvungen att rikta den strängaste tillrättavisning mot Petrus som han någonsin hade uttalat: ”Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; du är för mig en stötesten, ty dina tankar äro icke Guds tankar utan människotankar.”

Satan försökte göra Jesus missmodig och få honom att svika sin uppgift. I sin blinda kärlek lät Petrus frestelsen få uttryck i ord. Det ondas furste var upphovet till denna tanke. Hans påverkan låg bakom denna impulsiva vädjan. I öknen hade Satan erbjudit Jesus världsherraväldet på villkor att han lämnade förödmjukelsens och självförnekelsens väg. Nu kom han med samma frestelse till en av Jesu apostlar. Han försökte få Petrus att bara se på den jordiska härligheten, så att han inte skulle se det kors som Jesus ville rikta hans uppmärksamhet på. Och genom Petrus sökte Satan åter tvinga frestelsen på Jesus. Men han var för sin egen del oberörd. Hans tanke gällde aposteln. Satan hade trängt sig mellan Petrus och hans Mästare för att aposteln inte skulle förstå att Jesus skulle välja förnedringens väg för hans skull. Jesu ord var inte riktade mot Petrus utan mot den som sökte skilja honom från hans Frälsare. ”Gå bort, Satan!” Träng dig inte längre mellan mig och min oförståndige tjänare. Låt mig komma ansikte mot ansikte med Petrus, så skall jag uppenbara min kärleks hemlighet för honom.

Det var en bitter läxa för Petrus och det dröjde länge innan han lärt sig inse att Jesu väg på jorden skulle gå genom ångest och förödmjukelse. Aposteln ryggade tillbaka för att följa sin Mästare i lidandet. Men i prövningseldens hetta kunde han lära sig dess välsignelse. Långt efteråt, när hans liv var tyngt av år och möda skrev han: ”Mina älskade, förundren eder icke över den luttringseld som är tänd bland eder, och som I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke att därmed något förunderligt vederfares eder; utan ju mer I fån dela Kristi lidanden,

dess mer mån I glädja eder, för att I ock mån kunna glädjas och fröjda eder vid hans härlighets uppenbarelse." — 1 Petr. 4:12, 13.

Jesus förklarade nu för sina medarbetare att hans eget liv i självförnekelse var ett exempel på vad deras skulle bli. Så vände han sig till apostlarna och till de människor som hade stannat kvar hos honom och sade: "Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följe han mig." Korset förknippades med den romerska ockupationsmakten. Det var tortyrredskapet för det grymmaste och mest förödmjukande dödsstraffet. Av de svåraste brottslingarna krävde man, att de själva skulle bära sitt kors till avrättningsplatsen. När korset lades på deras skuldror, gjorde de ofta våldsamt motstånd, till dess de blev övermannade och tortyrredskapet bands fast på dem. Jesus uppmanade sina efterföljare att ta upp sitt kors och bära det i hans efterföljd. Hans apostlar och efterföljare förstod bara dunkelt vad han sade. Men de fattade att det avsåg, att de skulle underkasta sig den bittraste förödmjukelse, till och med intill döden för Kristi sak. Frälsarens ord kunde inte ha gett en klarare bild av en mer fullständig självöverlåtelse. Men allt detta hade han underkastat sig för deras skull. Jesus betraktade inte himmelen som någon åtråvärd plats, om de skulle gå förlorade. Han lämnade den eviga världen för att leva ett liv, fyllt av klander och förödmjukelser och för att dö en neslig död. Han som ägde himmelens rikaste skatter, blev fattig, för att vi genom hans fattigdom skulle bli rika. Vi skall följa honom på den väg han vandrade.

Kärlek till de människor för vilka Kristus dog, innebär att vi måste dö bort från det egna jaget. Den som blivit en Guds son eller dotter skall därefter betrakta sig som en länk i den kedja som sänkts ned för att rädda världen. De skall vara ett med Kristus i hans barmhärtighetsplan. De skall gå ut med honom för att uppsöka och rädda de förlorade. Den kristne måste alltid göra klart för sig, att han har helgat sig åt Gud och att han i sitt sätt att leva och vara skall uppenbara Kristus för världen. Den självuppoffring, den sympati och kärlek som kom till uttryck i Jesu liv skall också visa sig i Guds medarbetares liv.

"Den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt liv, för min och evangelii skull, han skall bevara det." Självviskheten är död. Intet organ i vår kropp skulle kunna leva om det skulle begränsa sin verksamhet till att bara tjäna sig självt. Hjärtat skulle snart förlora sin kraft, om det upphörde att sända livsströmmen till handen och huvudet. Kristi kärlek sprider sig liksom den fysiska livsströmmen till alla delar av hans andliga kropp. Vi är varandras lemmar, och den som vägrar att ge åt andra, kommer att gå under. "Vad hjälper det en människa", sade Jesus, "om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ?"

Jesus förde sina efterföljare bort ifrån denna världs fattigdom och vanära till sin återkomst i härlighet. Han skulle inte komma i glansen av en jordisk konungavärdighet utan med sin Faders och alla heliga änglars värdighet. "Och då", sade han, "skall han vedergälla var och en efter hans gärningar." För att uppmuntra dem gav han dem löftet: "Sannerligen säger jag eder: Bland dem som här stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de få se Människosonen komma i sitt rike." Men apostlarna förstod inte hans ord. Denna härlighet tycktes dem så långt

borta. Deras ögon var fästade på det som låg dem närmare, ett jordeliv i fattigdom, förödmjukelse och lidande. Måste de låta sina lysande förväntningar om Messias-riket slås i spillror? Skulle de inte få se sin Herre bestiga Davids tron? Var det möjligt att Jesus skulle leva som en fattig, hemlös vandrare, bli föraktad och till sist dömd till döden? Sorg tyngde deras sinnen. De älskade ju sin Mästare. Tvivel ansatte dem, eftersom det tycktes dem ofattbart att Guds Son skulle utsättas för en så grym förnedring. De undrade varför han frivilligt skulle resa till Jerusalem för att utsätta sig för den behandling som han talat om för dem att han skulle möta där. Hur kunde han underkasta sig ett sådant öde och lämna dem i ett större mörker än de befann sig i innan han uppenbarade sig för dem?

I trakten av Cesarea Filippi skulle Jesus vara utom räckhåll för Herodes och Kaifas, menade apostlarna. Här hade han ingenting att frukta av judarnas hat eller romarnas makt. Varför inte arbeta där på avstånd från fariséerna? Varför överlämna sig åt döden? Om han måste dö, hur skulle det då gå med hans rike som skulle byggas på så säker grundval att dödsrikets portar inte skulle kunna krossa det? För apostlarna var detta verkligen ett mysterium.

De färdades ju redan längs kusten av Gennesarets Sjö, mot den stad där deras förhoppningar skulle grusas. De vågade inte säga emot Jesus, men de talade med varandra i låg, sorgsen ton, om vad framtiden skulle bära i sitt sköte. Även mitt under denna ovissa sinnesstämning klängde de sig fast vid tanken på att vissa oförutsedda händelser kunde inträffa, som skulle avvärja det öde som tycktes vänta deras Herre. Så gick sex långa, dystra dagar under sorg, tvivel, fruktan och hopp.

Kapitel 46 - Ljusgestalterna

Kvällen närmar sig då Jesus kallar till sig tre av sina apostlar, Petrus, Jakob och Johannes och för dem över fälten och in på en ojämn stig som leder upp till en enslig bergssluttning. Hela dagen hade Frälsaren och hans apostlar varit på resa och samtidigt undervisat folket. Klättringen uppför berget tröttar ut dem ytterligare. Jesus har lyft bördan från många lidande människors sinnen. Han har sänt livets ström genom deras försvagade kroppar. Men han är också underkastad mänsklig begränsning. Liksom sina apostlar blir han trött av vandringen.Solnedgångens ljus dröjer kvar på bergets topp. Dess bortdöende glans kastar ett blekt ljus över den stig på vilken de vandrar. Snart dör emellertid ljuset bort på bergstoppen liksom i dalen. Solen försvinner bakom horisonten i väster. De ensliga vandrarna omsluts av nattens mörker. De dystra omgivningarna tycks stå i samklang med deras sorgtyngda liv, över vilket molnen tätnar mer och mer.

Apostlarna vill inte direkt fråga Jesus vart han leder dem och vilken avsikten är med vandringen. Han har ofta tillbringat hela nätter på bergen i bön. Han som har skapat bergen och dalarna, känner sig hemma i naturen och njuter av dess stillhet. Apostlarna följer med dit Jesus är på väg. Men de undrar ändå varför Mästaren leder dem på denna mödosamma väg, då de är trötta och även han behöver vila.

Efter en stund säger Jesus till dem, att de inte skall gå längre. Han, smärtornas man, går några steg längre bort, faller ned på sitt ansikte och börjar bedja under starkt rop och tårar. Han ber om kraft att uthärda provet i mänsklighetens ställe. Han måste själv få ett förnyat grepp om Allmakten. Bara så kan han möta framtiden. Han framlägger sin längtan då det gäller hans efterföljare. Han ber att deras tro i mörkrets stund inte skall gå om intet. Daggen faller tätt på hans nedböjda gestalt, men han frågar inte efter det. Nattens skuggor sänker sig djupt över honom, men han ser det inte. Så går timmarna sakta. Till att börja med förenar sig apostlarnas böner med hans i uppriktig hängivenhet, men redan efter en stund överväldigas de av trötthet.

Även om de försöker hålla intresset uppe för vad som försiggår faller de ändå i sömn. Jesus hade talat med dem om sina lidanden. Han hade tagit dem med sig för att de skall förena sig med honom i bön. Även i denna stund ber han för dem. Frälsaren har lagt märke till apostlarnas dysterhet och längtar efter att kunna lindra deras sorg med en försäkran om att deras tro inte har varit förgäves. Inte ens alla tolv apostlarna kunde ta emot den uppenbarelse han ville låta dem uppleva. Bara de tre som skall bevittna hans ångest i Getsemane, har blivit utvalda att följa med honom upp på berget. Vad han nu främst koncentrerar sig på i sin bön är en innerlig begäran att de skall få se den härlighet avslöjas, som han hade hos sin Fader förrän världen var till. Han ber att hans rike skall bli uppenbarat för mänskliga ögon och att hans apostlar skall få kraft att kunna se det. Han ber att de skall få bevittna en sådan uppenbarelse av hans gudom som skall trösta dem i ångestens tyngsta timma, med den fasta tillförsikten att han är Guds Son och att hans skymfliga död är en del av återlösningsplanen.

Hans bön blir hörd. Medan han ligger böjd på den steniga marken öppnas plötsligt himmelen, de gyllene portarna till Guds stad slås upp på vid gavel. En himmelsk strålglans sänker sig ned över berget och omsluter Frälsaren. Hans inneboende gudom genomstrålar hans mänskliga gestalt och möter härligheten som kommer ovanifrån. När Jesus reser sig från sin nedböjda ställning framstår han i gudomligt majestät. Själsångesten är borta. Hans ansikte lyser ”såsom solen”. Hans kläder är ”vita som ljuset”.

Apostlarna som vaknar, ser den flod av härlighet som upplyser berget. Med bävan och undran ser de sin Mästares strålande gestalt. När de förmår uthärda det underbara ljuset upptäcker de att Jesus inte är ensam. Vid sidan om honom står två himmelska väsen och samtalar med honom. Det är Moses som en gång talade med Gud på Sinai, och Elia som fick den stora förmånen — som bara ytterligare en av Adams släkt hade fått — att aldrig behöva underkasta sig dödens välde.

Femton århundraden tidigare hade Mose från Pisga-bergets topp sett löftets land. Men på grund av sin synd vid Meriba fick han inte komma ditin. Glädjen att föra Israel till deras fäders arvedel blev inte heller honom förunnad. Enträget, ångestfullt bad han: ”Låt mig nu få gå ditöver och se det goda landet på andra sidan Jordan, det goda berglandet där och Libanon” (5 Mos. 3:25), men bönen avslogs. Det hopp grusades som under fyrtio år lyste i ökenvandringens mörker. En grav i ödemarken blev målet för dessa år av ihärdigt arbete och själspåfrestande omsorg. Men han ”som förmår göra mer, ja, långt mer, än allt vad vi bedja eller tänka” (Ef.3:20), hade efter detta mått besvarat sin tjänares bön. Moses gick in under dödens makt, men graven skulle inte få behålla honom. Kristus själv kallade honom åter till livet. Satan, frestaren, hade gjort anspråk på Mose kropp på grund av hans synd, men Kristus, Frälsaren, förde honom ur graven. (Judas v. 9.)

Moses fick på förklaringsberget se Jesu seger över synd och död. Han representerar dem som kommer ut ur sina gravar vid de rättfärdigas uppståndelse. Elia, som blivit upptagen till himmelen utan att genomgå döden, representerar dem som lever på jorden när Kristus kommer tillbaka och skall bli ”förvandlade och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud”, då ”detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet och detta dödliga ikläda sig odödlighet”. (1 Kor. 15:51-53.) Jesus var omstrålad av himmelskt ljus, såsom han skall vara då han kommer ”för andra gången utan synd . . . till frälsning”. Han skall komma ”i sin Faders härlighet med de heliga änglarna”. (Hebr. 9:28; Mark. 8:38.) Frälsarens löfte till apostlarna blev uppfyllt. På berget fick de se det kommande härlighetsriket i miniatyr — Kristus, konungen, Moses, som representant för de uppståndna heliga och Elia som representant för de levande förvandlade.

Apostlarna förstår inte än den syn de sett, men de gläder sig över att deras milde, ödmjuke och tålige lärare, som har vandrat omkring som en hemlös främling, nu hedras av dessa benådade himmelska sändebud. De tror att Elia har kommit för att kungöra Messias’ regering och att Jesus står inför upprättandet av sitt rike på jorden. Minnet av deras fruktan och missräkning skall för alltid komma att utplånas. Här vill de dröja kvar, där Guds härlighet uppenbarats. Petrus utropar: ”Rabbi, här är oss gott att vara, låt oss göra tre hyddor, åt dig en

och åt Moses en och åt Elias en.” Apostlarna var övertygade om att Moses och Elia hade blivit sända för att beskydda deras Mästare och för att bekräfta hans konungsliga makt.

Men kronan måste föregås av korset. Deras samtal med Jesus rörde sig inte om hans kröning till konung utan om hans död, som snart skulle fullbordas i Jerusalem. Jesus vandrade ensam mitt ibland människorna och bar mänsklighetens sorger och missgärningar. Medan den kommande prövningens mörker tyngde honom, kände han även själens ensamhet i en värld som inte kände honom. Inte ens hans älskade medarbetare förstod hans uppdrags hemlighetsfulla innebörd, så upptagna var de av sina egna tvivel, sorger och ärelystna förhoppningar. Jesus hade levt i himmelens atmosfär av kärlek och gemenskap, men i denna värld, som han hade skapat, var han ensam. Nu hade himmelen sänt sina budbärare till Jesus. De var inte änglar utan människor som utstått lidande och sorg och som därför kunde sympatisera med honom i hans jordiska livs prövningar. Moses och Elia hade varit Kristi medarbetare. De hade delat hans längtan efter mänsklighetens frälsning, Moses bad en gång för Israel: ”Men förlåt dem nu deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken som du skriver i.” — 2 Mos. 32:32. Elia hade blivit förtrogen med själens ensamhet, då han under tre och ett halvt år av hungersnöd uthärdat en hel nations hat och olycka. Ensam inför Gud stod han på berget Karmel. Ensam flydde han tillbaka till öknen i ångest och förtvivlan. Utvalda framför alla Guds änglar omkring den vita tronen hade dessa män kommit för att samtala med Jesus om hans lidande och för att uppmuntra honom med en försäkran om hela himmelens sympati. Hopp för världen och frälsning för varje människa var deras stora samtalsämne.

Fastän de var överväldigade av sömn, hörde apostlarna något av vad Jesus samtalade med de himmelska sändebuden om. Eftersom de hade försummat att vaka och bedja, var de inte färdiga att ta emot vad Gud ville ge dem, kunskapen om Jesu lidande och härligheten som skulle följa. De gick miste om den välsignelse som skulle ha blivit deras, om de hade delat hans självuppoffring. Dessa apostlar hade svårt för att tro och uppskattade inte särskilt högt den skatt som himmelen försökte berika dem med. Ändå fick de storslagen upplysning. De fick en försäkran om att hela himmelen kände till den judiska nationens skuld, då den förkastade Jesus. De fick en klarare förståelse för återlösningsverket. De såg och hörde själva saker som vida övergår mänsklig fattningsförmåga. De hade ”själva skådat hans härlighet”. (2 Petr. 1:16.) Och de förstod att Jesus i sanning var Messias, om vilken patriarker och profeter hade vittnat, och att han erkändes såsom sådan av hela den himmelska världen.

Medan de ännu betraktade synen på berget ”överskyggde dem en ljus sky, och ur skyn kom en röst som sade: ’Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag; hören honom!’” När de såg skyn med den himmelska härligheten, mer strålande än eldstoden i öknen, och hörde Guds röst tala i vördnadsbjudande majestät, som kommit bergen att skälva, föll apostlarna som slagna till marken. De låg utsträckta med ansiktena dolda till dess att Jesus kom fram till dem, rörde vid dem och skingrade deras fruktan med sin välkända röst: ”Stån upp, och varen icke förskräckta.” Då de vågade lyfta upp sina ögon såg de att den himmelska härligheten var borta. Moses’ och Elias’ gestalter hade försvunnit. De var ensamma med Jesus på berget.

Kapitel 47 - Befriel se med under t o n

De hade stannat kvar hela natten på berget. Då solen gick upp, gick Jesus och hans apostlar ned på slätten. Apostlarna var fyllda av respektfull fruktan och var tysta, försjunkna i tankar. Till och med Petrus gick tyst. Med glädje skulle de ha blivit kvar på den heliga platsen, där ljuset från himmelen hade lyst och där Guds Son hade låtit sin härlighet lysa fram. Men det fanns arbete att utföra bland folket, som redan sökte efter Jesus både nära och fjärran. Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 17:9-21; Markusevangeliet 9:9-29; Lukasevangeliet 9:37-45.

Vid foten av berget hade en stor skara samlats, ditförd av de apostlar som hade blivit kvar, men som visste vart Jesus hade dragit sig tillbaka. Då Frälsaren närmade sig, sade han till sina tre apostlar att inte avslöja något av det som de hade varit vittne till. Han sade: ”Omtalen icke för någon denna syn, förrän Människosonen har uppstått från de döda.” Den uppenbarelse apostlarna fått, skulle de tänka över inom sig och inte tala om öppet. Att berätta det för folket skulle bara ha väckt åtlöje eller meningslösa funderingar. Inte ens de andra nio apostlarna skulle kunna förstå synen förrän efter Jesu uppståndelse. Hur svårt också de tre apostlarna hade att tro, framgår av att de, trots att Jesus hade talat med dem om vad som låg framför honom, diskuterade med varandra om vad uppståndelsen från de döda egentligen innebar. Ändå bad de inte Jesus om någon förklaring. Hans ord om framtiden hade fyllt dem med sorg. De ville inte veta något mer om det som de hade så svårt för att tro att det någonsin skulle inträffa.

När folket fick syn på Jesus skyndade de mot honom och hälsade honom med rop av glädje och tacksamhet. Men Jesu snabba blick upptäckte genast att de var strängt rådvilla. Apostlarna såg också bekymrade ut. Något hade inträffat som orsakat dem bitter missräkning och förödmjukelse.

Medan de väntat vid foten av berget hade en far sänt sin son till dem, för att de skulle befria honom från en stum ande som ansatte honom. Då Jesus sände ut sina apostlar att predika i Galiléen gav han dem makt att utdriva onda andar. Och de gick, starka i tron, och de onda andarna hade lytt deras ord. Nu hade de i Jesu namn befallt den onde anden att lämna sitt offer, men demonen hade bara hånat dem genom att ge ett nytt bevis på sin makt. Utan att kunna säga något till sitt försvar kände apostlarna att de hade dragit vanära över sig själva och över sin Mästare. I folkhopen fanns också några skriftlärde, som gjorde det bästa av situationen för att förödmjuka dem. De omringade apostlarna och ansatte dem med frågor och försökte bevisa att de och deras Mästare var bedragare. Här fanns, förklarade de skriftlärde triumferande, en ond ande som varken Jesus eller hans apostlar kunde besegra. Folket var på väg att gå över på de skriftlärdes sida. En våg av förakt och hån gick genom folkhopen.

Men plötsligt tystnade anklagelserna. Jesus och hans tre apostlar närmade sig och med en hastig omsvängning i känslorna vände folket för att möta dem. En natt i beröring med den himmelska härligheten hade lämnat spår efter sig hos Frälsaren och hans följeslagare. Deras ansikten lyste av ett ljus som kom åskådarna att bäva. De skriftlärde drog sig förskräckta

tillbaka när folket välkomnade Jesus. Som om han varit vittne till allt vad som hänt gick Jesus fram till platsen där förvirringen uppstått och riktade sin blick mot de skriftlärde och frågade: ”Varom disputeren I med dem?” Men de röster som nyss höjdes så djärvt och utmanande var nu tysta. En stillhet hade sänkt sig över hela skaran. Den olycklige fadern banade sig väg genom hopen och föll ner för Jesu fötter och berättade för honom om sina bekymmer och sin besvikelse.

”Mästare”, sade han, ”jag har fört till dig min son, som är besatt av en stum ande. Och varhelst denne får fatt i honom kastar han omkull honom . . . Nu bad jag dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men de förmådde det icke.” Jesus såg sig omkring på den skräckslagna skaran och de kritiska skriftlärde och de förvirrade apostlarna. Han läste oro i varje blick och med sorgsen röst utropade han: ”O du otrogna släkte, huru länge måste jag vara hos eder? Huru länge måste jag härda ut med eder?” Sedan vände han sig till den bekymrade fadern och sade: ”Fören honom till mig.”

Pojken fördes fram, och då Frälsaren tittade på honom, kastade den onde anden honom till marken i plågsamma kramper. Han låg och vältrade sig där, medan fradgan stod om munnen på honom. Hans hemska skrik skar genom luften. Åter möttes livets Furste och fursten över mörkrets makt på slagfältet, Jesus för att fullgöra sin uppgift ”att predika frihet för de fångna . . . ja, till att giva de förtryckta frihet” (Luk. 4:18), och Satan för att försöka behålla offret i sitt våld. Änglar från ljusets värld och skaror av onda änglar närmade sig ivrigt och bevittnade osedda striden. För ett ögonblick tillät Jesus den onde anden att visa sin makt för att åskådarna skulle få ett tillfälle att fatta innebörden av den befrielse som skulle utföras.

Folket betraktade scenen med skräckfylld spänning och fadern under ångest, blandad med fruktan och hopp. Jesus frågade: ”Huru länge har det varit så med honom?” Fadern berättade hans historia om många år av lidande och ropade sedan, som om han inte kunde härda ut längre: ”Om du förmår något, så förbarma dig över oss och hjälp oss.” ”Om du förmår!” Även i denna stund ifrågasatte fadern Jesu makt. ”Om jag förmår, säger du. Allt förmår den som tror”, svarade Jesus. Jesus saknade inte kraft. Det var faderns tro som skulle komma att avgöra om sonen skulle bli botad. Han inser nu sin egen svaghet och sätter hela sin förtröstan till Jesu barmhärtighet och ropar: ”Jag tror! Hjälp min otro!”

Jesus vänder sig nu till den sjuke och säger: ”Du stumme och döve ande, jag befaller dig: Far ut ur honom och kom icke mer in i honom.” Ett skrik hörs och en fruktansvärd strid börjar. Demonen tycks ta livet av sitt offer då han lämnar honom. Gossen ligger orörlig och till synes livlös. Folket viskar: ”Han är död”, men Jesus tar honom vid handen, reser honom upp och lämnar honom till fadern. Far och son lovar tillsammans Befriarens namn. ”Och alla häpnade över Guds stora makt”, medan de skriftlärde, slagna och surmulna, gick därifrån.

”Om du förmår något, så förbarma dig över oss och hjälp oss.” Hur många av synden plågade människor har inte bett denna bön! Och till alla säger vår medlidsamme Frälsare: ”Om jag förmår — allt förmår den som tror.” Det är tron som förenar oss med himmelen och ger oss

kraft att övervinna mörkrets makter. I Kristus har Gud gjort det möjligt för oss att övervinna varje syndig böjelse och motstå varje frestelse, hur stark den än må vara. Men många känner att de saknar tro och därför håller de sig borta från Kristus. Dessa människor kan alla på nåd och onåd kasta sig i den kärleksfulle Frälsarens armar. Se inte på dig själv utan på Kristus. Han som botade de sjuka och drev ut de onda andarna, när han vandrade här nere på jorden, är samme mäktige Frälsare idag. Tron kommer genom Guds ord. Lita på hans löfte: ”Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut.” — Joh. 6:37. Kasta dig till hans fötter med detta rop: ”Herre jag tror, hjälp min otro!” Den som så gör skall aldrig någonsin förgås.

På kort tid hade de tre apostlarna sett den högsta härlighet och den djupaste förnedring. De hade sett det mänskliga förvandlas till likhet med Gud och förnedrat till likhet med Satan. Uppe på berget hade Jesus talat med de himmelska sändebuden och blivit förklarad vara Guds Son av rösten som kom från den strålande härligheten. Nu hade de sett honom gå ned för att möta denna sorgliga och upprörande syn, den besatte pojken med det förvridna ansiktet som skar tänder i sönderslitande ångest, som ingen mänsklig makt kunde befria honom ifrån. Och den mäktige Förlossaren, som bara för några timmar sedan stod förhärligad framför sina förundrade apostlar, böjer sig nu ned och lyfter Satans offer från marken, där han vältrar sig, och gör honom frisk till kropp och själ och återlämnar honom till fadern och hemmet.

Detta var en direkt undervisning om återlösningen. ”Härlighetens Herre” sänker sig ned för att frälsa det förlorade. Detta ger också en bild av apostlarnas uppdrag. Kristi tjänare får inte bara vistas med Jesus på förklaringsberget i stunder av andlig hänförelse. Det finns ett arbete för dem att utföra nedanför berget. Människor som Satan förslavat, väntar på ett ord av tro och bön, som skall ge dem frihet.

De nio apostlarna grubblade alltjämt över den bittra upplevelse som deras misslyckande varit. När Jesus åter blev ensam med dem frågade de: ”Varför kunde icke vi driva ut honom?” Jesus svarade dem: ”För eder otros skull. Ty sannerligen säger jag eder: Om I haven tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn, så skolen I kunna säga till detta berg: ’Flytta dig härifrån dit bort ’, och det skall flytta sig, ja, intet skall då vara omöjligt för eder.” ”Detta slag kan icke drivas ut genom något annat än bön och fasta.” Deras otro hade utestängt dem från en djupare gemenskap med Jesus. Den sorglöshet med vilken de betraktade den heliga uppgift som blivit dem anförtrodd, hade varit orsaken till deras nederlag i kampen mot mörkrets makter.

Det som Jesus sagt om sin död hade hos dem väckt nedstämdhet och tvivel. Och när Jesus valde ut de tre apostlarna till sällskap på berget, väckte det avundsjuka hos de nio. I stället för att stärka sin tro genom bön och begrundan av Jesu ord, hade de gett efter för missmod och personliga grämelser. I detta tillstånd av mörker hade de tagit upp striden mot Satan.

För att segra i en sådan kamp måste de behärskas av en annan anda. Deras tro måste bli stärkt genom brinnande bön och genom fasta och ödmjukhet. De måste tömmas på allt eget och bli fyllda med Guds Ande och kraft. Endast allvarlig, uthållig bön till Gud i tro, en tro som leder till fullt beroende av Gud, till fullkomlig hängivenhet för hans uppdrag, kan skänka människan

den helige Andes hjälp i striden mot ”furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna”.

”Om I haven tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn”, sade Jesus, ”så skolen I kunna säga till detta berg: ’Flytta dig härifrån dit bort, och det skall flytta sig’.” Fastän senapskornet är litet, innehåller det samma gåtfulla livsprincip som kommer de största träd att växa upp. När senapskornet grävs ned i Jorden drar det lilla kornet nytta av alla de ämnen som Gud gett till dess näring. Det utvecklas snabbt till en kraftig växt. Om du har sådan tro kommer du att ta fasta på Guds ord och på alla hjälpmedel han har anvisat. Så kommer din tro att växa sig stark och kraften från himmelen kommer att ställas till ditt förfogande. De hinder som fienden ställer i din väg skall, om de än tycks oöverstigliga såsom de eviga bergen, försvinna genom trons makt. ”Intet skall då vara omöjligt för eder.”

Kapitel 48 - Den omvända principen

Vid sin återkomst till Kapernaum begav sig Jesus inte till de välkända platser där han hade undervisat folket, utan uppsökte tillsammans med apostlarna i stillhet det hus som skulle bli hans tillfälliga hem. Under den återstående delen av sin vistelse i Galiléen var det hans avsikt att undervisa apostlarna mer än att arbeta för folkskarorna. På vandringen genom Galiléen hade Jesus åter sökt förbereda apostlarna för de händelser som väntade honom. Han berättade för dem att han skulle gå till Jerusalem för att bli dödad och att han därefter skulle uppstå. Han tillfogade den egendomliga och högst allvarliga upplysningen om att han skulle förrådas i sina fienders händer. Apostlarna fattade inte heller nu vad han sade. Även om skuggan av en stor sorg föll över dem, hade en anda av rivalitet fått fotfäste i deras sinnen. De diskuterade med varandra om vem som skulle komma att räknas som den störste i Guds rike. Denna strid försökte de dölja för Jesus. De höll sig inte i närheten av honom så som de annars brukade göra, utan drog sig efter honom så att han var ett stycke före dem, då de gick in i Kapernaum. Jesus läste deras tankar. Han längtade efter att få ge dem råd och undervisning. Men han avvaktade en stilla stund då de skulle vara mottagliga för det som han hade att säga dem.

Strax efter det att de kommit in i staden kom en av dem som drev in tempelskatten till Petrus och frågade: ”Plägar icke eder mästare betala tempelskatt?” Denna skatt var inte någon borgerlig skatt utan ett religiöst bidrag som avkrävdes varje jude varje år till templets underhåll. Att vägra att betala beloppet skulle betraktas som trolöshet mot templet — en efter rabbinernas uppfattning högst graverande synd. Den inställning Frälsaren intog till de rabbinska lagarna och hans tydliga tillrättavisande av dem som försvarade traditionerna, gav stöd åt beskyllningen att han försökte bryta ned tempeltjänsten. Nu såg hans fiender ett tillfälle att dra vanära över honom. I skatteindrivaren fann de en beredvillig medhjälpare.

I indrivarens fråga såg Petrus en dold beskyllning mot Jesus för bristande trohet mot templet. Petrus var ivrig att försvara Mästarens ära. Därför svarade han, utan att rådgöra sig med Jesus, att Jesus skulle betala skatten. Men Petrus fattade bara delvis avsikten i frågan. Det fanns vissa klasser som betraktades som fritagna från att betala bidraget. På Mose tid, då leviterna utvaldes att tjäna i helgedomen, fick dessa inte något arv bland folket. Herren sade: ”Därför fick Levi ingen lott eller arvedel.” — 5 Mos. 10:9. På Jesu tid betraktades prästerna och leviterna alltjämt som särskilt invigda för tempeltjänsten. Man krävde inte att de skulle betala det årliga bidraget till templets underhåll. Också profeterna hade fritagits från denna avgift. Genom att kräva skatt av Jesus ifrågasatte rabbinerna hans krav som profet och lärare och behandlade honom som vilken som helst vanlig person. En vägran från hans sida att betala skatten skulle betraktas som trolöshet mot templet. Om han däremot betalade den, skulle det komma att betraktas som att han godtog att de förkastade honom som profet.

Bara en kort tid dessförinnan hade Petrus erkänt Jesus som Guds Son, men nu frånhände han sig den möjligheten att framhålla sin Herres egenart. Genom att svara indrivaren att Jesus skulle

betala skatten, hade han i verkligheten erkänt den falska uppfattningen av Jesus som prästerna och rådsherrarna sökte ge allmän spridning.

Då Petrus kom hem nämnde Frälsaren inte någonting om det som hade hänt utan frågade: ”Vad synes dig, Simon? Av vilka taga jordens konungar tull eller skatt, av sina söner eller av andra människor?” Petrus svarade: ”Av andra människor.” Och Jesus sade: ”Alltså äro då sönerna fria.” Medan folket i ett land beskattas till sin konungs underhåll går monarkens egna barn fria. På samma sätt var Israel, Guds bekännande folk, pliktiga att vidmakthålla gudstjänsten. Men Jesus, Guds Son, stod inte under någon sådan förpliktelse. Om präster och leviter hade undantagits av hänsyn till sitt samband med templet, hur mycket mer skulle då inte han vara det, då templet var hans Faders hus.

Om Jesus hade betalat skatten utan någon protest skulle han i själva verket ha godkänt det berättigade i kravet och skulle därigenom ha förnekat sin gudom. Men samtidigt som han såg att det bästa hade varit att tillmötesgå deras krav, förnekade han det anspråk som det var baserat på. Genom sättet att anskaffa den summa som behövdes för att betala skatten, gav han bekräftelse på sin gudomliga egenart. Det blev uppenbart att han var ett med Gud och därför inte skattskyldig som en vanlig medborgare i Israel.

”Gå ned till sjön”, sade han till Petrus, ”och kasta ut en krok. Tag så den första fisk som du drager upp, och när du öppnar munnen på honom, skall du där finna en silverpenning. Tag den, och giv den åt dem för mig och dig.” Även om han hade klätt sin gudom i mänsklig gestalt uppenbarade han sin härlighet genom detta underverk. Det var uppenbart att han var den om vilken David hade sagt: ”Mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen; jag känner alla fåglar på bergen, och vad som rör sig på marken är mig bekänt. Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig det; ty min är Jordens krets med allt vad därpå är.” — Ps. 50:10 -12.

Samtidigt som Jesus klargjorde att han inte stod under någon förpliktelse att betala skatten, inlät han sig inte i strid med Judarna om det, eftersom de skulle ha misstolkat hans ord och använt dem emot honom. För att inte bli till anstöt genom att undanhålla bidraget gjorde han det som med rätta inte kunde krävas av honom. Denna undervisning skulle bli mycket värdefull för hans efterföljare. Tydligt markerade förändringar skulle snart inträda i deras förhållande till tempeltjänsten. Jesus lärde dem att de inte i onödan skulle ställa sig i motsatsförhållande till den bestående ordningen. Så vitt möjligt skulle de undvika att ge anledning till att deras tro blev misstydd. Samtidigt som de kristna inte bör uppoffra någon enda sanningsprincip bör de alltid undvika strid, när så är möjligt.

Då Jesus och apostlarna blev ensamma i huset efter det att Petrus hade gått ned till sjön, kallade han de andra till sig och frågade: ”Vad var det I samtaladen om på vägen?” Jesu närvaro och hans fråga ställde saken i en helt annan belysning än de hade sett den, medan de diskuterade med varandra på vägen. Skam och självförebråelse gjorde dem tysta. Jesus hade talat om för dem att han skulle dö för deras skull och att deras egoistiska äregirighet stod i pinsam motsättning till hans osjälviska kärlek.

Då Jesus talade om för dem att han skulle lida döden och uppstå igen, sökte han leda dem in i ett samtal om deras stora trosprov. Hade de varit beredda att ta emot det som han ville klargöra för dem, skulle de ha besparats bitter ångest och förtvivlan. Det han ville säga dem skulle ha skänkt dem tröst under den smärtsamma förlustens och besvikelsens stunder. Men även om han hade talat om för dem vad han gick till mötes, så tydligt som han gjort, kom hans ord att han snart skulle gå till Jerusalem, att på nytt väcka liv i deras hopp om att riket var på väg att upprättas. Detta hade lett dem fram till frågan om vem som skulle komma att få det högsta ämbetet. När Petrus kom tillbaka från sjön berättade de om Frälsarens fråga, och till sist var det en av dem som vågade fråga Jesus: ”Vilken är den störste i himmelriket?”

Frälsaren samlade sina apostlar omkring sig och sade till dem: ”Om någon vill vara den förste, så vare han den siste av alla och allas tjänare.” I dessa ord låg det ett högtidligt allvar och en djup intrycksfullhet som apostlarna långt ifrån kunde fatta. Det som Jesus såg, kunde de inte upptäcka. De förstod inte Jesu rikes natur. Denna okunnighet var den synbara orsaken till deras diskussion. Men den verkliga orsaken låg djupare. Genom att förklara Guds rikes natur skulle Jesus tillfälligt ha kunnat dämpa deras ambitioner men detta skulle inte ha påverkat den underliggande orsaken. Till och med efter det att de hade fått den fullast tänkbara kunskap, skulle vilken som helst fråga om rang ha kunnat skapa strid på nytt. Därigenom skulle olycka ha drabbat församlingen efter Jesu bortgång. Striden om den högsta ställningen var ett utslag av samma anda som utlöste den första impulsen till den stora striden i den eviga världen och som hade fört Jesus ned från himmelen för att dö. Han sig framför sig Lucifer ”den strålande morgonstjärnan” som i härlighet övergick alla änglarna som omger tronen, han som stod närmare Guds Son än någon annan. Lucifer hade sagt: ”Jag vill . . . göra mig lik den Högste.” — Jes. 14:12, 14.

Och detta krav på självupphöjelse hade fört striden in i själva himmelen och gjort att en stor del av Guds härskaror hade drivits ut. Om Lucifer verkligen hade önskat att bli lik den Högste skulle han aldrig ha övergett sin framträdande plats i himmelen, eftersom den Högstes anda tar sig uttryck i osjälviskt tjänande. Lucifer ville få Guds kraft men inte hans väsen. Han försökte tillkämpa sig den högsta platsen. Var och en som behärskas av hans anda kommer att göra detsamma. Därigenom blir fiendskap, disharmoni och strid ofrånkomliga. Makten tillfaller den starkaste. Satans rike är ett tvångets rike. Varje enskild individ betraktar alla andra som ett hinder på vägen till den egna framgången eller som ett trappsteg som kan föra honom upp till en framträdande plats.

Samtidigt som Lucifer betraktade det som åtråvärt att bli lik Gud, sägs det om Kristus, den Upphöjde, att han ”utblottade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset”. (Fil. 2:7, 8.) Nu låg korset omedelbart framför honom och hans apostlar var upptagna av att söka egna fördelar, vilket är själva principen i Satans rike. Därför kunde de inte känna någon medkänsla med sin Herre eller ens förstå honom, då han talade med dem om sin förödmjukelse.

Med stor mildhet, men ändå med högst allvarligt eftertryck, försökte Jesus komma tillrätta med det onda. Han visade dem vilken princip som råder i himmelen, och vari sann storhet består, bedömd efter den himmelska måttstocken. De som var behärskade av högmod och av lystnad efter utmärkelse, tänkte på sig själva och på den belöning de skulle få, i stället för på hur de skulle kunna ge Gud tillbaka de gåvor de hade fått. Dessa skulle inte få någon plats i himmelen, eftersom de hade anslutit sig till Satans skaror.

Före ära går ödmjukhet. Till att inneha en hög ställning inför människor upphöjer himmelen den som i likhet med Johannes Döparen intar en anspråkslös plats inför Gud. Den efterföljare som är mest lik ett barn är den duktigaste i arbetet för Gud. De himmelska väsendena kan samarbeta med den som inte försöker upphöja sig själv utan arbetar för att rädda människor. Den som har den djupaste känslan av sitt behov av gudomlig hjälp kommer att be om den. Den helige Ande kommer då att ge honom en sådan syn på Jesus som skall stärka och upplyfta sinnet. Från gemenskapen med Kristus kommer han att gå ut för att arbeta för dem som går mot sin undergång i sina synder. Han blir skickliggjord för sin uppgift och han får framgång, där många av de lärda och intellektuellt kloka inte skulle ha åstadkommit något.

Men när människor upphöjer sig själva och känner att de är nödvändiga för att Guds stora plan skall vinna framgång, kommer Gud att se till att de blir satta åt sidan. Det blir tydligt att Gud inte är beroende av dem. Arbetet stannar inte av därför att de blir avlägsnade utan går framåt med större kraft.

Det räckte emellertid inte för Jesu apostlar att de fick undervisning om hans rikes natur. Vad de behövde var en sinnesförändring som förde dem i samstämmighet med dess principer. Jesus kallade till sig ett litet barn och ställde det mitt ibland dem. Han tog det lilla barnet milt upp i sin famn och sade: ”Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket.” Ett litet barns enkelhet, omedvetenhet om sig självt och tillitsfulla kärlek är de egenskaper som himmelen värdesätter. Dessa utgör det som utmärker sann storhet.

Åter förklarade Jesus för apostlarna att hans rike inte kännetecknades av jordisk värdighet eller prakt. Vid Jesu fötter glömmer man allt sådant. Rika och fattiga, lärda och okunniga möts utan någon tanke på rang eller jordisk samhällsställning. Alla möts som människor som är dyrt köpta av Kristus, alla lika beroende av honom som har återlöst dem till Gud.

En uppriktig, ångerfull människa är värdefull i Guds ögon. Han sätter sitt eget sigill på människorna, inte efter deras rang, inte efter deras rikedom, inte efter deras intellektuella storhet utan efter deras likhet med Kristus. Härlighetens Herre är tillfreds med dem som är saktmodiga och ödmjuka. ”Du gav mig din frälsnings sköld”, sade David, ”och ditt saktmod.” Detta är den komponent i människans karaktär som ”gjorde mig stor”. (Ps. 18:36.)

”Den som tager emot ett sådant barn i mitt namn”, sade Jesus, ”han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager icke emot mig, utan honom som har sänt mig.”

”Så säger Herren: Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall . . . Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord.” — Jes. 66:1, 2.

Frälsarens ord väckte en känsla av missmod hos apostlarna. Han hade inte utpekat någon särskild av dem i sitt svar, men Johannes fick anledning att betvivla att han för sin del vid ett tillfälle hade handlat rätt. På sitt rättframma sätt lade han fram saken för Jesus: ”Mästare, vi sågo huru en man, som icke följer oss, drev ut onda andar genom ditt namn; och vi ville hindra honom, eftersom han icke följde oss.”

Jakob och Johannes hade trott att de genom att hindra denne man hade hävdat sin Herres ära. Nu började de förstå att de hade värnat om sin egen ära. De medgav sitt fel och tog emot Jesu tillrättavisning: ”Hindren honom icke; ty ingen som genom mitt namn har gjort en kraftgärning, kan strax därefter tala illa om mig.” Ingen som på något sätt visade sig vänlig mot Jesus skulle avvisas. Det var många som hade blivit djupt gripna av Jesu väsen och hans arbete. De var på väg att närma sig honom i tro. Apostlarna som inte kunde läsa eller tyda de verkliga bevekelsegrunderna, måste vara försiktiga, så att de inte gjorde dessa människor modlösa. När Jesus inte längre personligen befann sig ibland dem och arbetet hade överlämnats i deras händer, fick de inte ge efter för en inskränkt, avvisande anda. De skulle i stället visa samma vittfamnande sympati som de hade sett hos Mästaren.

Förhållandet att någon inte i alla avseenden handlar efter vår personliga uppfattning kan inte ge oss rätt till att förbjuda honom att arbeta för Gud. Kristus är den store läraren, vi skall inte döma eller befalla. I stället skall vi, var och en av oss, i ödmjukhet sitta ned vid Jesu fötter och lära av honom. Varje människa som Gud har gjort villig därtill är ett redskap varigenom Kristus kommer att uppenbara sin förlåtande kärlek. Hur försiktiga bör vi då inte vara, så att vi undviker att göra en enda av Guds ljusbärare missmodig och därigenom avskär de strålar som han vill skall lysa i världen.

Kärvhet och kyla från en Jesu efterföljare mot någon som Jesus söker dra till sig — liknande det som Johannes gjorde då han förbjöd en man att göra under i Jesu namn — kan orsaka att någon leds in på fiendens vägar och medföra att en människa går förlorad. I stället för att någon skulle göra så, sade Jesus, var det bättre att man hängde en kvarnsten om hans hals och han kastades i havet. Och han tillade: ”Om nu din hand är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt, än att hava båda händerna i behåll och komma till Gehenna, till den eld, som icke utsläckes. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt, än att hava båda fötterna i behåll och kastas i Gehenna.” — Mark. 9:43-45.

Varför används här så allvarliga uttryck, som inte kan vara starkare? Därför att ”Människosonen har kommit för att frälsa det som var förlorat”. Skall efterföljarna visa mindre aktning för sina medmänniskor än himmelens Majestät hade gjort? Varje människa har kostat ett oändligt pris. Hur fruktansvärd är inte den synd som bestar i att vända en enda människa bort

från Kristus, så att Frälsarens kärlek och ödmjukhet och själsångest för henne skulle ha varit förgäves.

”Ve världen för förförelsers skull! Förförelser måste ju komma.” — Matt. 18:7. Världen, som är behärskad av Satan, kommer utan tvivel att stå emot Kristi efterföljare och försöka fördärva deras tro, men ve den som har antagit Kristi namn och ändå visar sig utföra en sådan gärning. De som påstår att de tjänar Gud men som framställer hans väsen på ett felaktigt sätt, vanärar sin Herre. Stora skaror av människor bedras och leds in på falska vägar.

Vilken som helst vana eller beteende som kan leda till synd och orsaka Kristus vanära, bör hellre avlägsnas, oavsett vad det kan kosta. Det som vanärar Gud kan inte vara till nytta för människor. Himmelens välsignelse kan inte följa någon som överträder rättens eviga principer. Och en synd som omhuldas är tillräcklig för att ödelägga karaktären och förföra andra. Om vi vill låta fot eller hand bli avskuren eller ett öga tas bort för att rädda kroppen från döden, med hur mycket mer allvar borde vi då inte försöka avlägsna synd som orsakar andlig död.

I den rituella tjänsten använde man salt till varje offer. Detta var i likhet med rökelseoffret en symbol för att endast Kristi rättfärdighet kan göra gudstjänsten välbehaglig för Gud. Jesus hänvisar till detta då han säger: ”Ty var människa måste saltas med eld.” ”Haven salt i eder och hållen frid inbördes.” Alla som gärna vill framställa sig som ”ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer” (Rom. 12:1) måste ta emot det frälsande saltet, Frälsarens rättfärdighet. Då blir de ”jordens salt” som hämmar det onda bland människorna liksom salt bevarar från förruttnelse. (Matt. 5:13.) Men om saltet har mist sin sälta, om det bara blivit en bekännelse till gudsfruktan utan Kristi kärlek, så har det ingen kraft till det goda. Ditt liv kan inte utöva något frälsande inflytande på världen. Din energi och skicklighet att uppbygga mitt rike, säger Jesus, är beroende av att du tar emot min Ande. Du måste bli delaktig av min nåd för att kunna bli en ”lukt från liv till liv”. Då blir det inte någon kapplöpning, ingen egenkärlek, ingen önskan om att få den högsta platsen. Du kommer att få den kärlek som inte söker sitt eget utan andras bästa.

Rikta den ångerfulle syndarens ögon på ”Guds lamm, som borttager världens synd”. (Joh. 1:29.) Då han betraktar honom blir han förvandlad. Hans fruktan vänds i glädje, hans tvivel i hopp. Tacksamheten växer fram, det förhärdade sinnet mjuknar, en våg av kärlek strömmar in i sinnet. Kristus blir i honom en källa med vatten som väller fram till evigt liv. Se på Jesus hur han som smärtornas man och förtrogen med sjukdom, arbetar för att frälsa de förlorade. Se hur han blir åsidosatt, hånad, föraktad, jagad från plats till plats till dess hans uppdrag var fullbordat. När vi ser honom i Getsemane svettas stora blodsdroppar och på korset, där han dör i ångest och smärta, kommer det egna jaget inte längre att kräva erkännande. Genom att se på Jesus kommer vi att skämmas över vår kyla, vår slöhet, vår egenrättfärdighet och egenkärlek. Vi kommer att bli villiga att bli vad som helst eller ingenting för att kunna utföra en helhjärtad tjänst för Mästaren. Vi kommer att glädja oss åt att få bära korset efter Jesus, uthärda prövningar, skam och förföljelse för hans skull.

”Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter och att icke leva oss själva till behag.” — Rom. 15:1. Ingen som tror på Kristus bör ringaktas, även om hans tro kan vara svag och hans steg osäkra som hos ett litet barn. Genom allt som ger oss företräde framför någon annan, det må vara lärdom eller utbildning, karaktärens förädlande, kristen uppfostran eller religiös erfarenhet, står vi i skuld till de mindre gynnade. Så långt det står i vår makt bör vi ge dem vår hjälp. Om vi är starka, skall vi hålla de svagas händer uppe. Härlighetens änglar som alltid ser vår himmelske Faders ansikte, gläder sig över att betjäna hans barn. Osäkra människor, som har många tvivelaktiga karaktärsdrag, ägnar de sig särskilt år. Änglar är alltid närvarande där de bäst behövs, hos dem som utkämpar den hårdaste kampen med sig själva och dem som lever i den mest nedslående omgivningen. Och i denna tjänst kommer Kristi sanna efterföljare att medverka.

Om en av dessa små blir övervunnen och gör dig någon oförrätt är det din plikt att söka hjälpa honom tillrätta igen. Vänta inte på att han tar det första steget till förlikning. ”Vad synes eder?” sade Jesus. ”Om en man har hundra får och ett av dem har kommit vilse, lämnar han icke då de nittionio på bergen och går åstad och söker det som har kommit vilse? Och händer det då, att han finner det — sannerligen säger jag eder: då gläder han sig mer över det fåret än över de nittionio, som icke hade kommit vilse. Så är det ej heller eder himmelske Faders vilja, att någon av dessa små skall gå förlorad.”

Med ödmjuk inställning och med försiktighet så att ”icke också du bliver frestad” (Gal. 6:1), skall du gå till den felande och förehålla honom det enskilt. Orsaka honom inte vanära genom att blottställa hans fel för andra och utsätt inte Kristi namn för vanära genom att sprida kännedom om synd eller förseelse hos någon som bär hans namn. Ofta måste sanningen sägas tydligt till den som felar. Han måste ledas till att inse sitt fel, innan han kan bättra sig. Men du skall inte döma eller fördöma. Försök inte att rättfärdiga dig själv. Låt all din strävan gå ut på att hjälpa honom tillrätta. Då man behandlar själens sår måste man gå varsamt fram och visa den finkänsligaste takt. Bara den kärlek som går ut ifrån honom som led på Golgata, kommer här att kunna hjälpa. Med medkännande mildhet skall du behandla den felande i medvetande om, att om din uppgift lyckas, kommer du att ”frälsa hans själ från döden” och överskyla ”en myckenhet av synder”. (Jak. 5:20.)

Men även all denna möda kan bli utan resultat. I så fall, sade Jesus, ”tag med dig ännu en eller två”. Kanske deras förenade inflytande kan ge resultat när den förstes inte räcker till. Eftersom de inte är parter eller delaktiga i svårigheterna, kommer de att ha större utsikter att handla objektivt. Detta kommer att ge deras råd större vikt hos den som har förgått sig.

Om han inte vill höra på dem, då men först då, skall saken läggas fram för de troendes hela församling. Församlingens medlemmar skall som Kristi representanter förena sig i böner i kärleksfull vädjan om att överträdaren skall kunna hjälpas tillrätta. Den helige Ande kommer att tala genom sina tjänare, när de förmanar den som har kommit på villovägar till att vända tillbaka till Gud. Inspirerad av Gud säger aposteln Paulus: ”Det är Gud, som förmanar genom oss. Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud.” — 2 Kor. 5:20. Den som förkastar

denna förenade vädjan, har brutit det band som binder honom till Kristus och har därigenom slitit sig loss från församlingens gemenskap. Från den stunden sade Jesus: ”Vare han för dig såsom en hedning och en publikan.” Men han skall inte betraktas som avskuren från Guds barmhärtighet. Han skall inte föraktas eller försummas av sina tidigare bröder, utan behandlas med mildhet och medkänsla som en av de förlorade som gått vilse och som Kristus alltjämt söker föra tillbaka in i gemenskapen.

Kristi undervisning angående behandling av de felande återupptar i detalj den lära som gavs Israel genom Moses: ”Du skall icke hava hat till din broder i ditt hjärta, men väl må du tillrättavisa din nästa, så att du icke för hans skull kommer att bära på synd.” — 3 Mos. 19:17. Det vill säga, att om någon försummar den plikt som Kristus har ålagt honom om att söka hjälpa dem tillrätta som lever i förvillelse och synd, blir han delaktig i synden. För det onda som vi kunde ha hindrat, är vi lika ansvariga som om vi själva vore skyldiga till de handlingar det gäller.

Men det är för den felande själv vi skall framhålla hans oriktiga handlingssätt. Vi skall inte göra det till föremål för kommentarer eller kritik oss emellan. Inte heller efter det att det har förts fram inför församlingen har vi rätt att nämna det för andra. Kännedom om förseelser, begångna av kristna, kommer bara att bli en källa till anstöt i den icke-kristna världen. Genom att syssla med sådana saker kan vi bara själva ta skada, eftersom det är det vi tänker på som förändrar oss. När vi försöker rätta felen hos en församlingsmedlem kommer Kristi anda att leda oss att, såvitt möjligt, skydda honom mot kritik till och med från hans egna trosfränder och hur mycket mer då mot klander fån en icke-kristen omvärld. Vi felar själva och behöver Kristi medkänsla och förlåtelse. Precis så som vi vill att Kristus skall handla mot oss ålägger han oss att handla mot varandra.

”Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen.” Vi handlar som himmelens sändebud och resultaten av vårt arbete är för evigheten. Men detta stora ansvar skall vi inte bära ensamma. Överallt där hans ord uppriktigt åtlyds, där bor Kristus. Han är närvarande inte bara i församlingens sammankomster utan varhelst hans efterföljare, oavsett var de bor, möts i hans namn, där kommer också han att vara. Och han säger: ”Om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen.”

Jesus säger: ”Min Fader i himmelen”, som om han vill påminna sina efterföljare om att samtidigt som han genom sin mänskliga natur är förenad med dem, tar del med dem i deras prövningar och har medkänsla med dem i deras svårigheter, är han genom sin gudomliga natur förenad med den Eviges tron. Storslagna försäkran! Himmelska, förnuftiga väsen förenar sig med människor i sympati och arbete för att frälsa det som var förlorat. All makt i himmelen är förenad med mänsklig förmåga för att dra människor till Kristus.

Kapitel 49 - De gröna hyddornas högtid

Tre gånger om året hade judarna ålagts att samlas i Jerusalem av religiösa skäl. Höljd i molnstoden hade Israels osynlige ledare gett anvisningar om dessa sammankomster. Under fångenskapen kunde dessa högtider inte iakttas, men när folket återvände till sitt eget land igen började man åter fira dessa minnesfester. Det var Guds plan att de årliga högtiderna skulle vända folkets tankar till honom. Men med få undantag hade folkets ledare och prästerskapet glömt att detta var avsikten med högtiderna. Han som förordnat dessa nationella sammankomster och förstod deras betydelse, fick nu bevittna deras förfall.

Lövhyddohögtiden var årets sista högtid. Det var Guds avsikt att folket vid detta tillfälle särskilt skulle tänka på hans godhet och barmhärtighet. Hela landet hade stått under hans ledning och tagit emot hans välsignelse. Dag och natt hade han varit en outtröttlig väktare. Sol och regn hade påverkat jorden att frambringa sin frukt. I dalarna och på slätterna hade skörden bärgats in. Olivträdens frukter hade plockats ned och den dyrbara oljan hade samlats i krukor. Palmen hade gett sin skörd och druvklasarna hade trampats i vinpressarna.

Lövhyddohögtiden firades i sju dagar. För att delta i denna lämnade Palestinas invånare tillsammans med många judar i andra länder sina hem och kom till Jerusalem. Från när och fjärran kom människor, bärande ett glädjetecken i händerna. Gamla och unga, rika och fattiga, alla förde med sig en tribut av tacksamhet till honom som krönt året med sitt goda och låtit sina ”spår drypa av fetma”. Allt som kunde tilltala ögat och ge uttryck för den vittfamnande glädjen hämtades från skogarna, och staden fick prägel av en vacker park.

Denna högtid var inte bara en tacksägelsefest för skörden, utan också en minnesfest som riktade tankarna på Guds beskyddande omsorg under ökenvandringen. För att påminna om ökenlivet i tält bodde israeliterna denna vecka i tält eller hyddor av gröna grenar. Dessa hade rests på gatorna, i tempelförgårdarna eller på hustaken. Kullarna och dalarna runt Jerusalem var också översållade av dessa lövhyddor och tycktes myllra av människor.

Med andliga sånger och tacksägelser firades denna fest. Strax före högtiden inföll försoningsdagen, då folket, efter att ha bekänt sina synder, förklarades stå i rätt förhållande till Gud. På så sätt bereddes väg för festens glädje.

”Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen” (Ps. 106:1), var den sång som i triumferande toner steg mot höjden, medan allt slags musik, blandad med hosiannarop, åtföljde den unisona sången. Templet var centrum för denna allmänna glädje. Här utfördes de praktfulla offerceremonierna. På båda sidor om de vita marmortrapporna som ledde upp till det heliga templet, stod leviterna och ledde sånggudstjänsten. Festdeltagarna svängde sina grenar av palmer och myrten, föll in i melodin och anslöt sig till kören. Åter fångades melodin av röster från nära håll och längre bort till dess att de omkringliggande kullarna genljöd av lovsång.

Under natten upplystes templet och dess förgårdar av facklor och ljus. Musiken, svängandet av palmgrenarna, glada hosiannarop, den stora tillströmningen av människor, över vilka ljuset

strömmade ned från hängande lampor, processionen av präster och de praktfulla ceremonierna, allt bidrog till att skapa ett skådespel som gjorde intryck på åskådarna. Men den ceremoni som framkallade den varmaste glädjeyttringen och gjorde det djupaste intrycket var den som utfördes till minne av en händelse under ökenvandringen. Tidigt i daggryningen lät prästerna en lång genomträngande trumpetstöt ljuda från sina silvertrumpeter. Svarstoner från andra trumpeter och folkets glada rop från lövhyddorna genljöd runt berg och dalar som ett välkommen till dagen. Därpå fyllde prästen en kruka med vatten ur bäcken Kidron. Medan trumpeterna ljöd, lyfte han krukan högt över sitt huvud och gick sakta och högtidligt uppför de breda trapporna till templet i takt med musiken och sjöng under tiden: ”Våra fötter fingo träda in i dina portar, Jerusalem.” — Ps. 122:2.

Han bar krukan till altaret som stod mitt på prästernas förgård. Här fanns två med hål försedda silverstålar med en präst stående vid var och en av dem. Krukan med vattnet hälldes i den ena stålen och en kruka med vin i den andra och innehållet i båda flöt ned i ett rör som stod i förbindelse med bäcken Kidron och fördes sedan ut i Döda Havet. Denna ceremoni med det helgade vattnet representerade den ström som på Guds befallning sprang fram ur klippan för att släcka Israels barns törst. Sedan brusade de jublande tonerna fram: ”Herren, Herren är min starkhet och min lovsång.” ”I skolen ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor.” — Jes. 12:2, 3.

När Josefs söner gjorde förberedelse för att bevista lövhyddohögtiden, såg de att Jesus inte företog sig något som tydde på att han själv tänkte gå dit. Med bekymmer iakttog de honom. Sedan undret vid Betesda hade han inte besökt någon av de större högtiderna. För att undvika meningslösa tvister med ledarna i Jerusalem hade han förlagt sitt arbete till Galiléen. Hans skenbara likgiltighet för de stora religiösa sammankomsterna och den fientlighet som fariséerna och de skriftlärde visade, var en orsak till förvirring och undran bland människorna omkring honom och även för hans apostlar och släktingar. I sin undervisning hade han betonat de välsignelser lydnaden för Guds lag medför. Ändå tycktes han vara likgiltig för den gudstjänst som Gud förordnat.

Han umgicks med tulltjänstemän och andra illa sedda personer, han ringaktade de äldstes stadgar och han visade sig fri att åsidosätta de traditionella reglerna för sabbatsfirandet. Allt detta tycktes sätta honom i harnesk mot de religiösa ledarna och förorsakade mycken undran. Hans bröder menade att det var ett misstag att visa kallsinnighet mot nationens stora och lärda män. De hade för sig att dessa män måste ha rätt och att Jesus råkat på avvägar, då han ställde sig i opposition mot dem. Men de hade sett hans klanderfria liv. Fastän de inte räknade sig till hans efterföljare hade de tagit djupt intryck av hans arbete. Hans popularitet i Galiléen hade tillfredsställt deras ärelystnad. De hoppades alltjämt att han skulle ge ett bevis på sin makt, som skulle förmå fariséerna att inse att han var den han utgav sig för att vara. Tänk om han nu ändå var Messias, Israels furste! De omhuldade denna tanke med stolt tillfredsställelse.

Så angelägna var de om detta, att de försökte övertala Jesus att resa till Jerusalem. ”Begiv dig härifrån”, sade de, ”och gå till Judéen, så att också dina lärjungar få se de gärningar som du gör.

Ty ingen som vill vara känd bland människor utför sitt verk i hemlighet. Då du nu gör sådana gärningar, så träd öppet fram för världen.” Brödernas ord ”då du gör sådana gärningar”, var ett uttryck för tvivel och otro. De tillskrev honom feghet och svaghet. Eftersom han visste att han var Messias, varför då denna egendomliga tillbakadragenhet och brist på handlingskraft? Om han verkligen ägde sådan makt, varför då inte frimodigt gå till Jerusalem och kräva erkännande av sina rättigheter? Varför inte utföra de underbara gärningarna i Jerusalem som det berättades om i Galiléen? Göm dig inte undan i de isolerade landsändarna, sade de, där du utför dina mäktiga underverk till nytta för okunniga bönder och fiskare. Visa dig i huvudstaden, vinn prästernas och rådsherrarnas stöd och samla nationen för att upprätta det nya riket! Jesu bröder gav i sin argumentering uttryck för egoistiska bevekelsegrunder som man så ofta finner hos människor som gärna vill synas. Detta är den anda som regerar i världen. De blev förargade över att Jesus, i stället för att söka en världslig tron, hade förklarat om sig själv att han var Livets Bröd. De blev djupt besvikna, då så många av hans efterföljare lämnade honom. Själva vände de sig bort ifrån honom för att undvika det kors det skulle ha inneburit att medge det som hans arbete avslöjade: att han var sänd av Gud.

Då sade Jesus till dem: ”Min tid är ännu icke kommen, men för eder är tiden alltid läglig. Världen kan icke hata eder, men mig hatar hon, eftersom jag vittnar om henne, att hennes gärningar äro onda. Gån I upp till högtiden; jag är icke stadd på väg upp till denna högtid, ty min tid är ännu icke fullbordad! Detta sade han till dem och stannade så kvar i Galiléen.” Hans bröder hade talat med auktoritet till honom och sagt hur han skulle handla. Han riktade deras förebråelser tillbaka mot dem och ställde dem i klass med världen och inte med hans självuppoffrande efterföljare. ”Världen kan icke hata eder”, sade han, ”men mig hatar hon, eftersom jag vittnar om henne, att hennes gärningar äro onda.” Världen hatar inte dem som har dess anda. Den älskar dem som sina egna.

För Jesus var världen inte en plats för sorglöshet och självförhärligande. Han avvaktade inte tillfället att rycka dess makt och härlighet till sig. Den hade ingen sådan lön i beredskap åt honom. Världen var den plats till vilken Fadern sänt honom. Han hade blivit given för att världen skulle få liv och för att förverkliga den stora frälsningsplanen. Han skulle fullfölja sitt uppdrag för det fallna människosläktet. Men han skulle inte visa övermod, inte kasta sig i fara och inte påskynda något avgörande. Varje del av hans uppdrag hade sin bestämda tid. Han måste tåligt vänta. Han visste att han skulle bli utsatt för världens hat. Han visste att hans arbete skulle sluta med döden, men att i förtid blottställa sig inför den skulle inte överensstämma med Faderns vilja.

Från Jerusalem hade ryktet om Jesu underverk spritt sig till alla de platser dit judarna hade förskingrats. Fastän Jesus under många månader hade varit frånvarande från högtiderna hade intresset för honom inte avtagit. Många hade kommit från olika delar av världen till lövhyddohögtiden i hopp om att få se honom. I början av högtiden frågade många efter honom. Fariséerna och rådsherrarna väntade på honom för att få ett tillfälle att döma honom. De frågade ivrigt: ”Var är han?” Men ingen visste det. Tanken på honom behärskade alla. Av rädsla för

prästerna och rådsherrarna vågade ingen erkänna honom som Messias, men överallt diskuterade man stillsamt, men ändå allvarligt, om honom. Många försvarade honom som Guds utsände, medan andra fördömde honom som en folkförförare.

Under tiden hade Jesus helt stilla anlänt till Jerusalem. Han hade valt en sällan använd färdväg för att undvika de resande som från alla håll var på väg till staden. Om han hade anslutit sig till något av de sällskap som var på väg till högtiden, skulle han ha tilldragit sig människoskarornas uppmärksamhet vid sin ankomst till staden. En folkdemonstration till förmån för honom skulle ha uppeggat myndigheterna emot honom. Det var för att undvika detta som han valde att göra resan ensam.

Mitt under festen, när upphetsningen kring hans namn stod på sin höjdpunkt, kom han vandrande in på templets förgård mitt i den församlade folkskaran. På grund av att han uteblivit hade man sagt att han inte vågade visa sig inom prästernas och rådsherrarnas maktområde. Nu blev alla häpna över att han hade kommit. Allas röster dämpades. Alla förundrade sig över den värdighet och det mod som präglade hans framträdande mitt ibland de mäktiga fiender som törstade efter hans liv.

Så stod han där som medelpunkt för den stora folkmassans uppmärksamhet och talade till dem som ingen tidigare hade gjort. Hans ord avslöjade en kunskap om Israels lagar och förordningar, om offertjänsten och profeternas skrifter, som långt överträffade prästernas och de skriftlärdes. Han bröt ned formalismens och traditionens barriärer. Framtida händelser låg öppna för hans blick. Likt en som såg den Osynlige talade han om det jordiska och det himmelska, om det mänskliga och det gudomliga med absolut auktoritet. Hans ord var klara och överbevisande. Också här, liksom i Kapernaum, greps folket av förundran över hans lära: ”Ty han talade med makt och myndighet.” — Luk. 4:32. På flera olika sätt framställde han för sina åhörare den olycka som skulle drabba alla som förkastade de välsignelser som han kommit för att meddela. Han hade gett dem varje möjligt bevis på att han hade utgått ifrån Gud och gjort allt som överhuvud taget var möjligt att göra för att förmå dem att ångra sig. Han ville inte bli förkastad och mördad av sin egen nation om han kunde rädda dem från att göra sig skyldiga till en sådan handling.

Alla förundrade sig över hans kunskap om lagen och profeterna. Frågan gick från man till man: ”Varifrån har denne sin lärdom, han som icke har fått undervisning?” Ingen ansågs vara kvalificerad som religionslärare som inte hade studerat i de skriftlärdes skolor. Om både Jesus och Johannes Döparen hade man sagt att de var olärda, eftersom de inte hade fått denna utbildning. De som hörde dem blev förvånade över deras kunskap i Skrifterna, då de inte ”fått undervisning”. Av människor hade de visserligen inte fått någon kunskap, men himmelens Gud var deras lärare och av honom hade de fått den högsta form av visdom.

Då Jesus talade i templets förgård, lyssnade folket som förtrollade. Även de som var mest förbittrade i sitt hat mot honom, stod maktlösa och kunde inte göra honom något om. För ögonblicket var alla andra intressen glömda.

Dag efter dag undervisade han folket ända till ”den sista dagen i högtiden”. På morgonen denna dag kände festdeltagarna sig trötta efter de många högtidsdagarna. Plötsligt höjde Jesus sin röst och orden genljöd genom templets förgårdar: ”Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger.” Folkets tillstånd gjorde denna vädjan mycket verkningsfull. De hade deltagit i en lång rad av ceremonier och festligheter. De hade bländats av ljus och färger och lyssnat till den praktfullaste musik, men det fanns ingenting i alla dessa ceremonier som kunde tillfredsställa deras andliga behov, ingenting som kunde släcka deras törst efter det som inte förgås. Jesus inbjöd dem att komma och dricka av livets vatten, vilket i dem skulle bli ”en källa vars vatten springer upp med evigt liv”.

Prästerna hade på morgonen utfört den ceremoni med vilken man firade minnet av klippan som blev slagen i öknen. Den klippan var en symbol på honom, som genom sin död skulle få levande frälsningsströmmar att välla fram för alla törstande människor. Jesu undervisning var livets vatten. Här mitt i den församlade folkskaran, erbjöd han sig att bli slagen, för att livets vatten skulle flöda för världen. Genom att slå Jesus trodde Satan sig kunna tillintetgöra livets furste, men från den slagna klippan flödade levande vatten. När Jesus talade till folket på detta sätt, kände de en egendomlig, respektfylld fruktan och många var färdiga att ropa som kvinnan i Samarien: ”Giv mig det vattnet, så att jag icke mer behöver törsta.” — Joh. 4:15.

Jesus känner vårt andliga behov. Prakt, rikedom och ära kan inte tillfredsställa det. ”Om någon törstar, så komme han till mig och dricke.” Rika, fattiga, upphöjda, undertryckta, alla är lika välkomna. Han lovar att befria de undertryckta, att trösta de sörjande och att ge de modfällda nytt hopp. Många av dem som lyssnade till Jesus sörjde över grusade förhoppningar. Många bar på hemliga sorger, många sökte tillfredsställa sin rastlösa längtan med materiella tillgångar och berömmelse, men när de vunnit allt detta fann de att de arbetat bara för att finna en uttorkad brunn, där de inte kunde släcka sin törst. Mitt i dessa glada festsceners glans stod de otillfredsställda och sorgsna. Det plötsliga ropet ”om någon törstar” väckte dem ur deras dystra betraktelser. Och då de lyssnade till de ord som följde, tändes ett nytt hopp i deras trötta sinnen. Den helige Ande klargjorde symbolen för dem, tills de däri såg ett erbjudande om den oskattbara frälsningens gåva.

Jesu rop till de törstande ljuder än idag och det vädjar till oss med än större kraft än till dem som hörde det i templet på den sista dagen i högtiden. Källan är öppen för alla. Denna uppfriskande dryck av evigt liv erbjuds dem som är trötta och uppgivna. Jesus ropar ännu: ”Om någon törstar, så komme han till mig och dricke!” ”Den som törstar, han komme; ja, den som vill, han tage livets vatten för intet.” ”Den som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bliva i honom en källa, vars vatten springer upp med evigt liv.” — Upp. 22:17; Joh. 4:14.

Kapitel 50 - Spioneri och intriger

Under hela den tid Jesus vistades i Jerusalem skuggades han av spioner. Dag efter dag försökte man på nya sätt att tysta ned honom. Prästerna och rådsherrarna iakttog honom för att finna ett tillfälle att lägga försåt för honom. De lade planer för att stoppa honom med våld. Men det var inte allt. De ville också förödmjuka denne galileiske lärare inför folket.

Första dagen han var med vid högtiden kom rådsherrarna till honom och krävde att få veta vilken befogenhet han hade att undervisa. De ville avleda intresset från honom själv till frågan om hans rättighet att undervisa. På detta sätt ville de rikta uppmärksamheten på sin egen betydelse och auktoritet.

”Min lära är icke min”, sade Jesus, ”utan hans som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är av Gud, eller om jag talar av mig själv.” — Joh. 7:16, 17. Jesus bemötte inte dessa kritikers fråga genom att besvara kritiken, utan genom att avslöja vitala sanningar om människans frälsning. Uppfattandet och uppskattandet av frälsningens budskap, sade han, berodde mindre på intellektet än på den andliga inställningen. Frälsningen måste tas emot på ett andligt sätt, så att den kräver viljans underkastande. Om frälsningens budskap endast tas emot på ett förnuftsmässigt sätt, skulle stoltheten inte lägga några hinder i vägen för att det tas emot. Det är emellertid genom nådens verk i sinnet som vi skall ta emot frälsningen. Den utsträckning i vilken vi kan ta emot den beror på, i vilken utsträckning vi överger varje synd som Guds Ande uppenbarar.

En människas förmåner att få kunskap om frälsningen kommer, hurgoda dessa än kan vara, att visa sig vara till liten nytta, om hon inte öppnar sitt sinne för att ta emot frälsningens budskap. Detta skall då också följas av att hon samvetsgrant överger varje vana eller beteende som står i strid med dess principer. För dem som så överlämnar sig åt Gud och som hyser en ärlig önskan om att få lära känna hans vilja och att också göra den, kommer evangelii budskap att uppenbara sig som en Guds kraft till deras frälsning. De kommer då också att kunna skilja mellan en person som talar för Gud och en som bara talar för sig själv. Fariséerna hade inte underordnat sin vilja under Guds vilja. De sökte inte efter att vinna kunskap om frälsningen utan efter att finna ursäkter för att undvika den. Jesus visade att detta var orsaken till att de inte förstod hans undervisning.

Nu ställde han dem inför ett prov som skulle avgöra om en lärare är en sann förkunnare eller en bedragare: ”Den som talar av sig själv, han söker sin egen ära; men den som söker dens ära, som har sänt honom, han är sannfärdig, och orättfärdighet finnes icke i honom.” — Joh. 7:18. Den som söker sin egen ära talar bara av sig själv. Självupphöjelsens anda förråder sitt ursprung. Jesus sökte Guds ära. Han talade Guds ord. Detta var beviset på hans auktoritet som sanningens förkunnare.

Jesus gav också de skriftlärde ett bevis på sitt gudomliga ursprung genom att läsa deras tankar. Ända sedan underverket vid Betesda hade de lagt planer för att bringa honom om livet. Därigenom bröt de den lag vars försvarare de gjorde anspråk på att vara. ”Har icke Moses givit

eder lagen?" frågade han. "Och likväl fullgör ingen av eder lagen. Varför stån I efter att döda mig?"

Liksom i blixtbelysning uppenbarade dessa ord för de skriftlärde att de stod på undergångens brant, färdiga att störta ned. För ett ögonblick fylldes de av skräck. De insåg att de stod i strid med en oändlig makt. Men de ville inte bli varnade. För att behålla sitt inflytande över folket måste deras mordiska avsikter döljas. De väjde undan tör Jesu fråga och utropade: "Du är besatt av en ond ande. Vem står efter att döda dig?" Därigenom lät de påskina att Jesu storslagna arbete hade det ondas furste till upphovsman.

Jesus fäste inte något avseende vid deras lömska antydan. Han fortsatte att bevisa, att hans underverk vid Betesda stod i harmoni med sabbatens helgd och att det kunde försvaras genom den tolkning judarna själva gett lagen. Han sade: "Moses har givit eder omskärelsen . . . och så omskären I människor också på en sabbat." Enligt lagen måste varje pojke omskäras på den åttonde dagen. Skulle den utsatta tiden infalla på sabbaten måste handlingen utföras. Hur mycket mer måste det då inte stå i samklang med lagen att göra "en människa hel och hållen frisk"! Han gav dem denna varning: "Dömen icke efter skenet, utan dömen en rätt dom."

Rådsherrarna var avväpnade. Många av folket ropade: "Är det icke denne, som de stå efter att döda? Och ändå får han tala fritt, utan att de säga något till honom. Hava då rådsherrarna verkligen blivit förvissade om att denne är Messias?"

Många av dem som lyssnade till Jesus och som bodde i Jerusalem kände till rådsherrarnas intriger emot honom. De kände sig nu dragna till honom med oemotståndlig makt. De blev mer och mer överbevisade om att han var Guds Son. Men Satan stod färdig att ingjuta tvivel hos dem. Vägen var redan beredd genom deras egna föreställningar om Messias och hans ankomst. Det var en allmänt utbredd tro att Jesus skulle födas i Betlehem, men att han efter en tid skulle försvinna, och vid hans andra ankomst skulle ingen veta varifrån han kom. Der var många som hävdade att Messias inte skulle stå i något naturligt släktskap med människorna. Eftersom Jesus från Nasaret inte uppfyllde den allmänna uppfattningen bland folket om Messias' härlighet, var det många som lät sig förledas av tanken: "Dock, denne känna vi och vi veta, varifrån han är; men när Messias kommer, känner ingen varifrån han är."

Under det att de vacklade mellan tvivel och tro läste Jesus deras tankar och svarade dem: "Javäl, I kännen mig, och I veten, varifrån jag är. Likväl har jag icke kommit av mig själv, men han som har sänt mig är en som verkligen har myndighet att sända, han som I icke kännen." De påstod att de kände till Jesu härkomst, men de saknade all kännedom därom. Om de hade levt i överensstämmelse med Guds vilja så skulle de ha känt igen hans Son, när han nu uppenbarade sig för dem.

Åhörarna kunde inte undgå att förstå Jesu ord. De var ett tydligt upprepande av de anspråk som han inför Sanhedrin hade gjort många månader tidigare, då han förklarade sig vara Guds Son. Liksom rådsherrarna vid det tillfället försökte få honom dömd till döden, sökte de nu gripa

honom. De hindrades emellertid av en osynlig makt som satte en gräns för deras raseri genom att säga till dem: ”Härintill skall du komma, men ej vidare.”

Bland folket fanns det många som trodde på honom. De sade: ”Icke skall väl Messias, när han kommer, göra flera tecken, än denne har gjort?” De ledande bland fariséerna, som ängsligt avvaktade händelsernas utveckling, lyssnade till de uttryck för sympati som hördes bland folket. De skyndade tillbaka till översteprästerna för att lägga planer att beröva honom friheten. De sökte emellertid efter ett tillfälle att fängsla honom, då han var ensam, eftersom de inte vågade gripa honom i folkets närvaro. Åter visade Jesus att han kunde läsa deras tankar: ”Ännu en liten tid är jag hos eder, sedan går jag bort till honom som har sänt mig. I skolen då söka efter mig, men I skolen icke finna mig, och där jag är, dit kunnen I icke komma.” Snart skulle han finna en tillflykt undan deras hat och vrede. Han skulle återvända till sin Fader och åter bli föremål för änglarnas tillbedjan, och dit kunde hans mördare aldrig komma.

Hånfullt frågade de skriftlärde: ”Vart tänker denne gå, eftersom vi icke skola kunna finna honom? Månne han tänker gå till dem som bo kringspridda bland grekerna? Tänker han då undervisa grekerna?” Föga anade dessa häcklare att de genom sina hånfulla ord gav en bild av Kristi uppdrag. Hela dagen hade han utsträckt sina händer till ett ohörsamt och motsträvigt folk. Ändå skulle han låta sig finnas av dem som inte sökte honom. Han skulle bli uppenbar för dem som inte frågade efter honom. (Rom. 10:20, 21.)

Många som var överbevisade om att Jesus var Guds Son lät sig förledas av prästernas och rabbinernas felaktiga argumentering. Dessa lärare hade framgångsrikt återgett profetiorna om Messias, att han skulle vara deras ”konung på Sions berg och i Jerusalem, och hans äldste skola skåda härlighet”. (Jes. 24:23.) ”Må han härska från hav till hav och från floden intill jordens ändar.” — Ps. 72:8. Därefter gjorde de hånfulla jämförelser mellan den härlighet som här skildrades och Jesu anspråkslösa uppträdande. Själva orden i profetian förvrängdes på ett sådant sätt, att de gav stöd åt villfarelsen. Hade folket i uppriktighet själva studerat Skrifterna, skulle de inte ha blivit ledda på villospår. Det sextioförsta kapitlet hos Jesaja vittnar om att Jesus skulle utföra just det arbete som han utförde. Det femtiotredje kapitlet visar att han skulle bli förkastad och få lida i världen och kapitel femtionio beskriver prästernas och rabbinernas karaktär.

Gud tvingar inte människorna att avstå från sin vantro. Framför dem ligger ljus och mörker, sanning och villfarelse. Det är deras sak att avgöra vilket de vill ta emot. Vi har utrustats med förmåga att skilja mellan rätt och orätt. Guds avsikt är att vi inte skall bestämma oss på grund av övertalning utan på grund av sakskäl genom att vi omsorgsfullt jämför Bibeltext med Bibeltext. Hade judarna kunnat höja sig över sina fördomar och jämfört de skrivna profetiorna med det som utmärkte Jesu arbete och liv, skulle de ha funnit full överensstämmelse mellan profetiorna och deras uppfyllelse i den anspråkslöse galiléns liv och gärning.

Många blir idag förförda på samma sätt som judarna. Religiösa lärare läser Bibeln i ljuset av sin egen uppfattning och enligt traditionerna, men folket studerar själva inte Bibeln, bedömer

själva inte vad som är sanning och litar inte på sitt eget omdöme utan överlåter sitt andliga liv i sina ledares händer. Förkunnande av och undervisning i Bibeln är ett av de medel som Gud har anvisat för evangelii utbredande, men vi måste pröva varje människas undervisning med Bibeln. Var och en som studerar Bibeln under bön och med önskan att lära känna dess undervisning, kommer att få gudomlig upplysning. Han kommer att förstå Bibeln. ”Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är från Gud.” — Joh. 7:17.

På sista dagen i högtiden sände prästerna och rådsherrarna ut rättstjänare för att gripa Jesus, men de återvände med oförrättat ärende. ”Varför haven I icke fört honom hit?” frågade de med vrede. Med ett högst allvarligt ansiktsuttryck svarade de: ”Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar.”

Hur förhärdade de än var, påverkades de av Jesu ord. Medan han talade i templets förgård hade rättstjänarna dröjt sig kvar i hans närhet för att få någon anledning att gripa honom. Men medan de lyssnade, glömde de varför de kommit dit. De lyssnade som hypnotiserade. Jesus uppenbarade sig för dem. De såg vad prästerna och rådsherrarna inte ville se, det mänskliga genomstrålat av gudomlig härlighet. De återvände, så fyllda av denna tanke, så gripna av hans ord att de på frågan: ”Varför haven I icke fört honom hit?” bara kunde svara: ”Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar.”

Då prästerna och rådsherrarna första gången kom till Jesus hade de känt sig övertygade på samma sätt. De var då djupt rörda och tanken tvingade sig på dem: ”Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar.” Men de hade undertryckt den helige Andes överbevisning. Nu var de förargade över att rättstjänarna kommit under denne hatade galilés inflytande. De utropade: ”Haven nu också I blivit förvillade? Har då någon av rådsherrarna trott på honom? Eller någon av fariséerna? Nej, men detta folk, sam icke känner lagen, det är förbannat.”

De för vilka sanningens budskap förkunnas, frågar sällan: ”Är det sant?” utan ”Vem är det som förkunnar det?” Skaror av människor värdesätter budskapet efter antalet av dem som tar emot det. Frågan är alltjämt: ”Har någon av de lärda männen eller de religiösa ledarna trott på det?” Människor ställer sig inte välvilliga till verklig gudsfruktan nu mer än på Jesu tid. De söker alltjämt efter jordiska fördelar men försummar de eviga rikedomarna. Det är inte något bevis mot den bibliska sanningen att något större antal människor inte står färdiga att godkänna den eller att den inte tas emot av världens stora män eller ens av de religiösa ledarna.

Åter började prästerna och rådsherrarna lägga planer för att gripa honom. De framhöll, att om han finge behålla friheten längre, skulle han dra folket bort från deras lagligt tillsatta ledare. Den enda tillförlitliga åtgärden vore att utan dröjsmål tysta ned honom. När diskussionen pågick som livligast hejdades de plötsligt. Nikodemus frågade: ”Icke dömer väl vår lag någon, utan att man först har förhört honom och utrönt, vad han förehar?”

Nikodemus’ ord träffade deras samveten och följdes av tystnad. De kunde inte döma en man ohörd. Men det var inte enda orsaken till att de övermodiga rådsherrarna förblev tysta medan de stirrade på den som vågade tala för rättvisans sak. De häpnade och förargade sig över att en i

deras egen krets hade tagit så djupt intryck av Jesus att han uppträdde till hans försvar. När de hämtat sig från sin förvåning, svarade de Nikodemus med bitande sarkasm: ”Kanske också du är från Galiléen? Rannsaka, så skall du finna, att ingen profet kommer från Galiléen.”

Protesten resulterade ändå i att rådets förhandlingar avbröts. Rådsherrarna kunde inte fullfölja sin avsikt att döma Jesus utan att förhöra honom. För ögonblicket var de slagna. De gick hem var och en till sitt. Och Jesus gick ut till Oljeberget. Från spänningen och förvirringen i staden, från de ivriga folkskarorna och de förrädiska rådsherrarna, vände Jesus sig bort och gick ut i stillheten i olivlundarna där han kunde vara ensam med Gud. Men tidigt på morgonen vände han tillbaka till templet. Då folket samlade sig kring honom, satte han sig ned och undervisade dem.

Han blev snart avbruten. En grupp fariséer och skriftlärde närmade sig honom och släpade med sig en skräckslagen kvinna, som de med hårda och ivriga röster anklagade för brott mot det sjunde budet. Då de knuffat fram henne till Jesus, sade de med låtsad vördnad: ”Mästare, denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott. Nu bjuder Moses i lagen, att sådana skola stenas. Vad säger du?”

Denna hycklade vördnad avslöjade ett medvetet försök att snärja honom. De hade gripit detta tillfälle att försäkra sig om hans fördömande. De menade att hur han än bedömde saken, skulle de finna en orsak att anklaga honom. Om han frikände kvinnan, kunde han beskyllas för att ha föraktat Mose lag. Förklarade han henne skyldig till döden, kunde han anklagas inför romarna som en som tillskrev sig själv en myndighet som bara tillkom dem.

Jesus betraktade scenen ett ögonblick, det darrande offret i sin vanära, rådsherrarnas hårda ansikten som inte bar minsta spår av medkänsla. Hans rena, fläckfria själ ryggade tillbaka inför denna syn. Han förstod mycket väl avsikten med att detta fall tvingades på honom. Han läste deras tankar. Han kände var och en av de närvarandes karaktär och livshistoria. Dessa som menade sig vara rättvisans väktare, hade själva förlett sitt offer till synd för att de skulle kunna gillra en fälla för Jesus. Han visade inte något tecken till att han hört deras fråga, utan böjde sig ned och fäste sina ögon på marken framför sig och började skriva i sanden.

Otåliga över hans tveksamhet och hans synbara likgiltighet drog sig anklagarna närmare för att tvinga till sig hans uppmärksamhet. Men då de följde Jesu blick, och såg ned på marken vid hans fötter, förändrades deras ansikten. Framför sig såg de där sitt eget livs hemliga synder nedskrivna. Folket som märkte den plötsliga förändringen i deras ansiktsuttryck, trängde sig fram för att se vad det var som de betraktade med sådan förvåning och blygsel.

Trots att de alltid hävdade sin vördnad för lagen åsidosatte dessa skriftlärde dess bestämmelse, då de förde sak mot denna kvinna. Det var den äkta mannens plikt att överlämna henne åt rättvisan och de skyldiga parterna skulle straffas lika. Anklagarnas handlingssätt var alltigenom olagligt. Jesus mötte dem ändå på deras egen mark. Lagen föreskrev, att om någon dömts till att stenas skulle vittnena i målet kasta den första stenen. Han reste sig nu, fäste

blicken på de sammansvurna och sade: ”Den av eder, som är utan synd, han kaste första stenen på henne.” Sedan böjde han sig åter ned och skrev på marken.

Jesus hade inte åsidosatt den lag som gavs av Moses, inte heller hade han överträtt Roms lagar. Anklagarna hade lidit nederlag. Nu när deras täckmantel av förment vördnad hade slitits av dem, stod de skyldiga och dömda i den oändliga renhetens närvaro. De var rädda att deras livs dolda synder skulle avslöjas inför folket. Och en efter en smög de sig iväg med böjda huvuden och sänkt blick och lämnade kvar sitt offer hos den medkännande Frälsaren.

Jesus reste sig, såg på kvinnan och sade: ”Var äro de andra? Har ingen dömt dig?” Hon svarade: ”Herre, ingen.” Då sade han till henne: ”Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke härefter.” Kvinnan hade stått framför Jesus darrande av fruktan. Hans ord: ”Den som är utan synd, han kaste första stenen på henne”, hade nått henne som en dödsdom. Hon vågade inte lyfta sin blick mot Frälsarens ansikte utan väntade under tystnad på sin dom. Med häpnad såg hon sina åklagare avlägsna sig utan ett ord och under tydlig förvirring. Så hörde hon plötsligt dessa hoppfulla ord: ”Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke härefter.” Hon blev djupt rörd och kastade sig för Jesu fötter och gav snyftande uttryck åt sin tacksamma kärlek och bekände under bittra tårar sina synder.

Detta var för henne början till ett nytt liv. Ett liv i renhet och frid, som helgades till tjänst åt Gud. Denna ångerfulla kvinna blev en av Jesu mest trofasta efterföljare. Med självuppoffrande kärlek och hängivenhet återgäldade hon hans förlåtande barmhärtighet.

Genom att förlåta denna kvinna och uppmuntra henne att leva ett bättre liv, framstrålar Jesu väsen i skönheten av en fullkomlig rättfärdighet. Fastän han inte ursäktar synden och inte heller förringar skuldkänslan, försöker han att frälsa och inte att fördöma. Världen hade för denna förledda kvinna endast hån och förakt, men Jesus talar tröst och hopp till henne. Den syndfrie känner medlidande med synderskans svaghet och räcker henne en hjälpande hand. Medan de hycklande fariséerna fördömer henne, säger Jesus: ”Gå, och synda icke härefter.”

Den som med bortvänd blick går bort ifrån de felande och överlämnar åt dem själva att obehindrat fortsätta på den väg som för nedåt, är inte Kristi efterföljare. De som är ivriga att anklaga andra och nitiska att ställa dem inför rätta är i sitt eget liv ofta mer skyldiga än de. Människorna hatar syndaren, men de älskar synden. Jesus hatar synden, men han älskar syndaren. Detta är den anda som skall besjäla alla som efterföljer honom. Kristi kärlek är sen till att klandra, snabb att upptäcka ånger, snar till att förlåta och till att uppmuntra och leda vandraren in på helgelsens väg och hjälpa honom att vandra på den.

Kapitel 51- Och ljuset lyste

”Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus.” Då Jesus sade detta befann han sig i den tempelförgård som hade särskild anknytning till lövhyddohögtiden. I mitten av denna förgård stod två höga master som uppbar stora lamphållare. Efter kvällsoffret tändes alla dessa lampor och kastade sitt ljus över Jerusalem. Denna ceremoni var en påminnelse om eldstoden som vägledde Israel i öknen. Den betraktades också som en symbol på Messias’ ankomst. Då lamporna tändes på kvällen var denna förgård skådeplatsen för många glädjeyttringar. Gråhåriga män, prästerna i templet och folkets rådsherrar tog del i de festliga danserna till musik från instrument och leviternas psalmsång.

Genom att på detta sätt låta lampornas ljus lysa över Jerusalem gav folket uttryck för sin förhoppning om att Messias vid sin ankomst skulle låta sitt ljus lysa över Israel. Men för Jesus hade denna scen en vidare betydelse. Liksom de strålande lamporna i templet upplyste allt omkring sig, upplyser Jesus, som är källan till andligt ljus, världens mörker. Ändå var denna symbol ofullkomlig. Det stora ljus som hans egen hand hade satt på himlen hade varit en riktigare framställning av härligheten i hans uppdrag.

Det var morgon. Solen hade just gått upp över Oljeberget och med bländande klarhet föll dess strålar på marmorpalatsen och belyste guldet i templets väggar, då Jesus pekade på detta och sade: ”Jag är världens ljus.”

Hos dem som hade lyssnat till dessa ord gav de långt därefter återljud i denna upphöjda Bibeltext: ”I det var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed. Det sanna ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu komma i världen.” — Joh. 1:4, 5, 9. Och då Petrus långt efter det att Jesus hade uppfarit till himmelen, skrev, under den gudomlige Andens ingivelse, erinrade också han sig den symbol som Jesus hade använt: ”Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan.” — 2 Petr. 1:19.

När Gud uppenbarade sig för sitt folk hade ljuset alltid varit symbolen på hans närvaro. Genom det skapande Ordet i begynnelsen hade ljuset lyst ut i mörkret. Ljuset hade varit dolt i molnskyn om dagen och lyst från eldskyn om natten och lett Israels väldiga skaror. Ljuset flammade med skräckinjagande glans omkring Herren på Sinai Berg. Ljus vilade över nådastolen i tabernaklet. Ljus fyllde Salomos tempel då detta invigdes. Ljus lyste över höjderna kring Betlehem då änglarna förkunnade återlösningens budskap för de vakande herdarna.

Gud är ljus. I orden: ”Jag är världens ljus”, hävdade Jesus sin gemenskap och enhet med Gud och sitt släktskap med hela den mänskliga familjen. Det var han som i begynnelsen sade: ”Ljus skall lysa fram ur mörkret” (2 Kor. 4:6), han är solens, månens och stjärnornas ljus. Han var det andliga ljus som i symbol, i förebild och i profetia hade lyst över Israel. Men det var inte bara åt

judafolket som ljuset gavs. Liksom solstrålarna tränger igenom till jordens avlägsnaste trakter skulle rättfärdighetens sol lysa över alla människor.

Han var ”det sanna ljuset, det som lyser över alla människor” som hade kommit till världen. Världen hade haft sina stora lärare, människor med gigantisk intelligens, stora forskare, människor vilkas uttalanden har stimulerat tanken och öppnat omätliga kunskapsområden. Dessa människor har hedrats som sitt släktes och sin generations vägledare och välgörare. Men det finns EN som står högre än alla dessa. ”Åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn.” ”Ingen har någonsin sett Gud; den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har kungjort vad Gud är.” — Joh. 1:12,18. Vi kan följa raden av världens stora män så långt tillbaka som mänskliga berättelser når, men Ljuset fanns före dem. Liksom månen och planeterna i solsystemet lyser av det ljus som återkastas från solen, återspeglar världens stora tänkare, så vitt som deras undervisning är sann, strålarna från rättfärdighetens sol. Varje tankens pärla, varje skymt av intelligens kommer från honom som är världens ljus. I våra dagar hör vi mycket om ”en högre utbildning”. Den sanna ”högre utbildningen” är den som meddelats av honom i vilken ”visdomens och kunskapens alla skatter är fördolda”. ”I det var liv, och livet var människornas ljus.” — Kol. 2:3; Joh. 1:4. ”Den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret”, sade Jesus, ”utan skall hava livets ljus.”

I dessa ord: ”Jag är världens ljus”, förklarade sig Jesus vara Messias. I det tempel där Jesus nu undervisade, hade den åldrande Simeon omtalat honom som det ”ljus som skall uppenbaras för hedningarna och en härlighet som skall givas åt ditt folk Israel”. (Luk. 2:32.) Med dessa ord tillämpade Simeon här på Jesus en profetia som alla i Israel kände till. Genom profeten Jesaja hade den helige Ande sagt: ”Det är för litet för dig, då du är min tjänare, att allenast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel; jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att min frälsning må nå till jordens ända.” — Jes. 49:6. Det var en allmän uppfattning att denna profetia talade om Messias, och då Jesus sade: ”Jag är världens ljus”, kunde folket inte undgå att känna igen hans anspråk på att vara den utlovade.

Fariséerna och rådsherrarna betraktade detta som en arrogant förmätenhet. Att en människa lik dem själva skulle komma med sådana anspråk kunde de inre finna sig i. I det att de låtsades som om de inte fäste något avseende vid hans ord, frågade de uppfordrande: ”Vem är du då?” De hade bestämt sig för att tvinga honom att säga att han var Messias. Hans utseende och arbete avvek så radikalt från folkets förväntningar, att hans egen förkunnelse om att han var Messias, enligt hans listiga fienders mening, skulle leda till att han förkastades som en bedragare.

Men på deras fråga: ”Vem är du då?” svarade Jesus: ”Det som jag redan från begynnelsen har uttalat för eder.” — Joh. 8:25. Det som uppenbarats i hans ord uppenbarades också i hans sätt att leva och vara. Han var förkroppsligandet av de gudomliga sanningar som han undervisade om. ”Jag gör icke något av mig själv”, fortsatte han, ”utan talar detta, såsom Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig; han har icke lämnat mig allena, eftersom jag alltid gör

vad honom behagar.” Han försökte inte bevisa sina messianska anspråk utan visade på sin likhet med Gud. Hade deras sinnen varit öppna för Guds kärlek, skulle de ha tagit emot Jesus.

Bland hans åhörare fanns det många som drogs till honom. Till dessa sade han: ”Om I förbliven i mitt ord, så ären I i sanning mina lärjungar; och I skolen då förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria.”

Dessa ord kränkte fariséerna. De vägrade att erkänna att nationen under lång tid hade stått under utländskt ok och utbrast i vrede: ”Vi äro Abrahams säd och hava aldrig varit trälar under någon. Huru kan du då säga: I skolen bliva fria?” Jesus såg på dessa människor, hatets slavar, vilkas tankar var inriktade enbart på hämnd och svarade sorgset: ”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Var och en som gör synd, han är syndens träl.” De befann sig i det svåraste slagets slaveri, behärskade av ondskans anda.

Var och en som vägrar att överlämna sig till Gud står under en annan makts kontroll. Han är inte sin egen. Han kan tala om friheten, men befinner sig i det mest förnedrande slaveri. Han tillåts inte att få se evangelii skönhet, eftersom hans sinne står under Satans kontroll. Under det att han smickrar sig med att han leds av sitt eget omdöme, är det mörkrets furstes vilja han lyder. Jesus kom för att befria människan från syndslaveriets länkar. ”Om nu Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria.” ”Livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort” oss fria ”ifrån syndens och dödens lag.” — Rom. 8:2.

I återlösningen finns inte något tvång. Intet yttre våld kommer till användning. Under Guds Andes inflytande överlåts det åt människan att fritt välja vem hon vill tjäna. I den förändring som försiggår när människan överlämnar sig åt Kristus råder frihet i högsta bemärkelse. Det är vi själva som driver ut synden. Det är riktigt att vi inte har någon egen kraft genom vilken vi kan befria oss från Satans välde, men när vi vill bli befriade från synden och i vår stora nöd ropar efter en makt som finns utanför och ovanför oss själva, kommer våra egna själskrafter att förstärkas av den helige Andes gudomliga energi och lyda viljans anvisningar att fullborda Guds vilja.

Det enda villkor som gör människans frihet möjlig, är att hon blir ett med Kristus. ”Sanningen skall göra eder fria” och Kristus är sanningen. Synden kan härska bara genom att försvaga sinnet och genom att ödelägga själens frihet. Underkastelse under Gud betyder att människans sanna värdighet och självkänsla återupprättas. Den gudomliga lag som vi underkastas, är ”frihetens lag”. (Jak. 2:12.)

Fariséerna hade förklarat sig vara Abrahams barn. Jesus sade till dem, att detta anspråk bara kunde bekräftas genom att de gjorde Abrahams gärningar. Abrahams sanna barn skulle leva som han levde, ett liv i lydnad för Gud. De skulle inte försöka döda honom som talade vad som gavs honom från Gud. Genom sina intriger mot Jesus utförde inte rabbinerna Abrahams gärningar. Bara det att härstamma i rätt nedstigande led från Abraham saknade värde. Om de inte var besläktade med honom genom en andlig släktskap som skulle visa sig i att de var besjälade av samma anda och gjorde samma gärningar som han, så var de inte hans barn.

Denna princip är av lika stor betydelse för den fråga som länge har skakat den kristna världen, nämligen frågan om den apostoliska successionen. Bevisen för sann släktskap med Abraham var inte namn eller härkomst utan karaktärslikhet. På samma sätt vilar den apostoliska successionen inte på överförande av kyrklig auktoritet utan på andligt släktskap. Ett liv som förverkligar apostlarnas anda, tron på och förkunnandet av det evangelium som de undervisade om, är det sanna beviset för apostolisk succession. Det är detta som gör människor till de första evangeliska lärarnas efterkommande.

Jesus förnekade att judarna var Abrahams barn. Han sade: ”Nej, I gören eder faders gärningar.” Hånfullt svarade de: ”Vi äro icke födda i äktenskapsbrott. Vi hava Gud till fader och ingen annan.” Dessa ord syftade på omständigheterna kring Jesu födelse och var avsedda som ett angrepp på Jesus i deras närvaro som började tro på honom. Jesus tog inte någon hänsyn till denna tarvliga insinuation utan sade: ”Vore Gud eder fader, så älskaden I ju mig, ty från Gud har jag utgått, och från honom är jag kommen.”

Deras sätt att handla vittnade om deras släktskap med honom som är en lögnare och mördare. ”I haven djävulen till eder fader”, sade Jesus, ”och vad eder fader har begär till det viljen I göra. Han har varit en mandråpare från begynnelsen, och i sanningen står han icke, ty sanning finnes icke i honom . . . Men mig tron I icke, just därför att jag talar sanning.” — Joh. 8:44, 45. Förhållandet att Jesus talade sanning och det med överbevisande kraft var orsaken till att de judiska ledarna inte tog emot honom. Det var den gudomliga sanningen som väckte dessa egenrättfärdiga människors illvilja. Sanningen avslöjade villfarelsens bedrägeri, den fördömde deras lära och liv och den var ovälkommen. De ville hellre sluta sina ögon för sanningen än ödmjuka sig och bekänna att de hade farit vilse. De älskade inte sanningen. De ville inte veta av den, även om den var sanning.

”Vilken av eder kan överbevisa mig om någon synd? Om jag alltså talar sanning, varför tron I mig då icke?” Dag efter dag under tre års tid hade Jesu fiender följt honom och sökt finna någon fläck i hans sätt att leva. Satan och alla ondskans sammansvurna makter hade sökt att besegra honom, men de hade inte funnit något hos honom som de kunde utnyttja till sin fördel. Till och med de onda andarna var tvungna att kalla honom för ”du Guds Helige”. (Mark. 1:24.) Inför himmelen, inför syndfria världar och inför syndiga människor levde Jesus efter lagen. Inför änglar, människor och demoner hade han oemotsagd talat ord som i varje annans mun skulle ha varit hädelse: ”Eftersom jag alltid gör, vad honom behagar.”

Det förhållandet att judarna inte ville ta emot Jesus, fastän de inte kunde finna någon synd hos honom bevisade, att de själva inte hade någon förbindelse med Gud. De erkände inte Guds röst i hans Sons budskap. De menade att de uttalade en dom över Jesus, men genom att förkasta honom, uttalade de domen över sig själva. ”Den som är av Gud, han lyssnar till Guds ord; och det är därför att I icke ären av Gud som I icke lyssnen därtill.”

Det som här konstateras gäller för alla tider. Många som finner nöje i spetsfundigheter och kritik och som söker efter något att tvivla på i Guds ord tror, att de därigenom visar sig kunna

tänka självständigt och med andlig skarpsinnighet. De går ut ifrån att de sitter till doms över Bibeln, medan de i själva verket dömer sig själva. De gör det uppenbart att de inte kan uppskatta sanningar som har sin upprinnelse i himmelen och som omspänner evigheten. Inför Guds rättfärdighets mäktiga berg känner de ingen vördnad. De jagar ivrigt efter bagateller och avslöjar därigenom en småskuren och jordisk natur, ett sinne som hastigt håller på att förlora sin förmåga att uppskatta Gud. Den som har låtit sig påverkas av den gudomliga beröringen, kommer att söka efter det som ökar hans kunskap om Gud och som förädlar och höjer karaktären. Liksom blommorna vänder sig mot solen för att dess klara strålar skall beröra dem med skönhetens färgstänk, så skall människan vända sig mot rättfärdighetens sol för att himmelens ljus skall försköna karaktären med Kristi väsens nåd.

Jesus fortsatte med att ge en bild av den skarpa motsättningen mellan judarnas inställning och Abrahams: ”Abraham, eder fader, fröjdade sig över att han skulle få se min dag. Han fick se den och blev glad.”

Abraham hade närt en ivrig önskan om att få se den utlovade Frälsaren. Han uppsände de innerligaste böner om att han före sin död skulle få se Messias. Och han fick se Kristus. Ett övernaturligt ljus gavs honom och han förstod Kristi gudomliga ursprung och uppgift. Han såg hur han hade kommit till jorden och gladde sig däröver. Han fick förmånen att få en förståelse av det gudomliga offret för synd. En bild av detta offer upplevde han i sin egen erfarenhet. Han tog emot denna befallning: ”Tag din son Isak, din ende son, som du har kär” och offra honom ”såsom brännoffer.” — 1 Mos. 22:2. På offeraltaret lade han löftets son, den son som var medelpunkten i hans förhoppningar. I det han väntade vid sidan av altaret, med kniven lyft för att lyda Gud, hörde han en röst från himmelen som sade: ”Låt icke din hand komma vid gossen och gör honom intet; ty nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son.” — 1 Mos. 22:12. Abraham utsattes för detta fruktansvärda eldprov för att han skulle kunna förstå Jesu frälsningsverk och bilda sig en föreställning om Guds stora kärlek till världen, som var så stor, att han för att lyfta den upp ur dess förnedring gav sin enfödde Son för att lida den skändligaste död.

Av Gud fick Abraham den mest omfattande undervisning som någon människa någonsin har fått. Hans bön om att få se Kristus innan han dog besvarades. Han såg Kristus, han såg allt det som en dödlig kan se och leva. Genom att ge bevis för en full överlåtelse kunde han förstå den syn som gavs honom om Kristus. Han fick se att Gud genom att offra sin enfödde Son för att frälsa syndare från evig undergång, gjorde en större och mer storslagen uppoffring än människor någonsin kunde göra.

Abrahams erfarenhet var svaret på frågan: ”varmed skall jag träda fram inför Herren, och varmed böja mig ned inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Har Herren behag till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Skall jag giva min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ?” — Mika 6:6, 7. Med Abrahams ord: ”Gud utser nog åt sig fåret till brännoffret, min son” (1 Mos. 22:8) och genom att Gud skaffade ett offer i stället för

Isak, blev det uppenbart att ingen människa kunde bringa försoning för sig själv. De främmande offersystemen var helt oantagliga hos Gud. Ingen far kunde offra sin son eller sin dotter som syndoffer. Guds Son var den ende som kunde bära världens skuld.

Genom sitt eget lidande kunde Abraham förstå Frälsarens offergärning. Men Israel ville inte förstå det som var så ovälkommet för deras stolthet. Jesu ord angående Abraham kunde hans åhörare inte se någon djupare betydelse i. För fariséerna bildade hans ord bara nytt underlag för kritik. De återgäldade dem med ett hånfullt leende, som om de ville slå fast att Jesus var från sina sinnen och sade: ”Femtio år gammal är du icke ännu, och Abraham har du sett!”

Med högtidlig värdighet svarade Jesus: ”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Förrän Abraham blev till ÄR JAG.” Stillhet föll över den väldiga folkskaran. Det Guds namn som hade nämnts för Moses för att ge uttryck för den evigt närvarande Guden hade denne galileiske lärare gjort anspråk på som sitt eget. Han hade förklarat sig som den självexisterande, han som hade blivit lovad åt Israel, han ”vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar”. (Mika 5:2.)

Återigen skrek präster och rabbiner mot Jesus som mot en hädare. Hans påstående att han var ett med Gud hade tidigare upphetsat dem så, att de ville ta hans liv och några få månader senare sade de tydligt: ”Det är icke för någon god gärnings skull, som vi vilja stena dig, utan därför att du hädar och gör dig själv till Gud, du som är en människa.” — Joh. 10:33. Eftersom han var Guds Son och själv förklarade sig vara det, bestämde de sig för att röja honom ur vägen. ”Men Jesus gömde sig undan och gick sedan ut ur helgedomen.” Ljuset lyste i mörkret, men mörkret uppskattade det inte.

”När han nu gick vägen fram, fick han se en man, som var född blind. Då frågade hans lärjungar honom och sade: ’Rabbi, vilken har syndat, denne eller hans föräldrar, så att han har blivit född blind?’ Jesus svarade: Det är varken denne, som har syndat, eller hans föräldrar, utan så har skett, för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom . . . När han hade sagt detta, spottade han på jorden och gjorde en deg av spotten och lade degen på mannens ögon och sade till honom: ’Gå bort och två dig i dammen Siloam’ (det betyder utsänd). Mannen gick då dit och tvådde sig; och när han kom igen, kunde han se.”

Judarna trodde allmänt att synd straffades här i livet. Varje sjukdom betraktades som straff för en eller annan förseelse, antingen av den sjuke själv eller av hans föräldrar. Det är sant att allt lidande beror på överträdelsen av Guds lag, men denna sanning har förvanskats. Satan som är upphovet till all synd och alla dess följder, har lett människorna till att betrakta sjukdom och död som sända av Gud, som en villkorlig, tilldelad bestraffning på grund av synd. Den som hade drabbats av en eller annan stor olycka eller något liknande, hade alltså ytterligare den börda att bära som det innebar att betraktas som en stor syndare.

Sålunda var vägen förberedd för judarna att förkasta Jesus. Han som var ”smärtornas man och förtrogen med krankhet” betraktades av judarna som ”hemsökt, tuktad av Gud och pinad” och därför ”dolde de sina ansikten” för honom. (Jes. 53:4, 3.) Gud hade en gång gett

undervisning för att förhindra detta. Berättelsen om Job hade påvisat att lidandet orsakades av Satan och att barmhärtighetens avsikter befrämjas av Guds försyn. Men Israel förstod inte undervisningen. Samma fel som Gud hade tillrättavisat Jobs vänner för, upprepades nu av judarna när de förkastade Jesus.

Jesu apostlar delade judarnas tro om förhållandet mellan synd och lidanden. När Jesus rättade deras misstag förklarade han inte orsaken till mannens lidanden, utan meddelade dem vad resultatet skulle bli. Det skulle föra till att Guds gärningar uppenbarades. ”Så länge jag är i världen”, sade han, ”är jag världens ljus.” Efter att ha smort den blinde mannens ögon, sände han honom till dammen Siloam för att tvätta sig och när mannen kom tillbaka kunde han se. Därigenom besvarade Jesus apostlarnas fråga på ett praktiskt sätt, såsom han i allmänhet svarade på frågor som ställdes till honom av nyfikenhet. Det var inte apostlarnas sak att diskutera frågan om vem som hade syndat eller inte hade syndat utan att förstå Guds kraft och medkänsla när han botat den blindes ögon. Det är uppenbart att det inte fanns någon läkande kraft i degen av jord eller i dammen dit den blinde mannen sändes för att tvätta sig, utan att kraften fanns hos Jesus.

Fariséerna kunde inte annat än bli förundrade över botandet. Trots detta blev de än mer uppfyllda av hat, eftersom undret hade utförts på sabbatsdagen. Den unge mannens grannar och de som hade känt honom under den tid han varit blind sade: ”Är detta icke den man som satt och tiggde?” De såg tvivlande på honom. Eftersom hans ögon hade öppnats och hans utseende därigenom blivit förändrat och upplyst, såg han ut att likna någon annan. Frågan gick från den ene till den andre. Några sade: ”Det är han”. Andra sade: ”Nej, men han är lik honom.” Men han som varit föremål för den stora välgärningen avgjorde frågan genom att säga: ”Jag är den mannen.” Så berättade han för dem om Jesus och om det sätt på vilket han blivit botad och de frågade: ”Var är den mannen? Han svarade: ’Det vet jag icke’.”

Därpå förde de honom fram inför fariséernas råd. Åter blev mannen tillfrågad, hur han hade fått sin syn. ”Han lade en deg på mina ögon”, sade han, ”och jag fick två mig, och nu kan jag se.” Då sade några av fariséerna: ”Den mannen är icke från Gud, eftersom han icke håller sabbaten.” Fariséerna hoppades kunna få det att betyda att Jesus var en syndare och därför inte kunde vara Messias. De visste inte att den som hade botat den blinde mannen var han som hade instiftat sabbaten och som kände alla dess förpliktelser. De föregav sig att vara mycket angelägna om sabbatens helighållande. Ändå planlade de mord just på den dagen. Men många blev starkt påverkade av att höra om detta under. De blev överbevisade om att den som hade öppnat den blindes ögon, var mer än en vanlig människa. Som svar på beskyllningen att Jesus var en syndare, därför att han inte helighöll sabbaten, sade de: ”Huru skulle någon som är en syndare kunna göra sådana tecken?”

Åter vände sig rabbinerna till den blinde mannen: ”Vad säger du själv om honom, då det ju var dina ögon han öppnade? Han svarade: ’En profet är han’.” Fariséerna påstod nu att han inte hade varit född blind och fått sin syn botad. De tillkallade hans föräldrar och frågade dem: ”Är detta eder son, den som I sägen vara född blind?” Det var mannen själv som förklarade att han

var född blind och att han hade fått sin syn botad, men fariséerna ville hellre förneka sina egna sinnens vittnesbörd än de ville medge att de tagit fel. Sådan makt har fördomarna. Så kan fariseisk rättfärdighet förvränga.

Fariséerna hade en enda förhoppning i reserv och det var att kunna skrämma mannens föräldrar. Med skenbar uppriktighet frågade de: ”Huru kommer det då till, att han nu kan se?” Föräldrarna var rädda, eftersom det blivit sagt att var och en som erkände Jesus som Kristus skulle ”utstötas ur synagogan”. De skulle då vara uteslutna ur synagogan under trettio dagar. Under den tiden fick inte något barn omskäras eller någon död sörjas i överträdarens hem. En sådan dom betraktades som en mycket stor olycka. Om den inte förde till ånger, följde strängare straff. Den stora gärning som blivit utförd för deras son hade överbevisat föräldrarna, men ändå svarade de: ”Att denne är vår son och att han föddes blind, det veta vi. Men huru han nu kan se, det veta vi icke, ej heller veta vi, vem som har öppnat hans ögon. Frågen honom själv, han är gammal nog, han må själv tala för sig.” Därigenom överförde de ansvaret från sig själva till sin son, eftersom de inte vågade bekänna Kristus.

Den förlägenhet fariséerna befann sig i, deras frågor och fördomar, deras misstro mot vad som verkligen hänt började öppna ögonen hos folkskarorna och framför allt hos folk i allmänhet. Jesus hade ofta utfört sina under på öppen gata. Det som han gjorde var alltid av sådant slag att det lindrade lidande. Frågan för många var: Skulle Gud utföra sådana mäktiga underverk genom en bedragare, som fariséerna påstod att Jesus var? Striden höll på att bli allt allvarligare på båda sidor.

Fariséerna insåg att de hjälpte till att offentliggöra det som Jesus utförde. De kunde inte förneka undret. Den blinde mannen var tacksam och glad. Han såg allt det storslagna i naturen, och den skönhet han såg på jorden fyllde honom med glädje. Han talade fritt om sin upplevelse. På nytt sökte fariséerna få honom att tiga i det att de sade: ”Säg nu sanningen, Gud till pris. Vi veta, att denne man är en syndare.” Med andra ord: Sluta upp med att säga att denne man har gett dig din syn, det är Gud som har gjort det.

Den blinde mannen svarade: ”Om han är en syndare, vet jag icke; ett vet jag: att jag som var blind nu kan se.” Återigen frågade de: ”Vad gjorde han med dig? På vad sätt öppnade han dina ögon?” På alla sätt sökte de förvirra honom, för att få honom att tro att han varit utsatt för ett bedrägeri. Satan och hans onda änglar stod på fariséernas sida och förenade sina krafter och sin list med mänskliga argument för att motverka Jesu inflytande. Det hämmade den överbevisning som var på väg att fördjupas i mångas sinnen. Guds änglar var också där för att styrka den man som fått sin syn botad.

Fariséerna förstod inte att de hade med någon annan att göra än den olärde man som blivit född blind. De kände inte honom som de ingett sig i strid med. Gudomligt ljus lyste in i själens gömslen hos den botade mannen. Då dessa hycklare sökte leda honom in i otro, hjälpte Gud honom att genom sina kärnfulla och exakta svar visa att han inte lät sig snärjas. Han svarade: ”Jag har ju redan sagt eder det, men I hörden icke på mig. Varför viljen I då åter höra det?

Kanske viljen också I bliva hans lärjungar? Då bannade de honom och sade: 'Du är själv hans lärjunge, vi äro Moses' lärjungar. Till Moses har Gud talat, det veta vi; men varifrån denne är, det veta vi icke'."

Jesus visste vilket eldprov mannen genomgick och han gav honom styrka och hjälpte honom att finna uttryck, så att denne kunde bli ett vittne för honom. Han svarade fariséerna med ord som var en bitande tillrättavisning för de frågande. De utgav sig för att vara Skrifternas tolkare, nationens religiösa vägledare. Här fanns emellertid en som utförde under, men de förklarade sig inte känna till källan till hans makt och hans egenart och anspråk. "Ja däri ligger det förunderliga, att I icke veten, varifrån han är, och ändå har han öppnat mina ögon. Vi veta ju, att Gud icke hör syndare, men också att om någon är gudfruktig och gör hans vilja, då hör han honom. Aldrig förut har man hört, att någon har öppnat ögonen på en som föddes blind. Vore denne icke från Gud, så kunde han intet göra."

Mannen hade mött sina förhörsdomare på deras eget område. Hans argument var oangripliga. Fariséerna blev förvånade. De hade tigit stilla, som förlamade av hans klart genomtänkta, bestämda ord. De blev tysta under några ögonblick. Så svepte de uppretade prästerna och rabbinerna sina kappor omkring sig, som om de var rädda för att bli smittade av beröringen med honom, de torkade dammet av sina fötter och slungade ut hotfulla ord om honom: "Du är hel och hållen född i synd, och du vill undervisa oss! Och så drevo de ut honom."

Jesus fick höra vad de hade gjort. Då han snart därefter träffade honom frågade han: "Tror du på Människosonen?" För första gången betraktade den blinde mannen sin hjälpares ansikte. I rådsförsamlingen hade han sett sina föräldrar besvärade och förlägna, han hade sett på rabbinernas vredgade ansikten. Nu vilade hans blick på Jesu älskliga, fridfulla ansikte. Med stor möda hade han redan erkänt honom som en representant för gudomlig makt, nu fick han en högre uppenbarelse.

På Frälsarens fråga: "Tror du på Människosonen?" svarade den blinde mannen med att fråga: "Herre, vem är han då? Säg mig det, så att jag kan tro på honom." Jesus sade: "Du har sett honom; det är han som talar med dig." Mannen kastade sig i tillbedjan ned för Frälsarens fötter. Han hade inte bara fått sin naturliga syn botad. Hans förstånds ögon hade också blivit öppnade. Messias hade uppenbarats för honom och han tog emot honom som den av Gud utsände.

En grupp fariséer hade samlats i närheten, och när Jesus såg dem, kom han att tänka på de motsättningar som alltid blev följden av vad han sade och gjorde. Han sade: "Till en dom har jag kommit hit i världen, för att de som icke se skola varda seende, och för att de som se skola varda blinda." Jesus hade kommit för att öppna de blindas ögon och för att upplysa dem som sitter i mörker. Han hade förklarat om sig själv att han var världens ljus. Det underverk han nyss utfört var ett bevis på hans uppdrag. Det folk som hade sett Frälsaren vid hans ankomst hade getts förmånen att få se fullare uppenbarelse av den gudomliga närvaron, än världen någonsin tidigare hade kunnat glädja sig över. Kunskapen om Gud hade uppenbarats mera fullständigt.

Men just i denna uppenbarelse uttalades en dom över människorna. Deras karaktär prövades, deras öde avgjordes.

Den uppenbarelse av gudomlig kraft som hade gett den blinde mannen både naturlig och andlig syn hade lämnat fariséerna i än djupare mörker. Några av åhörarna hade känslan av att hans ord gällde dem och frågade: ”Äro då kanske också vi blinda?” Jesus svarade: ”Voren I blinda, så haden I icke synd.” Om Gud hade gjort det omöjligt för er att se sanningen, så skulle er otro inte ha medfört någon skuld. ”Men nu sägen l: ’Vi se.’” Ni tror att ni ser, men ni förkastar det enda medel varigenom ni kan få er syn. Jesus kom med obegränsad hjälp till alla som erkände att de behövde den. Men fariséerna ville inte erkänna att de behövde något. De vägrade att komma till Jesus och därför fick de behålla sin blindhet, en blindhet som de själva hade skulden till. Jesus sade: ”Därför står eder synd kvar.”

Kapitel 52 - De skall bo i trygghet

”Jag är den gode herden. En god herde giver sitt liv för fåren.” ”Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina får känna mig, såsom Fadern känner mig och såsom jag känner Fadern, och jag giver mitt liv för fåren.”

Åter fann Jesus vägen till sina åhörares sinnen genom att anknyta till kända händelser i deras dagliga liv. Han hade liknat den helige Andes inflytande vid det kalla, uppfriskande vattnet. Han hade framställt sig själv som ljuset, källan till liv och glädje för naturen såväl som för människan. Nu skildrade han i en vacker bild av herden och fåren sitt förhållande till dem som trodde på honom. Ingen situation var mer välkänd för hans åhörare än denna. Jesu ord förknippade den för evigt med honom själv. Aldrig kunde apostlarna se en herde vårda sin hjord utan att minnas Frälsarens ord. De skulle alltid komma att se Jesus i varje trogen herde. Och de skulle se sig själva i varje hjälplös och beroende hjord.

Just denna bild hade profeten Jesaja använt då han profeterade om Messias’ uppdrag i följande trösterika ord: ”Stig upp på ett högt berg, Sion, du glädjens budbärarinna; häv upp din röst med kraft, Jerusalem, du glädjens budbärarinna; häv upp den utan fruktan, säg till Juda städer: ’Se där är eder Gud! . . . Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte. ’” — Jes. 40:9-11. David hade sjungit: ”Herren är min herde, mig skall intet fattas.” — Ps. 23:1. Och den helige Ande hade genom Hesekiel förklarat: ”Jag skall låta en herde uppstå, gemensam för dem alla, och han skall föra dem i bet.” ”Det förlorade skall jag uppsöka, det fördrivna skall jag föra tillbaka, det sargade skall jag förbinda, och det svaga skall jag stärka.” ”Och jag skall med dem sluta ett fridsförbund.” ”De skola sedan icke mer bliva ett byte för folken . . . de skola bo i trygghet, och ingen skall förskräcka dem.” — Hes. 34:23, 16, 25, 28.

Jesus tillämpade dessa profetior på sig själv och han visade kontrasten mellan sitt eget liv och handlingssätt och deras som var Israels ledare. Fariséerna hade just drivit en ur fållan därför att han hade vågat bära vittnesbörd om Jesu makt. De hade utestängt en människa som den gode herden hade dragit till sig. Genom detta hade de visat att de var helt okunniga om den uppgift som hade blivit dem anförtrodd och att de inte var värdiga förtroendeuppdraget att vara herdar för hjorden. Jesus framställde nu kontrasten mellan dem och den gode herden och hänvisade till sig själv som den verklige vårdaren av Herrens hjord. Men innan han gör det, talar han om sig själv med hjälp av en annan bild.

Han säger: ”Den som icke går in i fårahuset genom dörren, utan stiger in någon annan väg, han är en tjuv och en rövare. Men den som går in genom dörren, han är fårens herde.” Fariséerna förstod inte att dessa ord avsåg dem. Medan de sökte fundera ut vad han menade, sade Jesus öppet: ”Jag är dörren; den som går in genom mig, han skall bliva frälst, och han skall få gå ut och in och skall finna bete. Tjuven kommer allenast för att stjäla och slakta och förgöra. Jag har kommit för att de skola hava liv och hava över nog.”

Jesus är dörren till Guds fårhus. Genom denna dörr har alla hans barn sedan äldsta tider funnit inträde. De har sett ”Guds lamm som borttager världens synd” i Jesus Kristus, såsom han framställts i bilder, förutsagts i symboler, uppenbarats i profeternas uttalanden och förklarats i den undervisning som gavs till apostlarna. (Joh. 1 :29.) Genom honom har de blivit förda in i hans nåds fårhus. Många har presenterat andra föremål för världens tro och tillbedjan. Ceremonier och system har blivit uppfunna genom vilka människor hoppas kunna vinna rättfärdiggörelse och frid med Gud och så komma in i fårhuset. Men den enda dörren är Jesus Kristus. Alla som satt något annat i stället för Kristus, alla som försökt komma in i fållan någon annan väg, är tjuvar och rövare.

Fariséerna hade inte gått in genom denna dörr. De hade tagit sig in i fållan en annan väg än genom Jesus och de utförde inte en god herdes arbete. Prästerna och rådsherrarna, de skriftlärde och fariséerna ödelade de grönskande betesmarkerna och grumlade vattnet i de friska källflödena. Bibeln ger en riktig beskrivning på dessa falska herdar: ”De svaga stärkten I icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I icke, det fördrivna förden I icke tillbaka . . . utan med förtryck och hårdhet foren I fram mot dem.” — Hes. 34:4.

Under alla tidsåldrar har filosofer och lärare för världen framställt olika teorier för att möta människans andliga behov. De olika avgudatillbedjande folken har haft sina Stora lärare och sina religionssystem som erbjudit andra vägar till frälsning än genom Kristus. De har vänt människors blickar bort fån Fadern och kommit människor att frukta honom som endast hade gett dem sin välsignelse. Tendensen i deras arbete är att röva från Gud det som är hans både genom skapelsen och genom återlösningen. Dessa falska lärare rövar också från människan. Miljoner människor släpar sig fram som lastdjur, bundna av falska religionssystem, av slavisk fruktan eller av slö likgiltighet. De har berövats allt hopp, all glädje och all längtan efter något högre här i tiden och känner endast en obestämd rädsla för framtiden. Endast evangelium om Guds nåd kan lyfta människan. Att meditera över Guds kärlek som uppenbarats i hans Son påverkar och väcker själens krafter som ingenting annat. Jesus kom för att återställa Guds avbild i människan. Och vem som än vänder hennes sinne från Jesus leder henne bort från källan till sann utveckling. Genom sitt bedrägeri berövar han henne hopp, mening och skönhet i livet. Han är en tjuv och en rövare.

”Den som går in genom dörren, han är fårens herde.” Jesus är både dörren och herden. Han går in genom sig själv. Det är genom sitt eget offer som han blir fårens herde. ”För honom öppnar dörrvaktaren, och fåren lyssna till hans röst, och han kallar sina får vid namn och för dem ut. Och när han släppt ut alla sina får, går han framför dem, och fåren följa honom, ty de känna hans röst.”

Av alla djur är fåret ett av de skyggaste och mest hjälplösa, och i Österns länder är herdens omvårdnad om fåren outtröttlig och oavbruten. I forna tider fanns det liksom nu inte mycket trygghet utanför stadsmurarna. Rövarband från den kringströvande gränsbefolkningen eller rovdjur i klippornas gömställen låg på lur för att röva från hjorden. Herden vaktade sina får, medveten om att han riskerade sitt eget liv. Jakob som vaktade Labans fårhjordar på

betesmarken i Haran, beskriver sitt eget outtröttliga arbete med dessa ord: ”Om dagen förtärdes jag av hetta och om natten av köld, och sömnen flydde mina ögon.” — 1 Mos. 31:40. Och det var medan David vaktade sin faders hjord som han ensam mötte lejonet och björnen och räddade det stulna lammet ur deras gap.

Då herden leder sin hjord över klippiga höjder, genom skogar och branta raviner till de gräsbevuxna flodstränderna, då han vakar över fåren på bergen i den ensliga natten, skyddar dem från rövare, vårdar sig ömt om de sjuka och svaga, blir hans liv till ett med deras. En stark och öm tillgivenhet förenar honom med hans skyddslingar. Hur stor hjorden än är, känner herden varje får. Var och en har sitt namn och lyssnar till sitt namn, då herden ropar.

Liksom en jordisk herde känner sina får, så känner den gudomlige herden sin hjord som är kringspridd över hela världen. ”Ja, I ären mina får, I ären får i min hjord, människor, som I ären, och jag är eder Gud, säger Herren, Herren.” — Hes. 34:31. Jesus säger: ”Jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är min.” ”Se, på mina händer har jag upptecknat dig.” — Jes. 43:1; 49:16. Jesus känner oss personligen och ser med deltagande på våra svagheter. Han känner oss alla vid namn. Han vet till och med i vilket hus vi bor och namnet på var och en som bor där. Han har vid något tillfälle gett sina tjänare befallning att gå till en viss gata och till ett bestämt hus för att där finna någon av hans efterföljare.

Jesus känner varje människa lika väl som om hon vore den enda för vilken Frälsaren dött. Vars och ens nöd påverkar honom. Han hör varje rop om hjälp. Han kom för att dra alla människor till sig. Han bjuder dem: ”Följ mig”, och hans Ande påverkar dem att komma till honom. Många vägrar dock att låta sig påverkas. Jesus vet vilka de är. Han vet också vilka de är som med glädje lyssnar till hans kallelse och är redo att ställa sig under hans herdevård. Han säger: ”Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem, och de följa mig.” Han vårdar sig om var och en, som om det inte hade funnits någon annan människa på hela jorden.

”Han kallar sina får vid namn och för dem ut . . . och fåren följa honom, ty de känna hans röst.” En herde i Österlandet driver inte på sina får. Han använder slog inte av våld eller skrämsel utan går före dem och ropar på dem. De känner hans röst och lyder hans rop. Så gör också Frälsaren, herden, med sina får. Bibeln säger: ”Så förde du ditt folk såsom en hjord genom Moses och Arons hand.” — Ps. 77:21. Genom profeten förklarar Jesus: ”Med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbliva över dig.” — Jer. 31:3. Han tvingar ingen att följa honom. ”Med lena band drog jag dem”, sade han, ”med kärlekens tåg.” — Hos. 11:4.

Det är inte fruktan för straff eller hopp om en evig belöning som förmår Kristi efterföljare att följa honom. De ser Frälsarens oändliga kärlek uppenbarad under hela hans vandring på jorden från krubban i Betlehem till korset på Golgata. Och när de ser honom känner de sig dragna till honom. Sinnet mjuknar och underkastar sig honom. Kärleken vaknar hos dem som ser honom. De hör hans röst och följer honom.

Såsom herden går före sina får och själv utsätter sig för vägens faror, så går Jesus före sitt folk. ”När han har släppt ut alla sina får, går han framför dem.” Vägen till himmelen är helgad genom Frälsarens fotspår. Stigen är brant och stenig, men Jesus har gått den vägen. Hans fötter har trampat ned de grymma törntaggarna för att göra vägen lättare för oss. Varje börda som vi uppmanas att bära, har han själv burit.

Även om Jesus nu farit upp till sin Fader och med honom delar universums tron, har han inte förlorat sin medlidsamma natur. Han har alltjämt samma medkänsla med mänsklighetens lidanden. Idag räcker han ut sin genomstungna hand för att än rikligare välsigna sitt folk på jorden, ”och de skola aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand”. Den som har överlämnat sig åt Kristus är mer dyrbar i hans ögon än hela världen. Frälsaren skulle ha lidit Golgatas kval, även om bara en enda därigenom hade blivit frälst för hans rike. Han skall aldrig överge någon för vilken han har dött. Om inte hans efterföljare väljer att lämna honom, skall han troget bevara dem.

Under alla prövningar har vi en hjälpare som aldrig sviker. Han lämnar oss inte ensamma att kämpa med frestelsen, att strida mot det onda och slutligen krossas under sorger och bördor. Även om vi inte nu kan se honom, kan vi genom tron höra hans röst säga: ”Frukta icke, jag är med dig.” ”Jag är den förste och den siste och den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter.” — Upp. 1:18. Jag har uthärdat dina sorger, kämpat dina strider och mött dina frestelser, jag känner dina tårar, jag har också gråtit. Den sorg som är för djup att viskas i en människas öra känner jag. Tro inte att du är ensam och övergiven. Även om din smärta inte kan finna genklang hos någon människa på jorden, se på mig och lev! ”Ja, om än bergen vika bort och höjderna vackla, så skall min nåd icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund icke vackla, säger Herren, din förbarmare.” — Jes. 54:10.

Hur högt en herde än må älska sina får, älskar han dock sina söner och döttrar ändå högre. Jesus är inte endast vår herde han är ”evig Fader”. Och han säger: ”Jag känner mina får, och mina får känna mig, såsom Fadern känner mig, och såsom jag känner Fadern.” — Joh. 10:14, 15. Vilka ord! Den enfödde Sonen som är i Faderns sköte, han som Gud har förklarat vara ”den man som fick stå mig nära”. (Sak. 13 :7.) Gemenskapen mellan honom och den evige Guden får tjäna som liknelse för att förklara gemenskapen mellan Kristus och hans barn på jorden.

Eftersom vi är Faderns gåva och hans mödas lön, älskar Jesus oss. Han älskar oss som sina barn. Käre läsare, han älskar dig! Själva himmelen kan inte erbjuda någonting större, någonting bättre. Förtro dig därför åt Gud. Jesus tänkte på alla människor över hela världen som hade vilseletts av falska herdar. Dem, som han längtade efter att samla som sina får i sitt fårhus, var spridda bland vargar. Han sade: ”Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus, också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och en herde.”

”Därför älskar Fadern mig, att jag giver mitt liv — för att sedan taga igen det.” Det innebär att min Fader har så älskat dig att han älskar mig mer, därför att jag ger mitt liv för att frälsa dig.

Genom att bli din ställföreträdare och löftesman, genom att ge mitt liv, genom att ikläda mig din skuld och bära dina överträdelser har jag blivit än mer älskad av min Fader.

”Jag giver mitt liv — för att sedan taga igen det. Ingen tager det ifrån mig, utan jag giver det av fri vilja. Jag har makt att giva det, och jag har makt att taga igen det.” Som medlem av den mänskliga familjen var han dödlig, såsom Gud var han källan till liv för världen. Han kunde ha motstått döden och vägrat att gå in under dess välde, men han gav frivilligt sitt liv för att föra liv och oförgänglighet fram i ljuset. Han har världens synd, utstod dess förbannelse, gav sitt liv såsom ett offer, för att människorna inte skulle dö den eviga döden. ”Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor dem lade han på sig . . . han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade. Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg, men Herren lät allas vår missgärning drabba honom.” — Jes. 53:4-6.

Kapitel 53 - Den sista resan

När slutet av Jesu verksamhet på jorden närmade sig, förändrade han sitt sätt att arbeta. Hittills hade han sökt undvika offentlighet eller att väcka oro bland folket. Han hade vägrat att ta emot dess hyllningar och skyndat från plats till plats, då den allmänna hänförelsen tycktes växa över alla gränser. Gång på gång hade han sagt att ingen fick tala om att han var Messias.

Vid tiden för lövhyddohögtiden gjorde han en snabb och hemlig resa till Jerusalem. När hans bröder yrkade på att han skulle framträda offentligt som Messias, svarade han: ”Min tid är ännu icke kommen.” — Joh. 7:6. Han gjorde sin resa till Jerusalem utan att någon lade märke till honom och kom också oanmäld in i staden utan att bli välkomnad av folkets hedersbetygelser. Men så blev det inte vid hans sista resa. Han hade lämnat Jerusalem för en tid på grund av prästernas och de skriftlärdes illvilja. Men när han nu anträdde återresan, färdades han på det mest öppna sätt, tog en längre omväg och förkunnade sin ankomst i förväg, vilket han aldrig förr gjort. Han gick nu mot sitt stora lidande och folkets uppmärksamhet måste väckas. ”Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd.” — Joh. 3:14. Såsom Israels folk skulle se på den upphängda ormen, symbolen för läkedom, skulle alla se på Jesus, offret som skulle frambäras för världens frälsning.

Hans bröder hade en falsk uppfattning om Messias’ uppdrag och trodde inte på Jesu gudomliga ursprung. Detta kom dem att yrka på att han offentligt skulle träda fram inför folket vid lövhyddohögtiden. Nu skulle apostlarna, som hade en liknande uppfattning, gärna ha velat hindra honom från att resa till Jerusalem. De erinrade sig Jesu ord om vad som väntade honom där. De kände de religiösa ledarnas dödliga hat, och de skulle gärna ha övertalat sin Mästare att avstå från att resa dit.

För Jesus var det en svår uppgift att genomdriva sin vilja, eftersom han visste om sina avhållna medarbetares fruktan, missräkning och bristande tro. Det var svårt att föra dem vidare mot den ångest och förtvivlan som väntade dem i Jerusalem. Satan var alltid beredd att med sina frestelser ansätta Människosonen. Varför skulle han gå till Jerusalem mot en säker död? Runt omkring honom fanns människor som hungrade efter livets bröd. Överallt fanns lidande människor som väntade på hans ord för att bli botade. Det arbete som skulle utföras genom hans nåds evangelium, hade nyss börjat. Han stod i sin mannaålders fulla kraft. Varför inte gå vidare till världens stora skördefält med nådens ord och låta fler få uppleva hans helande kraft? Varför skulle han inte själv få njuta av glädjen av att föra ljus och lycka till de sörjande miljoner som vandrade i mörker? Varför överlåta skördearbetet åt apostlarna som var så svaga i tron, som hade så svårt att förstå hans undervisning och som var så sena att gripa in? Varför möta döden nu och lämna arbetet i dess linda? Fienden, som i öknen hade mött Jesus, ansatte honom nu med listiga och häftiga frestelser. Om Jesus hade gett vika för ett ögonblick, om han hade ändrat kurs i något avseende för att rädda sig själv, skulle mörkrets makter ha triumferat och världen skulle ha varit förlorad.

Men Jesus ”beslöt att ställa sin färd till Jerusalem”. Det enda som styrde hans liv var Faderns vilja. Vid sitt besök i templet under pojkåren hade han sagt till sin mor Maria: ”Vissten I då icke, att jag bör vara där min Fader bor?” — Luk. 2:49. Vid bröllopet i Kana, då Maria ville att han skulle visa sin övernaturliga makt, svarade han: ”Min stund är ännu icke kommen.” — Joh. 2:4. Samma svar gav han sina bröder, då de sökte övertala honom att gå till högtiden. Men i Guds stora plan hade stunden fastställts då han skulle offra sig själv för människornas synder, och denna stund skulle snart vara inne. Han skulle inte svika eller vackla. Han hade nu bestämt sig för att gå till Jerusalem, där hans fiender länge hade stämplat för att ta hans liv. Nu skulle han offra det. Han inriktade sig nu beslutsamt att låta sig förföljas, förnekas, förkastas, dömas och till sist dödas.

”Och han sände budbärare framför sig; och de gingo åstad och kommo in i en samaritisk by för att reda till åt honom.” Men folket vägrade att ta emot honom, eftersom han var på vag till Jerusalem. Detta tolkade de som att Jesus gav judarna företräde och dem hatade de med det bittraste hat. Om han hade kommit för att återställa deras tempel och gudstjänsten på berget Gerissim, skulle de med glädje ha tagit emot honom. Men nu var han på väg till Jerusalem. Därför ville de inte visa honom någon gästvänlighet. De visste ju inte att de därmed visade himmelens bästa gåva ifrån sig. Jesus inbjöd människor att ta emot honom. Han bad om ynnestbevis från deras sida för att komma dem så nära, att han kunde ge dem sina rikaste välsignelser. För varje tjänst som någon gjorde honom gav han i gengäld en mycket dyrbarare nådegåva. Men allt detta gick samariterna miste om på grund av sina fördomar och sin fanatism.

Jakob och Johannes, Jesu budbärare, blev mycket förargade över denna skymf mot deras Herre. De kände sig djupt kränkta over att ha blivit så ohövligt bemötta av samariterna som han ville hedra med sin närvaro. De hade nyss varit med honom på förklaringsberget och sett honom förhärligad av Gud och ärad av Moses och Elia. Denna ohövlighet, som samariterna visade, skulle inte få passera utan kännbar bestraffning, menade de.

När de kom tillbaka berättade de för Jesus om folkets avvisande hållning. De talade om att de till och med hade vägrat honom en viloplats för natten. De menade att en stor oförrätt hade blivit begången mot honom. Och när de såg berget Karmel skymta i fjärran, där Elia hade nedgjort de falska profeterna, sade de: ”Herre, vill du, att vi skola bedja, att eld kommer ned från himmelen och förtär dem?” De blev förvånade över att Jesus kände sig pinsamt berörd av deras ord, och än mer förvånade blev de, då han tillrättavisade dem. Och han gick därifrån till en annan by.

Det ingår inte i Jesu mission att tvinga människor att ta emot honom. Det är Satan och människor, drivna av hans anda, som betvingar samvetena. Under förevändning att ivra för rättfärdigheten, drar människor, som står i förbund med de onda änglarna, lidande över sina medmänniskor genom att söka omvända dem till sina religiösa idéer. Men Jesus visar alltid barmhärtighet och söker alltid vinna människor genom att uppenbara sin kärlek. Han kan inte tillåta någon rival i människors sinne, inte heller kan han ta emot en delad tjänst. Vad han begär

är en frivillig tjänst och en villig överlåtelse på grund av kärlekens tvingande makt. Det kan inte finnas något mer bindande bevis för att vi behärskas av Satans anda, än att vi vill skada och fördärva dem som inte uppskattar vårt arbete eller som inte vill fungera efter vad vi anser vara riktigt.

Varje människa är till kropp, själ och ande Guds egendom. Kristus dog för att återlösa alla. Ingenting kan vara mer sårande för Gud än när människor med religiös fanatism drar lidande över dem som är köpta med Frälsarens blod. ”Och han stod upp och begav sig därifrån, genom landet på andra sidan Jordan till Judéens område. Och mycket folk församlades åter omkring honom, och åter undervisade han dem, såsom hans sed var.” — Mark. 10:1. Jesus tillbringade en stor del av de sista månaderna av sin verksamhet i Peréen, provinsen ”på andra sidan Jordan” från Judéen räknat. Här trängdes människoskarorna omkring honom såsom under hans första verksamhet i Galiléen och mycket av hans tidigare undervisning upprepades här.

Såsom han hade sänt ut de tolv ”utsåg Herren sjuttiotvå andra och sände ut dem framför sig, två och två, till var stad och ort, dit han själv tänkte komma”. (Luk. 10:1.) Dessa Jesu efterföljare hade en tid varit tillsammans med Jesus för att utbildas för sitt arbete. När de tolv sändes ut för första gången på egen hand för att arbeta, följde andra anhängare Jesus på hans resa genom Galiléen. På så sätt fick de förmånen att arbeta direkt under hans ledning och kunde också få personlig undervisning av honom. Nu skulle denna stora skara medarbetare också gå ut och utföra ett särskilt uppdrag.

De sjuttio fick samma förhållningsregler som de tolv, men den uppmaning dessa fick, att inte gå till någon hednisk stad eller till samariterna, gavs inte till de sjuttio. Fastän Jesus just hade blivit utstött av samariterna var hans kärlek till dem oförändrad. När de sjuttio gick ut i hans namn besökte de först städerna i Samarien.

Frälsarens eget besök i Samarien och senare hans lovord över den barmhärtige samaritens föredömliga gärning, samt den tacksamma glädje som den spetälske samariten visade, då han ensam av de tio återvände för att tacka Jesus för återvunnen hälsa, allt detta lade hans medarbetare stor vikt vid. Denna undervisning hade gjort ett väldigt djupt intryck på dem. I sitt uppdrag till apostlarna strax före sin himmelsfärd, nämnde Jesus Samarien tillsammans med Jerusalem och Judéen som platser där de först skulle förkunna evangelium. Hans undervisning hade förberett dem för detta uppdrag. När de reste till Samarien i Mästarens namn fann de människorna redo att ta emot dem. Både Jesu berömmande ord om en av deras egna, och den barmhärtighet han visat medlemmar av deras nation, hade blivit känt bland samariterna. De fann att han, trots deras ohövliga uppträdande mot honom, endast hade kärleksfulla tankar om dem och de blev övervunna. Efter hans himmelsfärd välkomnade de Frälsarens budbärare. Apostlarna samlade en dyrbar skörd bland dem som en gång varit deras bittraste fiender. ”Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka.” ”Och till hans namn skola folken sätta sitt hopp.” — Jes. 42:3; Matt. 12:21.

När Jesus sände ut de sjuttio, sade han till dem, såsom han hade sagt till de tolv, att de inte skulle tvinga sig på någon stad eller plats, om man inte hälsade dem välkomna. ”Men när I kommen in i någon stad, där man icke tager emot eder, så gån ut på dess gator och sägen: ’Till och med det stoft, som låder vid våra fötter ifrån eder stad, skakar vi av oss åt eder. Men det mån I veta, att Guds rike är nära’.” Detta skulle de inte göra i vrede eller därför att deras självkänsla sårats, utan endast för att visa hur allvarligt det är att vägra att ta emot Herrens budskap och hans budbärare. Att stöta bort Kristi tjänare är detsamma som att stöta bort honom själv.

”Jag säger eder”, tillade Jesus, ”att det för Sodom skall ’på den dagen’ bliva drägligare än för den staden.” Sedan gick hans tankar tillbaka till de galileiska städerna där han tillbringade en stor del av sin verksamhetstid. Med djup sorg utropade han: ”Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar, som äro gjorda i eder, hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle de för länge sedan hava suttit i säck och aska och gjort bättring. Men också skall det vid domen bliva drägligare för Tyrus och Sidon än för eder. Och du, Kapernaum, skall väl du bliva upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du fara.”

Till dessa tätt befolkade städer vid Gennesaret hade himmelens rikaste välsignelse erbjudits fritt och för intet. Dag efter dag hade livets Furste gått in och ut bland dem. Guds härlighet som profeter och konungar hade längtat efter att få se, hade lyst över folkskarorna som trängdes omkring Frälsaren. Men ändå hade de vägrat att ta emot den himmelska gåvan.

Under sken av stor, klok eftertänksamhet hade rabbinerna varnat folket för att godta de nya lärdomar som den nye läraren framhöll, eftersom hans teorier och seder stod i strid med fädernas lära. Folket trodde ju på vad prästerna och fariséerna lärde, i stället för att själva försöka förstå Guds ord. De hedrade prästerna och rådsherrarna i stället för att hedra Gud. De förkastade den gudomliga sanningen för att kunna bevara sina egna traditioner. Många hade blivit påverkade och var nästan överbevisade, men de handlade inte efter sin överbevisning och räknades inte bland dem som stod på Jesu sida. Satan fortsatte med sina frestelser, till dess att ljuset såg ut som mörker. Därigenom kom många att förkasta den sanning som skulle ha visat sig bli till frälsning för dem.

Det ”sannfärdiga vittnet” säger: ”Se, jag står för dörren och klappar.” — Upp. 3:20. Varje varning, tillrättavisning eller förmaning i Guds ord och genom hans budbärare är en vädjan att ta emot frälsningens budskap. Det är Jesu röst. Han ber om att bli välkomnad. Varje gång han vädjar till oss, utan att vi fäster avseende vid det, försvagas benägenheten att lyssna. Om man inte frågar efter den helige Andes påverkan idag, blir den inte lika stark i morgon. Vi blir mindre och mindre påverkbara och förfaller slutligen i en farlig omedvetenhet om livets korthet och om den stora evigheten bortom. Den dom som uttalas över oss på domens dag kommer inte att ha orsakats av vår okunnighet, utan av att vi försummat de himlasända tillfällena att lära känna den frälsande sanningen.

Liksom apostlarna hade de sjuttio fått övernaturliga gåvor som en bekräftelse på sin uppgift. När deras arbete var fullbordat återvände de med glädje och sade: ”Herre, också de onda andarna äro oss underdåniga genom ditt namn.” Jesus svarade: ”Jag såg Satan falla ned från himmelen såsom en ljungeld.”

Scener ur det förgångna och händelser som skulle äga rum i framtiden passerade revy för Frälsarens inre syn. Han såg Lucifer, den strålande morgonstjärnan, då han första gången kastades ut från de himmelska världarna. Han såg framåt till den stund då han själv skulle genomgå sitt lidande och då bedragarens karaktär skulle avslöjas inför hela universum. Han hörde ropet: ”Det är fullbordat” (Joh. 19:30), som förkunnade att det fallna människosläktets återlösning var för alltid säkerställd och att himmelen var för evigt tryggad för de anklagelser, förvillelser och anspråk som Satan skulle komma med.

Bortom korset på Golgata, med dess ångest och vanära, såg Jesus framåt den sista stora dagen, då ”fursten över luftens härsmakt” skulle möta sitt öde på denna jord, som blivit så fördärvad genom hans uppror. Jesus såg det ondas välde för evigt tillintetgjort och himmel och jord fyllda av gudomlig frid. Härefter skall Kristi efterföljare i Satan se en besegrad fiende. På korset skulle Jesus vinna segern för dem. Denna seger ville han att de skulle tillägna sig som sin egen. ”Se”, sade han, ”jag har givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att förtrampa all ovännens härsmakt, och han skall icke kunna göra eder någon skada.”

Den helige Andes allsmäktiga kraft är varje ångerfull människas försvar. Kristus skall inte tillåta att någon, som i bättring och tro gör anspråk på hans beskydd, skall komma under fiendens makt. Frälsaren står vid de sinas sida i frestelsens och prövningens stunder. Med honom är ett misslyckande en omöjlighet. Med honom finns inte något rum för misslyckande eller nederlag. Vi förmår allt genom honom som ger oss kraft. Vänta inte att du, när frestelser och prövningar kommer, skall undgå alla svårigheter, men se på Jesus, din hjälpare.

Många kristna sysslar alldeles för mycket, både i tankar och ord, med Satans makt. De tänker på sin motståndare, de nämner honom i sina böner och talar om honom. Han intar en allt större plats i deras föreställningsvärld. Det är sant att Satan är ett mäktigt väsen, men Gud vare tack, vi har en mäktig Frälsare som kastade ut det ondas furste från himmelen. Satan känner sig tillfredsställd, när vi talar om hans makt. Varför inte tala om Jesus istället? Varför inte upphöja hans makt och kärlek?

Löftets regnbåge som omger Guds tron, är ett evigt vittnesbörd om att Gud så ”älskade världen att han utgav sin enfödde Son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv”. (Joh. 3:16.) Detta är en bekräftelse inför hela universum att Gud aldrig skall överge sitt folk i dess kamp mot det onda. Det är försäkran till oss att vi skall få styrka och beskydd så länge Guds tron består.

Jesus tillade: ”Dock, glädjens icke över att andarna äro eder underdåniga, utan glädjens över att edra namn äro skrivna i himmelen.” Gläds inte över att du har makt, du kan då lätt förlora din känsla av beroende av Gud. Var försiktig, annars kommer självtillräckligheten att smyga sig

in i sinnet, så att du går iväg i egen kraft i stället för i din Mästares anda och kraft. Jaget är alltid redo att ta äran åt sig, om framgång i någon mån följer arbetet. Jaget finner sig uppburet och smickrat. Man ger inte andra intrycket att Gud är allt i alla. Aposteln säger: ”När jag är svag, då är jag stark.” — 2 Kor. 12:10. När vi inser vår egen svaghet lär vi oss att förlita oss på en kraft som vi inte äger i oss själva. Ingenting kan få ett så starkt grepp om våra sinnen som den förblivande känslan av ansvar inför Gud. Ingenting tränger så djupt ned till våra handlingars innersta motiv som medvetandet om Kristi förlåtande kärlek. Vi måste komma i kontakt med Gud. Då skall vi bli uppfyllda av den helige Ande som skall göra det möjligt för oss att få kontakt med våra medmänniskor. Gläds då över att du genom Jesus Kristus har blivit förenad med Gud och är medlem av den himmelska familjen. Om du har till ögonmärke någon som är högre än du själv, skall du alltid vara medveten om den mänskliga svagheten. Ju mindre du omhuldar det egna jaget, dess klarare och djupare skall din uppfattning bli om din Frälsares oändliga storhet. Ju innerligare din förening med källan till ljus och kraft är, dess klarare skall ljuset lysa på din stig och dess större kraft skall du få att arbeta för Gud. Gläds över att du är ett med Kristus och med hela den himmelska familjen.

Medan de sjuttio lyssnade till Jesu ord, klargjorde den helige Ande för deras sinnen de verkliga förhållandena och inpräntade den himmelska sanningen i deras minne. Fastän de hade folket omkring sig, var det som om de ändå var ensamma inför Gud. Jesus, som såg att de hade gripits av inspirationen i detta upphöjda ögonblick, ”uppfylldes av fröjd genom den helige Ande och sade: ’Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. Ja, Fader, så har varit ditt behag. Allt har av min Fader blivit förtrott åt mig. Och ingen känner, vem Sonen är, utom Fadern, ej heller vem Fadern är, utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd ’.”

Världens upphöjda män, de som kallas stora och visa med all sin omsjungna visdom, kunde inte fatta Jesu väsen och uppdrag. De bedömde honom efter hans utseende, efter den ödmjukhet som vilade över honom som människa. Inte ens apostlarna kunde förstå allt det som Jesus ville uppenbara för dem. Men när de överlämnade sig åt den helige Andes kraft, upplystes efter hand deras sinnen. De uppfattade att den mäktige Guden, iförd mänsklig gestalt, var hos dem. Jesus gladde sig över att även om de visa och kloka inte ägde denna kunskap, hade den blivit uppenbarad för dessa anspråkslösa människor. När han hade förklarat skrifterna i det Gamla Testamentet och visat hur dessa skrifter talade om honom själv och hans försoningsverk, hade de ofta väckts av hans Ande och lyfts upp i en himmelsk atmosfär. De andliga sanningar som profeterna hade uttalat hade de en klarare förståelse av än de ursprungliga författarna själva. Efter detta skulle de läsa Gamla Testamentets skrifter, inte som de skriftlärde eller efter fariséernas undervisning, inte som uttalanden av döda Guds män, utan som en ny uppenbarelse från Gud. De såg honom ”som världen icke kan taga emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke. Men I kännen honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder”. (Joh. 14:17.)

Det enda sätt på vilket vi kan erhålla en fullständigare och djupare uppfattning av den himmelska sanningen är genom att bevara våra sinnen mottagliga och behärskade av Kristi

Ande. Vi måste befrias från fåfänga och stolthet, och från allt som tagit oss i besittning. Kristus måste krönas som vår inre människas konung. Mänsklig vishet är för begränsad för att kunna förstå försoningen. Återlösningsplanen har för stor räckvidd för att filosofin skall kunna förklara den. Den kommer alltid att förbli ett mysterium som inte ens den mest ingående forskning kan tränga till djupet av. Vetenskapen om frälsningen kan inte förklaras, men den kan upplevas. Endast de som inser sin egen syndfullhet kan fatta hur överväldigande Frälsaren är.

Hur omfattande var inte den undervisning Jesus gav, medan han långsamt vandrade från Galiléen till Jerusalem. Folket lyssnade ivrigt till hans ord. I Peréen, liksom i Galiléen, var människorna mindre påverkade av den judiska fanatismen än i Judéen, och hans lära vann genklang i deras sinnen.

Från dessa sista månader av Jesu verksamhet kommer många av hans liknelser. Prästerna och de skriftlärde förföljde honom med stigande bitterhet och han framställde ofta sina varningar till dem i liknelser. De kunde inte missta sig på vad han menade och ändå kunde de inte finna något i hans ord som de kunde anklaga honom för. I liknelsen om farisén och publikanen stod denna självgoda bön: ”Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom andra människor”, i skarp kontrast till den ångerfulla bönen: ”Gud, misskunda dig över mig syndare.” - Luk. 18:11, 13. Så tillrättavisade Jesus judarnas hyckleri. Under bilden av det ofruktsamma fikonträdet och den stora måltiden förutsade han den straffdom som skulle drabba denna obotfärdiga nation. De som med hån avvisat inbjudningen till evangelii festmåltid hörde nu hans varnande ord: ”Jag säger eder, att ingen av de män, som voro bjudna, skall smaka av min måltid.” — Luk. 14:24.

Den undervisning som gavs apostlarna var oändligt värdefull. Liknelsen om den enträgna änkan och vännen som bad om bröd vid midnatt, gav förnyad tyngd åt hans ord: ”Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen och för eder skall varda upplåtet.” — Luk. 11:9. Och ofta blev deras vacklande tro stärkt vid minnet av dessa Jesu ord: ”Skulle då Gud icke skaffa rätt åt sina utvalda, som ropa till honom dag och natt, och skulle han icke hava tålamod med dem? Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt.” — Luk. 18:7, 8.

Jesus berättade åter den vackra liknelsen om det förlorade året. Och han utvecklade tanken vidare i liknelsen om den förlorade penningen och om den förlorade sonen. Dessa liknelsers djupa innebörd kunde hans medarbetare nu inte fatta helt. Men då den helige Ande blivit utgjuten och då de såg de kringboende folken lyssna till kallelsen och såg judarnas avundsjuka vrede, förstod de undervisningen i liknelsen om den förlorade sonen bättre. De kunde då dela Jesu glädje som han ger uttryck åt i dessa ord: ”Men nu måste vi fröjda oss och vara glada.” ”Ty denne min son var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen.” — Luk. 15:32, 24. Och när de gick ut i sin Mästares namn för att möta förakt, fattigdom och förföljelse, styrktes de ofta av att upprepa Frälsarens ord under denna sista resa: ”Frukta icke, du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket. Säljen, vad I ägen, och given allmosor; skaffen eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen, dit ingen tjuv når och där mal icke fördärvar. Ty där eder skatt är, där komma ock edra hjärtan att vara.” — Luk. 12:32-34.

Kapitel 54 - Besvärande fråga

I berättelsen om den barmhärtige samariten ger Jesus oss en bild av den sanna religionens egenart. Här visar han att den inte består i system, trosbekännelser eller riter utan i kärleksfulla gärningar, sann godhet och att ge det bästa åt andra.Medan Jesus undervisade folket, kom en lagklok fram och ville snärja honom och sade: ”Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?” Med andlös spänning väntade den stora åhörarskaran på svaret. Prästerna och de skriftlärde hade tänkt snärja Jesus genom att få den lagkloke att framställa just denna fråga. Men Frälsaren inlät sig inte i någon ordstrid utan riktade i stället en fråga till den lagkloke själv. ”Vad är skrivet i lagen?” frågade han. ”Huru läser du?” Fortfarande anklagade judarna Jesus för att han visade lättsinne i fråga om lagen som getts på Sinai. Nu ställde Jesus frågan till den lagkloke så, att frälsningen ställdes i relation till iakttagandet av Guds bud.

Den lagkloke svarade: ”Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd och din nästa såsom dig själv.” ”Rätt svarade du. Gör det”, svarade Jesus, ”så får du leva.” Lagläraren var inte nöjd med fariséernas ställningstagande och deras gärningar. Han hade granskat Skrifterna med en önskan om, att finna deras verkliga betydelse. Han var mycket intresserad av detta och hade uppriktigt frågat: ”Vad skall jag göra?” I sitt svar om lagens fordringar gick han förbi hela mängden av ceremoniella och rituella föreskrifter. Ifråga om dessa gjorde han inte något uttalande om att de skulle ha något värde, utan han framställde två stora principer på vilka hela lagen och profeterna hänger. Jesus bekräftade riktigheten i detta svar som gav Frälsaren fördelaktigt läge inför rabbinerna. De kunde inte fördöma honom för att han godkände det som en tolkare av lagen hade framhållit.

”Gör det, så får du leva!” sade Jesus. Han framhöll lagen som en gudomlig enhet och visade därigenom att det inte är möjligt att hålla ett bud och att bryta ett annat, eftersom samma princip går genom dem alla. En människas öde kommer att bero på hennes lydnad mot hela lagen. Kärlek till Gud framför allt annat och opartisk kärlek till människorna är den princip som skall tillämpas i livet.

Lagläraren fann att han själv var lagbrytare. Jesu rannsakande ord överbevisade honom. Rättfärdigheten efter den lag som han utgav sig förstå, hade han inte tillämpat. Han hade inte visat kärlek till sina medmänniskor. Ånger och omvändelse var vad som väntades av honom, men i stället för att ångra sig försökte han att urskulda sig. I stället för att erkänna sanningen försökte han att visa hur svårt det är att uppfylla budet. Därigenom hoppades han kunna avvärja överbevisningen och rättfärdiga sig i folkets ögon. Frälsarens ord hade visat att hans fråga var ovidkommande, eftersom han själv kunde besvara den. Ändå kom han med ytterligare en fråga: ”Vilken är då min nästa?”

Bland judarna orsakade en sådan fråga ändlösa diskussioner. Att avgudadyrkarna och samariterna såsom främlingar och fiender inte kunde vara deras nästa var självklart för dem. Men var skulle gränsen dras i deras egen nation med dess olika samhällsklasser? Vem skulle

prästen, rabbin och den äldste räkna som sin nästa? De tillbringade sitt liv i en enda cirkelgång av ceremonier för att göra sig själva rättfärdiga. Beröring med den okunniga och ansvarslösa hopen, menade de, skulle medföra en orenhet som det skulle kräva tröttsamma ansträngningar att rena sig ifrån. Skulle de kunna anse den som sin nästa som var ”oren”?

Åter vägrade Jesus att inlåta sig i ordstrid. Han fördömde inte fanatismen hos dem som avvaktade ett tillfälle att fördöma honom. Men genom en enkel berättelse gav han sina åhörare en sådan framställning av hur den himmelska kärleken tar sig uttryck, att det rörde alla och tvingade den lagkloke att erkänna sanningen. Det enda sättet att skingra mörkret är att släppa in ljuset. Det bästa sättet att bemöta villfarelserna är att ge en bild av de verkliga förhållandena. Det är uppenbarelserna av Guds kärlek som avslöjar synd och brist hos den som har sig själv till centrum.

”En man begav sig från Jerusalem till Jeriko”, sade Jesus, ”men råkade ut för rövare som togo ifrån honom hans kläder och därtill slogo honom; därefter gingo de sin väg och läto honom ligga där halvdöd. Så hände sig, att en präst färdades samma väg; och när han fick se honom, gick han förbi. Likaledes ock en levit; när denne kom fram till det stället och fick se honom, gick han förbi.” — Luk. 10:30-32.

Under en resa från Jerusalem till Jeriko måste den resande fara igenom en del av den judiska öknen. Vägen gick genom en vild och klippig ravin som hemsöktes av rövare och här utspelades ofta våldsamma händelser. Det var just på denna plats som mannen blev överfallen och frånrövad allt han hade på sig av värde. Han blev dessutom slagen och kvarlämnad halvdöd vid vägkanten. Han låg i detta tillstånd då prästen kom vägen fram, men denne såg bara åt den skadade mannen. Sedan uppenbarade sig leviten. Nyfiken att se vad som hänt stannade han och gick fram och tittade på den slagne. Nog visste han vad han borde göra, men han tyckte inte att det var trevligt. Nu önskade han att han inte hade råkat komma denna väg, så att han sluppit se den skadade mannen. Han försökte intala sig att detta inte angick honom.

Båda dessa män hade kyrkliga befattningar och bekände sig vara uttolkare av de Heliga Skrifterna. De tillhörde en klass som var särskilt utvald att vara Guds representanter för folket. Det var deras plikt att ”hava undseende med de okunniga och vilsefarande” (Hebr. 5:2), så att de skulle kunna leda människorna till att förstå Guds stora kärlek mot mänskligheten. Den uppgift som de skulle utföra var densamma som Jesus hade beskrivit som sin egen: ”Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet.” — Luk. 4:18.

Himmelens änglar betraktar Guds familjs lidande på jorden. De är beredda att samarbeta med människor för att lindra förtryck och lidande. Gud hade genom sin försyn fört prästen och leviten till den väg där den slagne mannen låg för att de skulle se hans behov av hjälp och barmhärtighet. Himmelens invånare iakttog dem med intresse för att se om de skulle gripas av förbarmande med mänskligt lidande. Det var Frälsaren som i öknen undervisade hebréerna.

Höljd i moln- och eldstoden hade han gett dem en annan vägledning än den folket nu fick av sina präster och ledare. Den förbarmande omsorg som lagen påbjöd, gällde också djuren som inte i ord kunde ge uttryck åt sina behov och lidanden. Föreskrifter i detta avseende hade getts åt Mose för Israels folk och var av följande innebörd: ”Om du träffar på din fiendes oxe eller åsna, som har kommit vilse, så skall du föra djuret tillbaka till honom. Om du ser din oväns åsna ligga dignad under sin börda, så skall du ingalunda lämna mannen ohulpen, utan hjälpa honom att lösa av bördan.” — 2 Mos. 23:4, 5.

Men genom mannen som blivit överfallen av rövare framställde Jesus ett fall där en broder var i nöd. Hur mycket mera skulle de inte känna av medlidande med honom än med ett lastdjur. Budskapet hade kommit till dem genom Moses, att Herren deras Gud ”den store, den väldige och fruktansvärde Guden skaffar den faderlöse och änkan rätt” och ”älskar främlingen”. ”Därför skolen också I älska främlingen”, befallde han, ”du skall älska honom såsom sig själv”. (5 Mos. 10:17-19; 3 Mos. 19:34.)

Job hade sagt: ”Främlingen behövde ej stanna över natten på gatan, mina dörrar lät jag stå öppna utåt vägen.” - Job 31:32. Och då två änglar i mänsklig gestalt kom till Sodom, böjde Lot sig ner med ansiktet mot marken och sade: ”I herrar, tagen härbärge i eder tjänares hus och stannen där över natten.” — 1 Mos. 19:2. Allt detta kände prästen och leviten väl till, men de hade inte genomfört det i det praktiska livet. De hade blivit skolade i de nationella fördomarnas skola och hade blivit egoistiska, inskränkta och avvisande. När de såg på den skadade mannen, kunde de inte se om han tillhörde deras folk eller ej. De trodde att han möjligen kunde vara en samarit och gick sin väg. På det sätt som Jesus hade beskrivit deras sätt att handla fann den lagkloke inte något som stred mot vad han lärt om lagens fordringar. Nu skildrade Jesus emellertid en ny scen.

En samarit som färdades fram samma väg kom också till den plats där den slagne låg. Och då han såg honom greps han av medlidande med honom. Han frågade inte om främlingen var jude eller avgudadyrkare. Samariten visste alltför väl hur det skulle ha gått, om förhållandet varit omvänt. Då skulle juden ha spottat honom i ansiktet och gått förbi med förakt. Men samariten tvekade ändå inte. Han frågade inte efter om han själv utsatte sig för fara av överfall genom att stanna kvar på denna plats. Det var nog för honom att ha framför sig hade en människa som var i nöd och behövde hjälp. Han svepte sin egen mantel omkring honom. Oljan och vinet, som var avsedda för hans egen resa, använde han för att hela och uppfriska den slagne mannen. Han lyfte upp honom på sin åsna och färdades långsamt fram i jämn takt för att fram främlingen inte skulle bli för omskakad och därigenom tillfogas mer lidande. Han förde honom till ett värdshus och skötte honom själv på natten och vakade över honom med stor omsorg. På morgonen, då den sjuke mannen var bättre, vågade samariten fortsätta sin resa. Men innan han gjorde detta överlämnade han honom i värdens vård. Men inte nog därmed. Han sörjde även för hans kommande behov genom att säga till värden: ”Sköt honom, och vad du mer kostar på honom skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka.”

Berättelsen var slut. Jesus såg på den lagkloke med en blick som tycktes tränga till djupet av hans själ och sade: ”Vilken av dessa tre synes *dig* nu hava visat sig vara den mannens nästa som hade fallit i rövarhänder?” Den lagkloke ville inte ens i detta sammanhang ta ordet samarit på sina läppar, varför han svarade: ”Den som bevisade honom barmhärtighet.” Jesus sade: ”Gå *du* och gör sammalunda.”

Därmed är frågan: ”Vilken är min nästa?” för alltid besvarad. Jesus har visat att vår nästa inte bara är den som tillhör den grupp eller trosåskådning som vi bekänner oss till. Det har ingenting med ras, hudfärg eller samhällsklass att göra. Vår nästa är var och en som behöver vår hjälp. Vår nästa är varje människa som är skadad och slagen av fienden. Vår nästa är var och en som är Guds tillhörighet.

I berättelsen om den barmhärtige samariten gav Jesus en bild av sig själv och sitt uppdrag. Människan hade blivit bedragen och slagen, rånad och ruinerad av Satan och lämnad att förgås. Men Frälsaren hade medlidande med vårt hjälplösa tillstånd. Han lämnade sin härlighet för att komma till vår undsättning. Han fann oss döende och åtog sig vårt fall. Han helade våra sår. Han klädde oss i sin rättfärdighets klädnad. Han gav oss en säker tillflyktsort. Han sörjde för oss på allt sätt och stod för kostnaden. Han dog för att återlösa oss. Han hänvisar till sig själv som ett föredöme och säger till sina efterföljare: ”Det bjuder jag eder, att I skolen älska varandra.” ”Såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra.” — Job. 15:17; 13:34.

Den lagkloke hade frågat Jesus vad han skulle göra. Jesus, som ansåg att kärleken till Gud och nästan är summan av rättfärdigheten, hade svarat: ”Gör det, så får du leva.” Samariten hade lytt sitt vänliga och kärleksfulla sinnes maning och hade därigenom visat sig vara lagens görare. Jesus sade till den lagkloke: ”Gå du och gör sammalunda.” Att handla och inte endast tala är vad man väntar av en Guds efterföljare. ”Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så vandra, som Han vandrade.” — 1 Joh. 2:6.

Denna undervisning är lika nödvändig för världen idag som den var då Jesus gav den. Självviskhet och kall formalism har nästan utsläckt kärleken och fördrivit den nåd som skulle ge karaktären dess skönhet. Många som bekänner hans namn har glömt att den kristne skall representera Kristus. Om vi inte är villiga att offra oss själva för andras väl i familjekretsen, i arbetslivet, i grannskapet och varhelst vi är, så är vi inte kristna, vilken vår trosbekännelse än är.

Kristus har förenat sina intressen med mänsklighetens och han bjuder oss att bli ett med honom för att rädda mänskligheten. ”I haven fått för intet”, sade Jesus, ”så given ock för intet.” — Matt. 10:8. Synden är det mest omfattande av allt ont. Det är vår plikt att visa medlidande med syndaren och hjälpa honom. Många vandrar vilsna vägar och är medvetna om sin skam och sitt oförstånd. De hungrar efter ett ord av uppmuntran. De ser på sina felsteg och misstag, tills de nästan drivs till förtvivlan. Dessa människor får vi inte försumma. Om vi är kristna får vi inte gå förbi någon. Inte heller får vi hålla oss så långt borta som möjligt från dem som behöver vår

hjälp. När vi ser människor i nöd, antingen på grund av olyckor eller synd, får vi inte säga: Detta angår inte mig.

”I, som ären andliga människor, upprätta honom i saktmods ande.” — Gal. 6:1. Driv fiendens makt tillbaka med tro och bön. Tala tillförsiktens och frimodighetens ord, som kommer att verka som en läkande salva på den slagne och skadade. Många, många har blivit trötta och modlösa i livets hårda kamp, då ett ord med vänlig uppmuntran skulle ha gett dem styrka att segra. Vi bör aldrig gå förbi någon lidande människa utan att försöka ge henne del av den tröst som Gud har tröstat oss med.

Allt detta är bara en uppfyllelse av lagens princip, den princip som illustreras i berättelsen om den barmhärtige samariten och som Jesus praktiserade i sitt liv. Hans liv och beteende uppenbarar lagens sanna innebörd och visar vad som menas med att älska vår nästa som oss själva. Och när Guds efterföljare visar barmhärtighet, godhet och kärlek mot alla människor vittnar de om de himmelska förordningarnas natur. De visar att ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen”. (Ps. 19:8.) Och var och en som underlåter att visa denna kärlek, bryter den lag som han bekänner sig högakta. Den inställning vi visar mot våra bröder talar nämligen om hur det är med vår inställning till Gud. Guds kärlek i sinnet är den enda källan till kärlek till vår nästa. ”Om någon säger sig älska Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han har sett, han kan icke älska Gud, som han icke har sett.” ”Om vi älska varandra, så förbliver Gud i oss, och hans kärlek är fullkomnad i oss.” — 1 Joh. 4:20, 12.

Kapitel 55 - Det annorlunda riket

Några av fariséerna hade kommit till Jesus och ville veta ”när Guds rike skulle komma”. Det hade nu gått mer än tre år sedan Johannes Döparen förkunnade det budskap som hade ljudit som en trumpetstöt genom landet att ”himmelriket är nära”. (Matt. 3:2.) Och dittills hade dessa fariséer inre sett någon antydan till att riket var på väg att upprättas. Många av dem som förkastat Johannes och som vid varje steg hade gjort motstånd mot Jesus kom med förtäckta uttalanden om att hans uppdrag hade misslyckats.Jesus svarade: ”Guds rike kommer icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: ’Se här är det ’, eller: ’Där är det ’. Ty se, Guds rike är invärtes i eder.” Guds rike börjar i sinnet. Se inte hit eller dit efter bevis på jordisk makt som tecken på dess ankomst.

”Den tid skall komma”, sade han och vände sig till sina medarbetare, ”då I gärna skullen vilja se en av Människosonens dagar, men I skolen icke få det.” Eftersom Guds rike inte åtföljs av världslig prakt, löper ni risk att inte uppräcka upphöjdheten i min uppgift. Ni fattar inte hur stor er nuvarande förmån är, att ni får umgås med honom som visserligen har dolt sig i mänsklig gestalt men som dock är människornas liv och ljus. De dagar skall komma då ni med längtan skall se tillbaka på de tillfällen som ni nu har att vandra tillsammans med Guds Son och samtala med honom.

Som följd av sin egoism och sin jordbundenhet kunde inte ens Jesu apostlar fatta den andliga härlighet som han försökte uppenbara för dem. Det var först efter Jesu himmelsfärd till sin Fader och efter det att den helige Ande hade utgjutits över de troende, som apostlarna fullt kunde förstå Frälsarens egenart och uppgift. Efter det att de hade fått den helige Andes dop började de förstå, att de hade stått inför härlighetens Herre. Efterhand som de kom att tänka på Jesu uttalanden, öppnades deras sinnen till att fatta profetiorna och förstå de under som han hade utfört. Hans livs underverk klarnade för dem. De kom att likna människor som vaknar efter en dröm. De förstod att ”Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning”. (Joh. 1:14.) Det var faktiskt så att Jesus hade kommit från Gud till en syndig värld för att rädda Adams avfälliga efterkommande. I sina egna ögon tyckte sig nu apostlarna vara av mindre betydelse än innan de förstod detta. De blev aldrig trötta på att tala om hans ord och gärningar. Hans undervisning, som de bara dunkelt hade förstått, blev nu för dem som en ny uppenbarelse. Skrifterna blev en ny bok för dem.

När apostlarna studerade de profetior som vittnade om Jesus, fördes de in i gemenskap med Gudomen och lärde av honom som hade uppstigit till himmelen för att fullborda det uppdrag som han hade börjat på jorden. De erkände att det i honom bodde en kunskap som ingen människa utan gudomlig hjälp skulle ha kunnat förstå. De behövde hjälp från honom, som konungar och profeter och rättfärdiga män tidigare hade talat om. Med förvåning läste de gång på gång de profetiska skildringarna av hans egenart och uppdrag. Hur dunkelt de ändå hade fattat de profetiska Skrifterna! Så svårt de hade haft för att tillägna sig de stora sanningar som

vittnade om Kristus! När de såg honom i hans förnedring, där han vandrade som en människa bland människor, hade de inte förstått hemligheten med att han blivit människa, det tvåfaldiga i hans natur. Deras ögon hade varit stängda så att de inte fullt hade kunnat upptäcka gudomen i den mänskliga gestalten. Men så blev de upplysta av den helige Ande. Hur längtade de inte nu efter att få se honom igen och få kasta sig för hans fötter! Hur önskade de inte att de kunde komma till honom och låta honom förklara de ställen i Skrifterna som de inte kunnat förstå! Hur uppmärksamt skulle de inte ha lyssnat till hans ord! Vad hade Jesus menat då han sade: ”Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det.”? — Joh. 16:12. Hur ivriga var de inte att få veta alltsammans! De sörjde över att deras tro hade varit så svag, att deras uppfattningsförmåga hade varit så otillräcklig och att de så helt hade saknat förmåga att fatta verkligheten.

En härold hade sänts från Gud för att förkunna Jesu ankomst och för att rikta judafolkets och världens uppmärksamhet på hans uppdrag, så att människor kunde förbereda sig för att ta emot honom. Den upphöjda personlighet som Johannes hade talat om, hade vandrat ibland dem i över trettio år. Ändå hade de inte riktigt lärt känna honom som den av Gud utsände. Apostlarna greps av samvetsförebråelser över att de hade tillåtit den rådande otron att genomsyra deras åsikter och omtöckna deras förstånd. Han som var ljuset i denna mörka värld hade lyst mitt i dess dysterhet, men de hade inte kunnat förstå varifrån dess strålar kom. De frågade sig varför de hade betett sig så, att det blev nödvändigt för Jesus att tillrättavisa dem. De återupprepade ofta hans samtal och sade: Varför tillät vi jordiska hänsyn och prästernas och rabbinernas motstånd att förvirra våra sinnen, så att vi inte fattade att en som var större än Moses var ibland oss, att en som var klokare och kunnigare än Salomo undervisade oss? Varför hade vi så svårt för att lyssna, varför var vårt förstånd så begränsat?

Tomas ville inte tro, förrän han hade stuckit sitt finger i det sår som de romerska soldaterna hade åstadkommit. Petrus hade förnekat honom när han blev förnedrad och förkastad. Dessa smärtsamma minnen kom för dem med ökad skärpa. De hade vandrat tillsammans med honom, men de hade inte lärt känna honom eller uppskattat honom. Men hur gripna kände de sig inte av dessa förhållanden, när de upptäckte sin otro. När präster och rådsherrar slöt sig samman emot dem och drog dem inför rådsförsamlingar eller kastade dem i fängelse, gladde sig Jesu anhängare ”över att de hade aktats värdiga att lida smälek för det namnets skull”. (Apg. 5:41.) De gladde sig över att kunna bevisa för människor och änglar att de erkände Kristi härlighet och valde att följa honom, även om de skulle förlora allt annat.

Det är lika sant nu som på apostlarnas tid, att utan den helige Andes upplysning kan mänskligheten inte upptäcka Kristi härlighet. Den gudomliga sanningen och det som Gud gör kan inte uppskattas av en kristenhet som älskar världen och dagtingar med den. Mästarens anhängare finner vi inte på de lättframkomliga vägarna, på vägar som skänker jordisk ära och för till överensstämmelse med världen. De befinner sig långt framför på mödans, ödmjukhetens och förföljelsens vägar, i främsta ledet i striden ”mot furstar och väldigheter och världshärskare,

som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna". (Ef. 6:12.) Och nu liksom på Jesu tid blir de missförstådda, förföljda och undertryckta av samtidens präster och fariséer.

Guds rike träder inte fram med yttre åthävor. Guds nåds evangelium kan med sin självförnekande anda aldrig stå i överensstämmelse med världens anda. De två principerna är motsatser. "En 'själisk' människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt." — 1 Kor. 2:14.

Men i den religiösa världen idag finns det skaror av människor som, efter vad de tror, arbetar för att upprätta Kristi rike som ett jordiskt och tidsbundet välde. De vill göra sin Herre till härskare över denna världens riken, göra honom till härskare i sina rättslokaler och institutioner, i sina lagstiftande församlingar, i sina palats och på marknadsplatserna. De väntar att han skall härska med hjälp av stadfästa lagar, genomdrivna av mänsklig auktoritet. Då Kristus nu inte är här i egen person, åtar de sig att handla i hans ställe och fullgöra hans rikes lagar. Upprättandet av ett sådant rike var vad judarna ville på Jesu tid. De skulle ha tagit emot Jesus, om han hade varit villig att upprätta ett jordiskt rike och genomdriva vad de ansåg vara Guds lagar och göra sig själva till tolkare av hans vilja och till redskap för hans auktoritet. Men han sade: "Mitt rike är icke av denna världen." — Joh. 18:36. Han ville inte ta emot den jordiska tronen.

I det samhälle där Jesus levde rådde sedefördärv och förtryck. Överallt förekom upprörande missbruk, utsugning, ofördragsamhet och skriande brutalitet. Ändå försökte inte Frälsaren åstadkomma några sociala reformer. Han angrep inte de nationella missförhållandena och inte heller fördömde han nationens fiender. Han ingrep inte i myndigheternas auktoritet eller administration. Han som var vårt exempel, höll sig på avstånd ifrån all jordisk myndighet, inte därför att han var likgiltig för människornas olyckor utan därför att hjälpmedlet inte bestod enbart i mänskliga och yttre förhållningsregler. För att få verkan, måste botemedlet nå varje enskild människa och det måste åstadkomma en sinnets förnyelse.

Kristi rike upprättas inte genom avgöranden som träffas j rättssalar, i rådsmöten eller i lagstiftande församlingar eller under beskydd av världens stormän, utan genom inplantandet av Kristi natur i mänskligheten genom den helige Andes verksamhet. "Åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn; och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud." — Joh. 1:12, 13. Detta är den enda makt som kan höja människosläktet. Och det mänskliga medlet till genomförandet av detta är undervisning i och efterlevnad av Guds ord.

Då aposteln Paulus började sin verksamhet i Korint, denna folkrika, välmående och ogudaktiga stad, som var besmittad av avguderiets namnlösa laster, sade han, att han inte ville veta av något annat än "Jesus Kristus och honom korsfäst". Då han senare skrev till några av dem som varit nedsjunkna i de mest motbjudande synder, kunde han säga: "Men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och i vår Guds Ande." "Jag tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd, som har blivit eder given i Kristus Jesus." — 1 Kor. 6:11; 1:4.

Nu, som på Jesu tid, utförs Guds rikes gärning inte av dem som gör anspråk på erkännande och stöd hos jordiska härskare och mänskliga lagar, utan av dem som i hans namn förkunnar för folket de andliga sanningar som, hos dem som tar emot dem, skall åstadkomma den erfarenhet som Paulus skriver om: ”Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig.” — Gal. 2:19, 20. Då kommer de också att arbeta såsom Paulus gjorde för människors bästa. Han sade: ”Å Kristi vägnar äro vi alltså sändebud; det är Gud, som förmanar genom oss. Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud.” — 2 Kor. 5:20.

Kapitel 56 - Deras sinnelag

Jesus tyckte alltid om barn. Han tog emot deras barnsliga sympati och deras öppna, okonstlade tillgivenhet. Deras glada tacksamhet och oskyldiga småprat var som musik för honom och uppmuntrade honom, när han kände sig nedtyngd av umgänget med opålitliga och hycklande människor. Överallt där Frälsaren gick fram, vann han barnens kärlek och tillgivenhet genom välvilligheten och godheten i sitt utseende och sitt milda och vänliga sätt.Det var vanligt bland judarna att man förde barnen till någon lärare för att han skulle lägga sina händer på dem och välsigna dem. Men Jesu apostlar ansåg att Mästarens arbete var alltför viktigt för att avbrytas på detta sätt. När mödrarna kom till Jesus med sina barn såg apostlarna ogillande på dem. De menade att dessa barn var för små för att få någon nytta av ett besök hos Jesus. De drog slutsatsen att han skulle bli missnöjd med att de var där. Men det var med apostlarna Jesus blev missbelåten. Frälsaren förstod de mödrars bekymmer som sökte uppfostra sina barn i överensstämmelse med Guds ord. Han hade hört deras böner. Det var han som dragit dem till sig.

En mor gick hemifrån med sitt barn för att finna Jesus. På vägen omtalade hon sitt ärende för en granne. Även hon ville att Jesus skulle välsigna hennes barn. På så sätt samlades flera mödrar med sina små. En del av barnen var inte längre späda utan i uppväxtåren. Andra var redan ungdomar. När mödrarna framställde sin önskan, lyssnade Jesus med sympati till deras blyga och ängsliga begäran. Han dröjde för att se hur apostlarna skulle bete sig. När han såg dem avvisa mödrarna för att göra honom en tjänst, visade han dem deras misstag med att säga: ”Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke: ty Guds rike hör sådana till.” Sedan tog han upp barnen i sina armar och lade sina händer på dem och gav dem den välsignelse de kommit för att få.

Mödrarna kände sig tröstade. De återvände till sina hem, styrkta och välsignade av Jesu ord. De blev uppmuntrade att åter ta upp arbetsbördan för sina barn med förnyad glädje och stärkta förhoppningar. Nutidens mödrar bör ta emot hans ord i samma tro. Kristus är i sanning samme personlige Frälsare idag, som han var då han levde som människa bland människorna. Han är alltjämt samme mödrarnas hjälpare idag, som han var då han samlade de små i sin famn i Judéen. Våra egna barn, som står oss närmast, är köpta med hans blod i lika hög grad som barnen på den tiden.

Jesus känner den börda som vilar på varje mor. Han som hade en mor som fick arbeta och sträva under fattigdom och försakelse, sympatiserar med varje mor i hennes mödosamma uppgift. Han som gjorde en lång resa för att lyfta bördan från en kananeisk mor, vill göra lika mycket för mödrarna i vår tid. Han som återskänkte änkan i Nain hennes ende son och som under sina lidanden på korset sörjde för sin egen mor, rörs än idag av en mors sorg. För varje smärta och för varje behov har han tröst och hjälp att ge.

Du mor, gå till Jesus med dina svårigheter. Hos honom kan du finna överflödande nåd och hjälp för att rätt kunna ta hand om dina barn. Himmelens portar står öppna för varje mor som

vill lägga sin börda för Frälsarens fötter. Han som sade: ”Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke”, inbjuder alltjämt mödrarna att komma till honom med sina små för att han skall välsigna dem. Även de späda barnen i moderns armar vilar under den Allsmäktiges skugga på grund av en bedjande mors tro. Johannes Döparen var fylld med den helige Ande ända från sin födelse. Om vi vill leva i gemenskap med Gud, kan också vi vänta oss att den helige Ande skall påverka våra barn ända från deras tidigaste ögonblick.

I de små barnen som fördes till honom, såg Jesus människor som skulle bli arvingar till hans nåd och undersåtar i hans rike. Några av dem skulle bli martyrer för hans skull. Han visste att dessa barn var långt mer villiga att lyssna till honom och ta emot honom som sin Återlösare än vuxna människor, av vilka så många var världsvisa och hårdhjärtade. I sin undervisning sänkte han sig ned till deras nivå. Han, himmelens majestät, svarade på deras frågor och undervisade dem så enkelt att de kunde fatta det. Han sådde i deras sinnen en sanningens säd som under senare år skulle spira upp och bära frukt till evigt liv.

Det är alltjämt sant att barnen är mest mottagliga för evangelii budskap. Deras sinnen är öppna för det gudomliga inflytandet. De har förmågan att behålla den undervisning de tar emot. De små barnen kan även vara uppriktiga kristna och få en andlig upplevelse i förhållande till sin ålder. Men de behöver uppfostras i andliga ting. Därför åligger det föräldrarna att ta vara på varje tillfälle att forma deras karaktär till likhet med Kristus.

Föräldrarna bör i sina barn se yngre medlemmar av Guds familj, som de fått sig anförtrodda att fostra för himmelen. Den undervisning vi själva får från Kristus skall vi ge våra barn på ett sådant sätt, att den kan tas emot av deras unga sinnen och så att skönheten i de himmelska principerna så småningom öppnas för dem. Därigenom blir det kristna hemmet en skola, där föräldrarna tjänar som biträdande lärare medan Kristus själv är huvudläraren.

Då vi arbetar för våra hams omvändelse bör vi inte anse våldsamma känsloutbrott som ett väsentligt bevis för medvetenhet om synd. Inte heller är det nödvändigt att kunna fastställa den exakta tiden för deras omvändelse. Vi skall lära dem att gå till Jesus med sina synder och be honom om förlåtelse och sedan tro att han förlåter och tar emot dem såsom han tog emot barnen, då han var här nere på jorden. När en mor lär sina barn att lyda, därför att de älskar henne, ger hon dem den första lektionen i det kristna livet. Moderns kärlek representerar för barnet Kristi kärlek. De små barn som lär sig att älska och lyda sin mor, lär sig att tro på Frälsaren och lyda honom.

Jesus var en förebild för barnen, men han var också ett exempel för fadern. Han talade med myndighet, och kraft åtföljde hans ord, men ändå använde han sig aldrig av ohövliga och ovänliga ord i sina samtal med ohövliga och häftiga människor. Kristi nåd skall ge en värdighet av himmelsk natur och en känsla för korrekthet. Den skall leda föräldrarna att behandla sina barn som intelligenta människor och såsom de själva skulle vilja bli behandlade.

Lär barnen att se Kristus i naturen. Om du vill odla nejlikor, rosor eller liljor, hur skulle du då göra? Fråga en trädgårdsmästare hur han bär sig åt för att få varje gren och varje blad att

växa vackert och att utveckla sig symmetriskt och yppigt. Han kommer att berätta för dig att det inte har skett genom grova ingrepp eller genom våldsam ansträngning, eftersom detta skulle ha knäckt de ömtåliga stjälkarna. Det skedde genom små korrigeringar som ofta upprepades. Han vattnade jorden, skyddade de växande plantorna mot hårda vindstötar och mot den stekande solen och så fick Gud dem att växa och utveckla sig till vackra blommor. Följ trädgårdsmästarens metod vid behandlingen av dina barn. Sök genom mild beröring och genom kärleksfull vård att forma deras karaktärer efter Kristi väsens mönster.

Uppmuntra alla uttryck för kärlek till Gud och till varandra. Orsaken till att det finns så många hårdhjärtade människor i världen är, att sann tillgivenhet har betraktats som en svaghet och därigenom blivit hämmad och undertryckt. Den bättre naturen hos dessa människor kvävdes redan i barndomen. Med mindre den gudomliga kärlekens ljus får smälta bort deras kalla egoism, kommer deras lycka att vara ödelagd för all framtid. Om vi vill att våra barn skall få Jesu milda sinnelag och den sympati som änglarna lägger i dagen inför oss, måste vi uppmuntra och stödja barnens ädla impulser.

Lär barnen att se Kristus i naturen. Ta dem med ut i det fria under skogens högresta träd eller ut i trädgården och lär dem att se Kristi kärlek i skapelseverket. Tala om för dem att Kristus har gett oss de lagar som behärskar allt levande, men att han också har gett oss människor lagar, som vi skall lyda för att förbli glada och lyckliga. Trötta inte ut dem med långa böner eller tröttsamma moralpredikningar utan lär dem lydnad för Guds lagar genom åskådningsundervisning från naturen.

När du som en Kristi efterföljare vinner deras förtroende, blir det lättare att tala med dem om den stora kärlek varmed Kristus har älskat oss. När du försöker klargöra de stora frälsningssanningarna och visar barnen till Kristus som en personlig Frälsare, skall änglarna stå vid din sida. Herren vill ge föräldrarna nåd att intressera sina små för den underbara berättelsen om barnet i Betlehem, som i sanning är världens hopp. När Jesus sade till apostlarna att de inte fick hindra barnen att komma till honom, talade han till sitt folk under alla tider, till församlingens ämbetsmän, till förkunnare och medhjälpare samt till alla kristna. Jesus drar barnen till sig och när han bjuder oss: ”Låten barnen vara och förmenen dem icke”, vill han därmed säga: ”De skall nog komma, om du inte hindrar dem.”

Se till att du inte genom ditt okristliga beteende ger en förvrängd bild av Jesus. Håll inte de små barnen borta från honom genom din köld och hårdhet. Låt dem aldrig få orsak att känna att himmelen inte skulle vara någon plats att längta efter, om du kommer dit. Tala inte om religion som någonting som barn inte kan förstå. Låt dem aldrig få intrycket att man aldrig kan vänta av dem att de skall ta emot Kristus under sin barndom. Ge dem inte den falska föreställningen att Kristi religion skulle vara något tråkigt och att de, om de kommer till Frälsaren, måste lämna allt som gör livet ljust och lyckligt.

Samarbeta med den helige Ande, då han verkar på barnens sinnen. Säg till dem att Frälsaren väntar på dem och att ingenting kan göra honom större glädje än att de ger sig själva åt honom,

medan de ännu är unga och livsglada. Frälsaren följer med oändlig kärlek de människor som han köpt med sitt blod, Han gör anspråk på dem med kärlekens rätt. Han ser på dem med outsäglig längtan. Men han ömmar inte bara för dem som uppför sig väl, utan också för dem som har nedärvda karaktärsfel. Många föräldrar förstår inte i vilken utsträckning de är ansvariga för sina barns brister. De har inte nog ömhet och vishet att behandla de felande barnen rätt, fast de själva har gjort dem till vad de är. Men Jesus ser på barnen med deltagande mildhet. Han känner till orsak och verkan.

Kristi medarbetare måste vara hans redskap att dra barnen till Frälsaren. Med visdom och takt måste han söka vinna dem och inge dem hopp och mod. Genom Kristi nåd skall då karaktärens förvandling ske, så att det i sanning kan sägas om dem: ”Sådana höra Guds rike till.”

Kapitel 57 - Rådman vid vägskäl

”När han sedan begav sig åstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram och föll på knä för honom och frågade honom: ’Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel? ’” Den unge mannen som frågade var rådsherre. Han hade stora ägodelar och hade anförtrotts en ansvarsställning. Han såg den kärlek som Jesus visade mot barnen som fördes till honom. Han såg hur vänligt han tog emot dem och hur han tog dem upp i sin famn. Hans sinne upptändes av kärlek till Frälsaren. Han kände att han ville bli en av hans efterföljare. Han blev så starkt påverkad, att när Jesus fortsatte sin väg, sprang han efter honom och böjde knä vid hans fötter och frågade, uppriktigt och med stort allvar, något som var högst betydelsefullt för honom själv och som är av stor betydelse för varje människa: ”Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?”

”Varför kallar du mig god?”, sade Jesus. ”Ingen är god utom Gud allena.” Jesus ville pröva rådsherrens uppriktighet och ville få honom att ge uttryck för, på vilket sätt han betraktade Jesus som god. Förstod han att den som han talade till var Guds Son? Vilken var hans ärliga uppfattning? Denne rådsherre hade synnerligen höga tankar om sin egen rättfärdighet. Han ansåg i själva verket att det inte fanns någonting som han saknade i det avseendet, men ändå kände han sig inte tillfredsställd. Han kände att han behövde någonting som han ännu inte hade. Kunde inte Jesus välsigna honom på samma sätt som han välsignat de små barnen och så tillfredsställa hans själs behov.

Som svar på hans fråga talade Jesus om för honom, att lydnad för Guds bud var nödvändig för att han skulle få evigt liv. Jesus återgav flera av buden som visade människors plikt mot sina medmänniskor. Rådsherren svarade högst bestämt: ”Allt detta har jag hållit från min ungdom. Vad fattas mig ännu?” Jesus såg den unge mannen i ögonen, som om han läste hela hans livs historia och utforskade hans karaktär. Han tyckte om honom. Han längtade efter att få ge honom den frid, nåd och glädje som radikalt skulle förändra hans karaktär. ”Ett fattas dig”, sade Jesus, ”gå bort och sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.”

Jesus kände sig dragen till den unge mannen. Han visste att han var uppriktig när han sade: ”Allt detta har jag hållit från min ungdom.” Frälsaren längtade efter att ge honom den klarsyn som skulle göra det möjligt för honom att förstå nödvändigheten av inre hängivenhet och kristen godhet. Han längtade efter att hos honom få se ett ödmjukt och ångerfullt sinne. Han ville lära honom att förstå att Gud skall äga vår högsta kärlek och att vi skall låta Kristi fullkomlighet ersätta vår bristfällighet.

Jesus såg i denne rådsherre just den hjälp han behövde, om den unge mannen skulle vilja bli en av hans medarbetare i Jesu uppdrag på jorden. Om han ville ställa sig under Jesu ledning, skulle han bli en kraft för det goda. Rådsherren ägde i hög grad förutsättningar för att på ett framträdande sätt kunna representera Kristus. Om han förenade sig med Frälsaren, skulle detta göra det möjligt för honom att bli en gudomlig kraft bland människorna. Jesus såg in i hans

karaktär och fattade kärlek till honom. Kärlek till Jesus väcktes också i rådsherrens sinne, eftersom kärlek väcker kärlek. Jesus längtade efter att få göra honom till en av sina medarbetare. Han längtade efter att göra honom lik sig själv, till en spegel i vilken Guds-likheten skulle återges. Han längtade efter att få utveckla de goda dragen i hans karaktär och helga dem i Mästarens tjänst. Om rådsherren hade överlämnat sig åt Jesus, skulle han ha växt i den atmosfär som omgav honom. Om han hade valt att göra så, hur annorlunda skulle inte hans framtid ha blivit!

”Ett fattas dig”, sade Jesus. ”Vill du vara fullkomlig, så gå bort och sälj vad du äger, och giv år de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.” Jesus läste rådsherrens rankar. Der var bara ett han saknade, men detta inrymde en livsavgörande princip. Han behövde Guds kärlek i sitt sinne. Om inte denna brist bleve tillgodosedd, skulle det visa sig ödesdigert för honom. Hela hans natur skulle komma att bli fördärvad. Om egenkärleken tillfredsställdes skulle den växa till. För att han skulle kunna ta emot Guds kärlek, måste han övervinna sin dominerande kärlek till sig själv.

Jesus ställde denne man på prov. Han uppmanade honom att välja mellan de himmelska skatterna och världslig storhet. De himmelska skatterna tillförsäkrades honom, om han ville följa Jesus. Men det egna jaget måste offras och hans vilja måste ställas under Jesu kontroll. Själva Guds helighet erbjöds den unge rådsherren. Han fick förmånen att kunna bli en av Guds söner och Kristi medarvinge till den himmelska skatten. Men han måste ta upp sitt kors och följa Frälsaren på självförnekelsens väg.

För rådsherren var Jesu ord i själva verket denna inbjudan: ”Utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna.” — Jos. 24:15. Avgörandet hade lämnats åt honom. Jesus längtade efter att få se honom omvänd. Han hade visat honom det sjuka i hans karaktär. Med djupt intresse iakttog han den unge mannen under det han övervägde frågan. Om han valde att följa Jesus, måste han lyda hans ord i allting. Han måste avstå ifrån sina ärelystna planer. Det var med allvarlig, ivrig längtan och själshunger som Frälsaren betraktade honom. Han hoppades att han skulle välja Guds Andes inbjudan.

Jesus framställde de enda förutsättningar som fanns för att rådsherren skulle kunna tillägna sig en fullkomlig, kristen karaktär. Hans ord var kloka ord, även om de tycktes stränga och krävande. Rådsherrens enda hopp om frälsning var att ta emot dem och lyda dem. Hans upphöjda samhällsställning och hans ägodelar utövade ett förståligt inflytande till det onda på hans karaktär. Om han gav efter för dessa, skulle han komma att uppskatta dem mer än Gud. Att hålla undan mycket eller litet från Gud skulle vara detsamma som att hålla fast vid det som skulle komma att minska hans moraliska kraft och duglighet. När man föredrar det som tillhör denna värld, hur osäkert och värdelöst det än må vara, kommer det att dominera över allt annat.

Rådsherren uppfattade omgående, vad Jesu ord innebar. Han blev bedrövad. Om han hade förstått värdet av den erbjudna gåvan, skulle han snabbt ha blivit en av Jesu efterföljare. Han var medlem av judarnas högsta råd. Satan frestade honom med smickrande framtidsutsikter.

Han ville ha den himmelska skatten, men han ville också ha de timliga fördelar som hans rikedomar skulle kunna ge honom. Han blev bedrövad över att sådana villkor fanns. Han ville ha det eviga livet, men han var inte villig att göra offret. Priset för det eviga livet tycktes för högt. Han gick bedrövad bort, ”ty han hade många ägodelar”.

Hans påstående att han hade hållit Guds lag var ett bedrägeri. Han avslöjade att rikedomen var hans avgud. Han kunde inte lyda Guds bud, så länge världen hade första platsen i det som han älskade. Han älskade Guds gåvor mer än han älskade givaren. Jesus hade erbjudit den unge mannen gemenskap med sig. ”Följ mig!” sade han. Men Frälsaren betydde inte lika mycket för honom som hans eget namn bland människorna eller som hans ägodelar. Att avstå från den jordiska skatten, som man kunde se, för att få den himmelska skatten, som man inte kunde se, var att ta en alltför stor risk. Han avvisade erbjudandet om evigt liv och gick sin väg. Därefter skulle världen få ta emot hans gudstjänst.

Tusentals ställs inför detta svåra val att väga Kristus mor världen, och många väljer världen. Liksom den unge rådsherren vänder de sig från Frälsaren och säger inom sig: Jag vill inte ha denne man som min ledare. Jesu handlingssätt med den unge mannen framställs som en liknelse. Gud har gett oss den levnadsregel som var och en av hans tjänar måste följa. Den är lydnad för hans lag, inte bara en laglydnad i vanlig mening, utan en lydnad som blir en del av livet och som uppenbarar sig i karaktären. Gud har fastställt sin egen norm för karaktären, och den måste alla följa som skall bli medborgare i hans rike. Bara de som vill bli Jesu medarbetare, bara de som vill säga: ”Herre, allt det som jag har och allt det som jag är tillhör dig”, kan bli det. Bara dessa kommer att erkännas som Guds söner och döttrar. Alla bör tänka igenom vad det betyder att önska sig himmelen och ändå vända sig bort på grund av de villkor som ställs. Tänk på vad det betyder att säga ”nej” till Jesus. Rådsherren sade: Nej, jag kan inte ge dig allt. Säger vi på samma sätt? Frälsaren erbjuder sig att ta del med oss i det arbete som Gud gett oss att utföra. Han erbjuder oss att använda oss av de medel som Gud har gett oss, för att befrämja hans arbete i världen. Bara på det sättet kan han rädda oss.

Rådsherrens ägodelar hade anförtrotts honom, för att han skulle kunna visa sig vara en trogen förvaltare. Han skulle fördela dessa gåvor till välsignelse för dem som led nöd. På samma sätt anförtror nu Gud åt människor medel, begåvning och tillfällen, för att de skall kunna bli hans redskap för att hjälpa de fattiga och lidande. Den som använder det som han fått sig anförtrott, på det sätt som Gud vill, blir Frälsarens medarbetare. Han vinner människor för Kristus, därför att han lever på samma sätt som Kristus.

För dem som i likhet med den unge rådsherren står i ansvarsfull samhällsställning och har stora ägodelar, kan det se ut som ett stort offer att avstå ifrån allt för att följa Kristus. Men detta är levnadsregeln för alla som vill bli hans efterföljare. Ingenting mindre än lydnad kommer att godtas. Självförnekelse är själva kärnan i Kristi undervisning. Den framställs ofta på ett sätt som tycks auktoritativt, därför att det inte finns något annat sätt att rädda människor än att avskära alla dessa seder som, om man håller fast vid dem, kommer att demoralisera hela vårt väsen.

När de som följer Kristus ger honom tillbaka det som är hans eget, samlar de en skatt som kommer att överlämnas till dem, när de en gång får höra orden: ”Rätt så, du gode och trogne tjänare! . . . Gå in i din Herres glädje.” ”Honom som i stället för att taga den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som nu sitter på högra sidan om Guds tron.” — Matt. 25:23; Hebr. 12:2. Glädjen över att se människor räddade för evigt är den belöning som alla får, som följer honom som sade: ”Följ mig!”

Kapitel 58 - Det mest övertygande

En av de mest trogna av Jesu efterföljare var Lasarus från Betania. Från första gången de träffade varandra hade hans tro på Jesus varit stark. Hans kärlek till Jesus var djup, och Jesus älskade honom mycket. Det var för Lasarus som Jesus utförde sitt största underverk. Frälsaren hjälpte alla som sökte hans hjälp. Han älskar hela den mänskliga familjen. Men det fanns några som kom att stå honom särskilt nära. Med särskilt starka band av tillgivenhet hade han knutits till familjen i Betania. Det var också för dem som han utförde sitt mest sällsamma underverk.

Jesus hade ofta funnit vila i Lasarus' hem. Frälsaren hade inte något eget hem. Han var beroende av sina vänners och efterföljares gästfrihet. Ofta, när han var trött och längtade efter mänsklig gemenskap, hade han glatt sig över att han kunde söka sig till denna stillsamma familj, undan de uppretade fariséernas avundsjuka och misstankar. Här hade han blivit uppriktigt välkomnad. Här hade han mött ren, helgad vänskap. Här kunde han tala enkelt och fullkomligt fritt, eftersom han visste att det han sade skulle förstås och uppskattas. Jesus uppskattade ett lugnt hem och intresserade lyssnare. Han längtade efter mänsklig ömhet, hänsyn och tillgivenhet. De som tog emot den himmelska undervisning som han alltid var redo att ge, blev också rikt välsignade. När folkskarorna följde Jesus genom de öppna fälten, avslöjade han för dem skönheten i naturen. Han försökte öppna deras sinnen, så att de skulle kunna se hur Guds hand uppehöll världen. För att väcka uppskattning av Guds godhet och välvilja riktade han sina lyssnares uppmärksamhet till den stillsamt fallande daggen, regnets mjuka skurar och det klara solljuset som både goda och onda fick njuta av. Han ville att människorna klarare skulle förstå hur Gud uppskattar de människor han har skapat. Men folkskarorna var inte särskilt ivriga att lyssna. I hemmet i Betania fann Jesus emellertid vila från det offentliga livets tröttande konflikter. Här kunde han öppna försynens bok för tacksamma lyssnare. I dessa privata samtal förklarade han för sina lyssnare det som han inte försökte berätta för den blandade hopen. Han behövde inte tala till sina vänner i liknelser.

När Jesus framställde sin värdefulla undervisning, satt Maria vid hans fötter som en respektfull och hängiven lyssnare. När Marta vid ett tillfälle tyckte, att det blev för mycket för henne att sköta hela hushållsarbetet, gick hon bort till Jesus och sade: ”Herre, frågar du icke efter att min syster har lämnat alla bestyr åt mig allena? Säg nu till henne att hon hjälper mig.” Detta hände vid Jesu första besök i Betania. Jesus och hans apostlar hade just kommit från den mödosamma vandringen till fots från Jeriko. Marta var ivrigt upptagen av att sörja för deras bekvämlighet. I brådskan glömde hon den hövlighet hon var skyldig sin gäst. Jesus svarade henne milt och tåligt med dessa ord: ”Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för mångahanda, men allenast ett är nödvändigt, Maria har utvalt den goda delen, och den skall icke tagas ifrån henne.” Maria fyllde sitt sinne med de värdefulla ord som Jesus sade, ord som för henne var dyrbarare än jordens dyrbaraste juveler.

Det enda nödvändiga som Marta behövde, var en stilla gudhängiven anda, en djupare iver efter kunskap om det framtida eviga livet och de dygder som är nödvändiga för andlig tillväxt.

Hon behövde lära sig att inte vara så angelägen om det som förgår och mer angelägen om det som består för alltid. Jesus vill lära sina efterföljare att ta vara på varje tillfälle att få den kunskap som gör dem kloka till frälsning. Kristi sak behöver omsorgsfulla, energiska arbetare. Det finns ett stort arbetsområde för sådana som Marta, med deras iver i aktivt kristet arbete. Men låt dem först sitta tillsammans med Maria vid Jesu fötter. Låt fliten, punktligheten och energin helgas genom Kristi anda. Då kommer deras liv att bli en oövervinnlig kraft för det goda.

Sorg kom att drabba det fridfulla hem där Jesus hade vilat. Lasarus drabbades av plötslig sjukdom. Hans systrar sände bud till Frälsaren: ”Herre, se, han som du har så kär ligger sjuk.” De sig hur allvarlig den sjukdom var som hade drabbat deras bror, men de visste att Jesus hade visat sig kunna bota alla slags sjukdomar. De trodde att han skulle ha medlidande med dem i deras nöd. Därför kom de inte med någon inträngande begäran till honom om att genast komma dit, utan sände bara det förtroendefulla budskapet: ”Han som du har så kär ligger sjuk.” De trodde att han genast skulle svara på deras besked och komma till Betania så fort han kunde.

De väntade ivrigt på ett ord ifrån Jesus. Så länge livsgnistan ännu var levande i deras bror, bad de och väntade på att Jesus skulle komma. Men den som de sänt kom tillbaka utan honom. Han förde bara med sig beskedet att ”den sjukdomen är icke till döds” och de klängde sig fast vid hoppet om att Lasarus skulle leva. Med ömhet försökte de tala hoppfullt och tröstande till den sjuke, som nästan var medvetslös. När Lasarus dog blev de bittert besvikna, men de kände Jesu uppehållande nåd. Detta kom dem att inte rikta något klander mot Frälsaren.

När Jesus fick meddelandet, tyckte apostlarna att han tog emot det kallt. Han visade inte den sorg som de hade väntat att han skulle visa. Han såg på dem och sade: ”Den sjukdomen är icke till döds, utan till Guds förhärligande, så att Guds Son genom den bliver förhärligad.” I två dagar stannade han kvar på den plats där han var. Denna försening var en gåta för apostlarna. Vilken tröst skulle inte hans närvaro ha varit för den sörjande familjen, tänkte de. Apostlarna kände väl till den innerliga vänskap Jesus hyste för familjen i Betania. Det förvånade dem att han inte fäste mer avseende vid beskedet om att ”han som du älskar är sjuk”.

Under de två dagarna sig det ut som om Jesus hade glömt budskapet, eftersom han inte alls talade om Lasarus. Apostlarna tänkte på Jesu förelöpare, Johannes Döparen. De hade undrat över varför Jesus, med den makt som han hade att göra sällsamma underverk, hade låtit Johannes försmäkta i ett fängelse och dö en våldsam död. När Jesus ägde sådan makt, varför räddade han inte Johannes’ liv? Den frågan hade ofta ställts av fariséerna, som framhöll att det var ett oemotsägligt argument mot Jesu påstående om att han var Guds Son. Jesus hade upplyst sina apostlar om att de skulle möta prövningar, förluster och förföljelser. Skulle han överge dem i prövningen? Några undrade om de hade tagit fel ifråga om hans uppgift. Alla var djupt bekymrade.

Efter att ha väntat i två dagar sade Jesus till apostlarna: ”Låt oss gå tillbaka till Judéen!” Apostlarna undrade varför Jesus hade väntat i två dagar, om det var så att han skulle gå till

Judéen. Men oro för Jesus och för dem själva var nu det som mest upptog deras tankar. De kunde inte se någonting annat än fara i den kurs som han nu stod i begrepp att välja. ”Rabbi”, sade de, ”nyligen ville judarna stena dig, och åter går du dit? Jesus svarade: ’Dagen har ju tolv timmar’.” Jag står under min Faders ledning och så länge jag gör hans vilja är mitt liv tryggt. Mina tolv timmars arbetsdag är ännu inte slut. Jag har nått den sista delen av min dag, men så länge den varar är jag säker.

”Den som vandrar om dagen”, fortsatte han, ”han stöter sig icke, ty han ser då denna världens ljus.” Den som gör Guds vilja, den som vandrar på de vägar som Gud har angett, kan inte snubbla och falla. Guds vägledande Andes ljus ger honom en klar uppfattning om hans plikt och leder honom rätt, till dess att hans arbete är fullbordat. ”Men den som vandrar om natten, han stöter sig, ty han har då intet som lyser honom.” Den som går på en väg som han själv har valt, där Gud inte har uppmanat honom att gå, kommer att snubbla. För honom vänds dagen i natt, och varhelst han befinner sig, är han inte trygg.

”Sedan han hade talat detta, sade han ytterligare till dem: ’Lasarus, vår vän, har somnat in, men jag går för att väcka upp honom ur sömnen.’” ”Vår vän Lasarus sover.” Hur rörande är inte orden! Hur fulla av sympati! Tankarna på de faror som deras Mästare var på väg att utsätta sig för genomatt gå till Jerusalem, hade kommit apostlarna att nästan glömma den drabbade familjen i Betania. Men det hade inte Jesus. Apostlarna kände tillrättavisningen. De hade blivit besvikna över att Jesus inte hade svarat mera direkt på budskapet. De hade frestats att tro att han inte älskade Lasarus och hans systrar lika ömt som de hade trott att han gjorde. I så fall skulle han ju ha skyndat tillbaka tillsammans med den som kom med beskedet. Men orden ”vår vän Lasarus sover”, väckte riktiga känslor i deras sinnen. De var övertygade om att Jesus inte hade glömt sin lidande vän.

”Då sade hans lärjungar till honom: ’Herre, sover han, så bliver han frisk igen.’ Men Jesus hade talat om hans död; de åter menade att han talade om vanlig sömn.” Jesus framställer döden som en sömn för sina troende efterföljare. Deras liv är fördolt med Kristus i Gud och de som dör kommer att sova i honom till dess att den sista basunen ljuder.

”Då sade Jesus öppet till dem: ’Lasarus är död. Och för eder skull, för att I skolen tro, gläder jag mig över att jag icke var där. Men låt oss nu gå till honom’.” Tomas kunde inte se något annat än att döden väntade Jesus, om han ginge till Judéen, men han tog sig samman och sade till de andra apostlarna: ”Låt oss gå med, för att vi må dö med honom.” Han visste om judarnas hat mot Jesus. Det var deras avsikt att röja honom ur vägen, men denna avsikt hade de inte lyckats genomföra, därför att en del av hans tilldelade tid ännu inte hade utlöpt. Under denna tid hade Jesus skyddats av himmelska änglar. Inte ens i Judéen, där rabbinerna lade planer för hur de skulle kunna gripa honom och döda honom, kunde någonting ont drabba honom.

Apostlarna blev förvånade över Jesu ord, då han sade: ”Lasarus är död”, och då han sade att han var glad över att han ”inte var där”. Var det med avsikt som Frälsaren hade undvikit sina lidande vänners hem? Det såg ut som om Maria och Marta och den döende Lasarus hade

lämnats ensamma. Men de var inte ensamma. Jesus såg hela scenen. Efter Lasarus' död blev de sörjande systrarna uppehållna genom hans nåd. Jesus var vittne till sorgen i deras förkrossade sinnen, medan deras bror kämpade med sin starke fiende, döden. Jesus kände varje ångestens smärta, då han sade till sina apostlar: ”Lasarus är död.” Men Jesus hade inte bara sina kära i Betania att tänka på. Han måste också ha sina apostlars undervisning i tankarna. De skulle vara hans representanter inför världen, så att Faderns välsignelse kunde nå ut till alla. För deras skull tillät han Lasarus att dö. Hade han botat honom från sjukdomen och återställt hans hälsa, skulle det underverk som är det mest direkta och påtagliga beviset för hans gudomliga natur, inte ha blivit utfört.

Hade Jesus varit närvarande i sjukrummet, skulle Lasarus inte ha dött, för då skulle Satan inte ha haft någon makt över honom. Döden kunde inte ha riktat sin pil mot Lasarus, när Livgivaren var närvarande. Därför höll Jesus sig borta. Han tillät fienden att utöva sin makt för att han skulle kunna driva honom tillbaka som en besegrad fiende. Han tillät Lasarus att komma in under dödens välde. De lidande systrarna såg sin bror läggas i graven. Jesus visste, att när de betraktade sin brors döda ansikte, skulle deras tro på Återlösaren bli hårt prövad. Men han visste att på grund av den kamp som de nu genomlevde, skulle deras tro komma att stråla med långt större kraft. Han led alla sorgens kval som de utstod. Han älskade dem inte mindre, därför att han lät dem vänta. Men han visste att både för dem, för Lasarus och för honom själv och för apostlarna skulle en seger vinnas.

”För eder skull, för att I skolen tro.” För alla dem som söker efter att få känna Guds ledande hand, är de ögonblick, då de känner den största besvikelsen, just tidpunkten då den gudomliga hjälpen är närmast. De kommer att se tillbaka med tacksamhet på den mörkaste delen av sin väg. ”Så förstår Herren att frälsa de gudfruktiga ur prövningen.” — 2 Petr. 2:9. Ur varje frestelse och varje prövning kommer han att föra dem ut med fastare tro och en rikare erfarenhet.

Att Jesus dröjde med att komma till Lasarus, var en barmhärtighetens avsikt för dem som inte hade tagit emot honom. Han dröjde för att han, genom att uppväcka Lasarus från de döda, skulle kunna ge sitt hårdnackade, otroende folk ytterligare ett bevis för, att han verkligen var ”uppståndelsen och livet”. Han var obenägen att ge upp allt hopp för folket, detta arma, vilsegångna får, som Israels hus var. Han sörjde djupt över deras obotfärdighet. I sin nåd ville han ge dem ytterligare ett bevis på, att han var återuppbyggaren, den ende som kunde föra liv och odödlighet fram i ljuset. Detta skulle bli ett bevis som prästerna inte skulle kunna misstolka. Detta var anledningen till att han dröjde med att gå till Betania. Detta framstående underverk att uppväcka Lasarus var att sätta Guds sigill på sitt arbete och på sina anspråk på gudomligt ursprung.

Under sin vandring till Betania hjälpte Jesus, såsom han alltid gjorde, de sjuka och behövande. Då han nådde fram till staden sände han bud till systrarna att han var på väg till dem. Jesus gick inte genast in i huset utan blev kvar på en lugn plats vid sidan av vägen. Det stora yttre skådespel som iakttogs av judarna vid någon väns eller anhörigs död överensstämde

inte med Jesu anda. Han hörde ljudet av gråt från de lejda gråterskorna. Han ville inte möta systrarna mitt i denna scen av förvirring. Bland de sörjande vännerna fanns släktingar till familjen. Några av dessa innehade höga positioner och ansvarsplatser i Jerusalem. Bland dessa fanns några av Jesu bittraste fiender. Jesus kände till deras syften. Därför gav han sig inte genast tillkänna.

Beskedet meddelades Marta på ett så diskret sätt att ingen annan i rummet hörde det. Maria var så djupt försjunken i sin sorg, att hon inte hörde det som sades, Marta reste sig genast upp och gick ut för att möta Herren, men Maria, som trodde att Marta hade gått bort till den plats där Lasarus låg begraven, satt stilla kvar i sin sorg och tog inte någon del i ropen.

Upptagen av motstridiga känslor skyndade Marta iväg att möta Jesus. I hans uttrycksfulla ansikte kunde hon läsa samma ömhet och kärlek som alltid hade funnits där. Hennes tillit till honom var orubbad, men hon tänkte på sin högt älskade bror som också Jesus hade älskat. Med en sorg som tärde på hennes sinne, därför att Jesus inte hade kommit tidigare, men ändå med hopp om att han också nu skulle göra något för att trösta dem, sade hon: ”Herre, hade du varit här, så vore min broder icke död.” I det sorl som de klagande åstadkom hade systrarna gång på gång upprepat dessa ord.

Med mänsklig och gudomlig medkänsla såg Jesus in i hennes sorgsna, bekymrade ansikte. Marta ville inte redogöra för allt som hade hänt, allt fanns uttryckt i de patetiska orden: ”Herre, hade du varit här, så vore min broder icke död.” Men när hon såg in i detta kärleksfulla ansikte, tillade hon: ”Men jag vet ändå att allt vad du beder Gud om, det skall Gud giva dig.”

Jesus uppmuntrade hennes tro genom att säga: ”Din broder skall stå upp igen.” Hans svar avsåg inte att väcka hopp om någon omedelbar förändring. Han förde Martas tankar längre än till det aktuella uppväckandet av hennes bror och fäste dem vid de rättfärdigas uppståndelse. Detta gjorde han, för att hon i Lasarus’ uppväckande skulle se ett löfte om alla de rättfärdigas uppståndelse och en försäkran om att den skulle åstadkommas av Frälsarens makt. Marta svarade: ”Jag vet att han skall stå upp, vid uppståndelsen på den yttersta dagen.”

Jesus, som alltjämt försökte ge hennes tro en korrekt inriktning, sade: ”Jag är uppståndelsen och livet.” I Kristus finns livet, det ursprungliga, det inte lånade, inte tilldelade. ”Den som har Sonen, han har livet.” — 1 Joh. 5:12. Jesu gudomliga ursprung är den troendes försäkran om evigt liv. ”Den som tror på mig, han skall leva om han än dör; och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?” Jesus ser här fram mot sin andra ankomst. Då skall de rättfärdiga döda uppstå oförgängliga och de levande rättfärdiga skall tas upp till himmelen utan att se döden. Det underverk som Jesus stod i begrepp att utföra genom att uppväcka Lasarus från de döda, skulle bli en framställning av alla de rättfärdiga dödas uppståndelse. Genom sitt ord och sina handlingar förklarade han sig vara uppståndelsens källa. Han som själv snart skulle dö på korset, stod där med dödens nycklar, en gravens besegrare, och hävdade sin rätt och sin makt att ge evigt liv.

På Frälsarens ord: ”Tror du?” svarade Marta: ”Ja, Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma i världen.” Hon förstod inte hela betydelsen av det som Jesus sade, men hon bekände sin tro på hans gudomliga ursprung och sin tillit till att han kunde utföra allt som han valde att göra.

”När hon hade sagt detta, gick hon bort och kallade på Maria, sin syster, och sade hemligen till henne: ’Mästaren är här och kallar dig till sig’.” Hon framförde detta så obemärkt som möjligt, eftersom prästerna och rådsherrarna var betedda att arrestera Jesus så snart tillfälle yppade sig. Gråterskornas rop gjorde att hennes ord inte kunde avlyssnas.

Då Maria fick beskedet reste hon sig hastigt upp och med ett spänt uttryck i ansiktet lämnade hon rummet. Då de sörjande trodde att hon hade gått till graven för att gråta, följde de efter henne. Då hon kom till den plats där Jesus väntade, föll hon på knä vid hans fötter och sade med darrande läppar: ”Herre, hade du varit här, så vore min broder icke död.” Klagoropen från gråterskorna plågade henne. Hon längtade efter att få några lugna, tröstande ord från Jesus i avskildhet. Hon kände emellertid till den avundsjuka och misstänksamhet som några av de närvarande hyste mot Jesus, och hon avhöll sig därför från att ge fullt uttryck för sin sorg.

”Då nu Jesus såg henne gråta och såg att jämväl de judar, som hade kommit med henne, gräto, upptändes han i sin Ande och blev upprörd.” Han läste alla de församlades tankar. Han såg att det som utgavs för att vara ett uttryck för sorg, för mångas vidkommande bara var förställning. Han visste att några i sällskapet, som nu visade en hycklande sorg, snart skulle utarbeta planer inte bara att döda den store undergöraren utan också honom som skulle uppstå från de döda. Kristus kunde ha rivit av dem deras falska sorgdräkt. Men han lade band på sin rättfärdiga vrede. De ord som han med full sanning kunde ha sagt, sade han inte av hänsyn till den enda som sörjande knäböjde vid hans fötter, och som i sanning trodde på honom.

”Var haven I lagt honom?”, frågade Jesus. ”De svarade honom: ’Kom och se’.” Tillsammans gick de till graven. Det var en sorgfylld scen. Lasarus hade varit mycket avhållen. Hans systrar grät över honom med förkrossade sinnen, medan de som hade varit hans vänner, blandade sina tårar med de sörjande systrarnas. Då Jesus såg denna mänskliga olycka och att dessa hemsökta vänner kunde sörja över den döde, medan världens Frälsare stod bredvid dem, började Jesus gråta. Även om han var Guds Son, hade han iklätt sig mänsklig natur, och han rördes av människors sorg. Hans milda, medkännande sinne är alltid vaket för att sympatisera med de sörjande. Han gråter med dem som gråter och gläder sig med dem som är glada.

Men det var inte bara på grund av sin medkänsla med Maria och Marta som Jesus grät. Hans tårar var ett uttryck för den sorg som var lika mycket högre än mänsklig sorg som himmelen är högre än jorden. Jesus grät inte över Lasarus, eftersom han stod i begrepp att kalla honom ut ur graven. Han grät därför att många av dem som nu sörjde över Lasarus, snart skulle lägga planer för att döda honom som är uppståndelsen och livet. Men hur omöjligt var det inte för de otroende judarna att rätt tolka hans tårar. Några som inte kunde se någonting annat än de yttre omständigheterna i scenen framför honom som orsak till hans sorg, sade mjukt: ”Se, huru kär

han hade honom!” Andra som försökte ingjuta otro i deras sinnen som var närvarande, sade hånfullt: ”Kunde icke han, som öppnade den blindes ögon ock hava så gjort att denne icke hade dött?” Om det stod i Jesu makt att rädda Lasarus, varför tillät han honom då att dö.

Med profetisk blick såg Jesus fariséernas och sadducéernas fiendskap. Han visste att de lade planer för att röja honom ur vägen. Han visste att några av dem som nu tycktes vara så sympatiskt inställda, snart skulle stänga hoppets dörr för sig själva och stadens portar för Gud. En situation skulle snart uppstå genom hans förödmjukelse och korsdöd, som skulle resultera i Jerusalems förstöring. Då skulle ingen sörja över de döda. Den vedergällning som skulle drabba Jerusalem, framstod klart för honom. Han såg Jerusalem omringas av de romerska legionerna. Han visste att många som nu grät över Lasarus, skulle dö under stadens belägring, och att det i deras död inte skulle finnas något hopp.

Det var inte bara på grund av denna scen som Jesus såg framför sig som han grät. Tyngden av tidsåldrars sorg sänkte sig över honom. Han såg de fruktansvärda följderna av överträdelsen av Guds lag. I världens historia såg han, att den strid mellan det onda och det goda som hade börjat med Abels död, hade pågått utan uppehåll. Genom att se ned genom de följande tidsåldrarna såg han det lidande och den sorg som skulle bli människornas lott. Människosläktets plåga genom alla tidsåldrar och i alla länder genomborrade hans själ. Det syndiga släktets olyckor låg tungt på hans sinne. Hans tårars källa öppnades i det han längtade efter att lindra all deras nöd.

”Då upprändes Jesus åter i sitt innersta och gick bort till graven.” Lasarus hade lagts i en klippgrav. En massiv sten hade placerats framför ingången. ”Tagen bort stenen”, sade Jesus. I tro att han bara ville se på den döde, invände Marta att kroppen hade varit begraven i fyra dagar och att förruttnelsen redan hade börjat. Denna kommentar som gjordes innan Lasarus uppväcktes, gjorde det omöjligt för Kristi fiender att säga, att han hade gjort sig skyldig till ett bedrägeri. Tidigare hade fariséerna gett spridning åt falska uttalanden om de mest sällsamma manifestationerna av Guds kraft. När Jesus uppväckte Jairus’ dotter hade han sagt: ”’Flickan är icke död hon sover.’” — Mark. 5:39. Eftersom hon hade varit sjuk bara en kort tid och sedan uppväcktes omedelbart efter döden, hade fariséerna förklarat att barnet inte hade varit dött och att Jesus själv hade sagt att hon endast sov. De hade också försökt få det att se ut som om Jesus inte kunde bota sjukdom och att det inte stod rätt till med hans underverk. Men i detta fall kunde ingen förneka att Lasarus verkligen var död.

När Jesus står i begrepp att göra något, påverkar Satan någon annan att komma med invändningar. ”Tagen bort stenen”, sade Jesus. Förbered så långt det är möjligt vägen för mitt arbete. Martas bestämda och handlingskraftiga natur gjorde sig gällande. Hon ville inte att den sönderfallande kroppen skulle förevisas. Den mänskliga naturen fattar inte så snabbt Jesu ord och Martas tro hade inte kunnat uppfatta den egentliga innebörden av hans löfte.

Jesus tillrättavisade Marta, men hans ord sades med den största mildhet. ”Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?” Varför skulle du tvivla på min makt? Varför

skulle du argumentera mot mina tillsägelser? Du har mitt ord. Om du ville tro, så skulle du få se Guds härlighet. Naturliga omöjligheter kan inte hindra den Allsmäktiges gärning. Skepticism och vantro är inte ödmjukhet. En obetingad tro på Jesu ord är sann ödmjukhet, sann självöverlåtelse.

”Tagen bort stenen.” Jesus kunde ha gett stenen befallning att flytta sig och den skulle ha lytt hans röst. Han kunde ha tillsagt änglarna som fanns vid hans sida, att göra det. På hans befallning skulle osynliga händer ha avlägsnat stenen. Men den skulle tas bort av människohänder. På detta sätt ville Jesus visa att människor skall samarbeta med Gudomen. Vad mänsklig kraft kan uträtta krävs det inte gudomlig kraft för att göra. Gud betraktar inte människans hjälp som onödig. Han stärker henne, samarbetar med henne när hon använder de krafter och förmågor som han gett henne.

Tillsägelsen åtlyds. Stenen rullas bort. Allt försiggår öppet och väl överlagt. Alla ges möjlighet att se, att inte något bedrägeri förekommer. Där ligger Lasarus’ kropp i sin grav i klipphålan, kall och tyst i döden. De sörjandes rop tystnar. Överraskade och förväntningsfulla står människorna omkring graven och väntar på att få se vad som skall hända.

Lugnt står Jesus framför graven. Ett heligt allvar vilar över alla som är närvarande. Jesus går närmare graven. I det han lyfter sina ögon mot himmelen, säger han: ”Fader, jag tackar dig för att du har hört mig.” Det var inte så länge sedan Kristi fiender hade anklagat honom för hädelse, eftersom han gjorde anspråk på att vara Guds Son. De beskyllde honom för att utföra underverk genom Satans kraft. Men här säger Jesus att Gud är hans Fader och förklarar med fullkomlig tillit, att han är Guds Son. I allt det som Jesus gjorde samarbetade han med sin Fader. Han hade alltid varit mycket noga med att göra det fullt klart, att han inte arbetade självständigt, att det var genom tro och bön som han gjorde sina underverk. Jesus ville att alla skulle känna till hans förhållande till sin Fader. ”Fader”, sade han, ”jag tackar dig för att du har hört mig. Jag visste ju förut att du alltid hör mig; men för folkets skull, som står här omkring, säger jag detta, för att de skola tro att det är du som har sänt mig.” Här fick både apostlarna och folket det mest övertygande beviset för det förhållande som existerade mellan Jesus och Gud. De skulle få se att Jesu påstående inte var ett bedrägeri.

”När han hade sagt detta, ropade han med hög röst: ’Lasarus kom ut’.” Hans röst tränger klar och genomträngande in i den dödes öron. Då han talar genomstrålas det mänskliga av det gudomliga. I Jesu ansikte, som är upplyst av Guds härlighet, ser folket beviset för hans makt. Varje öga är riktat mot gravens öppning. Varje öra är inställt på att uppfatta det svagaste ljud. Med spänt intresse avvaktar alla denna prövning av Jesu gudom. Det som skall bevisa hans påstående att han är Guds Son eller tillintetgöra hoppet för alltid.

Det är något som rör sig inne i den stilla graven. Han som var död står i dess öppning. Hans rörelser hindras av den svepning som han lagts i. Jesus säger till de förvånade åskådarna: ”Lösen honom, och låten honom gå.” Åter får de se det mänskliga i samarbete med Gud. Människor skall arbeta för människor. Lasarus frigörs och står framför gruppen, inte som en

som är avmagrad av sjukdom och med svaga vacklande lemmar, utan som en man i livets högsommar och i ädel mandomskraft. Hans ögon strålar av intelligens och av kärlek till Frälsaren. Han kastar sig tillbedjande ned för Jesu fötter.

Åskådarna är till att börja med mållösa av förvåning. Därefter följer en obeskrivlig scen av glädje och tacksägelse. Systrarna får sin bror tillbaka i livet som en Guds gåva. Med glädjetårar uttrycker de sitt tack till Frälsaren. Men medan bror, systrar och vänner gläder sig över denna återförening drar sig Jesus tillbaka från scenen. När de söker efter Livgivaren kan de inte finna honom.

Kapitel 59 - Prästernas intriger

Betania låg så nära Jerusalem att nyheten om att Lasarus uppväckts från de döda snart nådde staden. Genom spioner som hade bevittnat underverket fick de judiska ledarna snabbt alla detaljer. Ett möte med Sanhedrin sammankallades genast för att besluta om vad som borde göras. Jesus hade nu fullt bekräftat sin kontroll över döden och graven. Detta överväldigande underverk var det avgörande bevis som Gud erbjöd människorna, på att han hade sänt sin Son till världen för deras frälsning. Det var ett uppenbarande av gudomlig kraft som var tillräckligt för att övertyga varje sinne som stod under kontroll av förnuft och upplyst samvete. Många som var med då Lasarus uppväcktes, kom att tro på Jesus. Men prästernas hat mot honom blev än starkare. De hade förkastat alla tidigare bevis på hans gudom. Nu blev de endast än mer uppretade av detta nya underverk. Den döde hade uppväckts i fullt dagsljus och inför en stor skara av vittnen. Inga konstgrepp kunde bortförklara sådana bevis. På grund härav blev prästernas fiendskap än mer oförsonlig. Mer avgjort än någonsin tidigare bestämde de sig för att sätta stopp för Jesu arbete.

Sadducéerna, som inte heller var gynnsamt inställda till Jesus, hade ändå inte varit så fulla av ondska mot honom som fariséerna. Deras hat hade inte varit lika oförsonligt. Men nu blev de grundligt uppskrämda. De trodde inte på de dödas uppståndelse. De hade sammanställt så kallade vetenskapliga bevis, enligt vilka de menade att det skulle vara omöjligt för en död kropp att återföras till livet. Men några få ord av Kristus hade kommit deras teorier att bryta samman. Det visade sig att de var lika okunniga om Skrifterna som om Guds kraft. De kunde inte se någon möjlighet att motverka det intryck som underverket hade gjort på folket. Hur skulle man kunna vända människorna bort ifrån honom som hade berövat graven den döde? Lögnaktiga rykten spreds, men underverket kunde inte förnekas. Hur man skulle kunna motverka dess följder, visste de inte. Hittills hade sadducéerna inte uppmuntrat planen att röja Jesus ur vägen. Men efter Lasarus' uppståndelse kom de överens om att endast hans död skulle kunna hejda hans oförskräckta hotelser mot dem.

Fariséerna trodde på uppståndelsen och de kunde inte annat än inse att detta underverk var ett bevis på att Messias fanns ibland dem. Men de hade alltid motsatt sig Jesu arbete. Från allra första början hade de hatat honom, på grund av att han hade avslöjat deras hycklande anspråk. Han hade rivit bort den mantel av rigorösa riter under vilka de hade dolt sina moraliska lyten. Den rena religion om vilken han undervisade hade fördömt deras ihåliga anspråk på fromhet. De törstade nu efter hämnd på honom för hans skarpa tillrättavisningar. De hade försökt locka honom att säga eller göra någonting som skulle ge dem tillfälle att döma honom. Vid flera tillfällen hade de försökt stena honom, men han hade dragit sig stilla tillbaka och de hade tappat bort honom.

De underverk som han utförde på sabbaten avsåg alla att lindra sjukdom och lidande, men fariséerna hade ändå försökt döma honom som sabbatsbrytare. De hade försökt egga upp herodianerna mot honom. De gav sken av att han försökte upprätta ett rivaliserande rike och

rådgjorde med dem om hur man skulle kunna röja honom ur vägen. För att upphetsa romarna mot honom hade de framställt honom som en som försökte bryta ned deras auktoritet. De hade prövat alla slags förevändningar för att hindra honom från att öva inflytande över folket. Men dittills hade deras försök blivit utan effekt. De skaror som hade varit vittne till hans barmhärtiga gärningar och hört hans rena och helgade lära visste, att detta inte var någon sabbatsbrytares eller hädares ord och handlingar. Till och med de ämbetsmän som fariséerna hade sänt ut, hade påverkats av hans ord, så att de inte kunde bära hand på honom. Till slut blev judarna desperata och utfärdade en förordning att var och en som bekände sig tro på Jesus, skulle uteslutas ur synagogan.

När prästerna, rådsherrarna och de äldste samlades till rådslagning var det deras fasta beslut att tysta honom som utförde sådana sällsamma handlingar, att alla människor förundrade sig. Fariséerna och sadducéerna stod nu närmare varandra än någonsin tidigare. Hittills hade de stått splittrade. Men nu enades de i sitt motstånd mot Jesus. Nikodemus och Josef hade vid tidigare rådsmöten kunnat avvärja en fällande dom över Jesus. på grund härav blev de inte kallade till rådsmötet. Andra inflytelserika män som trodde på Jesus, var närvarande vid rådsmötet, men deras inflytande kunde inte göra sig gällande mot de ondskefulla fariséerna.

Ändå var inte alla Rådets medlemmar överens. Sanhedrin var vid denna tidpunkt inte ens en legal församling. Den existerade bara på grund av tolerans. Några av dess medlemmar ifrågasatte klokheten i att döma Jesus till döden. De fruktade att detta skulle bli orsak till ett uppror bland folket. Detta skulle komma romarna att hålla tillbaka ytterligare förmåner för prästerna och ta ifrån dem den makt som de ännu hade. Sadducéerna var förenade i sitt hat mot Jesus, men de var benägna att gå försiktigt fram, av fruktan för att romarna skulle beröva dem deras höga samhällsställning. I detta rådsmöte, som man hade samlat för att planlägga Jesu död, fanns ett vittne närvarande som hörde Nebukadnessars stolta ord, som var vittne till Belsassars avgudiska fest och som var närvarande då Jesus av Nasaret förklarade sig vara den Smorde. Detta vittne påverkade nu rådsherrarna, så att de skulle förstå vad de var på väg att göra. Händelser i Jesu liv kom för dem med en klarhet som gjorde dem förskräckta. De erinrade sig scenen i templet då Jesus, som då var ett barn på tolv år, stod inför de lärda laglärarna och ställde frågor till dem som gjorde dem förvånade. Det underverk som just hade utförts, vittnade om att Jesus inte var någon annan än Guds Son. Det Gamla Testamentets Skrifter om Kristus framträdde för deras sinnen i sin rätta betydelse. Förvirrade och besvärade frågade rådsherrarna: ”Vad skola vi taga oss till?” Splittring uppstod i Rådet. Under den helige Andes påverkan kunde prästerna och rådsherrarna inte komma ifrån överbevisningen att de kämpade mot Gud.

När förvirringen var som störst i rådsförsamlingen reste sig Kaifas, översteprästen. Kaifas var en stolt och grym man, överlägsen och oförsonlig. I hans släkt fanns sadducéer, stolta, oförvägna, hänsynslösa, fulla av äregirighet och grymhet, vilket de alltsammans dolde under en mantel av förment rättfärdighet. Kaifas hade studerat profetiorna. Även om han inte förstod deras egentliga innebörd talade han med stor auktoritet och tillförsikt: ”I besinnen icke huru mycket bättre det är för eder att en man dör för folket än att hela folket förgås.” Även om Jesus

var oskyldig, framhöll översteprästen, måste han röjas ur vägen. Han var till besvär, eftersom han drog folket till sig och försvagade rådsherrarnas auktoritet. Han var bara en. Det var bättre att han dog än att rådsherrarna skulle förlora sin makt. Om folket förlorade förtroendet för de härskande, skulle det göra slut på deras nationella makt. Kaifas gjorde gällande att efter detta underverk skulle Jesu efterföljare sannolikt göra uppror. Romarna skulle komma, sade han. De skulle stänga deras tempel, avskaffa deras lagar och tillintetgöra dem som nation. Vad är denne galilés liv värt i jämförelse med nationens liv? Om han står i vägen för Israels välfärd, gör man då inte Gud en tjänst genom att röja honom ur vägen? Det är bättre att en man dör, än att hela nationen förgås.

När Kaifas säger att det skulle vara bättre att en man dör för folket, tyder det på att han hade en viss kunskap om profetiorna, även om den var mycket begränsad. Men när Johannes berättar om denna händelse hänvisar han till profetian och pekar på dess breda och djupa betydelse. Han säger: ”Ja, icke allenast ’för folket’; han skulle dö också för att samla och förena Guds förskingrade barn.” Utan att förstå det erkände den högmodige Kaifas Frälsarens uppgift.

Av Kaifas vändes denna ytterst värdefulla sanning till en lögn. Det handlingssätt han rekommenderade, byggde på en princip som hade lånats från de icke-judiska folken. Bland dessa hade det dunkla medvetandet om att *en* skulle dö för människosläktet gett anledning till att man offrade människor. Kaifas’ plan gick ut på, att man på detta sätt, genom att offra Jesus, skulle rädda det skyldiga folket, inte frälsa det från överträdelse utan i överträdelsen, så att det kunde fortsätta i synd. Och genom sin argumentering ansåg han sig kunna övervinna invändningarna från dem som kanske skulle våga säga, att man ännu inte hade funnit något hos Jesus som förtjänade döden.

Vid detta rådsmöte hade Jesu fiender varit starkt överbevisade. Den helige Ande hade gjort intryck på deras sinnen. Men Satan ansträngde sig för att få makt över dem. Han tvingade på dem minnet av alla besvärligheter som de hade fått utstå för Jesu skull. Hur litet hade Jesus inte hedrat deras rättfärdighet. Han undervisade om en rättfärdighet som var långt större och som alla de som ville vara Guds efterföljare måste äga. Utan att ta någon hänsyn till deras riter och ceremonier hade han uppmuntrat syndare att gå direkt till Gud som till en barmhärtig Fader och berätta om vad de behövde. Enligt deras uppfattning hade han därigenom åsidosatt prästerskapet. Han hade vägrat att erkänna den rabbinska teologin. Han hade avslöjat prästernas ogudaktiga handlingssätt. Han hade skadat deras inflytande på ett obotligt sätt. Han hade skadat effekten av deras regler och traditioner genom att säga, att även om de strängt hävdade den rituella lagen, hade de gjort Guds lag om intet. Allt detta påminde Satan dem nu om.

Satan sade nu till dem att de måste döma Jesus till döden för att kunna upprätthålla sin auktoritet. Detta råd följde de. Själva förhållandet att de kunde förlora den makt de ännu hade var, menade de, tillräckligt skäl för att komma till något slags beslut. Med undantag av några få som inte vågade säga sin mening, mottog rådsmötet Kaifas’ ord som Guds ord. Stämningen lättade i Rådet och oenigheten upphörde. De beslöt att Jesus skulle överlämnas åt döden vid första gynnsamma tillfälle. Genom att förkasta beviset på Jesu gudom hade dessa präster och

rådsherrar själva stängt sig inne i ett ogenomträngligt mörker. De hade kommit helt in under Satans inflytande, så att han kunde driva dem ut över den eviga undergångens brant. Så stor var emellertid deras villfarelse, att de kände sig tillfreds med sig själva. De betraktade sig som patrioter som försökte rädda nationen.

Sanhedrins medlemmar var emellertid rädda för att företa sig någonting oövertänkt mot Jesus. Folket skulle då kunna bli upphetsat. Det våld som de planlade mot Jesus skulle kunna drabba dem själva. På grund härav beslöt Rådet att uppskjuta fullföljandet av den dom som de hade fällt. Frälsaren förstod prästernas intriger. Han visste att de längtade efter att röja honom ur vägen och att deras avsikter snart skulle förverkligas. Men det var inte hans sak att påskynda krisen. Han drog sig tillbaka från platsen och tog sina apostlar med sig. Genom sitt exempel inskärper han den undervisning som han hade gett apostlarna: ”När de nu förfölja eder i en stad, så flyn till en annan.” — Matt. 10:23. Det fält inom vilket de skulle arbeta för människors räddning var stort, och med mindre troheten mot honom krävde det, skulle hans tjänare inte äventyra sitt liv.

Jesus hade nu arbetat offentligt i tre år i världen. De hade fått se exempel på självförnekelse och osjälvisk välgärning. Hans rena liv i lidande och hängivenhet var känt av alla. Men denna korta tid av tre år var hela den tid som världen kunde uthärda Återlösarens närvaro. Hans liv hade varit ett liv under förföljelse och förhånande. Han fördrevs från Betlehem av en avundsjuk konung, förkastades av sitt eget folk i Nasaret, dömdes till döden utan anledning i Jerusalem. Nu fann han tillsammans med några få trofasta efterföljare en tillfällig tillflyktsort i en främmande stad. Han som alltid blivit djupt rörd över människors olycka, som botat de sjuka, som gett de blinda deras syn och de döva deras hörsel och de stumma förmågan att tala, som hade gett de hungriga mat och tröstat de sörjande, drevs nu bort ifrån det folk som han hade arbetat för att frälsa. Han som vandrat på de rullande vågorna och som med ett ord hejdat deras vredgade dån, han som hade drivit ut onda andar vilka under flykten erkänt honom vara Guds Son, han som avbröt de dödas sömn och som kommit tusenden att hänfört lyssna till hans kloka ord, kunde inte längre nå deras sinnen som var förblindade av fördomar och hat och som hårdnackat förkastade ljuset.

Kapitel 60 - Det nya riket slag

Påskhögtiden närmade sig och Jesus begav sig åter på väg till Jerusalem. I sitt sinne hade han frid på grund av sin fullkomliga enhet med Faderns vilja. Med ivriga steg skyndade han framåt mot platsen för sitt offer. En känsla av mysterium, av tvivel och fruktan hade fallit över apostlarna. Frälsaren ”gick före dem, och de gingo där bävande; och de som följde med dem voro uppfyllda av fruktan”.Åter kallade Jesus de tolv till sig och mer öppet och otvetydigt än någonsin tidigare talade han med dem om att han skulle förrådas och om sitt lidande. ”Se”, sade han, ”vi gå nu upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som genom profeterna är skrivet om Människosonen. Ty han skall bliva överlämnad åt hedningarna och bliva begabbad och skymfad och bespottad, och de skola gissla honom och döda honom; men på tredje dagen skall han uppstå igen. Och de förstodo intet härav; ja, detta som han talade var dem så fördolt, att de icke fattade vad som sades.”

Hade de inte alldeles nyss överallt förkunnat att ”Guds rike är nära”? Hade inte Jesus själv lovat att många skulle sitta tillsammans med Abraham och Isak och Jakob i Guds rike? Hade han inte lovat alla som hade försakat något för hans skull, att de skulle få hundrafalt igen i detta livet och få del i hans rike? Och hade han inte gett de tolv det särskilda loftet om höga äreställningar i hans rike — att få sitta på troner och döma Israels tolv stammar? Och också nu hade han sagt att allt som var skrivet om honom hos profeterna, skulle uppfyllas. Och hade inte profeterna förutsagt Messias’ härliga regering? I ljuset av dessa tankar tycktes hans uttalanden om att han skulle förrådas, förföljas och dödas både svävande och dunkla. Vilka svårigheter som än skulle kunna komma att uppstå, trodde de att riket snart skulle upprättas.

Johannes, Sebedeus’ son, var en av de två första som hade följt Jesus. Han och hans bror Jakob var med i den första grupp som hade lämnat allt för att tjäna honom. Med glädje hade de lämnat hem och vänner för att kunna vara hos honom. De hade vandrat tillsammans med honom och talat med honom. De hade varit med honom i hemmets avskildhet och där människor hade samlats offentligt. Han hade stillat deras fruktan, räddat dem från faror, lindrat deras lidanden, tröstat dem i deras sorg och undervisat dem med tålamod och ömhet, till dess att de tycktes ha blivit ett med honom. I sin kärleks iver längtade de nu efter att få stå honom närmast i hans rike. Vid varje möjligt tillfälle tog Johannes sin plats närmast Frälsaren, och Jakob längtade efter att bli hedrad med en lika nära gemenskap med honom.

Deras mor var en Jesu efterföljare och hade tjänat honom beredvilligt med det hon hade. Med en mors kärlek och fåfänga över sina söner önskade hon, att de skulle få den mest hedrade platsen i det nya riket. Detta uppmuntrade hon dem till att be om. Tillsammans kom modern och hennes söner till Jesus och bad att han skulle bevilja dem något som de hade på hjärtat. ”Vad viljen I då att jag skall låta eder få?” frågade han. Modern svarade: ”Säg, att i ditt rike den ene av dessa mina två söner skall få sitta på din högra sida och den andre på din vänstra.”

Jesus visar milt fördrag med dem och tillrättavisar dem inte för deras egenkärlek, då de söker att få företräde framför sina medbröder. Han läser deras tankar, han känner deras djupa

hängivenhet för honom. Deras kärlek är inte bara en mänsklig tillgivenhet. Även om den är besmittad av det jordiska i den mänskliga kanal som den löper igenom, så har den ändå sitt ursprung i hans egen återlösande kärleks källa. Han vill inte tillrättavisa utan fördjupa och rena. Han sade: ”Kunnen I dricka den kalk som jag dricker, eller genomgå det dop som jag genomgår?” De kommer då ihåg hans hemlighetsfulla ord om prövningar och lidanden, men svarar ändå förtroendefullt: ”Det kunna vi.” De skulle betrakta det som den högsta ära att kunna bevisa sin trohet genom att ta del i allt det som skulle drabba deras Herre.

”Den kalk jag dricker skolen I få dricka och det dop jag genomgår skolen I genomgå”, sade han. Framför sig hade han ett kors i stället för en tron med två brottslingar som följeslagare på sin högra och vänstra sida. Jakob och Johannes skulle få del av Mästarens lidande. Den ene, den förste av bröderna, skulle omkomma genom svärd. Den andre skulle längst av dem alla uthärda möda, klander och förföljelse.

”Men”, fortsatte han, ”platsen på min högra sida och platsen på min vänstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt.” I Guds rike får man inte en framträdande ställning genom att favoriseras. Den är inte något som man förtjänar, inte något som man får genom någon godtycklig gåva. Den är ett resultat av inre egenskaper. Kronan och tronen är ett tecken på ett tillstånd man uppnått, de är tecken på seger över sig själv genom vår Herre, Jesus Kristus.

Långt senare, när apostlarna hade förts in i gemenskap med Kristus på grund av gemenskap i hans lidanden, uppenbarade Jesus för Johannes vilka villkoren är för hög ställning i hans rike. ”Den som vinner seger”, sade Jesus, ”honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron.” ”Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det; och jag skall skriva på honom min Guds namn . . . och mitt eget nya namn.” — Upp. 3:21, 12. Aposteln Paulus skrev också: ”Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden är inne då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på ’den dagen’.” — 2 Tim. 4:6-8. Den som kommer att stå närmast Jesus kommer att vara den som på jorden mer än någon annan har tillgodogjort sig hans anda av självuppoffrande kärlek. Denna kärlek ”förhäver sig icke, den uppblåses icke . . . den söker icke sitt, den förtörnas icke, och den hyser icke agg för en oförrätts skull”. (1 Kor. 13: 4, 5.) Denna kärlek kommer att påverka efterföljarna på samma sätt som den påverkade deras Herre att ge allt, att leva och arbeta och offra även intill döden för att rädda mänskligheten. Denna anda var den som kom till uttryck i Paulus’ liv. Han sade: ”Ty att leva, det är för mig Kristus.” Hans liv uppenbarade Kristus för människorna. ”Och att dö, det är för mig en vinning.” Det är en vinning för Kristus. Döden själv skulle bevisa hans nåds kraft och samla människor till honom. ”Kristus . . . skall av mig med all frimodighet bliva förhärligad i min kropp, det må ske genom liv eller genom död.” — Fil. 1 :21, 20.

När de andra tio hörde Jakobs och Johannes' begäran, blev de starkt missnöjda. Den främsta platsen i riket var precis vad var och en av dem eftertraktade för sig själv. De blev förargade över att dessa två apostlar hade vunnit ett så påtagligt övertag över dem. Återigen tycktes striden om vilken som skulle vara den främste, vara på väg att återupplivas. Då kallade emellertid Jesus dem till sig och sade till de förargade apostlarna: ”I veten att de som räknas för folkens furstar uppträda mot dem såsom herrar, och att deras mäktige låta dem känna sin myndighet. Men så är det icke bland eder.”

Inom världens nationer betyder en upphöjd position självförhärligande. Människor förutsätts existera för den härskande klassens nytta. Inflytande, välstånd, utbildning var de medel för att vinna kontroll över massorna som användes av det ledande skiktet. De högre klasserna skulle tänka, besluta, njuta och härska. De lägre skulle lyda och tjäna. Religionen var liksom allt annat en auktoritetssak. Man förutsatte att folket skulle handla och tro efter de överordnades föreskrifter. En människas rätt till att som människa tänka och handla på egen hand, ignorerades helt.

Jesus stod i begrepp att upprätta ett rike efter en helt annan princip. Han kallade inte människorna till maktställning utan till tjänst, så att de starka skulle ta på sig det som de svaga inte orkade med. Makt, samhällsställning, begåvning, utbildning lade på dem som hade fått dessa gåvor, så mycket större förpliktelse att tjäna sina medmänniskor. Till och med blev det sagt till de minsta av Kristi efterföljare: ”Allt sker nämligen för eder skull.” — 2 Kor. 4:15.

Människosonen har ”kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många”. Bland sina efterföljare var Jesus i alla avseenden en tjänare, en som bar bördor. Han deltog i deras fattigdom. Han övade självförsakelse för deras skull. Han gick före dem för att jämna vägen på de svåraste platserna. Snart skulle han fullborda sitt verk på jorden genom att offra sitt liv. Den princip som Jesus handlade efter skulle påverka medlemmarna i församlingen, som är hans kropp. Frälsningsplanen har grundats på kärlek. I Kristi rike blir de som följer det exempel som han har gett, de största. De handlar som herdar för hans hjord.

Paulus' ord uppenbarar det kristna livets sanna värdighet och ära: ”Ty fastän jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas tjänare”, därför söker jag inte ”min egen nytta, utan de mångas, för att de skola bliva frälsta.” — 1 Kor. 9:19; 10:33. I samvetsangelägenheter måste man låta sinnet behålla sin frihet. Ingen får öva kontroll över en annans sinne, bedöma för någon annan eller föreskriva någon hans plikt. Gud ger varje människa frihet att tänka och att följa sina egna övertygelser. ”Alltså skall var och en av oss inför Gud göra räkenskap för sig själv.” I alla sammanhang där principer berörs gäller orden ”var och en vare fullt viss i sitt sinne”. (Rom. 14:12, 5.) I Kristi rike finns inte något herrefolksförtryck, inget tvång ifråga om beteendet. Himmelens änglar kommer inte till jorden för att härska eller för att kräva hyllning utan som barmhärtighetens sändebud, för att samarbeta med människor för att lyfta mänskligheten.

Principen och själva orden i Frälsarens undervisning blev i sin gudomliga skönhet bevarad i den älskade apostelns minne. Johannes fortsatte i sitt budskap till församlingen att till sina sista dagar upprepa sitt vittnesmål: ”Detta är det budskap som I haven hört från begynnelsen, att vi skola älska varandra.” ”Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna.” — 1 Joh. 3:11,16.

Denna var den anda som genomsyrade församlingen under den första tiden. Efter det att den helige Ande hade getts hade ”hela skaran av dem som trodde” ett hjärta och en själ. ”Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt.” ”Bland dem fanns ingen som led nöd.” ”Och med stor kraft frambura apostlarna vittnesbördet om Herren Jesus uppståndelse: Och stor nåd var över dem alla.” — Apg. 4:32, 34, 33.

Kapitel 61- Sackeus – publikanen

På vägen till Jerusalem kom Jesus ”in i Jeriko och gick fram genom staden”. Några kilometer från Jordan, på västra sidan av dalen som här utvidgade sig till en slätt, låg staden mitt i tropisk vegetation och omgiven av en överdådig skönhet. Med sina palmer och fruktbara trädgårdar, vattnade av sprudlande källor, glittrade den som en smaragd, infattad i det kalkstenberg och de öde raviner som låg mellan Jerusalem och staden på slätten.Många av de karavaner som var på väg till högtiden, reste genom Jeriko. Deras ankomst var alltid ett festligt tillfälle, men nu var det något av djupaste intresse som sysselsatte folket. Man visste att rabbinen från Galiléen, som nyligen hade gjort Lasarus levande, följde med i skaran. Även om det viskades fritt om prästernas intriger, var folkskaran ivrig att få hylla honom.

Jeriko var en av de städer som sedan gammalt hade avskilts för prästerna. Vid denna tid bodde ett stort antal präster där. Men staden hade också en befolkning av helt annorlunda slag. Jeriko var ett stort trafikcentrum. Romerska ämbetsmän, soldater och främlingar från olika trakter befann sig där. Inkrävandet av skatt och tull hade gjort att många publikaner hade slagit sig ned där.

Sackeus, som var förman för tulltjänstemännen, var jude, och avskyddes av sina landsmän. Hans rang och välstånd var belöning för ett yrke som de avskydde. Det betraktades som ett annat uttryck för orättfärdighet och utsugning. Men den rike tulltjänstemannen var ändå inte den så helt fördärvade världsmänniska som han såg ut att vara. Under den skenbart världsliga och stolta ytan fanns ett sinne som var mottagligt för gudomligt inflytande. Sackeus hade hört om Jesus. Berättelsen om honom, som hade uppträtt med vänlighet och artighet mot de fredlösa grupperna, hade spritts vida omkring. Hos denne förman för tulltjänstemännen väcktes en längtan efter ett bättre liv. Bara några få kilometer från Jeriko predikade Johannes Döparen vid Jordan och Sackeus hade hört kallelsen till omvändelse. Även om uppmaningen till tulltjänstemännen: ”Kräven icke ut mer än vad som är eder föreskrivet”, utåt sett inte hade gett något resultat, hade det i alla fall gjort intryck på hans sinne. (Luk. 3:13.) Han kände till Skrifterna och var övertygad om att hans handlingssätt var oriktigt. Då han hörde orden som enligt berättelsen hade kommit från den store läraren, kände han att han var en syndare i Guds ögon. Men det som han hade hört om Jesus, tände ändå hoppet i hans sinne. Omvändelse, en livsförändring, var möjlig även för honom. Var inte en av den nye lärarens mest betrodda apostlar tulltjänsteman? Sackeus började strax följa den övertygelse som hade fått grepp om honom och betalade ersättning till dem som han hade bedragit.

Han hade redan börjat reformera sitt liv när nyheten spreds över Jeriko att Jesus var på väg in i staden. Sackeus beslöt att han skulle försöka att få träffa honom. Han började inse hur bittra syndens frukter var och hur svår vägen är för den som försöker vända om från ett oriktigt handlingssätt. Att bli missförstådd, att bli bemött med misstänksamhet och misstro under försöket att rätta till sina fel, var svårt att uthärda. Tullförmannen längtade efter att få se in i hans ansikte som genom sina ord hade väckt hoppet i hans sinne.

Trängseln var stor på gatorna. Sackeus som var liten tillväxten, kunde inte se något över folkets huvuden. Ingen ville gå åt sidan för honom. Därför sprang han i förväg bort till en plats där ett fikonträd sträckte sina stora grenar ut över vägen. Där klättrade den rike tullförmannen upp och satte sig mellan grenarna. Härifrån kunde han se skaran när den gick förbi under honom. Skaran närmade sig, den gick förbi och Sackeus stirrade med ivriga ögon för att finna den ende som han längtade efter att få träffa.

Över prästernas och rabbinernas högljudda prat och folk mängdens välkomstrop talade tullförmannens outsagda önskan till Jesu sinne. Plötsligt och precis under fikonträdet är det en grupp som stannar. Gruppen före och efter står stilla och en i skaran ser uppåt med en blick som tycks kunna läsa människors tankar. Mannen i trädet börjar nästan tvivla på sina egna sinnen då han hör orden: ”Sackeus, skynda dig ned, ty i dag måste jag gästa i ditt hus.”

Skaran viker åt sidan och Sackeus, som rör sig som i drömmen, går framför dem mot sitt eget hem. Men rabbinerna ser på med bistra ansikten och mumlar missnöjt och hånfullt: ”Han har gått in för att gästa hos en syndare.” Sackeus hade blivit överväldigad, förvånad och stum inför Jesu kärlek och förekommande välvillighet, då han uppmärksammade honom som var så ovärdig. Men nu löser kärleken och lojaliteten mot hans nyfunne Mästare hans tunga. Han vill offentligt ge uttryck för sin bekännelse och ånger.

Inför hela folkskaran trädde nu Sackeus fram och ”sade till Herren: ’Herre, hälften av mina ägodelar giver jag nu åt de fattiga; och om jag har utkrävt för mycket av någon, så giver jag fyradubbelt igen.’ Och Jesus sade om honom: ’I dag har frälsning vederfarits detta hus, eftersom också han är en Abrahams son’”. Då den rike unge rådsherren hade vänt sig bort ifrån Jesus, hade det förundrat apostlarna att Mästaren sade: ”Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike!” Och de hade sagt till varandra: ”Vem kan då bliva frälst?” Nu hade de ett bevis på sanningen i Kristi ord: ”Vad som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud.” — Mark. 10:23, 26; Luk. 18:27. De såg hur en rik man genom Guds nåd kunde gå in i Guds rike.

Innan Sackeus hade sett Jesu ansikte hade han börjat göra det som kom honom att bli känd som i verklig mening ångerfull. Innan han blev anklagad av människor hade han bekänt sin synd. Han hade gett efter för den helige Andes överbevisning och hade börjat följa undervisningen i de ord som hade skrivits för det gamla Israel såväl som för oss. Gud hade sagt för länge sedan: ”Om dm broder rakar l armod och kommer på obestånd hos dig, så skall du taga dig an honom; såsom en främling eller en inhysesman skall han få leva hos dig. Du skall icke ockra på honom eller taga ränta, ty du skall frukta din Gud, och du skall låta din broder leva hos dig. Du skall icke lämna honom dina penningar på ocker eller lämna honom av dina livsmedel mot ränta.” ”I skolen icke göra varandra orätt, du skall frukta din Gud.” — 3 Mos. 25:35-37, 17. Dessa ord hade talats av Kristus själv då han var i molnstoden. Sackeus’ allra första svar på Jesu kärlek var också att visa medlidande med de fattiga och lidande.

Tulltjänstemännen hade sammanslutit sig i ett förbund så att de kunde förtrycka folket och stödja varandra i sitt svekfulla handlingssätt. I sin utpressning genomförde de bara det som nästan hade blivit en allmän sedvänja. Till och med prästerna och rabbinerna, som föraktade dem, gjorde sig skyldiga till att berika sig genom ohederliga handlingar och under täckmantel av sitt helgade kall. Men Sackeus hade inte mer än gett efter för den helige Andes inflytande förrän han upphörde med allt som stod i strid med rättfärdigheten.

Ingen omvändelse är äkta förrän den åstadkommer en reformation. Kristi rättfärdighet är inte en kappa under vilken man döljer synd som inte har bekänts och övergetts. Den är en livsprincip som förvandlar karaktären och behärskar livsföringen. Helighet är helhet inför Gud. Den är en hel överlåtelse av sinne och livsföring till att behärskas av himmelens principer.

I sitt arbetsliv skall en kristen inför världen representera det sätt på vilket vår Herre skulle ha levt och arbetat. I allt vad han gör skall han göra det uppenbart att Gud är hans lärare. ”Helgad åt Herren” skall vara vad dagböcker, huvudböcker, dokument, kvittenser och växlar vittnar om. De som bekänner sig vara Kristi efterföljare och som handlar på ett orättfärdigt sätt, bär falskt vittnesbörd mot en helig, rättfärdig och nådefull Guds väsen. Varje omvänd människa skall liksom Sackeus ge bevis för Kristi inneboende i hans sinne, genom att han överger alla orättfärdiga vanor som har kännetecknat hans liv. Liksom tullförmannen skall han bevisa sin uppriktighet genom att ge ersättning. Herren säger om den ogudaktige att om han ”giver tillbaka den pant han har fått och ersätter vad han har rövat och vandrar efter livets stadgar, så att han icke gör vad orätt är, då skall han förvisso leva och icke dö. Ingen av de synder han har begått skall då tillräknas honom . . . därför skall han förvisso få leva.” — Hes. 33:15, 16.

Om vi har skadat andra genom någon orättfärdig affärstransaktion, om vi har överlistat någon i affärer eller bedragit någon människa, även om det skett innanför lagens gränser, bör vi bekänna våra fel och ge ersättning så långt det står i våt makt. Det är riktigt för oss att ge igen, inre bara det som vi har tillskansat oss, utan också allt det som detta skulle ha gett, om det hade använts på ett klokt och förnuftigt sätt under den tid det var i vår besittning.

Till Sackeus sade Jesus: ”I dag har frälsning vederfarits detta hus.” Det var inte bara Sackeus själv som blev välsignad utan hela hans hus med honom. Jesus gick till hans hem för att undervisa honom om sanningen och för att undervisa hans husfolk om det som hör Guds rike till. De hade varit uteslutna ur synagogan på grund av rabbinernas och de tillbedjandes förakt, men som de mest gynnade i hela Jeriko samlades de nu i sitt eget hem omkring den gudomlige Läraren och fick själva höra livers ord.

Det är när Jesus tas emot som en personlig Frälsare, som frälsning når människan. Sackeus hade tagit emot Jesus inte bara som en farande gäst i hemmet utan som en som skulle bli boende i själens tempel. De skriftlärde och fariséerna anklagade honom som syndare. De klagade på Jesus därför att han blev Sackeus’ gäst. Men Jesus erkände honom som en Abrahams son. Ty ”de som låta det bero på tro, de äro Abrahams barn”. (Gal. 3:7.)

Kapitel 62 - Alabasterflaskan

Simon från Betania betraktades som en av Jesu efterföljare. Han var en av de få fariséer som öppet hade slutit sig till dem som följde Jesus. Han erkände Jesus som lärare och hoppades att han skulle vara Messias, men han hade inte tagit emot honom som Frälsare. Hans karaktär hade inte förvandlats, hans principer var oförändrade.

Simon hade blivit botad från spetälska. Det var detta som hade dragit honom till Jesus. Han ville visa sin tacksamhet. Vid Jesu sista besök i Betania bjöd han till fest för Frälsaren och hans apostlar. Till denna fest samlades många av judarna. Det rådde vid denna tidpunkt stor spänning i Jerusalem. Jesus och hans verksamhet tilldrog sig större uppmärksamhet än någonsin tidigare. Några av dem som hade kommit till festen bevakade noga hans rörelser och några av dem med ovänliga ögon.

Jesus hade kommit till Betania bara sex dagar före påsken. Som han brukade göra, hade han sökt vila i Lasarus' hem. De skaror av resande som passerade genom staden spred ryktet om att han var på väg till Jerusalem och att han skulle tillbringa sabbaten i Betania. Bland folket rådde stor hänförelse. Många sökte sig till Betania. Några drevs av sympati för Jesus och andra av nyfikenhet för att få se en som hade uppväckts från de döda.

Många väntade sig få höra Lasarus ge en sällsam redogörelse för de scener han varit vittne till efter döden. De blev förvånade över att han inte berättade någonting. Han hade inte något att berätta. Det inspirerade Ordet säger: ”De döda veta alls intet . . . deras kärlek och deras hat och deras avund hava redan nått sin ände.” - Pred. 9:5, 6. Men däremot berättade Lasarus hänfört om vad Jesus hade gjort. Han hade uppväckts från döden just för detta. Med tillförsikt och kraft förklarade han att Jesus var Guds Son.

Det som de besökande i Betania kunde berätta om, när de kom till Jerusalem, ökade spänningen. Människor var ivriga att få träffa och att få höra Jesus. Överallt frågade man om Lasarus skulle följa honom till Jerusalem och om profeten skulle bli krönt till konung under påskhögtiden. Prästerna och rådsherrarna såg att deras makt över folket ständigt blev allt mindre. Deras raseri mot Jesus tilltog i bitterhet. De kunde knappt vänta på tillfälle att röja honom ur vägen för alltid. De kom ihåg hur ofta han hade gäckat deras mordiska planer. De fruktade för att han nu hade genomskådat deras planer mot honom och skulle hålla sig borta. De kunde knappt dölja sin oro och frågade varandra: ”Vad menen I? Skall han då alls icke komma till högtiden?”

Ett råd av präster och fariséer kallades samman. Efter Lasarus' uppståndelse stod folkets sympati helt på Jesu sida, varför det skulle vara farligt att gripa honom offentligt. Myndigheterna beslöt därför att ta honom i hemlighet och att låta förhöret hållas så hemligt som möjligt. De hoppades att när domslutet över honom bleve känt, skulle den nyckfulla folkopinionen vända sig till deras fördel.

Så föresatte de sig att röja Jesus ur vägen. Men så länge Lasarus levde visste prästerna och rådsherrarna, att de inte kunde känna sig säkra. Själva existensen av en man som hade legat fyra dagar i graven och som hade blivit uppväckt genom ett ord från Jesus, skulle förr eller senare förorsaka en reaktion. Folket skulle hämnas på sina ledare för att de hade avlivat en som kunde göra ett sådant underverk. Sanhedrin beslöt därför att också Lasarus skulle dö. Så långt kan avundsjuka och fördomar föra sina slavar. De judiska ledarnas hat och otro hade ökat, till dess att de till och med ville ta livet av en man som Allmakten hade räddat från graven.

Under det att dessa intriger utvecklades i Jerusalem, blev Jesus och hans vänner inbjudna till Simons fest. Vid bordet satt Frälsaren med Simon, som han hade botat från en motbjudande sjukdom, vid sin ena sida, och vid hans andra sida satt Lasarus, som han hade uppväckt från de döda. Marta passade upp vid bordet, medan Maria ivrigt lyssnade till allt som Jesus sade. I sin barmhärtighet hade Jesus förlåtit hennes synder. Han hade kallat hennes älskade bror ut ur graven. Marias sinne var fyllt av tacksamhet. Hon hade hört Jesus tala om sin förestående död. I sin djupa kärlek och sorg hade hon längtat efter att få hedra honom. Med stor personlig uppoffring hade hon köpt en alabasterflaska med ”dyrbar äkta nardus” för att smörja hans kropp med. Men nu var det många som förklarade att han snart skulle kronas till konung. Hennes sorg förvandlades i glädje. Hon var ivrig att få vara den första som ärade sin Herre. I det att hon öppnade flaskan med smörjelsen hällde hon innehållet över Jesu huvud och fötter, under det att hon gråtande låg på sina knän och fuktade hans fötter med sina tårar och torkade dem med sitt långa, böljande hår.

Hon hade försökt undvika uppmärksamhet. Det som hon gjorde kunde ha passerat obemärkt, men smörjelsen fyllde rummet med sin doft och avslöjade hennes handling för alla närvarande. Judas betraktade handlingen med stort missnöje. I stället för att vänta för att få höra vad Jesus skulle säga, började han viskande framföra sina klagomål till dem som stod i hans närhet och klandrade Jesus för att han tillät sådant slöseri. På sitt listiga sätt kom han med antydningar som var avsedda att väcka missnöje.

Judas var apostlarnas kassör. Av deras lilla förråd hade han i hemlighet använt en del för egen räkning och därigenom minskat deras resurser till en obetydlighet. Han fikade efter att lägga allt i börsen som han kunde komma över. Man tog ofta av pengarna i börsen för att hjälpa fattiga. När man köpte något som Judas inte ansåg vara nödvändigt, kunde han säga: ”Varför detta slöseri? Varför blev inte det som detta kostade lagt i börsen som jag bär för de fattiga.” Nu stod Marias handling i så uppenbar kontrast till hans egoism att han skämdes. Efter sin vana försökte han komma med ett anständigt motiv för sina invändningar mot hennes gåva. Han vände sig till apostlarna och frågade: ”Varför sålde man icke hellre denna smörjelse för tre hundra silverpenningar och gav dessa åt de fattiga? Detta sade han, icke därför, att han frågade efter de fattiga, utan därför, att han var en tjuv och plägade taga vad som lades i penningpungen.” Judas hade ingen medkänsla med de fattiga. Om Marias smörjelse hade sålts och pengarna hade lagts i hans börs skulle de fattiga inte ha fått något av dem.

Judas hade en mycket hög uppfattning om sin egen förmåga att förvalta. Som affärsman menade han att han var mycket överlägsen sina medapostlar, och han hade kommit dem att se på honom på samma sätt. Han hade vunnit deras förtroende och hade ett starkt inflytande över dem. Hans påstådda sympati for de fattiga lurade dem. Hans listiga antydningar fick dem att se med misstroende på Marias tillgivenhet. Klagomålen gick runt bordet: ”Varför detta slöseri! Denna smörjelse kunde ha sålts för mycket pengar till hjälp för de fattiga.” Maria hörde de klagande orden. Hon blev förskräckt. Hon var rädd för att hennes syster skulle klandra henne för slöseri. Utan att försvara sig eller att be om ursäkt stod hon i begrepp att smyga sig bort, då hennes Herre sade: ”Låten henne vara. Varför oroen I henne?” Han såg att hon var förvirrad och ledsen. Han visste att i det som hon gjorde, hade hon gett uttryck för sin tacksamhet för att hennes synder blivit förlåtna. Han försökte att trösta henne. När han höjde sin röst över kritikernas mummel, sade han: ”Det är en god gärning som hon har gjort mot mig. De fattiga haven I ju alltid ibland eder, och närhelst I viljen kunnen I göra dem gott, men mig haven I icke alltid. Vad hon kunde, det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp såsom en tillredelse till min begravning.”

Den välluktande smörjelsen som Maria hade tänkt smörja Frälsarens döda kropp med, lät hon honom få del av medan han ännu levde. Vid begravningen kunde dess doft bara ha genomträngt graven. Nu gladde den hans sinne med en försäkran om hennes tro och kärlek. Josef från Arimatea och Nikodemus erbjöd inte Jesus sin kärleksgåva medan han ännu levde. Med bittra tårar kom de med sina dyrbara kryddor till hans kalla och omedvetna kropp. Kvinnorna som bar sina kryddor till graven fann att de hade kommit i onödan, eftersom han redan hade uppstått. Men Maria som visade Frälsaren sin kärlek medan han ännu kunde uppfatta hennes tillgivenhet, smorde honom till hans begravning. Och då han gick in i sin stora prövnings mörker, förde han med sig minnet av denna handling som en pant på den kärlek som hans återlösta skulle visa i all evighet.

Det är många som bär fram sina dyrbara gåvor till de döda. När de står omkring den kalla, tysta kroppen, ger de lätt uttryck för många kärleksfulla ord. Både ömhet, uppskattning och hängivenhet offras på den som varken ser eller hör. Om dessa ord hade sagts medan det trötta sinnet så väl behövde dem, då örat kunde höra och sinnet kunde känna, hur dyrbar skulle inte deras doft då ha varit!

Maria förstod inte helt sin kärleksfulla handling. Hon kunde inte svara sina anklagare. Hon kunde inte förklara varför hon hade valt detta tillfälle för att smörja Jesus. Den helige Ande hade lagt planer för henne, och hon hade följt hans ingivelse. Inspirationen nedlåter sig inte till att ange några skäl. Som ett osynligt närvarande väsen talar den till sinne och själ och påverkar oss till handling. Den är sitt eget försvar.

Jesus talade om för Maria innebörden i det hon gjort. Han gav henne mer än han hade tagit emot. ”När hon göt ut denna smörjelse på min kropp”, sade han, ”gjorde hon det såsom en tillredelse till min begravning.” Liksom alabasterflaskan, när den bröts sönder, fyllde hela huset med sin doft, skulle också Jesus dö och hans kropp skulle brytas ned, men han skulle uppstå

från graven. Doften av hans liv skulle fylla jorden. Kristus älskade oss ”och utgav sig själv för oss till en gåva och ett offer, ’Gud till en välbehaglig lukt’.” (Ef. 5:2.)

”Sannerligen säger jag eder”, sade Jesus. ”Varhelst i hela världen detta evangelium bliver predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse.” När Frälsaren såg in i framtiden talade han med tillförsikt om sitt evangelium. Det skulle komma att predikas över hela världen. Och så långt evangelii förkunnelse sträckte sig skulle Marias gåva sprida sin väldoft och människor skulle bli välsignade genom hennes spontana handling. Konungariken skulle uppstå och falla, monarker och erövrare skulle bli glömda, men denna kvinnas handling skulle bli odödliggjord på kyrkohistoriens blad. Intill dess att ingen tid mer är, skulle denna sönderbrutna alabasterflaska berätta om Guds rikes kärlek till ett fallet släkte.

Marias handling stod i skarp kontrast till det som Judas stod i begrepp att göra. Vilken svidande tillrättavisning skulle inte Jesus ha kunnat ge honom som hade utsått kritikens och de onda tankarnas frö i apostlarnas sinnen. Hur berättigat hade det inte varit om anklagaren hade blivit anklagad. Han som läser alla människors motiv och förstår varje handling, kunde inför de närvarande vid festen ha öppnat de mörka kapitlen i Judas’ erfarenhet. De genomskinliga anspråk på vilka bedragaren hade baserat sina ord, kunde ha blivit avslöjade. I stället för att visa medlidande med de fattiga tog han ifrån dem de pengar som var avsedda att hjälpa dem. Jesus hade kunnat väcka indignation mot honom för att han förtryckte änkan, den faderlöse och främlingen. Men om Jesus hade rivit masken av Judas skulle detta ha använts som motiv till att han förrådde Jesus.

Och även om Judas beskylldes för att vara tjuv, skulle han ha vunnit sympati till och med bland apostlarna. Frälsaren tillrättavisade honom därför inte, för att undvika att ge honom ett skäl för att förråda honom. Men den blick rom Jesus riktade mot Judas, övertygade denne om att Frälsaren hade genomskådat hans hyckleri och läst hans föraktliga, fördärvade karaktär. Och när Jesus berömde Marias handling, som hade blivit så hårt kritiserad, hade Jesus tillrättavisat Judas. Tidigare hade Frälsaren aldrig gett honom någon direkt tillrättavisning. Nu frätte tillrättavisningen i hans sinne och han beslöt sig för att hämnas. Från kvällsmåltiden gick han direkt till översteprästens palats, där han fann Stora Rådet samlat, och erbjöd sig att förråda Jesus i deras händer.

Prästerna blev väldigt glada. Dessa ledare i Israel hade fått förmånen att ta emot Kristus som sin Frälsare utan pengar och utan kostnad. Men de vägrade att ta emot den dyrbara gåva erbjöds dem i den mest milda anda av betvingande kärlek. De vägrade att ta emot den frälsning som är mer värd än guld och köpte sin Herre för trettio silvermynt.

Judas hade gett näring åt sin girighet intill dess att den dominerade över varje gott drag i hans karaktär. Han kritiserade den gåva som Jesus fick. Hans sinne brann av avund över att Frälsaren fick ta emot en gåva som motsvarade vad man gav till jordiska monarker. För en summa som var långt mindre än vad alabasterflaskan kostade, förrådde han sin Herre.

Apostlarna liknade inte Judas. De älskade Frälsaren. Men de kunde inte på rätt sätt uppskatta hans upphöjda väsen. Om de hade förstått vad han hade gjort för dem, skulle de ha tyckt att inte någonting som offrades på honom, skulle vara slöseri. De vise männen från Östern, som visste så litet om Jesus, hade visat en riktigare uppskattning av de hedersbetygelser som tillkom honom. De förde med sig dyrbara gåvor till Frälsaren och böjde sig i vördnad inför honom, medan han ännu var endast ett barn och låg lindad i en krubba.

Jesus värdesatte handlingar av uppriktig vänlighet. När någon gjorde honom en tjänst välsignade han med himmelsk förfining den som utförde den. Han vägrade inte att ta emot den enklaste blomma som plockades av ett barn och erbjöds honom i kärlek. Han tog emot gåvor från barnen och välsignade givarna och skrev in deras namn i livets bok. Att Maria smorde Jesus nämns i Bibeln som ett drag som skiljer henne från alla andra Marior. Handlingar som görs av kärlek och vördnad för Jesus, är ett bevis för tro på honom som Guds Son och den helige Ande nämner som bevis på en kvinnas trohet mot Jesus att hon ”tvagit heligas fötter, understött nödlidande, korteligen beflitat sig om allt gott verk.” (1 Tim. 5:10.)

Jesus gladde sig över Marias uppriktiga önskan att göra sin Herres vilja. Han tog emot det överflöd av uppriktig hängivenhet som hans apostlar inte förstod och inte ville förstå. Marias önskan att göra sin Herre denna tjänst var av större värde för Jesus än all dyrbar smörjelse i världen, eftersom den var ett uttryck för hennes uppskattning av världens Frälsare. Det var Jesu kärlek som drev henne. Den oförlikneliga upphöjdheten i Jesu väsen fyllde hennes sinne. Smörjelsen var en symbol på givarens sinnelag. Den var det yttre uttrycket för en kärlek som närdes av himmelska strömmar, till dess den flödade över.

Det som Maria hade gjort var just den undervisning som apostlarna behövde för att visa dem, att ett uttryck för deras kärlek till honom skulle glatt Jesus. Han hade varit allt för dem. De insåg inte att de snart skulle berövas hans närvaro, att de snart inte skulle kunna ge honom några bevis på tacksamhet för hans stora kärlek. Jesu ensamhet när han levde sitt liv här på jorden som människa, skild ifrån den himmelska världen, kunde apostlarna aldrig förstå, så att de visade sin uppskattning. Han sörjde ofta över att apostlarna inte gav honom det som han borde ha fått ta emot av dem Han visste att om de stode under de himmelska änglars inflytande som följde honom, skulle de anse att inte något offer vore tillräckligt värdefullt för att ge uttryck för deras inre, andliga tillgivenhet.

Den kunskap de senare fick, gav dem en riktigare förståelse för de många olika saker som de kunde ha gjort för Jesus som uttryck för sin kärlek och tacksamhet, medan han ännu var hos dem. När Jesus hade lämnat dem och de verkligen kände sig som får utan herde, började de inse hur de skulle ha kunnat visa honom en uppmärksamhet som skulle ha glatt honom. De klandrade inte längre Maria utan sig själva. Tänk om de bara hade kunnat ta tillbaka sin kritik, sitt prat om att de fattiga skulle vara mer värda än den gåva som Jesus fick. De kände tillrättavisningen bittert, då de tog ned Jesu sargade kropp från korset.

Samma brist är påtaglig i vår värld idag. Bara några få uppskattar allt det som Kristus är för dem. Om de gjorde det, skulle den stora kärlek som Maria visade honom komma till uttryck, och smörjelsen skulle ges frikostigt. Den dyrbara smörjelsen skulle inte kallas för slöseri. Ingenting skulle betraktas som allt för dyrbart för att ge till Kristus, ingen självförnekelse eller självuppoffring för stor för att man inte skulle uthärda den för hans skull.

De ord som sades i vrede: ”Varför skulle denna smörjelse förspillas?” kom det största offer som någonsin hade gjorts, att levande framstå för Jesus — gåvan av honom själv som försoningsoffer för en förlorad värld. Han skulle ge sig själv för mänskligheten på ett så överflödande sätt att det inte skulle kunna sägas om honom, att han skulle ha kunnat göra mer. I gåvan Jesus skänkte Gud hela himmelen. Ser man den från enbart mänsklig synpunkt, kan ett sådant offer betraktas som ett lättsinnigt slöseri. För det mänskliga förnuftet förefaller hela frälsningsplanen att vara ett slöseri med nådegåvor och tillgångar. Självförnekelse och helhjärtad uppoffring möter oss överallt. Med goda skäl kan den himmelska härskaran se med förvåning på människosläktet, som vägrar att låta sig lyftas och berikas av den obegränsade kärlek som kommer till uttryck i Kristus. Med goda skäl kan den ut brista: ”Vad skall detta stora slöseri tjäna till?”

Men försoningen för en förlorad värld skulle bli obegränsat riklig och fullständig. Jesu offer var till ytterlighet överflödande för att kunna nå varje människa som Gud hade skapat. Den kunde inte begränsas, så att den inte skulle överstiga antalet av dem som skulle ta emot den stora gåvan. Inte alla människor blir frälsta, men återlösningsplanen är ändå inte något slöseri, även om den inte kan utföra allt som den i sitt överflöd omfattar. Den måste vara tillräcklig och överflödande.

Simon, som var festens värd, hade blivit påverkad av Judas’ kritik av Marias gåva. Han blev förvånad över Jesu handlingssätt. Det sårade hans fariseiska stolthet. Han visste att många av hans gäster betraktade Jesus med misstro och ogillande. Han sade för sig själv: ”Vore denne en profet, så skulle han känna till, vilken och hurudan denna kvinna är, som rör vid honom; han skulle då veta att hon är en synderska.”

Genom att bota Simon från spetälska hade Jesus räddat honom från en levande död. Men nu tvivlade Simon på att Frälsaren verkligen var profet, eftersom Jesus tillät denna kvinna att närma sig honom. Han borde ju med förargelse hånfullt ha avvisat henne som en, vilkens synder var för stora för att bli förlåtna. Eftersom han inte visade att han visste vad slags kvinna hon var, frestades Simon att tro att han inte var profet. Jesus vet ingenting om denna kvinna, som är så frimodig i sitt uppträdande, tänkte han, annars skulle han inte tillåta henne att röra vid honom.

Men det var Simons okunnighet om Gud och om Jesus som kom honom att tänka så som han gjorde. Han förstod inte att Guds Son måste handla på samma sätt som Gud och visa medlidande, ömhet och barmhärtighet. Simon menade att man inte skulle ta någon hänsyn till Marias ångerfulla handlingssätt. Att hon kysste Jesu fötter och smorde dem med smörjelse

väckte förbittring i hans hårda sinne. Han ansåg att om Jesus var profet, skulle han upptäcka syndare och tillrättavisa dem.

På dessa dolda tankar svarade Frälsaren: ”Simon, jag har något att säga dig . . . ’En man som lånade ut penningar hade två gäldenärer. Den ene var skyldig honom fem hundra silverpenningar, den andre femtio. Men då de icke kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu att älska honom mest?’ Simon svarade och sade: ’Jag menar den åt vilken han efterskänkte mest’. Då sade han till honom: ’Rätt dömde du’.”

På samma sätt som Natan gjorde med David dolde också Jesus sin välriktade stöt under täckmantel av en liknelse. Han lade på sin värd bördan av att uttala domen över sig själv. Den kvinna som Simon nu föraktade, hade han förlett till synd. Hon hade blivit djupt förorättad av honom. De två gäldenärerna i liknelsen var en framställning av Simon och kvinnan. Jesus menade inte att de två personerna skulle känna sig som om de hade olika stora förpliktelser. Båda befann sig ju i en tacksamhetsskuld som aldrig kunde återbetalas. Men Simon betraktade sig själv som rättfärdigare än Maria. Jesus ville att han skulle inse hur stor hans skuld i själva verket var. Han ville visa honom att hans synd var så mycket större än hennes som en skuld på fem hundra penningar är större än en skuld på femtio penningar.

Simon började nu se på sig själv i ett nytt ljus. Han såg hur Maria betraktades av honom som var mer än profet. Han såg

att Jesus med skarp, profetisk blick läste hennes kärlek och gudhängivna sinne. Han greps av skamkänsla och han fick en levande förnimmelse av att han stod inför en som var honom överlägsen.

”När jag kom in i ditt hus”, sade Jesus vidare, ”gav du mig intet vatten till mina fötter” men med ångerns tårar och driven av kärlek har Maria vätt mina fötter och torkat dem med sitt hår. ”Du gav mig ingen hälsningskyss, men ända från den stund jag kom hitin har hon icke upphört att ivrigt kyssa mina fötter.” Jesus räknade upp de skäl som Simon hade att visa sin kärlek till sin Herre och sin uppskattning av vad som hade gjorts för honom. Fullt öppet, men på ett fint sätt, försäkrade han sina apostlar att det vållar honom sorg, när hans efterföljare försummar att visa sin tacksamhet till honom i ord och i kärleksfulla handlingar.

Han som rannsakar sinnena, kunde läsa de motiv som kom Maria att handla. Han såg också den anda som var bakgrunden till Simons ord. ”Ser du denna kvinna?” sade han till honom: Hon är en syndare. ”Fördenskull säger jag dig: Hennes många synder äro henne förlåtna; hon har ju ock visat mycken kärlek. Men den som får litet förlåtet, han älskar ock litet.”

Simons kyla och försumlighet mot Frälsaren visade, hur föga han värdesatte den barmhärtighet som hade visats honom. Han ansåg art han hade bevisat Jesus en heder genom att inbjuda honom till sitt hus. Men nu såg han sig själv som han verkligen var. Medan han ansåg att han kunde genomskåda sin gäst, var det gästen som hade genomskådat honom. Han såg hur riktig Jesu bedömning av honom var. Hans religion hade varit en kappa av fariseism. Han hade

föraktat Jesu medlidande. Han hade inte förstått att han var Guds representant. Medan Maria var en syndare som fått förlåtelse, var han en syndare som inte hade fått förlåtelse. Den stränga rättfärdighetens regel, som han hade önskat genomföra mot henne, fördömde honom själv.

Simon blev rörd över Jesu vänlighet, eftersom han inte öppet hade tillrättavisat honom inför gästerna. Han hade inte blivit behandlad på det sätt som han hade önskat att Maria skulle behandlas. Han förstod att Jesus inte ville avslöja hans skuld inför de andra, utan att han genom en riktig framställning av saken försökte överbevisa honom själv och genom medkännande vänlighet uppmjuka hans sinne. En hård fördömelse skulle ha förhärdat Simon mot omvändelse, men en tålmodig förmaning övertygade honom om hans misstag.

Han insåg storleken av den skuld som han hade till sin Herre. Hans högmod vändes i ödmjukhet. Han omvände sig och den stolte farisén blev en ödmjuk, självuppoffrande efterföljare. Maria hade betraktats som en stor syndare, men Jesus kände till de omständigheter som hade präglat hennes liv. Han kunde ha utsläckt varje gnista av hopp i hennes sinne, men det gjorde han inte. Han var den som hade lyft henne upp ur förtvivlan och ruin. Sju gånger hade hon hört honom tillrättavisa de demoner som hade kontrollerat hennes sinne. Hon hade hört hans starka rop till sin Fader för hennes skull. Hon visste hur motbjudande synden var för hans obefläckade renhet, och i hans kraft hade hon övervunnit.

När människor betraktade henne som hjälplöst förlorad, såg Jesus att Maria hade möjligheter till det goda. Han såg de bättre dragen i hennes karaktär. Återlösningsplanen hade skänkt mänskligheten stora möjligheter. I Maria skulle dessa möjligheter bli förverkligade. Genom hans stora nåd blev hon delaktig av den gudomliga naturen. Den som hade fallit i synd och vilkens sinne hade varit en boning för demoner, kom att stå Frälsaren ytterst nära i gemenskap och tjänst. Det var Maria som satt vid hans fötter och lärde vid honom. Det var Maria som hällde den dyrbara smörjelsen över hans huvud och tvättade hans fötter med sina tårar. Maria stod vid sidan om korset och hon följde honom till graven. Det var Maria som först berättade om en uppstånden Frälsare.

Jesus känner alla människors omständigheter. Du kan säga: Jag är syndig, utomordentligt syndig. Det är du kanske, men ju värre du är, dess mer behöver du Jesus. Han avvisar ingen sörjande, ångrande människa. Han berättar inte för någon allt det som han skulle kunna avslöja, utan han ber varje bävande människa om att fatta mod. Han vill fritt förlåta alla som kommer till honom för att få förlåtelse och upprättelse.

Jesus skulle kunna ålägga himmelens änglar att utösa hans vredes skålar över denna värld och utplåna dem som är fyllda av hat till Gud. Han kunde utplåna denna mörka fläck från sitt universum. Men det gör han inte. Han står idag vid rökelsealtaret och framlägger inför Gud deras böner som ber om hans hjälp. De människor som vänder sig till honom för att finna skydd, kommer Jesus att lyfta upp över tungors anklagelser och stridigheter. Ingen människa och ingen ond ängel kan anklaga dessa människor. Kristus förenar dem med sin egen gudomligt-mänskliga natur. I det ljus som utgår från Guds tron står de vid sidan av den store

syndbäraren. ”Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter på Guds höga sida, han manar ock gott för oss.” — Rom. 8:34, 35.

Kapitel 63 - Din konung kommer

”Fröjda dig storligen, du dotter Sion; höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din konung kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han. Han kommer fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas fåle.” — Sak. 9:9. Femhundra år före Jesu födelse hade profeten Sakarja förutsagt Israels konungs ankomst. Denna profetia skulle nu uppfyllas. Han som så länge hade vägrat att ta emot kungliga hedersbetygelser kommer nu till Jerusalem som den utlovade arvtagaren till Davids tron.

Det var på första dagen i veckan som Jesus höll sitt triumferande intåg i Jerusalem. De människoskaror som hade samlats för att få se honom i Betania, följde nu med honom, ivriga att få vara med om hans mottagande. Många var på väg till staden för att fira påsken. Dessa slöt sig till den skara som följde Jesus. Hela naturen tycktes glädja sig. Träden var klädda i grönt. Deras blommor sände ut en fin vällukt. Nytt liv och ny glädje stimulerade folket. Hoppet om det nya riket väcktes på nytt. För att kunna rida in i Jerusalem hade Jesus sänt två av sina apostlar för att skaffa honom en åsninna och dess fåle. När Jesus föddes, var han beroende av främmande människors gästfrihet. Krubban, i vilken han lades, var en lånad viloplats. Även om boskapen på de tusen bergen är hans, är han beroende av en främlings vänlighet för att få tillgång till ett djur, på vilket han skall rida in i Jerusalem som dess konung. Men åter avslöjar han sin gudomliga natur och det till och med i de noggranna anvisningar som ges apostlarna. Deras begäran: ”Herren behöver den” beviljades genast, precis såsom Jesus på förhand hade sagt. Jesus valde att använda sig av fålen som ingen människa dittills hade suttit på. I glad hänförelse bredde apostlarna ut sina kläder över åsnan och låt Mästaren sätta sig på den. Tidigare hade Jesus alltid vandrat till fots. Till att börja med hade apostlarna varit förvånade över att han nu skulle välja att rida. Men förhoppningarna steg i deras sinnen med den glädjefyllda tanken, att han nu skulle hålla sitt intåg i huvudstaden och förklara sig som konung och hävda sin konungsliga makt.

Under det att de uträttade sitt uppdrag, samtalade de med Jesu vänner om sina glada förväntningar. Spänningen spreds nära och fjärran och höjde folkets förväntningar till deras högsta punkt. Jesus följde den judiska ritualen för en konungs intåg. Det djur som han red på var det som Israels konungar använde. Profetian hade förutsagt att så skulle Messias komma till sitt rike. Han hade inte mer än satt sig på åsnan, förrän en högt triumfrop skallade. Folkmassan hälsade honom som Messias, sin konung. Jesus tog nu emot den hyllning som han aldrig tidigare tillåtit. Apostlarna tog detta som ett bevis på att deras glada förväntningar nu skulle förverkligas och att de skulle få se honom sätta sig på sin tron. Folkskarorna var övertygade om att befrielsens stund var inne. I fantasin såg de de romerska krigshärarna drivas ut ur Jerusalem och Israel återupprättas som en oberoende nation. Alla var lyckliga och hänförda. Folket tävlade om att ge honom sin hyllning. De kunde inte åstadkomma någon utvärtes ståt och prakt, men de bredde ut sina kläder och mantlar på hans väg och lade också lövrika grenar av olivträd och palmer på vägen. De kunde inte gå i spetsen för triumftåget med kungliga fanor, men de skar

fylliga palmgrenar, naturens segeremblem, och svängde dem högt under starka bifalls- och hosiannarop.

Under det att processionen rörde sig framåt blev folkskarorna ständigt större, genom att de som hade hört om Jesu ankomst skyndade sig till platsen för att sluta sig till processionen. Åskådarna blandade sig hela tiden med skaran och frågade: Vem är detta? Vad betyder all denna uppståndelse? De hade hört talas om Jesus och väntade sig att han skulle gå till Jerusalem, men de visste att han dittills hade motsatt sig alla strävanden att sätta honom på tronen. De blev väldigt förvånade över att få veta att detta var han. De undrade över vad som kunde ha åstadkommit denna förändring hos honom som hade förklarat att hans rike inte var av denna värld.

Deras frågor överröstas av ett triumfrop. Gång på gång upprepas det av de ivriga folkskarorna. Det genljuder från folket långt borta under det att ekot hörs från de omkringliggande bergen och dalarna. Och nu ansluter sig grupper från Jerusalem till processionen. Från de skaror som har samlats för att fira påsken går tusentals fram för att hälsa Jesus välkommen. De hälsar honom med svängande palmgrenar och med ett brus av helig sång. Prästerna i templet blåser i basunen till kvällens gudstjänst, men det är få som kommer. Rådsherrarna säger bekymrat till varandra: ”Hela världen löper ju efter honom.”

Aldrig tidigare i sitt jordiska liv hade Jesus tillåtit en sådan demonstration. Han förutsåg klart vad följden skulle bli. Den skulle föra honom till korset. Men det var hans avsikt att på detta sätt offentligt framställa sig själv som Återlösaren. Han ville rikta uppmärksamheten på det offer som skulle kröna hans uppdrag till en fallen värld. Under det att folk samlades i Jerusalem för att fira påsken, skulle han, det förebildade lammet, frivilligt avskilja sig till ett offer. Under alla efterföljande tidsåldrar skulle det vara nödvändigt för hans församling att göra hans död för världens synder till föremål för noggrant studium och djup eftertanke. Alla förhållanden i samband därmed måste kunna verifieras på ett sätt som inte kunde betvivlas. Det var därför nödvändigt att folkets ögon nu skulle riktas mot honom. De händelser som föregick hans stora offer måste vara sådana att de riktade uppmärksamheten på själva offret. Efter en sådan demonstration som den som åtföljde hans intåg i Jerusalem skulle allas ögon följa hans snabba väg till den avslutande scenen.

Alla skulle komma att tala om händelserna i samband med denna triumferande färd. Det skulle leda deras tankar till Jesus. Efter hans korsfästelse skulle många påminna sig dessa hädelser och deras samband med hans förhör och död. Detta skulle komma dem att börja studera profetiorna och föra dem till övertygelse om att Jesus var Messias. I alla länder skulle talet öka av dem som omvände sig till tron.

I denna enda triumfscen i sitt liv kunde Frälsaren ha uppträtt, åtföljd av himmelska änglar och anmäld av Guds basun, men en sådan demonstration skulle ha stridit mot avsikten med hans uppdrag, emot den lag som hade varit rådande i hela hans liv. Han förblev trogen den

anspråkslösa ställning som han hade tagit emot. Han måste bära mänskligheten börda, till dess att hans liv hade offrats, för att världen skulle få leva.

Denna dag, som apostlarna betraktade som den största i sitt liv, skulle ha skuggats av mörka skyar, om de hade förstått att denna glada scen bara var förspelet till Mästarens lidande och död. Trots att han gång på gång hade berättat för dem om sin ofrånkomliga offerdöd, glömde de under stundens glada triumf hans sorgfyllda ord och såg framåt mot hans framgångsrika regering på Davids tron. Nya skaror slöt sig hela tiden till processionen. Alla som förenade sig med den greps av stundens inspiration och bidrog till att förstärka de hosiannarop som ljöd och genljöd från berg till berg, från dal till dal. Ropen hördes hela tiden: ”Hosianna Davids son! Välsignad vare han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden.”

Aldrig tidigare hade världen sett en sådan segerprocession. Den liknade inte någon av jordens berömda erövrares segertåg. Ingen skara av sörjande fångar, troféer över kunglig tapperhet, ingick i denna scen. Men runt Frälsaren fanns de härliga troféerna av hans kärleksverk för syndfulla människor. Där fanns de fångar som han hade befriat ur Satans makt och som lovsjöng Gud för sin befrielse. De blinda, som han hade återgett deras syn, gick i spetsen. De stumma, vilkas tungor han hade löst, ropade de mest högljudda hosiannaropen. Krymplingarna, som han hade botat, gjorde glädjesprång och var de ivrigaste att bryta palmgrenar och vifta med dem framför Frälsaren. Änkor och faderlösa upphöjde Jesu namn för hans barmhärtiga gärningar mot dem. De spetälska, som han hade gjort friska, spred ut sina inte längre orena kläder över hans väg och hälsade honom som härlighetens Konung. De som av hans röst hade väckts ur dödens sömn, fanns med i folkskaran. Lasarus, vars kropp hade börjat upplösas i graven, gladde sig nu i sin mandoms styrka och ledde det djur som Frälsaren red på.

Många fariséer bevittnade scenen, medan avund och hat brände i deras sinnen, under det att de försökte vända folkstämningen. Med all sin myndighet försökte de tysta folket, men deras vädjanden och hotelser ökade bara entusiasmen. De fruktade att dessa folkskaror skulle kunna göra Jesus till konung på grund av att de var så stora. Som en sista utväg trängde de sig fram genom folkträngseln dit där Frälsaren var och vände sig till honom med dessa klandrande och hotande ord: ”Mästare, förbjud dina lärjungar att ropa så.” De förklarade att sådana högljudda demonstrationer inte var tillåtna och inte heller skulle tolereras av myndigheterna. Men Jesu svar tystade dem: ”Jag säger eder: Om dessa tiga, skola stenarna ropa.” Denna segerprocession hade Gud själv anordnat. Den hade förutsagts av profeten. Människor kunde inte göra Guds avsikter om intet. Om människor hade försummat att förverkliga hans plan, skulle han ha gett röst åt de livlösa stenarna och de skulle ha hälsat hans Son genom att lovsjunga honom. När de nedtystade fariséerna drog sig tillbaka, höjdes hundratals röster som stämde in i Sakarjas ord: ”Fröjda dig storligen, du dotter Sion; höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din konung kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han. Han kommer fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas fåle.” — Sak. 9:9.

När processionen hade kommit fram till bergssluttningen och skulle börja gå ned till staden stannade Jesus och hela folkskaran med honom. Framför dem låg Jerusalem i all sin glans, där

det just då badade i ljuset från den nedgående solen. Templet tilldrog sig allas blickar. I överväldigande prakt höjde det sig över allt annat och tycktes peka mot himmelen, som för att visa folket till den ende, sanne och levande Guden. Templet hade länge varit den judiska nationens stolthet och ära. Också romarna berömde sig av dess härlighet. En konung som tillsatts av romarna hade förenat sig med judarna för att återuppbygga och försköna det. Roms kejsare hade berikat det med sina gåvor. Den storslagna byggnadens rikedom och prakt hade gjort den till ett av världens underverk.

Under det att den nedgående solen förgyllde himlavalvet, lyste dess skimrande härlighet på tempelväggarnas rena, vita marmor och glittrade i pelarnas förgyllda kapitäler. Från bergskrönet där Jesus och hans efterföljare stod, liknade det ett massivt byggnadsverk av snö prytt med gyllene torn. Vid ingången till templet stod ett vinträd av guld och silver med gröna blad och väldiga druvklasar, utförda av de skickligaste konstnärer. De framställde Israel som ett fruktbart vinträd. Guldet, silvret och det levande gröna hade sammanställts med utsökt smak och stor konstfärdighet. Grönskan som behagfullt slingrade sig kring de vita, glänsande pelarna och med lysande klängen sökte sig uppför den gyllene ornamenteringen, uppfångade prakten av den nedgående solen och lyste som om den hade lånat sin glans från själva himmelen.

Jesus betraktade scenen. Den väldiga folkskaran dämpade sina rop, trollbundna av den plötsliga skönhetssynen. Allas ögon vändes mot Frälsaren och väntade att få se hans ansikte lysa av samma beundran som de själva kände. Men istället såg de ett uttryck av sorg. De blev förvånade och besvikna, då de såg hans ögon fyllas av tårar och bans kropp vagga fram och tillbaka som ett träd i storm, under det att ett ångestrop bröt fram över hans skälvande läppar som från djupet av ett förkrossat hjärta. Vilken syn var inte detta för änglar att betrakta! Deras älskade anförare i ångesttårar! Vilken syn var det inte för den glada folkskaran som med triumfrop och viftande av palmgrenar hade eskorterat honom till den härliga staden, där de innerligt hoppades att han nu skulle börja regera! Jesus grät också vid Lasarus' grav, men det var en gudomlig sorg av medlidande med mänsklig olycka. Men denna plötsliga sorg var som en klagande ton i en stor triumferande kör. Mitt i denna glädjescen, där alla visade honom sin hyllning, föll Israels konung i tårar, inte stilla glädjetårar, utan tårar och suckar av en ångest som han inte kunde hålla tillbaka. Folkskarorna slogs av en plötslig dysterhet. Många grät av deltagande med en sorg, som de inte kunde fatta.

Jesu tårar berodde inte på förkänslan av hans eget lidande. Omedelbart framför honom låg Getsemane, där skräcken av ett stort mörker snart skulle omsluta honom. Inom synhåll fanns också fårporten, genom vilken man under århundraden hade fört in offerdjuren. Denna port skulle snart öppnas för honom, den stora förebilden, till vars offer för världens synder alla dessa offerdjur hade pekat framåt. I närheten fanns Golgata, skådeplatsen för hans förestående själsångest. Ändå var det inte dessa påminnelser om hans grymma död som gjorde att Återlösaren suckade och grät i själsångest. Hans sorg var inte egenkärlekens sorg. Tanken på hans egen ångest skrämde inte denne ädle, självuppoffrande ande. Det var åsynen av Jerusalem som plågade Jesu sinne, Jerusalem som hade förkastat Guds Son och hånat hans kärlek, som

hade vägrat att låta sig överbevisas av hans mäktiga underverk och som stod i begrepp att ta hans liv. Han såg vilken skuld staden ådrog sig, då den förkastade sin Återlösare. Han såg vad den skulle ha kunnat bli, om den hade tagit emot honom som ensam kunde läka dess sår. Han hade kommit för att frälsa den. Hur skulle han nu kunna överge den?

Israel hade varit ett gynnat folk. Gud hade gjort dess tempel till sin bostad. ”Skönt höjer det sig, hela jordens fröjd.” — Ps. 48:3. Det var symbolen på Jesu mer än tusenåriga beskyddande omsorg och ömma kärlek, som liknade den som en far har till sitt enda barn. I detta tempel hade profeterna uttalat sina högtidliga varningar. Där hade man svängt rökelsekaren, under det att rökelsen, som blandade sig med de tillbedjandes böner, hade stigit upp till Gud. Där hade djurens blod flutit som en avbild på Kristi blod. Där hade härskarornas Gud uppenbarat sin härlighet över nådastolen. Där hade prästerna gjort tjänst. Prakten av symboler och ceremonier hade pågått under tidsåldrar. Men allt detta skulle nu få en avslutning.

Jesus lyfte sin hand — som så ofta hade välsignat de sjuka och lidande — och i det han räckte ut den mot den dömda staden, sade han med sorg i rösten: ”O att du i dag hade insett också du, vad din frid tillhör!” Här stannade Frälsaren och lät det vara osagt vad Jerusalem kunde ha varit, om det hade tagit emot den hjälp som Gud önskade ge det — sin älskade Sons gåva. Om staden hade vetat det som det var dess förmån att kunna veta, om den hade tagit vara på det ljus som himmelen hade sänt, skulle den ha kunnat framstå i sin prakt och sitt välstånd som rikenas drottning, fri i kraft av den styrka Gud hade gett den. Inga väpnade romerska soldater skulle ha stått vid stadens portar, inga romerska fanor skulle ha vajat på dess murar. Det storslagna öde som kunde ha blivit Jerusalems, om det hade tagit emot Återlösaren, stod klart för Guds Son. Han såg att den genom honom skulle ha kunnat botas från sin svåra sjukdom, befrias från slaveriet och blivit grundad som jordens mäktigaste huvudstad. Från dess murar skulle fredens duvor ha flugit ut till alla nationer. Den skulle ha blivit världens strålande diadem.

Men den ljusa bild av vad Jerusalem hade kunnat bli tonar bort för Frälsarens blick. Han ser att staden nu står under romerskt ok, att Gud ser på den med misshag och att den är dömd till hans straffdom. Han återupptar den avbrutna tråden i sin klagan: ”Men nu är det fördolt för dina ögon. Ty den tid skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig med belägringsvall och innesluta dig och tränga dig på alla sidor. Och de skola slå ned dig till jorden, tillika med dina barn, som äro i dig, och skola icke lämna kvar i dig sten på sten, därför att du icke aktade på den tid då du var sökt.”

Jesus kom för att frälsa Jerusalem och dess invånare, men fariséernas stolthet, hyckleri, avundsjuka och ondska hade hindrat honom från att fullfölja sina syften. Jesus kände till den fruktansvärda hemsökelse som skulle drabba den dömda staden. Han såg Jerusalem omgivet av krigshärar, hur de belägrade invånarna drevs till svält och död. Mödrar åt upp sina egna barns döda kroppar. Både föräldrar och barn ryckte till sig de sista matbitarna från varandra, på grund av att de naturliga känslorna hade utplånats av den gnagande hungern. Han såg hur judarnas omedgörlighet, som visat sig i att de förkastat hans frälsning, också skulle komma dem att vägra

att underkasta sig de invaderande arméerna. Han såg korsen på Golgata uppsatta lika tätt som träden i skogen. Här skulle han också själv spikas på ett kors. Han såg de olyckliga inbyggarna torteras på sträckbänk och korsfästas. Han såg de sköna palatsen raserade, hur templet och dess massiva murar, där man inte lämnat sten på sten, låg i ruiner och hur hela staden hade plöjts upp likt en åker. Det fanns goda skäl för Frälsaren att gråta i ångest vid åsynen av en så fruktansvärd scen.

Jerusalem hade varit det barn som han vårdat sig om. Som en öm far sörjer över en vilsegången son, hade Jesus gråtit över den älskade staden. Hur skulle jag kunna överge dig, hur skulle jag kunna se dig vigd till undergång? Måste jag låta dig löpa, så att du får fylla din ogudaktighets bägare? En människa är av sådant värde att världar i jämförelse därmed blir obetydligheter. Men här var en hel nation på väg att gå förlorad. När den snabbt sjunkande solen i väster inte längre skulle vara synlig på himlen skulle Jerusalems nåds dag vara slut. Medan processionen hade stannat på Oljebergets krön var det ännu inte för sent för Jerusalem att ångra sig. Barmhärtighetens ängel var på väg att stiga ned från den gyllene tronen för att ge plats åt rättvisa och snabbt annalkande undergång. Men Jesu kärleksfulla sinne vädjade alltjämt för Jerusalem, som hade hånat hans nåd och föraktat hans varningar och som nu var på väg att vilja doppa sina händer i hans blod. Om Jerusalem bara ville omvända sig, var det ännu inte för sent. De sista strålarna från den sjunkande solen dröjde ännu kvar på templet, på dess torn och spiror. Skulle inte någon god ängel kunna föra staden in i Frälsarens kärlek och avvärja dess undergång? Denna vackra och ogudaktiga stad, som hade stenat profeterna, som hade förkastat Guds Son, som genom sin obotfärdighet hade låst sig fast vid slaveriets bojor, såg nu sin nåds dag nästan vara slut.

Ändå talar Guds Ande ännu till Jerusalem. Innan dagen är slut ljuder ännu ett vittnesbörd om Kristus. Den vittnande rösten höjs som gensvar på kallelsen från ett profetiskt förflutet. Om Jerusalem vill höra kallelsen, om det vill ta emot Frälsaren som går in genom dess portar, kan det ännu bli räddat. Rapporter har nått rådsherrarna i Jerusalem att Jesus närmar sig staden med en stor skara människor. Men de välkomnar inte Guds Son. Av fruktan går de ut för att möta honom i förhoppning om att kunna få folkskaran att skingra sig. När processionen är på väg att stiga ned från Oljeberget hejdas den av rådsherrarna. De frågar om orsaken till den stormande glädjen. Då de frågar: ”Vem är denne?”, kommer svaret från apostlarna som fylls av inspirationens Ande. I vältaliga ord upprepar de profetiorna om Kristus:

Adam kan tala om det för er: Det är kvinnans säd som skall sönderkrossa ormens huvud. Fråga Abraham, han kan tala om det: Melkisedek, Salems konung, fridsfursten. — 1 Mos. 14:18. Jakob kan säga er det: Han är Silo av Juda stam. Jesaja kan tala om det för er: ”Immanuel, Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste.” — Jes. 7:14; 9:6. Jeremia kan tala om det: Davids spira ”Herren vår rättfärdighet”. — Jer. 23:5, 6. Daniel kan tala om det: ”Han är Messias.” Hosea kan tala om det: Han är ”Herren, härskarornas Gud, ’Herren’ är hans namn”. — Hos. 12:5. Johannes Döparen kan tala om det: Han är ”Guds lamm, som borttager världens synd!” — Joh. 1:29. Herren, härskarornas Gud, har förkunnat det från sin tron: ”Denne

är min älskade Son.” — Matt. 3:17. Vi hans lärjungar förklarar: Detta är Jesus, Messias, livets furste, världens Återlösare. Och fursten över mörkrets makter erkänner honom i det han säger: ”Jag vet vem du är, du Guds helige.” — Mark. 1:24.

Kapitel 64 - Det dömda folket

Jesu triumferande intåg i Jerusalem var en dunkel förebild på hans ankomst på himmelens skyar i makt och härlighet, mitt ibland triumferande änglar och jublande rättfärdiga. Då kommer Jesu ord till prästerna och fariséerna att uppfyllas: ”Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid, då I sägen: ’Välsignad vare han som kommer i Herrens namn’.” — Matt. 23 :39. I profetisk vision fick Sakarja se den slutliga triumfens dag. Och han såg också deras öde som vid Jesu första ankomst förkastade honom: ”De skola se upp till mig, och se vem de hava stungit. Och de skola hålla dödsklagan efter honom, såsom man håller dödsklagan efter ende sonen, och skola bittert sörja honom, såsom man sörjer sin förstfödde.” — Sak. 12:10. Det var denna scen Jesus såg framför sig, då han betraktade staden och grät över den. I förstöringen av det dåtida Jerusalem såg han den slutliga undergången för det folk som hade gjort sig skyldigt till Guds Sons död.

Apostlarna såg judarnas hat mot Jesus, men de kunde inte förstå vart det skulle leda. De förstod ännu inte Israels verkliga läge. De förstod inte heller den vedergällning som skulle drabba Jerusalem. Detta avslöjade Jesus för dem l en betydelsefull liknelse. Även apostlarnas sista vädjan till Jerusalem var förgäves. Prästerna och rådsherrarna hade hört den profetiska rösten från det förgångna återupprepad av folkskarorna som svar på frågan: ”Vem är denne?” Men de erkände inte detta som inspirationens röst. I vrede och förvåning försökte de tysta folket. Det fanns en romersk officer i folkskaran och inför denne anklagade Jesu fiender Jesus som ledare av ett uppror. De framhöll att han höll på att ta templet i besittning och skulle härska som konung i Jerusalem.

Men Jesu lugna röst stillade för ett ögonblick den larmande folkskaran, då han åter förklarade att han inte hade kommit för att upprätta något jordiskt rike. Han skulle snart fara upp till sin Fader. Hans anklagare skulle inte få se honom mer förrän han kom tillbaka i härlighet. När det då var för sent för deras räddning skulle de erkänna honom. Dessa ord sade Jesus med sorgfylld röst men med en sällsam kraft. De romerska officerarna förblev tysta och stilla. Deras sinnen, som ju var främmande för gudomligt inflytande, blev påverkade på ett sätt som de aldrig tidigare hade upplevt. I Jesu lugna, högtidliga ansikte kunde de läsa kärlek, välvilja och en stilla värdighet. De påverkades av en sympati som de inte kunde förstå. Istället för att arrestera Jesus var de mer benägna att ge honom sin hyllning. De vände sig i stället till prästerna och rådsherrarna och anklagade dem för att ha orsakat uppståndelsen. Förargade och besegrade, vände sig dessa ledande män till folket med sina klagomål. De kom då i vreda ordstrider med varandra.

Under tiden gick Jesus obemärkt till templet. Allt var stilla där, eftersom händelserna på Oljeberget hade dragit folket bort därifrån. En kort stund stannade Jesus kvar i templet, som han betraktade med sorgfyllda ögon. Därefter gick han bort därifrån tillsammans med sina apostlar och vände tillbaka till Betania. Då folket sökte efter honom för att sätta honom på tronen, kunde de inte finna honom.

Hela natten tillbringade Jesus i bön. På morgonen kom han åter till templet. På vägen dit gick han förbi en fruktträdgård med fikonträd. Han var hungrig och ”det var icke då fikonens tid”. Men i den trädgård som Jesus kom till, fanns det ett träd som såg ut som om det var tidigare än alla de andra. Det hade redan fullt utvecklat bladverk. På fikonträden visar sig den framväxande frukten innan ännu löven slagit ut. Detta träd, som var fullt av blad, gav därför löfte om väl utbildad frukt. Men dess utseende var ett bedrägeri. Genom att undersöka grenarna från den nedersta till den översta fann Jesus ingenting annat än löv. Det var ett högst lovande lövverk, men inte någonting annat.

Jesus uttalade en förödande förbannelse över trädet: ”Aldrig någonsin mer äte någon frukt av dig!”, sade han. Då Frälsaren och hans apostlar följande morgon åter var på väg till staden, tilldrog sig de vissnande grenarna och hängande löven deras uppmärksamhet. ”Rabbi”, sade Petrus, ”se fikonträdet som du förbannade är förtorkat.”

Det hade förvånat apostlarna att Jesus förbannade fikonträdet. Det tycktes dem så främmande för hans metoder och beteende. Ofta hade de hört honom säga, att han inte hade kommit för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom. De påminde sig hans ord: ”Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.” — Luk. 19:10. Sina stora underverk hade han utfört för att återställa, aldrig för att fördärva. Apostlarna kände honom bara som Återställaren, Botaren. Denna handling var ensam i sitt slag. Vad var avsikten med den?, undrade de. Gud ”har lust till nåd”. ”Så sant jag lever, säger Herren, Herren, jag har ingen lust till den ogudaktiges död.” Att fördärva och fördöma är för honom ”ett förunderligt arbete”. (Mika 7:18; Hes. 33:11; Jes. 28:21.) Men det är av kärlek och välvilja som han lyfter framtidens slöja och uppenbarar för människorna, vad följderna blir av ett liv i synd.

Förbannandet av fikonträdet var en liknelse som framställdes i handling. Detta ofruktsamma träd som skröt med sitt anspråksfulla lövverk inför Jesus, var en symbol på den judiska nationen. Frälsaren ville göra klart för sina apostlar vad som var orsaken till Israels dom och att de inte kunde undgå den. Därför gav han trädet moraliska egenskaper och gjorde det till en tolkare av gudomlig sanning. Judarna var avskilda från alla andra folkslag och bekände sig lyda Gud. Han hade särskilt gynnat dem. De gjorde anspråk på att äga rättfärdighet framför varje annat folk. Men de hade fördärvats av kärlek till världen och av girighet efter vinning. De skröt över sin kunskap, men de var okunniga om Guds krav. De var behärskade av hyckleri. Liksom det ofruktbara trädet lyfte de sina prunkande grenar högt, till utseendet frodiga och vackra, men det gav inte någon frukt, ”utan endast blad”. Den judiska religionen med sitt praktfulla tempel, sitt heliga altare, sina mitraklädda präster och intrycksfulla ceremonier utgjorde i sanning ett vackert yttre skådespel, men ödmjukhet, kärlek och välgörenhet saknades.

Alla träden i fruktträdgården var utan frukt, men de träd som inte hade några blad skapade inte någon förväntan och orsakade därför heller ingen besvikelse. Dessa träd var en symbol på hedningarna. De saknade i lika hög grad som judarna gudsfruktan, men de utgav sig inte för att tjäna Gud. De kom inte med några skrytsamma anspråk på godhet. De var blinda för Guds sätt att handla och det som han gjorde. För dem var fikonens tid ännu inte inne. De väntade

fortfarande på den dag som skulle skänka dem ljus och hopp. Judarna, som hade fått större välsignelse från Gud, hölls ansvariga för att de avvisade dessa gåvor. De förmåner som de skröt över, ökade endast deras skuld.

Jesus hade kommit hungrig till fikonträdet för att hitta mat. Så hade han också kommit till Israel, ivrig att hos dem finna rättfärdighetens frukter. Han hade varit rundhänt med sina gåvor till dem, för att de skulle bära frukt till välsignelse för världen. Varje tänkbart tillfälle och varje tänkbar förmån hade getts dem. I gengäld sökte han nu deras sympati och samarbete i utförandet av sin nåds uppdrag. Han längtade efter att få se självuppoffring och medkänsla hos dem, iver för Gud och en djup själens hunger efter medmänniskornas frälsning. Om de hade hållit Guds lag, skulle de ha utfört samma oegennyttiga arbete som Jesus utförde. Kärleken till Gud och människor förmörkades av stolthet och självgodhet. De drog själva fördärv över sig genom att vägra att tjäna andra. De sanningens skatter som Gud hade anförtrott dem, skänkte de inte till världen. I det ofruktbara fikonträdet kunde de ha läst både sin synd och sitt straff. Fikonträdet, som stod där vissnat på grund av Frälsarens förbannelse, förtorkat och avlövat, dött ända ned i rötterna, visade vad det judiska folket skulle bli, när Guds nåd hade lämnat dem. Eftersom de vägrade att dela med sig av välsignelsen, skulle de inte längre få ta emot den. ”Det har blivit ditt fördärv, o, Israel.” — Hos. 13:9.

Varningen gäller för alla tider. Att Jesus förbannade det träd som hans egen makt hade skapat, står som en varning till alla församlingar och alla kristna. Ingen kan efterleva Guds lag utan att tjäna andra. Men det finns många som inte lever i överensstämmelse med Kristi barmhärtiga, osjälviska liv. Många som betraktar sig som utmärkta kristna, inser inte vari tjänst för Gud består. De planerar och studerar för att tillfredsställa sig själva. De handlar endast med tanke på det egna jaget. Tiden har värde för dem bara om de kan samla något åt sig själva. I alla livets angelägenheter är detta deras syfte. Inte för andra utan för sig själva tjänar de. Gud skapade dem till att leva i en värld där oegennyttig tjänst skulle utföras. Hans avsikt var att de skulle hjälpa sina medmänniskor på varje tänkbart sätt. Men det egna jaget hade blivit så stort att de inte kunde se något annat. De har inte någon gemenskap med mänskligheten. De som lever för jaget, liknar fikonträdet som gjorde alla tänkbara anspråk, men saknade frukt. De iakttar gudstjänstens former, men utan ånger eller tro. Till bekännelsen respekterar de Guds lag, men lydnaden saknas. De säger ett, men gör ett annat. I den dom som uttalades över fikonträdet, avslöjar Jesus hur avskyvärd denna tomma bekännelse är i hans ögon. Han förklarar att en uppriktig syndare är mindre värd straff än den som bekänner sig tjäna Gud, men som inte bär någon frukt till hans ära.

Liknelsen om fikonträdet gavs före Jesu besök i Jerusalem. Den hade en direkt anknytning till den undervisning han gav, då han förbannade det ofruktbara trädet. Vingårdsmannen bad för det ofruktbara trädet: Låt det bli stående ytterligare ett år, så att jag får tillfälle att gräva omkring det och vårda det, så kanske det kommer att bära frukt. Men om det inte hjälper, kan du sedan hugga ned det. Man skall ge det ofruktbara trädet ökad omsorg. Man skall ge det alla fördelar. Om det fortsätter att vara utan frukt, kan ingenting rädda det från undergång. Liknelsen

förutsade inte någonting om resultatet av vingårdsmannens arbete. Det berodde på de människor till vilka Jesus riktade sina ord. Det ofruktbara trädet var en beskrivning på dem som lyssnade. Det ankom på dem att bestämma sitt eget öde. De fick varje fördel som Gud kunde ge dem. Men de ökade välsignelserna blev dem till ingen nytta. När Jesus förbannade det ofruktbara fikonträdet, avslöjades resultatet. Det hade bestämt sin egen undergång.

I mer än tusen år hade den judiska nationen ringaktat Guds barmhärtighet och inbjudit hans straffdomar. De hade förkastat hans varningar. De hade dödat hans profeter. För dessa synder gjorde folket på Jesu tid sig själva ansvariga, genom att följa samma väg. Detta släktes skuld låg i att det avvisade de erbjudanden om nåd och de varningar som riktades till det. De bojor som hela nationen under århundraden hade smitt, höll folket på Jesu tid att fästa på sig själva.

Under varje tidsålder får de människor, som lever då, ljus och förmåner och en tid av nåd, under vilken de kan bli försonade med Gud. Men denna nåd har en gräns. Barmhärtigheten kan tala under många år och bli ringaktad och förkastad, men det kommer en tid då barmhärtigheten kommer med sin sista vädjan. Sinnet blir så förhärdat att det upphör att svara på Guds Andes maning. Då riktas inte den milda, varnande rösten längre till syndaren. Tillrättavisningar och varningar upphör.

Den dagen hade kommit för Jerusalem. Jesus grät av ångest över den dömda staden, men han kunde inte rädda den. Han hade uttömt alla hjälpkällor. Genom att förkasta Guds Andes varningar hade Israel förkastat den enda möjligheten till hjälp. Det fanns inte någon annan makt genom vilken de skulle kunna bli räddade. Den judiska nationen var en symbol för alla de folk under alla tidsåldrar som hånat den oändliga kärlekens vädjanden. Jesu tårar, då han grät över Jerusalem, gällde synderna under alla tidsåldrar. I den dom som uttalades över Israel kan alla som avvisar Guds helige Andes varningar och tillrättavisningar, läsa sin egen dom.

I den nu levande generationen finns det många som handlar på samma sätt som de icke-troende judarna. De har sett uppenbarelsen av Guds kraft. Den helige Ande har talat till deras sinnen, men de håller fast vid sin otro och sitt motstånd. Gud sänder dem varningar och tillrättavisningar, men de är inte villiga att bekänna sina fel. De avvisar hans budskap och hans budbärare. Själva de medel som han använder för att rädda dem, blir för dem ett hinder.

Guds profeter blev hatade av det avfallna Israel, därför att dess dolda synder genom dem fördes fram i ljuset. Ahab betraktade Elia som sin fiende, därför att profeten troget tillrättavisade konungens hemliga ogärningar. På samma sätt möter Kristi tjänare, när de tillrättavisar synd, också idag hån och avvisande. Bibelns sanning, som är Jesu religion, kämpar mot en stark ström av moralisk orenhet. Fördomarna är till och med starkare hos människor nu än på Kristi tid. Jesus uppfyllde inte människornas förväntningar. Hans liv var en tillrättavisning för deras synder, och de förkastade honom. Inte heller nu överensstämmer sanningen i Guds ord med människors sätt att leva eller deras naturliga benägenheter. Därför förkastar tusentals människor ljuset. Människor som påverkas av Satan, väcker tvivel på Guds ord och väljer att följa sitt eget omdöme. De väljer mörkret hellre än ljuset, och de gör det med risk att gå evigt

förlorade. De som kritiserade Jesu ord fann ständigt allt större orsak till kritik, till dess att de vände sig helt bort från sanningen och livet. Så är det också nu. Guds avsikt är inte att avlägsna varje invändning som ett materialistiskt sinne kan göra mot sanningen. För dem som avvisar de ljusets värdefulla strålar som skulle upplysa mörkret, kommer hemligheterna i Guds ord att alltid fortsätta att vara hemligheter. För sådana människor har sanningen dolts. De vandrar blinda och vet inte att undergången ligger framför dem.

Från toppen av Oljeberget hade Jesus sett ut över världen och över alla tidsåldrar. Hans ord är tillämpliga på varje enskild människa som ringaktar den gudomliga nådens vädjanden. Han talar idag också till dig som hånar hans kärlek. Det är du, ”också du” som borde veta vad ”som tillhör din frid”. Jesus fällde bittra tårar för dig som inga tårar har att fälla över dig själv. Sinnets ödesdigra hårdhet, som blev fariséernas fördärv, visar sig redan hos dig. Och varje bevis för Guds nåd, varje stråle av gudomligt ljus, kommer antingen att uppmjuka och göra sinnet undergivet eller också att ytterligare förstärka dess hopplösa obotfärdighet. Jesus förutsåg att Jerusalem skulle förbli hårdnackat och obotfärdigt. Men all skuld, alla följder av förkastad nåd låg vid dess egen dörr. Så kommer det också att vara för varje enskild människa som följer samma väg. Herren säger: ”Det har blivit ditt fördärv, o, Israel.” ”Ja, hör, du jord: Se, jag skall låta olycka komma över detta folk, såsom en frukt av deras anslag, eftersom de icke akta på mina ord, utan förkasta min lag.” — Hos. 13:9; Jer. 6:19.

Kapitel 65 - Templets herre

Vid början av sin verksamhet hade Jesus drivit ut ur templet dem som hade besmittat det med sin vanhelgande handel. Hans stränga, gudomliga uppträdande hade slagit de oärliga köpmännen med skräck. Vid avslutningen av sin verksamhet kom han åter till templet och fann att det alltjämt vanhelgades som förut. Tillståndet var till och med värre än tidigare. Den yttre tempelgården liknade en väldig inhägnad för kreatur. Djurens skrik och det skarpa klirrandet av pengar blandade sig med ovänlig ordväxling mellan köpare och säljare. Bland dem kunde man också höra rösterna av män som hade heliga ämbeten. Templets höga, andliga dignitärer var själva upptagna med att köpa och sälja och med att växla pengar. Så fullständigt var de behärskade av sin girighet efter vinning att de i Guds ögon inte var bättre än tjuvar.

Prästerna och rådsherrarna förstod inte mycket av det högtidliga i den uppgift som de hade att utföra. Vid varje påsk och varje lövhyddohögtid slaktades tusentals djur och prästerna tog deras blod och hällde det på altaret. Judarna hade blivit så förtrogna med offret av blod, att de nästan hade förlorat känslan för att det var synden som gjorde all denna utgjutelse av djurens blod nödvändig. De tänkte inte längre på att det var en bild på Guds Sons blod, som skulle utgjutas för att världen skulle få liv och att avsikten med offrandet av offerdjuren var, att visa människorna till en korsfäst Återlösare.

Jesus betraktade de oskyldiga offerdjuren och såg hur judarna hade gjort dessa stora helger till scener av blodsutgjutelse och grymhet. I stället för att ödmjukt ångra sin synd hade de ökat antalet av de djur som offrades, som om Gud skulle kunna äras genom grymma offerhandlingar. Av egenkärlek och girighet hade prästerna och rådsherrarna förhärdat sina sinnen. Själva de symboler som pekade fram till Guds lamm, hade de gjort till en inkomstkälla. I folkets ögon hade det heliga i offertjänsten i stor utsträckning utplånats. Jesu vrede väcktes. Han visste att hans blod, som snart skulle utgjutas för världens synder, skulle bli lika intet uppskattat av prästerna och de äldste som fallet var med djurens blod, som de ständigt lät flyta.

Mot dessa missförhållanden hade Jesus talat genom profeterna. Samuel hade sagt: ”Menar du att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill att man hör Herrens röst? Nej, lydnad är bättre än det feta av vädurar.” Och när Jesaja i profetisk vision såg judarnas avfall vände han sig till dem som till härskare över Sodom och Gomorra: ”Hören Herrens ord, I Sodomsfurstar, lyssna till vår Guds lag, du Gomorra-folk. Vad skall jag med edra många slaktoffer? säger Herren. Jag är mätt på brännoffer av vädurar och på gödkalvars fett, och till blod av tjurar och lamm och bockar har jag intet behag. När I kommen för att träda fram inför mitt ansikte, vem begär då av eder det, att mina förgårdar trampas ned?” ”Tvån eder då, och renen eder. Skaffen edert onda väsende bort ifrån mina ögon. Hören upp att göra vad ont är. Lären att göra vad gott är, faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar, skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak.” — 1 Sam. 15:22; Jes. 1:10-12, 16, 17.

Han som hade gett profeterna dessa visioner, upprepade nu varningen för sista gången. Som en uppfyllelse av profetian hade folket utropat Jesus till konung i Israel. Han hade godtagit

deras hyllning och tagit emot utnämningen till konung. I denna egenskap måste han handla. Han visste att hans strävanden att reformera det fördärvade prästerskapet skulle vara förgäves. Ändå måste hans gärning utföras. För ett vantroget folk måste vittnesbördet om hans gudomliga uppgift klargöras.

Åter såg Jesus med genomträngande blick ut över den vanhelgade tempelförgården. Allas ögon vändes mot honom. Präster och rådsherrar, fariséer och icke-judar såg med förvåning och vördnadsfylld skräck på honom som stod framför dem i den himmelske Konungens majestät. Den gudomliga naturen lyste igenom den mänskliga och gav åt Jesus en värdighet och en glans som han aldrig tidigare hade visat. De som stod närmast honom drog sig så långt tillbaka som det var möjligt i folkmängden. Med undantag av några få av hans apostlar omkring honom, stod Frälsaren ensam. Alla ljud hade tystnat. Den djupa stillheten tycktes outhärdlig. Med en kraft som påverkade folket som en våldsam storm sade Jesus: ”Det är skrivet. ’Mitt hus skall kallas ett bönehus.’ Men I gören det till en rövarkula.” Hans röst ljöd som en basun genom templet. Det missnöje som hans ansikte gav uttryck för tycktes dem som en förtärande eld. Med auktoritet befallde han: ”Tagen bort detta härifrån.” — Joh. 2:16.

Tre år tidigare hade templets rådsherrar tyckt att de skämt ut sig genom att fly för Jesu befallning. De hade senare undrat över sin egen fruktan och sin obetingade lydnad för en enkel, ensam man. De hade menat att det vore omöjligt att deras ovärdiga flykt skulle upprepas. Nu blev de emellertid än mer uppskrämda än förra gången, och med ändå större snabbhet lydde de hans befallning. Det fanns inte en enda som vågade ifrågasätta hans auktoritet. Präster och köpmän flydde från hans närvaro och drev sin boskap framför sig.

På vägen från templet mötte de en skara som kom med sina sjuka och som frågade efter den store Läkaren. Det som dessa flyende människor berättade, fick några av dessa att vända om. De var rädda för att möta en som var så mäktig och vilkens blick hade jagat präster och rådsherrar på flykten. Men många bröt sig igenom den flyende folkmängden, ivriga att få komma fram till honom som var deras enda hopp. När folkmängden flydde från templet fanns det många som blev kvar. Till dessa slöt sig nu nykomlingarna. Åter fylldes tempelförgården av sjuka och döende och åter betjänade Jesus dem.

Så småningom vågade sig prästerna och rådsherrarna tillbaka till templet. Då paniken hade lagt sig var de mycket angelägna om att få veta, vad som skulle bli Jesu nästa åtgärd. De väntade sig att han skulle ta Davids tron i besittning. De återvände i stillhet till templet. Då de hörde rösterna av män, kvinnor och barn, stannade de som trollbundna inför den underbara scenen. De såg de sjuka bli botade, de blinda få sin syn, de döva som åter kunde höra och krymplingar som hoppade av glädje. Barnen var de som ivrigast gav uttryck för sin glädje. Jesus hade botat deras sjukdomar. Och han hade tagit dem i sina armar. Han hade tagit emot deras tillgivna kyssar av tacksamhet och några av dem hade somnat i hans famn, medan han undervisade folket. Med glada röster sjöng nu barnen hans lov. De upprepade hosiannaropen från gårdagen och svängde triumferande palmkvistar framför Frälsaren. Templet genljöd av

deras rop: ”Välsignad vare han som kommer i Herrens namn.” ”Se, din konung kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han.” — Ps. 118:26; Sak. 9:9. ”Hosianna Davids son.”

Ljudet av dessa glada, ohämmade röster blev till stor förargelse för templets rådsherrar. De började försöka sätta stopp för sådana demonstrationer. De framhöll för folket att barnens fötter och glädjerop vanhelgade Guds hus. Då rådsherrarna fann att deras ord inte gjorde något intryck på folket, vände de sig till Jesus: ”Hör du, vad dessa säga? Då svarade Jesus dem: Ja, haven I aldrig läst: ’Av barns och spenabarns mun har du berett dig lov? ’” Profetiorna hade förutsagt att Jesus skulle utropas till konung. Detta måste uppfyllas. Israels präster och rådsherrar vägrade att förkunna hans ära. Då påverkade Gud barn att bli hans vittnen. Om barnens röster hade tystnat, skulle själva pelarna i templet ha låtit Frälsarens lov ljuda.

Fariséerna blev ytterligt förvirrade och rådlösa. En som de inte kunde skrämma hade övertagit kommandot. Jesus hade tagit på sig ämbetet som templets vaktare. Aldrig tidigare hade han iklätt sig konungslig auktoritet. Aldrig tidigare hade hans ord och handlingar haft så stor makt. Han hade utfört sällsamma underverk i hela Jerusalem, men aldrig tidigare hade det skett på ett så högtidligt och intrycksfullt sätt. I närvaro av folket, som hade bevittnat hans underverk, vågade prästerna och rådsherrarna inte visa öppen fiendskap mot honom. Även om hans svar hade gjort dem rasande och kommit dem att skämmas, kunde de inte uträtta något mer den dagen.

Följande morgon diskuterade Sanhedrin åter hur de skulle handla ifråga om Jesus. Tre år tidigare hade de krävt ett tecken på att han verkligen var Messias. Sedan dess hade han utfört mäktiga gärningar över hela landet. Han hade botat de sjuka på ett övernaturligt sätt, gett tusentals människor mat, vandrat på vattnet och stillat den upprörda sjön. Han hade vid flera tillfällen läst människornas tankar som en öppen bok. Han hade drivit ut onda andar och uppväckt döda. Rådsherrarna hade fått alla bevis på att han var Messias. Nu beslöt de att inte kräva något tecken på hans auktoritet utan i stället driva honom till att göra något medgivande eller något uttalande genom vilket de skulle kunna fördöma honom.

De återvände till templet där Jesus undervisade, och började fråga honom: ”Med vad myndighet gör du detta? Och vem har givit dig sådan myndighet?” De väntade sig att han skulle hävda att hans auktoritet kom från Gud. Ett sådant påstående hade de tänkt förneka. Men Jesus mötte dem med en fråga som skenbart berörde en helt annan sak. Och han gjorde sitt svar till dem beroende av att de svarade på hans fråga: ”Johannes’ döpelse”, sade han, ”varifrån var den: från himmelen eller från människor?”

Prästerna förstod att de nu hade kommit in i ett dilemma ur vilket inga spetsfundigheter kunde rädda dem. Om de sade att Johannes’ döpelse korn från himmelen skulle deras inkonsekvens ligga i öppen dag. Jesus skulle då ha svarat: Varför tror ni då inte på honom? Johannes hade vittnat om Jesus: ”Se, Guds lamm, som borttager världens synd!” — Joh. 1:29. Om prästerna trodde på Johannes’ vittnesbörd, hur kunde de då förneka att Jesus var Messias? Om de gav uttryck för sin verkliga uppfattning, nämligen att Johannes’ verksamhet var av

människor, skulle de dra över sig en storm av vrede, eftersom folket trodde att Johannes var en profet.

Med spänt intresse väntade folkskaran på avgörandet. De visste att prästerna hade bekänt sig godta Johannes' verksamhet. De väntade att dessa präster utan tvekan skulle medge att Johannes var sänd av Gud. Men efter att de i hemlighet hade konfererat med varandra, beslöt prästerna att inte blotta sig. På ett hycklande sätt sade de sig inte veta det. Då sade Jesus till dem: ”Så säger icke heller jag eder, med vad myndighet jag gör detta.” Skriftlärde, präster och rådsherrar stod tysta. Förvirrade och besvikna blev de stående med neddragna ögonbryn och vågade inte komma med fler frågor till Jesus. Genom sin feghet och rådvillhet hade de i stor utsträckning fördärvat den respekt folket visat dem. Människorna stod nu där och njöt av att se dessa stolta, självrättfärdiga män besegrade.

Alla dessa uttalanden av Jesus var betydelsefulla och skulle göra sig märkbara i ständigt ökande utsträckning efter hans korsfästelse och himmelsfärd. Många som spänt hade väntat på resultatet av Jesu fråga och som slutligen skulle bli hans efterföljare, kände sig för första gången dragna till honom denna händelserika dag. Det som hade hänt på templets förgård skulle aldrig utplånas ur deras sinnen. Motsättningen mellan Jesus och översteprästen, då de samtalade med var andra, var påtaglig. Templets stolte, andlige dignitär var klädd I en praktfull och dyrbar dräkt. På huvudet hade han en gnistrande tiara. Hans hållning var majestätisk, hans hår och hans långa böljande skägg var silvervitt av ålder. Hans uppträdande ingöt en respektfylld fruktan hos åskådarna. Framför denna vördnadsbjudande personlighet stod himmelens Majestät utan prydnader eller annan yttre ståt. Hans kläder bar märken efter resan, hans ansikte var blekt och präglades av tålmodig sorg. Ändå uttryckte det en värdighet och en välvilja som utgjorde en egendomlig kontrast till översteprästens stolta, självmedvetna och vredgade attityd. Många av dem som var vittnen till Jesu ord och handlingar i templet kom från den dagen att inom sig betrakta honom som en Guds profet. Men efterhand som folkstämningen vände sig till Jesu favör, tilltog prästernas hat mot honom. Den klokhet som gjorde att han undkom de snaror som lades ut för honom, blev ytterligare ett bevis för hans gudom och gav deras vrede ny näring.

I sina sammandrabbningar med rabbinerna var det aldrig Jesu avsikt att ödmjuka sina motståndare. Det gladde honom aldrig att se dem komma i bryderi. Han hade viktig undervisning att framhålla. Han hade ödmjukat sina fiender genom att tillåta dem att bli fångade i det nät som de själva hade lagt ur. Då de erkände sin okunnighet ifråga om av vad slag Johannes´ dop var, gav han dem tillfälle att tala. Han utnyttjade tillfället och framlade deras verkliga läge för dem och fogade ytterligare en varning till de många som han redan tidigare gett.

”Vad synes eder?” sade han. ”En man hade två söner. Och han kom till den förste och sade: 'Min son, gå i dag och arbeta i vingården.' Han svarade och sade: 'Jag vill icke', men efteråt ångrade han sig och gick. Och han kom till den andre och sade sammalunda. Då svarade denne och sade: 'Ja, herre'; men han gick icke. Vilken av de två gjorde vad Fadern ville?” Denna plötsliga fråga gjorde att hans lyssnare inte var på sin vakt. De hade noga följt med i liknelsen

och svarade nu ögonblickligen: ”Den förste.” Då såg Jesus på dem och sade med sträng och högtidlig röst: ”Ja, sannerligen säger jag eder: Publikaner och skökor skola förr gå in i Guds rike än I. Ty Johannes kom och lärde eder rättfärdighetens väg, och I trodden honom icke, men publikaner och skökor trodde honom. Och fastän I sågen detta, ångraden I eder icke heller efteråt, så att I trodden honom.”

Prästerna och rådsherrarna kunde inte annat än ge ett korrekt svar på Jesu fråga. Därmed fick han veta deras åsikt till förmån för den förste sonen. Denne son representerade publikanerna, som fariséerna hatade och föraktade. Publikanerna hade varit grovt omoraliska. De hade i verklig mening varit överträdare av Guds lag och i sitt liv visat ett totalt motstånd mot hans krav. De hade varit otacksamma och ogudaktiga. Och när de anmodades att gå ut och arbeta i Herrens vingård, hade en hånfull vägran varit deras svar. Men då Johannes kom och predikade omvändelse och dop, tog publikanerna emot hans budskap och blev döpta.

Den andre sonen var en bild på de ledande männen i den judiska nationen. Några av fariséerna hade omvänt sig och tagit emot Johannes’ dop, men ledarna ville inte medge att han kom från Gud. Hans varningar och hotelser medförde inte någon reformation hos dem. De ”förkastade Guds rådsslut ifråga om dem själva och läto icke döpa sig av honom”. (Luk. 7:30.) De behandlade hans budskap med ringaktning. I likhet med den andre sonen som sade ”ja” då han fick kallelsen men inte gick, menade sig prästerna och rådsherrarna visa lydnad. Men de visade olydnad i sitt handlingssätt. De talade mycket om sin fromhet och gjorde anspråk på att lyda Guds lag, men de visade endast en falsk lydnad. Fariséerna fördömde och förkastade publikanerna som icke-troende. Dessa visade emellertid genom sin tro och sitt sätt att handla att de gick in i himmelriket före dessa självrättfärdiga människor som hade fått stort ljus men vilkas sätt att leva inte överensstämde med deras bekännelse.

Prästerna och rådsherrarna tolererade inte dessa bitande sanningar. De förhöll sig emellertid tysta, i förhoppning om att Jesus skulle säga något som de kunde använda emot honom. Men han hade mer att säga som de måste tåla.

”Hören nu en annan liknelse”, sade Jesus. ”En husbonde planterade en vingård, och han satte stängsel omkring den och högg ut ett presskar därinne och byggde ett vakttorn, därefter lejde han ut den åt vingårdsmän och for utrikes. När sedan frukttiden nalkades, sände han sina tjänare till vingårdsmännen för att uppbära frukten åt honom. Men vingårdsmännen togo fatt på hans tjänare, och en misshandlade de, en annan dräpte de, en tredje stenade de. Åter sände han åstad andra tjänare, flera än de förra. Men de gjorde med dem sammalunda. Slutligen sände han till dem sin son, ty han tänkte: ’De skola väl hava försyn för min son.’ Men när vingårdsmännen fingo se hans son, sade de till varandra: ’Denne är arvingen: kom, låt oss dräpa honom, så få vi hans arv.’ Och de togo fatt på honom och förde honom ut ur vingården och dräpte honom. — När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med de vingårdsmännen?”

Jesus vände sig till de människor som hade samlats, men prästerna och rådsherrarna svarade: ”Eftersom de hava illa gjort, skall han illa förgöra dem, och vingården skall han lämna åt andra

vingårdsmän, som giva honom frukten, när tiden därtill är inne.” De som svarade hade till att börja med inte uppfattat tillämpningen av liknelsen, men nu insåg de att de hade uttalat domen över sig själva. I liknelsen representerades Gud av husbonden, vingården var den judiska nationen, stängslet var den gudomliga lagen som var deras skydd. Vakttornet var en symbol på templet. Vingårdens herre hade gjort allt som var nödvändigt för att den skulle ge avkastning. ”Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag har gjort för den?”, säger han. — Jes. 5:4.

På detta sätt framställdes Guds outtröttliga omsorg om Israel. Och liksom vingårdsmännen skulle ge vingårdens herre den del som tillkom honom av vingårdens frukt, skulle Guds folk ära honom med ett liv som motsvarade deras helgade förmåner. Men liksom vingårdsmännen hade dödat de tjänare som deras herre hade sänt till dem för att hämta frukten, hade judarna dräpt de profeter som Gud hade sänt till dem för att kalla dem till omvändelse. Sändebud efter sändebud hade mördats. Så långt var det inte något tvivel om liknelsens tillämpning. I det som följer därefter, var den inte mindre tydlig. I den älskade sonen, som vingårdens herre till slut sände till sina olydiga tjänare och som de slog ihjäl, såg prästerna och rådsherrarna en tydlig bild av Jesus och det öde som hotade honom. De hade redan börjat lägga planer på att döda honom som Fadern hade sänt till dem med en sista kallelse. Den vedergällning som drabbade de otacksamma vingårdsmännen, var en bild av domen över dem som skulle döda Jesus.

Frälsaren såg med medlidande på dem och fortsatte: ”Ja, haven I aldrig läst i skrifterna: ’Den sten som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten: av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra ögon’? Därför säger jag eder att Guds rike skall tagas ifrån eder och givas åt ett folk som bär dess frukt.” Denna profetia hade judarna ofta återgett i sina synagogor och tillämpat den på den kommande Messias. Kristus var hörnstenen i det judiska samhällssystemet och i hela frälsningsplanen. Denna hörnsten stod de judiska byggmästarna, Israels präster och rådsherrar, nu i begrepp att förkasta. Frälsaren riktade deras uppmärksamhet på de profetior som skulle visa dem de faror i vilka de svävade. Med varje medel som stod till hans förfogande, försökte han klargöra för dem innebörden i den handling som de planerade att utföra.

Hans ord hade också en annan avsikt. Då Jesus ställde frågan: ”När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med de vingårdsmännen?” Jesus hade beräknat att fariséerna skulle svara som de gjorde. Han förutsåg att de skulle döma sig själva. Hans varningar hade inte kunnat väcka dem till omvändelse. Nu skulle de besegla sitt öde. Han ville att de skulle inse att de själva hade dragit fördärvet över sig. Han ville klargöra för dem Guds rättfärdighet, då deras nationella förmåner drogs in, något som redan hade börjat och som slutligen skulle föra inte bara till nedrivandet av deras tempel, utan till att hela folket skingrades.

De som lyssnade uppfattade varningen. Men trots den dom som de själva hade fällt, var prästerna och rådsherrarna färdiga att fullborda bilden med att säga: ”Denne är arvingen, kom, låt oss dräpa honom.” ”Och de hade gärna velat gripa honom, men de fruktade för folket.” Den allmänna stämningen var för Jesus.

Då Jesus citerade profetian om den förkastade hörnstenen, syftade han på en faktisk händelse i Israels historia. Händelsen stod i samband med byggandet av det första templet. Även om den hade särskild tillämpning på tiden för Jesu första ankomst och borde ha talat till judarna med särskild kraft, innehåller den också en undervisning för oss. Då Salomos tempel uppfördes, tillverkade man de enorma stenarna till murarna och grunden färdiga ute i stenbrottet. Då de kom till byggnadsplatsen, användes inga verktyg på dem. Arbetarna hade bara att lägga dem på plats. Till grundmuren hade man tillverkat en sten av ovanlig storlek och form. Arbetarna kunde emellertid inte finna någon plats för den och ville inte godkänna den. Den var till besvär för dem, där den låg oanvänd i vägen för dem. Under lång tid förblev den en förkastad sten.

Men när byggarna hade kommit så långt att de skulle lägga hörnet sökte de länge efter en sten av tillräcklig storlek och styrka och av riktig form för just denna särskilda plats, en sten som skulle kunna bära den enorma tyngd som skulle vila på den. Om de valde en felaktig sten för denna betydelsefulla placering skulle hela byggnadens säkerhet kunna äventyras. De måste finna en sten som kunde stå emot inflytande av både sol, frost och storm. Flera stenar hade vid olika tillfällen valts, men under belastningen av de enorma tyngder som hörnstenen skulle bära, hade de krossats i bitar. Andra klarade inte de plötsliga atmosfäriska förändringarna. Men till slut riktades uppmärksamheten på den sten som så länge hade förkastats. Den hade legat där, utsatt för luft, sol och stormar utan att visa den allra minsta spricka. Byggmästarna undersökte stenen. Den hade klarat alla andra påfrestningar utom en. Om den skulle kunna klara belastningsprovet, beslöt de att godta den som hörnsten. Provet gjordes. Stenen godtogs, fördes till sin avsedda plats och man fann att den passade exakt. I profetisk vision fick Jesaja se att denna sten var en symbol på Kristus. Han säger:

”Nej, Herren Sebaot skolen I hålla helig, honom skolen I frukta, och för honom skolen I förskräckas. Så skall han varda för eder något heligt, men för de två Israels hus skall han bliva en stötesten och en klippa till fall, och för Jerusalems invånare en snara och ett giller. Många av dem skola stupa därpå, de skola falla och krossas, de skola snärjas och varda fångade.” Så förs profeten i profetisk vision till Jesu första ankomst och får se att Kristus får uthärda alla de påfrestningar och prov på vilka behandlingen av hörnstenen i Salomos tempel var en symbol. ”Därför säger Herren, Herren så: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad; den som tror på den behöver icke fly.” — Jes. 8:13-15; 28:16.

I oändlig visdom utvalde Gud hörnstenen och lade den själv. Han kallade den: ”En dyrbar hörnsten, fast grundad.” På den kan hela världen lägga sina bördor och sorger. Den kan bära dem alla. Med fullkomlig trygghet kan människor bygga på den. Kristus är en ”beprövad sten”. Aldrig gör han dem besvikna, som förlitar sig på honom. Han har burit varje prövning. Han har uthärdat belastningen av Adams skuld och av hans efterkommandes skuld och har mer än segrat över det ondas makter. Han har burit de bördor som varje ångrande syndare har lagt på honom. I Kristus har den skuldtyngda människan funnit lindring. Han är den fasta grundvalen. Alla som gör honom till sitt stöd, vilar i fullkomlig trygghet.

I Jesajas profetia sägs det om Kristus, att han är både en hörnsten och en stötesten och en klippa till fall. Inspirerad av den helige Ande visar aposteln Petrus klart för vilka Kristus är en hörnsten och för vilka han är en stötesten och en klippa till fall:

”Kommen till honom, den levande stenen, som väl av människor är förkastad, men inför Gud är ’utvald och dyrbar’, och låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så att I bliven ett ’heligt prästerskap’, som skall frambära andliga offer, vilka genom Kristus Jesus äro välbehagliga för Gud. Det heter nämligen på ett ställe i skriften: ’Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på den skall icke komma på skam.’ För eder, I som tron, är stenen alltså dyrbar, men för sådana som icke tro ’har den sten som byggningsmännen förkastade blivit en hörnsten’, som är ’en stötesten och en klippa till fall’. Eftersom de icke hörsamma ordet, stöta de sig, så var det ock bestämt om dem.” — 1 Petr. 2:4-8.

För dem som tror är Kristus den säkra grundstenen. Dessa är de som faller på klippan och blir krossade. Detta är en bild på underkastelse under Kristus och tro på honom. Att falla på klippan och bli krossade betyder, att vi lämnar vår självrättfärdighet och går till Kristus med ett barns ödmjukhet, överger våra överträdelser och tror på hans förlåtande kärlek. Och så är det också genom tro och lydnad som vi bygger på Kristus som vår grund.

På denna levande sten kan jude och icke-jude utan åtskillnad bygga. Den är den enda grund på vilken vi kan bygga med trygghet. Den räcker till för alla och är stark nog att bära hela världens tyngd och bördor. Och i gemenskapen med Kristus, den levande stenen blir alla som bygger på denna grund ”levande stenar”. Många människor formas, pryds och utsmyckas av egna bemödanden, men de kan inte bli ”levande stenar”, eftersom de inte är förenade med Kristus. Utan denna förening kan ingen människa bli frälst. Utan att Kristi liv finns i oss kan vi inte motstå frestelsens stormar. Vår eviga säkerhet beror på att vi bygger på den säkra grunden. Skaror av människor bygger idag på grunder som inte har blivit prövade. När regnet faller och stormarna rasar och översvämningen kommer, störtar deras hus samman, eftersom det inte är grundat på den eviga klippan, den bärande hörnstenen Kristus Jesus.

För dem som ”icke hörsamma ordet” blir Kristus en förargelseklippa. Men, ”den sten som byggningsmännen förkastade” har ”blivit en hörnsten”. Liksom den förkastade stenen fick Jesus under sitt jordiska uppdrag uthärda åsidosättande och smädelser. Han blev ”föraktad . . . övergiven av människor, en smärtornas man” och förtrogen med sorg. Han blev ”föraktad så att vi höllo honom för intet”. (Jes. 53:3.) Men tiden var nära då han skulle förhärligas. Genom uppståndelsen från de döda skulle han bli ”bevisad vara Guds Son”. (Rom. 1:4.) Vid sin andra ankomst skulle han uppenbara sig såsom himmelens och jordens Herre. De som nu lade planer för att korsfästa honom, skulle erkänna hans storhet. Inför hela världsalltet skulle den förkastade stenen bli den bärande hörnstenen.

Det folk som förkastade Kristus, skulle snart få se sin stad och nation utplånad. Deras härlighet skulle krossas och spridas som stoft för vinden. Och vad var det som blev judarnas fördärv? Det var den klippa som, om de hade byggt på den, skulle ha varit deras trygghet. Det

var Guds godhet som de föraktade, rättfärdigheten som de avvisade, barmhärtigheten som de ringaktade. Människor satte sig upp emot Gud. Allt det som skulle ha blivit dem till räddning, vändes till deras fördärv. Allt det som Gud hade avsett till liv, fann de bli till död. Då judarna korsfäste Kristus, drog det med sig Jerusalems förstöring. Blodet som utgöts på Golgata, var det blod som sänkte dem ned i ruin, både i den nuvarande och den tillkommande världen. Så kommer det att bli på den sista stora dagen, när domen faller över dem som har förkastat Guds nåd. Kristus, deras förargelseklippa, kommer att för dem visa sig som ett hämnande berg. Hans åsyns härlighet, som är liv för de rättfärdiga, kommer att bli en förtärande eld för de ogudaktiga. Som följd av att de förkastat kärleken och föraktat nåden, kommer syndarna att utplånas.

Med många illustrationer och upprepade varningar visade Jesus vad som skulle bli resultatet av att judarna förkastade Guds Son. Med dessa ord riktar han sig till alla människor under alla tidsåldrar, som vägrar att ta emot honom som sin Återlösare. Varje varning gäller dem. Det vanhelgade templet, den olydige sonen, de falska vingårdsmännen, de stolta byggmästarna har alla sitt motstycke i varje syndares erfarenhet. Om han inte omvänder sig, kommer den dom som drabbade dem, att bli en förebild på hans egen.

Kapitel 66 - Tillspetsad konflikt

Prästerna och rådsherrarna hade under tystnad lyssnat till Jesu skarpa tillrättavisningar. De kunde inte tillbakavisa hans anklagelser. Men deras beslut att snärja honom blev bara än fastare. Därför sände de spioner till honom ”som försåtligen skulle låtsa sig vara rättsinniga män, för att dessa skulle fånga honom genom något hans ord, så att de skulle kunna överlämna honom åt överheten, i landshövdingens våld”. De sände inte de gamla fariséer som Jesus ofta hade mött, utan unga män som var ivriga och nitiska och som de inte trodde att Jesus kände. De fick sällskap av några av herodianerna som skulle lyssna till Jesu ord, så att de skulle kunna vittna mot honom, då han förhördes. Fariséerna och herodianerna hade varit bittra fiender, men nu hade de enats i fiendskapen mot Jesus.

Fariséerna hade alltid varit förbittrade över att romarna krävde skatt. Utbetalning av skatt ansåg de stå i strid med Guds lag. Nu såg de ett tillfälle att gillra en snara för Jesus. Spionerna kom till honom, skenbart i uppriktighet, som om de ville veta vad som var deras plikt, och sade: ”Mästare, vi veta att du är sannfärdig och icke frågar efter någon, ty du ser icke till personen, utan lär om Guds väg vad sant är. Är det lovligt att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?”

Orden: ”Vi veta att du är sannfärdig” skulle ha varit ett märkligt medgivande, om de hade varit uppriktiga. Men avsikten var att bedra. Ändå var det sant vad de sade. Fariséerna visste att Jesus talade och undervisade om det som var sant, och efter vad de själva sade, skulle de bli dömda. De som ställde frågan till Jesus trodde att de hade dolt sin avsikt tillräckligt. Men Jesus läste deras tankar som en öppen bok och genomskådade deras hyckleri. ”Varför söken I att snärja mig?”, sade han och gav dem därmed ett tecken som de inte hade bett om, genom att visa dem att han kunde läsa deras dolda motiv. Än mer förvirrade blev de då han tillade: ”Tagen hit en penning!” Då de gjorde det, frågade han dem: ”Vems bild och överskrift är detta? De svarade honom: ’Kejsarens’.” I det att Jesus pekade på myntets text, sade han: ”Given alltså kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör!”

Spionerna hade väntat sig att Jesus skulle svara på deras fråga direkt, antingen i den ena eller den andra riktningen. Om han hade sagt: Det är inte lovligt att ge kejsaren skatt, skulle han ha anmälts för de romerska myndigheterna och gripits för anstiftan av uppror. Men om han skulle ha förklarat att det var lovligt att betala skatten, hade de tänkt anklaga honom inför folket för motstånd mot Guds lag. Nu kände de sig besvikna och övervunna. Deras planer gick om intet. Det kortfattade sätt på vilket deras fråga hade besvarats, gav dem inte något mer att säga.

Jesu svar var inte någon undanflykt. Det var ett ärligt svar på frågan. I sin hand höll han det romerska mynt på vilket kejsarens namn och bild var präglad och sade, att eftersom de stod under den romerska maktens beskydd, skulle de ge denna makt det stöd som den krävde, så länge detta inte stod i strid med en högre plikt. Men samtidigt som de på fredligt sätt var underkastade landets lagar, skulle de under alla förhållanden visa Gud trohet i första hand.

Jesu ord: ”Given Gud vad Gud tillhör”, var en skarp tillrättavisning till de intriganta judarna. Om de troget hade uppfyllt sina förpliktelser mot Gud, skulle de inte ha varit en splittrad nation, underkastad en främmande makt. Inga romerska fanor skulle ha vajat över Jerusalem, ingen romersk vaktpost skulle ha stått vid dess portar, ingen romersk landshövding skulle ha härskat innanför dess murar. Den judiska nationen höll på att avtjäna straffet för sitt avfall från Gud.

Då fariséerna hörde Jesu svar, ”förundrade de sig högeligen över honom”. De lämnade honom och gick sin väg. Han hade tillrättavisat deras hyckleri och förmätenhet. Då han gjorde det, hade han fastställt en stor princip, en princip som klart anger gränserna för människans plikt mot de civila myndigheterna och hennes plikt mot Gud. För många hade ett besvärligt problem lösts, och från det tillfället höll de fast vid den riktiga principen. Och även om många gick otillfredsställda bort, insåg de att den bakomliggande principen hade blivit klart framställd, och de förundrade sig över Jesu vidsyn och skarpsinnighet.

Fariséerna hade inte mer än blivit tystade, förrän sadducéerna kom med sina försåtliga frågor. De två partierna stod i bitter opposition mot varandra. Fariséerna höll strängt på traditionerna. De var noga med alla utvärtes ceremonier, utförde ivrigt alla tvagningar, fastade och höll långa böner och gav allmosor med stora åthävor. Men Jesus förklarade att de hade gjort Guds lag om intet genom att undervisa folket i läror som var konstruerade av människor. Som klass betraktade var de hycklare och religiöst förblindade, men bland dem fanns människor som ägde en äkta fromhet och som tog emot Jesu lära och blev hans efterföljare. Sadducéerna förkastade fariséernas traditioner. De bekände sig tro på den största delen av Skrifterna och att betrakta dem som regel för livsföringen, men i praktiken var de skeptiker och materialister.

Sadducéerna förnekade änglarnas existens. Inte heller trodde de på de dödas uppståndelse eller läran om ett tillkommande liv med dess belöningar och straffdomar. I dessa avseenden skilde de sig från fariséerna. Uppståndelsen var framför allt ett stridsäpple mellan de två partierna. Fariséerna hade en fast tro på uppståndelsen, men under dessa diskussioner hade deras uppfattning om tillståndet på andra sidan blivit förvirrad. Döden blev en oförklarlig gåta för dem. Det var en ständig irritation för dem att de inte kunde bemöta sadducéernas argument. Diskussionerna mellan de två partierna urartade i allmänhet till vreda dispyter som gjorde klyftan mellan dem än större.

Till antalet var sadducéerna långt färre än sina motståndare. De hade inte ett så starkt grepp om allmänheten, men många av dem var välbärgade och de hade det inflytande som rikedom ger. Bland dem fanns de flesta av prästerna och bland dessa valdes i regel översteprästen. Detta skedde emellertid under den uttryckliga förutsättningen, att deras skeptiska uppfattningar inte skulle göras dominerande. Av hänsyn till fariséernas antal och popularitet var det nödvändigt för sadducéerna att skenbart böja sig för de andras läror när de beklädde något prästerligt ämbete, men själva förhållandet att de hade tillgång till ett sådant ämbete gav inflytande åt deras villfarelser.

Sadducéerna förkastade Jesu undervisning. Han var besjälad av en anda som de inte ville erkänna på det sätt som den tog sig uttryck. Hans undervisning ifråga om Gud och det framtida livet stod i motsättning till deras teorier. De trodde på Gud som det enda väsen som stod högre än människorna, men de menade att en högsta, styrande försyn och ett gudomligt förutseende skulle beröva människan hennes moraliska handlingskraft och förnedra henne till en slavs ställning. De trodde att Gud efter att ha skapat människorna hade överlämnat dem åt sig själva och gjort dem oberoende av ett högre inflytande. De hävdade att människorna hade frihet att själva kontrollera sitt liv och att utforma världens händelser och att hennes öde låg i hennes egna händer. De förnekade att Guds Ande arbetade genom mänskliga bemödanden eller naturliga medel. Men de menade ändå att människan, genom att använda sina naturliga krafter på ett korrekt sätt, skulle kunna höjas och upplysas och att hennes liv genom hårda och stränga krav skulle kunna bli renat.

Deras föreställningar om Gud hade präglat deras eget väsen. Eftersom han enligt deras egen uppfattning inte hade något intresse för människan, hade de föga aktning för varandra och ytterst liten sammanhållning. Eftersom de vägrade att erkänna den helige Andes inflytande på människors handlingssätt, saknade de Andens kraft i sitt liv. I likhet med övriga judar berömde de sig mycket av sin börd som Abrahams efterkommande och av sitt stränga fasthållande vid lagens fordringar. Men lagens sanna anda och Abrahams tro och människokärlek saknade de. Deras naturliga medkänsla var begränsad till ett väldigt snävt område. De trodde att det var möjligt för alla människor att försäkra sig om livets bekvämligheter och välsignelser. Andras nöd och lidanden berörde dem inte. De levde var och en för sig själva.

Genom sina ord och det som Jesus gjorde vittnade han om en gudomlig kraft som åstadkommer övernaturliga resultat, om ett tillkommande liv bortom det nuvarande och om Gud som en Fader för alla människor, alltid omtänksam om deras sanna intressen. Den gudomliga kraftens verkan i den människokärlek och medkänsla som han visade, var en tillrättavisning för sadducéerna för deras egoistiska avskildhet. Han lärde människorna att Gud av hänsyn till både människans timliga och eviga väl verkar på sinnet genom den helige Ande. Han påvisade det oriktiga i att lita på mänsklig kraft, när det gäller den karaktärens förvandling som bara kan utföras av Guds Ande.

Denna undervisning ville sadducéerna inre sätta tro till. När de sökte strid med Jesus, kände de sig övertygade om att de skulle kunna bringa honom i vanrykte, även om de inte skulle kunna få honom dömd. Uppståndelsen var det ämne som de både valt att fråga honom om. Om han var överens med dem skulle det väcka än större anstöt hos fariséerna. Om han inte var överens med dem, var det deras avsikt att förlöjliga hans undervisning. Sadducéernas uppfattning var, att om kroppen i det odödliga tillståndet skulle komma att bestå av samma materia som i hennes dödliga tillstånd, så måste människan ha kött och blod när hon uppstår från de döda. Hon måste också i den eviga världen fortsätta det liv som avbröts på jorden. De drog då slutsatsen att i så fall måste jordiska förbindelser börja på nytt, man och hustru måste

återförenas, äktenskap ingås och allting fortsätta som före döden, så att det nuvarande livets brister och passioner förevigades i livet på andra sidan.

Då Jesus svarade på deras fråga, lyfte han på det framtida livets slöja. ”I uppståndelsen”, sade han, ”är det så, att varken män taga sig hustrur, eller hustrur givas åt män . . . ty de äro lika änglarna.” Han visste att sadducéerna hade fel i sin tro. Deras antaganden var falska. ”I faren vilse”, sade han, ”och varken förstån skrifterna, ej heller Guds kraft.” Han beskyller dem inte för hyckleri, såsom han hade gjort med fariséerna, utan för att de hade tagit miste i fråga om sin tro.

Sadducéerna hade berömt sig av att de höll sig mera strängt till Skrifterna än alla andra. Men Jesus visade dem att de inte hade förstått deras rätta innebörd. Denna kunskap kunde de bara få genom att den helige Ande upplyste sinnet. Han visade att deras brist på kännedom om Skrifterna och om Guds kraft var orsaken till deras förvirrade tro och till mörkret i deras sinnen. De försökte få Guds hemligheter att rymmas inom ramen för sitt eget begränsade förnuft. Jesus uppmanade dem att öppna sina sinnen för de heliga sanningar, som skulle vidga och stärka deras förmåga att tänka. Tusentals människor blir förnekare, därför att deras begränsade förstånd inte kan fatta Guds hemligheter. De kan inte förklara den storslagna demonstrationen av gudomlig kraft i det som händer genom hans försyn. Därför avvisar de bevisen för en sådan makt och tillskriver dem naturliga orsaker, som de än mindre kan fatta. Den enda nyckeln till de hemligheter som omger oss är, att man i dem alla erkänner Guds närvaro och makt. Människan behöver erkänna Gud som universums Skapare, han som behärskar och upprätthåller allt. Hon behöver en vidare syn på hans väsen och på hemligheten i de medel han använder sig av.

Jesus sade till sina lyssnare, att om det inte skulle bli någon uppståndelse från de döda, skulle Skrifterna, som de bekände sig tro på, inte vara till någon nytta. Han sade: ”Men vad nu det angår, att de döda uppstå, haven I icke läst i Moses’ bok, på det ställe där det talas om törnbusken, huru Gud sade till honom så: ’Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud’? Han är en Gud icke för döda, utan för levande.” Gud betraktar de saker som inte finns, som om de funnes. Han ser slutet från början och betraktar resultatet av sitt verk som om det vore fullbordat. Alla de ovärderliga döda från Adam och fram till den siste av de frälsta som dör, kommer att höra Guds Sons röst och komma ut ur graven till evigt liv. Gud skall vara deras Gud och de skall vara hans folk. Det kommer att finnas en nära och innerlig gemenskap mellan Gud och hans uppståndna återlösta. Detta tillstånd, som är förutsett i hans syfte, betraktar han som om det redan existerade. För honom lever redan de döda.

Jesu ord tystade sadducéerna. De kunde inte svara honom. Inte ett ord blev sagt som de kunde dra fördel av, för att få honom fälld. Hans motståndare hade inte vunnit någonting annat än folkets förakt. Fariséerna hade emellertid ännu inte gett upp hoppet om att kunna förmå Jesus att säga något som de kunde använda emot honom. De lyckades övertala en lärd man, en skriftlärd, att fråga Jesus vilket av de tio buden i lagen som var av den största betydelsen.

Fariséerna hade upphöjt de fyra första buden, som talar om människans plikt inför sin Skapare. De menade att dessa var av betydligt större betydelse än de övriga sex, som bestämmer människans plikt mot sina medmänniskor. En följd därav var att de låg långt efter i praktisk gudsfruktan. Jesus hade visat folket deras stora brister. Han hade undervisat dem om nödvändigheten av goda gärningar och sagt, att man känner igen trädet på dess frukt. På grund härav hade han beskyllts för att värdesätta de sex senare buden högre än de fyra första.

Den lagkloke kom till Jesus med en direkt fråga: ”Vilket är det förnämsta av alla buden?” Jesu svar var direkt och kraftfullt: ”Det förnämsta är detta: ’Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en. Och du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft.’ Därnäst kommer detta: ’Du skall älska din nästa såsom dig själv’. Intet annat bud är större än dessa.” ”På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.”

De fyra första buden kan sammanfattas i detta enda bud: ”Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta.” De sex senare sammanfattas i det andra: ”Du skall älska din nästa såsom dig själv.” Båda dessa bud är ett uttryck för kärlekens princip. Man kan inte följa det första och bryta det andra, inte heller kan det andra följas om man bryter det första. När Gud har sin rättmätiga plats i vårt sinne, kommer också vår nästa att få sin rätta plats. Vi kommer att älska honom som oss själva. Och bara när vi älskar Gud över allt annat, är det möjligt för oss att hysa en opartisk kärlek till vår nästa. Och om summan av alla buden är kärlek till Gud och människor, följer därav att man inte kan bryta ett enda bud utan att överträda denna princip. Så lärde Jesus sina lyssnare att Guds lag inte består av så och så många bud, av vilka några är av stor betydelse, medan andra är av minde betydelse och vilka man ostraffat kan försumma. Jesus framställer de fyra första och de senare sex som ett gudomligt helt. Han klargör att kärlek till Gud kommer att visa sig i lydnad mot alla hans bud.

Den skriftlärde som hade ställt frågan till Jesus var väl beläst i lagen, och han blev förvånad över Jesu ord. Han hade inte väntat sig att Jesus skulle lägga i dagen en så grundlig kännedom om Skrifterna. Han hade fått en vidare syn på de principer som låg till grund för de heliga föreskrifterna. Inför de församlade prästerna och rådsherrarna erkände han ärligt att Jesus hade gett den rätta uttolkningen av lagen, då han sade:

”Mästare, du har i sanning rätt i vad du säger, att han är en, och att ingen annan är än han. Och att älska honom av allt sitt hjärta och av allt sitt förstånd och av all sin kraft och att älska sin nästa såsom sig själv, det är ’förmer än alla brännoffer och slaktoffer’.” Klokheten i Jesu svar hade övertygat den skriftlärde. Han visste att judarnas religion snarare bestod i yttre ceremonier än av inre fromhet. Han förstod i viss mån det värdelösa i enbart ceremoniella offer och utgjutande av blod till försoning för synd, när tron saknades. Kärlek till Gud och lydnad mot honom tillsammans med en osjälvisk respekt för människor ansåg han var av större värde än alla dessa ritualer. Denne mans beredvillighet att erkänna riktigheten i Jesu argumentering och hans bestämda och snabba svar i folkets närvaro uppenbarade ett sinne som var helt annorlunda än prästernas och rådsherrarnas. Jesus rördes av medkänsla med den redbare skriftlärde, som hade vågat trotsa prästernas rynkade pannor och rådsherrarnas hotelser och

uttalat sitt hjärtas överbevisning: ”Då nu Jesus märkte att han hade svarat förståndigt, sade han till honom: ’Du är icke långt ifrån Guds rike’.”

Den skriftlärde var nära Guds rike genom att han erkände att rättfärdiga handlingar var mer godtagbara inför Gud än brännoffer och slaktoffer. Men vad han behövde var att också erkänna Jesu gudomliga natur och att genom honom få kraft att göra rättfärdighetens gärningar. Den rituella gudstjänsten var värdelös, med mindre den var förenad med Kristus genom en levande tro. Inte ens den moraliska lagen uppnår sitt syfte med mindre den förstås i sitt förhållande till Frälsaren. Jesus hade gång på gång visat att hans Faders lag innehöll något som var djupare än enbart auktoritativa befallningar. Samma principer är inbyggda i lagen som vi finner uppenbarade i evangelium. Lagen påtalar människornas plikter och visar dem deras skuld. De måste se upp till Kristus för att få förlåtelse och för att få kraft att göra det som lagen påbjuder.

Fariséerna hade samlat sig tätt omkring Jesus, medan han svarade på den skriftlärdes fråga. Nu ställde han en fråga till dem: ”Vad synes eder om Messias, vems son är han?” Frågan avsåg att pröva deras tro i fråga om Messias — så att de skulle kunna visa, om de betraktade honom enbart som människa eller som Guds Son. En kör av röster svarade: ”Davids.” Detta var det namn som profeten hade gett Messias. Då Jesus uppenbarade sin gudomliga makt i sina stora underverk, då han botade de sjuka och uppväckte de döda, hade folket frågat varandra: ”Månne icke denne är Davids son?” Den syrofeniciska kvinnan, den blinde Bartimeus och många andra hade ropat till honom om hjälp: ”Herre, Davids son, förbarma dig över mig!” Då han red in i Jerusalem hade han hälsats med det glädjefyllda ropet: ”Hosianna, Davids son! Välsignad vare han som kommer i Herrens namn.” Och de små barnen hade den dagen låtit det glada tillropet genljuda som ett eko. Men många, som hade kallat Jesus ”Davids son”, förstod inte hans gudomliga ursprung. De förstod inte, att Davids son också var Guds Son.

Som svar på konstaterandet att Jesus var Davids son sade Jesus: ”Huru kan då David, genom andeingivelse, kalla honom ’herre’? Han säger ju: ’Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender under dina fötter.’ Om nu David kallar honom ’herre’, huru kan han då vara hans son? Och ingen förmådde svara honom ett ord. Ej heller dristade sig någon från den dagen att vidare ställa någon fråga på honom.”

Kapitel 67 - Avslöjandet

Den sista dag då Jesus undervisade i templet hade nu kommit. I de stora skaror som hade samlats i Jerusalem hade allas uppmärksamhet varit riktad mot honom. Folket hade fyllt templets förgårdar och följt med i den strid som hade pågått. De hade begärligt uppfångat allt det som Jesus hade sagt. Aldrig tidigare hade man bevittnat en sådan scen. Där stod den unge galilén utan någon jordisk ryktbarhet och utan några kungliga utmärkelsetecken. Runt honom fanns präster i dyrbara kläder, rådsherrar i ämbetsdräkt och med kännetecken på hög samhällsställning och skriftlärde som bar på Skriftrullar, till vilka de ofta hänvisade.

Jesus stod lugnt framför dem med en konungs värdighet. Liksom en som var beklädd med auktoritet ifrån himmelen betraktade han oförskräckt sina motståndare, som hade förkastat och föraktat hans lära och som nu törstade efter hans liv. Många av dem hade angripit honom, men deras planer på att snärja honom och få honom fälld hade varit förgäves. Anklagelse efter anklagelse hade han bemött. Han hade framhållit den rena, klara sanningen i motsats till prästernas och fariséernas mörker och villfarelse. Han hade visat dessa ledare deras verkliga tillstånd. Han hade klargjort den vedergällning som skulle bli den säkra följden, om de hårdnackat fortsatte med sina onda gärningar. Troget hade han förkunnat varningarna. Men det återstod ännu ett uppdrag för Jesus. Det fanns ytterligare en uppgift som måste utföras.

Folkets intresse för Jesus och hans uppgift hade ständigt ökat. De var hänförda över hans lära, samtidigt som de var svårt förvirrade. De hade respekterat prästerna och rabbinerna för deras intelligens och skenbara fromhet. I alla religiösa angelägenheter hade de alltid böjt sig i obetingad lydnad för deras auktoritet. Men nu såg de att dessa män försökte att dra vanära över Jesus, en lärare vars redbarhet och kunskap strålade klarare och klarare för varje angrepp. De såg prästernas och de äldstes sänkta ansikten och läste däri nederlag och förvirring. De undrade över varför rådsherrarna inte ville tro på Jesus, när hans lära var så klar och enkel. Själva visste de inte vad de skulle göra. Med ivrig spänning iakttog de vad de män gjorde vilkas råd de alltid hade följt.

I de liknelser Jesus hade framställt var det hans avsikt att både varna rådsherrarna och att undervisa dem av folket som var villiga att låta sig undervisas. Men det var nödvändigt att tala ändå tydligare. Genom sin vördnad för traditionen och sin blinda tro på ett fördärvat prästerskap befann sig folket i slaveri. Dessa länkar måste Jesus bryta. Prästernas, rådsherrarnas och fariséernas karaktär måste avslöjas mera fullständigt.

”På Moses’ stol”, sade han, ”hava de skriftlärde och fariséerna satt sig. Därför, allt vad de säga eder, det skolen I göra och hålla, men efter deras gärningar skolen I icke göra; ty de säga, men göra icke.” De skriftlärde och fariséerna gjorde anspråk på att inta hans plats som lagens uttolkare och folkets domare. Som sådana krävde de den största aktning och lydnad från folkets sida. Jesus rådde sina lyssnare att göra det som rabbinerna lärde i överensstämmelse med lagen, men att inte följa deras exempel. De efterlevde ju inte själva sin egen lära.

De undervisade också om mycket som stod i strid med Skrifterna. Jesus sade: ”De binda ihop tunga bördor och lägga dem på människornas skuldror, men själva vilja de icke röra ett finger för att flytta dem.” Fariséerna inskärpte en mängd föreskrifter som byggde på traditioner och som på ett orimligt sätt inskränkte den personliga friheten. Vissa delar av lagen förklarade de på ett sådant sätt, att de lade riter och ceremonier på folket vilka de själva i hemlighet ignorerade och från vilka de, när det tjänade deras syften, påstod att de i själva verket var fritagna.

Att offentligt ge bevis för sin fromhet var deras ständiga mål. Ingenting betraktades som för heligt för att befrämja detta. Till Moses hade Gud sagt om sina bud: ”Du skall binda dem såsom ett tecken på din hand, och de skola vara såsom ett märke på din panna.” — 5 Mos. 6:8. Dessa ord har en djup innebörd. När man mediterar över Guds ord och lever efter det, kommer hela människan att bli förädlad. Med rättfärdiga och barmhärtiga gärningar kommer händerna liksom ett sigill att uppenbara principerna i Guds lag. De kommer att hållas rena från mutor och från allt som är fördärvat och bedrägligt. De kommer att vara sysselsatta med kärleksfulla och medkännande handlingar. Blicken som är riktad mot ett ädelt syfte kommer att bli klar och sann. Det uttrycksfulla ansiktet och den talande blicken kommer att vittna om den obefläckade karaktären hos dem som älskar och ärar Guds ord. Men för de judars vidkommande som levde på Jesu tid, var detta dolt. Den befallning som hade getts till Moses förvanskades till ett påbud om att man skulle bära med sig Skrifternas påbud. De skrevs därför på pergamentremsor och fästes på ett iögonfallande sätt på huvudet eller runt handlederna. Men det gjorde ju inte att Guds lag fick starkare fäste i sinne och själ. Dessa pergamentremsor användes bara som kännetecken för att väcka uppmärksamhet. Man trodde att det gav dem som bar dem en prägel av gudsfruktan, som skulle väcka aktning hos folket. Jesus riktade ett slag mot dessa tomma anspråk:

”Och alla sina gärningar göra de för att bliva sedda av människorna. De göra sina böneremsor breda och hörntofsarna på sina mantlar stora. De vilja gärna hava de främsta platserna vid gästabuden och sitta främst i synagogorna och vilja gärna bliva hälsade på torgen och av människorna kallas ’rabbi’. Men I skolen icke låta kalla eder ’rabbi’, ty en är eder Mästare, och I ären alla bröder. Ej heller skolen I kalla någon på jorden eder ’fader’, ´y en är eder Fader, han som är i himmelen. Ej heller skolen I låta kalla eder ’läromästare’, ty en är eder läromästare, Kristus.” Med så tydliga ord avslöjade Frälsaren den egenkära äregirighet som alltid sökte vinna plats och makt och alltid visar en falsk ödmjukhet, medan sinnet är fullt av girighet och avund. När gäster inbjöds till en fest placerades de efter rang. Den som fick den främsta hedersplatsen blev föremål för den första uppmärksamheten och särskilda förmåner. Fariséerna lade alltid an på att försäkra sig om dessa hedersbevisningar. Jesus klandrade denna sed.

Han klandrade också den fåfänga som visade sig i att man eftertraktade titeln ”Rabbi” eller ”Mästare”. En sådan titel, sade han, tillkommer inte människor utan Kristus. Präster skriftlärde och rådsherrar, ja, till och med lagens uttolkare och övervakare var allesammans bröder, barn

av *en* fader. Jesus inpräntade hos folket att de inte skulle ge någon människa en titel som antydde, att han härskade över deras samveten eller deras tro.

Om Jesus vore på jorden idag, omgiven av dessa som bär titeln ”kyrkoherde” eller ”biskop” och tilltalas ”ers högvördighet”, skulle han då inte upprepa sina ord: ”I skolen icke låta kalla eder ’läromästare’, ty en är eder läromästare, Kristus.” Bibeln förklarar om Gud: ”Heligt och fruktansvärt är hans namn.” — Ps. 111:9. Vilken människa är berättigad till en sådan titel. Hur litet uppenbarar en människa den klokhet och rättfärdighet som en sådan titel antyder. Hur många är det inte av dessa som gör anspråk på en sådan titel, som missrepresenterar Guds namn och väsen. Hur ofta har tyvärr inte världsliga ambitioner, despotism och de mest fördärvliga synder dolts under ett högt och heligt ämbetes broderade dräkter. Frälsaren fortsatte:

”Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare. Men den som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd.” Gång på gång hade Jesus förklarat att sann storhet mäts i moraliska värden. Enligt himmelska värderingar består karaktärens storhet i att vi lever för våra medmänniskors välfärd och att vi utför kärlekens och barmhärtighetens gärningar. Kristus, härlighetens Konung, var en tjänare för avfälliga människor.

”Ve eder, I skriftlärde och fariséer”, sade Jesus, ”I skrymtare, som tillsluten himmelriket för människorna! Själva kommen I icke ditin, och dem som vilja komma dit tillstädjen I icke att komma in.” Genom att förvända Skrifterna, hade präster och laglärare förblindat deras sinnen, som annars skulle ha tagit emot en kunskap om Kristi rike och det invärtes gudomliga liv som är nödvändigt för sann helgelse.

”De utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla långa böner. De skola få en dess hårdare dom”, fortsatte Jesus. Fariséerna hade stort inflytande över folket. Detta utnyttjade de för att tillgodose sina egna intressen. De vann fromma änkors förtroende och framhöll att det var dessas plikt att helga sin egendom för religiösa ändamål. Efter att ha försäkrat sig om kontroll över deras pengar, använde dessa intrigmakare pengarna för egen räkning. För att dölja sin oärlighet bad de långa böner offentligt och gjorde stor uppvisning av sin förmenta fromhet. Detta hyckleri, sade Jesus, skulle dra över dem en dess hårdare dom. Samma tillrättavisning drabbar idag många som har en hög bekännelse om fromhet. Deras liv är befläckat av egenkärlek och girighet. Över alltsammans sveper de en mantel som ser ut att vara ren, och därigenom kan de till en tid bedra sina medmänniskor. Men de kan inte bedra Gud. Han läser alla människors avsikter och kommer att döma var och en efter hans gärningar.

Jesus fördömde skoningslöst allt missbruk, men han var noga med att inte minska förpliktelserna. Han tillrättavisade den egoism som lurade av änkan hennes gåvor och använde

dem felaktigt. Samtidigt berömde han änkan som kom med sitt offer till Guds skattkammare. Människors missbruk av gåvor kan inte ta ifrån givaren Guds välsignelse.

Jesus befann sig i den förgård där offerkistorna stod. Han lade märke till dem som kom för att nedlägga sina gåvor. Många av de rika kom med stora summor, som de lämnade ifrån sig på ett mycket skrytsamt sätt. Jesus såg på dem med sorg, men han kom inte med någon kommentar till deras frikostiga offer. Strax därefter lyste hans ansikte upp, då han såg en fattig änka tveksamt närma sig, som om hon var rädd för att bli sedd. Under det att de rika stolt passerade förbi och lämnade sina offergåvor, vek hon undan, som om hon nästan inte vågade gå längre. Ändå längtade hon efter att få göra något, även om det bara var ytterligt litet, för den sak som hon älskade. Hon såg på gåvan som hon hade i sin hand. Den var väldigt liten i jämförelse med de andras omkring henne, men det var allt hon hade. Hon avvaktade sitt tillfälle, kastade hastigt sina två små mynt i kistan och vände sig om för att skynda iväg. Men då hon gjorde det lade hon märke till Jesu blick och såg att han allvarligt betraktade henne.

Frälsaren kallade till sig sina apostlar och bad dem lägga märke till änkans fattigdom. Därefter hörde hon honom berömma henne: ”Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistorna.” Glädjetårar fyllde hennes ögon, då hon hörde att han hade förstått vad hon hade gjort och värdesatt det. Många skulle ha rått henne att behålla det lilla hon hade för eget bruk. När det överlämnades i de välnärda prästernas händer skulle det ändå komma bort bland alla de många dyrbara gåvor som lades i offerkistan. Men Jesus förstod hennes motiv. Hon trodde att tempeltjänsten var förordnad av Gud och hon var ivrig att göra sitt yttersta för att stödja den. Hon gjorde vad hon kunde. Hennes handling skulle bli ett monument till hennes minne under alla tider och till hennes glädje i evigheten. Hennes själ var med i hennes gåva. Dess värde uppskattades inte efter pengarnas värde, utan efter den kärlek till Gud och det intresse för hans verk, som hade varit motivet till hennes handling.

Jesus sade om den fattiga änkan att hon ”lade dit mer än alla de andra”. De rika hade gett av sitt överflöd, många av dem för att bli sedda och hedrade av människor. Deras stora donationer hade inte berövat dem någon bekvämlighet eller ens lyx. Det hade inte betytt någon uppoffring. Det kunde därför i värde inte jämföras med änkans slantar.

Det är de bakomliggande motiven som ger våra handlingar deras innebörd och gör dem vanärande eller av högt moraliskt värde. Det är inte de stora handlingar som alla ser och som alla lovprisar, som Gud betraktar som det mest värdefulla. De små plikter som utförs med glädje, de små gåvor som skänks utan åthävor och som människor kanske betraktar som värdelösa, värdesätts ofta högst av honom. Tro och kärlek är mycket värdefullare för Gud än den dyrbaraste gåva. Den fattiga änkan gav av sitt livsuppehälle för att kunna göra det lilla hon gjorde. Hon avstod ifrån mat för att kunna ge dessa två slantar till den sak som hon älskade. Och hon gjorde det i tro, övertygad om att hennes himmelske Fader inte skulle se bort ifrån hennes stora behov. Det var denna osjälviska anda och barnsliga tro som gjorde att Frälsaren berömde henne.

Bland de fattiga finns det många som längtar efter att få visa sin tacksamhet mot Gud för hans nåd och sanning. De känner en stark önskan att få ta del med sina mer välbärgade medmänniskor för att stödja hans arbete. Dessa människor bör inte avvisas. Låt dem sätta in sina små tillgångar i himmelens bank. Om de ges av människor som är fyllda av kärlek till Gud, kommer deras skenbart obetydliga gåvor att bli helgade, ovärderliga offergåvor som skänker dem Guds leende och välsignelser.

Då Jesus sade om änkan att hon lade dit mer än alla de andra, var hans ord sanna, inte bara ifråga om bevekelsegrunderna utan också om resultaten av hennes gåva. De ”två skärvar, det är ett öre” har tillfört Guds skattkammare en penningsumma som är långt större än bidragen från de rika judarna. Inflytandet av denna ringa gåva har varit som en ström som till att börja med var liten, men som har ökat i bredd och djup under sitt lopp ned genom tidsåldrarna. På tusentals sätt har de bidragit till hjälp för de fattiga och till evangeliets utbredande. Hennes exempel på självuppoffring har påverkat och återverkat på tusentals människor i alla länder och i alla tider. Det har vädjat både till rika och fattiga. Deras offer har höjt värdet av hennes gåva. Guds välsignelse över änkans slantar har gjort dem till en källa som gett stora resultat. Så är det med varje gåva som skänks och varje handling som utförs med en uppriktig önskan att förhärliga Gud. De förenas med Allmaktens avsikter. Ingen människa kan rätt uppskatta allt det goda som de kan åstadkomma.

Frälsaren fortsatte sina verop över de skriftlärde och fariséerna: ”Ve eder, I blinde ledare, som sägen: ’Om någon svär vid templet, så betyder det intet; men om någon svär vid guldet i templet, då är han bunden av sin ed’! I dåraktige och blinde, vilket är då förmer, guldet eller templet, som har helgat guldet? Så ock: ’Om någon svär vid templet, så betyder det intet; men om någon svär vid offergåvan som ligger därpå, då är han bunden vid sin ed’. I blinde, vilket är då förmer, offergåvan eller altaret, som helgar offergåvan?” Prästerna tolkade Guds krav efter sina egna falska och inskränkta bedömningsgrunder. De drog sig inte för att dra fina skiljelinjer, när det gällde jämförelse mellan olika synders syndfrihet. Därigenom förringade de en del, under det att de betraktade andra, som kanske var av mindre betydelse, som oförlåtliga. För en viss summa pengar fritog de människor från att vara bundna av sina högtidliga löften. För större penningbelopp kunde de ibland överse med graverande brott. Samtidigt kunde dessa präster och rådsherrar vid andra tillfällen uttala hårda domar över obetydliga förseelser.

”Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som given tionde av mynta och dill och kummin, men underlåten det som är viktigast i lagen, nämligen rätten och barmhärtigheten och troheten! Det ena borden I göra; men icke underlåta det andra.” Med dessa ord fördömer Jesus åter missbruk av heliga förpliktelser. Själva förpliktelsen åsidosätter han inte. Tiondesystemet hade förordnats av Gud och man hade följt det sedan urminnes tider. Abraham, de troendes fader, gav tionde av allt han ägde. De judiska rådsherrarna erkände förpliktelsen att ge tionde. Detta var riktigt, men de lät inte folket få följa sin egen övertygelse ifråga om dessa förpliktelser. Godtyckliga regler hade fastställts för varje enskilt fall. Kraven hade blivit så invecklade, att det var omöjligt att uppfylla dem. Ingen visste om han hade fullgjort sina

förpliktelser. Såsom Gud hade förordnat det var systemet rättfärdigt och rimligt, men prästerna och rabbinerna hade gjort det till en betungande börda.

Allt det som Gud påbjuder är av betydelse. Jesus erkände givandet av tionde som en plikt, men han visade att det inte kunde ursäkta att man försummade andra förpliktelser. Fariséerna var väldigt noga med att ge tionde av trädgårdsprodukter sådana som mynta, dill och kummin. Detta kostade dem så litet, men det gav dem rykte för att vara noggranna och helgade. Deras meningslösa restriktioner förtryckte samtidigt folket och bröt ned respekten för det heliga system som Gud själv hade förordnat. De höll människorna upptagna med att skilja mellan obetydligheter och vände deras uppmärksamhet bort ifrån väsentliga sanningar. ”Det ena”, sade Jesus, ”borden I göra, men icke underlåta det andra.”

Andra lagar hade förvrängts på liknande sätt av rabbinerna. I de anvisningar som hade getts genom Moses, var det förbjudet att äta något orent. Användande av svinkött och av köttet av vissa andra djur var inte tillåtet, eftersom det kunde bemänga blodet med orenhet och förkorta livet. Men fariséerna nöjde sig inte med dessa inskränkningar så som Gud hade gett dem. De gick till oberättigade överdrifter. Bland annat krävdes det av folket att de skulle filtrera allt vatten som användes för att det inte skulle innehålla den minsta lilla insekt som kunde ställas i klass med de orena djuren. Då Jesus jämförde dessa bagatellartade fordringar med storleken av deras faktiska synder, sade han till fariséerna: ”I blinde ledare, som silen bort myggan och sväljen kamelen!”

”Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som ären lika vitmenade gravar, vilka väl utanpå synas prydliga, men inuti äro fulla av de dödas ben och av allt slags orenlighet.” Liksom de kalkade och vackert prydda gravarna dolde de ruttnande liken därinne, dolde prästerna och rådsherrarna sin synd i en utvärtes helighet. Jesus fortsatte: ”Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som byggen upp profeternas gravar och pryder de rättfärdigas grifter och sägen: ’Om vi hade levat på våra fäders tid, så skulle vi icke hava varit delaktiga med dem i profeternas blod’! Så vittnen I då om eder själva, att I ären barn av dem som dräpte profeterna.” För att visa sin uppskattning av de döda profeterna var judarna väldigt ivriga att pryda deras gravar, men de tillgodogjorde sig inte deras undervisning. Inte heller frågade de efter deras tillrättavisningar.

På Jesu tid vårdade man de dödas viloplatser med nästan vidskeplig aktning, och enorma penningsummor slösades på deras utsmyckning. Detta var avguderi i Guds ögon. I denna oberättigade aktning för de döda visade människorna, att de inte älskade Gud över allting och inte heller sin nästa såsom sig själva. Samma avguderi förekommer i stor utsträckning också idag. Många gör sig skyldiga till att försumma änkor, faderlösa, sjuka och fattiga för att bygga dyrbara monument över de döda. Tid, pengar och arbete offras frikostigt för sådana ändamål, medan man försummar plikterna mot de levande — plikter som Jesus tydligt har föreskrivit.

Fariséerna byggde profeternas gravar och prydde deras gravplatser och sade till varandra: Om vi hade levt på våra fäders tid, skulle vi inte ha förenat oss med dem i att utgjuta Guds tjänares blod. Samtidigt lade de planer för att ta hans Sons liv. Detta har någonting att lära oss.

Det bör öppna våra ögon för Satans förmåga att bedra deras sinnen som vänder sig bort ifrån sanningens ljus. Många följer i fariséernas fotspår. De hedrar dem som dog för sin tro. De förundrar sig över judarnas blindhet, när de förkastade Jesus. Om vi hade levt på hans tid, säger de, skulle vi med glädje ha tagit emot hans lära. Vi skulle aldrig ha gjort oss delaktiga i deras skuld som förkastade Frälsaren. Men när lydnad för Gud kräver självförnekelse och ödmjukhet, undertrycker just dessa människor sin övertygelse och vägrar att visa lydnad. Därigenom visar de samma anda som de fariséer som Jesus fördömde.

Judarna förstod föga eller intet av det fruktansvärda ansvar som det innebar att förkasta Jesus. Från den tid då oskyldigt blod utgöts för första gången, då den rättfärdige Abel föll offer för Kains hand, har samma sak upprepats med ökande skuld. I alla tidsåldrar har profeter höjt sina röster mot konungars, härskares och folks synder och talat de ord som Gud gett dem och lytt hans vilja, med risk för sina egna liv. Från generation till generation har det samlats en fruktansvärd straffdom över dem som förkastat ljus och sanning. Denna straffdom höll nu Jesu fiender på att dra ned över sina egna huvuden. Prästernas och rådsherrarnas synd var större än under något tidigare släktled. Genom att förkasta Frälsaren gjorde de sig ansvariga för alla rättfärdiga dödade människors blod från Abel till Kristus. De höll nu på att fylla sin ogudaktighets bägare, så att den flödade över. Snart skulle den utgjutas över deras huvuden i rättvis vedergällning. Och detta hade Jesus varnat dem för:

”Så skall över eder komma allt rättfärdigt blod som är utgjutet på jorden, ändå ifrån den rättfärdige Abels blod intill Sakarias, Barakias’ sons blod, hans som I dräpten mellan templet och altaret. Sannerligen säger jag eder: Allt detta skall komma över detta släkte.”

De skriftlärde och fariséer som lyssnade till Jesus, visste att det han sade var riktigt. De visste att profeten Sakarja hade blivit dödad. Under det att profeten talade varningens ord från Gud, greps den avfällige konungen av sataniskt raseri. På hans befallning blev profeten dödad. Hans blod hade präglats i själva stenarna i templet och lät sig inte tvättas bort. Det fortsatte att bära vittnesbörd emot det avfälliga Israel. Så länge templet skulle bli bestående, skulle märkena efter detta rättfärdiga blod finnas kvar där och ropa till Gud om hämnd. Då Jesus hänvisade till dessa fruktansvärda synder, gick det en rysning av skräck genom människoskaran.

Med blicken riktad mot kommande dagar, sade Jesus att judarnas obotfärdighet och deras intolerans mot Guds tjänare i framtiden skulle bli densamma som den varit i forntiden: ”Se, därför sänder jag till eder profeter och vise och skriftlärde. Somliga av dem skolen I dräpa och korsfästa, och somliga av dem skolen I gissla i edra synagogor och förfölja ifrån den ena staden till den andra.” Profeter och kloka män, som var fyllda av den helige Ande — Stefanus, Jakob och många andra — skulle bli dömda och dödade. Med sin hand lyft mot himmelen och med ett gudomligt ljus som omslöt hans gestalt, talade Jesus som en domare till dem som stod inför honom. Hans röst, som så ofta hade hörts tala milt och vädjande till dem, talade nu strängt och tillrättavisande. Hans åhörare darrade. Aldrig någonsin skulle intrycket av hans ord och hans blick utplånas.

Den indignation som Jesus gav uttryck åt, riktade sig emot hyckleriet. De grova synder genom vilka människor ödelade sina själar, bedrog folket och vanhedrade Gud. I prästernas och rådsherrarnas skenfagra och bedrägliga framställning såg han sataniska makter i verksamhet. Han fördömde synden skarpt och genomträngande, men han sade inte någonting om straff. Han kände en helig vrede mot mörkrets furste, men han visade inte någon form av irritation. En kristen som lever i överensstämmelse med Gud och har tillägnat sig kärlekens och barmhärtighetens tilltalande egenskaper, kan komma att känna en helig indignation mot synden. Han kommer emellertid aldrig att låta sig påverkas av lidelser, så att han smädar dem som smädar honom. Till och med när han möter sådana som påverkas av underjordiska krafter för att hålla fast vid falskheten, kommer han att i Kristus alltjämt bevara sitt sinneslugn och sin självbehärskning.

Gudomlig medkänsla präglade Guds Sons ansikte, då han kastade en sista spejande blick på templet och därefter på sina åhörare. Med en röst som var starkt påverkad av djup själsångest och bittra tårar, utropade han: ”Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat.” Detta var skilsmässans kamp. I Jesu klagan är det själva Guds sinne som tar sig uttryck. Det är Gudomens långmodiga kärleks hemlighetsfulla farväl.

Både fariséer och sadducéer har tystnat. Jesus samlar sina apostlar och bereder sig på att lämna templet, inte som den som blivit besegrad och tvingad att lämna sina motståndare, utan som den som har fullbordat sin uppgift. Han drog sig tillbaka som segerherre efter striden.

De sanningens pärlor, som Jesus skänkte oss denna händelserika dag, gömde många i sina sinnen. Hos dem väcktes nya tankar till liv, nya förhoppningar tändes och en ny historisk era började. Efter Jesu korsfästelse och uppståndelse komdessa personer fram i främsta ledet och utförde sitt gudomliga uppdrag med en klokhet och en iver, som stod i förhållande till uppdragets storhet. De förkunnade ett budskap som talade till människors hjärtan. De gjorde upp räkningen med gammal vidskepelse, som länge hade förkrympt tusentals människors liv. Inför deras vittnesmål blev mänskliga teorier och filosofier till tomma fabler. Storslagna resultat växte fram ur Frälsarens ord till den undrande folkmassa, som stod där i skräckfylld vördnad i Jerusalems tempel.

Men Israel hade som nation skilt sig från Gud. Olivträdets naturliga grenar hade brutits av. Jesus såg sig för sista gången omkring på templets inre och sade med sorgfylld rörelse: ”Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde. Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I sägen: ’Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn’” Hittills hade han kallat templet sin Faders hus, men nu, då Guds Son skulle gå ut genom dess portar, skulle Guds närvaro för alltid dra sig tillbaka från det tempel som byggts till hans ära. Härefter skulle dess ceremonier bli meningslösa, dess tjänst ett hån.

Kapitel 68 - Grekernas begäran

”Nu voro där ock några greker, av dem som plägade fara upp för att tillbedja under högtiden. Dessa kommo till Filippus, som var från Betsaida i Galiléen, och bådo honom och sade: ’Herre, vi skulle vilja se Jesus’.” Vid denna tidpunkt såg Jesu uppdrag ut att bli ett grymt nederlag. Han hade gått segrande ur striden med präster och fariséer, men det var uppenbart att han av dem aldrig skulle bli mottagen och erkänd som Messias. Den slutliga brytningen hade kommit. För hans apostlar såg saken ut att vara hopplös. Men Jesus närmade sig fullbordandet av sin uppgift. Tidpunkten för den stora händelse som angick inte bara den judiska nationen utan hela världen, var nu inne. När Jesus hörde den ivriga frågan: ”Vi skulle vilja se Jesus”, hörde han ekot av det ivriga, längtansfyllda ropet från hela världen. Hans ansikte lyste upp och han sade: ”Stunden är kommen att Människosonen skall förhärligas.” I grekernas begäran såg han en föraning av resultaten av sitt stora offer.

De här männen hade kommit västerifrån för att söka upp Frälsaren vid slutet av hans liv, på samma sätt som de vise männen hade kommit österifrån vid hans livs början. Vid tiden för Jesu födelse var judafolket så upptagna av sina egna, ärelystna planer, att de ingenting visste om hans ankomst. De vise männen kom från ett främmande land till krubban för att frambära sina gåvor och för att tillbedja Frälsaren. Så kom dessa greker, som representanter för världens nationer, stammar och folk, för att få se Jesus. På samma sätt skall människor ifrån alla länder och under alla tidsåldrar dras till Frälsarens kors. Så skall många ”komma från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob till bords i himmelriket”. (Matt. 8:11.)

Grekerna hade hört talas om Jesu segerrika intåg i Jerusalem. Några hade dragit slutsatsen och hade också låtit sprida ryktet, att han hade drivit ut prästerna och rådsherrarna ifrån templet och att han skulle ta Davids tron i besittning och regera som konung över Israel. Grekerna ville veta sanningen om hans avsikter. ”Vi skulle vilja se Jesus”, sade de. Deras önskan blev uppfylld. Då deras önskan framfördes till Jesus, befann han sig i den del av templet där alla andra än judar var utestängda, men han gick ut till grekerna i den yttre förgården och hade ett personligt samtal med dem.

Tidpunkten för Jesu förhärligande hade kommit. Han stod nu i korsets skugga. Grekernas begäran visade honom, att det offer som han var på väg att frambära, skulle föra många söner och döttrar till Gud. Han visste att grekerna snart skulle få se honom i ett läge som de inte då kunde drömma om. De skulle få se honom föras fram vid sidan av Barabbas, en rånare och mördare, som blev vald att friges i stället för Guds Son. De skulle få höra folket, inspirerade av prästerna och rådsherrarna, göra sitt val. Och på frågan: ”Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas Messias?” skulle svaret bli: ”Låt korsfästa honom!” (Matt. 27:22.)

Genom att åstadkomma denna försoning för människornas synder visade Jesus att hans rike skulle bli fullkomnat och komma att omfatta hela världen. Han skulle komma att arbeta som Återuppbyggaren. Hans Ande skulle bli rådande. Under ett ögonblick såg han in i framtiden och hörde röster från alla delar av världen förkunna: ”Se, Guds lamm, som borttager världens

synd!” — Joh. 1:29. I dessa främlingar såg han ett löfte om en stor skörd, när barriärerna mellan judar och icke-judar skulle komma att brytas ned och alla nationer, folkslag och språkområden skulle få lyssna till frälsningens budskap. Denna förväntan, sammanfattningen av hans förhoppningar, uttrycks i orden: ”Stunden är kommen att Människosonen skall förhärligas.” Men det sätt på vilket detta förhärligande måste ske lämnade aldrig Jesu tankar. De icke-judiska folkens insamlande skulle följa efter hans förestående död. Bara genom hans död kunde världen bli frälst. Liksom ett vetekorn, måste Guds Son läggas i jorden och dö, bli begravd och dold för allas blickar. Men han skulle uppstå till liv igen.

Jesus talade om sin framtid och illustrerade den med hjälp av förhållanden i naturen, för att apostlarna skulle kunna förstå det. Det verkliga resultatet av hans uppdrag skulle uppnås genom hans död. ”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ett ensamt korn; men om det dör, så bär det mycken frukt.” När ett vetekorn faller ned på marken och dör, gror det och växer upp och bär frukt. Så skulle Jesu död bära resultat i frukt för Guds rike. I överensstämmelse med de lagar som gällde för växtvärlden, skulle liv bli resultatet av hans död. De som odlar jorden har ständigt den bilden framför sig. År efter år bevarar människan sina förråd av säd genom att skenbart kasta bort den bästa delen av den. Under någon tid måste den ligga gömd under myllan för att övervakas av Herren. Så kommer strået upp och därefter axet och sedan korn i axet. Men denna utveckling kan inte äga rum, med mindre kornet begravs i myllan, göms och, som det ser ut, går förlorat.

Den säd som grävs ned i jorden, åstadkommer frukt, och senare kommer en del av den i sin tur att sås. Därigenom ökas skörden. På samma sätt kommer Jesu död på Golgata kors att bära frukt till evigt liv. Att tänka på detta offer kommer att bli deras glädje och härlighet, vilka själva, som en frukt av det, kommer att leva genom alla evigheter. Det vetekorn som behåller sitt eget liv kan inte åstadkomma någon frukt. Det blir bara detta enda korn. Jesus kunde, om han så hade velat, ha räddat sig från döden. Men om han hade gjort det, skulle han ha förblivit ensam. Då kunde han inte ha fört söner och döttrar till Gud. Bara genom att offra sitt liv kunde han ge mänskligheten liv. Bara genom att falla till jorden för att dö kunde han bli fröet till denna väldiga skörd — den stora skara från alla släkten och stammar och språkområden och folk som skall bli återlöst till Gud.

Mod denna sanning förenar Jesus den undervisning i självuppoffring som alla bör tillägna sig: ”Den som älskar sitt liv, han mister det, men den som hatar sitt liv i denna världen, han skall behålla det och skall hava evigt liv.” Alla som vill bära frukt som Kristi medarbetare, måste först falla ned till jorden och dö. Livet måste läggas ned i den mylla som är världens nöd. Egenkärleken, egenintressena måste uppges. Självuppgivelsens lag är självbevarelsens. Bonden bevarar sitt utsäde genom att kasta ut det. Att ge är att leva. Det liv som blir bevarat, är det liv som ges fritt i tjänst för Gud och människor. De som för Kristi skull har uppoffrat sitt liv i denna värld, har bevarat det för det eviga livet.

Det liv som levs i självviskhet är likt den säd som man äter. Den försvinner och förmeras inte. Vi kan samla allt vi kan för självviska ändamål, vi kan leva, tänka och planera för oss själva, men

vårt liv förgår och vi har ingenting. Självtjänandets lag är självförstörelsens lag. ”Om någon vill tjäna mig”, sade Jesus, ”så följe han mig; och där jag är, där skall också min tjänare få vara. Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom.” Alla som tillsammans med Jesus har burit självuppoffringens kors kommer att få del med honom i hans härlighet. Det var Jesu glädje i hans förödmjukelse och plåga, att hans efterföljare skulle bli förhärligade med honom. De är frukten av hans självuppoffring. Att hans eget väsen och hans anda kommer till uttryck i dem, är hans belöning och kommer att bli hans glädje genom evigheten. Denna glädje delar de med honom, när frukten av deras arbete och offer uppenbaras i andras sinnen och liv. De är Kristi medarbetare. Fadern kommer att hedra dem på samma sätt som han hedrar sin Son.

Grekernas begäran, som lät ana de icke-judiska folkens församlande, kom hela Jesu uppdrag att träda i förgrunden i hans tankar. Återlösningens verk framstod för honom från den tid då planen lades i himmelen och till den död som nu var nära förestående. Ett mystiskt moln tycktes omsluta Guds Son. Dess mörker uppfattades av dem som fanns i hans närhet. Han satt försjunken i tankar. Stillheten bröts till slut av hans sorgmodiga röst: ”Nu är min själ i ångest; vad skall jag väl säga? Fader, fräls mig undan denna stund.” I sin förkänsla hade Jesus redan börjat dricka den bittra kalken. Hans mänskliga natur ryggade tillbaka från den övergivenhetens stund då han, av allt att döma, också skulle bli övergiven av Gud, då alla skulle se honom ”hemsökt, tuktad av Gud och pinad”. Han ryggade tillbaka för att offentligt blottsällas, från att bli behandlad som den värste av brottslingar, från en skamfull och vanhedrande död. En föraning om kampen med mörkrets makter, en känsla av den fruktansvärda bördan av mänsklighetens synder och av Faderns vrede, som följd av synden, kom Jesu medvetande att svikta, och en dödens blekhet spred sig över hans ansikte.

Men sedan följde den gudomliga underkastelsen under Faderns vilja. ”Dock, just därför har jag kommit till denna stund. Fader, förhärliga ditt namn.” Bara genom Jesu död skulle Satans rike kunna störtas: Bara därigenom skulle människorna kunna återlösas och Gud bli förhärligad. Jesus fann sig i själsångesten och han tog på sig offret. Himmelens majestät samtyckte till att lida som syndens bärare. ”Fader, förhärliga ditt namn”, sade han, och då Jesus sade detta, kom ett svar från himmelen, från det moln som svävade över hans huvud: ”Jag har redan förhärligat det, och jag skall ytterligare förhärliga det!” Hela Jesu liv från krubban och till den tidpunkt då dessa ord uttalades, hade förhärligat Gud. Under det kommande eldprovet skulle hans gudomligt-mänskliga lidanden i sanning förhärliga Faderns namn.

Då rösten hördes, sköt ett ljus ut ifrån molnet och omslöt Jesus, som om den oändliga kraftens armar hade sträckts ned mot honom likt en mur av eld. Människorna betraktade scenen med skräck och förvåning. Ingen vågade säga något. Under tystnad och med återhållen andedräkt stod alla med ögonen riktade mot Jesus. Faderns vittnesbörd hade getts. Molnet lyfte och försvann in i himmelen. Den synbara föreningen mellan Fadern och Sonen var över för den här gången. ”Folket, som stod där och hörde detta, sade då: ’Det var ett tordön.’ Andra sade: ’Det var en ängel som talade med honom.’” Men de undrande grekerna såg molnet, hörde

rösten, förstod dess innebörd och uppfattade Jesus på rätt sätt. För dem uppenbarades ban som den av Gud sände.

Guds röst hade blivit hörd vid Jesu dop, vid början av hans verksamhet, och därefter vid hans förklaring på berget. Och nu vid avslutningen av hans verksamhet hördes den för tredje gången av ett stort antal människor och under säregna omständigheter. Jesus hade just uttalat den högtidliga sanningen om judarnas tillstånd. Han hade gjort sin sista vädjan och uttalat domen över dem. Nu satte Gud åter sitt insegel på sin Sons uppdrag. Han erkände honom, som Israel hade förkastat. ”Denna röst kom icke för min skull”, sade Jesus, ”utan för eder skull.” Den var kronan på bekräftelsen av att han var Messias, Faderns tecken på att Jesus hade sagt sanningen och på att han var Guds Son.

”Nu går en dom över denna världen”, fortsatte Jesus, ”nu skall denna världens furste utkastas. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig. Med dessa ord gav han till känna på vad sätt han skulle dö.” Detta är vändpunkten, världens avgörande ögonblick. Om jag blir försoningen för människornas synder, kommer världen att bli upplyst. Satans grepp om människors sinnen kommer att brytas. Guds förstörda avbild kommer att återupprättas i mänskligheten, och en familj av helgade efterföljare kommer att till sist ärva det himmelska hemmet. Detta är resultatet av Jesu död. Frälsaren försjunker i meditation över den triumfens scen som rullas upp framför honom. Han ser korset, det grymma, vanärande korset, med alla plågor och lidanden, stråla i härlighet.

Men mänskligheten återlösning var inte det enda som förverkligades genom korset. Guds kärlek uppenbarades för universum. Denna världens furste kastades ut. De anklagelser, som Satan hade riktat mot Gud, tillbakavisades. Den vanära han hade kastat över himmelen, har för alltid avlägsnats. Både änglar och människor har dragits till Frälsaren. ”När jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.” Många människor hade samlats omkring Jesus, då han sade detta. En av dem sade: ”Vi hava hört av lagen att Messias skall stanna kvar för alltid. Huru kan du då säga att Människosonen måste bliva upphöjd? Vad är väl detta för en Människoson? Jesus sade till dem: ’Ännu en liten tid är ljuset ibland eder. Vandren medan I haven ljuset, på det att mörkret icke må få makt med eder; den som vandrar i mörkret, han vet ju icke vart han går. Tron på ljuset, medan I haven ljuset, så att I bliven ljusets barn.’”

”Men fastän han hade gjort så många tecken inför dem, trodde de icke på honom.” De hade en gång frågat Frälsaren: ”Vad för tecken gör du då? Låt oss se något tecken, så att vi kunna tro dig.” — Joh. 6:30. Otaliga tecken hade getts, men de hade blundat för dem och förhärdat sina sinnen. Nu, då Fadern själv hade talat och de inte kunde be om fler tecken, vägrade de alltjämt att tro.

”Dock funnos jämväl bland rådsherrarna många som trodde på honom; men för fariséernas skull ville de icke bekänna det, för att de icke skulle bliva utstötta ur synagogan.” De föredrog människors beröm framför Guds bifall. För att rädda sig undan vanära och skam, förnekade de Jesus och avvisade erbjudandet om evigt liv. Och hur många är det inte som under alla

tidsåldrar sedan dess har handlat på samma sätt! För dem alla gäller Frälsarens varnande ord: ”Den som älskar sitt liv, han skall mista det”. ”Den som förkastar mig och icke tager emot mina ord, han har dock en domare över sig: det ord som jag har talat, det skall döma honom på den yttersta dagen.” — Joh. 12:48. Alla de är att beklaga som inte uppfattar sitt tillfälle till frälsning. Långsamt och med djupt beklagande lämnade Jesus för alltid tempelområdet.

Kapitel 69 - Framtidsvision

Jesu ord till prästerna och rådsherrarna: ”Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde” (Matt. 23:38), hade kommit dem att gripas av skräck. De Iåtsades vara likgiltiga, men frågan fortsatte att dyka upp i deras sinnen, vad som egentligen menades med dessa ord. En osynlig fara tycktes hota dem. Kunde det vara så att detta praktfulla tempel, som var nationens stolthet, snart skulle bli en hög ruiner? Denna aning om något förestående ont grep också apostlarna. De väntade med spänning på ett mer bestämt uttalande av Jesus. Då de tillsammans med honom gick ut ifrån templet påpekade de templets gedigna konstruktion och skönhet. Stenarna i templet var av den renaste marmor, fullständigt vita, och några av dem hade en nästan sagolik storlek. En del av muren hade till och med hållit stånd mot belägringen av Nebukadnessars krigshär. l sitt fulländade murverk såg det ut som en enda sten som hämtats direkt från stenbrottet. Hur skulle dessa mäktiga murar kunna rivas ned? Detta var något som apostlarna inte kunde fatta.

Då Jesu uppmärksamhet riktades på templets prakt, vad kunde han, som blivit förkastad av sitt eget folk, ha tänkt inom sig? Synen framför honom var i sanning praktfull, men han sade med sorg: Jag ser det alltsammans. Byggnaderna är verkligen storslagna. Ni pekar på dessa murar som förefaller oförstörbara, men lyssna till mina ord: Den dag skall komma, ”då av allt detta som I nu sen, icke skall lämnas sten på sten, utan allt skall bliva nedbrutet”.

Det som Jesus sade hade hörts av ett stort antal människor. Men då han hade blivit ensam, kom Petrus, Johannes, Jakob och Andreas till honom, där han satt uppe på Oljeberget. ”Säg oss”, sade de, ”när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände.” Jesus svarade inte sina apostlar genom att först tala om Jerusalems ödeläggelse och sedan om sin tillkommelses stora dag. Han beskrev båda händelserna samtidigt som en enda. Om han hade avslöjat framtiden för sina apostlar som han såg den, skulle de inte ha kunnat uthärda det. Av barmhärtighet mot dem blandade han samman beskrivningen av de två stora kriserna och överlämnade åt apostlarna att själva utforska dess innebörd. När han hänvisade till Jerusalems undergång, sträckte sig hans profetiska ord bortom denna händelse och ända ned till den sista världsbranden, på den dag, då Herren skall resa sig upp från sin plats för att straffa världen för dess orättfärdighet och då jorden skall avslöja sin blodsskuld och inte längre gömma sina döda. Hela denna framställning gavs inte bara för apostlarnas skull, utan för dem som skulle komma att uppleva de avslutande scenerna i denna världs historia.

Jesus vände sig till apostlarna och sade: ”Sen till, att ingen förvillar eder. Ty många skola komma under mitt namn och säga: Jag är Messias’ och skola förvilla många.” Många falska Kristus-gestalter skulle uppträda och utge sig för att kunna göra under. De skulle förklara att tiden för judafolkets befrielse hade kommit. Dessa skulle komma att vilseleda många. Jesu ord gick i uppfyllelse. Under tiden mellan hans död och Jerusalems belägring uppstod många falska Messias-gestalter. Men denna varning gavs också för dem som lever i vår egen tid. Samma

bedrägeri som uppträdde före Jerusalems undergång, har återupprepats ned genom tiderna och kommer att upprepas på nytt.

”I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förloren besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne.” Före Jerusalems undergång kämpade människorna om makten. Kejsare mördades. De, som man menade stod tronen närmast, mördades. Det förekom ”krig och rykten om krig”. ”Sådant måste komma”, sade Jesus, ”men därmed är ännu icke änden inne” (för det judiska folket som nation). ”Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra; men allt detta är allenast begynnelsen till ’födslovåndorna’.” Jesus sade, att när rabbinerna ser dessa tecken, kommer de att förklara, att de är Guds straffdomar över nationerna, därför att de håller hans utvalda folk i fångenskap. De kommer att säga, att dessa tecken är förebud om Messias’ ankomst. Men låt er inte vilseledas. De är början på Guds straffdomar. Människorna har räknat endast med sig själva. De har inte ångrat sig eller omvänt sig, så att jag har kunnat hjälpa dem. De förebud som de påpekar som tecken på befrielse från slaveriet, är tecken på deras egen undergång.

”Då skall man prisgiva eder till misshandling, och man skall dräpa eder, och I skolen bliva hatade av alla folk, för mitt namns skull. Och då skola många komma på fall, och den ene skall förråda den andre, och den ene skall hata den andre.” Allt detta fick de kristna utstå. Föräldrar förrådde sina barn. Barn förrådde sina föräldrar. Vänner överlämnade sina vänner till Stora Rådet. Förföljarna genomförde sin avsikt genom att mörda Stefanus, Jakob och andra kristna.

Genom sina tjänare gav Gud judafolket ett sista tillfälle att omvända sig. Han uppenbarade sig genom sina vittnen, då dessa greps, förhördes och fängslades. Ändå uttalade deras domare dödsdomen över dem. De var de människor som ”världen icke var värdig att hysa”. Genom att dräpa dem, korsfäste judarna Guds Son på nytt. Så skall det åter bli. Myndigheterna skall utfärda lagar för att inskränka religionsfriheten. De kommer att ta sig den rätt som ingen annan än Gud har. De kommer att anse att de kan betvinga samvetet, vilket endast Gud bör härska över. Man har redan börjat därmed. Detta kommer att fortsätta till dess att de når en gräns som de inte kan överskrida. Gud kommer att ingripa till förmån för sitt lojala, laglydiga folk.

Vid varje tillfälle då förföljelse uppstår, kommer de som blir vittne till den, att antingen ta ståndpunkt för Kristus eller emot honom. De som visar sympati för dem som döms orättfärdigt, visar därmed att de ansluter sig till Kristus. Andra kommer att ta anstöt, därför att sanningens principer visar sig avvika från deras sätt att leva. Många snubblar och faller och vänder sig bort ifrån den tro som de en gång försvarat. De som faller bort i prövningen kommer, för att säkra sin egen trygghet, att vittna falskt och förråda sina bröder. Jesus har varnat oss för detta, för att vi inte skall bli förvånade över det onaturliga och grymma sätt på vilket dessa beter sig, som har förkastat ljuset.

Jesus gav sina apostlar ett tecken på den ödeläggelse som skulle drabba Jerusalem. Han talade om för dem hur de skulle fly: ”När I fån se Jerusalem omringas av krigshärar, då skolen I

veta att dess ödeläggelse är nära. Då må de som äro i Judéen fly bort till bergen, och de som äro inne i staden må draga ut därifrån, och de som äro ute på landsbygden må icke gå dit in. Ty detta är en hämndens tid, då allt som är skrivet skall uppfyllas." Denna varning gavs för att den skulle åtlydas fyrtio år senare, vid Jerusalems undergång. De kristna lydde varningen, och inte en enda kristen omkom när staden föll.

"Bedjen att eder flykt icke må ske om vintern eller på sabbaten", sade Jesus. Han som hade instiftat sabbaten avskaffade den inte vid sitt kors. Sabbaten blev inte förklarad ogiltig eller satt ur funktion genom hans död. Fyrtio år efter hans korsfästelse skulle den alltjämt helighållas. I fyrtio år skulle apostlarna bedja att deras flykt inte skulle behöva ske på vilodagen.

Från Jerusalems förstöring gick Jesus snabbt vidare till den större händelsen, det sista ledet i den jordiska historiens kedja — Guds Sons ankomst i majestät och härlighet. Mellan dessa två händelser såg Jesus långa århundraden av mörker, århundraden under vilka hans församling skulle drabbas av blodsutgjutelse, tårar och ångest. Dessa scener kunde hans apostlar inte uthärda att få se. Jesus omnämnde dem därför endast i korthet. "Då skall ,det bliva 'en stor vedermöda', sade han, 'vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu', ej heller någonsin skall förekomma. Och om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad." Under mer än tusen år skulle en sådan förföljelse drabba Kristi anhängare som världen aldrig någonsin tidigare hade upplevt. Miljoner efter miljoner av hans trofasta vittnen skulle mördas. Om inte Guds hand hade räckts ut för att bevara hans folk, skulle alla ha omkommit. "Men för de utvaldas skull", sade han, "skall den tiden bliva förkortad."

På ett sätt som man inte kan ta miste på, började nu Jesus tala om sin andra ankomst. Han varnar för de faror som skall föregå hans återkomst till världen. "Om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller: 'Där är han', så tron det icke. Ty människor som falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och under, för att, om möjligt, förvilla jämväl de utvalda. Jag har nu sagt eder det förut. Därför, om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån icke ditut, eller: 'Se, han är inne i huset', så tron det icke. Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara." Som ett av tecknen på Jerusalems undergång hade Jesus sagt: "Många falska profeter skola uppstå och skola förvilla många."

Falska profeter uppstod också då och förvillade folket och lurade stora skaror att gå ut i öknen. Trollkarlar och besvärjare, som påstod att de hade en sällsam kraft, drog folket med sig ut i ödemarkens enslighet. Men denna profetia hade också den sista tiden i blickpunkten. Detta tecken gavs som ett förebud på Kristi andra ankomst. Också nu gör falska Kristus-gestalter och falska profeter tecken och under för att vilseleda hans efterföljare. Hör vi inte ropet: "Se, han är i öknen"? Har inte tusentals gått ut i öknen i förhoppning om att finna Kristus? Och hör man inte från tusentals församlingar, där människor bekänner sig ha förbindelse med de avlidnas andar, också nu detta rop: "Se, han är inne i huset"? Detta är just det som spiritualisterna

hävdar. Men vad säger Jesus? ”Tron det icke. Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara.”

Frälsaren anger tecken på sin ankomst, ja, mer än så, han fastslår tiden då det första av dessa tecken skall visa sig. ”Strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter skola bäva. Och då skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och alla släkter på jorden skola då jämra sig. Och man skall få se ’Människosonen komma på himmelens skyar’ med stor makt och härlighet. Och han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ända till den andra.” Vid slutet av den stora påvliga förföljelsen, sade Jesus, skulle solen förmörkas och månen upphöra att ge sitt sken. Därefter skulle stjärnorna falla från himmelen. Och han säger: ”Ifrån fikonträdet mån I här hämta en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära. Likaså, när I sen allt detta, då kunnen I ock veta att han är nära och står för dörren.”

Jesus har gett tecken på sin ankomst. Han säger att vi kan veta när han är nära och står för dörren. Om dem som ser dessa tecken, säger han: ”Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta sker.” Tecknen har visat sig. Nu vet vi med säkerhet att Herrens ankomst är nära förestående. ”Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola aldrig förgås.”

Jesus kommer på skyarna och med stor härlighet. Skaror av lysande änglar kommer att åtfölja honom. Han kommer att uppväcka de döda och förvandla de levande rättfärdiga till härlighet. Han kommer för att ära dem som har älskat honom och visat lydnad för hans bud och för att föra dem hem till sig. Han har varken glömt dem eller sitt löfte. Då skall familjebanden återknytas. När vi ser på våra döda skall vi tänka på den morgon, då Guds basun skall ljuda och då ”de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade”. (1 Kor. 15:52.) Det dröjer nu inte länge förrän vi skall få se Konungen i hans härlighet. Han skall då ställa oss ”inför sin härlighet ostraffliga, i fröjd”. (Jud. 24.) När han därför gav dessa tecken på sin ankomst, sade han: ”När detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.”

Men dagen och tidpunkten för sin ankomst har Jesus inte avslöjat. Han förklarade klart och tydligt för sina apostlar, att han själv inte kunde säga dagen och tidpunkten för sin andra ankomst. Om han hade haft frihet att avslöja detta, varför skulle han då ha behövt uppmana dem att uppehålla en attityd av ständig väntan? Det finns människor som hävdar att de känner till dagen och tidpunkten för Herrens ankomst. De är synnerligen ivriga att kartlägga framtiden. Men Herren har förmanat dem att lämna den ståndpunkt de intar. Den exakta tiden för Människosonens ankomst är Guds egen hemlighet.

Då Jesus påpekar tillståndet i världen vid sin ankomst, säger han vidare: ”Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända

till den dag då Noa gick in i arken; och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem allasammans bort — så skall det ske vid Människosonens tillkommelse.” Jesus ställer inte här i utsikt något tusenårsrike i denna tidsålder, tusen år då alla skall kunna bereda sig för evigheten. Han säger att som det var på Noas tid, så skall det bli när Människosonen kommer tillbaka.

Hur var det då på Noas tid? ”Herren såg att människornas ondska var stor på jorden, och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda.” — 1 Mos. 6:5. Världens bebyggare före floden vände sig bort ifrån Gud och vägrade att följa hans vilja. De följde sin egen vanhelgade fantasi och sina förvända idéer. Det var på grund av deras ogudaktigheter som de blev utplånade. Idag följer världen samma kurs. Den visar inte några smickrande tecken på någon tusenårsrikets härlighet. Överträdarna av Guds lag fyller jorden med ogudaktighet. Deras vadslående, deras totospel, deras hasardspel, deras utsvävningar, deras lustfyllda leverne och ohämmade passioner är på väg att snabbt fylla världen med våld. I profetian om Jerusalems undergång sade Jesus: ”Därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst. Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ert vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.” Denna profetia skall uppfyllas på nytt. Den överhandtagande gudlösheten på den tiden kommer att finna sitt motstycke i denna generation. Detta gäller också förutsägelsen om evangelii förkunnande. Före Jerusalems fall förklarade Paulus, som skrev under den helige Andes inspiration, att evangelium hade förkunnats för ”allt skapat under himmelen”. (Kol. 1:23.) På samma sätt skall också nu, före Människosonens ankomst, det eviga evangelier förkunnas ”för alla folkslag och stammar och tungomål och folk”. (Upp. 14:6, 14.)

Gud har ”fastställt en dag då han skall döma världen”. (Apg. 17:31.) Jesus talar om för oss när den dagen är inne. Han säger inte att hela världen skall bli omvänd utan att ”detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.” Genom att förkunna evangelium för världen står det inom vår möjlighet att påskynda vår Herres återkomst. Vi skall inte bara vänta på, utan också påskynda, Guds dags ankomst. (2 Petr. 3:12.) Om Kristi församling hade fullgjort sitt tilldelade uppdrag, så som Herren förordnat det, skulle hela värmen redan ha varit varnad och Kristus skulle ha kommit till vår jord i makt och stor härlighet.

Efter det att Jesus hade gett tecken till sin ankomst, sade han: ”Likaså, när I sen allt detta då kunnen I ock veta att han är nära”. ”Tagen eder till vara, vaken!” Gud har alltid gett människor varning om kommande straffdomar. De som har trott på hans budskap för deras tid och som har handlat i överensstämmelse med sin tro i lydnad för hans bud har räddats från de straffdomar som drabbat de olydiga och otroende. Det blev sagt till Noa: ”Gå in i arken med hela ditt hus, ty dig har jag funnit rättfärdig inför mig.” Noa lydde och blev räddad. Budskapet kom till Lot: ”Stån upp och gån bort ifrån detta ställe; ty Herren skall fördärva staden.” — 1 Mos. 7:1; 19:14. Lot ställde sig under de himmelska sändebudens beskydd och blev räddad. På samma sätt fick också Jesu apostlar varning om Jerusalems undergång. De som gav akt på tecknet till den förestående olyckan och flydde bort ifrån staden, undgick ödeläggelsen. På samma sätt blir nu

vi varnade ifråga om Jesu andra ankomst och om den ödeläggelse som skall drabba världen. De som ger akt på varningen, kommer att bli räddade.

Eftersom vi inte känner till den exakta tidpunkten för hans ankomst, uppmanas vi att vaka. ”Saliga äro de tjänare som deras herre finner vakande.” — Luk. 12:37. De som vakar och väntar på Herrens ankomst ägnar sig inte åt en sysslolös väntan. Förväntningarna om Kristi återkomst skall leda människor till att vända sig till Gud och till att frukta hans straffdomar över överträdarna. De som väntar på Kristus, renar sina sinnen i lydnad för sanningen. Med aktiv väntan förenar de ivrig verksamhet. Eftersom de vet att Herren är nära och står för dörren, stimuleras deras iver till samarbete med de gudomliga redskapen i arbete för människors frälsning. Det är dessa som är de trogna och kloka tjänare som ”i rätt tid” ger Herrens folk ”deras bestämda kost”. (Luk. 12:42.) De framhåller den sanning som har sin särskilda tillämpning just nu. Liksom Enok, Noa, Abraham och Moses var för sig förkunnade sanningen för sin egen tid, kommer Kristi tjänare att nu förkunna den särskilda varningen för sin generation.

Men Jesus beskriver också en annan grupp av människor: ”Men om så är, att tjänaren är en ond man, som säger i sitt hjärta: ’Min herre kommer icke så snart’, och han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med dem som äro druckna, då skall den tjänarens herre komma på en dag då han icke väntar det.”

Den onde tjänaren säger inom sig: ”Min herre kommer icke så snart”. Han säger inte att Kristus inte skall komma. Han hånar inte idén om hans andra ankomst. Men inom sig och genom sina handlingar och ord förklarar han att Kristi ankomst är fördröjd. Han fördunklar den övertygelse andra har om att Kristus snart skall komma. Hans inflytande leder människor till att förmätet och likgiltigt uppskjuta sin beredelse. De fastnar alltmer i sin materialism och likgiltighet. Jordiska passioner och förvända tankar tar deras sinnen i besittning. Den onde tjänaren äter och dricker med de druckna. Han förenar sig med världen i dess lystnad efter nöjen. Han slår sina medtjänare, anklagar och fördömer dem som visar trohet mot Mästaren. Han blandar sig med världen. Likasinnade leder andra likasinnade in i överträdelse. Det blir en fruktansvärd sammansmältning. Tillsammans med världen fångas han i snaran. ”Då skall den tjänarens herre komma . . . i en stund då han icke tänker sig det, och han skall låta hugga honom i stycken och låta honom få sin del med skrymtare.”

”Om du icke håller dig vaken, så skall jag komma såsom en tjuv, och du skall förvisso icke veta vilken stund jag kommer över dig.” — Upp. 3:3. Jesu återkomst kommer att överraska de falska lärarna. Dessa säger: ”Allt står väl till, och ingen fara är på färde.” I likhet med prästerna och lärarna före Jerusalems fall väntar de, att folket skall få njuta av framgång och förhärligande. Tidens tecken betraktar de som förebud därom. Men vad säger Bibeln? ”Då kommer plötsligt fördärv över dem.” — 1 Tess. 5:3. Över alla dem som bor på jorden, över alla

dem som har gjort denna värld till sitt hem, skall Guds dag komma såsom en snara. Den skall komma som en smygande tjuv.

Världen är fylld av tygellöshet, fylld av fördärvbringade nöjen. Den sover i gudlös trygghet. Människor förlägger Herrens ankomst till en avlägsen framtid. De hånler åt varningarna. De säger i stolt förmätenhet: ”Från den dag då våra fäder avsomnade har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse.” ”Och morgondagen skall bliva denna dagen lik, en övermåttan härlig dag!” — 2 Petr. 3:4; Jes. 56:12. De kommer att sjunka ändå djupare i nöjeslystnad. Men Jesus säger: ”Se, jag kommer såsom en tjuv.” — Upp. 16:15. Just vid den tidpunkt, då världen hånfullt frågar: ”Huru går det med löftet om hans tillkommelse?” (2 Petr. 3 :4), går tecknen i uppfyllelse. När de ropar: ”Allt står väl till, och ingen fara är på färde!” kommer den oväntade undergången. När hädaren, som förkastar sanningen, har blivit övermodig, när rutinen i arbetet att inom olika områden tjäna pengar genomförs utan hänsyn till principer, när den som studerar ivrigt, söker kunskap om allting utom om sin Bibel, kommer Kristus såsom en tjuv.

Allting i världen är i uppror. Tidstecknen är ödesmättade. Kommande händelser kastar sin skugga framför sig. Guds Ande drar sig bort ifrån jorden och olyckor följer på olyckor, till sjöss och på land. Det uppstår stormar, jordbävningar, eldsolyckor, flodvågor och mord av alla slag. Vem kan läsa framtiden? Var finns trygghet? Trygghet finns inte i någonting som är av mänskligt och jordiskt ursprung. Människor ansluter sig snabbt till den fana de har valt. Rastlöst väntar de på sina ledares direktiv. Det finns de som vakar, väntar och arbetar på Kristi uppenbarelse. Andra grupper går in i leden under ledarskap av den förste store avfällingen. Få tror övertygat att de har ett dödsrike att undfly och en himmel att vinna.

Krisen smyger sig gradvis på oss. Solen lyser på himlen. Den går sin vanliga gång. ”Himlarna förtälja” alltjämt ”Guds ära”. Människor håller ännu på med att äta och dricka, plantera och bygga, gifta sig och bortgiftas. Affärsmännen köper och säljer som vanligt. Människor trängs med varandra i jakten efter de främsta platserna. De nöjeslystna flockas alltjämt till teatrar, nöjeslokaler, spelhålor. Den högsta spänning råder, fastän räddningens tid snabbt närmar sig avslutningen och varje människas sak håller på att avgöras för evigt. Satan ser att hans tid är kort. Han har satt alla sina medhjälpare i verksamhet för att människor skall bli förförda, bedragna, upptagna och förhäxade, intill dess att räddningens dag är slut och frälsningens dörr stängs för alltid.

Med högtidligt allvar kommer ned genom tiderna varningen i Jesu ord från Oljeberget: ”Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänkt.” ”Men vaken alltjämt, och bedjen att I mån kunna undfly allt detta som skall komma, och kunna bestå inför Människosonen.”

Kapitel 70 - De två grupperna

”Men när Människosonen kommer i sin härlighet, och alla änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. Och inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem ifrån varandra.” Så skildrade Jesus händelsen på domens dag för sina apostlar på Oljeberget. Som han framställde det kommer avgörandet att bero på en enda sak. När folkslagen samlas framför honom, kommer det bara att finnas två grupper. Det som skall avgöra deras eviga öde är, vad de har gjort eller har försummat att göra för honom i de fattigas och de lidandes person.
Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 25:31-46.

På den dagen kommer Jesus inte att framhålla för människorna det stora verk han har utfört för dem genom att offra sitt liv för deras återlösning. Han kommer i stället att framhålla den trofasta gärning de har utfört för honom. Till dem som han placerar på sin högra sida kommer han att säga: ”Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse. Ty jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärge, naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse och I kommen till mig.” Men de som Kristus på detta sätt berömmer, vet inte att de har gjort honom någon tjänst. På deras förlägna fråga svarar han: ”Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.”

Jesus hade talat om för sina efterföljare att de skulle bli hatade av alla människor, att de skulle bli förföljda och pinade. Många skulle bli jagade ifrån sina hem och drabbas av fattigdom. Många skulle råka i nöd på grund av sjukdom och umbäranden. Många skulle kastas i fängelse. Åt alla dem som övergav vänner och hem för hans sak, har han lovat hundrafaldig belöning redan i detta liv. Nu tillförsäkrar han en särskild välsignelse åt dem som ger sina bröder hjälp. I alla dem som lider för mitt namns skull, sade Jesus, skall ni känna igen mig. Liksom ni ville hjälpa mig, skall jag hjälpa dem. Detta är beviset för att ni är mina efterföljare.

Alla som har fötts in i den himmelska familjen är på ett särskilt sätt Kristi bröder och systrar. Kristi kärlek binder tillsammans medlemmarna i hans familj. Varhelst den kärleken visar sig, uppenbaras den gudomliga släktskapen. ”Var och en som älskar, han är född av Gud och känner Gud.” — 1 Joh. 4:7.

De som Jesus talar berömmande om i domen, vet kanske inte så mycket om teologi, men de har hållit sig till hans principer. Med hjälp av den gudomlige Andens inflytande har de varit till välsignelse för sin omgivning. Till och med bland de icke-kristna finns det några som har visat en vänlighetens anda. Innan livets ord nådde dem har de visat vänlighet mot främlingar och till och med hjälpt dem med fara för sina egna liv. Bland dessa icke-kristna finns det sådana som tillbeder Gud utan att veta det, sådana som aldrig har fått kunskap om Gud genom någon mänsklig förmedling, men de kommer inte att gå förlorade. Även om de inte visste något om Guds skrivna lag har de hört Guds röst tala till dem i naturen. De har gjort det som lagen kräver.

Deras liv vittnar om att den helige Ande har påverkat deras sinnen och de erkänns som Guds barn.

Hur kommer det inte att förvåna och glädja de obetydliga bland folken och bland de icke-kristna människorna att höra Frälsarens ord: ”Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.” Vilken glädje kommer inte han att känna, som är den eviga kärleken, när hans efterföljare ser upp med förvåning och glädje över hans godkännande ord.

Men Kristi kärlek är inte begränsad till någon klass eller grupp. Han gör sig till ett med varje enskild människa. För att vi skall kunna bli medlemmar av den himmelska familjen, blev han medlem av den jordiska familjen. Han är Människosonen. Därmed är han bror till varje Adams son och dotter. Hans efterföljare skall inte känna sig isolerade från den icke-kristna världen runtomkring dem. De utgör en del av mänskligheten stora väv. Gud ser på dem som bröder och systrar till icke-kristna likaväl som till kristna. Kristi kärlek omfattar de fallna, de felande och de syndiga. Varje vänlig handling som utförs för att lyfta en fallen människa, och varje barmhärtighetsgärning godtas, som om den hade gjorts för honom. Himmelens änglar har sänts ut för att tjäna dem som skall ”få frälsning till arvedel”. Vi vet inte nu vilka de är. Det har ännu inte avslöjats vem som skall få segra och få del i ”de rättfärdigas arvslott i ljuset”, men himmelens änglar färdas genom världen och söker trösta de sörjande, beskydda dem som är i fara och vinna människors sinnen för Kristus. Inte en blir försummad eller förbigången. Gud gör inte någon skillnad på personer. Han har samma omsorg om alla dem som han har skapat.

När du öppnar din dörr för Kristi behövande och lidande bjuder du osynliga änglar välkomna. Du inbjuder himmelska väsen till att umgås med dig. De för med sig en helgad atmosfär av glädje och frid. De kommer med lovsång, och en svarston hörs i himmelen. Varje barmhärtighetsgärning skapar musik där. Fadern räknar från sin tron de osjälviska arbetarna till sina mest dyrbara skatter. De som står på Jesu vänstra sida är de som har försummat honom genom att försumma de fattiga och de lidande. De är inte medvetna om sin skuld. Satan hade förblindat dem. De insåg inte vad de var skyldiga sina medmänniskor. De hade varit alltför mycket upptagna av sig själva och frågade inte efter andras behov.

Till de rika har Gud gett välstånd, för att de skulle kunna hjälpa och trösta hans lidande barn. Men alltför ofta har de visat sig likgiltiga inför andras nöd. De känner sig överlägsna sina fattigare bröder. De ställer sig inte i de fattigas ställe. De förstår inte de fattigas frestelser och kamp. Barmhärtigheten dör i deras sinnen. I dyrbara bostäder och glittrande kyrkor utestänger de sig från de fattiga. De medel som Gud har gett dem för att hjälpa de behövande med, använder de till att göda sitt eget övermod och sin självviskhet. De fattiga berövas dagligen den undervisning de skulle få om det som Gud gör av godhet och välvilja. Han har skapat rikliga förutsättningar för att de skulle kunna få del av livets nödtorft. De tvingas uppleva den fattigdom som gör livet trångt. Ofta frestas de att bli avundsjuka, missunnsamma och fyllda av onda tankar. De som inte själva har varit drabbade av brist, behandlar alltför ofta de behövande på ett hånfullt sätt och kommer dem att känna att de betraktas som fattighjon.

Men Jesus ser allt detta, och han säger: Det var jag som var hungrig och törstig. Det var jag som var främlingen. Det var jag som var sjuk. Det var jag som var i fängelse. Under det att ni försåg er vid era rikt dukade bord, gick jag hungrig på tomma gator eller svalt i något skjul. Medan ni levde makligt i era överdådiga hem, hade jag inte någon plats där jag kunde lägga mitt huvud till vila. Medan era garderober var överfulla, led jag nöd. Medan ni ägnade er åt era nöjen, försmäktade jag i fängelse. Medan ni delade ut era snålt tilltagna gåvor av bröd till de svältande fattiga, när ni gav dem dessa tunna klädesplagg för att skydda dem mot den bitande kylan, tänkte ni då på, att ni gav till härlighetens Herre? Under hela ert liv var jag i er närhet i dessa hemsöktas personer, men ni uppsökte mig aldrig. Ni ville aldrig umgås med mig. Jag känner er inte.

Många tycks betrakta det som en stor förmån att få besöka de platser där Jesus vistades, då han var på jorden, att vandra på de vägar som han gick och betrakta den sjö i vars närhet han undervisade och de höjder och dalar som han så ofta betraktade. Men vi behöver inte resa till Nasaret, till Kapernaum eller till Betania för att vandra i Jesu efterföljd. Vi finner hans fotspår vid sjuksängen, i de fattigas ruckel, på de överfyllda gatorna i de stora städerna, på alla de platser där det finns människor som behöver hjälp. Vi vandrar i Jesu efterföljd, då vi gör det som han gjorde på jorden.

Alla kan finna något att göra. ”De fattiga haven I ju alltid ibland eder” (Joh. 12:8), sade Jesus. Ingen behöver känna att det inte finns någon plats där han kan arbeta för honom. Miljoner och åter miljoner människor är på väg att omkomma, bundna i otrons och syndens bojor. De har aldrig ens hört talas om Kristi kärlek till dem. Om vi skulle försättas i deras situation, vad skulle vi då önska att de skulle göra för oss. Allt detta är vi, så långt som det står i vår makt, på det högtidligaste förpliktade att göra för dem. Domen lyder: ”Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen lock göra dem.” — Matt. 7:12.

Frälsaren har offrat sitt dyrbara liv för att grunda en församling som kan dra omsorg om sorgfyllda, frestade människor. En grupp kristna kan vara fattiga, outbildade och okända, men i Kristus kan de utföra ett arbete i hemmen, i grannskapet, i församlingen och till och med i främmande länder, vars resultat skall bli lika vidsträckta som evigheten. Det är på grund av att denna uppgift har försummats, som så många unga efterföljare aldrig kommer längre än till det enkla alfabetet i sin kristna upplevelse. Det ljus som glödde i deras egna sinnen, då Jesus talade till dem och sade: ”Dina synder äro dig förlåtna”, kunde de ha hållit vid liv genom att hjälpa dem som var i nöd. Den rastlösa energi som så ofta är en källa till risker för de unga, kunde ha letts in i kanaler där den kunde ha flutit ut i strömmar av välsignelse. Det egna jaget skulle ha blivit bortglömt under uppriktigt arbete för att göra gott mot andra.

De som arbetar för andra kommer att bli betjänade av Överherden. De kommer själva att få dricka av det levande vattnet och bli tillfredsställda. De kommer inte att längta efter spännande nöjen eller efter en eller annan förändring i sitt liv. Det stora föremålet för deras intresse kommer att vara hur de skall kunna rädda de människor som är på väg till undergång.

Sällskaplig samvaro kommer att vara nyttig för dem. Frälsarens kärlek kommer att dra människor till varandra i enhet.

När vi förstår att vi är medarbetare med Gud kommet hans löften inte att omtalas med likgiltighet. De kommer att brinna i våra sinnen och bli glödande i vårt sätt att tala. Då Moses kallades att tjäna ett okunnigt, odisciplinerat och upproriskt folk, gav Gud honom detta löfte: ”Skall jag då själv gå med och föra dig till ro?” Och han sade: ”Jag vill vara med dig.” — 2 Mos. 33:14; 3:12. Detta löfte gäller alla som arbetar i Kristi ställe för hans hemsökta och lidande. Kärlek till människorna är den mot jorden riktade uppenbarelsen av Guds kärlek. Det var för att inplanta denna kärlek, för att göra oss till barn i en enda familj, som härlighetens Konung blev en av oss. Och när hans avskedsord: ”I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder” (Joh. 15 :12), går i uppfyllelse, när vi älskar världen såsom han har älskat den, då kommer hans uppdrag åt oss att vara förverkligat. Vi är lämpade för himmelen, eftersom vi har himmelen i våra sinnen.

”Rädda dem som släpas till döden, och bistå dem som stappla till avrättsplatsen. Om du säger: ’Se, vi visste det icke’, så betänk om ej han som prövar hjärtan märker det och om ej han som har akt på din själ vet det. Och han skall vedergälla var och en efter hans gärningar.” — Ords. 24:11, 12. De som inte har arbetat för Kristus, de som har fortsatt att tänka endast på sig själva och att sörja för sig själva, alla dessa kommer hela jordens domare på domens dag att ställa tillsammans med dem som gjorde det onda. De kommer att drabbas av samma fördömelse. Varje människa har fått en uppgift sig anförtrodd. Till var och en av dem kommer Överherden att ställa frågan: ”Var är nu hjorden som var dig given, den hjord som var din ära?” — Jer. 13:20.

Kapitel 71- Den räddande principen

I ett stort rum på övre våningen i ett hus i Jerusalem satt Jesus till bords tillsammans med sina apostlar. De hade samlats för att fira påsken. Frälsaren ville fira denna högtid ensam med de tolv. Han visste att hans stund hade kommit. Han var själv det verkliga påsklammet. På den dag då man åt påskmåltiden, skulle han offras. Han skulle nu tömma vredens bägare. Han måste snart ta emot det slutliga lidandets dop. Men det återstod ännu några få stilla timmar för honom. Dessa ville han utnyttja till förmån för sina älskade apostlar.Hela Jesu liv hade varit ett liv i osjälvisk tjänst. ”Icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna” (Matt. 20:28) hade varit undervisningen i varje hans handling. Men ännu hade apostlarna inte kunnat tillägna sig denna undervisning. Vid denna sista påskmåltid upprepade Jesus sin undervisning genom en illustration som för all framtid fäste den i deras minne och sinne.

Samtalen mellan Jesus och hans apostlar var i allmänhet stunder av en stilla glädje, varmt uppskattade av dem alla. Påskmåltiden hade varit tillfällen av särskilt intresse, men vid det här tillfället var Jesus bekymrad. Hans sinne var tungt. Det vilade en skugga över hans ansikte. Då han träffade apostlarna i rummet på den övre våningen, märkte de att det var något som tryckte hans sinne väldigt starkt. Även om de inte visste orsaken, kände de medkänsla med honom i hans sorg.

Under det att de var samlade omkring bordet, sade han med en röst som var präglad av rörande nedstämdhet: ”Jag har högeligen åstundat att äta detta påskalamm med eder, förrän mitt lidande begynner; ty jag säger eder att jag icke mer skall fira denna högtid, förrän den kommer till fullbordan i Guds rike. Och han lät giva sig en kalk och tackade Gud och sade: ’Tagen detta och delen eder emellan; ty jag säger eder att jag härefter icke, förrän Guds rike kommer, skall dricka av det som kommer från vinträd’.”

Jesus visste att tiden var inne då han skulle lämna världen och återvända till sin Fader. Och på samma sätt som han hade älskat sina egna som var i världen, älskade han dem intill slutet. Han befann sig nu i korsets skugga. Smärtan plågade hans sinne. Han visste att alla skulle överge honom i den stund då han blev förrådd. Han visste att han skulle lida döden under den mest förödmjukande behandling som brottslingar utsattes för. Han kände till otacksamheten och grymheten hos dem som han hade kommit för att frälsa. Han visste hur stor den uppoffring var som han måste göra, och för hur många den skulle vara förgäves. Eftersom han visste om allt det som han skulle komma att möta, skulle det ha varit naturligt om han hade blivit överväldigad av tanken på sin egen förödmjukelse och sitt lidande. Men han såg på de tolv som hade vandrat med honom som hans egna och som, när hans egen förnedring och sorg och smärtsamma behandling var över, skulle lämnas kvar att kämpa i världen. Hans tankar på vad han själv måste lida hade alltid samband med hans apostlar. Han tänkte inte på sig själv. Hans omsorg om dem var alltid främst i hans tankar.

Denna sista kväll tillsammans med apostlarna hade Jesus mycket att säga dem. Om de hade varit beredda att ta emot vad han ville säga dem, skulle de ha besparats förkrossande själskval,

besvikelse och otro. Men Jesus såg att de inte skulle kunna uthärda det som han hade att säga dem. När han såg in i deras ansikten, blev varningens och tröstens ord aldrig sagda. Ögonblicken gick under tystnad. Jesus tycktes vänta. Apostlarna kände sig illa till mods. Det medlidande och den omtanke som Jesu djupa sorg hade framkallat, tycktes ha tonat bort. Hans sorgfyllda ord, som syftade på hans eget lidande, hade gjort föga intryck. De blickar de sände varandra talade om avundsjuka och osämja.

Det pågick en diskussion mellan dem om vem som ”skulle vara den störste”. Denna diskussion som pågick i Jesu närvaro, vållade honom sorg och sårade honom. Apostlarna hängde fast vid sin älsklingsidé att Jesus skulle hävda sin makt och inta sin ställning på Davids tron. I sitt sinne längtade var och en av dem efter den främsta platsen i riket. De hade företagit en värdering av sig själva och av varandra. I stället för att akta sina medbröder högre än sig själva, hade de ställt sig själva först. Jakobs och Johannes’ begäran om att få sitta på den högra och vänstra sidan om Jesu tron hade väckt förbittring hos de andra. Att de två bröderna hade vågat sig på att be om den högsta ställningen gjorde de andra tio så uppretade, att inbördes splittring hotade. De kände att de blev orättvist bedömda och att deras trohet och deras begåvning inte erkändes. Judas var den strängaste mot Jakob och Johannes.

När apostlarna kom in i det rum där de skulle äta, var deras sinnen fyllda av hämndgiriga känslor. Judas trängde sig fram närmast Jesus på hans vänstra sida. Johannes hade placerat sig på den högra sidan. Om det fanns någon högsta plats, hade Judas bestämt sig för att tillägna sig den. Den platsen ansågs vara den närmast Jesus. Och Judas var förrädare.

En annan orsak till splittring hade uppstått. Vid en festlighet var det vanligt att en tjänare skulle tvätta gästernas fötter. Vid detta tillfälle hade man gjort förberedelser för denna handling. Handkannan, vattenfatet och handduken fanns på plats, färdiga för fottvättningen. Men ingen tjänare fanns närvarande och det var apostlarnas uppgift att utföra handlingen. Men under inflytande av sin sårade stolthet bestämde sig var och en av apostlarna för att han inte skulle bli den som skulle utföra en tjänares arbete. Alla visade en kallsinnig likgiltighet, skenbart utan att veta om att det fanns någonting för dem att göra. Genom sin tystnad vägrade de att ödmjuka sig.

Hur skulle Jesus kunna få dessa arma människor så långt, att Satan inte skulle vinna en avgjord seger över dem? Hur skulle han kunna visa dem att det inte räckte med en bekännelse att de var hans efterföljare, för att de verkligen skulle bli det eller försäkra dem om en plats i hans rike? Hur skulle han kunna visa att det är en kärleksfull tjänst och sann ödmjukhet som utgör verklig storhet? Hur skulle han kunna tända kärleken i deras sinnen och göra det möjligt för dem att förstå vad han längtade efter att säga dem?

Apostlarna gjorde ingenting för att betjäna varandra. Jesus väntade en stund för att se vad de skulle komma att göra. Sedan reste sig den gudomlige läraren upp från bordet. I det han tog av sig det yttre klädesplagget, som skulle ha hindrat honom i hans rörelser, tog han en handduk och band den om sig. Med förvånat intresse såg apostlarna på detta och väntade i tystnad på vad

som sedan skulle ske. ”Sedan slog han vatten i ett bäcken och begynte två lärjungarnas fötter och torkade dem med linneduken som han hade bundit om sig.” Denna handling öppnade apostlarnas ögon. Bitter skamkänsla och ödmjukhet fyllde deras sinnen. De förstod den outtalade tillrättavisningen och såg sig själva i ett helt och hållet nytt ljus.

Så lät Jesus sin kärlek till apostlarna komma till uttryck. Deras anda av egenkärlek fyllde honom med sorg, men han inlät sig inte i någon diskussion med dem om deras problem. I stället gav han dem ett exempel som de aldrig skulle komma att glömma. Hans kärlek till dem lät sig inte så lätt störas eller släckas. Han visste att Fadern hade lämnat allting i hans händer och att han kom från Gud och skulle återvända till Gud. Han var fullt medveten om sin gudomliga natur, men han hade lagt av sin konungsliga krona och sina konungsliga kläder och tagit på sig en tjänares roll. En av de sista handlingarna i hans liv på jorden var att binda en handduk om sig som en tjänare och att utföra en tjänares uppgift.

Före påsken hade Judas ytterligare en gång sammanträffat med prästerna och de skriftlärde och hade kommit överens med dem om att överlämna Jesus i deras händer. Men efteråt umgicks han emellertid med apostlarna som om han inte var skyldig till något orätt. Han intresserade sig för arbetet att göra förberedelser till högtiden. Apostlarna visste inte någonting om Judas’ avsikter. Bara Jesus kunde läsa hans hemlighet. Men han avslöjade honom ändå inte. Jesus längtade efter att kunna frälsa honom. Han kände samma omsorg om honom som han kände om Jerusalem, då han grät över den dömda staden. I sitt hjärta ropade han: ”Hur kan jag låta dig gå”. Judas lade märke till denna kärlekens tvingande kraft. Då Frälsarens händer hällde vatten över dessa smutsiga fötter och torkade dem med linneduken kände Judas hur hans sinne genombävades av en impuls att där och då bekänna sin synd. Men han ville inte ödmjuka sig. Han förhärdade sitt sinne mot ångerkänslan.

De gamla impulserna som ett ögonblick hade skjutits i bakgrunden, kontrollerade honom åter. Judas blev nu förolämpad över Jesu handling när han tvättade apostlarnas fötter. Om Jesus kunde ödmjuka sig på ett sådant sätt, tänkte han, kunde han inte vara Israels konung. Allt hopp om världslig ära i ett jordiskt rike hade gjorts om intet. Judas var överbevisad om att man ingenting kunde vinna med att följa Jesus. Efter det att han sett honom förnedra sig, som han ansåg att han hade gjort, styrktes han i sin föresats att förneka honom och att medge att han ansåg sig ha blivit förd bakom ljuset. Han blev besatt av en ond ande och beslöt sig för att fullborda den handling som han hade gått med på att göra genom att förråda sin Herre.

Då Judas valde sin plats vid bordet hade han försökt placera sig själv främst. Som tjänare betjänade Jesus honom först. Johannes som Judas hade känt så stark bitterhet emot lämnades till sist. Men Johannes tog inte detta som en tillrättavisning eller att han sattes åt sidan. Under det att apostlarna iakttog hur Jesus gick från den ene till den andre blev de starkt gripna. När turen kom till Petrus utropade han med förvåning: ”Herre, skulle du två mina fötter?” Att Jesus på detta sätt förnedrade sig kom hans sinne att mjukna. Han skämdes vid tanken på att det inte var någon av apostlarna som utförde denna tjänst. ”Vad jag gör förstår du icke nu”, sade Jesus, ”men framdeles skall du fatta det.” Petrus kunde inte stå ut med att se sin Herre, som han trodde

var Guds Son, utföra en tjänares arbete. Hela hans inre reste sig emot denna förödmjukelse. Han fattade inte att det var därför Jesus hade kommit till världen. Med starkt eftertryck utbrast han: ”Aldrig någonsin skall du två mina fötter!”

Med högtidligt allvar sade Jesus till Petrus: ”Om jag icke tvår dig, så har du ingen del med mig.” Den tjänst som Petrus vägrade att ta emot var symbolen på en högre rening. Jesus hade kommit för att rena sinnet från syndens nedsmutsning. Genom att vägra att tillåta Jesus att två hans fötter, avvisade Petrus den högre rening som innefattades i den lägre. Han avvisade i själva verket sin Herre. Det är inte förnedrande för Mästaren att tillåta sig att arbeta för att rena någon. Den mest äkta ödmjukheten består i att vi med tacksamhet tar emot allt som görs för vårt bästa och att vi med allvar utför tjänsten för Kristus.

Då Petrus hörde orden ”om jag icke tvår dig, så har du ingen del med mig”, uppgav han sin stolthet och sin egenvilja. Han kunde inte uthärda tanken på, att skiljas från Jesus. Det skulle ha betytt döden för honom. ”’Herre, icke allenast mina fötter’”, sade han, ”’utan ock händer och huvud!’” Jesus svarade honom: ”’Den som är helt tvagen, han behöver sedan allenast två fötterna; han är ju i övrigt hel och hållen ren’.”

Dessa ord innebär mer än kroppslig renhet. Jesus talar fortfarande om den högre rening som symboliseras av den fysiska reningen. Den som kom från badet var ren, men fötterna, som var klädda i sandaler, blev snart dammiga och behövde åter tvättas. Petrus och hans medbröder hade blivit renade i den stora källan som hade öppnats för synd och orenhet. Jesus erkände dem som sina. Men frestelsen hade förlett dem till det onda och de behövde alltjämt hans renande nåd. Då Jesus band linneduken om sig för att tvätta dammet av deras fötter, ville han just genom denna handling avlägsna splittringen, avundsjukan och stoltheten från deras sinnen. Detta var mycket viktigare än att tvätta deras dammiga fötter. Med den anda som behärskade dem då, var inte en enda av dem beredd att ingå i gemenskap med Jesus. Inte förrän de hade kommit in i ett läge då de behärskades av ödmjukhet och kärlek, var de beredda att ta del i påskmåltiden eller i den minnesgudstjänst som Jesus stod i begrepp att instifta. Deras sinnen måste renas. Stolthet och självviskhet skapar spänning och ovilja, men allt detta utplånade Jesus, då han hällde vatten över deras fötter. Deras känslor förändrades. När Jesus nu såg på dem kunde han säga: ”Ni är rena.” Nu rådde enighet och inbördes kärlek. De hade blivit ödmjuka och läraktiga. Med undantag av Judas var de allesammans villiga att avstå den högsta platsen till någon av de andra. Nu kunde de med stillhet i sina sinnen ta emot Jesu ord.

Liksom Petrus och hans medbröder har också vi blivit renade i Kristi blod, men genom beröring med det onda har sinnets renhet ofta blivit fläckad. Vi måste gå till Kristus och få del av hans renande nåd. Petrus ryggade tillbaka ifrån att låta Herrens och Mästarens händer komma i beröring med hans smutsiga fötter. Men hur ofta för inte vi våra syndiga, besmittade sinnen i beröring med Kristi sinne! Vilken smärta orsakar vi honom inte med vårt onda sinne, vår fåfänga och vår stolthet! Ändå måste vi gå till honom med all vår bristfällighet och all vår orenhet. Det är bara han som kan göra oss rena. Vi är inte beredda att ha gemenskap med honom, med mindre vi blir renade genom hans kraft.

Jesus sade till apostlarna: ”I ären rena, dock icke alla.” Han hade tvått Judas’ fötter, men Judas hade inte överlämnat sig åt honom. Hans sinne var inte renat. Judas hade inre böjt sig för Jesus. Efter det att Jesus hade tvått apostlarnas fötter och hade tagit på sina kläder och satt sig vid bordet igen, sade han till dem: ”Förstån I vad jag har gjort med eder? I kallen mig: ’Mästare’ och ’Herre’, och I sägen rätt, ty jag är så. Har nu jag, eder Herre och Mästare, tvagit edra fötter, så ären ock pliktiga att två varandras fötter. Jag har ju givit eder ett föredöme, för att I skolen göra såsom jag har gjort mot eder. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Tjänaren är icke förmer än sin herre, ej heller sändebudet förmer än den som har sänt honom.”

Jesus ville att hans apostlar skulle förstå, att även om han hade tvått deras fötter, hade det inte på minsta sätt förringat hans värdighet. ”I kallen mig ’Mästare’ och ’Herre’ och sägen rätt, ty jag är så.” Och eftersom han var så oändligt mycket större, visade han dem i denna tjänst både sin godhets välvilja och gav handlingen djup innebörd. Ingen är så upphöjd som Kristus och ändå förnedrade han sig till att utföra den mest anspråkslösa uppgift. För att hans folk inte skulle vilseledas av den egenkärlek som bor i människans naturliga sinne och som förstärks av att man stimulerar det egna jaget, lämnade Jesus oss detta exempel på ödmjukhet. Detta var en angelägenhet av så stor betydelse att han inte ville överlämna den åt människor. Han ansåg den vara av så stor betydelse, att han själv, han som var jämställd med Gud, uppträdde som tjänare för sina apostlar. Under det att de grälade med varandra om den främsta platsen, kunde han böja sig ned för dem som kallade honom för Herre, och två deras fötter. Han tvådde också dens fötter som skulle förråda honom. Och ändå var han den för vilken alla knän skall böja sig och den som härlighetens änglar betraktar det som en ära att få tjäna.

I sitt liv och i sin undervisning har Jesus till fullkomlighet belyst den osjälviska tjänst som har sitt ursprung hos Gud. Gud lever inte för sig själv. Genom att skapa världen och genom att uppehålla allting, utför han ständigt en tjänst för andra. ”Han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga!” — Matt. 5:45. Detta tjänandets ideal har Gud överlämnat till sin Son. Jesus gavs för att gå före mänskligheten, så att han genom sitt exempel skulle kunna visa vad det betyder att tjäna. Han levde hela sitt liv under tjänandets lag. Han betjänade alla, hjälpte alla. Därigenom förverkligade han Guds lag i sitt liv, och genom sitt exempel visade han, hur vi skall lyda den.

Gång på gång hade Jesus försökt att ge denna princip en fast förankring hos apostlarna. Då Jakob och Johannes kom med sin begäran om de främsta platserna hade han sagt: ”Den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare.” — Matt. 20:26. I mitt rike, sade han, har rang och överhöghetsprinciperna inte något utrymme. Dess enda storhet är ödmjukhetens stolthet. Den enda utmärkelsen ligger i hängivenheten att tjäna andra.

När han hade tvått apostlarnas fötter sade han: ”Jag har ju givit eder ett föredöme, för att I skolen göra såsom jag har gjort mot eder.” Det som Jesus sade, avsåg inte bara att inskärpa seden att visa gästfrihet. Det innebar något mera än att tvätta gästernas fötter för att avlägsna vandringsvägens damm. Jesus instiftade här en religiös tjänst. Genom vår Herres handlande blev denna ödmjukhetens ceremoni gjord till en helgad förordning. Apostlarna skulle fira den,

för att de alltid skulle minnas hans undervisning om ödmjukhet och tjänst. Denna förordning är Jesu instiftade förberedelse för den sakramentala tjänsten. När stolthet, oenighet och strid om vem som skall vara den störste finns ibland oss, kan våra sinnen inte ingå i gemenskap med Kristus. Vi är då inte beredda att ta emot hans kropps och hans blods gemenskap. Det var därför som Jesus förordnade, att minnet av hans ödmjukhet först skulle firas.

När Guds folk kommer för att fira denna förordning bör de erinra sig dessa ord av livets och härlighetens Herre: ”Förstån I vad jag har gjort med eder? I kallen mig ’Mästare’ och ’Herre’, och I sägen rätt, ty jag är så. Har nu jag, eder Herre och Mästare, tvagit edra fötter, så ären ock I pliktiga att två varandras fötter. Jag har ju givit eder ett föredöme, för att I skolen göra såsom jag har gjort mot eder. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Tjänaren är icke förmer än sin herre, ej heller sändebudet förmer än den som har sänt honom. Då I veten detta, saliga ären I, om l ock gören det.” Det finns hos människan en benägenhet att betrakta sig själv som större än alla andra och att arbeta för sitt eget jag och söka att nå de främsta platserna. Detta leder ofta till onda ingivelser och bitterhet. Avsikten med denna förordning, som skall föregå Herrens måltid, är att avlägsna sådana missförstånd och leda människan bort ifrån sin egenkärlek och få henne ned ifrån sin självupphöjelses styltor, och till henne förmedla den sinnets ödmjukhet som kommer att leda henne till att tjäna sina medsyskon.

Den helige väktaren från himmelen är närvarande vid detta tillfälle för att göra det till en stund av självrannsakan med överbevisning om synd och med förvissning om syndernas förlåtelse. I sin nåds fullhet är Kristus närvarande för att förändra den ström av tankar som har löpt genom egenkärlekens kanaler. Den helige Ande levandegör känsligheten hos den som följer sin Herres exempel. När vi erinrar oss Frälsarens ödmjukhet, knyts tanke till tanke. En rad minnen väcks, minnen av Guds stora godhet och om jordiska vänners välvilja och ömhet. Glömda välsignelser, missbrukad barmhärtighet och ringaktad godhet dyker upp i minnet. Bittra rötter som har förträngt kärlekens dyrbara planta kommer upp i dagen. Karaktärsbrister, försummelser av plikter, otacksamhet mot Gud och kyla mot våra medsyskon kommer fram i vårt minne. Synden visar sig i det ljus, vari Gud ser den. Det blir inte självgodhetens tankar som upptar oss, utan tankar om allvarlig självrannsakan och ödmjukhet. Sinnet styrks till att bryta ned varje barriär som har förorsakat splittring. Onda tankar och onda ord upphör. Synder blir bekända och förlåtna. Kristi betvingande nåd tränger in i sinnet och Kristi kärlek drar människor till varandra i en välgörande enhet.

Då vi på detta sätt tillgodogör oss undervisningen i den förberedande handlingen växer en önskan om ett högre andligt liv. Denna önskan kommer det gudomliga vittnet att uppfylla. Själen lyfts upp. Vi kan ta del i Herrens måltid i medvetandet om att våra synder är förlåtna. Kristi rättfärdighets solljus kommer att fylla sinnets kammare och själens tempel. Vi ser ”Guds lamm, som borttager världens synd”. (Joh. 1:29.) För dem som tar emot andan i denna handling kan den aldrig bli bara en ceremoni. Dess ständiga undervisning kommer att bli: ”Tjäna varandra genom kärleken!” — Gal. 5:13. Genom att två sina apostlars fötter vittnade Jesus om att han skulle utföra vilken som helst tjänst, hur ringa den än är, som kan göra dem till hans

medarvingar till den himmelska skattens eviga rikedom. Genom att utföra samma handling förpliktar sig hans apostlar på liknande sätt att tjäna sina medsyskon. Närhelst denna förordning firas på rätt sätt, ingår Guds folk i ett heligt släktskapsförhållande för att hjälpa och stödja varandra. De ingår en överenskommelse om att livet skall vara helgat till oegennyttig tjänst. Detta gäller inte bara den egna kretsen. Arbetsfältet är lika omfattande som deras Mästares var. Världen är full av människor som behöver vår tjänst. De fattiga, de hjälplösa, de okunniga finns överallt. De, som har ingått gemenskap med Kristus i den heliga måltiden, kommer att gå ut för att tjäna som han tjänade.

Jesus, som betjänades av alla, kom till jorden för att bli allas tjänare. Och eftersom han tjänade alla, kommer han att åter bli tjänad och hedrad av alla. Och de som vill få del av hans gudomliga egenskaper och med honom dela glädjen att se människor frälsta, måste följa hans exempel i osjälvisk tjänst. Allt detta ligger i Jesu ord: ”Jag har ju givit eder ett föredöme för att I skolen göra såsom jag har gjort mot eder.” Detta var avsikten med den förordning han instiftade. Och han säger: ”Då I veten detta”, om vi nu förstår avsikten med hans undervisning, ”saliga ären I, om l ock gören det.”

Kapitel 72 - Minnesfesten

”I den natt då Herren Jesus blev förrådd, tog han ett bröd och tackade Gud och bröt det och sade: ’Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse.’ Sammalunda tog han ock kalken, efter måltiden, och sade: ’Denna kalk är det nya förbundet, i mitt blod. Så ofta I dricken den, så gören detta till min åminnelse.’ Ty så ofta I äten detta bröd och dricken kalken, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer.” - 1 Kor. 11:23-26.

Jesus stod vid själva övergångspunkten mellan två gudstjänstsystem och dessas två stora fester. Han, Guds felfria lamm, skulle nu framställa sig själv som ett offer för synd. Därigenom skulle han göra slut på det system med avbildande symboler och ceremonier som under 4.000 år hade pekat fram mot hans död. Då han åt påskmåltiden tillsammans med sina apostlar, instiftade han i dess ställe den tjänst som skulle bli minnet av hans stora offer. Judarnas nationalfest skulle försvinna för all framtid. Den tjänst, som Jesus instiftade, skulle hans efterföljare fira i alla länder och under alla tider.

Påsken hade instiftats som en minnesfest över Israels befrielse från det egyptiska slaveriet. Gud hade sagt att när barnen år efter år frågade vad denna förordning betydde, skulle berättelsen därom upprepas. Så skulle denna sällsamma befrielse hållas levande i minnet hos alla. Herrens måltid var en förordning som gavs till minnet av den stora befrielse som är följden av Kristi död. Intill dess att han kommer för andra gången i makt och härlighet, skall denna förordning firas. Den är det medel som skall hålla hans stora gärning för oss levande i vårt minne.

Vid tiden för befrielsen från Egypten åt Israels folk påskmåltiden stående med ytterkläderna på och med stav i hand, färdiga för utvandringen. Det sätt på vilket de firade denna förordning överensstämde med det läge i vilket de befann sig, eftersom de just då skulle drivas ut ur egyptiernas land och börja en plågsam och farlig resa genom öknen. Men på Jesu tid hade förhållandena förändrats. De som det nu gällde, skulle inte kastas ut ur ett främmande land utan uppehålla sig i sitt eget land. I överensstämmelse med den vila som hade getts dem, intog folket nu påskmåltiden liggande. Kuddar lades ut runt bordet och på dessa låg gästerna vilande på den vänstra armen och med den högra handen fri att användas då de åt. I denna ställning kunde en gäst lägga sitt huvud på dens bröst som låg närmast bakom honom. Och fötterna som vilade på kuddens ytterkant kunde tvättas av någon som gick runt bordet utanför gästerna.

Jesus befinner sig alltjämt vid bordet där påskmåltiden är dukad. Det osyrade brödet, som hör till påsken, ligger framför honom. Påskvinet, som är ojäst, står på bordet. Det är dessa symboler som Jesus nu använder sig av för att ge en framställning av sitt eget felfria offer. Ingenting som var fördärvat genom jäsning, symbolen på synd och död, kunde representera det felfria lammet utan fläck. (1 Petr. 1:19.)

”Medan de nu åto, tog Jesus ett bröd och välsignade det och bröt det och gav åt lärjungarna och sade: ’Tagen och äten; detta är min lekamen.’ Och han tog en kalk och tackade Gud och

gav åt dem och sade: ’Dricken härav alla; ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse. Och jag säger eder: Härefter skall jag icke mer dricka av det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag dricker det nytt med eder i min Faders rike’.”

Judas, förrädaren, var närvarande vid den sakramentala måltiden. Av Jesus fick han del av symbolerna på hans brutna kropp och hans utgjutna blod. Han hörde orden: ”Gören detta till min åminnelse!” Och under det att han satt där, ansikte mot ansikte med Guds lamm, ruvade förrädaren över sina mörka avsikter och gav näring åt sina dystra, hämndgiriga tankar.

Under det att Jesus tvådde apostlarnas fötter hade han gett ett övertygande bevis om att han förstod Judas’ karaktär. Han hade sagt att de ”icke alla voro rena” (Joh. 13:11). Dessa ord hade övertygat den falske aposteln om, att Jesus hade avslöjat hans hemliga syften. Nu talade Jesus mera öppet. Under det att de satt vid bordet, sade han, med blicken riktad på apostlarna: ”Jag talar icke om eder alla; jag vet vilka jag har utvalt. Men detta skriftens ord skulle ju fullbordas: ’Den som åt mitt bröd, han lyfte mot mig sin häl’.”

Inte heller nu misstänkte apostlarna Judas. Men de såg att Jesus föreföll allvarligt bekymrad. En skugga sänkte sig över dem alla, en föraning om någon fruktansvärd olycka, vars natur de inte kunde förstå. Under det att de åt under tystnad, sade Jesus: ”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: ’En av eder skall förråda mig’.” Då Jesus sade detta, greps de av förvåning och förvirring. De kunde inte fatta, hur någon skulle kunna handla förrädiskt mot deras gudomlige lärare. Av vilken orsak skulle de kunna förråda honom och till vem? Vilkens sinne kunde ge näring åt en sådan avsikt? Absolut inte någon av de gynnade tolv, som hade haft förmånen framför alla andra att höra hans undervisning. De hade varit föremål för hans storslagna kärlek. Han hade ju visat så stor uppskattning av dem, att han fört dem in i nära gemenskap med sig själv.

Efter hand som de började förstå vad han hade sagt och kom ihåg hur riktiga hans uttalanden brukade vara, greps de av fruktan och misstro till sig själva. De började forska i sina egna sinnen för att undersöka om det fanns en enda tanke mot Mästaren hos dem. Med den mest smärtfyllda sinnesrörelse frågade den ene efter den andre: ”Icke är det väl jag, Herre?” Och Jesus svarade: ”Den som jämte mig nu doppade handen i fatet, han skall förråda mig. Människosonen skall gå bort såsom det är skrivet om honom; men ve den människa genom vilken Människosonen bliver förrådd! Det hade varit bättre för den människan om hon icke hade blivit född.” Apostlarna hade granskat varandras ansikten synnerligen ingående, då de frågade: ”Icke är det väl jag, Herre?” Och nu gjorde Judas’ tystnad att allas blickar riktades mot honom. I den förvirring som uppstod med alla frågorna och den förvåning som kom till uttryck, hade Judas inte hört Jesu svar på Johannes’ fråga. Men för att komma undan apostlarnas forskande blickar frågade han nu, precis som de andra hade gjort: ”Rabbi, icke är det väl jag?” Jesus svarade allvarligt: ”’Du har själv sagt det.’”

Överraskad och förvirrad över att hans avsikter hade avslöjats reste sig Judas hastigt upp för att lämna rummet. ”Och Jesus sade till honom: ’Gör snart vad du gör’ . . . Då han nu hade tagit emot brödstycket, gick han strax ut, och det var natt.” Det var natt för förrädaren, då han gick bort ifrån Jesus ut i mörkret utomhus.

Innan Judas tog detta steg hade det inte varit omöjligt för honom att vända om. Men då han lämnade sin Herre och sina medapostlar, hade han fattat sitt avgörande beslut. Han hade överskridit gränslinjen. Jesu tålamod hade varit beundransvärt i hans handlingssätt mot denna frestade människa. Ingenting som kunde göras för att rädda Judas hade lämnats ogjort. Efter det att Judas två gånger hade gjort en överenskommelse om att förråda sin Herre, gav Jesus honom tillfälle att ångra sig. Genom att läsa de dolda avsikterna i förrädarens sinne gav Jesus Judas det sista och övertygande beviset för sin gudomliga natur. För denne falske apostel var detta den sista uppmaningen till omvändelse. Ingen vädjan, som Jesu gudomligt-mänskliga sinne kunde göra, hade blivit försummad. Barmhärtighetens vågor som slogs tillbaka av en hårdnackad stolthet, kom tillbaka i en än starkare flodvåg av betvingande kärlek. Men även om Judas blev förvånad och oroad av att hans skuld hade upptäckts, blev han bara än mer fast i sitt beslut. Från den sakramentala påskmåltiden gick han ut för att fullborda sin bedrägliga gärning.

Då Jesus uttalade sitt ve över Judas, ville han också visa barmhärtighet mot sina apostlar. Han gav dem det högsta bevis han kunde på, att han var Messias. ”Redan nu, förrän det sker, säger jag eder det, för att I, när det har skett, skolen tro att jag är den jag är.” — Joh. 13:19. Om Jesus hade suttit tyst, skenbart ovetande om vad som skulle drabba honom, kunde apostlarna ha trott att Mästaren inte ägde någon gudomlig framsyn och att han hade blivit överrumplad och förrådd i den mordiska skarans händer. Ett år tidigare hade Jesus sagt till apostlarna, att han hade utvalt tolv och att en av dem var en djävul. Nu skulle hans ord till Judas om dennes förräderi, som någonting som Mästaren var fullt medveten om, stärka Jesu sanna efterföljares tro under hans förödmjukelse. Och när Judas hade nått sitt fruktansvärda slut, skulle de minnas det ve som Jesus hade uttalat över förrädaren.

Frälsaren hade ytterligare en avsikt. Han hade inte undvikit att betjäna honom som han visste var en förrädare. Apostlarna förstod inte hans ord, då han, under det att han tvådde Judas’ fötter, sade ”att de icke alla voro rena”. Inte heller förstod de honom, då han vid bordet sade: ”Den som får mitt bröd, han lyfte mot mig sin häl.” — Joh. 13:11, 18. Men senare, då det stod klart för dem vad han hade menat, fick de något att tänka på i fråga om Guds tålamod och medkänsla med dem som begår de svåraste försyndelser. Även om Jesus kände Judas från början, tvådde han ändå hans fötter. Förrädaren fick också förmånen att vara med och delta i den heliga måltiden. En långmodig Frälsare lade allt tillrätta, som kunde förmå syndaren att ta emot honom och bli befriad från syndens besmittelse. Detta är ett exempel för oss. När vi anser att någon befinner sig på villovägar och i synd, skall vi inte skilja oss från honom. Vi skall inte genom någon likgiltig isolering överlämna honom till att bli ett byte för frestelser och driva honom över på Satans område. Detta är inte Jesu handlingssätt. Det var för att apostlarna var felande

och ofullkomliga, som han tvådde deras fötter. Av de tolv förblev alla, med undantag av en, därigenom förda till omvändelse.

Jesu exempel förbjuder oss att avstänga någon ifrån Herrens måltid. Det är sant att uppenbar synd utestänger den skyldige. Detta undervisar den helige Ande tydligt om. (1 Kor. 5:11.) Men utöver detta skall ingen fälla någon dom. Gud har inte överlåtit åt människor att säga vilka som skall ta del vid dessa tillfällen. Vem kan läsa människors tankar? Vem kan skilja agnarna från vetet? ”Pröve då människan sig själv, och äte så av brödet och dricke av kalken. Den som nu på ett ovärdigt sätt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han försyndar sig på Herrens lekamen och blod. Ty den som äter och dricker, utan att göra åtskillnad mellan Herrens lekamen och annan spis, han äter och dricker en dom över sig.” — 1 Kor. 11:28, 27, 29.

När de troende samlas för att fira dessa förordningar finns sändebud närvarande som människor inte kan se. Det kan finnas en Judas i församlingen och i så fall är sändebud från mörkrets furste närvarande, ty de åtföljer alla som vägrar att låta sig behärskas av den helige Ande. Himmelens änglar är också närvarande. Dessa osynliga besökare är närvarande vid varje sådant tillfälle. In i församlingen kan komma människor som inte innerst inne är sanningens och helighetens tjänare, men som vill ta del i Herrens måltid. Dessa bör inte förbjudas att vara med. Det finns vittnen närvarande som var närvarande då Jesus tvådde apostlarnas och Judas’ fötter. Det var inte bara människor som betraktade denna scen.

Genom den helige Ande är Kristus närvarande för att sätta sin prägel på sin egen förordning. Han är där för att överbevisa och uppmjuka sinnet. Inte en blick, inte en ångerfull tanke undgår hans uppmärksamhet. Han väntar på den som ångrar sig, på den som har ett förkrossat sinne. Allt har lagts tillrätta för att ta emot en sådan människa. Han som tvådde Judas’ fötter längtar efter att få rena varje sinne från syndens besmittelse.

Ingen bör heller utestänga sig själv från Herrens måltid på grund av att någon, som kanske är ovärdig, är närvarande. Varje efterföljare uppfordras till att offentligt ta del och därigenom bekräfta att han tar emot Kristus som sin personlige Frälsare. Det är vid dessa tillfällen som Jesus själv har förordnat, som han möter sitt folk och styrker dem genom sin närvaro. Till och med om det skulle vara människor med ovärdiga sinnen och händer som utför tjänsten vid Herrens måltid, är Kristus där för att betjäna sina barn. Alla som kommer med sin tro fäst vid honom, kommer att bli rikt välsignade. Alla som försummar dessa tillfällen att få del av en gudomlig förmån, kommer att gå miste om något. Om dem kan det med rätta sägas att de ”icke alla voro rena”.

Genom att ta del av brödet och vinet tillsammans med Jesu efterföljare har Jesus förbundit sig till att bli deras Återlösare. Han överlämnade till dem det nya förbundet, enligt vilket alla som tar emot honom blir Guds barn och Kristi medarvingar. Genom detta förbund skulle varje välsignelse som himmelen kunde utgjuta över dem för detta livet och för det kommande livet, bli deras. Detta förbunds löften skulle stadfästas med Jesu blod. Utdelandet av sakramenten

skulle påminna efterföljarna om det oändligt stora offer som hade utgetts för var och en av dem personligen, som en del av hela den stora, avfälliga mänskligheten.

Herrens måltid skulle emellertid inte vara en sorgens högtid. Detta var inte dess avsikt. När Herrens efterföljare samlas omkring hans bord, skall de inte tänka på sina misstag och beklaga dem. De skall inte dröja vid sin tidigare religiösa erfarenhet, vare sig denna har varit upplyftande eller nedslående. De skall inte tänka tillbaka på oenighet mellan sig själva och sina medsyskon. Den förberedande handlingen har innefattat allt detta. Självrannsakan, bekännelse av synd och förlikning mellan dem som varit oeniga har alltsammans blivit gjort. Nu kommer de för att möta Kristus. De skall inte stå i korsets skugga utan i dess frälsande ljus. De skall öppna sina sinnen för de klaraste strålarna från rättfärdighetens sol. Med sinnen som är renade genom Kristi dyrbara blod och med fullt medvetande om hans närvaro, även om den inte är synlig, skall de lyssna till hans ord: ”Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver.” — Joh. 14:27.

Vår Herre säger: Tänk på, att när du känner överbevisning om synd, har jag dött för dig. När du känner dig nedtryckt och förföljs och plågas för min och evangelii skull, minns då min kärlek som var så stor, att jag gav mitt liv för dig. När dina plikter tycks vara hårda och stränga och dina bördor för tunga att bära, kom då ihåg att jag för din skull uthärdade korset utan att fråga efter vanäran. När du ryggar tillbaka för det svåra eldprovet, kom ihåg att din Återlösare lever för att gå i förbön för dig.

Nattvardsgudstjänsten pekar framåt till Kristi andra ankomst. Dess avsikt var att hålla detta hopp levande hos apostlarna. Varje gång de samlades för att fira minnet av hans död, talade de om hur han tog en kalk och tackade Gud och gav åt dem och sade: ”Dricken härav alla; ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse. Och jag säger eder: Härefter skall jag icke mer dricka av det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag dricker det nytt med eder i min Faders rike.” I sina svårigheter fann de tröst i hoppet om sin Herres återkomst. Outsägligt dyrbar var för dem tanken: ”Så ofta I äten detta bröd och dricken kalken, förkunnen I Herrens död till dess han kommer.” — 1 Kor. 11:26.

Detta är någonting som vi aldrig får glömma. Jesu kärlek skall tillsammans med dess tvingande kraft bevaras frisk i vårt minne. Kristus har instiftat denna förordning, för att den skall tala till våra sinnen om den Guds kärlek som har kommit till uttryck för vårt bästa. Det kan inte finnas någon gemenskap mellan oss och Gud utom genom Kristus. Gemenskapen och kärleken mellan trossyskon måste befästas och göras bestående genom Jesu kärlek. Ingenting mindre än Kristi död kunde göra hans kärlek verksam för oss. Det är endast på grund av hans död som vi kan se framåt med glädje till hans andra ankomst. Hans offer är kärnpunkten för vårt hopp. På detta skall vi fästa vår tro.

De förordningar som pekar på vår Herres ödmjukhet och lidande, blir i alltför hög grad betraktade som en formsak. De instiftades med en avsikt. Våra sinnen behöver bli upplivade för att kunna fatta ”gudaktighetens hemlighet”. Det är allas förmån att kunna förstå Kristi

försonande lidande långt bättre än vi gör. ”Såsom Moses uppböjde ormen i öknen”, på samma sätt har Människosonen blivit upphöjd, ”för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv”. (Joh. 3:14, 15.) Till Golgata kors, som bär en döende Frälsare, skall vi se upp. Våra eviga intressen kräver att vi visar tro på Kristus.

Vår Herre har sagt: ”Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder . . . Ty mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig dryck.” — Joh. 6:53-55. Detta är sant om vår fysiska natur. Till och med detta jordiska liv har vi Jesu död att tacka för. Det bröd som vi äter har han köpt med sin brutna kropp. Det vatten som vi dricker har köpts med hans utgjutna blod. Ingen, vare sig rättfärdig eller syndare, äter någonsin sin dagliga kost utan att han får näring genom Kristi kropp och blod. Golgata kors finns stämplat på varje bröd. Det återspeglas i varje vattenkälla. Allt detta har Jesus undervisat oss om genom att föreskriva symboler på sitt stora offer. Ljuset som lyser från Herrens måltid gör alla omsorger om vårt dagliga liv helgade. Familjens bord blir Herrens bord och varje måltid ett sakrament.

Hur mycket mer gäller inte Kristi ord vår andliga natur. Han förklarar: ”Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv.” Det är genom att ta emot det liv som utgavs för oss på Golgata kors, som vi kan leva ett helgat liv. Och detta liv får vi genom att ta emot hans ord, genom att göra det som han bjuder oss att göra. Därigenom blir vi ett med honom: ”Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom.” ”Såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig, och såsom jag lever genom Fadern, så skall ock den som äter mig leva genom mig.” — Joh. 6:54, 56, 57. Dessa Bibelcitat är på ett särskilt sätt tillämpliga på Herrens heliga nattvard. När tron dröjer vid vår Herres stora offer, tillägnar vi oss Kristi andliga liv. Vi kommer att få andlig styrka vid varje nattvardsgudstjänst. Gudstjänsten kommer att bilda en levande länk, genom vilken den troende knyts till Kristus och därmed också till Fadern. I särskild mening bildar den en förbindelse mellan beroende människor och Gud.

Då vi tar emot brödet och vinet, som är symboler på Kristi sönderbrutna kropp och utgjutna blod, deltar vi i vår föreställning i påskmåltidsscenen. Vi tycker oss gå genom örtagården som helgades av Hans själsångest, som bar världens synder. Vi bevittnar den kamp varigenom vår förlikning med Gud förverkligades. Kristus framställs som korsfäst ibland oss.

När vi betraktar den korsfäste Återlösaren, förstår vi på ett fullständigare sätt storleken hos och innebörden av det offer som gjordes av himmelens Majestät. Frälsningsplanen förhärligas inför oss. Tanken på Golgata väcker levande och heliga känslor i våra sinnen. Lovsång till Gud och Lammet kommer att finnas i våra sinnen och på våra läppar, eftersom stolthet och självförhärligande inte kan trivas i den människas sinne, som i friskt minne bevarar scenerna på Golgata.

Den som betraktar Frälsarens oförlikneliga kärlek, kommer att höjas i sitt tankeliv, renas i sinnet och förvandlas till karaktären. Han kommer att gå ut som ett ljus för världen för att i någon mån återspegla denna hemlighetsfyllda kärlek. Ju mer vi begrundar Kristi kors, dess

fullständigare kan vi instämma i apostelns ord, då han säger: ”Men vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen.” — Gal. 6:14.

Kapitel 73 - Jag kommer tillbaka

Jesus såg på sina apostlar med gudomlig kärlek och med den ömmaste sympati och sade: ”Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom.” Judas hade lämnat apostlakretsen och Jesus var ensam med de elva. Han skulle nu börja tala med dem om att han snart måste skiljas ifrån dem. Men innan han gjorde det ville han påpeka den stora avsikten med sitt uppdrag. Det var detta han alltid hade haft framför sig. Det var hans glädje att all hans förödmjukelse och allt hans lidande skulle förhärliga Faderns namn. Till detta riktar han först apostlarnas tankar.

Han tilltalar dem med det intima uttrycket ”kära barn” och säger sedan: ”Allenast en liten tid är jag ännu hos eder; I skolen sedan söka efter mig, men det som jag sade till judarna: Dit jag går, dit kunnen I icke komma, det samma säger jag nu ock till eder.” Apostlarna kunde inte glädja sig då de hörde detta. Fruktan kom över dem. De trängde sig närmare Frälsaren. Deras Mästare och Herre, deras älskade lärare och vän, var dem kärare än livet. Hos honom hade de sökt hjälp i alla svårigheter, tröst i alla sina sorger och besvikelser. Nu skulle han lämna dem, en ensam, beroende grupp. Mörka föraningar fyllde deras sinnen.

Men Frälsarens ord var fulla av hopp. Han visste att de skulle bli angripna av fienden och att Satans konstgrepp skulle bli mest framgångsrika mot sådana som är nedtryckta av svårigheter. Därför ledde han dem bort ifrån ”de ting som synas” och till ”dem som icke synas”. (2 Kor. 4:18.) Han vände deras tankar från den jordiska exilen till det himmelska hemmet.

”Edra hjärtan vare icke oroliga”, sade han, ”tron på Gud, tron ock på mig. I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag nu säga eder att jag går bort för att bereda eder rum. Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen l ock vara. Och vägen som leder dit jag går, den veten I.” Det var för er skull som jag kom till världen. Jag arbetar för ert bästa. När jag går bort, kommer jag alltjämt att arbeta ivrigt för er. Jag kom till världen för att uppenbara mig för er, så att ni skulle kunna tro. Jag går nu till Fadern för att samarbeta med honom för ert bästa. Avsikten med att Jesus lämnade dem var den motsatta mot vad apostlarna fruktade för. Den betydde inte någon slutlig skilsmässa. Han skulle bereda en plats för dem, så att han skulle kunna komma tillbaka och ta dem till sig. Medan han byggde bostäder åt dem, skulle de bygga upp en karaktär i likhet med den gudomliga förebilden.

Apostlarna var alltjämt förvirrade. Tomas, som ständigt plågades av tvivel, sade: ”’Herre, vi veta icke vart du går; huru kunna vi då veta vägen?’ Jesus svarade honom: ’Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig. Haden I känt mig, så haden l ock känt min Fader; nu kännen I honom och haven sett honom’.”

Det finns inte många vägar till himmelen. Ingen människa kan välja sin egen väg. Jesus säger: ”Jag är vägen . . . Ingen kommer till Fadern utom genom mig.” Sedan det första evangeliska budskapet förkunnades, då det i Eden blev sagt att kvinnans säd skulle

söndertrampa ormens huvud, hade Kristus upphöjts som ”Vägen och sanningen och livet”. Han var vägen, då Adam levde, då Abel kom till Gud med blodet av det slaktade lammet, en symbol på Återlösarens blod. Kristus var vägen till frälsning för patriarker och profeter. Han är den enda väg på vilken vi kan få tillträde till Gud.

”Haden I känt mig”, sade Jesus, ”så haden I ock känt min Fader; nu kännen I honom och haven sett honom.” Men apostlarna förstod det ännu inte. ”Herre, låt oss se Fadern”, utbrast Filippus, ”så hava vi nog.”

Överraskad av hans tröghet att förstå, frågade Jesus honom med smärtfylld förvåning: ”Så lång tid har jag varit hos eder, och du har icke lärt känna mig, Filippus?” Är det möjligt att du inte ser Fadern i det som han gör genom mig? Tror du inte att jag kom för att vittna om Fadern? ”Huru kan du då säga: ’Låt oss se Fadern’?” ”Den som har sett mig, han har sett Fadern.” Kristus hade inte upphört att vara Gud, då han blev människa. Även om han hade sänkt sig ned till att bli människa, hade han alltjämt kvar sin gudomliga natur. Bara Jesus kunde representera Fadern inför människorna. Denna representation hade apostlarna haft förmånen att kunna se i över tre år.

”Tron mig: jag är i Fadern, och Fadern är i mig. Varom icke, så tron för själva gärningarnas skull.” Deras tro kunde tryggt vila på de bevis som allt det utgjorde, som Jesus hade gjort, handlingar som ingen människa av sig själv någonsin hade gjort eller någonsin skulle kunna göra. Det som Jesus hade utfört, vittnade om hans gudomliga ursprung. Genom honom hade Fadern blivit uppenbarad.

Om apostlarna trodde på detta levande samband mellan Fadern och Sonen, skulle deras tro inte svikta, när de finge se Jesu lidande och död för att frälsa en förlorad värld. Jesus försökte leda dem ut ur det svaghetstillstånd som deras tro befann sig i, till den upplevelse som de skulle kunna få ta emot, om de verkligen insåge vad han var — Gud i mänsklig gestalt. Han försökte få dem att förstå att deras tro måste leda fram till Gud och bli förankrad där. Hur ivrigt och uthålligt hade inte vår medkännande Frälsare försökt bereda sina apostlar för den frestelsens storm som snart skulle bryta lös över dem. Han ville att de skulle söka sin tillflykt till honom i Gud.

Under det att Jesus sade detta, lyste Guds härlighet från hans ansikte, och alla som lyssnade till honom, kände en helig vördnad, under det att de med hänförd uppmärksamhet lyssnade till hans ord. De drogs alltmera övertygat till honom, och då de drogs till Jesus i större kärlek, slöt de sig också närmare varandra. De kände att himmelen var påtagligt nära och att de ord som de lyssnade till, var ett budskap till dem från deras himmelske Fader.

”Sannerligen, sannerligen säger jag eder”, sade Jesus vidare. ”Den som tror på mig, han skall ock själv göra de gärningar som jag gör!” Frälsaren var ytterst angelägen om att hans apostlar skulle förstå, varför hans gudomliga natur hade förenat sig med mänsklig natur. Han kom till världen för att uppenbara Guds härlighet, för att människorna skulle kunna bli återupprättade genom dess förnyande kraft. Gud hade uppenbarat sig i honom, för att han skulle kunna bli

uppenbarad i dem. Jesus gav inte uttryck för några egenskaper eller visade sig äga några krafter som människor inte skulle kunna få genom tro på honom. Hans fullkomliga, mänskliga natur är det som alla hans efterföljare kan få del av, om de vill underkasta sig Gud på samma sätt som han gjorde.

”Ännu större än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern.” Med detta menade inte Jesus att apostlarnas arbete skulle bli av mer upphöjd natur än hans, utan att det skulle få större omfattning. Han avsåg inte bara utförandet av underverk utan allt det som skulle hända under den helige Andes medverkan.

Efter det att Jesus hade farit upp till himmelen, fick apostlarna se uppfyllandet av hans löfte. Scenerna kring korsfästelsen, uppståndelsen och himmelsfärden blev levande verkligheter för dem. De såg att profetiorna hade blivit bokstavligt uppfyllda. De studerade Skrifterna och tog emot deras undervisning med en tro och övertygelse, som tidigare vant okänd. De visste nu att den gudomlige läraren var allt det, som han hade utgett sig för att vara. När de talade om sina upplevelser och upphöjde Guds kärlek, uppmjukades människors sinnen och besegrades. Stora skaror kom till tro på Jesus.

Frälsarens löfte till sina apostlar är ett löfte till hans församling ända fram till tidens slut. Det var inte Guds avsikt att hans storslagna plan att återlösa människorna bara skulle leda till obetydliga resultat. Alla som ville göra det som ankom på dem och som förtröstade, inte på vad de själva kunde göra utan på vad Gud kan göra för och genom dem, kommer verkligen att få uppleva uppfyllandet av hans löfte. ”Ännu större gärningar skall han göra”, förklarar han, ”ty jag går till Fadern.”

Vid den här tidpunkten hade apostlarna inte någon uppfattning om Frälsarens obegränsade hjälpkällor och makt. Han sade till dem: ”Hittills haven I icke bett om något i mitt namn.” — Joh. 16:24. Han förklarade att hemligheten till deras framgång skulle ligga i att de bad om kraft och nåd i hans namn. Han skulle finnas närvarande inför Fadern för att utbedja sig det för dem. Den ödmjuke bedjarens bön framställer han som sin egen önskan för just den människan. Varje uppriktig bön blir hörd i himmelen. Den blir kanske inte så väl utformad, men om uppriktigheten finns i den, kommer den att uppstiga till den helgedom, där Jesus gör tjänst. Han skall framlägga den inför Fadern utan ett enda tafatt, stammande ord, vacker och doftande av hans egen fullkomlighets rökelse.

Uppriktighetens och redbarhetens väg är inte en väg utan hinder, men i alla svårigheter skall vi se en uppfordran till bön. Inte någon enda levande har någon kraft, som han inte har fått från Gud. Den källa som den kommer ifrån, är öppen för den svagaste människa. ”Vadhelst I bedjen om i mitt namn”, sade Jesus, ”det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen. Ja, om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det.”

”I mitt namn”, var vad Jesus bad sina apostlar att bedja. I Jesu namn skall hans efterföljare stå inför Gud. På grund av värdet i det offer som hade getts för dem, har de värde i Guds ögon. På grund av Kristi tillräknade rättfärdighet betraktas de som värdefulla. För Kristi skull förlåter

Gud dem som kommer till honom. Han ser inte syndarens förnedring i dem. Han ser i dem likheten med hans Son, på vilken de tror.

Herren blir besviken när hans folk sätter sitt eget värde för lågt. Han vill att hans utvalda arv skall se på sig själva i överensstämmelse med det värde som han själv satt på dem. Gud önskade sig dem, i annat fall skulle han inte ha sänt sin Son på ett uppdrag som kostade så mycket för att frälsa dem. Han hade användning för dem. Han är väl tillfreds när de ställer de allra högsta krav på honom, för att de skall kunna förhärliga hans namn. De kan vänta sig stora ting om de tror på hans löften.

Men att bedja i Jesu namn innebär mycket. Det innebär att vi måste ta emot hans väsens egenskaper, visa samma anda som han och göra det som han gjorde. ”Älsken I mig, så hållen I mina bud”, säger han. Han räddar människor inte *i* synd utan *från* synd. De som älskar honom skall visa sin kärlek genom att visa lydnad.

All sann lydnad kommer inifrån. Den låg Jesus varmt om hjärtat. Om vi samtycker till det, kommer han i så hög grad att ingå i våra tankar, att vi inriktar våra tankar och vårt sinne i överensstämmelse med hans vilja, så att vi, när vi lyder honom, bara följer våra egna ingivelser. Viljan som är renad och helgad kommer att finna sin största tillfredsställelse i att utföra hans tjänst. När vi lär känna Gud på det sätt som det är vår förmån att kunna lära känna honom, kommer vårt liv att bli ett liv i oavbruten lydnad. Då vi tillägnar oss Jesu väsens egenskaper och lever i gemenskap med Gud, kommer synden att bli avskyvärd för oss.

Liksom Jesus i sin mänskliga natur levde efter lagen, kommer också vi att kunna göra det, om vi griper tag i den starke för att få styrka. Men vi får inte lägga ansvaret för våra plikter på andra och vänta att de skall tala om för oss vad vi skall göra. När vi behöver söka råd, får vi inte göra oss beroende av människor. Herren kommer att undervisa oss om vår plikt, lika villigt som han kommer att undervisa andra. Om vi kommer till honom i tro, kommer han att omtala sina hemligheter för oss personligen. Vi kommer ofta att bli hänförda och ivriga, när han kommer oss nära för att samtala med oss på samma sätt som han samtalade med Enok. De som bestämmer sig för att inte i något avseende göra något som skulle misshaga Gud kommer, efter det att de har framlagt sina problem för honom, att exakt veta vilken väg de skall följa. Och de kommer inte bara att få klarhet utan också kraft. De kommer att få kraft att lyda och tjäna, precis som Jesus har lovat. ”Allt”, som Fadern hade gett Jesus för att tillgodose fallna människors behov, gavs till honom som mänsklighetens huvudman och representant. Och ”vadhelst vi bedja om det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra vad som är välbehagligt för honom”. (1 Joh. 3:22.)

Innan Jesus lät offra sig som slaktoffer, sökte han efter den viktigaste och mest fullständiga gåva han kunde tänka sig för att till sina efterföljare skänka en gåva som skulle föra nådens obegränsade hjälpkällor inom räckhåll för dem. ”Jag skall bedja Fadern”, sade han, ”och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder: sanningens Ande, som världen icke kan taga emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke. Men I kännen

honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder. Jag skall icke lämna eder faderlösa; jag skall komma till eder.”

Anden hade funnits i världen redan tidigare. Ända från återlösningsverkets början hade han påverkat människors sinnen. Men under det att Jesus var på jorden hade apostlarna inte önskat sig någon annan Hjälpare. Inte förrän de hade berövats hans närvaro, skulle de komma att känna behov av Anden och då skulle han komma.

Den helige Ande är Kristi representant, men fri ifrån mänsklig natur och oberoende därav. Hindrad av mänsklig natur kunde Jesus inte personligen vara närvarande överallt. Därför var det till deras bästa att han skulle gå till Fadern och sända Anden att bli hans efterföljare på jorden. Då skulle ingen ha någon förmån på grund av vistelseort eller personlig kontakt med Jesus. Genom Anden skulle Frälsaren vara tillgänglig för alla. I det avseendet skulle han vara dem närmare än om han inte hade farit upp till himmelen.

”Den men som älskar mig, han skall bliva älskad av min Fader, och jag skall älska honom och skall uppenbara mig för honom.” Jesus såg in i sina apostlars framtid. Han såg en föras till galgen, en till korset, en i landsförvisning bland ensliga klippor ute i havet, andra till förföljelse och död. Han uppmuntrade dem med löftet om, att han skulle vara hos dem i varje prövning. Detta löfte har inte förlorat något av sin kraft. Herren vet allt om sina trofasta tjänare, som för hans skull sitter i fängelse eller har förvisats till ensliga öar. Han tröstar dem med sin egen närvaro. När de troende för sanningens skull dras inför orättfärdiga domstolar, står Kristus vid deras sida. Alla de anklagelser som riktas mot dem, riktas mot Kristus. Kristus blir dömd på nytt i sina efterföljares gestalt. När någon blir inspärrad inom fängelsemurarna, hänför Kristus hans sinne med sin kärlek. När någon lider döden för hans skull säger han: ”Jag är . . . den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evighet och har nycklarna till döden och dödsriket.” — Upp. 1:18. Den som ger sitt liv för mig skall få det bevarat till evig härlighet.

Under alla tider och på alla platser, i alla sorger och i alla lidanden gäller löftet att, när utsikterna tycks vara mörka och framtiden förvirrande och vi känner oss hjälplösa och ensamma, kommer Hjälparen att sändas som svar på trons bön. Omständigheter kan skilja oss från varje jordisk vän, men inga omständigheter och inga avstånd kan skilja oss från den himmelske Hjälparen. Var vi än befinner oss, var vi än färdas, finns han alltid på vår högra sida för att stödja, uppehålla, bära och uppmuntra.

Apostlarna kunde fortfarande inte förstå Jesu ord i deras andliga innebörd, och återigen förklarade han vad han menade. Genom Anden, sade han, skulle han uppenbara sig för dem. ”Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt.” Aldrig mer skall ni säga: Jag förstår det inte. Ni skall inte längre se dunkelt, såsom i en spegel, utan så att ni ”till fullo förmån fatta vad bredden och längden och höjden och djupet är och så lära känna Kristi kärlek, som övergår all kunskap”. (Ef. 3:18,19.)

Apostlarna skulle vittna om Jesu liv och gärning. Genom deras ord skulle han tala till alla folk över hela jorden. Men i samma anda som Jesus mötte förödmjukelse och död, skulle de

uthärda stora svårigheter och besvikelser. För att deras redogörelse för denna upplevelse skulle bli korrekt, lovade Jesus dem att Hjälparen skulle ”påminna . . . om allt vad jag har sagt eder”.

”Jag hade ännu mycket att säga eder”, fortsatte han, ”men I kunnen icke nu bära det. Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall. Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder.” Jesus hade avslöjat stora sanningar för sina apostlar. Men det var ytterligt svårt för dem att skilja hans undervisning från de skriftlärdes och fariséernas traditioner och regler. De hade uppfostrats till att godta rabbinernas läror som Guds röst. Dessa hade alltjämt i viss mån makt över deras sinnen och satte sin prägel på deras uppfattning. Jordiska föreställningar och timliga angelägenheter hade alltjämt stor plats i deras tankevärld. De förstod inte Kristi rikes andliga natur, trots att han så ofta hade förklarat det för dem. Deras sinnen hade blivit förvirrade. Mycket av hans undervisning tycktes nästan bortkastad på dem. Jesus såg att de inte riktigt kunde uppfatta den riktiga betydelsen av hans ord. Av medkänsla gav Jesus löftet om att den helige Ande skulle påminna dem om vad han hade sagt. Och han hade utelämnat många saker som apostlarna inte kunde förstå. Också dessa saker skulle avslöjas för dem av Anden. Anden skulle skärpa deras uppfattningsförmåga, så att de skulle kunna uppfatta himmelska ting. ”När han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen.”

Hjälparen kallas ”sanningens Ande”. Hans uppgift skulle vara att klargöra och upprätthålla sanningen. Han tar sin boning i sinnet som sanningens Ande. Därigenom blir han Hjälparen. Det finns tröst och frid i sanningen, men ingen verklig frid eller tröst finns i lögnen. Det är genom falska teorier och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer, vanställer han karaktären. Genom Bibeln talar den helige Ande till människornas sinnen och skriver in sanningen i deras medvetande. På det sättet avslöjar han villfarelsen och driver ut den ur sinnet. Der är genom sanningens Ande, som verkar genom Guds ord, som Kristus leder sitt utvalda folk till att underordna sig honom.

Då Jesus beskrev den helige Andes uppgift för sina apostlar, försökte han inspirera dem med den glädje och det hopp som hade inspirerat honom själv. Han gladde sig över den omfattande hjälp som han hade kunnat åstadkomma för sin församling. Den helige Ande var den främsta av alla gåvor som han kunde utbedja sig av sin Fader för sitt folks förkovran. Anden skulle ges som en förnyande kraft. Utan detta skulle Kristi offer ha varit till ingen nytta. Ondskans makt hade ökat under århundraden och människors underkastelse under den sataniska fångenskapen var otrolig. Människor kunde stå emot och övervinna synden bara genom den väldiga makt som den tredje personen i Gudomen utövade. Han skulle inte komma med någon begränsad kraft utan i fullheten av gudomlig makt. Det är Anden som förverkligar det som utverkats av världens Återlösare. Det är genom Anden som sinnet renas. Genom Anden blir den troende delaktig av den gudomliga naturen. Kristus har gett sin Ande som en gudomlig kraft, för att vi skall kunna övervinna alla nedärvda och tillägnade benägenheter till det som är ont och för att överföra sitt eget väsens egenskaper till sin församling.

Om Anden sade Jesus: ”Han skall förhärliga mig.” Jesus kom för att förhärliga Fadern genom att uppenbara hans kärlek. På samma sätt skulle Anden förhärliga Kristus genom att uppenbara hans godhets välbehag för världen. Själva Guds bild skulle återges i mänskligheten. Guds ära, Kristi ära har knutits till fullkomnandet av hans folks karaktär.

”När han (sanningens Ande) kommer, skall han låta världen få veta sanningen ifråga om synd och rättfärdighet och dom.” Evangelii förkunnelse skulle inte få någon effekt utan den helige Andes ständiga närvaro och bistånd. Detta är den ende effektive läraren i gudomlig sanning. Det är bara när den helige Ande för sanningen in i vara sinnen, som den väcker samvetet och förändrar livet. Några kanske kan framställa Guds ord i detalj som det återges eller göra sig förtrogna med alla befallningar och löften, men med mindre den helige Ande inför sanningen i sinnet, kommer ingen människa att falla på klippan och bli krossad. Ingen utbildning, inga framsteg, hur stora de än kan vara, kan göra någon till en ljusets förmedlare, utan att Guds Ande medverkar. Arbetet att förmedla sanningen till andra kommer inte att ge något resultat, med mindre det som blivit sagt väcks till liv av Andens påverkan. Innan ännu en enda av de nytestamentliga böckerna hade skrivits och innan en enda evangelisk förkunnelse hade ägt rum efter Jesu himmelsfärd, kom den helige Ande över de bedjande apostlarna. Deras fienders vittnesmål blev då: ”Och likväl haven I uppfyllt Jerusalem med eder undervisning.” — Apg. 5:28.

Jesus hade lovat sin församling den helige Andes gåva. Detta löfte tillhör oss i lika hög grad som det tillhörde de första apostlarna. Men liksom alla andra löften har det getts på villkor. Det finns många som tror eller bekänner sig ha tillgodogjort sig Herrens löfte. De talar om Kristus och om den helige Ande, men utan att det blir till någon nytta för dem. De underordnar inte sina sinnen så att de kan bli vägledda och behärskade av de himmelska krafterna. Vi kan inte använda oss av den helige Ande. Den helige Ande skall använda sig av oss. Genom Anden verkar Gud i sitt folk ”både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske”. (Fil. 2:13.) Men det är inte så många som vill böja sig för detta. De vill klara sig på egen hand. Detta är själva grundorsaken till att de inte får den himmelska gåvan. Anden ges bara till dem som i ödmjukhet vänder sig till Gud och som väntar på hans vägledning och nåd. Guds kraft väntar på att de skall bedja och ta emot. Då vi i tro gör anspråk på den utlovade välsignelsen, för den alla andra välsignelser med sig. Den tilldelas i överensstämmelse med Kristi nåds rikedom. Han är beredd att ge åt varje människa i överensstämmelse med hennes förmåga att ta emot.

I sitt tal till apostlarna gjorde inte Jesus någon sorgfylld hänvisning till sina egna lidanden eller till sin död. Det sista han lämnade efter sig åt dem som ett arv, var ett fridens arv. Han sade: ”Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda.”

Innan de lämnade det rum där de ätit påskmåltiden sjöng Frälsaren tillsammans med sina apostlar en lovsång. Hans röst hördes inte som en sorgfylld klagan, utan i påsklovsångens glädjefyllda melodi: ”Loven Herren, alla hedningar, prisen honom, alla folk. Ty hans nåd är väldig över oss, och Herrens sanning varar i evighet. Halleluja!” — Ps. 117. Efter lovsången

gick de ut. Genom de överfyllda gatorna banade de sig väg, fortsatte ut genom stadsporten i riktning mot Oljeberget. De vandrade sakta fram, var och en upptagen av sina egna tankar. Då de började gå ner genom dalen och närmade sig Oljeberget, sade Jesus med den djupaste sorgsenhet: ”I denna natt skolen I alla komma på fall för min skull, ty det är skrivet: ’Jag skall slå herden, och fåren i hjorden skola förskingras’.” — Matt. 26:31. Apostlarna lyssnade med sorg och förvåning. De kom ihåg hur många hade tagit anstöt och lämnat Jesus, då han i synagogan i Kapernaum talade om sig själv som livets bröd. Men de tolv hade ju inte visat sig svekfulla. Petrus, som talade på sina medapostlars vägnar, hade förklarat sin trohet mot Jesus. Frälsaren hade då sagt: ”Har icke jag själv utvalt eder, I tolv? Och likväl är en av eder en djävul.” — Joh. 6:70. Under påskmåltiden hade Jesus sagt att en av de tolv skulle förråda honom och att Petrus skulle förneka honom. Men nu gällde hans ord dem alla.

Nu protesterade Petrus häftigt: ”Om än alla andra komma på fall för din skull, så skall dock jag aldrig komma på fall.” Under påskmåltiden hade han förklarat: ”Mitt liv vill jag giva för dig.” Jesus hade då varnat honom att han redan den natten skulle förneka sin Frälsare. Nu upprepar Jesus varningen: ”Sannerligen säger jag dig: Redan denna natt, förrän hanen har galit två gånger, skall du tre gånger förneka mig.” Men Petrus försäkrade då ”ännu ivrigare: ’Om jag än måste dö med dig, så skall jag dock icke förneka dig.’ Sammalunda sade ock alla de andra”. (Mark. 14:29, 30, 31.) I sitt självförtroende förnekade de det som sagts till dem två gånger av honom som visste allt. De var inte beredda för provet. När frestelsen kom över dem, skulle de förstå sin egen svaghet.

Då Petrus sade att han skulle följa sin Herre i fängelse och död, menade han varje ord han sade. Men han kände inte sig själv. Dolt i hans sinne fanns någonting ont, som förhållandena skulle blåsa liv i. Med mindre han bleve medveten om den fara i vilken han befann sig, skulle detta komma att betyda hans eviga undergång. Frälsaren såg hos honom en kärlek till det egna jaget och en trygghet som skulle komma att dominera till och med över hans kärlek till Jesus. Hans erfarenhet hade avslöjat mycken svaghet, obesegrad synd och andlig vårdslöshet. Han hade visat sig ha ett inte helgat temperament, han hade tanklöst kastat sig in i frestelser. Jesu högtidliga varning var en uppmaning till självrannsakan. Petrus behövde bli misstrogen mot sig själv och få en djupare tro på Jesus. Om han i ödmjukhet hade tagit emot varningen, skulle han ha vädjat till hjordens herde att bevara sina får. På Galileiska Sjön hade han, då han var på väg att sjunka, ropat: ”Herre, hjälp mig.” — Matt. 14:30. Då hade Jesu utsträckta hand gripit hans hand. Om han nu hade ropat till Jesus: Rädda mig från mig själv, skulle han ha blivit bevarad. Men Petrus tyckte att man misstrodde honom. Han tyckte att detta var grymt. Han kände sig redan stött och blev än mer hårdnackad i sitt självförtroende. Jesus ser med medkänsla på sina apostlar. Han kan inte skona dem från prövningen, men han lämnar dem inte utan tröst. Han försäkrar dem om, att han kommer att bryta dödens bojor och att hans kärlek till dem inte kommer att svikta. ”Efter min uppståndelse skall jag före eder gå till Galiléen.” — Matt. 26:32. Innan de ännu har förnekat honom, får de försäkran om förlåtelse. Efter hans död och uppståndelse vet de att de har fått förlåtelse och att Jesus fortfarande älskar dem.

Jesus och apostlarna var på väg till Getsemane vid foten av Oljeberget, en avskild plats som han ofta hade besökt för att meditera och bedja. Frälsaren hade förklarat sitt uppdrag i världen för sina apostlar, liksom det andliga samband med honom, som de skulle upprätthålla. Nu illustrerar han sin undervisning. Månen lyser klart och han får se ett blommande vinträd. Han riktar apostlarnas uppmärksamhet på detta och använder det som en symbol.

”Jag är det sanna vinträdet”, sade han. I stället för att välja den gracila palmen, den högresta cedern eller den starka eken, väljer Jesus vinträdet, som med sina slingrande klängen får representera honom. Palmen, cedern och eken står för sig själva. De behöver inte något stöd. Men vinrankan slingrar sig runt spaljéerna och klättrar på det sättet mot himlen. På samma sätt var Jesus i sin mänskliga natur beroende av gudomlig kraft. ”Jag kan icke göra något av mig själv”, förklarar han. — Joh. 5:30.

”Jag är det sanna vinträdet.” Judarna hade alltid betraktat vinträdet som det ädlaste av alla träd och som en bild på allt som var kraftfullt, utsökt och fruktbärande. Israel hade framställts som ett vinträd som Gud hade planterat i det utlovade landet. Judarna hade byggt sitt hopp om frälsning på sitt samband med Israel. Men Jesus sade: Jag är det verkliga vinträdet. Tro inte att ni genom sambandet med Israel blir delaktiga av Guds liv och arvingar till hans löfte. Endast genom mig kan ni få andligt liv.

”Jag är det sanna vinträdet och min Fader är vingårdsmannen.” På Palestinas höjder hade vår himmelske Fader planterat detta goda vinträd. Han var själv vingårdsmannen. Många tilltalades av skönheten hos detta vinträd och gav uttryck för dess himmelska ursprung. Men för de ledande i Israel såg det ut som ett rotskott ur förtorkad jord. De tog plantan, knäckte den och trampade den under sina vanhelgande fötter. Deras avsikt var att tillintetgöra den för all framtid. Men den himmelske vingårdsmannen förlorade aldrig sin planta ur sikte. När människor menade att de hade dödat den, tog han den och planterade den på nytt på den andra sidan av muren. Vinstocken skulle inte längre vara synlig. Den blev dold för människors häftiga angrepp. Men vinträdets rankor klättrade över muren. De skulle representera vinträdet. Genom dem kunde ympkvistar alltjämt förenas med vinträdet. Från dem har man kunnat få frukt. De har gett en skörd, som de som gått förbi, har kunnat plocka av.

”Jag är vinträdet, I ären grenarna”, sade Jesus till sina apostlar. Även om han snart skulle tas ifrån dem, skulle deras andliga förening med honom förbli oförändrad. Grenens inympning, sade han, är en framställning av det förhållande som ni skall upprätthålla till mig. Ympkvisten inympas i det levande vinträdet och den växer in i vinstocken, fiber för fiber, åder för åder. Vinträdets liv blir grenens liv. På samma sätt tar den människa, som är död i överträdelser och synder, emot liv genom förening med Kristus. Föreningen uppstår genom tro på honom som en personlig Frälsare. Syndaren förenar sin svaghet med Kristi styrka, sin tomhet med Kristi fullhet, sin bräcklighet med Kristi bevarande makt. Då har han Kristi sinne. Kristi mänskliga natur har berört vår mänsklighet och vår mänsklighet har berört den gudomliga naturen. Genom den helige Ande som förmedlare blir människan delaktig av den gudomliga naturen. Hon blir

”benådad i den älskade”. (Hebr. 1:6.) När denna förening med Kristus en gång har ingåtts, måste den hållas vid liv.

Jesus sade: ”Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig.” Detta är inte någon tillfällig gemenskap, inte någon gemenskap då och då. Grenen blir en del av det levande vinträdet. Förmedlandet av liv, kraft och fruktbarhet från roten till grenarna försiggår obehindrat och oavbrutet. Skild från vinträdet kan grenen inte leva. Lika litet kan ni leva skilda från mig, sade Jesus. Det liv som ni har fått från mig kan uppehållas bara genom ständig gemenskap. Utan mig kan ni inte övervinna en enda synd eller motstå en enda frestelse.

”Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder.” Att förbli i Kristus betyder att ständigt ta emot hans Ande, ett liv i oförbehållsam hängivenhet åt hans tjänst. Förbindelselinjen mellan oss och vår Gud måste ständigt vara öppen. Liksom vinträdets grenar ständigt måste hämta sav från det levande vinträdet, måste vi klänga oss vid Jesus och från honom, genom tron, ta emot hans eget väsens kraft och fullkomlighet.

Roten sänder sin näring genom grenen till den yttersta kvisten. På samma sätt förmedlar Kristus den andliga styrkans strömmar till varje troende. Så länge människan är förenad med Kristus, finns det inte någon risk för att hon skall vissna eller förmultna. Vinträdets liv kommer att visa sig i doftande frukt på dess grenar: ”Om någon förbliver i mig, och jag i honom, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra.” När vi lever i tro på Guds Son kommer Andens frukter att visa sig i vårt liv, och inte en enda av dem kommer att saknas.

”Min Fader är vingårdsmannen. Var gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort.” Även om ympkvisten utvändigt är förenad med vinträdet, är det möjligt att det inte har uppstått någon levande förening. Då kommer det inte att bli vare sig någon tillväxt eller någon frukt. På samma sätt kan det finnas en skenbar förening med Kristus, utan att någon verklig gemenskap med honom uppstått genom tro. Genom en religiös bekännelse kommer människor in i församlingen, men karaktär och livsföring avslöjar om de är förenade med Kristus. Om de inte bär någon frukt är de falska grenar. Deras avskiljande från Kristus medför en undergång, lika fullständig som den som framställs genom den döda grenen. ”Om någon icke förbliver i mig”, sade Jesus, ”så kastas han ut såsom en avbruten gren och förtorkas; och man samlar tillhopa sådana grenar och kastar dem i elden, och de brännas upp.”

Och den gren ”som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt”. Av de tolv utvalda som hade följt Jesus, var en på väg att kastas ut som en förtorkad gren. De andra skulle genomgå trädgårdsknivens bittra prövning. Beskärningen skulle orsaka smärta. Men det är Fadern som håller i kniven. Han utför inte sitt uppdrag lättsinnigt eller likgiltigt. Några grenar ligger krypande på marken och dessa måste skäras loss från de jordiska stöd som deras klängen har fäst sig vid. De skall sträcka sig upp mot himlen och finna sitt stöd hos Gud. Det överflödiga lövverk som drar livsströmmen bort från frukten måste skäras bort. För stora

grenpartier måste avlägsnas för att tillåta de läkande strålarna från rättfärdighetens sol att få tillträde. Vingårdsmannen hugger bort den skadliga grönskan, för att frukten skall bli bättre och rikligare.

”Därigenom bliver min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt”, sade Jesus. Genom er vill Gud uppenbara sitt eget väsens helighet, sin välvilja och medkänsla. Men Frälsaren säger ändå inte till sina apostlar, att de skall arbeta för att bära frukt. Han ber dem om att förbli i honom. ”Om I förbliven i mig”, säger han, ”och mina ord förbliva i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen, och det skall vederfaras eder.” Det är genom Ordet som Kristus förblir i sina efterföljare. Detta är samma levande förening som framställs genom att äta hans kött och dricka hans blod. Kristi blod är Ande och liv. När vi tar emot dem, tar vi emot vinträdets liv. Vi lever ”av allt det som utgår av Guds mun”. (Matt. 4:4.) Kristi liv i oss åstadkommer samma frukt som hos honom. När vi lever i Kristus, klänger oss fast vid Kristus, uppehålls av Kristus och får näring från Kristus, kommer vi att bära frukt på samma sätt som Kristus.

Den stora önskan som Jesus gav uttryck åt ifråga om sina apostlar under denna sista sammankomst med dem var, att de skulle älska varandra som han hade älskat dem. Detta upprepade han gång på gång. ”Detta är mitt bud”, sade han på nytt, ”att I skolen älska varandra.” Hans allra första föreskrift, då han var ensam med dem i rummet där de åt påskmåltiden, var: ”Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra, ja, såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra.” För apostlarna var detta ett nytt bud. De hade inte älskat varandra som Jesus hade älskat dem. Han såg att nya tankar och ingivelser måste behärska dem, att de måste följa nya principer. Genom hans liv och död skulle de få ett nytt begrepp om vad kärlek var. Budet om att älska varandra fick ny betydelse i ljuset av hans självuppoffring. Hela nådens verk utgör en enda oavbruten tjänst i självförnekande, självuppoffrande strävan. Genom varje timme som Jesus uppehöll sig här på jorden strömmade Guds kärlek ut ifrån honom i oemotståndliga strömmar. Alla som genomströmmas av hans Ande kommer att visa kärlek på samma sätt som han. Själva den princip som var den drivande kraften hos Jesus, kommet att bli den drivande kraften hos dem i all deras gemenskap med varandra.

Denna kärlek är beviset på att de är Jesu efterföljare. ”Om I haven kärlek inbördes, så skola alla därav förstå att I ären mina lärjungar”, sade Jesus. När människor sluter sig samman, inte av tvång eller egna intressen utan av kärlek, uppenbarar de effekten av ett inflytande som är högre än allt mänskligt inflytande. Där denna enhet finns, är den ett bevis för att Guds avbild är på väg att återupprättas i människan och att en ny livsprincip har blivit inplantad. Den visar att det finns kraft i den gudomliga naturen att motstå det ondas övernaturliga tillskyndare och att Guds nåd kan betvinga den egenkärlek som hänger fast vid det naturliga sinnet.

När denna kärlek uppenbaras i församlingen, kommer den verkligen att uppväcka Satans vrede. Det var inte någon lätt väg som Jesus utstakade för sina efterföljare. ”Om världen hatar eder”, sade han, ”så betänken att hon har hatat mig förrän eder. Voren I av världen, så älskade ju världen vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären av världen utan av mig haven blivit

utvalda och tagna ut ur världen därför hatar världen eder. Kommen ihåg det ord som jag sade till eder: Tjänaren är icke förmer än sin herre. Hava de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hava de hållit mitt ord, så skola de ock hålla edert. Men allt detta skola de göra mot eder för mitt namns skull, eftersom de icke känna honom som har sänt mig." Evangelium skall förkunnas under pågående strid, mitt under motstånd, fara, lidande och förluster. Men de som utför detta uppdrag följer endast i sin Mästares fotspår.

Som världens Frälsare ställdes Jesus ständigt inför skenbara nederlag. Han som var nådens sändebud till denna värld, tycktes få så litet uträttat av det uppdrag som han längtade efter att få fullgöra för att upplyfta och frälsa. Sataniska inflytanden var ständigt i verksamhet för att hindra honom. Men han lät sig inte avskräckas. Genom profeten Jesaja säger han: "Förgäves har jag mödat mig, fruktlöst och fåfängt har jag förtärt min kraft; dock, min rätt är hos Herren och min lön hos min Gud . . . så att Israel icke rycktes bort — ty jag är ärad i Herrens ögon, och min Gud har blivit min starkhet." Det är till Jesus som löftet ges: "Så säger Herren, Israels förlossare, hans Helige, till den djupt föraktade, som är en styggelse för människor . . . Så säger Herren. . . Jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och utskifta de förödda arvslotterna och säga till de fångna: 'Dragen ut', till dem som sitta i mörkret: 'Kommen fram' . . . de skola varken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och skall föra dem till vattenkällor." — Jes. 49:4, 5, 7-10.

Jesus vilade i detta ord och han lät inte Satan få något övertag. Då Jesus snart skulle ta de sista stegen i sin förödmjukelse och under det att den djupaste sorg höll på att omsluta honom, sade han till sina apostlar: "Denna världens furste kommer, i mig finnes intet som hör honom till." "Denna världens furste är nu dömd." "Nu skall denna världens furste utkastas." — Joh. 14:30; 16:11; 12:31. Med profetisk blick såg Jesus de händelser som skulle äga rum under hans sista stora strid. Han visste att när han skulle komma att ropa: "Det är fullbordat!", skulle hela himmelen triumfera. Hans öron uppfångade den avlägsna musiken och segerropen i himmelen. Han visste att dödsklockan då skulle ljuda över Satans rike och att Kristi namn skulle kungöras från värld till värld genom hela universum.

Jesus gladde sig över att han kunde göra mer för sina efterföljare, än vad de bad om eller förstod. Han talade med övertygelse, därför att han visste att ett allsmäktigt påbud hade utgått redan innan världen blev till. Han visste att sanningen, utrustad med den helige Andes allmakt, skulle segra i kampen mot det onda och att den blodstänkta fanan skulle vaja över dem som följde honom. Han visste att hans tillitsfulla apostlars liv skulle bli som hans: En rad oavbrutna segrar, som inte såg ut som segrar här, men som skulle bli erkända som segrar i det stora härefter.

"Detta har jag talat till eder för att I skolen hava frid i mig", sade han. "I världen liden I betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen." Jesus misslyckades inte, och inte heller blev han modlös. De som följer honom skall visa samma uthållighet. De skall leva som han levde och arbeta som han arbetade, eftersom de förlitar sig på honom som den store

Mästaren i arbetet. De måste ha frimodighet, energi och uthållighet. Även om det skenbart omöjliga stänger deras väg, skall de genom hans nåd gå framåt. I stället för att beklaga sig över svårigheterna, uppfordras de till att övervinna dem. De skall inte bli förtvivlade över någonting utan hoppas allting. Med sin oförlikneliga kärleks gyllene kedja har Jesus bundit dem vid Guds tron. Det är hans avsikt att det högsta inflytande i universum, som strömmar ut från källan till all makt, skall tillhöra dem. De skall ha kraft att stå emot det onda, en kraft som varken jorden, döden eller dödsriket kan övervinna, en kraft som gör det möjligt för dem att segra, liksom han segrade.

Jesu plan är att himmelens ordning, himmelens styrelsesätt och himmelens harmoni skall komma till uttryck i hans församling på jorden. Därigenom blir han förhärligad i sitt folk. Genom dem skall rättfärdighetens sol lysa med ofördunklad glans i världen. Jesus har gett sin församling rikliga hjälpmedel för att han av sin återlösta, köpta egendom skall kunna få en stor avkastning av härlighet. Han har skänkt sitt folk förmågor och välsignelser, för att de skall kunna representera hans egen tillräcklighet. Församlingen, som har begåvats med Kristi rättfärdighet, är hans förrådshus, vari hans barmhärtighet, hans nåds och hans kärleks rikedomar skall visa sig i full och slutlig utveckling. Jesus betraktar sitt folk i dess renhet och fullkomlighet som lönen för sitt förödmjukande och som ett tillägg till sin härlighet — Kristus, den stora medelpunkten, varifrån all härlighet utstrålar.

Med starka, hoppfulla ord avslutar Frälsaren sin undervisning. Därefter utgjuter han sin själs börda i bön för sina apostlar. Han lyfter sin blick mot himmelen och säger: ”Fader, stunden är kommen; förhärliga din Son på det att din Son må förhärliga dig, eftersom du har givit honom makt över allt kött, för att han skall giva evigt liv åt alla dem som du har givit åt honom. Och detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus.”

Jesus hade fullbordat det uppdrag som hade getts honom att utföra. Han hade förhärligat Gud på jorden. Han hade uppenbarat Faderns namn. Han hade utvalt dem som skulle fortsätta hans uppdrag bland människorna. Och han sade: ”Jag är förhärligad i dem. Jag är nu icke längre kvar i världen, men de äro kvar i världen, när jag går till dig. Helige Fader, bevara dem i ditt namn — det som du har förtrott åt mig — för att de må vara ett, likasom vi äro ett.” ”Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag beder att de alla må vara ett . . . Jag i dem, och du i mig — ja, för att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem, såsom du har älskat mig!”

Jesus uttrycker sig som den som har gudomlig auktoritet och överlämnar sin utvalda församling i Faderns armar. Som en helgad överstepräst går han i förbön för sitt folk. Som en trogen herde samlar han sin hjord under den Allsmäktiges skugga, den starka och säkra tillflykten. För honom återstår nu den sista kampen med Satan och han går ut för att möta den.

Kapitel 74 - Getsemane

I sällskap med sina apostlar vandrade Frälsaren sakta mot Getsemane örtagård. Påskmånen lyste stor och full från en molnfri himmel. Pilgrimernas tältstad låg försänkt i tystnad. Jesus hade allvarligt samtalat med apostlarna och undervisat dem, men då han närmade sig Getsemane blev han egendomligt tyst. Han hade ofta besökt denna plats för att meditera och bedja, men aldrig tidigare hade hans sinne varit så fullt av sorg som under denna sista natt i själskval. Under hela sitt liv på jorden hade han vandrat i ljuset av Guds närvaro. När han befann sig i strid med människor som var inspirerade av själve Satans anda, kunde han säga: ”Han som har sänt mig är med mig; han har icke lämnat mig allena, eftersom jag alltid gör vad honom behagar.” — Joh. 8:29.

Men nu tycktes han vara utestängd från Guds uppehållande närvaro. Nu räknades han bland överträdarna. Han måste bära den fallna mänsklighetens skuld. På honom som inte visste av synd, måste alla våra missgärningar läggas. Så fruktansvärd ser synden ut för honom och så stor är tyngden av den skuld han måste bära, att han frestas att frukta för att den för all framtid skall utestänga honom från Faderns kärlek. I känslan av hur fruktansvärd Guds vrede är mot överträdelsen, utbrister han: ”Min själ är djupt bedrövad, ända till döds.”

Under det att de närmade sig Getsemane örtagård hade apostlarna lagt märke till den förändring som inträtt hos Mästaren. Aldrig tidigare hade de sett honom så fullständigt bedrövad och tyst. Efter hand som han fortsatte, blev denna egendomliga bedrövelse djupare och djupare. De vågade emellertid inte fråga honom om orsaken. Han vacklade, som om han var på väg att falla. Då de kom fram till örtagården, såg apostlarna sig ängsligt omkring efter den plats dit deras Mästare brukade dra sig tillbaka och där han skulle kunna få vila sig. Varje steg han nu tog, krävde stor ansträngning. Han stönade högt, som om han led under trycket av en fruktansvärd börda. Två gånger stödde hans följeslagare honom får att han inte skulle falla till marken.

Nära ingången till örtagården lämnade Jesus alla apostlarna med undantag av tre och uppmanade dem att bedja för sig själva och för honom. Tillsammans med Petrus, Jakob och Johannes gick han bort till örtagårdens mer avskilda viloplatser. Dessa tre apostlar var Jesu mest förtrogna följeslagare. De hade sett hans härlighet på förklaringsberget. De hade sett Moses och Elias i samtal med honom. De hade hört rösten från himmelen. Under sin sista stora strid ville Jesus ha dem i sin närhet. De hade ofta tillbringat natten tillsammans med honom på denna undangömda plats. Efter en stund av vaka och bön kunde de vid sådana tillfällen sova ostörda en liten bit ifrån Mästaren, till dess han väckte dem på morgonen för att åter gå ut till arbetet. Men nu ville han att de skulle tillbringa natten tillsammans med honom i bön. Ändå kunde han inte stå ut med att ens de skulle bli vittne till den själsångest han skulle genomgå.

”Stannen kvar här”, sade han, ”och vaken med mig!” Han gick ett litet stycke bort ifrån dem, inte längre än att de både kunde se och höra honom, och föll utsträckt till marken. Han kände att han på grund av synden höll på att bli skild från sin Fader. Denna avgrund var så bred, så svart

och så djup, att den kom hans inre att rygga tillbaka. Han fick inte använda sig av sin gudomliga makt för att undgå denna ångest. Som människa måste han lida följderna av människans synd. Som människa måste han uthärda Guds vrede mot överträdelsen.

Jesus befann sig nu i ett läge som var helt annorlunda än det han tidigare ständigt befunnit sig i. Hans lidande kan bäst beskrivas med profetens ord: ”Svärd, upp mot min herde, mot den man som fick stå mig nära! säger Herren Sebaot.” — Sak. 13:7. Som den syndiga människans ställföreträdare och garant led Jesus under den gudomliga rättvisan. Han såg vad denna rättvisa innebar. Hittills hade han varit en förebedjare för andra. Nu längtade han själv efter att ha en förebedjare.

Då Jesus kände att hans gemenskap med Fadern hade brutits, fruktade han för att han i sin mänskliga natur inte skulle kunna hålla ut i den förestående kampen med mörkrets makter. I frestelsens öken hade människosläktets öde stått på spel. Den gången avgick Jesus med segern. Nu hade frestaren kommit för att utkämpa den sista, fruktansvärda striden. För denna hade Jesus förberett sig under alla de tre år som han hade arbetat. Allt stod på spel för Frestaren. Om han misslyckades här, var det förbi med hans hopp om herraväldet. Världens riken skulle till sist tillfalla Jesus och han själv skulle bli störtad och utkastad. Men om Jesus kunde övervinnas, skulle jorden bli Satans rike. Människosläktet skulle för all framtid stå under hans makt. När Jesus tänkte på vad stridens utgång kunde bli, fylldes hans själ med rädsla för en skilsmässa från Gud. Satan sade till honom att om han ginge i borgen för en syndig värld, skulle skilsmässan bli evig. Han skulle bli till ett med Satans rike och aldrig mer kunna bli till ett med Gud.

Och vad skulle kunna vinnas genom denna uppoffring. Hur hopplös tycktes inte människosläktets skuld och otacksamhet vara. Satan pressade nu situationen på Frälsaren i dess hårdaste detaljer: Det folk som gör anspråk på att stå över alla andra i timliga och andliga fördelar, har förkastat dig. De söker röja dig ur vägen, du som är grundvalen och mittpunkten för och inseglet på de löften som har gjort dem till ett egendomsfolk. En av dina egna apostlar, en som har hört på din undervisning och varit en av de främsta i församlingens arbete, kommer att förråda dig. En av dina ivrigaste anhängare kommer att förneka dig och alla kommer att överge dig. Hela Jesu väsen greps av avsky vid tanken. Att de som han hade gjort till sin uppgift att frälsa, de som han hade älskat så högt, skulle ta del i Satans anslag, genomborrade hans själ. Kampen var fruktansvärd. Dess dimensioner var skulden hos hans nation, hos hans åklagare och hans förrådare, skulden hos en värld som sjunkit i ogudaktighet. Människornas synder vilade tungt på Jesus och känslan av Guds vrede mot synden höll på att krossa hans liv.

Se på honom, då han tänker igenom det pris som skall betalas för mänskligheten. I sin själångest klänger han sig fast vid den kalla marken liksom för att hindra att han skulle dras än längre bort från Gud. Nattens kyliga dagg faller på hans utsträckta kropp, men han uppfattar det inte. Från hans bleka läppar ljuder det bittra ropet: ”Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig.” Men till och med nu tillfogar han: ”Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill!”

Människan längtar efter sympati under lidande. Denna längtan kände Jesus i själva djupet av sitt väsen. I sin yttersta själsångest kommer han till sina apostlar med en brinnande önskan att få höra något tröstens ord från dem, som han så ofta hade välsignat och tröstat och som han hade skyddat i sorg och nöd. Han som alltid hade haft medkännande ord att säga till dem, led nu en övermänsklig ångest. Han längtade efter att få veta att de bad för honom och för sig själva. Hur mörk föreföll inte syndens ondska. Fruktansvärd var frestelsen att låta mänskligheten bära följderna av sin egen skuld, medan han stod oskyldig inför Gud. Kunde han bara veta att hans apostlar förstod och uppskattade hans lidande och offer, skulle han ha blivit styrkt.

Under det att han med plågsam ansträngning reste sig upp, vacklade han bort till den plats där han hade lämnat sina följeslagare. Men han ”finner dem sovande”. Om han hade funnit dem bedjande, skulle han ha känt lindring. Om de hade sökt sin tillflykt till Gud, för att inte Satans redskap skulle få överhand över dem, skulle han ha blivit tröstad genom deras fasta tro. Men de hade inte fäst avseende vid den upprepade varningen: ”Vaken och bedjen.” Till att börja med hade de varit högst besvärade av att se Mästaren, som i allmänhet var så lugn och värdig, kämpa med en sorg som de inte kunde förstå. De hade bett när de hörde den lidandes starka rop. Det var inte deras avsikt att överge sin Herre, men de tycktes vara förlamade av en domning som de kunde ha skakat av sig, om de hade fortsatt i bön till Gud. De insåg inte nödvändigheten av vaksamhet och bön för att kunna motstå frestelsen.

Innan Jesus började gå mot örtagården hade han sagt till sina apostlar: ”I denna natt skolen I alla komma på fall för min skull.” De hade bestämt försäkrat honom att de skulle följa med honom både till fängelse och död. Och den stackars, självtillräcklige Petrus hade tillagt: ”Om än alla andra komma på fall, så skall dock jag det icke.” — Matt. 26:31; Mark. 14:29. Apostlarna litade på sig själva. De vände sig inte till sin mäktige Hjälpare, såsom Jesus hade rått dem att göra. När därför Frälsaren mer än någonsin tidigare behövde deras sympati och förböner, fann han att de sov. Till och med Petrus sov.

Sov gjorde också Johannes, den älskade aposteln, som hade vilat mot Jesu bröst. Johannes’ kärlek till sin Mästare borde ha kunnat hålla honom vaken. Hans ivriga böner skulle ha blandats med hans älskade Frälsares i denna överväldigande sorgens stund. Frälsaren hade tillbringat hela natten i bön för sina apostlar, att deras tro inte skulle gå om intet. Om Jesus nu skulle fråga Jakob och Johannes, såsom han en gång tidigare hade frågat dem: ”Kunnen I dricka den kalk som jag dricker”, skulle de inte ha vågat svara: ”Det kunna vi.” — Matt. 20:22.

Apostlarna vaknade då Jesus talade till dem, men de kunde nästan inte känna igen honom. Själsångesten hade förändrat hans utseende. Jesus vände sig till Petrus och sade: ”Simon, sover du? Förmådde du då icke vaka en kort stund? Vaken, och bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.” Apostlarnas svaghet väckte Jesu medkänsla. Han fruktade att de inte skulle kunna hålla ut i den prövning som skulle komma över dem, då han blev förrådd och förd till döden. Han klandrade dem inte utan sade: ”Vaken, och bedjen att I icke mån komma i frestelse.” Till och med i sin stora ångest försökte han finna en ursäkt för deras svaghet. ”Anden är villig”, sade han, ”men köttet är svagt.”

Åter greps Guds Son av en övermänsklig själsångest. Utmattad och på väg att förlora medvetandet stapplade han tillbaka till den plats, där han tidigare kämpat. Hans lidande blev till och med större än tidigare. När själsångesten kom över honom blev hans svett ”såsom blod, droppar, som föllo ned på jorden”. Cypresser och palmer var de tysta vittnena till hans ångest. Från deras grenar föll daggdropparna tungt ned på hans plågade kropp, som om naturen grät över sin Skapare som ensam kämpade mot mörkrets makter.

En kort stund tidigare hade Jesus stått som en mäktig ceder som trotsade den storm av motstånd som lät sitt raseri gå ut över honom. Hårdnackade viljor och sinnen som var fulla av hat och list, hade förgäves sökt förvirra och övervinna honom. Han framstod i gudomligt Majestät som Guds Son. Nu var han lik ett grässtrå som piskades och böjdes av den vreda stormen. Som en erövrare hade han närmat sig fullbordandet av sitt uppdrag. För varje steg hade han vunnit seger över mörkrets makter. Lik en som redan var förhärligad, hade han hävdat sin enhet med Gud. Med fast och säker röst hade han låtit sina lovsånger ljuda. Han hade talat uppmuntrande och medkännande till sina apostlar. Nu var stunden inne för mörkrets makter. Nu ljöd hans röst i den stilla kvällsluften inte längre triumferande utan fylld av mänsklig ångest. Frälsarens ord bars fram till de sömniga apostlarna: ”Fader, om detta icke kan gå ifrån mig, utan jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja.”

Apostlarnas första impuls var att gå bort till honom, men han hade bett dem att dröja där och att vaka och bedja. När Jesus kom till dem fann han dem alltjämt sovande. Åter längtade han efter gemenskap. Bara några ord från hans apostlar skulle ha gett honom lindring och brutit den mörkrets trollkraft som nästan övervältigat honom. Men ”derasögon voro förtyngda. Och de visste icke vad de skulle svara honom”. Hans närvaro väckte dem. De såg hans ansikte fläckat av ångestens blodssvett och de fylldes av fruktan. De kunde inte förstå hans själsångest. ”Hans utseende var vanställt mer än andra människors.” — Jes. 52:14.

Jesus gick bort och sökte sig tillbaka till sin ensliga böneplats. Här föll han omkull, övervältigad av skräck i ett stort mörker. Guds Sons mänskliga gestalt bävade under denna prövande stund. Han bad nu inte för sina lärjungar att de inte skulle förlora sin tro, utan för sin egen frestade, plågade själ. Det fruktansvärda ögonblicket hade kommit — det ögonblick som skulle avgöra världens öde. Mänsklighetens öde darrade i vågskålen. Till och med nu kunde Jesus ha vägrat att dricka den kalk som hade utmätts åt straffskyldiga människor. Det var ännu inte för sent. Han kunde ha torkat bort den blodiga svetten från sin panna och överlämnat mänskligheten åt att omkomma i sin ogudaktighet. Han kunde ha sagt: Låt överträdaren ta straffet för sin synd. Jag vill återvända till min Fader. Skulle Guds Son dricka förödmjukelsens och själsångestens bittra dryck? Skulle den oskyldige lida följderna av syndens förbannelse och därigenom rädda de skyldiga? Orden kom skälvande från Jesus: ”Min Fader, om detta icke kan gå ifrån mig, utan jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja.”

Tre gånger hade han bett denna bön. Tre gånger hade hans mänskliga natur ryggat tillbaka för detta sista, största offer. Men nu ser världens Återlösare för sin inre syn mänsklighetens historia. Han ser att lagens överträdare måste förgås, om de överlämnas åt sig själva. Han ser

människans hjälplöshet. Han ser syndens makt. En förtappad världs olyckor och klagan visar sig för honom. Han ser det öde som väntar dem. Han fattar sitt beslut. Han skall frälsa människan, hur mycket det än skall kosta honom. Han tar emot blodsdopet för att miljoner som är på väg till undergång, skall kunna vinna evigt liv genom honom. Han har lämnat himmelen, där allt är renhet, lycka och härlighet, för att frälsa det enda förlorade fåret, den enda värld som har fallit på grund av överträdelse. Och han vill inte svika sitt uppdrag. Han vill bli försoningen för mänskligheten som har valt att synda. Hans bön ger nu endast uttryck för underkastelse: ”Om detta icke kan gå ifrån mig, utan jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja.”

Efter att ha fattat detta beslut föll han döende till marken, från vilken han delvis rest sig upp. Var fanns nu hans apostlar, som så omtänksamt hade kunnat lägga sina händer under den medvetslöse Mästarens huvud och badda den panna som var mer vanställd än andra människors? Frälsaren ”trampade vinpressen ensam och ingen av folket bistod honom”. (Jes. 63:3.)

Men Gud led med sin Son. Änglarna betraktade Frälsarens själsångest. De såg sin Herre omringad av legioner av sataniska väsen och såg hur hans gestalt trycktes ned av en darrande, hemlighetsfull skräck. Det rådde tystnad i himmelen. Ingen harpa hördes. Om dödliga människor kunde ha sett änglahärens förvåning, under det att den i tyst sorg såg hur Fadern avstängde sina strålar av ljus, kärlek och härlighet från sin älskade Son, skulle de bättre förstå hur motbjudande synden är i hans ögon.

De icke fallna världarna och de himmelska änglarna hade med spänt intresse följt med, under det striden närmade sig sin avslutning. Satan och de med honom allierade onda makterna, de fallna legionerna, iakttog med spänning denna stora kris i återlösningsverket. Det godas och det ondas makter väntade på att få se vad svaret skulle bli på Jesu tre gånger uttalade bön. Änglar hade längtat efter att få skänka lindring åt den lidande Gudasonen, men detta kunde inte tillåtas. Det fanns inte något sätt för Guds Son att komma undan. I denna fruktansvärda kris, då allt stod på spel, då den hemlighetsfulla bägaren darrade i den lidandes hand, öppnade sig himmelen och ett ljus lyste igenom mitt i den kritiska stundens stormfyllda mörker. Den mäktige ängel som står i Guds närhet och innehar den ställning som Satan föll ifrån, kom ned till Jesu sida. Denne ängel kom inte för att ta bägaren ur Kristi hand utan för att styrka honom att dricka den med försäkran om Faderns kärlek. Han kom för att ge kraft åt den gudomligt-mänsklige bedjaren. Han visade honom på de öppna himlarna och talade med honom om de människor som skulle bli frälsta som följd av hans lidande. Han försäkrade honom att hans Fader är större och mäktigare än Satan, att hans död skulle åstadkomma Satans fullständiga nederlag och att denna världs riken skulle överlämnas till den Högstes heliga. Han talade om för honom att ”av den vedermöda hans själ har utstått” skulle han ”se frukt och så bliva mättad”. (Jes. 53:11.) Han skulle få se en tallös skara ur mänskligheten räddad, räddad för evigt.

Jesu själsångest upphörde inte; men hans beklämning och modlöshet lämnade honom. Stormen hade inte på något sätt blivit mindre, men Han, mot vilken den riktades, hade styrkts att möta dess raseri. Han framträdde lugn och stilla. En himmelsk frid vilade över hans

blodfläckade ansikte. Han hade uthärdat det som intet mänskligt väsen någonsin kunde uthärda. Han hade upplevt dödens lidande för varje enskild människa.

De sovande apostlarna hade plötsligt väckts av det ljus som omgav Frälsaren. De såg en ängel böja sig ned över deras liggande Herre. De såg honom lyfta Frälsarens huvud upp i sin famn och peka mot himmelen. De hörde hans röst som den ljuvaste musik tala tröst och hopp till honom. Apostlarna erinrade sig scenen på förklaringsberget. De kom ihåg den härlighet som i templet hade omslutit Jesus och Guds röst som hade talat ur skyn. Nu uppenbarades samma härlighet på nytt. De kände inte längre någon oro för sin Herre. Han stod under Guds beskydd. En mäktig ängel hade sänts för att beskydda honom. I sin trötthet ger apostlarna åter efter för den egendomliga domning som övervältigat dem. Åter finner Jesus dem sovande.

Fylld av sorg ser han på dem och säger: ”Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Se, stunden är nära då Människosonen skall bliva överlämnad i syndares händer.” Redan under det att han talar hörs fotsteg av pöbelhopen som söker efter honom och han säger: ”Stån upp, låt oss gå; se, den är nära, som förråder mig.”

Inga spår syntes av hans tidigare ångest, då han trädde fram för att möta sin förrädare. Stående framför sina apostlar säger han: ”Vem söken I?” De svarade: ”Jesus från Nasaret.” ”Jesus sade till dem: ’Det är jag’.” När Jesus har sagt detta, flyttade sig den ängel som nyss betjänat Jesus, så att han kom att stå mellan honom och pöbelhopen. Ett gudomligt ljus upplyste Frälsarens ansikte och något som liknade en duva överskuggade honom. Inför denna gudomliga härlighet kunde den mordiska hopen inte uthärda ett ögonblick. De vacklade tillbaka. Präster, äldste, soldater och till och med Judas föll som döda till marken.

Ängeln avlägsnade sig och ljuset försvann. Jesus hade en möjlighet att undkomma, men lugnt och behärskat stod han kvar där han var. Lik en som hade förhärligats stod han mitt i den förhärdade hopen, som nu låg hjälplös utsträckt för hans fötter. Apostlarna betraktade scenen, tysta av förundran och skräckfylld vördnad.

Men scenen förändrades snabbt. Pöbelhopen reste sig. De romerska soldaterna, prästerna och Judas samlade sig omkring Jesus. De tycktes skämmas över sin svaghet. De var rädda för att han åter skulle undkomma dem. Åter frågade Återlösaren: ”Vem söken I?” De hade fått bevis för att Han som stod framför dem var Guds Son, men de lät sig inte övertygas. På frågan: ”Vem söken I?” svarade de på nytt: ”Jesus av Nasaret.” Frälsaren svarade: ”Jag har sagt eder att det är jag. Om det alltså är mig I söken”, sade han och pekade på sina apostlar, ”så låten dessa gå.” Han visste hur svag deras tro var. Han försökte skydda dem från frestelse och prövning. För dem var han beredd att offra sig själv.

Judas, förrädaren, glömde inte den roll han skulle spela. Då pöbelhopen hade gått in i örtagården hade han gått först, tätt följd av översteprästen. Till dem som skulle gripa Jesus hade han gett ett tecken och sagt: ”Den som jag kysser, den är det; honom skolen I gripa.” — Matt. 26:48. Nu gav han sken av att inte ha något med dem att göra. Han gick fram till Jesus och tog

hans hand som en gammal vän. Med orden: ”Hell dig, Rabbi!” kysste han honom upprepade gånger och gav sken av att gråta som av sympati för honom i hans farliga belägenhet.

Jesus sade till honom: ”Min vän, gör vad du är här för att göra.” Hans röst darrade av sorg, då han fortsatte: ”Judas, förråder du Människosonen med en kyss?” Dessa gripande ord borde ha väckt förrädarens samvete och påverkat hans förhärdade sinne, men heder, trohet och mänsklig medkänsla hade övergett honom. Fräck och trotsig stod han där, utan att visa några tecken på att han ångrade sig. Han hade överlämnat sig åt Satan. Han hade inte längre någon kraft att motstå denne. Jesus avvisade inte förrädarens kyss. Pöbelhopen blev modigare, då de såg att Judas rörde vid honom som nyss blivit förhärligad inför deras ögon. De grep nu Jesus och började binda dessa händer som alltid varit upptagna av att göra gott.

Apostlarna hade trott att Mästaren inte skulle låta sig gripas. Samma kraft som hade fått pöbelhopen att falla ned som döda kunde ju ha hållit dem förlamade, till dess att Jesus och hans följeslagare hade kommit undan. De kände sig besvikna. De fylldes av vrede, då de såg att man hämtade rep för att binda händerna på honom som de älskade. I vrede drog Petrus obetänksamt sitt svärd och försökte försvara Mästaren, men han lyckades bara hugga örat av överstеprästens tjänare. Då Jesus såg vad som hände gjorde han sina händer fria, trots att de romerska soldaterna höll fast dem, och sade: ”Låten det gå så långt!” Så rörde han vid det skadade örat som ögonblickligen blev läkt. Därefter sade han till Petrus: ”Stick ditt svärd tillbaka i skidan; ty alla som taga till svärd skola förgöras genom svärd. Eller menar du att jag icke kunde utbedja mig av min Fader, att han nu sände till min tjänst mer än tolv legioner änglar?” — En legion i stället för var och en av de tolv apostlarna. Men varför räddar han då inte sig själv? tänkte apostlarna. Som svar på den tanke som de inte hade gett uttryck för, tillfogade Jesus: ”Huru bleve då skrifterna fullbordade, som säga att så måste ske?” ”Skulle jag icke dricka den kalk som min Fader har givit mig?”

De judiska ledarnas officiella värdighet hade inte hindrat dem från att sluta sig till Jesu förföljare. Att gripa honom var en alltför viktig angelägenhet för att kunna anförtros åt underordnade. De baksluga prästerna och äldste hade slagit sig samman med tempelpolisen och pöbeln för att följa med Judas till Getsemane. Vilket sällskap för dessa högvärdiga män att ansluta sig till — en pöbelhop som fikade efter spänning och utrustat sig med alla slags vapen, som om de vore på jakt efter ett vilt djur.

Jesus vände sig till prästerna och de äldste och såg forskande på dem. De skulle aldrig, så länge livet varade, glömma de ord han då sade till dem. Med värdighet sade han: Ni kommer emot mig med svärd och käppar, som om ni vore ute efter en tjuv eller en rövare. Dag efter dag har jag suttit och undervisat i templet. Ni har haft alla möjligheter att gripa mig och ni gjorde ingenting. Natten passar bättre för era gärningar. ”Detta är eder stund, och nu råder mörkrets makt.”

Apostlarna greps av skräck då de såg att Jesus lät sig gripas och bindas. De blev förolämpade över att han tillät denna förödmjukelse att drabba både honom och dem själva. De kunde inte

förstå hans handlingssätt. De klandrade honom för att han överlämnade sig åt pöbeln. I sin förargelse och fruktan föreslog Petrus att de skulle rädda sig själva. På detta förslag ”övergåvo de honom alla och flydde”. Men Jesus hade förutsagt denna flykt: ”Se, den stund kommer, ja, den är redan kommen, då I skolen förskingras, var och en åt sitt håll, och lämna mig allena. Dock, jag är icke allena, ty Fadern är med mig.” — Joh. 16:32.

Kapitel 75 - Inför överstepräster na

Över bäcken Kidron, förbi trädgårdar och olivlundar och genom de tysta gatorna i den sovande staden skyndade man iväg med Jesus. Det var efter midnatt. Ropen från den stojande pöbelhop som följde honom, bröt skarpt mot nattens stillhet. Frälsaren var bunden och noga bevakad. Varje steg han tog plågade honom. Men med ivrig brådska var hans tillfångatagare på väg med honom till Hannas, den förre överstеprästens, palats.

Hannas var huvudmannen för den tjänstgörande, prästerliga familjen. Av hänsyn till hans ålder erkändes han av folket som överstepräst. Hos honom sökte man råd och följde dessa råd som Guds röst. Han måste bli den förste som finge träffa Jesus som fånge under den prästerliga makten. Han måste vara närvarande under förhöret med den fängslade. Man fruktade att det inte skulle lyckas för den mindre erfarne Kaifas att uppnå de avsikter som man föresatt sig att genomföra. Hannas' förslagenhet, list och skarpsinne måste komma till användning vid detta tillfälle, eftersom man under alla förhållanden måste tillförsäkra sig om att Jesus bleve dömd.

Jesus skulle underkastas formellt förhör i Sanhedrin men inför Hannas underkastades han ett förberedande förhör. Under den romerska makten kunde Sanhedrin inte utfärda en dödsdom. Den kunde bara förhöra en fånge och fälla en dom som måste stadfästas av de romerska myndigheterna. Vad Jesus beträffade var det därför nödvändigt att framlägga anklagelser för brott som av romarna skulle komma att betraktas som straffvärdiga. Samtidigt måste man finna en anklagelse som skulle fördöma honom i judarnas ögon. Det var inte så få bland prästerna och rådsherrarna som blivit överbevisade genom Jesu undervisning och som bara av fruktan för att bli utstötta ur synagogan hade hindrats att bekänna honom. Prästerna kom fullt väl ihåg Nikodemus' fråga: "Icke dömer väl vår lag någon, utan att man först har förhört honom och utrönt vad han förehar?" — Joh. 7:51. Frågan hade vid det tillfället splittrat Rådet och korsat dess planer. Nu skulle inte Josef från Arimatea och Nikodemus inkallas. Men det kanske kunde finnas andra som vågade uttala sig till förmån för rättvisa. Förhöret måste genomföras på ett sådant sätt, att det förenade Sanhedrins medlemmar mot Jesus. Det var två anklagelser som prästerna ville genomdriva. Om det kunde bevisas att Jesus hade hädat, skulle han bli dömd av judarna. Kunde det konstateras att han var uppviglare, var domen över honom säkrad från romersk sida. Den senare beskyllningen försökte Hannas först att fastslå. Han utfrågade Jesus ifråga om hans apostlar och hans undervisning. Han hoppades att fången skulle säga något som kunde ge honom material att arbeta med. Han försökte locka honom att göra ett eller annat uttalande som skulle bevisa, att han försökte grunda ett hemligt sällskap med avsikt att upprätta ett nytt rike. Då skulle prästerna kunna överlämna honom åt romarna som fredsstörare och upprorsstiftare.

Jesus läste prästens avsikt som en uppslagen bok. Som om han läste frågarens innersta tankar förnekade han att det fanns något hemligt samband mellan honom och dem som följde honom eller att han skulle ha sammankallat dem i hemlighet och under natten för att dölja sina planer. Han hade inga hemligheter med avseende på sina avsikter eller sin undervisning. "Jag har öppet

talat för världen", svarade han, "jag har alltid undervisat i synagogan eller i helgedomen, på ställen där alla judar komma tillsammans; hemligen har jag intet talat."

Frälsaren hänvisade till kontrasten mellan hans sätt att arbeta och hans anklagares metoder. Under månader hade de varit på jakt efter honom under försök att snärja honom och kunna föra honom till en hemlig domstol, där de med hjälp av mened kanske kunde lyckas med det som var omöjligt att åstadkomma genom hederliga medel. Nu genomförde de sina föresatser. Gripandet efter midnatt med hjälp av en pöbelhop, smädelsen och misshandeln innan han hade blivit dömd eller ens var anklagad, var deras sätt att arbeta, inte hans. Deras sätt att arbeta stod i strid med lagen. Deras egna lagar förklarade, att varje människa skulle behandlas som oskyldig, intill dess att brott hade bevisats. Av sina egna lagar stod prästerna dömda.

Jesus vände sig till dem som utfrågade honom och sade: "Varför frågar du mig?" Hade inte prästerna och rådsherrarna sänt ut spioner som skulle övervaka hans rörelser och rapportera varje ord han sade? Hade de inte varit närvarande vid varje tillfälle, då folket hade samlats och gett prästerna upplysning om alla hans uttalanden och handlingar? "De som hava hört mig må du fråga om vad jag har talat till dem", svarade Jesus, "de veta ju vad jag har sagt."

Det bestämda svaret kom Hannas att tystna. Han blev rädd för att Jesus skulle säga någonting om hans handlingssätt som han helst ville hålla dolt. Därför sade han inte mera till honom vid detta tillfälle. En av tjänstemännen, som blev förargad då han såg att Hannas blivit nedtystad, slog Jesus i ansiktet och sade: "Skall du så svara översteprästen?" Lugnt svarade Jesus: "Har jag talat orätt, så bevisa att det var orätt; men har jag talat rätt, varför slår du mig då?" Jesus svarade inte med hetsiga ord för att hämnas. Hans lugna svar kom från ett sinne som var syndfritt, tåligt och milt och som inte lät sig provoceras.

Jesus led intensivt, då han utsattes för smädelse och förolämpning. Av dem som han hade skapat och för vilka han hade gjort en ofattbar uppoffring utsattes han för allt slags förnedring. Hans lidande stod i förhållande till hans fullkomliga helighet och hans avsky för synden. Att förhöras av människor som handlade som onda andar, var för honom en ständig självuppgivelse. Att vara omgiven av människor som stod under Satans kontroll, var motbjudande för honom. Och han visste att han på ett enda ögonblick hade kunnat lägga sina grymma plågare i stoftet genom att låta sin gudomliga kraft bryta fram. Detta gjorde förhöret än svårare för honom.

Judarna väntade på en Messias som skulle framträda i yttre prakt. De väntade att han genom ett enda utslag av oemotståndlig vilja skulle förändra människornas tankegång och tvinga dem till att erkänna hans överhöghet. På det sättet skulle han, enligt deras uppfattning, försäkra sig om sin egen upphöjelse och tillfredsställa deras ärelystna förhoppningar. När Jesus därför behandlades med förakt, var frestelsen synnerligen stark för honom att visa sitt gudomliga väsen. Med ett ord, med en blick kunde han ha tvingat sina förföljare att bekänna att han var Herre över konungar och härskare, präster och tempel. Men det var hans svåra uppgift att hålla sig till den ställning han hade valt, som en av människorna.

Himmelens änglar var vittnen till allt som gjordes mot deras älskade anförare. De längtade efter att få befria Jesus. Under Gud är änglarna i besittning av all den makt de behöver. I lydnad för Kristi befallning förgjorde de vid ett tillfälle på en enda natt etthundraåttiofemtusen man i den assyriska armen. Hur lätt skulle det inte ha varit för änglarna, som betraktade den nesliga scenen vid Jesu förhör, att ge uttryck för sin indignation genom att förgöra Guds motståndare. Men de fick ingen befallning att göra detta. Han som kunde ha dömt sina fiender till döden, urhärdade deras grymhet. Hans kärlek till sin Fader och det löfte han hade gett från världens grundläggning, att bli den som skulle bära världens synder, kom honom att utan klagan tåla den grymma behandling han utsattes för av dem som han kommit för att frälsa. Det var en del av hans uppdrag att han i sin mänskliga natur skulle bära alla de smädelser och grovheter som människor kunde överösa honom med. Men mänsklighetens enda hopp låg i denna Jesu underkastelse under allt det lidande, som människors händer och sinnen kunde orsaka honom.

Jesus hade inte sagt någonting som kunde ge hans anklagare någon fördel. Ändå hölls han bunden för att visa att han var dömd. Det som skedde måste emellertid ge sken av rättvisa. Det var nödvändigt att förhöret skulle hållas under lagenliga former. Detta hade myndigheterna beslutat sig för att påskynda. De visste vilken aktning folket hade för Jesus. De fruktade, att om ryktet om gripandet spreds, skulle man göra försök att frita honom. Därtill kom också, att om förhöret och dornens fullföljande inte skedde omedelbart, skulle man få uppskjuta avgörandet en hel vecka på grund av påskfirandet. Detta skulle kunna omkullkasta deras planer. För att försäkra sig om att Jesus bleve dömd, litade de i stor utsträckning på kraven från pöbeln, av vilka många tillhörde Jerusalems slödder. Om man nödsakades att uppskjuta förhöret en vecka, skulle upphetsningen lägga sig och en reaktion skulle sannolikt sätta in. Den bättre delen av folket skulle vakna upp för att försvara Jesus. Många skulle vittna till hans förmån och börja tala om de väldiga gärningar han hade gjort. Detta skulle väcka folkets vrede mot Stora Rådet. Deras handlingssätt skulle fördömas. Jesus skulle bli frikänd och få ta emot mängdens hyllningar. Prästerna och rådsherrarna beslöt därför att Jesus skulle överlämnas i romarnas händer, innan deras avsikter bleve kända.

Först av allt måste de emellertid finna en anklagelse. Hittills hade de inte uppnått någonting. Hannas gav order om att Jesus skulle föras till Kaifas. Kaifas tillhörde sadducéerna. Bland dem fanns några av Jesu hätskaste fiender. Även om Kaifas hade svag karaktär, var han lika hård, hjärtlös och hänsynslös som Hannas. Han skulle inte låta några metoder bli oprövade för att röja Jesus ur vägen. Det var nu tidigt på morgonen och väldigt mörkt. I ljuset av facklor och lyktor drog den väpnade skaran iväg till översteprästens palats med sin fånge. Under det att Stora Rådets medlemmar höll på att samlas, utfrågade Hannas och Kaifas åter Jesus, men utan resultat.

Då Rådet var samlat i domstolslokalen intog Kaifas sin plats som den ledande. På båda sidor satt domare och sådana som var särskilt intresserade av förhöret. De romerska soldaterna hade placerats på en upphöjning nedanför tronen. Vid foten av tronen stod Jesus. Allas blickar var riktade mot honom. Upphetsningen var stark. I hela församlingen var han den ende som var

lugn och stilla. Själva atmosfären omkring honom tycktes vara genomträngd av ett heligt inflytande.

Kaifas hade betraktat Jesus som sin rival. Folkets iver att få höra Frälsaren och deras uppenbara villighet att ta emot hans lära hade väckt en bitter avundsjuka hos översteprästen. Men då Kaifas nu betraktade fången, slogs han av beundran över hans ädla och värdiga hållning. Han greps av en övertygelse att denne man var besläktad med Gud. I nästa ögonblick avvisade han hånfullt den tanken. Omedelbart därefter hördes hans röst, då han hånfullt och överlägset krävde att Jesus skulle utföra ett av sina väldiga underverk inför dem. Men hans ord gick förbi Frälsaren som om han inte hade hört dem. Folket jämförde Hannas' och Kaifas' upphetsade och hätska uppträdande med Jesu lugna, majestätiska hållning. Även i denna förhärdade skara uppstod frågan: Skall denne man som uppträder som en gudason, fördömas som en förbrytare?

Kaifas märkte det inflytande som gjorde sig gällande och påskyndade förhöret. Jesu fiender befann sig i stor förvirring. De hade föresatt sig att försäkra sig om att han bleve dömd, men hur de skulle kunna uppnå detta, visste de inte. Rådets medlemmar var uppdelade mellan fariséer och sadducéer. Det rådde bitter fiendskap och strid mellan dem. Vissa enskilda, omstridda punkter vågade de inte beröra av fruktan för en strid. Med några få ord kunde Jesus ha satt deras fördomar mot varandra och därigenom avvänt vreden från sig själv. Detta visste Kaifas. Han ville därför undvika varje tillfälle till strid. Det fanns många vittnen närvarande som kunde bevisa att Jesus hade gått hårt fram mot prästerna och de skriftlärde och att han hade kallat dem för hycklare och mördare, men det var inte ändamålsenligt att ta upp sådana vittnesmål.

I sina skarpa sammanstötningar med fariséerna hade sadducéerna använt sig av liknande uttalanden om dem. Och sådana vittnesmål skulle inte ha något avgörande inflytande hos romarna, som själva äcklades över fariséernas förmätna anspråk. Det fanns också många som kunde vittna om att Jesus hade ringaktat judarnas traditioner. Han hade uttalat sig respektlöst om många av deras förordningar. Men i fråga om traditionerna stod fariséer och sadducéer i strid med varandra. Inte heller sådana bevis skulle ha något värde inför romarna. Jesu fiender vågade inte anklaga honom för sabbatsbrott, eftersom en undersökning skulle avslöja av vad slag hans verksamhet var. Om hans underverk, då han botat sjuka, skulle komma fram i ljuset, skulle prästernas avsikter omintetgöras.

Falska vittnen hade fått betalning för att anklaga Jesus för att uppegga folket till uppror och försök att grunda ett eget rike. Men deras vittnesmål visade sig vara svävande och motstridiga. Under förhöret motsade de sina egna uttalanden. Tidigt under sin verksamhet hade Jesus sagt: ”Bryten ned detta tempel, så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen.” Med profetians symboliska språk hade han därigenom förutsagt sin egen död och uppståndelse. ”Men det var om sin kropps tempel han talade” — Joh. 2:19, 21. Dessa ord hade judarna tolkat bokstavligt och menade att han syftade på templet i Jerusalem. Av allt det som Jesus hade sagt kunde prästerna inte finna någonting som de kunde använda emot honom, med undantag av detta. Genom att felaktigt återge dessa ord hoppades de kunna uppnå en fördel. Romarna hade varit

med om att återuppbygga och utsmycka templet. De var synnerligen stolta över det. Varje föraktfullt uttalande om templet skulle utan tvivel väcka deras förbittring. Här kunde romare och judar, fariséer och sadducéer enas. De höll alla templet högt i ära. I denna sak fann man två vittnen, vilkas vittnesmål inte var lika motstridiga som de andras hade varit. Den ene av dem, en som hade fått betalning för att anklaga Jesus, sade: ”Denne har sagt: ’Jag kan bryta ned Guds tempel och på tre dagar bygga upp det igen ’.” Därigenom blev Jesu ord felaktigt återgivna. Hade de blivit korrekt återgivna såsom han hade sagt dem, skulle de inte ha kunnat fälla honom för det i Stora Rådet. Om Jesus bara hade varit människa, så som judarna hävdade, skulle hans uttalande kunnat ha betraktats som verklighetsfrämmande skrytsamhet, men de skulle inte ha kunnat bli någon grund för en anklagelse för hädelse. Inte ens i det oriktiga sätt på vilket orden framställdes av falska vittnen skulle de, enligt romarnas rättsuppfattning, kunna leda till en dödsdom.

Jesus lyssnade tåligt till de motstridiga vittnesmålen men försvarade sig inte med ett enda ord. Till slut hade hans anklagare ohjälpligt snärjt in sig och blev förvirrade och rasande. Förhöret gav inga resultat. Det såg ut som om deras komplott skulle misslyckas. Kaifas var förtvivlad. Det återstod bara en sista utväg: Jesus måste tvingas till att döma sig själv. Översteprästen reste sig från domarsätet och med ansiktet förvridet av vrede och med en röst och ett uppförande som tydligt visade, att om det stått i hans makt, skulle han ha slagit ned fången som stod framför honom. ”Svarar du intet? Huru är det med det som dessa vittna mot dig?” skrek han. Jesus stod fortfarande tyst. ”Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm som föres bort att slaktas, och lik ett får som är tyst inför dem som klippa det — ja, han öppnade icke sin mun.” — Jes. 53:7.

Till slut höjde Kaifas sin högra hand mot himmelen och vände sig till Jesus i form av en högtidlig ed: ”Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss om du är Messias, Guds Son.” Inför denna vädjan kunde Jesus inte förbli tyst. Det finns tillfällen då man skall vara tyst och tillfällen då man skall tala. Han hade inte talat, förrän han blev direkt tilltalad. Han visste att svaret skulle göra en dödsdom ofrånkomlig. Men denna vädjan gjordes av den högsta erkända auktoriteten i nationen och i den Högstes namn. Jesus ville inte underlåta att visa en korrekt respekt för lagen. Och mer än så, hans eget förhållande till Fadern hade ifrågasatts. Han måste uttala sig klart om sitt väsen och om sitt uppdrag. Jesus hade sagt till sina apostlar: ”Därför, var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag kännas vid inför min Fader, som är i himmelen.” — Matt. 10:32. Nu gav han eftertryck åt denna undervisning genom sitt eget exempel. Alla lyssnade spänt. Allas blickar riktades mot hans ansikte i det att han svarade: ”Du har själv sagt det.” Ett himmelskt ljus tycktes upplysa hans bleka ansikte, då han tillade: ”Men jag säger eder: Härefter skolen I få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himmelens skyar.”

Under ett ögonblick lyste Jesu gudomliga natur igenom hans mänskliga gestalt. Översteprästen kröp samman under Frälsarens genomträngande blick. Denna blick tycktes läsa

hans dolda tankar och bränna sig in i hans sinne. Aldrig någonsin under sitt liv efter denna stund skulle han glömma denna forskande blick från Guds förföljde Son.

”Härefter”, sade Jesus, ”skolen I få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himmelens skyar.” Med dessa ord omtalade Jesus den scenförändring som då skulle äga rum. Han, livets och härlighetens Herre, skulle sitta på Guds högra sida. Han skulle vara hela jordens domare och hans beslut skulle inte kunna överklagas. Då skulle allt det som var dolt dras fram i ljuset från Guds ansikte. Dom skulle fällas över varje människa efter hennes gärningar.

Jesu ord skrämde översteprästen. Tanken att det skulle bli en uppståndelse från de döda, då alla skulle ställas inför Guds domstol för att få lön efter sina gärningar, var en skrämmande tanke för Kaifas. Han ville inte tro att han i framtiden skulle dömas i överensstämmelse med sina gärningar. I hans sinne dök en scen upp i vilken han såg händelserna i den slutliga domen. Under ett kort ögonblick såg han den skrämmande scenen då gravarna öppnades och lämnade ifrån sig sina döda, tillsammans med hemligheter som han hade hoppats skulle vara dolda för all evighet. Ett ögonblick kände han sig som om han stode inför den evige domaren. Dennes blick som ser allt, läste hans inre och drog fram i ljuset hemligheter, som han hade trott skulle vara dolda tillsammans med de döda.

Scenen försvann för prästens inre syn. Jesu ord genomträngde märg och ben hos sadducéen. Kaifas hade förnekat läran om uppståndelsen, domen och om ett tillkommande liv. Nu greps han av ett ursinne av satanisk våldsamhet. Skulle denne man som stod inför honom som fånge, angripa hans mest omhuldade idéer? Han rev sönder sina kläder för att folket skulle kunna se hans föregivna avsky. Han krävde att fången utan ytterligare förberedande förhör skulle dömas för hädelse. ”Vad behöva vi mer några vittnen? Vi hava nu hört hädelsen. Vad synes eder?” Och alla dömde honom till döden.

Överbevisning, blandad med ursinne, kom Kaifas att handla som han gjorde. Han var rasande på sig själv för att han hade trott på Jesu ord. I stället för att ”riva sönder” sitt sinne i djupt erkännande av sanningen och bekänna Jesus som Messias, rev han sönder sina prästerliga kläder i medvetet motstånd. Denna handling var djupt betydelsefull. Litet förstod Kaifas av dess innebörd. Genom denna handling, som utfördes för att påverka domarna och för att försäkra sig om att Jesus bleve dömd, hade översteprästen dömt sig själv. Enligt Guds lag var han inte längre lämplig för prästämbetet. Han hade avkunnat dödsdomen över sig själv.

En överstepräst fick inte riva sönder sina kläder. Enligt den levitiska lagen var detta förbjudet under dödsstraff. Inte under några omständigheter och inte av något skäl fick prästen riva sönder sin ämbetsdräkt. Det var sed bland judarna att riva sönder sina kläder vid vänners död, men denna sed fick inte prästerna följa. Jesus hade gett Moses uttrycklig befallning om detta. (3 Mos. 10:6.)

Allt det som prästen hade på sig skulle vara helt och utan fläck. Dessa vackra ämbetsdräkter var en symbol på den stora förebildens, Jesu Kristi väsens, egenskaper. Ingenting annat än

fullkomlighet både i klädedräkt och i hållning, i ord och anda skulle kunna godtas inför Gud. Han är helig och den jordiska gudstjänsten måste vara en bild på hans helighet och fullkomlighet. Ingenting annat än fullkomlighet kunde vara en passande framställning av den himmelska tjänstens helighet. En dödlig människa kunde ”sönderriva” sitt eget sinne genom att visa en ångerfull och ödmjuk anda. Detta var vad Gud ville se. Men ingenting sönderrivet fick förekomma i den prästerliga ämbetsdräkten. Detta skulle fördärva framställningen av himmelska ting. Den överstepräst som vågade uppträda i heligt ämbete och befatta sig med helgedomstjänsten i sönderriven ämbetsdräkt, skulle ha betraktats som en som hade skilt sig ifrån Gud. Genom att riva sönder sina kläder avskar han sig från att vara en förebildlig person. Han godkändes inte längre av Gud som tjänstgörende präst. Detta sätt att handla, såsom Kaifas gjorde, avslöjade mänskliga lidelser och mänsklig ofullkomlighet.

Genom att riva sönder sina kläder satte Kaifas Guds lag ur funktion för att följa en mänsklig tradition. Enligt den lag som människor hade utfärdat, kunde en präst utan att ådra sig skuld, riva sönder sina kläder vid fall av hädelse för att visa sin rädsla för synden. På så sätt blev Guds lag omintetgjord genom mänskliga lagar.

Varje handling från översteprästens sida betraktades med intresse av folket. Kaifas trodde att det skulle få effekt genom att visa hans fromhet. Men genom denna handling, som avsåg att vara en anklagelse mot Jesus, hånade han Honom om vilken Gud hade sagt: ”Ty mitt namn är i honom.” — 2 Mos. 23:21. Han gjorde sig nu själv skyldig till hädelse. Han stod under Guds förkastelsedom, då han uttalade domen över Jesus som hädare. Då Kaifas rev sönder sina kläder, var hans handling betecknande för den inställning judafolket som nation efter en tid skulle inta inför Gud. Det folk som en gång var gynnat av Gud, var på väg att skilja sig från honom och höll snabbt på att bli ett folk som Gud skulle vägra att erkänna som sin egendom. Då Jesus på korset ropade: ”Det är fullbordat” (Joh. 19:30), och förlåten i templet revs i två stycken, förkunnade den helige väktaren att judafolket hade förkastat honom som var uppfyllelsen av alla deras symboler, verkligheten bakom alla deras skuggbilder. Israel skildes från Gud. Med rätta kunde Kaifas då riva sönder sin ämbetsdräkt, som var bilden på att han gav sig ut för att vara en representant för den store översteprästen. Nu hade det ju inte längre någon betydelse för honom eller för folket. Med rätta kunde översteprästen riva sönder sina kläder av rädsla för sitt eget och för nationens öde.

Stora Rådet hade förklarat Jesus skyldig till döden. Det stod emellertid i strid med judisk lag att förhöra en fånge under natten. Ett lagenligt domslut kunde inte utfärdas annat än i dagsljus och i fulltaligt rådsmöte. Trots detta blev Frälsaren nu behandlad som en dömd förbrytare. Han överlämnades till att skymfas av de djupast sjunkna och mest fördärvade bland människor. Översteprästens palats omslöts av en öppen plats, där soldater och människoskaror hade samlats. Över denna plats fördes Jesus till vaktrummet och möttes från alla sidor av förlöjligande för sitt påstående att han var Guds Son. Hans ord om att ”sitta på Maktens högra sida” och att han skulle ”komma på himmelens skyar” upprepades hånfullt. Under det att han uppehöll sig i vaktrummet, där han väntade på sitt lagenliga förhör, var han utan skydd. Den

okunniga pöbeln hade sett den grymma behandling han utsatts för i Stora Rådet. På grund därav tog den sig frihet att visa alla djävulska drag i sin natur. Även det ädla och gudomliga hos Kristus eggade pöbeln till raseri. Hans ödmjukhet, hans oskuld och hans majestätiska tålamod fyllde dessa människor med ett hat som Satan var upphovet till. Barmhärtighet och rättfärdighet trampades under fötterna. Aldrig har en förbrytare behandlats på ett så omänskligt sätt, som fallet var med Guds Son.

Men en än mer genomträngande smärta drabbade Jesus. Det slag som medförde den svåraste plågan kunde ingen fiende ha gett honom. Under det att han underkastades ett skuggförhör hos Kaifas, hade han förnekats av en av sina egna apostlar.

Efter att ha lämnat Mästaren i örtagården, vågade två av apostlarna på något avstånd följa den hop som hade tagit Jesus tillfånga. Dessa apostlar var Petrus och Johannes. I Johannes såg prästerna en välkänd Jesu apostel och gav honom tillträde till salen i förhoppning om att han, när han bleve vittne till sin ledares förödmjukelse, skulle överge tanken på att en sådan skulle kunna vara Guds Son. Johannes talade för Petrus så att de tillät också honom att gå in.

Ute på den öppna platsen hade man tänt en eld, eftersom det var den kallaste delen av natten, strax före gryningen. En grupp satt omkring elden och Petrus tog övermodigt plats bland dem. Han ville inte bli igenkänd som en Jesu apostel. Genom att vårdslöst blanda sig med mängden hoppades han bli tagen för en av dem som hade fört Jesus till palatset. Men när eldsljuset lyste i Petrus' ansikte, tittade kvinnan, som höll vakt vid dörren, granskande på honom. Hon hade lagt märke till att han kom in tillsammans med Johannes och hon lade märke till att han såg nedslagen ut och trodde att han kunde vara en Jesu efterföljare.

Hon var en av tjänarna i Kaifas' hushåll och hon var nyfiken. Hon sade till Petrus: ”Är icke också du en av den mannens lärjungar?” Petrus blev överraskad och förvirrad. Allas ögon riktades omedelbart mot honom. Han låtsades inte förstå henne, men hon gav inte upp utan sade till dem som stod runt omkring henne, att denne man hade varit med Jesus. Petrus kände sig tvingad att svara och sade förargat: ”Kvinna, jag känner honom icke.” Detta var första förnekandet och omedelbart hördes tuppen gala. Å Petrus! Så snar att skämmas för Mästaren, så snar att förneka din Herre!

Då aposteln Johannes kom in i rättssalen, sökte han inte på något sätt dölja att han var i Jesu sällskap. Han blandade sig inte med den råa skaran som hånade hans Mästare. Han blev inte tillfrågad, eftersom han inte tog på sig någon falsk roll och därigenom utsatte sig för misstankar. Han drog sig tillbaka till ett hörn, där pöbeln inte skulle lägga märke till honom, men ändå så nära intill Jesus som det var möjligt för honom att komma. Här kunde han se och höra allt som försiggick, under det att hans Herre förhördes.

Petrus hade inte tänkt att det skulle avslöjas vem han verkligen var. Genom att ta på sig en min av likgiltighet hade han ställt sig på fiendens mark. Han blev därför ett lätt byte för

frestelsen. Om han hade blivit uppfordrad att kämpa för Mästaren, skulle han ha varit en modig kämpe. Men när hånets pekfinger riktades mot honom, visade han sig vara en feg stackare. Många som inte viker undan för öppen strid för sin Herre, låter sig genom förlöjligande förledas till att förneka sin tro. Genom att umgås med dem som de inte skulle umgås med ställer de sig på frestelsens mark. De inbjuder fienden att fresta dem och de förleds till att säga och göra sådant som de under andra omständigheter aldrig skulle ha gjort sig skyldiga till. Den Kristi efterföljare som i våra dagar döljer sin tro under en mask av frukran för lidande och hån, förnekar sin Herre lika påtagligt som Petrus förnekade honom i rättssalen.

Petrus försökte inte visa något intresse för förhöret av Mästaren, men hans inre vred sig av sorg då han hörde de fruktansvärt hånande orden och såg den behandling Jesus blev utsatt för. Och mer än så. Han blev förvånad och vred över att Jesus ville förödmjuka sig själv och sina efterföljare, genom att finna sig i en sådan behandling. För att dölja sina verkliga känslor, försökte han sluta sig till Jesu förföljare i deras olämpliga skämt. Men hans uppträdande var onaturligt. Hans sätt att handla var en lögn. Då han försökte tala som en ointresserad, kunde han inte hålla tillbaka tonfall av förargelse och vrede över det hån och de förolämpningar, med vilka man överöste hans Mästare.

För andra gången riktades uppmärksamheten mot honom. Han blev åter beskylld för att vara en av dem som hade följt Jesus. Han förklarade nu med en ed: ”Jag känner icke den mannen.” Han hade åter fått ett tillfälle. En timme senare kom en av översteprästens tjänare, en nära släkting till den man som Petrus hade huggit örat av, fram till honom och frågade honom: ”Såg jag icke själv att du var med honom i örtagården?” ”Förvisso är också du en av dem; redan ditt uttal röjer dig ju.” Detta fick Petrus att gripas av raseri. Jesu apostlar var kända för sitt rena tal. Men för att helt föra sina utfrågare bakom ljuset och rättfärdiga sitt påtagna beteende förnekade Petrus nu sin Mästare med eder och svordomar. Återigen hördes tuppen gala. Petrus hörde den nu och han kom ihåg Jesu ord: ”Förrän hanen har galit två gånger, skall du tre gånger förneka mig.” — Mark. 14:30. Medan ännu de lumpna ederna hördes från Petrus och tuppens galande ännu gav eko i hans öron, vände Frälsaren sig bort från domarna med deras rynkade pannor och såg med öppen blick på sin arme apostel. Samtidigt drogs Petrus’ blick mot Mästaren. I detta milda ansikte såg han uttryck för djup medkänsla och sorg, men någon vrede såg han inte där.

Då han såg detta bleka, lidande ansikte och dess skälvande läppar och uttrycket av medlidande och förlåtelse, genomborrades hans sinne som av en pil. Samvetet vaknade. Minnet fungerade. Petrus erinrade sig sitt löfte för några få timmar sedan om att han skulle följa sin Herre till fängelse och till död. Han kom ihåg sin bedrövelse, då Frälsaren sade till honom i påskmåltidsrummet, att han skulle förneka sin Herre tre gånger samma natt. Petrus hade just sagt att han inte kände Jesus. Nu kände han emellertid med bitter sorg hur väl hans Herre kände honom och hur exakt han hade läst hans tankar och den falskhet som han inte ens själv visste något om.

En våg av minnen rusade in över honom. Frälsarens medkännande barmhärtighet, hans godhet och tålamod, hans mildhet och fördragsamhet med sina felande apostlar, alltsammans

mindes han. Han kom ihåg varningen: ”Simon, Simon! Se, Satan har begärt att få eder i sitt våld, för att kunna sålla eder såsom vete; men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet.” — Luk. 22:31, 32. Han tänkte med förskräckelse tillbaka på sin egen otacksamhet, sitt förnekande, sina falska eder. Ytterligare en gång betraktade han sin Herre och såg en vanhelgad hand lyftas för att slå Jesus i ansiktet. Ur stånd att uthärda denna scen, störtade han med förkrossat sinne ut ur domsalen.

Han fortsatte vidare i ensamhet och mörker, utan att veta och utan att fråga efter vart han gick. Till sist befann han sig i Getsemane. Det som ägt rum några få timmar tidigare, kom nu levande för honom på nytt. För sin inre syn såg han sin Herres lidande ansikte, fläckat av blodig svett och förvridet av ångest. Med bittra samvetskval erinrade han sig, att Jesus under gråt och i själångest hade kämpat ensam i bön, medan de som skulle ha förenat sig med honom i den ödesdigra stunden, låg och sov. Han kom ihåg hans allvarliga uppmaning: ”Vaken, och bedjen att I icke mån komma i frestelse.” — Matt. 26:41. Han blev på nytt vittne till scenen i domsalen. Det var en plåga för hans sargade sinne att veta, att han hade fogat den tyngsta bördan till Frälsarens förödmjukelse och sorg. Just på samma plats, där Jesus i ångest hade uttömt sin själ för Fadern, föll Petrus på sitt ansikte och önskade att han skulle få dö.

Det var genom att sova, när Jesus bad honom att vaka och bedja, som Petrus beredde vägen för sin stora synd. Alla apostlarna orsakade sig stor förlust genom att sova under denna kritiska stund. Jesus visste om det eldprov som de skulle genomgå. Han visste hur Satan skulle arbeta på att förlama deras sinnen, så att de skulle vara oförberedda för provet. Det var därför han gav dem denna varning. Om de hade använt dessa timmar i örtagården till att vaka och bedja, skulle Petrus inte ha lämnats att vara beroende av sin egen svaga kraft. Han skulle inte ha förnekat sin Herre. Om apostlarna hade vakat med Jesus i hans ångest, skulle de ha varit beredda på att se hans lidanden på korset. De skulle i viss utsträckning ha förstått orsakerna till hans överväldigande ångest. De skulle ha kunnat erinra sig hans ord som talade om hans lidanden, hans död och hans uppståndelse. Mitt i denna, den mest ödesdigra stundens dysterhet skulle några stålar av hopp ha upplyst mörkret och stärkt deras tro.

Så snart det blivit dag, samlades Stora Rådet på nytt. Åter fördes Jesus in i rådssalen. Han hade förklarat att han var Guds Son. De hade gjort hans ord till en anklagelse emot honom. Men de kunde inte döma honom på grund härav. Många av dem hade inte varit närvarande under nattmötet och hade inte hört hans ord. De visste också att den romerska domstolen inte skulle finna någonting i dessa ord som förtjänade döden. Men om de alla kunde få höra dessa ord återupprepas av honom själv, kunde de kanske uppnå sin avsikt. Hans påstående att han var Messias kunde de kanske lägga fram som ett upproriskt, politiskt påstående.

”Är du Messias?”, sade de, ”så säg oss det.” Men Jesus svarade inte. De fortsatte att bearbeta honom med frågor. Till sist svarade han med sorgfyllt allvar: ”Om jag säger eder det, så tron I det icke. Och om jag frågar, så svaren I icke.” Men för att de skulle lämnas utan ursäkt tillade han den högtidliga varningen: ”Men härefter skall Människosonen sitta på den gudomliga Maktens högra sida.”

”Så är du då Guds Son?”, frågade de med en röst. Han svarade dem: ”I sägen det själva, att jag är det.” De ropade: ”Vad behöva vi mer något vittnesbörd? Vi hava ju själva nu hört det av hans egen mun.” Och så fälldes den tredje domen av de judiska myndigheterna att Jesus skulle dö. Allt som nu var nödvändigt, menade de, var att romarna stadfäste domen och att de överlämnade honom i deras händer.

Så kom den tredje scenen av hån och smädelser, värre till och med än den han utsatts för av den okunniga pöbeln. I själva närvaron av prästerna och rådsherrarna och med deras godkännande ägde detta rum. Varje känsla av sympati och mänsklighet hade lämnat deras sinnen. Om deras argument var svaga och inte kunde tysta honom, hade de andra vapen, sådana som under alla tidsåldrar hade använts för att tysta kättare: lidande, våld och död.

Då domarna hade uttalat domen över Jesus, blev folket besatt av ett sataniskt raseri. Vrålet av rösterna liknade vilda djurs vrål. En skara störtade iväg mot platsen där Jesus stod under det att de ropade: Han är skyldig, låt honom dö! Om det inte hade varit för de romerska soldaterna, skulle Jesus inte ha levt tillräckligt länge för att bli spikad vid Golgata kors. Han skulle ha slitits i stycken inför domarnas ögon, om inte de romerska myndigheterna både gripit in och med vapenmakt hållit pöbelns våldsamhet i tyglar. Icke-judiska män vredgades över den brutala behandling som den utsattes för, som man ännu inte hade några bevis emot. De romerska ämbetsmännen förklarade att judarna, genom att fälla dom över Jesus, hade kränkt den romerska makten och att det stod i strid med judisk lag att döma en man till döden på grund av hans eget vittnesmål. Detta ingripande orsakade ett litet uppehåll i förhandlingarna. De judiska ledarna var dock lika okänsliga för skamkänsla som för medkänsla.

Präster och rådsherrar glömde sitt ämbetes värdighet och hånade Guds Son med skamlösa tillmälen. De hånade honom för hans härstamning. De förklarade att hans förhävelse, då han förklarade sig vara Messias, gjorde att han förtjänade den mest vanärande död. De mest fördärvade i folkhopen utsatte Frälsaren för den mest avskyvärda misshandel. Ett gammalt klädstycke kastades över hans huvud och hans förföljare slog honom i ansiktet och sade: ”Profetera: Vem var det som slog dig?” Då tygstycket avlägsnades spottade den usle nidingen honom i ansiktet. Guds änglar nedtecknade exakt alla kränkande blickar, ord och handlingar mot sin älskade anförare. En dag kommer dessa nedriga människor, som föraktade och spottade Jesus i hans lugna, bleka ansikte, att få se hans ansikte i sin härlighet lysa klarare än solen.

Kapitel 76 - Judas — Förrädaren

Berättelsen om Judas visar oss det sorgliga slutet av ett liv som kunde ha blivit hedrat av Gud. Om Judas hade dött före sin sista resa till Jerusalem, skulle han ha blivit betraktad som en man som var värdig en plats bland de tolv, och man skulle ha saknat honom mycket. Den avsky som har följt honom genom alla århundraden skulle inte ha existerat, om han inte hade visat sig äga de egenskaper som kom i dagen vid slutet av hans liv. Men det fanns en avsikt med att hans karaktär uppenbarades för världen. Det skulle tjäna till varning för alla som i likhet med honom skulle komma att svika ett heligt förtroende.

Strax före påsken hade Judas förnyat sin överenskommelse med prästerna om att överlämna Jesus i deras händer. Han kom överens med dem om att Frälsaren skulle gripas på en av de platser där denne ägnade sig åt meditation och bön. Efter festen i Simons hus hade Judas tillfälle att överväga den handling han hade erbjudit sig att utföra, men hans beslut blev oförändrat. För trettio silverpenningar — priset på en slav — sålde han härlighetens Herre till vanära och död.

Judas var av naturen svårt penningkär. Men han hade inte alltid varit tillräckligt fördärvad för att begå en handling som denna. Han hade gett girighetens anda näring, till dess att den blev den härskande drivkraften i hans liv. Kärleken till pengar fick övertag över hans kärlek till Jesus. Genom att bli slav under denna last överlämnade han sig åt Satan. Därmed kunde han drivas hur långt som helst i synd.

Judas hade slutit sig till Jesu närmaste efterföljare då stora folkskaror följde Jesus. Frälsarens undervisning rörde deras sinnen. De klängde sig hänfört fast vid hans ord, då han undervisade i synagogan, vid sjöstranden eller på berget. Judas såg de sjuka, de halta och de blinda strömma till Jesus från städer och byar. Han såg de döende läggas vid hans fötter. Han blev vittne till Frälsarens väldiga gärningar, när han botade de sjuka, drev ut onda andar och uppväckte de döda. Han kände i sitt eget väsen övertygelsen om Jesu makt. Han erkände Jesu lära som mycket högre än allt han någonsin tidigare hade hört. Han älskade den store läraren och ville vara hos honom. Han hyste en önskan om att hans karaktär och liv skulle förändras och han hoppades uppnå detta genom att förena sig med Jesus. Frälsaren avvisade inte Judas. Han gav honom en plats bland de tolv. Han gav honom förtroende att utföra en evangelists gärning. Han utrustade honom med kraft att bota sjuka och att utdriva onda andar. Men Judas kom aldrig så långt att han överlämnade sig fullt och helt till Jesus. Han släppte inte helt sin världsliga ärelystnad eller sin kärlek till pengar. Även om han tog emot ställningen som en Jesu tjänare, underkastade han sig inte gudomlig omdaning. Han tyckte att han kunde behålla sitt eget omdöme och sina egna uppfattningar och han utvecklade en benägenhet att kritisera och anklaga.

Judas var högt aktad av apostlarna och hade stort inflytande över dem. Själv hade han höga tankar om sina egna kvalifikationer och menade om sina bröder, att de var honom långt underlägsna i omdöme och skicklighet. De såg inte sina tillfällen, menade han, och utnyttjade inte den fördel som omständigheterna erbjöd. Församlingen skulle aldrig vinna framgång med

så kortsynta män som ledare. Petrus var häftig och ville handla utan att tänka sig för. Johannes, som samlade på de sanningar om vilka Jesus undervisade, blev av Judas betraktad som en dålig finansman. Matteus, som i sin utbildning hade fått lära sig noggrannhet i alla avseenden, var väldigt noga med hänsyn till ärlighet. Han tänkte ständigt på de ord Jesus framhöll och blev så upptagen av dem, att man, enligt Judas' uppfattning, inte kunde anförtro krävande och vittomfattande affärsangelägenheter åt honom. Så gick Judas igenom alla apostlarna och smickrade sig med att församlingen ofta skulle komma i förlägenhet och svårigheter, om det inte vore för hans duglighet som ledare. Judas betraktade sig som den skickligaste, den som inte lät sig duperas. Enligt sin egen värdering var han en ära för saken. Som sådan framställde han också alltid sig själv.

Judas var blind för svagheten i sin egen karaktär. Jesus ställde honom där han skulle få tillfälle att kunna se och rätta till detta. Som kassör för apostlarna blev han anmodad att sörja för den lilla gruppen och att avhjälpa de fattigas behov. Då Jesus i rummet där de åt påskmåltiden sade till honom: ”Gör snart vad du gör” (Joh. 13:27), trodde apostlarna att han hade bett honom om att köpa det nödvändigaste till högtiden eller ge något till de fattiga. Genom att betjäna andra kunde Judas ha utvecklat en osjälvisk anda. Men under det att Judas dagligen lyssnade till Jesu undervisning och såg hans osjälviska liv, gav han efter för sin benägenhet till girighet. De små summor som kom i hans händer var en källa till ständig frestelse. När han gjorde Jesus en liten tjänst eller han använde litet tid till religiösa ändamål, tog han betalt ur deras magra tillgångar. Enligt hans egen uppfattning tjänade dessa förevändningar som ursäkt för hans handlingssätt, men i Guds ögon var han en tjuv.

Jesu ofta upprepade undervisning om att hans rike inte var av denna världen, var en förolämpning för Judas. Han hade skisserat den metodik som han väntat att Jesus skulle följa i sitt arbete. Han hade planerat att Johannes Döparen skulle fritas från fängelset. Men vad hände? Johannes blev överlämnad till att halshuggas. Och i stället för att hävda sin konungsliga rätt och hämnas Johannes' död, drog sig Jesus tillsammans med apostlarna tillbaka till en plats på landet. Judas ville ha en mer aggressiv krigföring. Han menade, att om inte Jesus hindrade apostlarna från att genomföra sina planer, skulle verket få större framgång. Han lade märke till de judiska ledarnas tilltagande fiendskap. Han såg att Jesus inte tog upp deras utmaning, då de krävde att Jesus skulle låta dem få se ett tecken från himmelen. Hans sinne var öppet för otro. Fienden insköt frågande och upproriska tankar. Varför dröjde Jesus så mycket kring det som var nedslående? Varför talade han om prövningar och förföljelser för sig själv och för sina efterföljare? Utsikten att få en hög ställning i det nya riket hade kommit Judas att sluta sig till Jesu sak. Skulle hans förhoppningar medföra besvikelse? Judas menade inte direkt att Jesus inte var Guds Son, men han stod frågande. Han sökte finna en eller annan förklaring till hans väldiga gärningar.

Trots Frälsarens egen undervisning framhöll Judas ständigt tanken, att Jesus skulle regera som konung i Jerusalem. Då de femtusen blev mättade, försökte han genomföra detta. Vid detta tillfälle hjälpte Judas till med att dela ut maten till den hungriga folkmassan. Han hade tillfälle

att se det goda som det stod i Jesu makt att uträtta för andra. Han kände den tillfredsställelse som alltid kommer av att tjäna Gud. Han hjälpte till att föra de sjuka och lidande bland folkmassan fram till Jesus. Han såg vilken lindring, vilken glädje och fröjd som kom in i människors sinnen genom Återupprättarens läkande kraft. Han kunde ha förstått Jesu metoder, men hans egna självviska önskemål förblindade honom. Judas var den förste att dra fördel av den hänförelse som undret med bröden väckte. Det var han som satte igång planen att med våld göra Jesus till konung. Hans förhoppningar var stora. Hans besvikelse blev bitter.

Jesu tal i synagogan om livets bröd blev vändpunkten i Judas' historia. Han hörde orden: "Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder." — Joh. 6:53. Han såg att Jesus erbjöd andliga, snarare än världsliga, fördelar. Han betraktade sig själv som vidsynt. Han menade att han kunde förstå, att Jesus inte skulle vinna någon ära och att han inte kunde erbjuda några höga positioner åt sina efterföljare. Han beslöt sig för att inte ansluta sig så nära Jesus att han inte kunde dra sig tillbaka. Han skulle avvakta. Och han avvaktade.

Från den stunden gav han uttryck åt tvivel som förvirrade apostlarna. Han förde fram stridsfrågor och vilseledande uppfattningar och upprepade de argument som de skriftlärde och fariséerna kom med mot Jesu undervisning. Alla de små och stora problem och svårigheter och skenbara hinder för evangelii framgång som framfördes, tolkade Judas som bevis mot dess tillförlitlighet. Han kunde citera Skriftställen som inte hade något samband med de sanningar som Jesus framhöll. Dessa Skriftställen, som hade rivits loss från sitt sammanhang, gjorde apostlarna förlägna och förstärkte den modlöshet som ständigt tryckte dem. Men allt detta gjorde Judas på ett sådant sätt, att det kom att se ut som om han var väldigt samvetsgrann. Och under det att apostlarna sökte efter bevis som bekräftelse på den store Lärarens ord, kunde Judas nästan omärkligt leda dem in på ett annat spår. På ett djupt religiöst och skenbart klokt sätt framställde han tingen i en belysning, som skilde sig från den i vilken Jesus hade framställt dem. Därigenom gav han Jesu ord en innebörd som Jesus inte hade avsett. De antydningar som Judas kom med, uppeggade ständigt till en äregirig önskan om timliga fördelar. Detta ledde apostlarna bort från de viktiga ting som de skulle ha tänkt på. Tvisten om vem av dem som skulle vara den störste, inleddes vanligtvis av Judas.

Jesu samtal med den rike, unge rådsherren om villkoren för att kunna bli en efterföljare, gjorde Judas missnöjd. Han ansåg att det här hade begåtts ett fel. Om sådana män som denne rådsherre kunde knytas till de troende, skulle det ha bidragit till att stödja Kristi sak. Om Judas bara bleve godkänd som rådgivare, menade han, skulle han kunna föreslå många planer till fördel för den lilla församlingen. Hans principer och metoder skulle avvika något från dem som Jesus använde, men i dessa saker ansåg han sig vara klokare än Jesus.

I allt det som Jesus sade till sina apostlar, fanns det något som Judas inom sig inte instämde i. Under hans inflytande utförde missnöjets surdeg snabbt sin uppgift. Apostlarna såg inte den verkliga inspirationskällan till allt detta. Jesus såg emellertid att Satan höll på att överföra sina egenskaper på Judas och därigenom öppna en kanal, genom vilken han skulle kunna påverka de

andra apostlarna. Detta hade Jesus förklarat ett år före förrådandet. ”Och likväl är en av eder en djävul.” — Joh. 6:70.

Men Judas gjorde inte öppet motstånd och tycktes inte heller ifrågasätta Frälsarens undervisning. Han kom inte heller med några klart uttalade invändningar, förrän vid festen i Simons hus. Då Maria smörjde Frälsarens fötter, avslöjade Judas sin giriga natur. Vid tillrättavisningen från Jesus tycktes själva hans anda bli förvandlad till galla. Sårad stolthet och en önskan om hämnd bröt ner alla barriärer. Den girighet som han så länge hade närt, fick makt över honom. Detta kommer alla de att få uppleva som fortsätter med att spela under täcket med synden. De ondskans drag som man inte står emot och övervinner, kommer att leda till att vi ger efter för Satans frestelser. Vi blir fångar under hans vilja.

Men Judas var ännu inte helt förhärdad. Även efter det att han två gånger hade förbundit sig att förråda Frälsaren, fanns det tillfälle för honom att ångra sig. Vid påskmåltiden visade Jesus sin gudomliga natur genom att avslöja förrädarens avsikter. I sin mildhet lät han Judas få vara med om den tjänst han utförde för apostlarna. Men kärlekens sista vädjan avvisades. Därmed var saken avgjord för Judas’ vidkommande. De fötter som Jesus hade tvått gick för att att utföra förrädarens uppgift.

Judas menade att om det var så att Jesus skulle korsfästas, måste händelsen inträffa. Hans egen handling att förråda Frälsaren skulle inte komma att förändra utgången. Om Jesus inte skulle dö, skulle den bara tvinga honom att göra sig fri. Under alla förhållanden skulle Judas vinna något genom sitt förräderi. Han räknade med att han hade gjort en god affär genom att förråda sin Herre.

Judas trodde emellertid inte att Jesus skulle låta sig gripas. Hans avsikt med att förråda honom var att lära honom en läxa. Han menade att han skulle spela en roll som skulle göra Frälsaren uppmärksam på honom och härefter behandla honom med den respekt som tillkom honom. Men Judas visste inte att han överlämnade Jesus till döden. Hur ofta hade det inte hänt, under det att Frälsaren undervisade i liknelser, att de skriftlärde och fariséerna hade dragits med av hans slående illustrationer. Hur ofta hade de inte uttalat domen över sig själva. När sanningen trängde in i deras sinnen hade de ofta blivit fyllda av raseri. De hade tagit upp stenar för att kasta på honom, men gång på gång hade han undkommit dem. Efter det att han hade undgått så många snaror, menade Judas, skulle han säkert inte låta sig gripas nu.

Judas beslöt att ställa Jesus på prov. Om han verkligen var Messias, skulle folket som han hade gjort så mycket för, samla sig omkring honom och utropa honom till konung. Detta skulle för all framtid övertyga många som nu var ovissa. Judas skulle få äran av att ha satt konungen på Davids tron. Och därigenom skulle han tillförsäkra sig den främsta platsen näst efter Jesus i det nya riket.

Den falske aposteln utförde sin del genom att förråda Jesus. Då han i örtagården sade till pöbelns ledare: ”Den som jag kysser, den är det; honom skolen I gripa” (Matt. 26:48), trodde han fullt och fast att Jesus skulle glida ur deras grepp. Om de sedan skulle klandra honom,

skulle han säga: ”Sade jag er inte, att ni inte skulle kunna hålla honom fast.” Judas såg att de som grep Jesus, följde hans uppmaning och band honom ordentligt. Med förvåning såg han att Jesus lät sig föras bort. Med ängslan följde han honom från örtagården till förhöret hos de judiska rådsherrarna. Vid varje rörelse väntade han att Jesus skulle överraska sina fiender genom att visa sig vara Guds Son inför dem och göra alla deras intriger och deras makt om intet. Men då timme efter timme gick och Jesus fann sig i allt det hån som de överöste honom med, blev förrädaren överväldigad av en fruktansvärd skräck för att han hade sålt sin Herre till döden.

Då förhöret närmade sig sitt slut kunde Judas inte längre uthärda sitt skuldmedvetna samvetes tortyr. Plötsligt ljöd genom rättssalen en hes röst som fick alla att rysa av skräck: ”Han är oskyldig, skona honom, o Kaifas!” Nu såg man Judas’ högresta gestalt tränga sig fram genom den uppskrämda folkskaran. Hans ansikte var blekt och förgrämt. Stora svettdroppar syntes på hans panna. Han störtade fram till domarsätet. Han kastade de trettio silverpengarna som han fått för att förråda sin Herre, framför översteprästen. Ivrigt grep han tag i Kaifas’ mantel och bönföll honom om att ge Jesus fri. Han förklarade att Jesus inte hade gjort någonting som förtjänade döden. Kaifas blev vred och gjorde sig fri ifrån honom, men blev förvirrad och visste inte vad han skulle säga. Prästernas falskhet hade avslöjats. Det var uppenbart att de hade mutat aposteln att förråda sin Herre.

”Jag har syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod!” ropade Judas åter. Men översteprästen som nu återvunnit sin självbehärskning svarade hånfullt: ”Vad kommer det oss vid? Du får själv svara därför.” — Matt. 27:4. Prästerna hade varit villiga att göra Judas till sitt verktyg, men de föraktade hans lumpenhet. När han kom till dem och bekände, avvisade de honom hånfullt. Judas kastade sig nu med för Jesu fötter, erkände honom som Guds Son och bönföll honom om att göra sig fri. Frälsaren klandrade inte sin förrädare. Han visste att Judas inte hade ångrat sig. Hans bekännelse hade framtvingats av hans skuldbelastade sinne som gett honom en fruktansvärd känsla av att han var fördömd och att domen väntade honom, men han kände ingen djup förkrossande sorg i sitt sinne över att ha förrått Guds felfrie Son och förnekat den Helige i Israel. Jesus uttalade ändå inte någon dom över honom. Han såg med medkänsla på Judas och sade: Därtill har jag kommit till världen.

Ett mummel av förvåning ljöd genom folkskaran. Med förundran lade de märke till Jesu medkänsla med sin förrädare. Åter greps de av en övertygelse om att denne man var något mer än en dödlig. Men om han är Guds Son, frågade de, varför frigör han sig inte ifrån sina bojor och triumferar över sina åklagare? Judas såg att hans vädjanden var förgäves. Han störtade ut ur rådssalen med ropet: Det är för sent, det är för sent! Han kände att han inte kunde överleva att se Jesus korsfäst. I förtvivlan gick han bort och hängde sig.

På vägen från Pilatus’ rådssal till Golgata hände det senare på dagen en episod, som kom ropen och hånet att tystna i den ogudaktiga skara som förde Jesus till platsen för korsfästelsen. Då de passerade förbi en enslig plats fick de se liket efter Judas vid foten av ett förtorkat träd. Det var en upprörande scen. Det rep varmed han hade hängt sig i trädet, hade brustit under hans

tyngd. I fallet hade hans kropp blivit fruktansvärt lemlästad och hundarna höll nu på att äta upp den. Hans kvarlevor begravdes omedelbart, men hånet från folkskaran hade nu dämpats och månget blekt ansikte avslöjade de tankar som rörde sig i deras sinnen. Hemsökelsen tycktes redan drabba dem som gjort sig skyldiga till Jesu blod.

Kapitel 77 - Inför romersk domstol

I domsalen hos Pilatus, den romerske guvernören, står Jesus bunden som fånge. En vaktstyrka av soldater omger honom och salen fylls snabbt med åskådare. Alldeles utanför ingången finns Stora Rådets domare, präster, rådsherrar och äldste samt pöbelhopen. Efter att ha dömt Jesus hade de ledande i Stora Rådet kommit till Pilatus för att få domen bekräftad och verkställd. Men dessa judiska ämbetsmän ville inte gå in i den romerska domstolen. Enligt deras ceremonilag skulle de därigenom ha blivit orenade och inte kunnat ta del i påskhögtiden. I sin blindhet insåg de inte att mordiskt hat hade besmittat deras sinnen. De insåg inte att Jesus var det verkliga påskalammet och att den stora högtiden hade förlorat sin betydelse för dem eftersom de hade förkastat honom.

Då Frälsaren fördes in i domsalen såg inte Pilatus på honom med vänliga ögon. Den romerske landshövdingen hade i hast hämtats från sitt sovrum. Han hade bestämt sig för att utföra sitt uppdrag så snabbt som möjligt. Han hade berett sig på att behandla fången med befallande stränghet. Han tog på sig sitt strängaste uttryck och vände sig om för att se vad slags man det var han skulle förhöra, eftersom han hade blivit störd i sin vila så tidigt på dagen. Han visste att det måste vara någon som de judiska myndigheterna var angelägna om att få rannsakad och straffad utan dröjsmål.

Pilatus såg på de människor som hade fört Jesus dit. Sedan såg han forskande på Jesus. Han hade haft att göra med alla slags brottslingar, men aldrig någonsin tidigare hade en man med sådana drag av godhet och ädel förfining förts inför honom. I hans ansikte såg han inga tecken på skuld, inte något uttryck för fruktan, ingen fräckhet eller något trots. Han såg en man med lugn och värdig hållning, en man vars ansiktsuttryck inte bar en förbrytares kännetecken utan en himmelsk prägel.

Jesu uppträdande hade gjort ett fördelaktigt intryck på Pilatus. Hans bättre natur vaknade. Han hade hört om Jesus och om vad han hade gjort. Hans hustru hade berättat en del för honom om de storslagna gärningar som denne galileiske profet hade utfört genom att bota de sjuka och uppväcka de döda. Nu återupplivades detta i Pilatus' sinne som en dröm. Han erinrade sig rykten som han hade hört från olika källor. Han bestämde sig för att kräva av judarna att de lade fram sina anklagelser mot denne fånge.

Vem är denne man och varför har ni fört honom hit? frågade han. Vilka anklagelser anför ni emot honom? Judarna blev förvirrade. De visste att de inte kunde bevisa sina anklagelser mot Jesus. Därför ville de inte ha någon offentlig undersökning. De svarade att han var en bedragare vid namn Jesus från Nasaret. Pilatus frågade åter: ”Vad haven I för anklagelse att frambära mot denne man?” Prästerna svarade inte på hans fråga. Det de sade avslöjade emellertid deras irritation: ”Vore han icke en illgärningsman, så hade vi icke överlämnat honom åt dig.” När medlemmarna av Stora Rådet, nationens främsta män, sänder dig en man som de anser vara skyldig till döden, är det inte nödvändigt att fråga vad man anklagar honom för. De hoppades kunna ge Pilatus ett intryck av deras betydelse och därigenom få honom att ge efter för deras

begäran, utan att göra så många inledande efterforskningar. De var angelägna om att få den utfärdade domen bekräftad, eftersom de visste att folket hade varit vittnen till Jesu storslagna gärningar. De skulle kunna avge ett vittnesmål som avsevärt skilde sig från de falska anklagelser som de själva framhöll.

Prästerna trodde att de inför den svage och vankelmodige Pilatus skulle kunna genomföra sina planer utan några problem. Tidigare hade han snabbt undertecknat avrättningsorder och fällt dödsdomar över människor, som man visste inte var skyldiga till döden. Enligt hans värderingar hade en fånges liv föga värde. Om fången var oskyldig eller skyldig betydde inte så mycket. Prästerna hoppades att Pilatus nu skulle döma Jesus till döden utan att underkasta honom något förhör. Detta anhöll de som en favör med anledning av sin stora nationalhögtid.

Men det fanns något hos fången som hindrade Pilatus från att göra detta. Han vågade det inte. Han förstod prästernas avsikt. Han kom ihåg Han bestämde sig för att han, innan han undertecknade dödsdomen, skulle ta reda på vad klagomålen mot Jesus gick ut på och om de kunde bevisas.hur Jesus för inte länge sedan hade uppväckt Lasarus, en man som hade varit död i fyra dagar.

Om ert domslut är tillräckligt, sade han, varför kommer ni då med fången till mig? ”Tagen I honom, och dömen honom efter eder lag.” Efter dessa påtryckningar sade prästerna att de redan hade fällt dom över honom, men att de måste ha Pilatus’ uttalande för att deras domslut skulle bli giltigt. Och vad är ert domslut? frågade Pilatus. Dödsdom, svarade de. Men vi har ju inte tillåtelse att döma någon till döden. De bad Pilatus om att godta deras uttalande ifråga om Jesu skuld och att stadfästa deras dom. De skulle ta ansvaret för följderna.

Pilatus var inte någon rättvis eller samvetsgrann domare, men även om han var svag och saknade moralisk kraft, vägrade han att gå med på detta. Han ville inte döma Jesus skyldig förrän man hade kommit med en anklagelse mot honom.

Prästerna befann sig i ett dilemma. De insåg att de måste dölja sitt hyckleri under den tjockaste förklädnad. De finge inte låta det skina igenom att Jesus hade arresterats av religiösa skäl. Om detta framhölls som en orsak, skulle deras sak inte få någon som helst betydelse för Pilatus. De måste få det att se ut som om Jesus motarbetade den allmänna lagen, så att han skulle kunna straffas som en politisk förbrytare. Uppror och motstånd mot den romerska regeringen förekom ständigt bland judarna. Dessa resningar behandlades av romarna ytterst strängt. De var ständigt på vakt för att undertrycka allt som kunde leda till ett utbrott.

Bara några få dagar tidigare hade fariséerna försökt locka Jesus i en snara med fågan: ”Är det lovligt att giva kejsaren skatt?” Men Jesus hade avslöjat deras hyckleri. De romare som var närvarande hade sett intrigörernas fullständiga nederlag och deras besvikelse över hans svar: ”Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör.” — Luk. 20:22-25. Nu tänkte prästerna få det att se ut som om Jesus vid detta tillfälle hade undervisat på det sätt som de hoppades att han skulle undervisa. I sin stora förlägenhet tillkallade de falska vittnen: ”Där begynte de anklaga honom och sade: ’Vi hava funnit att denne man förleder vårt folk och vill förhindra att man giver

kejsaren skatt, och att han säger sig vara Messias, en konung.'" Tre anklagelser, samtliga utan underlag. Detta visste prästerna, men de var villiga att begå mened, bara de kunde nå sitt mål.

Pilatus genomskådade deras avsikter. Han trodde inte att fången hade lagt några planer mot regeringen. Hans ödmjuka och anspråkslösa uppträdande stämde inte på något sätt med anklagelsen. Pilatus var övertygad om att han stod inför en utstuderad intrig för att röja en oskyldig man ur vägen, som var obekväm för de höga judiska ämbetsmännen. Han vände sig till Jesus och frågade: ”Är du judarnas konung?” Frälsaren svarade: ”Du säger det själv.” Under det att han talade upplystes hans ansikte som om en solstråle hade lyst på det.

Då de hörde hans svar, kallade Kaifas och de som åtföljde honom Pilatus till vittne på att Jesus hade medgett den förbrytelse som han anklagades för. Med högljudda rop krävde präster, skriftlärde och rådsherrar att han skulle dömas till döden. Pöbelhopen anslöt sig till ropen och larmet blev öronbedövande. Pilatus blev förvirrad. Då han såg att Jesus inte svarade sina anklagare något, sade han till honom: ”Svarar du intet? Du hör ju hur mycket det är som de anklagar dig för. Men Jesus svarade intet mer.”

Jesus som stod bakom Pilatus, synlig för alla i Stora Rådet, hörde hånet, men han svarade inte ett ord på alla anklagelser emot honom. Hela hans uppträdande vittnade om medveten oskuld. Han stod oberörd av de rasande vågor som slog upp omkring honom. Det var som om de tunga, vredens brottsjöar som hävde sig högre och högre, likt det larmande havets vågor, slogs sönder omkring honom men rörde honom inte. Han stod tyst, men hans tystnad var vältalig. Det var som om ett ljus lyste från den inre människan till den yttre.

Pilatus blev förvånad över hans uppträdande. Visar denne man förakt för förhandlingarna, eftersom han inte försöker att rädda sitt liv? frågade han sig. När han såg hur Jesus uthärdade förolämpningar och hån, utan att ge tillbaka, kände han att Jesus inte kunde vara lika ond och orättfärdig som de skrikande prästerna. I hopp om att kunna få sanningen ur honom och slippa mängdens oväsen, tog Pilatus Jesus med sig åt sidan och frågade honom åter: ”Är du judarnas konung?”

Jesus svarade inte direkt på denna fråga. Han visste att den helige Ande arbetade med Pilatus och han gav honom tillfälle att erkänna sin övertygelse. ”Säger du detta av dig själv”, frågade han, ”eller hava andra sagt dig det om mig?” Det vill säga: var det prästernas anklagelser eller var det en önskan om, att få upplysning av Jesus som gjorde att Pilatus frågade. Pilatus förstod vad Jesus menade, men stoltheten vaknade i hans sinne. Han ville inte erkänna den överbevisning som trängde sig på honom: ”Jag är väl icke en jude!”, sade han. ”Ditt eget folk och överstеprästerna hava överlämnat dig åt mig. Vad har du gjort?”

Pilatus’ gyllene tillfälle var förbi. Ändå lät Jesus honom inte bli utan ytterligare upplysning. Även om han inte direkt svarade på Pilatus’ fråga, uttalade han sig klart om sitt eget uppdrag. Han lät Pilatus förstå att han inte stod efter någon jordisk tron. ”Mitt rike är icke av denna världen”, sade han. ”Om mitt rike vore av denna världen, så hade väl mina tjänare kämpat för att jag icke skulle bliva överlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike icke av denna världen. Då

sade Pilatus till honom: ’Så är du dock en konung?’ Jesus svarade: ’Du säger det själv, att jag är en konung. Ja, därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen, han hör min röst ’.”

Jesus bekräftade att hans ord i sig själva var den nyckel som skulle avslöja hemligheten för dem som var beredda att ta emot den. De hade i sig själva en kraft som bekräftade det. Och detta var hemligheten i utbredandet av hans rike av sanning. Han ville att Pilatus skulle förstå att det endast var genom att ta emot och uppskatta sanningen som hans fördärvade natur kunde återupprättas.

Pilatus kände en önskan om att lära känna sanningen. Hans sinne var förvirrat. Han tog ivrigt emot Frälsarens ord. Hans sinne påverkades av en stark längtan efter att få veta vad sanningen verkligen var och hur han skulle kunna få kännedom om den. ”Vad är sanning?”, frågade han. Men han väntade inte på något svar. Oväsendet utanför kallade honom tillbaka till stundens angelägenheter. Prästerna krävde omedelbart handlande. Han gick ut till judarna och förklarade med eftertryck: ”Jag finner honom icke skyldig till något brott.”

Dessa ord från en icke-judisk domare var en bitande tillrättavisning för trolösheten och falskheten hos Israels härskare, som hade anklagat Frälsaren. Då prästerna och de äldste hörde Pilatus säga detta, fanns det inte någon gräns för deras besvikelse och raseri. De hade länge planlagt och väntat på detta tillfälle. Då de såg att det fanns möjligheter att Jesus kunde friges, tycktes de vara färdiga att slita honom i stycken. De klandrade Pilatus högljutt och hotade honom med att anmäla honom för den romerska regeringen. De beskyllde honom för att ha vägrat att döma Jesus, som enligt deras anklagelser hade satt sig upp emot kejsaren.

Nu ljöd vredgade röster som förklarade att Jesus utövade ett uppviglande inflytande som var känt över hela landet. Prästerna sade: ”Han uppviglar med sin lära folket i hela Judéen, allt ifrån Galiléen och ända hit.” Ända till dess hade Pilatus inte haft någon tanke på att döma Jesus. Han visste att judarna anklagade honom på grund av hat och fördomar. Han visste vad hans plikt var. Rättvisan krävde att Jesus genast frigavs. Men Pilatus var rädd för folkets illvilja. Om han skulle vägra att överlämna Jesus i deras händer, skulle det uppstå tumult. Detta ville han inte utsätta sig för. Då han hörde att Jesus var från Galiléen beslöt han att sända honom till Herodes, som var härskaren i denna provins och som då uppehöll sig i Jerusalem. På detta sätt tänkte Pilatus överflytta ansvaret för förhöret från sig själv och på Herodes. Han tyckte också att detta kunde bli ett bra tillfälle att utjämna en gammal konflikt mellan honom och Herodes. Och så blev det. De två landshövdingarna blev vänner som följd av förhöret med Frälsaren.

Pilatus överlämnade Jesus till soldaterna på nytt. Under pöbelns hot och förolämpningar fördes han snabbt till Herodes’ domstol. ”När Herodes fick se Jesus, blev han mycket glad, ty han hade sedan lång tid velat se honom.” Han hade aldrig tidigare träffat Jesus. Han hade däremot hört talas om honom. Han hoppades nu att få se honom göra något tecken. Denne Herodes var den som hade besudlat sina händer med Johannes’ blod. Då Herodes först hörde talas om Jesus, blev han skräckslagen och sade: ”Det är Johannes, den som jag lät halshugga.

Han har uppstått från de döda.” ”Därför verka dessa krafter i honom.” — Mark. 6:16; Matt. 14:2. Ändå ville Herodes träffa Jesus. Nu fick han ett tillfälle att rädda denne profets liv, och konungen hoppades att för alltid kunna befria sig från minnet av det blodiga huvudet som bars fram till honom på ett fat. Han ville också få sin nyfikenhet stillad. Han trodde att om Jesus finge löfte om frigivande, skulle han göra vad som helst han bad honom om.

En stor skara av prästerna och de äldste hade följt med Jesus till Herodes. Och då Frälsaren fördes in, framlade dessa uppsatta, andliga ämbetsmän med upprörda röster sina beskyllningar emot honom. Men Herodes tog inte stor hänsyn till deras anklagelser. Han befallde tystnad. Han ville själv få ett tillfälle att utfråga Jesus. Han befallde att repen med vilka de hade bundit Jesus skulle tas bort. Samtidigt beskyllde han Jesu fiender för att ha behandlat honom brutalt. När han med medlidande betraktade världens Återlösares lugna ansikte, läste han däri bara vishet och renhet. Liksom Pilatus var han övertygad om att anklagelserna mot Jesus berodde på ondska och avundsjuka.

Herodes ställde många frågor till Jesus, men hela tiden iakttog Frälsaren djup tystnad. På konungens befallning blev därefter ålderdomssvaga och krymplingar tillkallade, och Jesus fick befallning om att bevisa sina påståenden genom att utföra ett underverk. Man säger att du kan bota de sjuka, sade Herodes. Jag är angelägen om att få veta om din vitt utbredda berömmelse inte är en lögn. Jesus svarade inte. Herodes fortsatte att pressa honom: Om du kan göra underverk för andra, så gör det nu för ditt eget bästa och det kommer ju också att tjäna ett gott ändamål. Åter befallde han: Visa oss ett tecken på att du besitter den makt som ryktet har sagt att du äger. Men Jesus betedde sig som en som varken hörde eller såg. Guds Son hade påtagit sig människans natur. Han måste handla som en människa skulle göra under liknande omständigheter. Därför ville han inte utföra något underverk för att rädda sig själv från lidande och förödmjukelse som en människa måste uthärda, när hon ställs i en liknande situation.

Herodes lovade att om Jesus ville utföra något underverk i hans närvaro, skulle han bli frigiven. Jesu anklagare hade med egna ögon sett det mäktiga under som han hade gjort genom sin kraft. De hade hört honom befalla graven att lämna tillbaka sina döda. De hade sett de döda komma fram i lydnad för hans röst. De greps av fruktan att han nu skulle göra ett underverk. Framför allt var de rädda för ett uppenbarande av hans makt. Ett sådant avslöjande skulle betyda ett dödligt slag mot deras planer och kanske kosta dem livet. Med stor oro framförde prästerna och rådsherrarna åter sina klagomål mot honom. Med kraftigare röster förklarade de: Han är en förrädare, en hädare. Han utför sina under med en kraft som han får från Beelsebul, djävlarnas furste. Förvirring uppstod i domsalen. Människor ropade i munnen på varandra.

Herodes’ samvete var nu betydligt mindre känsligt, än då han hade darrat av skräck inför Herodias’ begäran om Johannes Döparens huvud. Under någon tid hade han känt de kraftiga stingen av ånger över sin fruktansvärda handling, men genom sitt tygellösa liv hade hans moraliska uppfattningsförmåga blivit mer och mer avtrubbad. Nu hade hans sinne blivit så förhärdat, att han till och med kunde skryta med det straff han hade låtit drabba Johannes, som hade vågat tillrättavisa honom. Och nu hotade han Jesus och sade flera gånger, att han hade

makt att frige honom och makt att döma honom. Men ingenting hos Jesus tydde på att han hade hört ett ord. Herodes blev irriterad över denna tystnad. Den tycktes antyda en fullständig likgiltighet för hans auktoritet. För den fåfänge och uppblåste konungen skulle en öppen tillrättavisning ha varit mindre stötande än att på detta sätt bli ignorerad. I vrede hotade han åter Jesus, som alltjämt förhöll sig orörlig och tyst.

Jesu uppdrag i denna värld bestod inte i att tillfredsställa ren nyfikenhet. Han hade kommit för att hela dem som hade ett förkrossat sinne. Om han hade kunnat säga ett ord för att läka såren hos en människa som var sjuk av synd, skulle han inte ha förhållit sig tyst. Men han hade ingenting att säga till dem som vara ville trampa sanningen under sina vanhelgande fötter.

Till Herodes hade Jesus kunnat säga saker som skulle ha genomborrat den förhärdade konungens öron. Han kunde ha slagit honom med fruktan och bävan genom att framlägga för honom hela ondskan i hans liv och den dom som närmade sig. Men Jesu tystnad var den strängaste tillrättavisning han kunde ha gett. Herodes hade förkastat den sanning som hade framhållits för honom av den störste bland profeterna. Något annat budskap skulle han inte få. Inte ett enda ord hade himmelens Majestät över för honom. Det öra som alltid hade varit öppet för människors lidande hade inget utrymme för Herodes' befallningar. Det öga som alltid hade sett med medkänsla och med förlåtande kärlek på den ångrandes synder, hade inte någon blick att skänka Herodes. Han som hade sagt de mest uttrycksfulla sanningar och som på det mildaste och mest bönfallande sätt hade talat till de mest syndfulla och urartade, hade ingenting att säga till den högmodige konungen, som inte kände något behov av en Frälsare.

Herodes' ansikte mörknade av vrede. Han vände sig mot folkskaran och förklarade vredgat att Jesus var en bedragare. Därefter sade han till Jesus: Om du inte vill ge något bevis på ditt påstående, kommer jag att överlämna dig åt soldaterna och folket. Kanske skall det lyckas för dem att få dig att tala. Om du är en bedragare, är döden genom deras händer bara vad du förtjänar. Om du däremot är Guds Son, rädda dig själv genom att utföra ett underverk.

Dessa ord hade inte mer än sagts, förrän hela hopen stormade fram mot Jesus. Likt vilda djur kastade folkmassan sig över sitt byte. Jesus släpades hit och dit och Herodes förenade sig med pöbeln i försök att förödmjuka Guds Son. Hade inte de romerska soldaterna ingripit och tvingat den rasande folkmassan tillbaka skulle Frälsaren ha slitits i stycken. "Herodes och hans krigsfolk bemötte honom med förakt och begabbade honom; och . . . de hade satt på honom en lysande klädnad." De romerska soldaterna deltog i dessa smädelser. Allt vad dessa ondskefulla, fördärvade soldater med hjälp av Herodes och de höga judiska, andliga ämbetsmännen kunde finna på, överöstes Frälsaren med. Ändå sviktade aldrig hans gudomliga tålamod.

Jesu förföljare hade försökt mäta Jesu väsens egenskaper med sina egna. De hade framställt honom som en som var lika fördärvad som de själva. Men bakom allt det som nu hände, trängde sig en annan scen fram — en scen som de en dag skulle få se i all dess härlighet. Det fanns några som darrade i Jesu närvaro. Under det att den råbarkade folkmassan böjde sig hånfullt inför honom, fanns det några som kom fram med samma avsikter men som vände tillbaka,

skräckslagna och tystade. Herodes var överbevisad. De sista strålarna av barmhärtighetens ljus lyste in i hans av synd förhärdade sinne. Han kände att detta inte var någon vanlig människa, ty den gudomliga naturen bröt igenom den mänskliga. Just i den stund, då Jesus var omringad av hädare, horkarlar och mördare, tyckte Herodes att han såg en konung som satt på sin tron.

Hur förhärdad Herodes än var, vågade han inte bekräfta domen över Jesus. Han ville befria sig från det fruktansvärda ansvaret och sände därför Jesus talbaka till den romerska domstolen. Pilatus blev besviken och väldigt missnöjd. Då judarna kom tillbaka med sin fånge, frågade han otåligt vad de ville att han skulle göra. Han påminde dem om att han redan hade förhört Jesus och inte funnit honom skyldig till något. Han meddelade dem att de hade kommit med anklagelser emot honom, men de hade inte kunnat bevisa en enda av sina anklagelser. Han hade sänt Jesus till Herodes, landshövdingen i Galiléen, en av deras eget folk, men inte heller han hade funnit något hos honom som förtjänade döden. ”Därför vill jag giva honom lös, sedan jag har tuktat honom”, sade Pilatus.

Här visade Pilatus sin svaghet. Han hade förklarat att Jesus var oskyldig, men han var ändå villig att låta honom piskas för att tillfredsställa hans anklagare. Han ville offra rättvisa och principer för att dagtinga med döden. Detta försatte honom i ett ofördelaktigt läge. Folkmassan utnyttjade hans vacklande inställning och ropade än mer på fångens liv. Om Pilatus redan från början hade stått fast och vägrat att döma en man som han funnit vara oskyldig, skulle han ha brutit den ödesdigra länk som skulle binda honom vid samvetskval och skuldkänsla, så länge han levde. Hade han genomfört sin övertygelse om vad han betraktade som rätt, skulle judarna inte ha vågat ställa förmätna krav på honom. Jesus skulle ha överlämnats till att dö, men skulden skulle inte ha vilat på Pilatus. Men Pilatus hade tagit det ena steget efter det andra i strid mot sitt eget samvete. Han hade underlåtit att döma rättvist och opartiskt. Nu befann han sig som ett nästan hjälplöst offer i prästernas och rådsherrarnas händer. Hans vacklan och obeslutsamhet blev hans undergång.

Inte ens nu överlämnades Pilatus till att handla i okunnighet. Ett budskap från Gud varnade honom för det som han stod i begrepp att utföra. Som svar på Jesu bön hade en ängel från himmelen besökt Pilatus’ hustru. I en dröm hade hon sett Frälsaren och samtalat med honom. Pilatus’ hustru var inte judinna, men då hon i sin dröm såg på Jesus, kände hon inga tvivel om hans väsen eller hans uppdrag. Hon visste att han var Guds Furste. Hon såg honom i förhör i domsalen. Hon såg hans händer fastbundna, som händerna på en förbrytare. Hon såg Herodes och hans soldater utföra sin fruktansvärda gärning. Hon hörde prästerna och rådsherrarna, som var fyllda av avundsjuka och hat, som galningar anklaga honom. Hon hörde orden: ”Vi hava själva en lag, och efter den lagen måste han dö.” Hon såg hur Pilatus lät piska Jesus efter det att han hade förklarat: ”Jag finner intet brottsligt hos denne man.” Hon hörde Pilatus fälla domen och överlämna Jesus till hans mördare. Hon såg korset resas på Golgata. Hon såg jorden inhöljd i mörker och hörde det hemlighetsfulla ropet ”det är fullbordat”. Ytterligare en scen mötte hennes blick. Hon såg Jesus sitta på den stora vita skyn, medan jorden raglade i rymden och

hans mördare flydde från hans härlighets närvaro. Med ett skrik av skräck vaknade hon och skrev genast en varning till Pilatus.

Under det att Pilatus tvekade om hur han skulle handla, trängde sig en budbärare fram genom folkmassan och överlämnade ett brev från hans hustru. Där stod det: ”Befatta dig icke med denne rättfärdige man; ty jag har i natt lidit mycket i drömmen för hans skull.”

Pilatus bleknade. Han var förvirrad av sina egna motstridande sinnesrörelser. Men under det att han hade väntat med att handla, hade prästerna och rådsherrarna upphetsat folket än mer. Pilatus tvingades till handling. Han kom att tänka på en tradition som kanske kunde bli ett medel till att Jesus kunde friges. Det var sed vid denna högtid att frige en fånge som folket självt fick välja. Denna sed var av icke-judiskt ursprung. Det fanns inte en skugga av rättvisa i den, men judarna satte stort värde på den. De romerska myndigheterna hade vid detta tillfälle en fånge vid namn Barabbas som hade dömts till döden. Denne man hade påstått att han var Messias. Han hävdade att han hade bemyndigande att införa en annan ordning och att kunna rätta till världsförhållandena. Förblindad av Satan påstod han, att allt som han kunde tillägna sig genom stöld och rån tillhörde honom. Med hjälp av sataniska krafter hade han gjort egendomliga saker. Han hade vunnit en del efterföljare bland folket och hade uppeggat till uppror mot den romerska regeringen. Under täckmantel av religiös hänförelse var han en förhärdad och desperat skurk, inriktad på uppror och grymhet. Genom att låta folket välja mellan denne man och den oskyldige Frälsaren, trodde Pilatus att han skulle kunna väcka dem till besinning och rättvisa. Han hoppades vinna deras sympati för Jesus i opposition mot prästerna och rådsherrarna. I det han vände sig till folkmassan, sade han med stort allvar: ”Vilken viljen I att jag skall giva eder lös, Barabbas eller Jesus, som kallas Messias?”

Likt vrålet från vilda djur kom svaret från pöbeln: ”Ge oss Barabbas lös!” Högre och högre ljöd ropet: ”Barabbas! Barabbas!” Pilatus trodde inte att folket hade förstått vad han hade sagt och frågade därför: ”Viljen I då att jag skall giva eder ’judarnas konung’ lös?” Men de ropade på nytt: ”Icke honom utan Barabbas.” ”Vad skall jag då göra med Jesus som kallas Messias?” frågade Pilatus, Åter vrålade den stormande folkmassan som onda andar. Verkliga demoner i mänsklig gestalt var närvarande i folkhopen. Vad annat kunde man vänta sig än svaret: ”Låt korsfästa honom!”

Pilatus var bekymrad. Han hade inte trott att det skulle gå så. Han ryggade tillbaka för att överlämna en oskyldig man till den mest vanärande och grymma död som någon kunde få. Efter det att vrålet av röster hade tystnat, vände han sig till folket på nytt och sade: ”Vad ont har han då gjort?” Men händelseutvecklingen hade gått för långt för att argument skulle ha någon effekt. Det var inte bevis på Jesu oskuld som de ville ha. De ville se honom dömd.

Men Pilatus försökte fortfarande rädda honom. ”Då talade han till dem för tredje gången och frågade: ’Vad ont har denne då gjort? Jag har icke funnit honom skyldig till något som förtjänar döden. Därför vill jag giva honom lös, sedan jag har tuktat honom’.” Men själva nämnandet av

att han skulle friges upprörde folket till tiofaldigt raseri. ”Korsfäst, korsfäst honom!” ropade de. Högre och högre gjöd den storm som Pilatnus’ tveksamhet hade framkallat.

Så blev Jesus, utmattad av trötthet och täckt av sår, piskad inför folkmassan. ”Och krigsmännen förde honom in i palatset, eller pretoriet, och kallade tillhopa hela den romerska vakten. Och de klädde på honom en purpurfärgad mantel och vredo samman en krona av törnen och satte den på honom. Sedan begynte de hälsa honom: ’Hell dig, judarnas konung!’ Och de . . . spottade på honom, därvid böjde de knä och gåvo honom sin hyllning.” Då och då hände det att en ondskefull hand grep den stav som man hade satt i hans hand och slog till kronan som fanns på hans huvud och drev törntaggarna in i hans tinningar, så att blodet droppade ned i hans ansikte och skägg.

Förundra er, ni himlar och förvånas, du jord! Se förtryckaren och den förtryckte! En till vansinne upphetsad folkmassa sluter sig kring världens Frälsare. Hån och gyckel blandas med grova förbannelser och hädelser. Hans anspråkslösa härkomst och ödmjuka liv kommenteras av den okänsliga pöbeln. Hans anspråk på att vara Guds Son förlöjligas. Vulgära skämt och förolämpande stickord går från mun till mun.

Satan ledde den grymma pöbeln då den skymfade Frälsaren. Hans avsikt var att om möjligt provocera honom till att ge tillbaka eller förmå honom att utföra ett underverk för att rädda sig själv och därigenom omintetgöra frälsningsplanen. Om det hade funnits en enda fläck i Jesu mänskliga liv, om han vid ett enda tillfälle i sin mänskliga natur inte hade uthärdat den fruktansvärda prövningen, skulle Guds Lamm ha blivit ett ofullkomligt offer och människans återlösning skulle ha omintetgjorts. Men han som genom en befallning kunde ha kallat på hela himmelens härskara till sin hjälp — han som kunde ha drivit denna pöbel i skräckslagen flykt ifrån sig, genom att låta sitt gudomliga majestät lysa fram — han fann sig med fullkomligt lugn i de grövsta förolämpningar och våldsutbrott.

Jesu fiender hade krävt ett underverk som bevis för hans gudom. De hade ett bevis som var betydligt större än något de hade sökt efter. Liksom obarmhärtigheten hos dem som plågade Jesus, nedvärderade dem under mänsklig nivå till likhet med Satan, upphöjde hans ödmjukhet och hans tålamod honom över den mänskliga nivån och bevisade hans släktskap med Gud. Hans förnedring var panten på hans upphöjelse. Ångestens blodsdroppar, som från de sargade tinningarna rann ned över hans ansikte och skägg, var underpanten på hans smörjelse med ”glädjens olja” som vår store överstepräst. (Hebr. 1:9.)

Satans raseri var starkt då han såg, att all den misshandel som Frälsaren utsattes för, inte hade kunnat tvinga fram den minsta klagan ifrån honom. Även om han hade tagit på sig mänsklig natur, uppehölls han av en gudomlig själsstyrka och avvek inte i något avseende från sin Faders vilja.

Då Pilatus utlämnade Jesus till att bli gisslad och skändad, trodde han att han skulle kunna väcka folkmassans medkänsla. Han hoppades att den skulle anse att detta var straff nog. Till och med prästernas hat skulle nu vara tillfredsställt, trodde han. Men med skarp uppfattning såg

judarna svagheten i att på detta sätt straffa en man, som hade förklarats oskyldig. De visste att Pilatus försökte att rädda fångens liv. De hade bestämt sig för att Jesus inte skulle ges fri. Det var för att lugna och tillfredsställa dem som Pilatus lät piska honom, förstod de. Om de dreve saken till ett bestämt avgörande, skulle de säkert uppnå sin avsikt.

Pilatus sände nu bud för att hämta Barabbas till domstolen. Där ställde han fram de två fångarna sida vid sida. I det han pekade på Frälsaren, sade han högtidligt och med bönfallande stämma: ”Se människan!” ”Se, jag vill föra honom ut till eder, på det att I mån förstå att jag icke finner honom skyldig till något brott.”

Där stod Guds Son, iförd smädelsens kappa och törnekronan. Han var avklädd till midjan och på hans rygg kunde man se de långa, fruktansvärda strimmorna varifrån blodet rann fritt. Hans blodfläckade ansikte bar märken av utmattning och plåga, men aldrig hade det sett vackrare ut än nu. Frälsarens ansikte var inte vanställt inför hans fiender. Varje drag uttryckte mildhet, underkastelse och den ömmaste medkänsla med hans grymma fiender. Hans uppträdande avslöjade ingen feg svaghet, utan den styrka och värdighet som hör tålamodet till. En slående motsats var fången vid hans sida. Varje drag i Barabbas’ ansikte avslöjade honom som den skurk han var. Kontrasten talade till alla i folkskaran. Några av åskådarna grät. När de såg på Jesus fylldes deras sinnen av medkänsla. Till och med präster och rådsherrar var övertygade om att han var allt det som han gav sig ut för att vara.

De romerska soldater som omringat Jesus, var inte allesammans förhärdade. Några av dem såg honom allvarligt i ansiktet och sökte efter ett enda bevis på att han var en förbrytare eller en farlig person. Då och då vände de sig om och kastade en föraktfull blick på Barabbas. Det krävdes inte stor insikt för att genomskåda honom. Därefter vände de sig åter till honom som förhördes. De såg med djup medkänsla på den gudasände som fick lida. Jesu stillsamma underkastelse inpräglade scenen i deras sinnen, så att den aldrig kunde utplånas, förrän de antingen erkänt honom som Kristus eller, genom att förkasta honom, avgjort sitt eget öde.

Pilatus fylldes av förvåning över tålamodet hos Frälsaren som aldrig klagade. Han tvivlade inte på att judarna, när de finge se denne man som en kontrast till Barabbas, skulle bevekas till medkänsla. Men han förstod inte prästernas hat till honom, världens Ljus, som hade avslöjat deras mörker och villfarelser. De hade upphetsat pöbeln till ett fanatiskt hat. Återigen höjde präster, rådsherrar och folket det fruktansvarda ropet: ”Korsfäst honom, korsfäst honom!” Efter att till slut ha förlorat allt tålamod med deras oresonliga grymhet, ropade Pilatus i desperation: ”Tagen I honom och korsfästen honom; jag finner honom icke skyldig till något brott.”

Trots att den romerske guvernören var van vid grymma scener, rördes han av sympati för den lidande fången som, dömd och sargad, med blödande panna och sönderpiskad rygg, alltjämt hade en hållning som en konung på sin tron. Men prästerna förklarade: ”Vi hava själva en lag, och efter den lagen måste han dö, ty han har gjort sig till Guds Son.” Pilatus blev överraskad. Han hade ingen riktig uppfattning om Kristus och hans uppdrag, men han hade en oklar tro på Gud och på väsen som stod högre än människorna. En tanke som en gång tidigare hade dykt

upp i hans sinne tog nu mer bestämd form. Han frågade om det ändå inte kunde vara ett gudaväsen som stod framför honom, klätt i hånets purpurmantel och med krona av törne.

Åter gick han in i domsalen och sade till Jesus: ”Varifrån är du?” Men Jesus svarade honom inte. Frälsaren hade talat fritt med Pilatus och förklarat sitt eget uppdrag som ett vittne för sanningen. Pilatus hade förkastat ljuset. Han hade missbrukat sitt höga ämbete som domare genom att göra avkall på sina principer och sin myndighet efter order från pöbeln. Jesus hade inte mera ljus att ge honom. Upprörd över hans tystnad sade Pilatus stolt: ”Svarar du mig icke? Vet du då icke att jag har makt att giva dig lös och makt att korsfästa dig?”

”Jesus svarade: ’Du hade alls ingen makt över mig, om den icke vore dig given ovanifrån. Därför har den större synd, som har överlämnat mig åt dig’.” Mitt under sitt starka lidande och sin sorg ursäktade således den medkännande Frälsaren så långt som möjligt den romerske landshövdingen, som överlämnade honom till att korsfästas. Vilken scen var inte detta att överlämna till eftervärlden för all framtid! Vilket ljus kastar det inte över hans väsens egenskaper som är hela jordens domare!

”Den som överlämnat mig åt dig”, sade Jesus, har ”större synd.” Med detta avsåg Jesus Kaifas, som var överstepräst och stod som representant för hela det judiska folket. De kände till de principer som behärskade de romerska myndigheterna. De hade fått ljus genom de profetior som vittnat om Kristus och i hans egen undervisning och hans underverk. De judiska domarna hade fått oemotsägliga bevis på att han som de dömde till döden, var sänd av Gud. Och i överensstämmelse med det ljus de hade, skulle de komma att bli dömda.

Den största skulden och det tyngsta ansvaret föll på dem som innehade höga ämbeten i nationen, bärarna av det heliga förtroendeuppdrag som de på detta lumpna sätt förrådde. Pilatus, Herodes och de romerska soldaterna var jämförelsevis okunniga om Jesus. De trodde att de kunde lugna prästerna och rådsherrarna genom att misshandla honom. De hade inte det ljus som den judiska nationen så rikligt hade fått ta emot. Om ljuset hade getts till soldaterna, skulle de inte ha behandlat Jesus så grymt som de gjorde.

Åter föreslog Pilatus att man skulle frige Jesus. ”Men judarna ropade och sade: ’Giver du honom lös, så är du icke kejsarens vän’.” Så gav dessa hycklare sken av att de var angelägna om kejsarens ära. Av alla motståndare mot det romerska herradömet var judarna de bittraste. När de tryggt kunde göra det, var de i högsta grad tyranniska ifråga om att tvinga igenom sina egna nationella och religiösa krav. Men när de försökte genomföra någonting grymt, upphöjde de kejsarens makt. För att kunna genomföra undanröjandet av Jesus var de villiga att bekänna sin trohet mot den utländska regering som de hatade. ”Vem helst som gör sig till konung”, sade de vidare, ”han sätter sig upp mot kejsaren.” Detta var att vidröra en ömtålig punkt hos Pilatus. Den romerska regeringen hade vissa misstankar mot den romerske guvernören. Han visste att en sådan rapport skulle betyda hans undergång. Han visste att om judarna inte finge sin vilja igenom, skulle deras raseri vända sig mot honom. De skulle inte låta någonting bli ogjort för att

fullfölja sin hämnd. Han hade ett exempel för sina ögon på den hårdnackade iver, varmed de sökte ta livet av en som de hatade utan skäl.

Pilatus intog därför sin plats på domarsätet och ställde åter fram Jesus inför folket och sade: ”Se här är eder konung!” Åter hördes det vanvettiga ropet: ”Bort med honom! Bort med honom! Korsfäst honom!” Med en röst som hördes både nära och fjärran frågade Pilatus: ”Skall jag korsfästa eder konung?” Men från vanhelgade, hädiska människor utgick orden: ”Vi hava ingen annan konung än kejsaren.” Genom att välja en hednisk härskare hade judafolket avsagt sig gudsriket. De hade förkastat Gud såsom sin konung. Från och med nu hade de inte någon Befriare. De hade ingen annan konung än kejsaren. Till detta hade prästerna och lagläraren fört folket. För detta och det fruktansvärda resultat som det medförde, var de ansvariga. En nations synd och en nations undergång var vad de religiösa ledarna fick bära ansvaret för.

”När nu Pilatus såg att han intet kunde uträtta, utan att larmet blev allt starkare, lät han hämta vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn och sade: ’Jag är oskyldig till denne mans blod. I fån själva svara därför’.” Med fruktan och självfördömande såg Pilatus på Frälsaren. l det stora havet av uppåtvända ansikten var Jesu ansikte det enda fridfulla. Ett milt ljus tycktes lysa omkring hans huvud. Pilatus sade inom sig: Han är en gud. Vänd mot folkmassan förklarade han: Jag är oskyldig till denne mans blod. Ta honom och korsfäst honom, men lägg märke till, ni präster och rådsherrar, jag förklarar honom vara en rättfärdig man. Må den som han påstår är hans Fader döma er och inte mig för denna dags gärning. Därpå sade han till Jesus: Förlåt mig denna handling. Jag kan inte rädda dig. Och då han åter hade låtit gissla Jesus överlämnade han honom till att korsfästas.

Pilatus längtade efter att få befria Jesus, men han insåg att han inte kunde göra det och samtidigt behålla sin ärofulla ställning. Hellre än att förlora sin världsliga makt valde han att offra ett oskyldigt liv. Hur många är det inte som på liknande sätt offrar principerna för att slippa förluster eller lidande! Samvete och plikt pekar i en riktning, medan de egna intressena pekar i en annan. Strömmen går stark åt fel håll. Den som dagtingar med det onda, dras in i skuldens tjocka mörker.

Pilatus gav efter för pöbelhopens krav. Hellre än att riskera att mista sin ställning överlämnade han Jesus till att korsfästas. Men trots sina försiktighetsregler drabbades han senare av just det som han fruktade för. Hans värdighet togs ifrån honom, han störtades från sitt höga ämbete. Pinad av samvetskval och sårad, stolthet tog han sitt liv inte långt efter korsfästelsen. Så kommer alla, som dagtingar med synden, bara att vinna sorg och undergång. ”Mången håller sin väg för den rätta, men på sistone leder den dock till döden.” — Ords. 14:12. Då Pilatus förklarade sig oskyldig till Jesu blod, svarade Kaifas utmanande: ”Hans blod komme över oss och över våra barn.” De fruktansvärda orden upprepades av prästerna och rådsherrarna och genljöd som ett eko från folkmassan i ett omänskligt vrål av stämmor. Hela folkmassan svarade och sade: ”Hans blod komme över oss och över våra barn!”

Israels folk hade gjort sitt val. De hade pekat på Jesus och sagt: ”Hav bort denne, och giv oss Barabbas lös!” Barabbas, rånaren och mördaren, var en bild på Satan. Jesus var Guds representant. Jesus hade förkastats. Barabbas hade valts. Barabbas skulle de få. Genom att välja så, tog de emot honom som från begynnelsen var en lögnare och en mördare. Satan var deras ledare. Som nation skulle de komma att handla efter hans diktat. Hans gärningar skulle de göra. Hans välde måste de underordna sig. Det folk som valde Barabbas i stället för Jesus, skulle komma att få uppleva Barabbas’ grymhet så länge tiden skulle vara.

Med blickarna riktade på det plågade Guds Lamm, hade judarna ropat: ”Hans blod komme över oss och över våra barn!” Detta ohyggliga rop steg upp till Guds tron. Denna dom som de uttalade över sig själva, inskrevs i himmelen. Detta rop blev förverkligat. Guds Sons blod kom över deras barn och deras barnbarn, en ständigt upprepad hemsökelse. På det mest fruktansvärda sätt blev det förverkligat vid Jerusalems undergång. På ett skrämmande sätt har det förverkligats i den judiska nationens belägenhet under 1 800 år, en gren skild från vinträdet, en död, ofruktbar gren som en gång skall samlas tillhopa med andra och brännas. Från land till land världen över, århundrade efter århundrade död, död i överträdelse och synder. På ett förkrossande sätt kommer detta rop att förverkligas på domens stora dag. När Jesus kommer tillbaka till jorden, kommer människorna inte att se honom som en fånge omgiven av pöbelhopar. De kommer att se honom som himmelens Konung. Kristus skall komma i sin egen härlighet, i sin Faders härlighet och de heliga änglarnas härlighet. Tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen änglar, vackra, triumferande Guds söner, som besitter en enastående härlighet och älsklighet, kommer att åtfölja honom på hans färd. Då skall han sitta på sin härlighets tron och alla folkslag skall samlas inför honom.

Allas ögon skall se honom, också de som har ”stungit” honom. I stället för en törnekrona kommer han att på sitt huvud ha en härlighetens krona, en krona inuti en annan krona. I stället för den gamla kungliga purpurkappan kommer han att vara iförd en mantel av vitaste vitt, ”så att ingen valkare på jorden kan göra kläder så vita”. ”Och på sin mantel, över sin länd, har han detta namn skrivet: ’Konungarnas konung och herrarnas herre’.” — Mark. 9:3; Upp. 19:16. Och de som smädade honom och slog honom kommer att vara med där. Prästerna och rådsherrarna kommer åter att få se scenen i domsalen. Varje enskild detalj kommer att visa sig för dem, som om den vore skriven med eldbokstäver. Då kommer de som ropade: ”Hans blod komme över oss och över våra barn!” att få se det förverkligat. Då kommer hela världen att veta och förstå. De kommer att fatta vem och vad det var, dessa arma, fattiga, begränsade väsen har fört krig emot. Med fasansfull ångest och skräck kommer de att ropa till bergen och klipporna: ”Fallen över oss, och döljen oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag är kommen, och vem kan bestå?” — Upp. 6:16, 17.

Kapitel 78 - Golgatadramat — vändpunkten

”När de hade kommit till en plats som kallades ’Huvudskallen’, korsfäste de honom där.” ”För att han genom sitt eget blod skulle helga folket”, led Jesus ”utanför stadsporten”. (Hebr. 13:12.) På grund av att de överträtt Guds lag, blev Adam och Eva utdrivna ur Eden. Jesus, vår ställföreträdare, skulle lida utanför Jerusalems område. Han dog utanför porten, där förbrytare och mördare blev avrättade. Orden ”Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för vår skull”, är fulla av betydelse. (Gal. 3:13.)

En stor folkskara följde Jesus från domsalen till Golgata. Nyheten om att han hade dömts hade spritts över hela Jerusalem. Människor ur alla samhällsklasser och alla folkgrupper flockades på väg mot platsen för korsfästelsen. Prästerna och rådsherrarna hade bundits av ett löfte att inte antasta Jesu efterföljare, om han överlämnades till dem. Apostlarna och de troende från staden och dess omnejd slöt sig därför till skaran som följde Frälsaren.

Då Jesus gick förbi porten till Pilatus’ domstol lade man det kors som hade iordningställts för Barabbas på Jesu sargade och blödande skuldror. Två av Barabbas’ medbrottslingar skulle avrättas samtidigt med Jesus. Också på dem lades kors. Jesus var alltför svag och medtagen för att kunna bära sitt tunga kors. Sedan han åt påskmåltiden tillsammans med apostlarna hade han varken ätit eller druckit. Under själsångest hade han i Getsemane fått kämpa mot sataniska makter. Han hade gått igenom förrådandet med dess ångest. Han hade sett apostlarna lämna honom och fly. Han hade förts till Hannas och sedan till Kaifas och därefter till Pilatus. Från Pilatus hade han sänts till Herodes och så åter tillbaka till Pilatus. Han hade utsatts för smädelser och för ödmjukelser och förts vidare till nya förolämpningar och förödmjukelser. Två gånger hade han blivit torterad och gisslad. Hela natten hade scen avlöst scen av sådan karaktar att det måste sätta en människas psykiska krafter på de svåraste prov. Jesus hade inte sviktat. Han hade inte sagt något som inte avsåg att förhärliga Gud. Under hela denna skamliga fars som rättegången varit, hade han uppträtt med värdighet och fasthet. Men då korset lades på honom, efter det att han andra gången blivit gisslad, kunde den mänskliga naturen inte uthärda mer. Han dignade under bördan och var på väg att förlora medvetandet.

Folkhopen som följde Jesus såg hans svaghet och stapplande steg, men de visade ingen barmhärtighet. De hånade och smädade honom för att han inte kunde bära det tunga korset. Än en gång lades bördan på honom och än en gång föll han utmattad till marken. Hans förföljare insåg att det var omöjligt för honom att längre bära bördan. De visste inte heller vem de skulle kunna finna som ville bära den förnedrande bördan. Judarna själva kunde inte göra det. De skulle därigenom bli orenade och inte kunna delta i påskhögtiden. Inte ens bland pöbeln som följde honom, fanns det någon som ville nedlåta sig till att bära korset.

Just då var en främling, Simon från Cyrene, på väg in i Jerusalem. Han mötte nu folkhopen. Han hör smädelserna, de råa skämten och det hånfulla ropet upprepas: Bered väg för judarnas konung. Han stannar förvirrad inför vad han ser och ger uttryck för sin medkänsla med följd att han grips och korset läggs på hans skuldror.

Simon från Cyrene hade hört talas om Jesus. Hans söner var bland Jesu efterföljare. Själv hade han emellertid inte blivit efterföljare. Att få bära korset till Golgata blev en upplevelse för Simon. Under hela sitt liv var han tacksam för detta ödets ingripande. Det kom honom att av fritt val ta på sig Kristi kors och att alltid med glädje gå rak under dess börda.

En hel del kvinnor befann sig i den skara som följde den oskyldige mot hans grymma död. Deras uppmärksamhet var riktad mot Jesus. En del av dem hade sett honom tidigare. Några av dem hade burit sina sjuka och lidande till honom. Några av dem hade själva blivit botade. De berättade för andra vad de hade varit med om. De undrade över folkskarornas hat mot honom som kom dem själva att överväldigas av sorg. Och trots den rasande hopens uppförande och prästernas och rådsherrarnas vredgade ord ger dessa kvinnor uttryck för sin sympati. Då Jesus utmattad dignar under korset, börjar de gråta högljutt.

Detta var det enda som tilldrog sig Jesu uppmärksamhet, fastän han själv led under svåra plågor. Fastän han bar världens synder, var han inte likgiltig för detta utbrott av sorg. Han såg på dessa kvinnor med varm medkänsla. De var inte hans efterföljare. Han visste att de inte grät över honom såsom över en som var sänd av Gud, utan att de var upprörda på grund av medmänsklig sympati. Han avvisade inte deras medkänsla, men den väckte i hans sinne ett djupare medlidande med dem. Han sade: ”I Jerusalems döttrar, gråten icke över mig, utan gråten över eder själva och över edra barn.” Från scenen omkring honom såg Jesus framåt i tiden till Jerusalems undergång. Under denna fruktansvärda tid skulle många av dem som nu grät över honom, förgås tillsammans med sina barn.

Från Jerusalems undergång gick Jesu tankar till en mer omfattande dom. I den obotfärdiga stadens undergång såg han en symbol på den slutliga tillintetgörelsen som skulle drabba hela världen. Han sade: ”Då skall man begynna säga till bergen: ’Fallen över oss’, och till höjderna: ’Skylen oss’. Ty om man gör så med det friska trädet, vad skall icke då ske med det torra!” Det gröna trädet var en symbol på Jesus själv, den oskyldige Återlösaren. Gud tillät sin vrede mot överträdelsen att drabba hans älskade Son. Jesus skulle korsfästas för människornas synder. Vilket lidande skulle då inte drabba den syndare som framhärdade i synd? Alla de obotfärdiga och otroende skulle få uppleva en sorg och en olycka som intet språk kan ge uttryck för.

Många av dem som följde Frälsaren till Golgata hade hälsat honom med glada hyllningsrop och svängande av palmkvistar, då han triumferande red in i Jerusalem. Men många av dem som hade sjungit hans lov, därför att det då var populärt att göra så, deltog nu i och förstärkte ropet: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!” När Jesus red in i Jerusalem hade apostlarnas förhoppningar nått sin högsta höjd. De hade slutit sig nära intill sin Mästare och betraktat det som en stor ära att vara anslutna till honom. Nu under hans förnedring följde de honom på avstånd. De var fyllda av sorg och böjda under bördan av felslagna förhoppningar. Hur uppfylldes inte Jesu ord: ”I denna natt skolen I alla komma på fall för min skull, ty det är skrivet: ’Jag skall slå herden, och fåren i hjorden skola förskingras’.” — Matt. 26:31.

När skaran kom fram till avrättningsplatsen, bands fångarna vid tortyrredskapen. De två rånarna kämpade emot dem som placerade dem på korsen, men Jesus gjorde inte något motstånd. Jesu mor som stödde sig på Johannes, den älskade lärjungen, hade följt sin sons väg till Golgata. Hon hade sett honom digna till marken under korsets börda och längtat efter att få lägga en stödjande hand under hans sårade huvud och badda den panna som vilat mot hennes bröst. Men denna smärtsamma förmån beviljades henne inte. Liksom apostlarna hoppades hon att Jesus skulle använda sig av sin makt och befria sig från sina fiender. Men hennes mod sjönk på nytt, då hon kom ihåg de ord med vilka han hade förutsagt just denna scen som nu utspelades. Då rånarna bands vid korsen, såg hon på med ångestfylld spänning. Skulle han som hade gett liv åt de döda tillåta att han själv bleve korsfäst? Skulle Guds Son tillåta dem att döda honom på detta grymma sätt? Måste hon ge upp sin tro på att Jesus var Messias? Måste hon bevittna hans vanära och sorg utan att få förmånen att hjälpa honom i hans nöd? Hon såg hans armar sträckas ut på korset och hammare och spik bäras fram. När spikarna drevs genom hans känsliga handflator fick de förkrossade apostlarna bära Jesu moder medvetslös bort från den grymma scenen.

Frälsaren klagade inte på något sätt. Hans ansikte behöll sitt lugna och fridfulla uttryck, men stora droppar av svett bröt fram på hans panna. Ingen kärleksfull hand torkade bort dödssvetten från hans ansikte. Inga ord av sympati och osviklig trohet lugnade hans mänskliga sinne. Under det att soldaterna utförde sitt fruktansvärda uppdrag, bad Jesus för sina fiender: ”Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra.”

Hade de vetat att Han som de utsatte för tortyr, hade kommit för att frälsa det av synd drabbade människosläktet från evig undergång, skulle de ha gripits av ånger och skräck. Deras okunnighet utplånade emellertid inte deras skuld, eftersom det var deras förmån att kunna veta sanningen och att ta emot Jesus som sin Frälsare. Några av dem skulle ännu kunna komma att inse sin synd och ångra sig och bli omvända. Andra skulle genom sin obotfärdighet göra det omöjligt för Jesu bön att bli besvarad. Trots detta skulle emellertid Guds syften förverkligas. Jesus tillkämpade sig rätten att bli människornas förespråkare inför sin Fader.

Denna Jesu bön för sina fiender omfattade hela världen. Den inneslöt varje syndare som hade levat eller skulle komma att leva, från världens begynnelse och till tidens slut. På alla vilar skulden av att ha korsfäst Guds Son. Och alla erbjuds förlåtelse fritt och för intet. ”Den som vill” skall få frid med Gud och ärva evigt liv.

Så snart Jesus hade spikats fast vid korset, lyftes det upp av kraftiga män. Med stor våldsamhet stöttes det ned på den plats som hade gjorts i ordning för det. Detta orsakade Guds Son de svåraste smärtor. Pilatus skrev därefter en inskription på hebreiska, grekiska och latin och lät spika den på korset ovanför Jesu huvud. Där stod det: ”Jesus från Nasaret, judarnas konung.” Denna inskrift irriterade judarna. Vid Pilatus’ domstol hade de ropat: ”Korsfäst honom! . . . Vi hava ingen annan konung än kejsaren.” — Joh. 19:15. De hade förklarat att vem som helst som erkände någon annan konung, var en förrädare. Pilatus skrev det som de hade gett uttryck för. Inget annat brott nämndes än det att Jesus var judarnas konung. Inskriptionen

var ett faktiskt tillkännagivande av judarnas underkastelse under romarmakten. Den förklarade att vem som helst som skulle göra anspråk på att vara Israels konung, av dem skulle bli dömd till döden. Prästerna hade gått för långt. Då de planerade att röja Jesus ur vägen, hade Kaifas sagt att det var bättre att en människa doge för att rädda nationen. Nu avslöjades deras hyckleri. För att kunna röja Jesus ur vägen hade de till och med varit villiga att offra sin nationella existens.

Prästerna förstod vad de hade gjort. De bad därför Pilatus om att ändra inskriptionen. De sade: ”Skriv icke: ’Judarnas konung’, utan skriv att han har sagt sig vara judarnas konung.” Men Pilatus var förargad på sig själv på grund av sin ridigare svaghet och han hyste ett djupt förakt för de avundsjuka och listiga prästerna och rådsherrarna. Han svarade kallt: ”Vad jag har skrivit, det har jag skrivit.”

Der var en högre makt än Pilatus eller judarna som hade tagit initiativet till att denna inskrift uppsattes över Jesu huvud. Genom Guds försyn skulle den väcka tanken och inspirera till studier i Skrifterna. Den plats där Jesus blev korsfäst, låg nära staden. Tusentals människor från alla länder befann sig då i Jerusalem. Inskriptionen som förklarade Jesus av Nasaret som Messias skulle väcka deras uppmärksamhet. Det var en levande sanning, skriven av en hand som Gud hade lett.

I Jesu lidande på korset uppfylldes profetior. Århundraden före korsfästelsen hade Frälsaren förutsagt den behandling som han skulle utsättas för. Han hade sagt: ”Ty hundar omgiva mig; de ondas hop har kringränt mig, mina händer och fötter hava de genomborrat. Jag kan räkna alla mina ben; de skåda därpå, de se med lust på mig. De dela mina kläder mellan sig och kasta lott om min klädnad.” — Ps. 22: 17-19. Profetian om hans kläder förverkligades, utan att någon rådgjorde sig med den korsfästes vänner eller fiender och utan ingripande från deras sida. Man gav hans kläder till de soldater som spikade honom på korset. Jesus hörde männens diskussion, då de delade kläderna emellan sig. Hans livklädnad hade inga sömmar utan var vävd i ett stycke. Därför sade de till varandra: ”Låt oss icke skära sönder den, utan kasta lott om vilken den skall tillhöra.”

I en annan profetia förklarar Frälsaren: ”Smälek har krossat mitt hjärta, så att jag är vanmäktig; jag väntade på medlidande, men där var intet, och på tröstare, men jag fann ingen. De gåvo mig galla att äta, och ättika att dricka, i min törst.” — Ps. 69: 21, 22. Till dem som led döden på korset var det tillåtet att ge en bedövande dryck för att dämpa smärtorna. Denna erbjöds Jesus, men då han hade smakat den ville han inte dricka. Han ville inte ta emot något som skulle omtöckna hans sinnen. Hans tro måste bevara ett fast grepp om Gud. Denna var hans enda styrka. Att låta sina sinnen omtöcknas skulle ge Satan en fördel.

Jesu fiender öste ut sitt ursinne över honom där han hängde på korset. Präster, rådsherrar och skriftlärde förenade sig med pöbeln i att håna den döende Frälsaren. Vid hans dop och på förklaringsberget hade Guds röst förkunnat Jesus vara Guds Son. Ytterligare en gång, strax innan han förråddes, hade Fadern talat och vittnat om hans gudom. Men nu var rösten från

himmelen tyst. Inte ett ord hördes som talade till Frälsarens förmån. Ensam led han skymf och hån från dessa ogudaktiga människors sida.

”Om du är Guds Son”, sade de, ”så stig ned från korset.” ”Må han hjälpa sig själv, om han är Guds Smorde, den utvalde.” Under frestelsen i öknen hade Satan förklarat: ”Är du Guds Son, så bjud att dessa stenar bliva bröd.” ”Är du Guds Son, så kasta dig ned” från tempelmurens krön. Satan och hans änglar var i mänsklig förklädnad närvarande vid korset. Ärkefienden och hans härskaror samarbetade med prästerna och rådsherrarna. Folkets lärare hade eggat den okunniga pöbeln att uttala sin dom över en som många av dem aldrig hade sett, förrän de tvingades att vittna emot honom. Präster, rådsherrar och fariséer hade allierat sig med den förhärdade pöbeln i ett sataniskt ursinne. Religiösa ledare förenade sig med Satan och hans änglar. De utförde hans befallningar.

Trots dödskampen och det svåra lidandet, hörde Jesus allt vad prästerna sade: ”Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung, han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom.” Jesus kunde ha stigit ned från korset. Men det är just på grund av att han inte ville hjälpa sig själv, som det finns hopp om förlåtelse och nåd hos Gud för syndare.

När dessa män som bekände sig vara profetiornas uttolkare, smädade Jesus, upprepade de just de ord som inspirationen hade förutsagt att de skulle säga vid detta tillfälle. I sin blindhet insåg de inte att de uppfyllde profetiorna. De som föraktfullt yttrade orden: ”Han har satt sin förtröstan på Gud, må han nu frälsa honom, om han har behag till honom; han har ju sagt: ’Jag är Guds Son’.” De anade inte, att det de sade, skulle komma att ljuda ned genom tidsåldrarna. Men även om dessa ord uttalades hånfullt, blev de anledningen till att människor började forska i Skrifterna såsom de aldrig tidigare hade gjort. Människor hörde, forskade, mediterade och bad. Det fanns sådana som inte unnade sig någon vila förrän de, genom att jämföra Skriftställe med Skriftställe, förstod betydelsen av Jesu uppdrag. Aldrig tidigare hade kunskapen om Jesus varit så allmän som den blev under det att han hängde på korset. Många som betraktade korsfästelse-scenen och som hörde Jesu ord, upplystes av sanningens ljus.

En strimma av tröst nådde dock Jesus under hans lidande på korset. Det var den ångerfulle rånarens bön. De båda männen som hade korsfästs tillsammans med Jesus, hade först hånat honom. En av dem blev under hans fortsatta lidande än mer desperat och trotsig. Men så förhöll det sig inte med hans kamrat. Denne var inte någon förhärdad brottsling. Han hade blivit vilseledd av dåligt sällskap, men han var mindre skyldig än många av dem som stod omkring korset och hånade Frälsaren. Han hade sett och hört Jesus och blivit övertygad om riktigheten i hans undervisning. Prästerna och rådsherrarna hade emellertid övertalat honom att vända sig bort ifrån Jesus. Under sina försök att tysta ned sin inre övertygelse hade han gått längre och längre i brottslighet, till dess att han hade arresterats, rannsakats som en brottsling och dömts att dö på korset. Vid domstolen och på vägen till Golgata hade han iakttagit Jesus. Han hade hört Pilatus förklara: ”Jag finner honom icke skyldig till något brott.” — Joh. 19:4.

Han hade lagt märke till hans gudslika medkänsla och hans förlåtande sinne mot dem som plågade honom. När han hängde på korset, såg han många högt uppskattade religiösa fanatiker håna och förlöjliga Jesus. Han såg hur de skakade på sina huvuden. Han hörde hur deras förebrående ord togs upp av hans medbrottsling: ”Du är ju Messias; hjälp då dig själv och oss.” Bland dem som gick förbi hörde han många försvara Jesus. Han hörde dem upprepa hans ord och berätta om vad han gjort. Han blev övertygad om att Jesus var Messias. Han vände sig till sin medbrottsling och sade: ”Fruktar icke heller du Gud, du som är under samma dom?” Dessa döende rånare hade inte längre något att frukta från människorna. Men en av dem hade blivit övertygad om att det fanns en Gud att frukta, en framtid som kom honom att darra. Och nu närmade sig hans syndbefläckade livs historia sitt slut. ”Oss vederfares detta med all rätt”, klagade han, ”ty vi lida vad våra gärningar äro värda, men denne man har intet ont gjort.”

Nu fanns det inte längre några frågor. Det fanns inga tvivel, intet klander. När rånaren dömdes för sina brott, blev han förtvivlad och förlorade allt hopp. Men nu kom sällsamma, varma tankar för honom. Han återkallade i minnet allt han hört om Jesus, hur han botat de sjuka och förlåtit de skuldbelastade. Han har uppfångat deras ord som trodde på Jesus och följde honom under tårar. Han har sett och hört överskriften över Frälsarens huvud. Han hörde de förbipasserande upprepa den, några med sorgfyllda och darrande röster, andra under skämt och hån. Den helige Ande talade till hans sinne, och så småningom länkade sig en hel kedja av bevis tillsammans. I Jesus, som blivit slagen och förhånad och som nu hängde på ett kors, såg han Guds Lamm som utplånar världens synd. Hopp och ängslan blandades i hans sinne då han, hjälplös och döende, satte all sin förtröstan till den döende Frälsaren. ”Jesus”, ropade han, ”tänk på mig, när du kommer i ditt rike.”

Svaret kom omedelbart. Jesu röst är mjuk och melodisk och hans röst är fylld av kärlek, barmhärtighet och makt då han säger: ”Sannerligen, sannerligen säger jag dig, idag, du skall vara med mig i paradiset.” Under långa och ångestfyllda timmar har hån och förlöjligande ljudit i Jesu öron. Under det att han hänger på korset stiger ljudet av hån och förbannelser alltjämt upp till honom. Med längtansfyllt sinne har han lyssnat efter något uttryck för tro från sina apostlar. Han har bara hört de sorgfyllda orden: ”Vi hoppades att han var den som skulle förlossa Israel.” Hur glädjande för Frälsaren var därför inte det uttryck för tro och kärlek som kom från den döende rånaren. Under det att de ledande judarna förnekade honom och under det att till och med hans apostlar tvivlade på hans gudom, kallar den arme rånaren, som står på evighetens tröskel, Jesus för Herre. Många var färdiga att kalla honom för Herre, när han gjorde underverk och efter det att han hade uppstått från graven, men den botfärdige rånaren, som blev frälst i elfte timman, var den ende som erkände honom, då han hängde döende på korset.

De kringstående uppfattade orden då rånaren kallade Jesus för Herre. Den ångerfulle mannens ton tilldrog sig deras uppmärksamhet. De som satt vid foten av korset och diskuterade fördelningen av Jesu kläder och kastade lott om hans mantel, stannade till för att lyssna. Deras upphetsade röster tystnade. Med återhållen andedräkt såg de på Jesus och väntade på svaret från den döende mannens läppar.

Då Jesus sade dessa löftets ord, tycktes den mörka sky som omslöt korset genomträngas av ett klart och levande ljus. Den ångerfulle rånaren fick fullkomlig frid och visshet om att han mottagits av Gud. Jesus hade förhärligats i sin förnedring. Han, som i allas ögon betraktades som besegrad, var segraren. Han erkändes som bäraren av människosläktets synd. Människor kunde ha makt över hans kropp. De kunde sarga hans tinningar med en törnekrona. De kunde slita kläderna av honom och gräla över sitt rov. Men de kunde inte beröva honom makten att förlåta synder. Ännu i sin dödskamp vittnar han om sin gudom och om sin Faders härlighet. Hans öra är inte tillslutet, så att han inte kan höra, och hans arm är inte för kort, så att han inte kan frälsa. Det är hans konungsliga rätt att frälsa alla dem som genom honom kommer till Gud.

Sannerligen säger jag dig, idag, du skall vara med mig i paradiset. Jesus lovade inte rånaren att han skulle vara med honom i paradiset den dagen. Han gick inte själv till paradiset den dagen. Han lades i graven och på uppståndelsedagens morgon sade han: ”Jag har ju ännu icke farit upp till Fadern.” — Joh. 20:17. Men på denna dag, korsfästelsedagen, det skenbara nederlagets och mörkrets dag, gavs löftet. ”Idag”, medan Jesus hänger på korset såsom en brottsling, försäkrar han den arme syndaren: ”Du skall vara med mig i paradiset.”

De båda rånarna, som korsfästes samtidigt med Jesus, hade placerats på var sin sida om honom. Prästerna och rådsherrarna hade föreskrivit denna placering. Jesu plats mellan rånarna utmärkte att han var den störste brottslingen av de tre. Därigenom uppfylles profetian: ”Han blev räknad bland överträdarna.” — Jes. 53:12. Men den fulla betydelsen av vad de hade gjort förstod inte prästerna. Såsom Jesus korsfästes tillsammans med rånarna ”i mitten”, skulle hans kors resas mitt i en värld som drabbats av synden. Och de ord av förlåtelse, som sades till den ångerfulle rånaren, tände ett ljus som skulle lysa till jordens yttersta gränser.

Med förundran såg änglarna Jesu oändliga kärlek. Under det att han utstod de mest intensiva fysiska och själsliga lidanden, tänkte han bara på andra och uppmuntrade den ångerfulle att tro. I sin förnedring hade han talat till Jerusalems döttrar som profet. Som präst och förespråkare hade han anropat sin Fader om, att förlåta bödlarna. Såsom kärleksfull Frälsare, hade han förlåtit den ångerfulle rånaren hans synder.

När Jesus såg ut över folkhopen, fångade en gestalt hans uppmärksamhet. Vid korsets fot stod Jesu moder, stödd av aposteln Johannes. Hon kunde inte uthärda att vara borta från sin son. Johannes, som visste att slutet var nära, hade fört henne till korset. I sin dödsstund tänkte Jesus på sin mor. Då han såg in i hennes av sorg märkta ansikte och sedan på Johannes, sade han till henne: ”Moder, se din son.” Och sedan sade han till Johannes: ”Se din moder.” Johannes förstod Jesu ord och tog emot förtroendeuppdraget. Han tog sedan Maria till sitt hem och vårdade sig ömt om henne från denna stund.

Mitt under alla sina fysiska lidanden och själsliga påfrestningar hade vår barmhärtige, kärleksfulle Frälsare en varm omtanke om sin mor. Han hade inga pengar för att sörja för henne, men han ägde Johannes’ tillgivenhet. Han gav därför sin mor åt honom som ett dyrbart arv. Så såg han till att hon fick vad hon mest behövde, den ömma förståelsen från en som

älskade henne, därför att hon älskade Jesus. Och genom att ta emot henne som ett heligt förtroende fick Johannes ta emot en stor välsignelse. Hon påminde honom ständigt om hans älskade Mästare.

Det fullkomliga exemplet på Jesu kärlek som son lyser med ofördunklad glans genom tidsåldrarnas dimmor. Under nästan trettio år hade Jesus genom sitt arbete hjälpt till att bära hemmets bördor. Och nu, till och med i sin dödsångest, tänker han på att dra försorg om sin sorgfyllda mor som var änka. Samma anda vill han skall visa sig hos varje hans efterföljare. De som följer Jesus skall känna att de, genom att respektera sina föräldrar och sörja för dem, fullgör en del av sin religion. Från den som närs av Jesu kärlek kommer far och mor aldrig att sakna omtänksam omvårdnad och öm sympati.

Och nu skulle härlighetens Herre dö som lösen för människosläktet. Då Jesus gav sitt liv, hölls han inte uppe av någon triumferande glädje. Allt var skrämmande mörkt. Det var inte fruktan för döden, som vilade så tungt på honom. Det var inte korsets lidande och skam, som förorsakade hans ohyggliga ångest. Jesus var en smärtornas man, men hans lidande orsakades av en stark känsla av syndens omfattande skadeverkningar, hans kännedom om hur människorna, genom att umgås med det onda, hade förlorat förståelsen för dess avskyvärda natur. Jesus såg vilket fast grepp synden hade om människornas sinnen och hur få det var som var villiga att låta sig befrias från dess makt. Han visste att mänskligheten utan Guds hjälp måste förgås. Han såg skaror gå under inom räckhåll för oändlig nåd och hjälp.

På Jesus som vår ställföreträdare och trygghersgarant lades all vår skuld. Han räknades som överträdare, för att han skulle återlösa oss från lagens förbannelse. Den skuld, som varje Adams efterkommande ådragit sig, tyngde hans sinne. Guds vrede mot synden, det fruktansvärda uttrycket för Guds avsky för överträdelsen, fyllde hans Sons sinne med bestörtning. Hela Jesu liv hade varit ett glatt budskap om Faderns barmhärtighet och förlåtande kärlek till en fallen värld. Frälsning för de största syndare var hans målsättning. Men under den fruktansvärda skuldbördan som han bar på, kunde han nu inte se Faderns försonande drag. Att Fadern gömde sitt ansikte för Sonen under denna stund av djupaste ångest, fyllde honom med en så stark smärta, att den aldrig kan helt förstås av oss människor. Så stor var hans ångest, att han knappt var medveten om sina fysiska smärtor.

Satan plågade Jesus våldsamt med svåra frestelser. Frälsaren kunde i detta ögonblick inte se något bortom gravens portar. Hoppet kunde inte få honom att se sig själv komma ut ur gravens mörker som dödens besegrare. Han fruktade att synden var så avskyvärd för Gud, att deras skilsmässa skulle bli evig. Jesus kände den ångest som syndaren kommer att uppleva när ingen nåd mer finns för det fallna människosläktet. Det var Faderns vrede över synden som drabbade honom och gjorde det lidande som han måste uthärda, så starkt att hans hjärta brast.

Med häpnad såg änglarna Frälsarens desperata ångest. Himmelens härskaror dolde sina ansikten inför den fasansfulla anblicken. Själva naturen uttryckte sin sympati för sin skymfade och döende Skapare. Solen vägrade att se på den skräckfyllda scenen. Den hade lyst över jorden

med sin fulla glans vid middagstiden, då den plötsligt var som utplånad. Fullständigt mörker omslöt korset som ett sorgdok. ”Då kom över hela landet ett mörker som varade ända till den nionde timmen.” Det var ingen solförmörkelse och det fanns inte någon annan naturlig förklaring till detta mörker, som var lika djupt som en midnatt utan måne och stjärnor.

I detta tjocka mörker dolde sig Guds närvaro. Han gör mörkret till sin boning och döljer sin härlighet för människorna. Gud och hans heliga änglar var närvarande vid korset. Fadern var med sin Son. Ändå var hans närvaro fördold. Hade hans härlighet blixtrat fram genom molnen, skulle varje mänsklig åskådare ha blivit tillintetgjord. Och i detta fasansfulla ögonblick kunde inte Jesus få erfara lättnaden av Faderns närvaro. ”Han trampade vinpressen allena och ingen i folket stod honom bi.”

I detta djupa mörker inneslöt Gud sin Son under hans sista ångest som människa. Alla som såg Jesus i hans lidande, blev övertygade om hans gudomliga ursprung. Hans ansikte kunde aldrig glömmas av dem som en gång sett det. Såsom Kains ansikte uttryckte mördarens skuld, uppenbarade Jesu ansikte oskuld, frid och godhet — en bild av Gud. Men hans anklagare ville inte fästa något avseende vid den himmelska bekräftelsen. Genom ändlösa timmar av lidande hade Jesus blivit ursatt för den gycklande folkhopens närgångna blickar. Av barmhärtighet doldes han nu i Guds mantel.

Gravens stillhet tycktes nu ha sänkt sig över Golgata. En namnlös skräck grep folkmassan, som hade samlats vid korset. Förbannelserna och smädelserna dog på folkets läppar. Män, kvinnor och barn föll framstupa på marken. Skarpa blixtar flammade då och då fram ur molnet och upplyste korset och den korsfäste Frälsaren. Alla — präster, rådsherrar, skriftlärde, bödlar och pöbel — trodde att hämndens dag hade kommit över dem. Efter en stund viskade någon att Jesus skulle stiga ned från korset. Några försökte leta sig tillbaka till staden. De slog sig för bröstet och jämrade sig.

Vid nionde timmen lättade mörkret kring folkmassorna, men det omslöt fortfarande Frälsaren. Det var en sinnebild på den ångest och skräck som tryckte hans sinne. Inga blickar kunde genomtränga det mörker som omslöt korset och ingen kunde tränga igenom det djupare mörker som inneslöt Jesu lidande själ. De vreda blixtarna tycktes slungas mot honom, där han hängde på korset. Då ropade Jesus med hög röst och sade: ”Eli, Eli, lema sabaktani?” Det betyder ”Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig?” Då det yttre mörkret samlades omkring Frälsaren var det många röster som utbrast: Himmelens hämnd har drabbat honom! Guds vredes blixtar drabbar honom därför att han påstod sig vara Guds Son! Många som trodde på honom, hörde hans förtvivlade rop. Hoppet svek dem. Om Gud hade övergett Jesus, på vem skulle då hans efterföljare förtrösta?

När mörkret lyftes från Jesu betungade sinne återfick han en känsla av fysisk smärta och ropade: ”Jag törstar.” En av romerska soldaterna, som rördes av medlidande, då han sig Jesu torra läppar, tog en svamp och fyllde den med ättikvin och satte den på ett vass-strå och gav Jesus att dricka. Men prästerna hånade hans smärta. Medan mörkret täckte jorden hade de

gripits av skräck. De började då ängslas för att Jesus skulle undkomma dem. Hans ord: ”Eli, Eli, lema sabaktani?” misstolkade de. Med bittert hån och förlöjligande sade de: ”Han kallar på Elias.” De vägrade honom den sista möjligheten till lindring i hans smärta: ”Låt oss se”, sade de, ”om Elias kommer och hjälper honom.”

Guds oskyldige Son hängde på ett kors. Hans kropp var sargad av gisselslag. Hans händer, som så ofta räckts ut för att välsigna, var nu fastspikade vid korset. Hans fötter, som trampat otaliga steg för att utföra kärlekens tjänster, var fastspikade vid samma kors. Detta konungsliga huvud var sargat av törnekronan. Dessa darrande läppar formades till ett fasans rop. Allt som han uthärdade — blodsdropparna som flöt ned från hans panna, hans händer och hans fötter, den plåga som sargade hans kropp och den ohyggliga ångest som fyllde hans själ, då Faderns ansikte doldes — talar till varje människa och förklarar: det var för dig Guds Son samtyckte till att bära denna syndens börda. Det var för dig han bröt dödens välde och öppnade paradisets portar. Han, som stillade de vreda vågorna och vandrade fram på det stormupprörda vattnet, han som kom demoner att darra och sjukdom att fly, som öppnade de blindas ögon och återkallade de döda till liv, ger sig själv att offras på ett kors och detta av kärlek till dig. Han som bär världens synd uthärdar den gudomliga rättvisans vrede och blir för din skull till synd. Under tystnad avvaktar åskådarna slutet på denna fruktansvärda scen. Solen lyser fram, men korset är ännu inhöljt i mörker. Präster och rådsherrar ser ned mot Jerusalem. De ser att det täta mörkret har lägrat sig över staden och över Judaslätten. Rättfärdighetens sol och världens ljus drog sina strålar tillbaka från den en gång så benådade staden Jerusalem. De skarpa blixtarna av Guds vrede var riktade mot den ödesmärkta staden.

Plötsligt lättade mörkret runt korset. I klara, trumpetliknande toner hördes en röst, som tycktes återljuda i hela skapelsen, då Jesus ropade: ”Det är fullbordat.” ”Fader, i dina händer befaller jag min ande.” Ett ljus omgav korset. Frälsarens ansikte upplystes av en härlighet lik solens. Sedan böjde han ned huvudet mot bröstet och dog. Mitt under detta fruktansvärda mörker, då han kände sig övergiven av Gud, tömde Jesus de sista dropparna i mänsklighetens sorgfyllda olycksbägare. Under dessa fruktansvärda timmar hade han helt litat på de bevis på Guds erkännande, som dittills getts honom. Han kände sin Faders väsens egenskaper. Han förstod hans rättvisa. Han förstod hans barmhärtighet och hans stora kärlek. I tron vilade han i honom, vars vilja det alltid varit hans glädje att lyda. Och i det att han fullständigt underkastade sig och överlät sig åt Gud, försvann känslan av att han förlorat Faderns välvilja. Genom tron blev Jesus segrare.

Aldrig tidigare hade världen bevittnat en sådan scen. Folkmassan stod som lamslagen och stirrade på Frälsaren med tillbakahållen andedräkt. Åter sänkte sig mörkret över jorden och de hörde ett grovt mullrande, likt tungt åskdunder. Det blev en kraftig jordbävning. Människorna skakades samman i klungor. Den vildaste förvirring och förskräckelse följde. I de omkringliggande bergen revs klippor i stycken och störtade med brak ned på slätterna. Gravar bröts upp och de döda kastades ut från sina gravar. Skapelsen tycktes splittras i atomer. Präster, rådsherrar, soldater, bödlar och folk var stumma av skräck och låg utsträckta på marken.

Då de hörde ropet: ”Det är fullbordat”, från Jesus, höll prästerna på att göra tjänst i templet. Det var vid tiden för kvällsoffret. Lammet, som var en symbol på Kristus, fördes fram för att slaktas. Klädd i sin ståtliga och värdiga dräkt stod prästen med lyftad kniv såsom Abraham, då han stod i begrepp att offra sin son. Med intensivt intresse såg folket på. Men jorden skakar såsom under ett jordskalv, ty Herren själv närmar sig. Med ett krasande ljud rämnar förlåten i templet uppifrån och ned och avslöjar för folket den plats som en gång var uppfylld av Guds närvaro. Och på denna plats hade *Schekinah*, härligheten av Guds närvaro, visat sig. Här hade Gud uppenbarat sin härlighet vid nådastolen. Ingen annan än översteprästen fick någonsin lyfta på denna förlåt som skilde denna avdelning från det övriga templet. Han gick in där en gång om året för att bringa försoning för folkets synder. Men se, denna förlåt hade nu rämnat i två delar, den allra heligaste platsen i den jordiska helgedomen var inte längre helig.

Allt var förvirring och skräck. Prästen skulle just slakta offret, men kniven föll ur hans darrande hand och lammet undkom. Symbolen hade mött sin förebild i Guds Sons död. Det stora offret hade getts. Vägen in i det allraheligaste låg nu öppen. En ny och levande väg var beredd för alla. Nu behöver inte längre en syndfull och sörjande mänsklighet vänta på en kommande överstepräst. Härefter skall Frälsaren utföra tjänst såsom präst och försvarare i himlarnas himmel. Det var som om en levande röst hade uttalat dessa ord till dem som var i templet: Det är nu slut på alla offer för synd. Guds Son har kommit i enlighet med sitt ord: ”Se, jag kommer — i bokrullen är skrivet om mig — för att göra din vilja, o Gud.” ”Med sitt eget blod gick han en gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlossning.” — Hebr. 10:7; 9:12.

Kapitel 79 - Fullbordat uppdrag

Jesus gav inte upp sitt liv förrän han hade fullbordat det uppdrag som han hade kommit för att utföra. I sitt sista andetag förklarade han: ”Det är fullbordat.” — Joh. 19:30. Slaget var vunnet. Hans högra hand och hans heliga arm hade skänkt honom segern. Som segerherre placerade han sin fana på de eviga höjderna. Rådde det inte glädje bland änglarna? Hela himmelen triumferade över Frälsarens seger. Satan hade lidit nederlag och han visste nu att hans rike gått förlorat.

För änglarna och för de världar som inte fallit i synd hade ropet: ”Det är fullbordat”, en djup innebörd. Det betydde för dem, såväl som för oss, att återlösningens stora verk hade fullbordats. De har del med oss i frukterna av Jesu seger. Det var först vid Jesu död som Satans karaktär uppenbarades för änglarna och för de syndfria världarna. Ärkefienden hade förklätt sig så bedrägligt, att inte ens de heliga väsendena hade förstått hans egentliga avsikter. De hade inte klart insett upprorets natur. Det var ett väsen med en storslagen makt och härlighet, som hade satt sig upp emot Gud. Om Lucifer säger Herren: ”Du var ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och fullkomlig i skönhet.” — Hes. 28:12. Lucifer hade varit den överskuggande keruben. Han hade stått i ljuset av Guds närvaro. Han hade varit den främste av alla skapade väsen och hade varit den främste att avslöja Guds avsikter för universum. Efter det att han hade syndat, blev hans förmåga att

bedra så mycket mer vilseledande, och avslöjandet av hans karaktär så mycket svårare på grund av den upphöjda ställning, som han hade innehaft hos Fadern. Gud kunde ha tillintetgjort Satan och hans efterföljare lika lätt som man kastar en småsten ner på marken, men han gjorde det inte. Upproret skulle inte övervinnas med våld. Tvingande makt förekommer bara där Satan härskar. Herrens principer är inte av detta slag. Hans auktoritet vilar på godhet, barmhärtighet och kärlek, och framhållandet av dessa grundsatser är det medel som skall användas. Guds värde är moraliskt. Sanning och kärlek skall vara den härskande makten.

Det var Guds avsikt att hans regering skulle grundas på en för evigt säker grund. I himmelens råd beslöts det att man måste ge Satan tid att utveckla de principer som utgjorde underlaget för hans regeringssystem. Han hade påstått att dessa var överlägsna Guds principer. Tid gavs åt Satan så att hans principer skulle få fungera, så att det himmelska universum skulle kunna få se dem. Satan hade förlett människorna till synd och återlösningsplanen sattes i verket. Under 4000 år arbetade Jesus för människans höjande och Satan för hennes degeneration och undergång. Och det himmelska universum såg alltsammans.

Då Jesus kom till världen, riktades Satans makt mot honom. Från den stund han framträdde som ett litet barn i Betlehem, arbetade upprorsmakaren för att åstadkomma hans undergång. På alla tänkbara sätt försökte han förhindra att Jesus levde fullkomligt. Under Jesu barndom försökte han hindra att Jesus blev felfri. När Jesus blev vuxen och utförde en helig tjänst, försökte han omintetgöra att han blev ett felfritt offer. Satan led emellertid nederlag. Han kunde inte förleda Jesus till att begå synd. Han kunde inte göra honom modlös eller driva honom bort

från den uppgift, som han kommit till jorden för att utföra. Från öknen till Golgata drabbade Satans vrede honom som en storm, men ju mer obarmhärtigt den slog, dess fastare klängde sig Guds Son fast vid sin Faders hand och trängde sig framåt på den blodbestänkta vägen. Alla Satans ansträngningar att förtrycka och övervunna Jesus gav endast till resultat, att hans fläckfria väsen framstod i ett renare ljus.

Hela himmelen och alla de syndfria världarna hade bevittnat striden. Med vilket spänt intresse följde de inte med i de avslutande scenerna i striden. De såg Frälsaren gå in i Getsemane örtagård, nedböjd under ett stort mörkers skräck. De hörde hans bittra rop: ”Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig.” — Matt. 26:39. Då Fadern dolde sin närvaro, såg de Jesus sörja under en sorg, vars bitterhet var större än den han upplevde i sin sista stora kamp mot döden. Blodssvetten tvingades fram ur hans porer och föll som droppar på marken. Tre gånger bad han om befrielse. Himmelen kunde inte längre uthärda att se detta. En tröstens budbärare sändes till Guds Son.

Himmelen såg det gudomliga offret förrådas och överlämnas i händerna på en mordisk pöbel. Under smädelser och våld fördes han iväg från den ena domstolen till den andra. De hörde förföljarnas smädelser om hans låga börd. De hörde en av hans mest älskade apostlar förneka honom, förbanna och svära. De såg Satans frenetiska ansträngningar och hans makt över människornas sinnen. Vilken fruktansvärd scen! Frälsaren grips vid midnattstiden i Getsemane, släpas hit och dit från palats till domstol, två gånger anklagad inför prästerna, två gånger inför Stora Rådet, två gånger inför Pilatus, en gång inför Herodes, smädas och gisslas, döms och förs ut för att korsfästas. De ser honom bära korsets tunga börda. De hör Jerusalems döttrar gråta över honom och pöbeln håna honom.

Himmelen såg med sorg och förvåning Jesus hänga på korset, under det att blodet flöt från hans sargade tinningar, och svett, blandad med blod, bröt ut på hans panna. Från hans händer och fötter föll blod, droppe efter droppe ned på klippan, i vilken man huggit ett hål för korset. De sår som spikarna hade åstadkommit, vidgades under hans kroppstyngd som slet i hans händer. Hans plågade andning blev snabb och djup, under det att hans själ våndades under världens syndbörda. Hela himmelen fylldes med förundran, då Jesus mitt i sitt fruktansvärda lidande uppsände bönen: ”Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra.” — Luk. 23:34. Ändå stod det människor där, som var skapade till Guds avbild och som nu hade slutit sig samman för att pina livet ur hans enfödde Son. Vilken scen för det himmelska universum!

Ondskans alla furstar, väldigheter och makter hade samlats omkring korset och kastat otrons helvetesskugga in i människors sinnen. När Gud skapade dessa väsen för att stå inför hans tron, var de vackra och omstrålade av härlighet. Deras älsklighet och härlighet stod i överensstämmelse med deras upphöjda ställning. De var berikade med Guds visdom och utrustade med de himmelens krafter och befogenheter som tillkom dem. De var den Allsmäktiges sändebud. Men vem kunde i de fallna änglarna känna igen de härliga serafer, som en gång gjorde tjänst i den himmelska administrationen? Sataniska makter förenade sig med onda människor, för att förleda folket till att tro att Jesus var den störste syndare och därigenom

göra honom till föremål för avsky. De som smädade Jesus under det att han hängde på korset, var besjälade av den förste, store rebellens anda. Han fyllde deras sinnen med lumpna och avskyvärda uttryck. Han inspirerade dem till hån och smädelser. Men med allt detta vann han inte någonting.

Om man hade kunnat finna en enda synd hos Jesus, om han på en enda punkt hade gett efter för Satan för att undkomma den fruktansvärda tortyren, skulle Guds och människors fiende ha triumferat. Jesus böjde sitt huvud och dog, men han höll fast vid sin tro och sitt underordnande under Gud. ”Och jag hörde en stark röst i himmelen säga: ’Nu har frälsningen och makten och riket blivit Guds, och väldet hans Smordes; ty våra bröders åklagare är nedkastad, han som dag och natt anklagade dem inför vår Gud’.” — Upp. 12:10.

Satan såg att hans förklädnad hade rivits av honom. Hans regeringssystem avslöjades för de syndfria änglarna och för det himmelska universum. Han hade avslöjat sig som en mördare. Genom att utgjuta Guds Sons blod hade han förlorat all sympati hos de himmelska väsendena. Hädanefter skulle hans verksamhet vara begränsad. Vilken inställning han än föregav sig ha, kunde han inte längre vänta på änglarna, när de kom ifrån himmelen och inför dem anklaga Jesu efterföljare för att vara klädda i mörkrets dräkter och besmittade med synd. Den sista länken av sympati mellan Satan och den himmelska världen hade brutits.

Satan blev emellertid inte utplånad. Inte ens nu förstod änglarna allt som den stora konfrontationen omfattade. De principer som stod på spel måste bli mer fullständigt avslöjade. Och för människans skull måste Satan fortsätta att existera. Människor såväl som änglar måste kunna se skillnaden mellan ljusets furste och mörkrets furste. Människan måste välja vem hon vill tjäna.

När den stora konflikten började, hade Satan förklarat att Guds lag inte kunde lydas, att rättfärdighet var oförenlig med barmhärtighet och att, om lagen överträddes, skulle det inte vara möjligt för syndaren att få förlåtelse. Varje synd måste få sin straff, hävdade Satan. Om Gud skulle efterskänka straffet för synd, skulle han inte vara en sanningens och rättfärdighetens Gud. När människorna bröt mot Guds lag och trotsade Guds vilja, triumferade Satan. Det blev bevisat, förklarade han, att lagen inte kunde åtlydas och att människan inte kunde få förlåtelse. Då han själv hade blivit utvisad från himmelen efter sitt uppror, påstod han att människosläktet för alltid måste vara utestängt från Guds nåd. Han hävdade att Gud inte kunde vara rättfärdig och samtidigt visa barmhärtighet mot syndaren.

Men även som syndare befann sig människan i ett annat läge än Satan. Lucifer hade syndat i ljuset av Guds härlighet. Han hade fått en uppenbarelse av Guds kärlek som intet annat skapat väsen hade fått. Med sin insikt om Guds väsens egenskaper och med kännedom om hans godhet, valde Satan att följa sin egen, egoistiska, självständiga vilja. Detta val var slutgiltigt. Det fanns inte någonting mer som Gud kunde göra för att rädda honom. Men människan blev bedragen. Hennes sinne blev förmörkat genom Satans vilseledande argumentering. Hon kände

inte höjden och djupet av Guds kärlek. För människan fanns det hopp i kunskapen om Guds kärlek. Genom att betrakta hans väsens egenskaper, kunde hon föras tillbaka till Gud.

Genom Jesus blev Guds barmhärtighet uppenbarad för människorna. Men barmhärtighet utesluter inte rättfärdighet. Lagen uppenbarar Guds väsens egenskaper. Inte en enda punkt eller en bokstav av den kunde förändras för att anpassas till människan i hennes fallna tillstånd. Gud förändrade inte sin lag, men han offrade sig själv genom Jesus för människans frälsning. Det var ”Gud som i Kristus försonade världen med sig själv”. (2 Kor. 5:19.)

Lagen kräver rättfärdighet — ett rättfärdigt liv, en fullkomlig karaktär. Detta kan människan inte åstadkomma. Hon kan inte uppfylla Guds heliga krav. Men Jesus, som kom till världen som människa, levde ett heligt liv och utvecklade en fullkomlig karaktär. Detta helgade liv och denna fullkomliga karaktär erbjuder han som en fri gåva till alla som vill ta emot den. Hans liv står för människornas liv. Därigenom har de, på grund av Guds barmhärtighet, fått förlåtelse för de synder de tidigare har gjort. Och än mer: Jesus överför Guds väsens egenskaper till människorna. Han bygger upp den mänskliga karaktären så att den kommer att efterlikna Guds väsen, ett vackert byggnadsverk med andlig styrka och skönhet. Så blir själva lagens rättfärdighet uppfylld i den som tror på Jesus. Gud kan ”vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus”. (Rom. 3:26.)

Guds kärlek har i lika hög grad kommit till uttryck i hans rättfärdighet som i hans nåd. Rättfärdigheten är hans trons underlag och resultatet av hans kärlek Det hade varit Satans avsikt att skilja nåden från sanningen och rättfärdigheten. Han försökte bevisa att Guds lags rättfärdighet var en fridens fiende. Men Jesus bevisade att de i Guds plan är oupplösligt förenade. Det ena kan inte existera utan det andra. ”Godhet och trofasthet skola där mötas, rättfärdighet och frid kyssas.” — Ps. 85:11.

Genom sitt liv och sin död bevisade Jesus, att Guds rättfärdighet inte omintetgjorde hans nåd, utan att synden kunde förlåtas och att lagen är rättfärdig och kan åtlydas till fullkomlighet. Satans beskyllningar motbevisades. Gud hade gett människan ofrånkomliga bevis på sin kärlek.

Nu skulle ett annat bedrägeri iscensattas. Satan förklarade att nåden gjorde rättfärdigheten om intet och att Jesu död upphävde Faderns lag. Om det hade varit möjligt att förändra eller upphäva lagen, skulle Jesu död inte ha varit nödvändig. Men att upphäva lagen skulle ha varit detsamma som att odödliggöra överträdelsen och ställa världen under Satans kontroll. Det var på grund av att lagen var oföränderlig och att människan bara kunde frälsas genom lydnad mot dess föreskrifter, som Jesus spikades på korset. Men just det medel varigenom Jesus bekräftade lagen, framhölls av Satan som det som gjorde den om intet. Detta kommer att bli orsaken till den sista sammandrabbningen i den stora konfrontationen mellan Kristus och Satan.

Att den lag som förkunnades med Guds egen röst är bristfällig, att vissa detaljer har upphävts, är vad Satan nu framhåller. Detta är det sista stora bedrägeri han vill åstadkomma i världen. Han behöver inte angripa hela lagen. Kan han förleda människorna till att överträda ett bud, har han uppnått sina avsikter. Ty ”om någon håller hela lagen i övrigt, men felar i ett, så är

han skyldig till allt". (Jak 2:10.) Genom att gå med på att bryta ett bud ställs människorna under Satans makt. Genom att sätta mänsklig lag i stället för Guds lag, kommer Satan att försöka behärska världen. Detta har förutsagts i profetian. Om den stora avfallna makt som representerar Satan, säger den: "Denne skall upphäva sitt tal mot den Högste och föröda den Högstes heliga; han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar; och de skola givas i hans hand." — Dan. 7:25.

Det råder inte något tvivel om att människor kommer att sätta in sina lagar för att motverka Guds lagar. De kommer att försöka betvinga andra människors samveten. I sin iver att hävda dessa lagar kommer de att förtrycka sina medmänniskor. Striden mot Guds lag började i himmelen och kommer att fortsätta intill tidens slut. Varje människa kommer att ställas på prov. Lydnad eller olydnad är den fråga som hela världen skall avgöra. Alla kommer att uppfordras att välja mellan Guds lag och människors lagar. Här kommer skiljelinjen att dras. Det kommer att finnas endast två grupper. Allas liv och beteende kommer att fullt utvecklas och alla kommer att därigenom visa om de har valt att ställa sig på lojalitetens eller på upprorets sida.

Sedan skall änden komma. Gud kommer att hävda sin lag och befria sitt folk. Satan och alla som har förenat sig med honom, kommer att förgöras. Synd och syndare kommer att förgås, både rot och krona (Mal. 4:1). Satan är roten och hans efterföljare är kronan. Ordet om ondskans furste kommer att uppfyllas: "Eftersom du i ditt hjärta tycker dig vara en gud . . . , förvisade jag dig och förgjorde dig, du vittskuggande kerub; du fick ej stanna bland de gnistrande stenarna . . . alla som kände dig . . . häpnade över ditt öde. Du tog en ände med förskräckelse för evig tid." Då "är den ogudaktige icke mer; och när du ser efter hans plats, då är han borta." De skall "bliva såsom hade de ej varit till." — Hes. 28:6-19; Ps. 37:10; Ob. vers 16.

Detta är inte något utslag av godtycklig makt från Guds sida. De som förkastat hans nåd skördar vad de har sått. Gud är livets källa. Den som väljer syndens tjänst skiljer sig från Gud och avskär sig därigenom från livet. De blir "bortkomna från det liv som är av Gud". Jesus säger: "Alla de som hata mig, de älska döden." — Ef. 4:18; Ords. 8:36. Gud låter dem leva under någon tid, för att de skall kunna utbilda sin karaktär och avslöja sina principer. När detta har uppnåtts får de skörda frukterna av sitt eget val. Genom ett liv i uppror ställer sig Satan och alla de som följer efter honom i ett sådant motsatsförhållande till Gud, att själva hans närvaro blir en förtärande eld för dem. Härligheten hos honom som är kärlek, blir deras undergång.

Vid början av den stora konfrontationen förstod änglarna inte detta. Om Satan och hans härskara då hade överlämnats till att skörda det fulla resultatet av sin synd, skulle de ha omkommit, men det skulle inte ha blivit klart för de himmelska väsendena att detta var det ofrånkomliga resultatet av synden. Tvivel om Guds godhet skulle ha funnits kvar i deras sinnen likt ett ont frö, som skulle ha burit sin dödsbringande frukt i form av synd och olycka. Så kommer det emellertid inte att vara när den stora striden är avslutad. När återlösningsplanen då är fullbordad, har Guds väsens egenskaper uppenbarats för alla skapade, förnuftiga väsen. Föreskrifterna i hans lag visar sig vara fullkomliga och oföränderliga. Då har synden avslöjat

sin natur och Satan sin karaktär. Då kommer syndens utplånande att bli ett försvar för Guds kärlek och stadfästa hans ära inför ett universum av väsen, som gläder sig över att göra hans vilja och som har hans lag i sitt sinne.

Med rätta kunde därför änglarna fröjda sig, när de såg Frälsarens kors. Även om de då inte förstod allt, visste de att syndens och Satans utplånande hade säkerställts för all framtid och att människans återlösning var tryggad och att universum skulle få bestå i trygghet för all evighet. Jesus visste själv fullständigt vad resultatet skulle bli av det offer som han frambar på Golgata. Till allt detta såg han framåt då han på korset ropade: ”Det är fullbordat.”

Kapitel 80 - I försegelad grav

Till slut hade Jesus lagts till vila. Den långa dagen av föröd mjukelse och tortyr var slut. Då den nedgående solens sista strålar inledde sabbaten, låg Guds Son i stillhet i Josefs grav. Då nu hans uppdrag var fullbordat och hans händer knäppta i frid vilade han under sabbatens heliga timmar.

I begynnelsen hade Fadern och Sonen vilat på sabbaten efter sitt skapelseverk. Då när ”himmelen och Jorden” blivit ”fullbordade med hela sin härskara” (1 Mos. 2:1), hade Skaparen och alla de himmelska väsendena i glädje betraktat den storslagna scenen, ”medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop”. (Job 38:7.) Nu vilade Jesus från återlösningsverket, och även om sorg rådde bland dem som älskade honom på jorden, var det glädje i himmelen. För de himmelska väsendenas blick var löftet om framtiden härligt. En återupprättad skapelse, ett återlöst folk som, efter att ha övervunnit synden, aldrig skulle kunna falla på nytt, detta som skulle bli resultatet av Jesu fullbordade uppdrag, kunde Gud och änglarna se. Den dag då Jesus vilade har för alltid knutits till denna scen. ”Ostraffliga äro hans gärningar”, och ”allt vad Gud gör skall förbliva evinnerligen.” — 5 Mos. 32:4; Pred. 3:14. Då när ”allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun”, kommer skapelsens vilodag, den dag då Jesus låg och vilade i Josefs grav, alltjämt att vara en dag av vila och jubel. (Apg. 3:21.) Himmel och jord skall förena sig i lovsång när de frälsta, vilodag efter vilodag, böjer sig i glädjefylld tillbedjan inför Gud och Lammet. (Hes. 66:23.)

Under de avslutande händelserna på korsfästelsedagen gavs ett nytt bevis på profetians uppfyllelse och ett nytt vittnesmål om Jesu gudom. Då mörkret hade skingrats från korset och Frälsarens rop vid dödsstunden hade ljudit, hördes omedelbart en annan röst som sade: ”Förvisso var denne Guds Son.”— Matt. 27:54.

Det var inte med viskande röst som dessa ord sades. Allas blickar vändes mot den som sade dem. Vem var det som hade talat? Det var kaptenen, en romersk soldat. Frälsarens gudomliga tålamod och hans plötsliga död med segerropet på sina läppar hade gjort intryck på denne icke judiske man. I den sargade, sönderslagna kroppen som hängde på korset hade den romerske kaptenen sett Guds Sons gestalt. Han kunde inte låta bli att bekänna sin tro. Så gavs åter ett vittnesmål om att vår Återlösare skulle få se resultat av sitt offer. På själva hans dödsdag hade tre människor med helt olika bakgrund bekänt sin tro: Kaptenen för den romerska vakten, den som bar Frälsarens kors och rånaren som dog på korset vid sidan om Jesus.

Då kvällen sänkte sig, vilade en överjordisk stillhet över Golgata. Folkhopen skingrades och många vände tillbaka till Jerusalem, helt annorlunda till sinnes än de hade varit på morgonen. Många hade kommit till korsfästelseplatsen av nyfikenhet och inte av hat till Jesus. Ändå hade de trott på prästernas anklagelser och betraktat Jesus som en förbrytare. Under onaturlig upphetsning hade de förenat sig med pöbelhopen för att smäda honom. Men då jorden höljdes i mörker och de stod där, anklagade av sitt eget samvete, kände de sig skyldiga till en stor

oförrätt. Mitt i detta fruktansvärda mörker hördes inga skämt eller hånande skratt. Då mörkret försvann, begav de sig i tysthet tillbaka till sina hem. De var övertygade om att prästeras anklagelser var falska och att Jesus inte var någon hycklare. Några få veckor senare, då Petrus predikade på pingstdagen, var de med bland de tusenden som omvändes till Kristus.

Men de judiska ledarna hade inte förändrats av de händelser som de hade varit vittnen till. Deras hat till Jesus hade inte blivit mindre. Det mörker som hade sänkt sig över jorden under korsfästelsen var inte tätare än det som alltjämt rådde i prästernas och rådsherrarnas sinnen. Vid Jesu födelse hade stjärnan känt honom och hade lett de vise männen till den krubba där han låg. De himmelska härskarorna hade känt honom och hade sjungit hans lov över Betlehems ängar. Sjön hade känt igen hans röst och hade lytt hans befallning. Sjukdom och död hade erkänt hans auktoritet och hade lämnat sitt byte ifrån sig till honom. Solen hade känt honom och vid åsynen av hans dödsångest hade den avskärmat sitt ljus. Klipporna hade känt honom och hade splittrats i småstycken vid hans rop. Den livlösa naturen hade känt Kristus och vittnat om hans gudom. Men Israels präster och rådsherrar kände inte Guds Son.

Men prästerna och rådsherrarna var inte lugna. De hade genomfört sina föresatser att röja Jesus ur vägen, men de hade ändå inte den känsla av seger, som de hade väntat sig. Även i det ögonblick, då de skenbart hade segrat, plågades de av tvivel om vad som därnäst kunde ske. De hade hört ropet: ”Det är fullbordat!” ”Fader, i dina händer befaller jag min Ande!” — Joh. 19:30: Luk. 23:46. De hade sett klipporna rämna, hade känt det kraftiga jordskalvet. De var rastlösa och oroliga.

De hade varit avundsjuka på Jesus för hans inflytande över folket under det att han levde. De var avundsjuka på honom då han nu var död. De var betydligt mycket mer rädda för den döde Kristus än de hade varit för den levande Kristus. De var rädda för att folket skulle få sin uppmärksamhet än mer riktad på de händelser som hade åtföljt hans korsfästelse. De var rädda för följderna av det som skett den dagen. Framför allt var de angelägna om att hans kropp inte skulle bli kvar på korset under sabbaten. Sabbaten närmade sig nu och det skulle strida mot dess helighet att låta kropparna bli hängande på korsen. Med detta som förevändning vände sig de ledande judarna till Pilatus och begärde av honom att offrens död skulle påskyndas och att deras kroppar skulle tas ned innan solen gick ned.

Pilatus var inte heller angelägen om att Jesu kropp skulle bli kvar på korset. Då han gav sitt samtycke blev de två rånarnas ben sönderslagna för att påskynda döden men det visade sig att Jesus redan var död. De råa soldaterna blev påverkade av det de hört och sett hos Jesus och de avstod från att krossa hans ben. Därigenom kom påsklagen att uppfyllas då Guds lamm offrades: ”Intet därav skall lämnas kvar till morgonen och intet ben skall sönderslås därpå. I alla stycken skall påskhögtiden hållas såsom stadgat är därom.” — 4 Mos. 9:12.

Prästerna och rådsherrarna blev förvånade över att finna att Jesus redan var död. Döden på korset var i regel en långvarig process. Det var svårt att avgöra när livet hade upphört. Det var någonting man inte tidigare hade hört talas om att någon hade dött inom sex timmar efter

korsfästelsen. Prästerna ville förvissa sig om att Jesus var död och på deras förslag stack en soldat ett spjut in i Frälsarens sida. Ur såret flöt det ut två tydliga och skilda strömmar: den ena av blod, den andra av vatten. Detta lade alla de kringstående märke till, och Johannes omtalar händelsen klart och tydligt. Han säger: ”En av krigsmännen stack upp hans sida med ett spjut, och strax kom därifrån ut blod och vatten. Och den som har sett detta, han har vittnat därom, för att ock I skolen tro; och hans vittnesbörd är sant, och han vet att han talar sanning. Ty denna skedde, för att skriftens ord skulle fullbordas: ’Intet ben skall sönderslås på honom’. Och åter ett annat skriftens ord lyder så: ’De skola se upp till honom som de hava stungit’.” — Joh. 19:34-37.

Efter uppståndelsen spred prästerna och rådsherrarna ett rykte att Jesus inte dog på korset, att han bara hade förlorat medvetandet och sedan kommit till liv igen. Ett annat rykte påstod att det inte var en verklig kropp av kött och ben, utan bara något som liknade en kropp som blev lagd i graven. De romerska soldaternas handlingar motbevisar dessa lögner. De bröt inre hans ben därför att han redan var död. För att tillfredsställa prästerna genomborrade de hans sida. Hade livet inte redan varit utsläckt, skulle detta sår ha medfört ögonblicklig död.

Men det var inte spjutsticket och inte heller korsets smärta som förorsakade Jesu död. Det rop som ljöd ”med hög röst” (Matt. 27:50; Luk. 23:46) i dödsögonblicket talar om att hans hjärta brast av själslig ångest. Han dödades av världens synd. Med Jesu död gick apostlarnas hopp om intet. De betraktade hans slutna ögon, det sänkta huvudet, hans hoptovade och blodiga hår, hans genomborrade händer och fötter. Deras ångest var obeskrivlig. In i det allra sista hade de inte trott att han skulle dö. De kunde knappt tro att han verkligen var död. De var överväldigade av sorg. De kunde inte påminna sig hans ord, som hade förutsagt just denna scen. Inte något av det som han hade sagt gav dem någon tröst. De såg bara korset och dess blödande offer. Framtiden såg mörk och hopplös ut. Deras tro på Jesus hade gått om intet men aldrig hade de älskat sin Herre så som nu. Aldrig tidigare hade de haft en sådan känsla av hans betydelse och av sitt behov av hans närvaro.

Till och med i döden var Jesu kropp högst värdefull for hans apostlar. De längtade efter att få ge honom en ärofull begravning. Men de visste inte hur detta skulle kunna låta sig göra. Förräderi mot den romerska makten var det brott som Jesus hade blivit dömd för. De som led döden för denna förseelse hänvisades till en gravplats som särskilt hade avsetts för sådana förbrytare. Aposteln Johannes hade tillsammans med kvinnorna från Galiléen stannat kvar vid korset. De kunde inte låta sin Herres kropp tas ned av okänsliga soldater och läggas i en vanärande grav. Ändå kunde de inte förhindra det. De kunde inte vänta sig någon välvilja från de judiska myndigheterna. De hade inre något inflytande hos Pilatus.

I denna svåra belägenhet kom Josef från Arimatea och Nikodemus till apostlarnas hjälp. Båda var medlemmar av Stora Rådet och bekanta med Pilatus. Båda hade rikedom och inflytande. De hade bestämt att Jesu kropp skulle få en hedrande begravning. Josef gick djärvt till Pilatus och utbad sig av honom Jesu kropp. För första gången fick Pilatus veta att Jesus verkligen var död. Motsägande rapporter hade nått honom i fråga om de bändelser som åtföljt

korsfästandet, men beskedet om att Jesus var död hade man medvetet undanhållit honom. Pilatus hade varnats av prästerna och rådsherrarna för något bedrägeri från Jesu apostlars sida ifråga om hans kropp. Då han hört Josefs begäran, sände han bud på den kapten som hade ansvarat för vakten vid korset och fick veta att Jesus verkligen var död. Han fick också av denne en redogörelse för scenerna på Golgata som bekräftade vad Josef hade sagt.

Josefs begäran beviljades. Medan Johannes ännu stod där, bekymrad ifråga om Mästarens begravning, kom Josef tillbaka med Pilatus' order ifråga om Jesu kropp, och Nikodemus kom med en dyrbar blandning av myrra och aloe, omkring trettiotvå kilo, för att balsamera honom. De mest hedrade i hela Jerusalem kunde inte ha bevisats större aktning i döden. Apostlarna blev förvånade över att se dessa rika rådsherrar visa lika mycket intresse för Jesu begravning som de själva gjorde.

Varken Josef eller Nikodemus hade öppet tagit emot Frälsaren medan han levde. De visste att ett sådant steg skulle utestänga dem från Stora Rådet och de hade hoppats att kunna skydda honom genom sitt inflytande under dess sammanträden. Till en tid såg detta ut att lyckas för dem, men de förslagna prästerna, som förstått att de skyddade Jesus, hade korsat deras planer. I deras frånvaro hade Jesus dömts och överlämnats till att korsfästas. Då han nu var död, dolde de inte längre sin sympati för honom. Under det att apostlarna var rädda för att uppträda öppet som hans efterföljare, kom Josef och Nikodemus frimodigt till deras hjälp. Dessa rika och hedrade mäns hjälp var i sanning nödvändig i denna situation. De kunde göra för den döde Mästaren det som det var omöjligt för de fattiga apostlarna att utföra. Deras rikedom och inflytande skyddade dem i stor utsträckning för prästernas och rådsherrarnas ondska.

Försiktigt och vördnadsfullt tog de med sina egna händer ned Jesu kropp från korset. De grät av medkänsla, när de såg hans sargade och misshandlade kropp. Josef hade en ny klippgrav. Den var avsedd för honom själv, men den låg nära Golgata. Man ställde den nu i ordning för Jesus. Tillsammans med de välluktande kryddor som Nikodemus hade kommit med blev kroppen omsorgsfullt insvept i en linneduk och Återlösaren bars till graven. Där rätade de tre männen ut de söndersargade armarna och benen och lade de sårade händerna i kors på det livlösa bröstet. De galileiska kvinnorna kom för att se att allt hade gjorts som kunde göras för deras älskade lärares döda kropp. Därefter såg de den tunga stenen rullas framför ingången till graven och Frälsaren överlämnades åt vilan. Kvinnorna var de sista vid korset och de första vid Jesu grav. Under det att kvällens skuggor samlade sig dröjde Maria Magdalena och den andra Maria kvar vid sin Herres viloplats, där de stilla grät över hans öde som de älskade. "Sedan vände de hem igen . . . men på sabbaten voro de stilla efter lagens bud." — Luk. 23:56.

Detta var en vilodag som ingen skulle glömma, varken de sörjande apostlarna eller prästerna, rådsherrarna, de skriftlärde eller folket. Då solen gick ned på kvällen på beredelsedagen ljöd basunerna som tecken på att sabbaten hade börjat. Påsken firades som den hade firats under århundraden under det att han som den pekade fram emot, hade dödats av ogudaktiga händer och nu låg i Josefs grav. På sabbaten fylldes templets förgårdar av tillbedjare. Översteprästen från Golgata var där, iförd sin prästerliga, praktfulla ämbetsdräkt. Präster med vita turbaner var i

full verksamhet med att utföra sina plikter. Men några av de närvarande kände sig illa till mods, då de såg blodet av oxar och bockar offras för synd. De var inte medvetna om att avbilden hade mött sin förebild, att ett oändligt offer hade framburits för världens synder. De visste inte att utförandet av den rituella gudstjänsten inte längre hade något värde. Men aldrig någonsin tidigare hade så motstridiga känslor gjort sig gällande under denna tjänstgöring. Basunerna och musikinstrumenten och sångarnas röster ljöd så klara och tydliga som de brukade göra. Men en känsla av någonting främmande genomträngde allt. Den ene efter den andre frågade om en egendomlig händelse, som hade ägt rum. Hittills hade det allraheligaste varit omsorgsfullt skyddat från allt intrång. Men nu låg det öppet for allas blickar. Den tunga förlåten av gobelänger, gjorda av rent linne och vackert arbetade med guld, scharlakan och purpur, hade rivits itu uppifrån och ända ned. Den plats där Gud den Allsmäktige hade mött översteprästen för att uppenbara sin härlighet, den plats som hade varit Guds heliga audienskammare, låg öppen för allas blickar, en plats som Herren inte längre erkände. Med mörka aningar gjorde prästerna tjänst vid altaret. Avslöjandet av det allraheligaste fyllde dem med fruktan för kommande olyckor.

Mångas sinnen var ivrigt upptagna av tankar, som händelserna på Golgata hade gett upphov till. Från korsfästelsen till uppståndelsen sysslade många med sömnlösa ögon ihärdigt med att studera profetiorna, några för att finna bevis på att Jesus inte var den han sade sig vara, under det att andra med sorgfyllda sinnen sökte efter bevis på att han var den sanne Messias. Även om avsikterna med deras studier var olika, blev alla överbevisade om samma sanning: att profetian hade gått i uppfyllelse genom de sista få dagarnas händelser och att den korsfäste var världens Återlösare. Många av dem som då slöt sig till gudstjänsten, tog aldrig mer del i påskritualen. Till och med många av prästerna blev övertygade om Jesu sanna väsen. Deras studier av profetiorna hade inte varit utan resultat. Efter uppståndelsen erkände de honom som Guds Son.

Då Nikodemus såg Jesus upphöjd på korset, kom han ihåg de ord som Jesus hade sagt under natten på Oljeberget: ”Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv.” — Joh. 3:14, 15. Den sabbat då Jesus låg i graven hade Nikodemus tillfälle att tänka igenom sin situation. Ett klarare ljus upplyste nu hans sinne och de ord som Jesus hade talat till honom, var inte längre mystiska. Han kände att han hade förlorat mycket genom att inte sluta sig till honom, medan han ännu levde. Han tänkte på händelserna på Golgata. Jesu förbön för sina mördare och hans svar på den döende rånarens bön talade till den lärde rådsmedlemmens sinne. På nytt tänkte han på Frälsaren under hans själsångest, åter hörde han detta sista rop: ”Det är fullbordat!” uttalat såsom av en segerherre. Åter upplevde han jordbävningen, den förmörkade himlen, den rämnande förlåten och klipporna som splittrades. Hans tro blev bekräftad för all framtid. Just den händelse som tillintetgjorde apostlarnas förhoppningar, överbevisade Josef och Nikodemus om Jesu gudom. Deras fruktan övervanns av den frimodighet som har sin grund i en fast och orubblig tro.

Aldrig hade Jesus tilldragit sig mängdens uppmärksamhet så som nu, då han hade lagts i graven. Som de brukade, förde folket sina sjuka och lidande till templets förgårdar och frågade: Vem kan tala om för oss om Jesus från Nasaret? Många hade kommit långt ifrån för att träffa honom, som hade botat de sjuka och uppväckt de döda. Från alla håll hördes ropet: Vi vill träffa Jesus, Botaren. Vid detta tillfälle blev många som ansågs visa tecken på spetälska, undersökta av prästerna. Många måste höra att deras män, hustrur eller barn förklarades vara spetälska och dömdes till att lämna hemmets skydd och sina vänners omsorg och till att hålla främlingar på avstånd med det sorgfyllda ropet: ”Oren, oren!” Jesu vänliga händer, som aldrig vägrade att helande beröra de motbjudande spetälska, låg nu korsade på hans bröst. Han som besvarat deras vädjande begäran med de tröstfyllda orden: ”Jag vill; bliv ren!” (Matt. 8:3) var nu tyst. Många vände sig till översteprästerna och rådsherrarna för att finna sympati och lindring, men förgäves. De sjuka hade bestämt sig för att de skulle ha den levande Jesus ibland sig igen. Med ihärdig iver frågade de efter honom. De ville inte låta sig avvisas. Men de drevs bort ifrån templets förgårdar. Soldater posterades vid portarna för att hålla tillbaka folkhopen som kom med sina sjuka och döende och krävde att få komma in. De sjuka som kommit för att bli botade av Frälsaren, bröt samman av besvikelse. Gatorna var fulla av sörjande människor. De sjuka dog av brist på Jesu läkande beröring. Läkare rådfrågades förgäves. Ingen skicklighet kunde mäta sig med hans, som låg i Josefs grav.

De lidandes klagande rop kom tusentals människor att bli överbevisade om att ett stort ljus hade utsläckts i världen. Utan Jesus var jorden ödslig och mörk. Många som höjt sina röster i ropet: ”Korsfäst honom, korsfäst honom”, insåg nu det olycksöde som hade drabbat dem och skulle lika ivrigt ha ropat: ”Ge oss Jesus lös”, om han bara hade varit levande.

När folket fick veta att Jesus hade dödats av prästerna, började man fråga om hans död. Detaljerna i hans förhör försökte man så långt det var möjligt att hålla inom privata kretsar, men under den tid han låg i graven var hans namn på tusentals läppar och rapporter om skenförhöret med honom och om prästernas och rådsherrarnas omänsklighet cirkulerade överallt. Bildade män vände sig till dessa präster och rådsherrar och uppmanade dem att ge en förklaring till profetiorna i Gamla Testamentet om Messias. Under det att rådsherrarna försökte konstruera förfalskningar som svar, blev de som besatta. De profetior som talade om Jesu lidande och död kunde de inte förklara. Många frågare överbevisades om att Skrifterna hade blivit uppfyllda.

Den hämnd som prästerna hade tänkt sig skulle bli så angenäm hade redan blivit bitter för dem. De visste att folket dömde dem strängt. De visste att samma personer som de hade upphetsat mot Jesus, nu var förskräckta över sin egen skamliga gärning. Dessa präster hade försökt att tro att Jesus var en bedragare, men det hade inte lyckats. Några av dem hade stått vid Lasarus’ grav och hade sett den döde komma tillbaka till livet. De bävade av fruktan för att Jesus själv skulle stå upp från de döda och visa sig för dem igen. De hade hört honom förklara att han hade makt att ge sitt liv och makt att ta det tillbaka. De kom ihåg att han hade sagt: ”Bryten ned detta tempel, så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen.” — Joh. 2:19. Judas hade berättat för dem om vad Jesus hade sagt till apostlarna under deras sista resa till Jerusalem:

”Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och Människosonen skall bliva överlämnad åt översteprästerna och de skriftlärde, och de skola döma honom till döden och överlämna honom åt hedningarna till att begabbas och gisslas och korsfästas; men på tredje dagen skall han uppstå igen.” — Matt. 20:18, 19. Då de hörde detta, hade de smädat och gjort narr av honom. Men nu kom de ihåg att Jesu förutsägelser hade blivit uppfyllda dittills. Han hade sagt att han skulle uppstå på den tredje dagen. Vem kunde säga att inte också detta skulle inträffa? De längtade efter att kunna driva bort dessa tankar, men de kunde det inte. Liksom sin fader, Djävulen, trodde de och darrade.

När nu upphetsningens raseri var över, började bilden av Jesus att tränga in i deras tankar. De såg honom som han stod framför sina fiender, lugn och utan att klaga, under det att han led under deras smädelser och hån. Alla händelser i samband med hans förhör och korsfästelsen erinrade de sig nu, med en överväldigande övertygelse om att han var Guds Son. De kände att han när som helst kunde stå framför dem, den anklagade som anklagare, den dömde som domare, den mördade för att kräva rättfärdighet i form av sina mördares död.

Det var inte mycket vila de fick på sabbaten. Även om de inte ville gå in över tröskeln hos en icke-jude av fruktan för att bli orenade, rådslog de ändå om Jesu kropp. Han som de hade korsfäst måste förbli död och begravd. Därför ”församlade sig översteprästerna och fariséerna och gingo till Pilatus och sade: Herre, vi hava dragit oss till minnes, att den villoläraren sade, medan han ännu levde: ’Efter tre dagar skall jag uppstå.’ Bjud fördenskull att man skyddar graven intill tredje dagen, så att hans lärjungar icke komma och stjäla bort honom och sedan säga till folket, att han har uppstått från de döda. Då bliver den sista villan värre än den första. Pilatus svarade dem: ’Där haven I vakt: gån åstad och skydden graven så gott I kunnen.’” — Matt. 27:62-65.

Prästerna gav anvisningar om hur graven skulle förseglas. En stor sten hade rullats framför ingången. Tvärs över denna sten spändes band vars ändar fästes vid den fasta klippan och förseglades med det romerska sigillet. Stenen kunde inte flyttas utan att förseglingen bröts. En vakt bestående av 100 soldater stationerades därefter omkring graven för att hindra att någon skulle röra vid den. Prästerna gjorde allt de kunde för att behålla Jesu kropp där den hade blivit lagd. Han hade förseglats så tillförlitligt i sin grav, som om han skulle bli kvar där för all framtid.

Så rådslog svaga människor och lade planer. Föga insåg dessa mördare det meningslösa i sina bemödanden. Men genom deras sätt att handla blev Gud förhärligad. Just de bemödanden som gjordes för att hindra Jesu uppståndelse, utgjorde de mest slående argumenten som bevis för den. Ju fler soldater som avdelades för att vakta graven, dess starkare skulle beviset för hans uppståndelse bli. Många hundra år före Jesu död hade den helige Ande förklarat genom psalmisten: ”Varför larma hedningarna och tänka folken fåfänglighet? Jordens konungar resa sig upp och furstarna rådslå med varandra, mot Herren och hans smorde . . . Han som bor i himmelen ler, Herren bespottar dem.” — Ps. 2:1-4. Romerska vakter och romerska vapen hade inte någon makt att spärra livets Herre inne i graven. Tiden för hans befrielse var nära.

Kapitel 81 - Livets Furste

Natten till veckans första dag hade sakta släpat sig fram. Den mörkaste tiden alldeles före daggryningen hade kommit. Jesus var ännu fånge i sin trånga grav. Den stora stenen låg på sin plats. Det romerska sigillet var inte brutet. De romerska soldaterna stod på sin post. Här fanns också osynliga iakttagare. Skaror av fallna änglar hade samlats omkring platsen. Om det hade varit möjligt, skulle mörkrets furste med sin här av fallna änglar för alltid ha hållit den grav förseglad i vilken Guds Son låg. Men en himmelsk härskara omringade gravplatsen. Änglar som utmärkte sig för särskilt stor makt bevakade graven och väntade på att få bjuda Livets Furste välkommen.
Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 28:2-4, 11-15.

”Då blev det en stor jordbävning; ty en Herrens ängel steg ned från himmelen.” Med särskilda maktbefogenheter hade denne ängel lämnat den himmelska världen. De klara strålarna av Guds härlighet gick framför honom och upplyste hans väg. ”Han var att skåda såsom en ljungeld, och hans kläder voro vita som snö. Och väktarna skälvde av förskräckelse för honom och blevo såsom döda.” Var finns nu, ni präster och rådsherrar, er vaktstyrkas makt? Tappra soldater som aldrig fruktat för mänsklig makt ligger nu som fångar som tagits utan svärd eller spjut. Det ansikte i vilket de ser in, är inte en dödlig krigares, utan dens ansikte som är den mäktigaste i Herrens här. Denne budbärare är den som intar den position som Satan miste vid sitt fall. Det var han som från Betlehems höjder förkunnade Kristi födelse. Jorden bävar i det att han närmar sig. Mörkrets härskaror flyr. När han rullar bort stenen ser det ut som om himmelen kommer ned till jorden. Soldaterna ser hur han sopar undan stenen som om den vore ett gruskorn och hör honom ropa: Guds Son, kom ut! Din Fader kallar dig. De ser Jesus komma fram ur graven och hör honom förkunna över den rämnade graven: ”Jag är uppståndelsen och livet.” Då han kommer fram i majestät och härlighet böjer sig änglaskaran inför Återlösaren och välkomnar honom med lovsång.

En jordbävning markerade det ögonblick då Kristus uppgav sitt jordiska liv och en annan jordbävning bekräftade det ögonblick då han i triumf återtog det. Han som hade övervunnit döden och graven, kom nu ut från graven som segerherre, under det att jorden rämnade, blixtarna flammade och åskan dundrade. När han kommer tillbaka till jorden skall han komma ”icke allenast jorden, utan ock himmelen att bäva”. (Hebr. 12:26.) ”Jorden raglar, ja, den raglar såsom en drucken; den gungar såsom vaktskjulet i trädets topp.” ”Himmelen själv hoprullas som en bokrulle”, ”himlakropparna upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå brännas upp”, ”men för sitt folk är Herren en tillflykt och för Israels barn ett värn.” — Jes.24:20; 34:4; 2 Petr. 3:10; Joel 3:16.

Vid Jesu död hade soldaterna sett jorden vid middagstiden insvepas i mörker, men vid uppståndelsen såg de änglarnas härlighet upplysa natten och hörde himmelens invånare sjunga med stor glädje och triumf: Du har övervunnit Satan och mörkrets makter, du har uppslukat döden i seger.

Jesus kom förhärligad ut ur graven. Den romerska vaktstyrkan såg honom. Deras blickar var som fastnaglade vid honom som de nyss hade hånat och plågat. I detta förhärligade väsen såg de fången som de hade sett i domsalen, den som de hade klätt i törnekronan. Detta var han som hade överlämnat sig utan motstånd åt Pilatus och Herodes, han som låtit sin kropp sönderslitas av fruktansvärda piskslag. Detta var han som hade spikats vid korset, och det var åt honom som prästerna och rådsherrarna fulla av självtillfredsställelse hade skakat på huvudet och sagt: ”Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa.” — Matt. 27:42. Det var han som de hade lagt i Josefs nya grav. Befallningen från himmelen hade löst fången. Bergmassiv staplade ovanpå varandra över hans grav skulle inte ha kunnat hindra honom från att komma ut.

Då de romerska soldaterna såg änglarna och den förhärligade Frälsaren, förlorade de medvetandet och blev såsom döda. När de himmelska besökarna doldes för deras syn reste de sig upp och rusade så snabbt deras darrande ben kunde bära dem mot örtagårdens port. Vacklande som druckna skyndade de sig iväg mot staden och berättade för alla som de mötte, om den sällsamma händelsen. De var på väg tillbaka till Pilatus, men deras berättelse hade redan nått de judiska myndigheterna. Överstepräster och rådsherrarna sände bud efter dem för att de först skulle rapportera för dem. Dessa soldater erbjöd en egendomlig syn. Skälvande av fruktan och med likbleka ansikten vittnade de om Jesu uppståndelse. Soldaterna berättade allt precis som de hade sett det. De hade inte haft tid att tänka på eller säga något annat än sanningen. Med ett tonfall som vittnade om hur svårt det plågade dem, sade de: Det var Guds Son som blev korsfäst. Vi har hört en ängel förkunna honom såsom himmelens Majestät, härlighetens Konung.

Prästerna blev dödsbleka. Kaifas försökte tala. Hans läppar rörde sig, men han fick inte fram ett ord. Soldaterna var på väg att lämna domsalen, när en röst hejdade dem. Kaifas hade till slut lyckat ta sig samman. Vänta! ropade han. Berätta inte för någon om det ni har sett. En lögnaktig rapport framlades därefter för soldaterna. ”Så skolen I säga: ’Hans lärjungar kommo om natten och stulo bort honom, medan vi sovo ’.” Här gick emellertid prästerna för långt. Hur skulle soldaterna kunna säga att apostlarna hade stulit kroppen, medan de sov? Om de sov, hur kunde de då veta det? Och om apostlarna hade blivit överbevisade om att de var skyldiga till att ha stulit Jesu kropp, skulle då inte prästerna ha varit de första att döma dem? Eller om vakten hade sovit vid graven, skulle inte prästerna ha varit de första att anklaga dem inför Pilatus?

Soldaterna blev förskräckta inför tanken att de själva skulle utsättas för anklagelsen att ha sovit på sin post. Detta var ett brott som straffades med döden. Skulle de komma med en vilseledande rapport, bedra folket och sätta sina egna liv i fara? Hade de inte stått där på sin tröttande vakttjänst i sömnlös vaksamhet? Hur skulle de ens för pengar kunna underkasta sig en rannsakning om de måste begå mened?

För att tysta ned det skrämmande vittnesmålet lovade prästerna att ansvara för vikternas säkerhet. De påstod att Pilatus lika litet som de själva hade något intresse av att detta rykte skulle komma ut. Soldaterna sålde sin heder för pengar. De infann sig hos prästerna,

sprängfyllda av det mest häpnadsväckande sanningsbudskap. De gick därifrån med en penningbörda och med en lögnaktig historia att berätta, som prästerna tänkt ut åt dem.

Under tiden hade underrättelsen om Jesu uppståndelse nått Pilatus. Även om Pilatus hade varit ansvarig för att Jesus utlämnades till att korsfästas, hade han varit tämligen oberörd. Då han motvilligt och med en känsla av medlidande hade dömt Frälsaren, hade han inte känt några verkliga samvetskval. De kom först nu. I sin ångest stängde han in sig i sitt hem och beslöt att inte ta emot någon. Men prästerna skaffade sig tillträde och meddelade honom den historia om händelseförloppet de själva satt ihop och bad honom ha överseende med vaktens försumlighet. Innan han gav sitt medgivande därtill utfrågade han gravens vaktstyrka enskilt. Soldaterna fruktade för sin säkerhet och vågade inte dölja något. Pilatus fick alltså av dem en helt annan skildring av vad som ägt rum. Han beivrade inte saken vidare, men från denna stund kände han aldrig någon frid.

När Jesus lades i graven triumferade Satan. Han vågade hoppas att Frälsaren inte skulle kunna återta sitt liv. Han gjorde anspråk på Jesu kropp och satte vakt omkring hans grav och försökte hålla Jesus som fånge. Han greps av stark vrede då hans änglar flydde för den himmelske budbärarens ankomst. När han såg Jesus komma ut som segrare ur graven visste han att hans rike skulle få ett slut och att han själv slutligen måste dö.

Genom att överlämna Jesus till att dödas hade prästerna gjort sig själva till Satans redskap. Nu stod de fullständigt under hans inflytande. De var insnärjda i en snara som de inte såg någon annat sätt att slingra sig ur än genom att fortsätta sin kamp mor Jesus. Då de hörde berättelsen om hans uppståndelse blev de ängsliga för folkets vrede. De förstod att deras egna liv var i fara. Deras enda hopp var att bevisa att Jesus var en bedragare genom att förneka att han uppstått. De mutade soldaterna och försäkrade sig om Pilatus' tystnad. De spred ur sin lögnaktiga redogörelse bland folket. Men det fanns vitten som de inte kunde tysta. Många hade hört soldaternas rapport om Jesu uppståndelse. Och några av de döda som hade uppstått tillsammans med Jesus visade sig för många och förklarade att han hade uppstått. Personer som hade sett dessa uppståndna, berättade det för prästerna och dessa måste lyssna till deras vittnesmål. Prästerna och rådsherrarna gick i ständig skräck. Var de än var, vare sig de gick omkring på gatorna eller tog sin tillflykt till sina hem, befarade de att de skulle möta Jesus ansikte mot ansikte. De kände sig osäkra överallt. Man kunde inte utestänga Guds Son med lås och bom. Både dag och natt stod den fruktansvärda scenen i domsalen inför dem, då de ropade: ”Hans blod komme över oss och över våra barn.” — Matt. 27:25. Aldrig någonsin skulle den scenen utplånas ur deras sinnen. Aldrig mer skulle en fridfull sömn sänka sig över deras läger.

Då den mäktige ängelns röst hördes vid Jesu grav: ”Din Fader kallar dig!” kom Frälsaren fram ur graven i kraft av det liv som han hade i sig själv. Nu besannades hans ord: ”Jag giver mitt liv — för att sedan taga igen det . . . Jag har makt att giva det, och jag har makt att taga igen det.” Nu var den profetia uppfylld som han uttalade för prästerna och rådsherrarna: ”Bryten ned detta tempel, så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen.” — Joh. 10:17, 18; 2:19.

Över den av Josef lånade graven hade Jesus förklarat: ”Jag är uppståndelsen och livet!” Dessa ord kunde endast uttalas av Gudomen. Alla skapade varelser lever endast genom Guds vilja och kraft. De är beroende mottagare av livet från Gud. Alla, från den högst stående ängel till den lägsta levande varelse, måste ständigt ta emot nytt liv från livets källa. Endast han som är ett med Gud kunde säga: ”Jag har makt att giva det — jag har ock makt att taga igen det.” Genom sin gudom ägde Jesus makt att bryta dödens fjättrar.

Jesus uppstod från de döda som förstlingsfrukten av de avsomnade. Han var den som symboliserades genom förstlingskärven. Hans uppståndelse ägde rum samma dag som denna skulle bäras fram inför Herren i templet. Under mer än tusen år hade denna symboliska ceremoni utförts. Från skördefälten samlades de första axen av den mogna säden, och då folket gick upp till Jerusalem för att fira påskhögtiden skulle den första sädeskärven viftas som ett tackoffer inför Herren. Inte förrän detta var fullgjort kunde liarna gå och skörden bärgas. Förstlingskärven, som tillägnades Gud, representerade skörden. Så representerar Kristus, förstlingskärven, den stora andliga skörd som skall samlas för Guds rike. Hans uppståndelse är en förebild och en underpant på de rättfärdigas uppståndelse. ”Lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom.” — 1 Tess. 4:14.

Då Jesus uppstod förde han fram ur graven en skara av dödens fångar. Jordbävningen vid hans död kom deras gravar att rämna. När han uppstod kom de fram tillsammans med honom. Dessa hade varit Guds medarbetare och de hade till priset av sitt liv burit vittnesbörd om sanningen. Nu skulle de vittna för honom som hade uppväckt dem från de döda. Under sin verksamhet hade Jesus väckt döda till liv. Han hade uppväckt änkans son i Nain, synagogföreståndarens dotter och Lasarus. Men de hade inte blivit iklädda odödlighet. Efter det att de återkommit till livet var de alltjämt under dödens välde. Men de som vid Jesu uppståndelse kom fram ur sina gravar uppstod till evigt liv. De for upp med honom såsom hans segerbyte. Jesus sade om dem: De är inte längre Satans fångar. Jag har återlöst dem. Jag har fört dem fram ur graven såsom förstlingsfrukten av min makt, för att de skall vara med mig, där jag är, för att aldrig se döden eller uppleva någon sorg.

Dessa gick in i staden och uppenbarade sig för många och förklarade att Jesus hade uppstått från de döda och att de hade blivit uppväckta med honom. På detta sätt blev den dyrbara sanningen om uppståndelsen odödliggjord. De uppståndna rättfärdiga vittnade om sanningen i dessa ord: ”Dina döda må få liv igen; mina dödas kroppar må åter stå upp.” Deras uppståndelse blev en illustration till uppfyllelsen av profetian. ”Vaknen upp och jublen, I som liggen i graven; ty din dagg är en livets dagg, och jorden skall giva igen de avsomnade.” — Jes. 26:19.

För den kristne är Jesus uppståndelsen och livet. I vår Frälsare återfår vi det liv som gick förlorat genom synden, ty han har liv i sig själv för att ge det till dem han vill. Han har rätt att ge odödlighet. Det liv som han gav som människa tar han tillbaka och ger det åter till människan. ”Jag har kommit”, säger han, ”för att de skola hava liv och hava över nog.” ”Den som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag

giver honom skall bliva i honom en källa, vars vatten springer upp med evigt liv.” ”Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.” — Joh. 10:10; 4:14; 6:54.

För den kristne saknar döden avgörande betydelse. Jesus talar om den som om den varade bara ett ögonblick. ”Den som håller mitt ord, han skall aldrig någonsin se döden . . . han skall aldrig någonsin smaka döden.” För den kristne är döden en sömn, ett ögonblick av stillhet och mörker. Livet är fördolt med Kristus i Gud och när ”Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, så skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet”. (Joh. 8:51, 52; Kol. 3:4.)

Den röst som ropade från korset: ”Det är fullbordat”, hördes bland de döda. Den trängde igenom gravens kamrar och kallade dem som sov i döden att uppstå. Så skall det också bli när Jesu röst hörs från himmelen. Den rösten skall genomtränga gravarna och dödens portar. De som har avsomnat i Kristus skall uppstå. Vid Jesu uppståndelse blev några få gravar öppnade, men vid hans andra ankomst skall de rättfärdiga höra hans röst och skall uppstå till odödligt liv i härlighet. Samma makt som uppväckte Jesus från de döda skall uppväcka hans församling. Den skall förhärligas tillsammans med honom över varje makt eller myndighet eller vilket som helst namn som kan nämnas, inte bara i denna värld utan också i den som kommer.

Kapitel 82 - Han är inte här

De kvinnor som hade stått vid Jesu kors väntade ivrigt på att vilodagens timmar skulle gå. På den första dagen i veckan gick de väldigt tidigt till graven och hade med sig dyrbara kryddor för att smörja Frälsarens kropp. De tänkte inte på att han skulle uppstå från de döda. För dem hade hoppets sol gått ned och det rådde natt i deras sinnen. Under det att de vandrade, erinrade de sig Jesu barmhärtiga gärningar och hans tröstande ord. Men de kom inte ihåg att han hade sagt: ”Jag skall se eder åter.” — Joh. 1-6:22.Utan att veta något om vad som just ägde rum, närmade de sig örtagården. Under det att de gick, sade de: ”Vem skall åt oss vältra bort stenen från ingången till graven?” De visste att de inte själva kunde flytta stenen, men de fortsatte ändå vidare. Och se, plötsligt lystes himlen upp av en glans som inte kom från den uppgående solen. Jorden skakade. Och så såg de att den stora stenen hade rullats bort. Graven var tom.

Inte alla kvinnorna hade kommit till graven från samma håll. Maria Magdalena var den första som kom dit och då hon såg att stenen hade tagits bort skyndade hon sig iväg för att berätta om det för apostlarna. Under tiden kom andra kvinnor. Det lyste ett ljus omkring graven, men Jesu kropp fanns inte där. Under det att de dröjde kvar på platsen, fick de plötsligt se att de inte var ensamma. En ung man i lysande kläder satt vid graven. Det var den ängel som hade rullat bort stenen. Han hade tagit på sig mänsklig gestalt för att inte skrämma Jesu vänner. Ändå lyste ljuset av den himmelska härligheten alltjämt omkring honom och kvinnorna blev rädda. De vände sig om för att fly, men angelns ord fick dem att stanna. ”Varen I icke förskräckta”, sade han, ”jag vet att I söken Jesus, den korsfäste. Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade förutsagt. Kommen hit, och sen platsen där han har legat. Och gån så åstad med hast, och sägen till hans lärjungar att han är uppstånden från de döda.” De tittade på nytt in i graven och åter hörde de den underbara nyheten. En annan ängel i mänsklig gestalt fanns där inne och han sade: ”Varför söken I den levande bland de döda? Han är icke här, han är uppstånden. Kommen ihåg vad han talade till eder, medan han ännu var i Galiléen, huru han sade: ’Människosonen måste bliva överlämnad i syndiga människors händer och bliva korsfäst; men på tredje dagen skall han uppstå igen ’.”

Han är uppstånden, han är uppstånden! Kvinnorna upprepade orden gång på gång. Nu har de inte någon användning för de dyrbara kryddorna. Frälsaren lever och är inte död. De kommer nu ihåg, att då han talade om sin död sade han, att han skulle uppstå igen. Vilken dag är inte detta för världen! Kvinnorna lämnade hastigt graven ”under fruktan och med stor glädje, och skyndade åstad för att omtala det för hans lärjungar”.

Maria hade inte hört den goda nyheten. Hon gick till Petrus och Johannes med det sorgfyllda budskapet: ”De hava tagit Herren bort ur graven, och vi veta icke var de hava lagt honom.” Apostlarna skyndade sig till graven och fann att det var så som Maria hade sagt. De såg duken och bindlarna men de fann inte sin Herre. Ändå fanns till och med här bevis för att han hade uppstått. Det som man hade svept honom i hade inte kastats vårdslöst åt sidan utan både duk och bindlar låg omsorgsfullt hopvikta, vart och ett på sin plats. Johannes ”såg och trodde”. Han

förstod ännu inte det som Skrifterna sade om att Jesus skulle uppstå från de döda, men han kom ihåg Jesu ord om att han skulle uppstå.

Det var Jesus själv som så noga hade lagt svepningen på plats. Då den mäktige ängeln kom ned till graven fick han sällskap med en annan, som tillsammans med sitt kompani hade hållit vakt över Jesu kropp. Då ängeln från himmelen rullade undan stenen gick den andre in i graven och löste bindlarna från Jesu kropp. Men det var Frälsarens egen hand som hade vikit ihop var och en av dem och lagt dem på deras plats. I hans ögon som vägleder stjärnorna lika väl som atomerna, finns det inte någonting som saknar betydelse. Ordning och fullkomlighet kommer fram i allt vad han gör.

Maria hade följt med Johannes och Petrus till graven. Då de vände tillbaka till Jerusalem, stannade hon kvar. Då hon såg in i den tomma graven fylldes hennes sinne med sorg. Då hon stirrade in i den, såg hon två änglar, den ene vid huvudändan och den andre vid fotändan, där Jesus hade legat. ”Kvinna, varför gråter du?” frågade de henne. ”De hava tagit bort min Herre”, sade hon, ”och jag vet icke var de hava lagt honom.”

Sedan gick hon sin väg också ifrån änglarna och menade att hon måste finna någon som kunde tala om för henne vad som hade hänt med Jesu kropp. En annan röst talade då till henne: ”Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?” Med tårdränkta ögon såg hon gestalten av en man. Hon trodde att det var trädgårdsmästaren och sade: ”Herre, om det är du som har burit bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.” Om den här rike mannens grav ansågs vara en alltför fin gravplats för Jesus, ville hon själv skaffa en plats åt honom. Det fanns en grav som Jesu egna ord hade gjort tom, den grav där Lasarus hade legat. Skulle hon inte där kunna finna en gravplats för sin Herre? Hon kände att det skulle bli en stor tröst för henne i hennes sorg, om hon finge sörja för hans dyrbara, korsfästa kropp.

Men nu sade Jesus till henne med sin egen välbekanta röst: ”Maria.” Nu visste hon att det inte var någon främling som talade till henne och då hon vände sig om såg hon framför sig den levande Kristus. I sin glädje glömde hon att han hade blivit korsfäst. Hon sprang emot honom som för att omfamna hans fötter och sade: ”Rabbuni!” Men Jesus höjde sin hand och sade: ”Rör icke vid mig; jag har ju ännu icke farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder, och säg till dem att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud.” Och Maria gick till apostlarna med det glada budskapet.

Jesus vägrade att ta emot sitt folks hyllning, innan han hade fått försäkring om att Fadern hade godtagit hans offer. Han for upp till himmelen och fick av Gud själv höra försäkran om att hans försoning för människornas synder hade varit tillräcklig och att, genom hans blod, alla skulle kunna vinna evigt liv. Fadern bekräftade det förbund som gjorts med Kristus att han skulle ta emot ångerfulla och lydiga människor och skulle älska dem på samma sätt som han älskade sin Son. All makt i himmelen och på jorden hade getts till livets Furste, och han återvände till sina efterföljare i en värld av synd för att han skulle kunna delge dem sin kraft och härlighet.

Under det att Kristus stod inför Gud och tog emot gåvor till sin församling, tänkte apostlarna på hans tomma grav, sörjde och grät. Den dag som var en glädjens dag för hela himmelen var för apostlarna en dag av ovisshet, förvirring och osäkerhet. Deras tvivel på vad kvinnorna vittnade om, visar hur lågt deras tro hade sjunkit. Meddelandet om att Jesus hade uppstått var alltför glädjande för att kunna vara sant, menade de. De hade hört så mycket om sadducéernas undervisning och så kallade vetenskapliga teorier, att den uppfattning de hade om uppståndelsen var oklar. De visste knappt vad uppståndelsen från de döda kunde betyda. De kunde helt enkelt inte fatta så stora sammanhang.

”Gån bort”, hade ängeln sagt till kvinnorna, ”och sägen till hans lärjungar, och särskilt till Petrus: ’Han skall före eder gå till Galiléen; där skolen I få se honom, såsom han har sagt eder ’.” Dessa änglar hade följt Jesus som beskyddande änglar under hela hans liv på jorden. De hade varit vittnen till hur han förhördes och korsfästes. De hade hört hans ord till apostlarna. Detta framgår av deras budskap till apostlarna och det borde ha överbevisat dem om dess sannfärdighet. Sådana ord kunde inte komma från någon annan än deras uppståndne Herres budbärare.

”Sägen till hans lärjungar, och särskilt till Petrus”, sade änglarna. Alltsedan Jesu död hade Petrus varit nedtyngd av samvetskval. Hans skamliga förnekande av Herren och Frälsarens kärleksfulla och ångestfyllda blick stod alltid för honom. Av alla apostlarna var han den som hade lidit mest. Till honom ges försäkringen om att hans ånger har godtagits och hans synd blivit förlåten. Han nämns vid namn.

Säg till hans lärjungar, och särskilt till Petrus att han har gått före er till Galiléen, där skall ni få träffa honom. Alla apostlarna hade övergett Jesus, och kallelsen att få träffa honom på nytt omfattar dem alla. Han har inte förkastat dem. Då Maria från Magdala berättade för dem att hon hade sett Herren, upprepade hon uppmaningen till dem att samlas i Galiléen. Och ytterligare en tredje gång sändes budskapet till dem. Efter det att Jesus hade farit upp till Fadern visade han sig för de andra kvinnorna och sade: ”Hell eder! Och de gingo fram och fattade om hans fötter och tillbådo honom. Då sade Jesus till dem: ’Frukten icke; gån åstad och omtalen detta för mina bröder, på det att de må gå till Galiléen; där skola de få se mig ’.”

Det första som Jesus gjorde på jorden efter det att han hade uppstått, var att övertyga apostlarna om sin oförändrade kärlek och medkännande omsorg om dem. För att ge dem bevis på att han var deras levande Frälsare, att han hade brutit gravens bojor och att fienden inte längre kunde hålla honom kvar i döden och för att uppenbara att han hade samma kärleksfulla sinne som då han var hos dem som deras älskade lärare, visade han sig för dem gång på gång. Han ville knyta kärlekens band än fastare omkring dem. Gå och säg till mina bröder, sade han, att de skall möta mig i Galiléen.

Då de hörde uppmaningen att träffas, som gavs så bestämt, började apostlarna tänka på Jesu ord till dem då han förutsade sin uppståndelse. Men inte ens nu gladde de sig. De kunde inte

frigöra sig från sina tvivel och sin förvirring. Inte ens när kvinnorna förklarade att de hade sett Herren, kunde apostlarna tro det. De trodde att de varit offer för en illusion.

De upprepade ofta dessa ord: ”Vi hoppades att han var den som skulle förlossa Israel.” Ensamma och förtvivlade erinrade de sig hans ord: ”Om man gör så med det friska trädet, vad skall icke då ske med det torra!” — Luk. 24:21; 23:31. De samlades uppe i det rum där de ätit påskmåltiden, eftersom de visste att deras älskade lärares öde kunde bli deras när som helst.

Och hela tiden kunde de ha glatt sig åt att veta att Frälsaren hade uppstått. I örtagården hade Maria stått gråtande då Jesus stod nära intill henne. Hennes ögon var så förblindade av tårar, att hon inte kunde urskilja honom. Och apostlarnas sinnen var så fulla av sorg att de inte kunde tro ängelns budskap eller Jesu egna ord. Hur många är det inte som alltjämt handlar på samma sätt som apostlarna. Hur många är det inte som upprepar Marias desperata rop: ”De har tagit bort Herren . . . och vi vet inte var de har lagt honom!” Till hur många kunde inte Frälsarens ord upprepas: ”Varför gråter du? Vem söker du?” Han är nära dem, men deras av tårar förblindade ögon urskiljer honom inte. Han talar till dem, men de förstår det inte.

Ack, om det böjda huvudet kunde lyftas. Om ögonen kunde öppna sig, så att de såge honom och öronen kunde lyssna till hans röst! ”Och gån så åstad med hast, och sägen till hans lärjungar att han är uppstånden från de döda.” Be dem inte att se på Josefs nya grav, som var stängd med en stor sten och förseglad med romerskt sigill. Kristus är inte där. Se inte på den tomma graven! Sörj inte som de som är utan hopp och utan hjälp! Jesus lever, och eftersom han lever, skall också vi leva. Låt den glada sången ljuda från tacksamma sinnen och från läppar som berörts av helig eld: Kristus är uppstånden! Han lever för att bedja för oss. Grip detta hopp, så kommer det att bevara dig som ett säkert och pålitligt ankare! Tro, så skall du få se Guds härlighet!

Kapitel 83 - Vägen till Emmaus

Sent på uppståndelsedagens eftermiddag var två av Jesu efterföljare på väg till Emmaus, en liten stad cirka tolv kilometer från Jerusalem. Dessa efterföljare hade inte någon framträdande plats i Jesu verksamhet, men de var uppriktiga i sin tro på honom. De hade kommit till staden för att fira påsken. De händelser som nyss hade inträffat, hade gjort dem svårt förvirrade. De hade hört nyheterna på morgonen om att Jesu kropp hade avlägsnats från graven. De hade också hört om kvinnorna som hade sett änglarna och träffat Jesus. De var nu på väg tillbaka till sina hem för att tänka och bedja. De fortsatte sin kvällsvandring, djupt bedrövade och samtalade om händelserna under förhöret och vid korsfästelsen. Aldrig tidigare hade de varit så fullständigt modlösa. Utan att kunna hoppas eller tro, vandrade de i korsets skugga.

De hade inte kommit så långt på sin vandring, förrän de träffade en främling, men de var så upptagna av sin dysterhet och besvikelse, att de inte tittade närmare på honom. De fortsatte sitt samtal och gav uttryck för sitt sinnes tankar. De diskuterade den undervisning som Jesus hade gett och som de inte tycktes kunna förstå. Under det att de samtalade om de händelser som hade ägt rum, längtade Jesus efter att få trösta dem. Han hade sett deras nedstämdhet. Han förstod de motstridiga, förvirrande idéer som kom dem att tänka: Kan denne man, som låtit sig bli så förödmjukad, verkligen vara Messias? De kunde inte hålla tillbaka sin sorg, utan började gråta. Jesus visste att de var knutna till honom i kärlek och han ville torka deras tårar och fylla dem med fröjd och glädje. Men först måste han lära dem något, som de aldrig skulle komma att glömma.

”Han sade till dem: ’Vad är det I talen om med varandra, medan I gån här?’ Då stannade de och sågo bedrövade ut. Och den ene som hette Kleopas, svarade och sade till honom: ’Du är väl en främling i Jerusalem, den ende, som icke har hört vad där har skett i dessa dagar?’” De talade om för honom hur besvikna de blivit över det som hade hänt deras Mästare, ”vilken var en profet, mäktig i gärningar och ord inför Gud och allt folket” men ”våra överstepräster och rådsherrar”, sade de, ”hava utlämnat honom till att dömas till döden och hava korsfäst honom”. Med en röst som talade om deras djupa besvikelse, tillade de: ”Men vi hoppades att han var den som skulle förlossa Israel. Och likväl, till allt detta kommer att det redan är tredje dagen sedan detta skedde.”

Det är egendomligt att de inte kom ihåg Jesu ord och förstod att han hade förutsagt de händelser som nyss inträffat. De förstod inte att den sista delen av hans förutsägelse skulle uppfyllas lika exakt som den första delen, nämligen att han skulle uppstå på den tredje dagen. Det var den delen av hans förutsägelse som de skulle ha kommit ihåg. Prästerna och rådsherrarna hade inte glömt det. ”Följande dag, som var dagen efter tillredelsedagen, församlade sig översteprästerna och fariséerna och gingo till Pilatus och sade: Herre, vi hava dragit oss till minnes att den villoläraren sade, medan han ännu levde: ’Efter tre dagar skall jag uppstå.’” — Matt. 27:62, 63. Men apostlarna kunde inte komma ihåg dessa ord.

”Då sade han till dem: ’O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat! Måste icke Messias lida detta, för att så ingå i sin härlighet?’” De två männen undrade vem denne främling kunde vara, som tycktes kunna läsa deras innersta tankar och tala med sådan medkänsla och mildhet, men ändå med sådant allvar och sådanhoppfullhet. För första gången efter det att Jesus hade blivit förrådd, började de känna sig uppmuntrade. De såg ofta granskande på sin följeslagare och tyckte att hans ord var precis de ord som Jesus skulle ha sagt. De blev alltmer förvånade och deras hjärtan började att slå snabbare av glad förväntan.

I det att Jesus började med Moses, som är själva den bibliska historiens början, förklarade han ur alla Skrifterna de saker som gällde honom. Om han först hade talat om för dem vem han var, skulle de ha varit helt nöjda. I sin stora glädje skulle de inte ha önskat någonting mera. Men det var nödvändigt för dem att förstå de vittnesmål som framburits om honom genom symbolerna och profetiorna i Gamla Testamentet. Det var på dessa som deras tro måste grundas. Jesus utförde inte något underverk för att övertyga dem, utan det han först gjorde, var att förklara Skrifterna. De hade betraktat hans död som det som grusade alla deras förhoppningar. Nu visade han dem från profetiorna, att just detta var det starkaste beviset för deras tro.

När Jesus undervisade dessa efterföljare klargjorde han betydelsen av Gamla Testamentet som ett bevis för hans uppdrag. Många bekännande kristna förkastar i nutiden Gamla Testamentet och menar att det inte längre har någon roll att spela. Men detta överensstämmer inte med Jesu undervisning. Han värdesatte det så högt, att han vid ett tillfälle sade: ”Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda.” — Luk. 16:31.

Det är Jesu röst som talar genom patriarker och profeter, ända ifrån Adams tid och fram till tidens slut. Frälsaren uppenbaras i Gamla Testamentet lika klart som i det Nya. Det är ljuset från det profetiska förgångna som kommer Jesu liv och undervisning i Nya Testamentet att framstå i full klarhet och skönhet. Jesu underverk var bevis på hans gudomliga natur, men ett starkare bevis för att han är världens Frälsare finner vi i jämförelse mellan profetiorna i Gamla Testamentet och verkligheten i det Nya.

Med hjälp av profetiorna gav Jesus sina efterföljare en korrekt uppfattning om vad han skulle bli för mänskligheten. Deras förväntan om en Messias som skulle inta sin tron och tillägna sig konungslig makt i överensstämmelse med människans önskemål, hade varit missvisande. Den skulle komma att lägga hinder i vägen för en korrekt uppfattning av hans nedstigande från den högsta till den lägsta ställning man kunde få. Jesus ville att hans efterföljares uppfattning skulle vara ren och sann i alla detaljer. De måste, så långt det var möjligt, förstå avsikten med den lidandets bägare som det varit hans uppgift att tömma. Han visade dem att den fruktansvärda strid som de ännu inte fullt kunde förstå, var uppfyllelsen av det förbund som hade ingåtts före världens grundläggande. Jesus måste dö på samma sätt som varje överträdare av lagen måste dö, om denne fortsatte i synd. Allt detta måste ske. Men ändå skulle det inte sluta i nederlag

utan i en härlig, evig seger. Jesus talade om för dem att alla ansträngningar måste göras för att frälsa världen från synd. De som följde honom, måste leva som han levde och arbeta som han arbetade, med intensiv och uthållig möda.

På detta sätt undervisade Jesus sina efterföljare och öppnade deras sinnen, så att de kunde förstå Skrifterna. De två männen var trötta, men samtalet dog inte bort. Frälsarens undervisning var liv och förvissning för dem. Men ännu var deras ögon inte öppna. Då han berättade för dem om Jerusalems undergång, såg de gråtande på den olyckliga staden. Men alltjämt misstänkte de inte, vem deras vandringskamrat var. De anade inte att föremålet för deras samtal var den som vandrade vid deras sida, eftersom Jesus hänvisade till sig själv som om han vore en annan person. De trodde att han var en av dem som hade varit med om den stora högtiden och som nu var på väg hem. Han gick lika försiktigt som de över de ojämna stenarna och stannade då och då tillsammans med dem för att vila litet. Så vandrade de framåt längs bergsvägen, medan han, som snart skulle inta sin plats vid Guds högra sida och som kunde säga ”mig är given all makt i himmelen och på jorden”, vandrade vid deras sida. (Matt. 28:18.)

Under deras vandring hade solen gått ned. Innan resenärerna nått fram till sitt nattkvarter, hade arbetarna ute på fälten avslutat sitt arbete. När Jesu efterföljare skulle gå in i sitt hem, gav främlingen intryck av att han skulle fortsätta sin vandring. Men de två männen kände sig dragna till honom. De kände en längtan efter att få höra mer ifrån honom. ”Bliv kvar hos oss”, sade de. Det såg inte ut som om han skulle tacka ja till deras inbjudan. Därför försökte de övertala honom och sade: ”Det lider mot aftonen, och dagen nalkas redan sitt slut.” Jesus gav då efter för deras övertalning och därför ”gick han ditin och stannade kvar hos dem”.

Om dessa Jesu efterföljare inte hade varit enträgna med sin inbjudan, skulle de inte ha låtit veta att deras reskamrat var deras uppståndne Herre. Jesus tvingar aldrig på någon sitt sällskap. Han intresserar sig för dem som behöver honom. Med glädje kommer han att gå in i det anspråkslösaste hem och uppmuntra de mest anspråkslösa människor. Men om människor är likgiltiga och inte tänker på den himmelske gästen eller vill be honom att stanna kvar hos dem, går han vidare. Därigenom gör många en stor förlust. De känner inte Jesus mer än dessa två efterföljare kände honom då han talade med dem på vägen.

Den enkla kvällsmåltiden som bestod av bröd var snart färdig. Den sattes fram för gästen och han satte sig vid huvudändan av bordet. Så räcker han ut sina händer för att välsigna maten. De två männen rycker till av förvåning. Deras lärare räcker ut sina händer exakt på samma sätt som Mästaren hade för vana att göra det. De betraktar honom på nytt och se, där ser de märkena efter spikarna i hans händer. Båda utropar samtidigt: Det är Herren Jesus! Han har uppstått från de döda! De reser sig upp för att kasta sig ned för hans fötter och tillbedja honom, men han har försvunnit. De kan inte längre se honom. De ser platsen där han, som nyss legat i graven, hade suttit och de säger till varandra: ”Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss.”

Men med denna stora nyhet att berätta kunde de inte bli sittande kvar och samtala. Deras trötthet och hunger var borta. De lämnade sin måltid orörd. Fulla av glädje började de genast vandra tillbaka samma väg som de hade kommit, ivriga att berätta nyheten för apostlarna inne i staden. På vissa platser var vägen farlig, men de klättrade över de branta klipporna och lät sig glida nedför de släta sluttningarna. De ser inte och vet inte att de beskyddas av honom som har vandrat vägen tillsammans med dem. Med vandringsstaven i hand skyndar de vidare och önskar hela tiden att de kunde gå fortare än de vågar göra det. De tappar bort vägen, men finner den igen. Ibland springande, ibland snubblande, skyndar de vidare med sin osynlige ledsagare tätt vid sidan om dem hela vägen.

Natten är mörk, men rättfärdighetens sol lyser över dem. Deras hjärtan klappar av glädje. Det är som om de befunne sig i en ny värld. Jesus är en levande Frälsare. De sörjer inte längre över honom som död. Kristus är uppstånden! Gång på gång upprepar de det. Detta är det budskap som de har med sig till de sörjande. De måste berätta för dem den underbara berättelsen om vandringen till Emmaus. De måste tala om vem som följde med dem på vägen. De för med sig det viktigaste budskap som någonsin har getts till världen, ett glädjebudskap som människosläktets förhoppningar för tid och evighet är beroende av.

Kapitel 84 - I deras mitt

Då de två männen kom tillbaka till Jerusalem gick de in genom den östra porten, som stod öppen hela natten under högtiderna. Husen är mörka och tysta, men vandrarna söker sig väg genom de trånga gatorna i ljuset av den uppgående månen. De går till det rum där Jesus hade tillbringat den sista kvällens sista timmar före sin död. Här vet de att de kommer att finna sina bröder. Hur sent det än är vet de att apostlarna inte kommer att sova förrän de fått full visshet om vad som blivit av deras Herres kropp. De finner dörren till rummet ordentligt låst. De knackar men får inte något svar. Allt är tyst. Då säger de vilka de är. Dörren låses upp och de kommer in, och ytterligare en som de inte ser kommer in tillsammans med dem. Därefter barrikeras dörren på nytt för att hålla spioner borta. Kapitlet bygger på Lukasevangeliet 24:33-48; Johannesevangeliet 20:19-29.

Vandrarna finner alla i rummet upphetsade av förvåning. De som är där brister ut i tacksägelse och lovprisning: ”Herren är verkligen uppstånden, och han har visat sig för Simon.” Då börjar de två vandrarna, som alltjämt är andfådda av sin snabba och ansträngande vandring, att berätta den sällsamma berättelsen om hur Jesus har uppenbarat sig för dem. De har just slutat och några säger att de inte kan tro det. Det är alltför bra för att vara sant. Då får de se ytterligare en person stå framför dem. Allas ögon riktas mot främlingen. Ingen har knackat på dörren. Ingen har hört någon komma. Apostlarna är förvånade och undrar vad detta kan betyda. Då hör de en röst som inte är någon annan är deras Herres röst. Klart och tydligt hör de hans ord: ”Frid vare med eder.”

”Då blevo de förfärade och uppfylldes av frukran och trodde att det var en ande de sågo. Men han sade till dem: ’Varför ären I så förskräckta, och varför uppstiga tvivel i edra hjärtan? Sen här mina händer och mina fötter, och sen att det är jag själv; ja, tagen på mig och sen. En ande har ju icke kött och ben, såsom I sen mig hava.’ Och när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sina fötter.” De betraktade hans händer och fötter, märkta av de grymma spikarna. De kände igen hans röst som inte liknade någon annans som de någonsin hört. ”Men då de ännu icke trodde, för glädjes skull, utan allenast förundrade sig, sade han till dem: ’Haven I här något att äta?’ Då räckte de honom ett stycke stekt fisk och något av en honungskaka; och han tog det och åt därav i deras åsyn.” ”Lärjungarna blevo glada, när de sågo Herren.” Tro och glädje tog tvivlets plats, och med känslor som inga ord kan uttrycka, hälsade de sin uppståndne Frälsare.

Vid Jesu födelse hade ängeln tillkännagett: ”Frid på jorden, bland människor till vilka han har behag.” Och nu när han för första gången visade sig för sina efterföljare, efter sin uppståndelse, tilltalar Frälsaren dem med orden: ”Frid vare med eder.” Jesus är alltid beredd att tala frid till människor som är nedtryckta av tvivel och fruktan. Han väntar på att vi skall öppna våra sinnen för honom och säga: ”Dröj kvar hos oss.” Han säger: ”Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig.” — Upp. 3:20.

Jesu uppståndelse var en förebild på alla deras uppståndelse, som har insomnat i tro på honom. Den uppståndne Frälsarens ansikte, hans beteende, hans röst var välbekant för hans efterföljare. På samma sätt som Jesus uppstod från de döda, skall de som har insomnat i tro på honom uppstå. Vi skall känna igen våra vänner på samma sätt som apostlarna kände igen Jesus. De kan ha varit avtärda, sjuka eller vanställda i detta fysiska liv, men de uppnår i fullkomlig hälsa och skönhet. Ändå kommer deras förhärligade kropp att fullkomligt återge deras identitet och utseende. Då skall vi känna igen dem på samma sätt som vi själva har blivit igenkända. (1 Kor. 13:12.) I de ansikten som lyser av ljuset från Jesu ansikte, skall vi känna igen deras drag, som vi har älskat.

Då Jesus sammanträffade med sina apostlar påminde han dem om de ord som han hade talat till dem före sin död, att allt måste uppfyllas som var skrivet i Mose lag och i profeterna och psalmerna om honom. ”Därefter öppnade han deras sinnen, så att de förstodo skrifterna. Och han sade till dem: ’Det är så skrivet, att Messias skulle lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att bättring till syndernas förlåtelse i hans namn skulle predikas bland alla folk, och först i Jerusalem. I kunnen vittna härom.’”

Apostlarna började nu förstå sitt arbetes natur och utsträckning. De skulle för världen förkunna de häpnadsväckande sanningar som Jesus hade anförtrott dem. Händelserna under hans liv, hans död och uppståndelse, de profetior som pekade på dessa händelser, Guds lags helighet, frälsningsplanens mysterier, Jesu makt att utplåna synd, om allt detta skulle de vittna och de skulle göra det känt för världen. De skulle förkunna fridens evangelium och frälsning genom omvändelse och Frälsarens makt.

”Och när han hade sagt detta, andades han på dem och sade till dem: ’Tagen emot helig ande! Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem.’” Den helige Ande hade ännu inte visat sig i full utsträckning eftersom Jesus ännu inte hade förhärligats. Det mer omfattande utgivandet av Anden ägde inte rum förrän efter Jesu himmelsfärd. Inte förrän apostlarna hade mottagit den, kunde de fullfölja det uppdrag de fått, att förkunna evangelium för världen. Men Anden hade getts för ett särskilt syfte. Innan apostlarna kunde fullgöra sina offentliga plikter i samband med församlingen, andades Jesus sin Ande på dem. Han överlämnade åt dem ett väldigt heligt förtroende, och han ville göra det fullt klart för dem, att utan den helige Ande skulle detta uppdrag inte kunna utföras.

Den helige Ande är det andliga livets andedräkt. Mottagandet av Anden är mottagandet av Jesu liv. Den tillför mottagaren Jesu egenskaper. Endast de som på detta sätt undervisas av Gud, de som äger denna Andens inre påverkan och i vilkas liv Kristus-livet kommer till uttryck, skall representera och tjäna församlingen.

”Om I förlåten någon hans synder”, sade Jesus, ”så äro de honom förlåtna och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem.” Jesus ger här inte någon människa frihet att uttala någon dom över andra. I sin Bergspredikan förbjuder han detta. Detta är förbehållet Gud. Men

på sin församling lägger han, i dess organiserade kapacitet, ansvaret för de enskilda medlemmarna. Mot dem som faller i synd har församlingen en plikt att varna, undervisa och om möjligt återupprätta. ”Bestraffa, tillrättavisa, förmana”, säger Herren, ”med allt tålamod och med undervisning i alla stycken.” — 2 Tim. 4:2. Handla redbart med de felande. Värna om var och en som befinner sig i tara. Överlämna ingen till att bedra sig själv. Kalla synden vid dess rätta namn. Tala om vad Gud har sagt i fråga om lögn, sabbatsbrott, stöld, avguderi och allt annat ont. ”De som göra sådant, de skola icke få Guds rike till arvedel.” — Gal. 5:21. Om de framhärdar i synd, kommer den dom som ni uttalar från Guds ord, att uttalas över dem i himmelen. Då de väljer att synda, avsäger de sig Kristus. Församlingen måste visa att den inte godkänner deras handlingar, i annat fall vanhedrar den sin Herre. Den måste om synden säga det som Gud säger om den. Den måste ta itu med den efter Guds ledning. Dess åtgärder godkänns i himmelen. Den som avvisar församlingens auktoritet, avvisar även Kristi auktoritet.

Men det finns en ljusare sida av bilden. ”Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna.” Låt den tanken bli den dominerande. Då man arbetar för de vilsegångna skall man rikta allas blickar mot Kristus. Herdarna bör ha en medkännande omsorg om hjorden på Herrens betesmarker. De bör tala med de vilsegångna om Frälsarens förlåtande nåd. De skall uppmuntra syndaren att ångra sig och att tro på hans ord, som kan förlåta. De skall med Guds ords auktoritet förklara: ”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” — 1 Joh. 1:9. Alla som omvänder sig har fått denna försäkran: ”Du skall åter förbarma dig över oss och trampa våra missgärningar under fötterna. Ja, du skall kasta alla deras synder i havets djup.” — Mika 7:19.

Syndarens ånger skall med tacksamhet tas emot av församlingen. Led den ångrande ut ur otrons mörker och in i trons och rättfärdighetens ljus. Lägg den darrande handen i Jesu kärleksfulla hand. En sådan förlåtelse godkänns i himmelen. Endast i detta avseende har församlingen makt att förlåta syndare. Förlåtelse för synd kan endast vinnas genom Kristi förtjänst. Ingen enskild människa, ingen sammanslutning av människor har getts befogenhet att befria någon människa från skuld. Jesus gav sina apostlar uppdrag att förkunna förlåtelse för synd i hans namn bland alla nationer, men själva fick de inte någon makt att avlägsna den minsta lilla fläck av synd. Jesu namn är det enda ”. . . namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta.” (Apg. 4:12.)

När Jesus först sammanträffade med apostlarna i påskmåltidsrummet, var Tomas inte med bland dem. Han hade hört vad de andra hade berättat och fått överflödande bevis för att Jesus hade uppstått, men dysterhet och otro fyllde hans sinne. Då han hörde apostlarna berätta om det storslagna sätt på vilket den uppståndne Frälsaren hade uppenbarat sig, kastade det honom bara in i en ändå djupare förtvivlan. Om Jesus verkligen hade uppstått från de döda, kunde det inte finnas något ytterligare hopp om ett bokstavligt jordiskt rike. Och det sårade hans fåfänga att tänka, att hans Mästare skulle uppenbara sig för alla de övriga apostlarna men inte för honom. Han hade beslutat sig för att inte tro. Under en hel vecka ruvade han över sin förtvivlan, som tycktes så mycket mörkare i kontrast till hans medbröders hopp och tro.

Under denna tid hade han upprepade gånger förklarat: ”Om jag icke ser hålen efter spikarna i hans händer eller sticker mitt finger i hålen efter spikarna och sticker min hand i hans sida, så kan jag icke tro det.” Han ville inte se genom sina medbröders ögon eller visa tro som grundade sig på deras vittnesmål. Han älskade brinnande sin Herre, men han hade tillåtit avundsjuka och otro att ta hans sinne i besittning.

Några av apostlarna gjorde nu det välbekanta påskmåltidsrummet till sitt tillfälliga hem. På kvällen var alla utom Tomas samlade där. En kväll beslöt Tomas att vara kvar hos de andra. Trots sin otro, hade han ett svagt hopp om att den goda nyheten kunde vara sanning. Under det att apostlarna satt och åt sitt kvällsmål, samtalade de om de bevis som Jesus hade gett dem i profetiorna. ”Då kom Jesus, medan dörrarna voro stängda, och stod mitt ibland dem och sade: ’Frid vare med eder!’”

Så vände han sig till Tomas och sade: ”Räck hit ditt finger, se här äro mina händer; och räck hit din hand, och stick den i min sida. Och tvivla icke, utan tro.” Dessa ord visade att han väl kände till Tomas’ tankar och ord. Den tvivlande aposteln visste, att ingen av hans medbröder hade träffat Jesus den senaste veckan. De kunde inte ha talat med Mästaren om hans otro. Han insåg att den som stod framför honom, var hans Herre. Han kände inte något behov av ytterligare bevis. Hans sinne stormade av glädje och han kastade sig ned för Jesu fötter och ropade: ”Min Herre och min Gud.”

Jesus tog emot hans bekännelse men tillrättavisade honom milt för hans otro: ”Eftersom du har sett mig, tror du? Saliga äro de som icke se och dock tro.” Tomas’ tro skulle ha varit mera tillfredsställande för Jesus, om han hade varit villig att tro på sina medbröders vittnesmål. Om världen nu skulle följa Tomas’ exempel, skulle ingen visa tro som leder till frälsning, eftersom alla som tar emot Kristus, måste göra det genom andras vittnesmål.

Många som är benägna att tvivla, ursäktar sig genom att säga, att om de hade de bevis som Tomas fick av sina medbröder skulle de tro. De inser inte att de inte bara har fått dessa bevis utan mycket mera. Många som likt Tomas väntar på att alla orsaker till tvivel skall avlägsnas, kommer aldrig att förverkliga sin önskan. De kommer att gradvis bli helt förankrade i otro. De som fostrar sig själva till att se allt från den mörka sidan och klandra och klaga, vet inte vad de gör. De sår ut tvivlets utsäde och de kommer att få skörda en skörd av tvivel. Under en tid då tro och tillförsikt är som mest nödvändiga, kommer många att finna sig sakna kraft att hoppas och tro.

I sitt sätt att behandla Tomas gav Jesus sina efterföljare något att tänka på. Hans exempel visar hur vi skulle behandla dem som är svaga i tron och som låter sina tvivel dominera. Jesus överöste inte Tomas med förebråelser. Inte heller började han att diskutera med honom. Han uppenbarade sig själv för den tvivlande. Tomas hade varit högst oresonlig, då han framställde villkoren för sin tro, men Jesus bröt ned alla barriärer genom sin frikostiga kärlek och hänsyn. Det är sällan som otro kan övervinnas genom ordstrider. Det åstadkommer bara att man bygger upp självförsvar och finner nya stödpunkter och ursäkter. Men låt Jesus i sin kärlek och

barmhärtighet uppenbaras som den korsfäste Frälsaren, så skall från många, som en gång varit ovilliga, Tomas' bekännelse komma: ”Min Herre och min Gud.”

Kapitel 85 - Det förnyade undret

Jesus hade kommit överens med sina apostlar om att sammanträffa med dem i Galiléen. Och strax efter det att påskveckan var slut började de vandringen dit. Om de hade lämnat Jerusalem under festen skulle detta ha tolkats som bristande hängivenhet och kätteri. Därför stannade de till dess den var slut. Men så snart den var över, vände de med glädje hemåt för att möta Frälsaren som han hade sagt.

Sju av apostlarna färdades tillsammans. De var klädda i fiskarbefolkningens anspråkslösa kläder. De var fattiga på materiella tillgångar, men rika i sanningens kunskap och utövande, vilket i himmelens ögon gav dem det högsta erkännande som lärare. De hade inte varit elever i profeternas skolor. Men under tre år hade de undervisats av den störste lärare världen någonsin känt. Under hans ledning hade de blivit upphöjda, kunniga och förfinade förmedlare, genom vilka människor kunde ledas fram till sanningens kunskap.

En stor del av Jesu verksamhet hade ägt rum nära Galileiska Sjön. Apostlarna samlades på en plats, där det inte var sannolikt att de skulle bli störda. Här fann de sig omgivna av minnen om Jesus och hans väldiga gärningar. På denna sjö hade Jesus vandrat på vågorna för att rädda dem då de var fyllda av skräck och den våldsamma stormen snabbt var på väg att förgöra dem. Här hade stormen tystats genom hans ord. Inom synhåll fanns stranden där omkring 10.000 människor hade fått mat från några få små bröd och fiskar. Inte långt borta låg Kapernaum, platsen för så många underverk. När apostlarna betraktade scenen, fylldes deras sinnen av deras Frälsares ord och gärningar.

Kvällen var behaglig. Petrus, som alltjämt hade mycket kvar av sin gamla kärlek till båtar och fiske, föreslog att de skulle åka ut på sjön och lägga ut sina nät. Detta ville de allesammans vara med om. De behövde alla mat och kläder, vilket de skulle kunna skaffa sig genom en natts framgångsrikt fiske. De gick därför ut i sin båt, men någon fångst fick de inte. De arbetade hela natten, men utan framgång. Under de mödosamma timmarna samtalade de om sin frånvarande Herre och påminde sig om alla de sällsamma händelser som de hade varit med om under hans verksamhet vid sjön. De undrade över sin egen framtid och kände sig bekymrade inför vad som väntade dem.

Hela tiden hade en ensam iakttagare på stranden följt dem med sina blickar, medan han själv var osynlig för dem. Till slut kom gryningen. Båten var inte långt från stranden och apostlarna såg en främling stå på stranden och som började samtala med dem med frågan: ”Mina barn, haven I något att äta?” Då de svarade: ”Nej”, sade han till dem: ”’Kasten ut nätet på högra sidan om båten, så skolen I få.’ Då kastade de ut; och nu fingo de en så stor hop fiskar, att de icke förmådde draga upp nätet.”

Johannes kände igen främlingen och ropade till Petrus: ”Det är Herren.” Petrus var så övermodig och så glad, att han i sin iver kastade sig i vattnet och stod snart på stranden vid

sidan av sin Mästare. De andra apostlarna kom i sin båt och drog nätet med fiskarna efter sig. ”När de sedan hade stigit i land, sågo de glöd ligga där och fisk, som låg därpå, och bröd.”

De var alltför överraskade för att fråga varifrån elden och maten kommit. ”Jesus sade till dem: ’Tagen hit av de fiskar, som I nu fingen.’” Petrus rusade fram till nätet som han hade släppt, och hjälpte sina medbröder att dra in det till stranden. Efter det att arbetet var klart och förberedelserna gjorda, bad Jesus sina apostlar att komma och äta. Han delade ut maten till dem och blev igenkänd av alla de sju. Underverket att ge mat åt 5.000 på bergssluttningen dök nu upp i deras minne, men en egendomlig känsla av vördnad hade gripit dem och i tystnad betraktade de den uppståndne Frälsaren.

Scenen vid sjön då Jesus hade uppmanat dem att följa honom stod nu levande för dem. De kom ihåg hur de på hans uppmaning hade kastat ut på djupet och satt ut sitt nät och att långsten hade blivit så överflödande att den fyllde nätet och nästan kom det att brista. Därefter hade Jesus kallat dem att lämna sina fiskebåtar och hade lovat att göra dem till människofiskare. Det var för att påminna dem om denna scen och för att fördjupa intrycket av uppdraget till apostlarna som han på nytt hade utfört underverket. Det visade dem att Mästarens död inte hade minskat deras förpliktelse att utföra det uppdrag, som han hade tilldelat dem. Även om de skulle komma att berövas hans personliga gemenskap och även mista underhållet genom sin tidigare sysselsättning, skulle den uppståndne Frälsaren alltjämt ha omsorg om dem. När de utförde hans uppdrag, skulle han tillgodose deras behov. Och Jesus hade ett syfte med att be dem kasta ut sitt nät på högra sidan om båten. Det var på den sidan han stod, närmast dem på stranden. Det var trons sida. Om de arbetade i förening med honom — hans gudomliga kraft förenad med mänsklig möda — skulle de inte kunna annat än lyckas.

Det var också en annan undervisning som Jesus hade gen dem, som särskilt gällde Petrus. När Petrus förnekade sin Herre, hade detta stått i förnedrande kontrast till hans tidigare bekännelse om sin lojalitet. Han hade vanhedrat Kristus och hade ådragit sig sina medbröders misstro. De menade att han inte borde tillåtas att inta sin tidigare ställning ibland dem och han kände själv, att han hade förverkat sin förtroendeställning. Innan han kunde kallas till att åter uppta sitt apostoliska uppdrag, måste han inför dem alla ge bevis på sin ånger. Utan detta skulle hans synd, även om han hade ångrat den, ha kunnat fördärva hans inflytande som en Kristi tjänare. Frälsaren gav honom tillfälle att återvinna sina medbröders förtroende och så långt det var möjligt gottgöra den skada, han hade orsakat evangelium.

Här ges en undervisning för alla Kristi efterföljare. Evangelium dagtingar inte med det onda. Det kan inte ursäkta synden. Hemliga synder måste bekännas i hemlighet inför Gud, men öppna synder kräver öppen bekännelse. Den vanära som drabbar den troende på grund av hans synd, drabbar Kristus. Den kommer Satan att triumfera och kommer vacklande människor att stappla. Genom att ge bevis för ånger, avlägsnar den troende, så långt det ligger i hans förmåga, denna vanära.

Under det att Jesus och apostlarna åt tillsammans på stranden, sade Frälsaren till Petrus: ”Simon, Johannes’ son, älskar du mig mer, än dessa göra?” Och han avsåg då hans medbröder. Petrus hade en gång förklarat: ”Om än alla andra komma på fall för din skull, så skall dock jag aldrig komma på fall.”— Matt. 26:33. Men nu visar han, att han kan ge en sannare bild av sig själv. ”Ja, Herre”, sade han, ”du vet, att jag har dig kär.” Nu gav han inte uttryck för någon övermodig försäkran om att hans kärlek var större än hans medbröders. Han gav inte uttryck för sin egen uppfattning om sin hängivenhet. Inför honom som kan läsa alla vårt sinnes motiv, vädjar han till honom att bedöma hans uppriktighet. — ”Du vet att jag har dig kär.” Och Jesus uppmanar honom: ”Föd mina lamm.” Återigen ställer Jesus Petrus på prov och upprepar sina tidigare ord: ”Simon, Johannes’ son, älskar du mig?” Den här gången frågar han inte Petrus om han älskar honom mer än hans bröder gör. Det andra svaret liknade det första och var fritt från någon övermodig försäkran: ”Ja, Herre, du vet att jag har dig kär.” Jesus sade då till honom: ”Var en herde för mina får.” Ytterligare en gång ställde Frälsaren den prövande frågan: ”Simon, Johannes’ son, älskar du mig?” Nu blev Petrus bedrövad. Han trodde att Jesus tvivlade på hans kärlek. Han visste att hans Herre hade orsak att misstro honom och med värkande sinne svarade han: ”Herre, du vet allting; du vet att jag har dig kär.” Åter sade Jesus till honom: ”Föd mina får.”

Tre gånger hade Petrus öppet förnekat sin Herre och tre gånger hade Jesus krävt av honom en försäkran om hans kärlek och lojalitet och riktat samma inträngande fråga till honom som en hullingförsedd pil mot hans sårade sinne. Inför de församlade apostlarna avslöjade Jesus hur djup Petrus’ ånger var och visade hur grundligt ödmjuk den en gång skrytsamme aposteln hade blivit.

Petrus var av naturen handlingskraftig och impulsiv. Satan hade utnyttjat dessa karaktärsdrag för att övervinna honom. Strax innan Petrus förnekade Jesus, hade Jesus sagt till honom: ”Se, Satan har begärt att få eder i sitt våld, för att kunna sålla eder såsom vete; men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder.” — Luk. 22:31, 32. Den tiden hade nu kommit och förändringen hos Petrus var uppenbar. De närgående, prövande frågorna som Herren ställt till honom, hade inte väckt något övermodigt, självtillräckligt svar. På grund av hans förödmjukelse och ånger var Petrus nu bättre förberedd än någonsin ridigare, att bli en herde för hjorden.

Det första uppdrag som Jesus anförtrodde Petrus, då han återinsatte honom i hans uppgift, var att föda lammen. Detta var ett uppdrag som Petrus hade försvinnande liten erfarenhet av. Det skulle komma att kräva stor omsorg och mildhet, mycket tålamod och uthållighet. Det var en kallelse till honom att tjäna dem som var unga i tron, att undervisa de okunniga, att förklara Skrifterna för dem och att fostra dem till användbarhet i Kristi tjänst. Hittills hade Petrus inte varit lämplig att göra detta eller ens kunnat förstå dess betydelse. Men det var detta uppdrag som Jesus nu kallade honom att utföra. För detta uppdrag hade hans egen upplevelse av lidande och ånger förberett honom.

Före sin förnekelse hade Petrus alltid talat obetänksamt och av ögonblickets ingivelse. Han var alltid färdig att rätta andra och att säga vad som kom för honom, innan han ännu hade en egen klar uppfattning eller visste vad han skulle säga. Men den omvände Petrus var helt annorlunda. Han behöll sin tidigare iver, men Kristi nåd reglerade hans nit. Han var inte längre häftig och självmedveten. Han överskattade inte sig själv utan var lugn, samlad och kunde ta emot undervisning. Nu kunde han föda både lammen och fåren i Kristi hjord.

Frälsarens sätt att tala med Petrus var en undervisning både för honom själv och för hans medbröder. Det lärde dem att bemöta överträdaren med tålamod, sympati och förlåtande kärlek. Även om Petrus hade förnekat sin Herre, hade den kärlek, som gjorde att Jesus hade fördrag med honom, aldrig sviktat. Just sådan kärlek skulle underherdarna känna för fåren och lammen som anförtrotts i deras Vård. Nu, när Petrus kunde minnas sin egen svaghet och sitt eget misslyckande, kunde han vårda hjorden lika ömsint som Jesus hade behandlat honom.

Den fråga som Jesus hade ställt till Petrus var betydelsefull. För den som vill bli hans efterföljare och tjäna honom, nämner han endast ett villkor. ”Älskar du mig?”, frågade han. Detta är en nödvändig förutsättning. Även om Petrus kunde ha ägt alla andra förutsättningar, skulle han ändå inte ha kunnat bli en trogen herde över Herrens hjord, om han hade saknat Kristi kärlek. Kunskap, välvilja, vältalighet, tacksamhet och nit är hjälpmedel i det goda arbetet, men utan Jesu kärlek i sinnet blir den kristne förkunnarens uppdrag ett misslyckande.

Jesus vandrade ensam med Petrus. Det var någonting som han ville tala särskilt med honom om. Före sin död hade Jesus sagt till honom: ”Dit jag går, dit kan du icke följa mig, men framdeles skall du följa mig.” På detta hade Petrus svarat: ”Herre, varför kan jag icke följa dig nu? Mitt liv vill jag giva för dig.” — Joh. 13:36, 37. När han sade detta, anade han inte över vilka höjder och djup som Jesu fötter skulle leda hans väg. Petrus hade misslyckats när provet kom, men nu hade han åter fått tillfälle att bevisa sin kärlek till Jesus. För att han skulle bli styrkt inför det slutliga trosprovet, avslöjade Frälsaren hans framtid för honom. Han meddelade honom att efter det att han levt ett nyttigt liv och åldern började tära på hans krafter, skulle han sannolikt få följa sin Herre. Jesus sade: ”’När du var yngre, omgjordade du dig själv och gick vart du ville; men när du bliver gammal, skall du nödgas sträcka ut dina händer, och en annan skall omgjorda dig och föra dig, dit du icke vill.’ Detta sade han för att giva till känna, med hurudan död Petrus skulle förhärliga Gud.” Därmed fick Petrus veta precis på vilket sätt han skulle dö. Jesus förutsade till och med att hans händer skulles sträckas ut på korset. Återigen uppmanade han sin apostel: ”Följ mig!” Petrus blev inte modlös av detta avslöjande. Han var villig att dö vilken som helst död för sin Herre.

Hittills hade Petrus känt Jesus som människa, precis som många känner honom nu, men han var inte längre begränsad på detta sätt. Han kände honom inte mera såsom han hade känt honom genom sin samvaro med honom som människa. Han hade älskat honom som människa, som en lärare sänd från himmelen. Nu älskade han honom som Gud. Det stod nu klart för honom att för honom var Jesus allt i alla. Nu var han beredd att ta del i sin Herres offergärning. Då han till sist

fördes till korset, bad han om att få bli korsfäst med huvudet nedåt. Han tyckte att det var en alltför stor ära att lida på samma sätt som Mästaren led.

För Petrus var dessa ord: ”Följ mig!” fulla av undervisning. Inte bara med avseende på hans död, utan med avseende på varje steg under hans liv blev denna undervisning given. Hittills hade Petrus varit benägen att handla självständigt. Han hade sökt planlägga Guds verk i stället för att vänta på att kunna följa Guds plan. Men han kunde inte vinna något genom att storma iväg före Herren. Jesus bjöd honom: ”Följ mig!” Spring inte iväg före mig. Då kommer du inte att behöva möta Satans skaror ensam. Låt mig gå före dig, och du kommer inte att bli övervunnen av fienden.

Då Petrus gick vid sidan om Jesus, såg han att Johannes följde en liten bit bakom dem. Nu fick han för sig att han skulle vilja veta litet om dennes framtid. Han sade till Jesus: ”’Herre huru bliver det då med denne?’ Jesus svarade honom: ’Om jag vill, att han skall leva kvar, till dess jag kommer, vad kommer det dig vid? Följ du mig.’” Petrus borde ha förstått att hans Herre skulle avslöja för honom allt det, som det var bäst för honom att veta. Det är vars och ens plikt att följa Kristus utan någon ovidkommande omsorg om det arbete som har tilldelats andra. I sina ord om Johannes: ”Om jag vill, att han skall leva kvar, till dess jag kommer”, gav Jesus inte någon försäkran om att denne apostel skulle leva till Herrens återkomst. Han gör bara gällande, att han har den högsta makten, och även om han skulle vilja ha det så, skulle det inte på något sätt inverka på Petrus’ uppgift. Både Johannes’ och Petrus’ framtid låg i deras Herres händer. Att följa honom i lydnad var det som krävdes av var och en av dem.

Hur många är det inte idag som liknar Petrus. De intresserar sig för andras angelägenheter och är angelägna om att få veta vad dessas plikt är, medan de står i fara att försumma sin egen. Vår uppgift är att se upp till Kristus och att följa honom. Vi kommer att få se fel i andras liv, och brister i deras karaktär. Människor är omgivna av bristfällighet, men i Kristus finner vi fullkomlighet. Genom att se på honom blir vi förvandlade. Johannes uppnådde väldigt hög ålder. Han fick bevittna Jerusalems undergång och ödeläggandet av det praktfulla templet, symbolen på världens slutliga ödeläggelse. Till sina allra sista dagar följde Johannes sin Herre väldigt nära. Huvudinnehållet i hans budskap till församlingarna var: ”Mina älskade, låtom oss älska varandra”, ”den som förbliver i kärleken, han förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom.” — 1 Joh. 4:7, 16. Petrus hade blivit återinsatt i sitt apostlaämbete, men den heder och det bemyndigande som han fick av Jesus, hade inte gett honom någon dominans över hans bröder. Detta hade Jesus gjort klart för honom, då han i sitt svar på Petrus’ fråga: ”Herre, huru bliver det då med denne?” hade sagt: ”Vad kommer det dig vid? Följ du mig!”

Petrus hedrades inte med något utnämnande till församlingens ledare. Den ära, som Jesus hade visat honom genom att förlåta honom hans avfällighet, återskänkte honom förtroendet från hans medbröders sida. Han hade stort inflytande i församlingen. Men den undervisning, som Jesus hade gett honom vid Galileiska Sjön, bar Petrus med sig genom hela sitt liv. Då han genom den helige Ande skrev till församlingarna, sade han: ”Till de äldste bland eder ställer jag nu denna förmaning, jag som själv är en av de äldste och en som vittnar om Kristi lidande, och

som jämväl har del i den härlighet som kommer att uppenbaras: Varen herdar för Herrens hjord, som I haven i eder vård; varen det icke av tvång, utan av fri vilja, icke för slem vinnings skull, utan med villigt hjärta. Uppträden icke såsom herrar över edra församlingar, utan bliven föredömen för hjorden. Då skolen I, när Överherden uppenbaras, undfå härlighetens oförvissneliga segerkrans." — 1 Petr. 5:1-4.

Kapitel 86 - Till hela världen

När Jesus stod bara ett steg från sin himmelska tron, gav han sina efterföljare uppdraget. ”Mig är given all makt i himmelen och på jorden”, sade han. ”Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar.” ”Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.” — Mark. 16:15. Gång på gång blev orden upprepade, för att apostlarna skulle förstå deras betydelse. Över alla jordens inbyggare, höga och låga, rika och fattiga, skulle himmelens ljus lysa i klara, starka strålar. Apostlarna skulle bli medarbetare med sin Återlösare i uppgiften att frälsa världen. Kapitlet bygger på Matteusevangeliet 28:16-20.

Uppdraget hade getts till de tolv redan vid det tillfälle, då Jesus samlade dem till sig i påskmåltidsrummet, men nu gavs det till ett större antal. Till sammankomsten på ett berg i Galiléen hade alla de troende som han kunde nå, kallats tillsammans. För denna sammankomst hade Jesus själv före sin död bestämt både tid och plats. Änglarna vid graven påminde apostlarna om hans löfte att möta dem i Galiléen. Löftet hade återupprepats för de troende som var samlade i Jerusalem under påskveckan. Genom dem nådde det ut till många ensamma, som sörjde över sin Herres död. Med spänt intresse såg alla fram emot denna sammankomst. De gick till samlingsplatsen på omvägar för att undvika att väcka de nitiska judarnas misstankar. Med undrande sinnen kom de, och de talade allvarligt med varandra om de nyheter som hade nått dem om Jesus.

Vid den fastställda tidpunkten var omkring 500 samlade i små grupper på bergssidan, angelägna om att få höra allt somde kunde få veta av dem som hade sett Jesus efter hans uppståndelse. Apostlarna gick från grupp till grupp och berättade allt de hade hört och sett av Jesus. De samtalade med dem om vad Skrifterna uppenbarade, precis som Jesus hade gjort. Tomas upprepade redogörelsen för sin otro och berättade hur hans tvivel hade undanröjts. Plötsligt stod Jesus hos dem. Ingen kunde se varifrån eller hur han kom. Många av de närvarande hade aldrig sett honom tidigare, men i hans händer såg de mrkena efter korsfästelsen. Hans ansikte var som Guds och då de såg på honom tillbad de honom.

Men några tvivlade. Så har det alltid varit. Det finns människor som har svårt för att utöva tro. De ställer sig på de tvivlandes sida. Sådana människor förlorar mycket genom sin otro. Detta är den enda sammankomst, som Jesus efter sin uppståndelse hade med en större grupp av troende. Han kom och talade till dem och sade: ”Mig är given all makt i himmelen och på jorden.” De troende hade tillbett honom innan han talade, men hans ord, som kom från läppar som hade varit slutna i döden, träffade dem med en egendomlig kraft. Nu var han den uppståndne Frälsaren. Många av dem hade sett honom använda sin makt för att bota de sjuka och bemästra djävulska makter. De trodde att han ägde makt att upprätta sitt rike i Jerusalem, makt att krossa allt motstånd och makt över naturens krafter. Han hade fått de vreda vågorna att bli stilla, han hade vandrat på de skummande vågorna, han hade väckt de döda till liv. Nu förklarade han att ”all makt” hade getts honom. Hans ord höjde åhörarnas tankar upp över

jordiska och timliga ting till det himmelska och eviga. De fick de högsta föreställningar om hans värdighet och ära.

Jesu ord på bergssidan var tillkännagivandet av att hans offer för människornas bästa var tillfredsställande och fullkomligt. Villkoren för försoningen hade uppfyllts. Det uppdrag som han hade kommit till världen för att utföra var fullbordat. Han var på väg till Guds tron för att där bli hedrad av änglar, andefurstar och makter. Han hade börjat sin medlargärning. Beklädd med en myndighet utan gränser gav han sina efterföljare befallningen: ”Gån . . . ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände!” — Matt. 28:19, 20.

Det judiska folket hade gjorts till förvaltare av de heliga sanningarna. Fariséerna hade emellertid gjort judarna till de mest avvisande, de mest förblindade av alla människor. Allt som hade samband med prästerna och rådsherrarna, deras kläder, deras sedvänjor, deras ceremonier, deras traditioner gjorde dem olämpliga till att vara världens ljus. De såg på sig själva, på den judiska nationen, som om de var världen. Men Jesus gav sina efterföljare uppdraget att förkunna en tro och en gudsfruktan som inte hade något med kastväsen eller nationsgränser att göra, en tro som skulle passa alla folkslag och nationer och människor av alla klasser.

Innan Jesus lämnade sina efterföljare, uttalade han sig tydligt om sitt rikes natur. Han påminde dem om vad han tidigare hade sagt till dem om det. Han förklarade att det inte var hans avsikt att här i världen upprätta ett materiellt utan ett andligt rike. Han skulle inte härska som en jordisk konung på Davids tron. Han förklarade återigen Skrifterna för dem och visade, att allt som han hade gått igenom, hade blivit bestämt i himmelen i rådslag mellan Fadern och honom själv. Allt hade förutsagts av människor som blivit inspirerade av den helige Ande. Han sade: Ni ser att allt det som jag har uppenbarat för er, om att man skulle förkasta mig som Messias, har gått i uppfyllelse. Allt det som jag har sagt om den förödmjukelse jag skulle utsättas för och den död som jag skulle dö, har gått i uppfyllelse. På den tredje dagen uppstod jag igen. Studera Skrifterna flitigare, så kommer ni att förstå att profetians detaljer om mig i alla dessa avseenden har gått i uppfyllelse.

Jesus utsåg sina efterföljare till att utföra det uppdrag som han hade lagt i deras händer och att börja i Jerusalem. Jerusalem hade varit skådeplatsen för hans häpnadsväckande förödmjukelse för människornas skull. Där hade han lidit, där hade han blivit förkastad och dömd till döden. Judéen var hans födelseplats. Där hade han som människa vandrat tillsammans med människor. Ytterst få hade förstått hur nära himmelen hade kommit jorden, då Jesus vandrade bland dem. I Jerusalem måste Jesu efterföljare börja sitt arbete.

Med tanke på allt som Jesus hade lidit där och allt det som han hade gjort, som inte hade blivit uppskattat, kunde hans efterföljare ha vädjat om att få ett mer lovande arbetsområde, men de kom inte med någon sidan begäran. Just det område som han hade besått med sanningens utsäde, skulle bearbetas av hans efterföljare. Därigenom skulle utsädet gro och växa upp till en

rik skörd. I sitt arbete skulle hans efterföljare komma att möta förföljelse på grund av judarnas avundsjuka och hat, men Mästaren hade uthärdat detta och de skulle inte heller fly ifrån det. Det första erbjudandet om nåd måste ges till Frälsarens mördare.

I Jerusalem fanns också många som i det fördolda hade trott på Jesus och många som hade blivit vilseledda av prästerna och rådsherrarna. För dessa skulle evangelium förkunnas. De skulle kallas till omvändelse. Den storslagna sanningen, att förlåtelse för synd kunde vinnas bara genom Kristus, måste klargöras. Medan ännu hela Jerusalem var i rörelse på grund av de spännande händelserna under de senaste veckorna, skulle förkunnandet av evangelium göra det djupaste intrycket.

Men arbetet skulle inte stanna med detta. Det skulle utsträckas till jordens avlägsnaste gränser. Till sina efterföljare sade Jesus: Ni har varit vittnen till mitt självuppoffrande liv för världens bästa. Ni har sett mitt arbete för Israel. Även om de inte ville komma till mig för att de skulle få liv och även om präster och rådsherrar har gjort med mig vad de ville och även om de har förkastat mig, såsom Skrifterna har förutsagt, skall de ändå få ytterligare ett tillfälle att ta emot Guds Son. Ni har sett att jag villigt tar emot alla som kommer till mig och bekänner sina synder. Den som kommer till mig, honom kommer jag inte att avvisa. Alla som vill kan bli försonade med Gud och få evigt liv. Till er, mina efterföljare, överlämnar jag detta budskap om nåd. Det skall först förkunnas för Israel och sedan för alla släkten och språkområden och folk. Det skall förkunnas för judar och för ickejudar. Alla som tror skall samlas i en enda församling.

Genom den helige Andes gåva skulle Jesu efterföljare få en häpnadsväckande kraft. Deras förkunnelse skulle bekräftas genom tecken och under. Underverk skulle utföras, inte bara av apostlarna, utan av alla dem som toge emot deras budskap. Jesus sade: ”Genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola bliva friska.” — Mark. 16:17, 18. På den tiden använde man sig ofta av förgiftning. Samvetslösa människor drog sig inte för att på detta sätt röja ur vägen sådana som stod i vägen för deras ärelystnad. Jesus visste att hans efterföljares liv skulle komma att utsättas för faror. Många skulle komma att anse, att de gjorde Gud en tjänst genom att döda hans vittnen. Därför lovade han dem skydd mot denna fara.

Jesu efterföljare skulle få samma makt att bota ”alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet bland folket”, som Jesus hade. Genom hans namn skulle de bota kroppens sjukdomar, samtidigt som de vittnade om hans makt att läka själen. (Matt. 4:23; 9:6.) Och nu gavs löfte om en ny nådegåva. Jesu efterföljare skulle förkunna evangelium bland andra folk och de skulle få förmåga att tala andra språk. Apostlarna och deras medhjälpare var olärda människor, men genom Andens utgjutande på pingstdagen blev deras tal rent, enkelt och exakt, både i fråga om uttryckssätt och språkmelodi, vare sig de talade sitt eget eller ett främmande språk.

På detta sätt gav Jesus sina efterföljare deras uppdrag. Han skapade alla förutsättningar för arbetets utförande och tog själv på sig ansvaret för dess framgång. Så länge de lydde hans ord och arbetade i gemenskap med honom, skulle de inte misslyckas. Han uppmanade dem att gå ut till alla nationer. Res till de avlägsnaste platserna i den bebodda världen och kom ihåg, att jag kommer att vara med er där. Arbeta i tro och med tillförsikt, för den tid kommer aldrig, då jag överger er.

Frälsarens uppdrag till apostlarna inbegriper alla troende. Det inbegriper alla som tror på Jesus, intill tidens slut. Det är ett ödesdigert misstag att tro att arbetet för människors frälsning uteslutande hänger på den därtill utsedde förkunnaren. Evangelium har anförtrotts alla som har fått del av den himmelska inspirationen. Alla som tar emot Kristi liv, har fått uppdraget att arbeta för sina medmänniskors räddning. Det var för detta arbete som församlingen grundades. Alla som tar dess heliga löften på sig, är därmed förpliktade att vara Kristi medarbetare.

”Anden och bruden säga: ’Kom’. Och den som hör det, han säge: ’Kom.’” — Upp. 22:17. Var och en som hör, skall upprepa inbjudningen. Vilken vår uppgift än må vara i livet, bör vårt första intresse vara att vinna människor för Kristus. Vi kan kanske inte tala till församlingen, men vi kan arbeta för enskilda människor. Vi kan låta dem få del av den undervisning, som vi fått från vår Herre. Att vara Kristi medarbetare är inte bara att förkunna. De som ger lindring åt de sjuka och lidande, som hjälper de behövande, som talar tröstens ord till dem som är förtvivlade och till dem som har svag tro, är Kristi medarbetare. Nära och fjärran finns det människor, som tyngs ned av skuldkänsla. Det är inte umbäranden, hårt arbete eller fattigdom som gör att mänskligheten degenererar, utan skuld och felaktigt handlande. Detta skapar oro och otillfredsställdhet. Jesus vill att hans tjänare skall hjälpa människor, som är sjuka av synd.

Jesu efterföljare skulle börja sitt arbete på den plats de befann sig. Den svåraste och minst lovande arbetsplatsen skulle inte förbigås. Så skulle varje Kristi arbetare börja, där han befinner sig. I våra egna familjer kan det finnas de som törstar efter sympati och hungrar efter livets bröd. Det kan finnas barn att uppfostra för Kristus. Där finns icke-kristna alldeles utanför våra dörrar. Låt oss i trohet utföra det arbete som ligger närmast. Sedan kan vi utvidga våra ansträngningar så långt Guds hand öppnar vägarna. Mångas arbete kan tyckas vara begränsat av omständigheterna. Men vad de än gör, kommer det att bli känt till jordens avlägsnaste platser, när det utförs i tro och uthållighet. Jesu verksamhet, då han var på jorden, tycktes vara begränsad till ett väldigt litet område, men skaror ifrån alla länder hade hört hans budskap. Gud använder ofta de enklaste medel för att åstadkomma de största resultat. Det är hans avsikt att varje del av hans verk skall vara beroende av varje annan del, som ett hjul inuti ett annat hjul vilka alla fungerar harmoniskt. Den enklaste medarbetare, som påverkas genom den helige Ande, kommer att kunna vidröra osynliga strängar, vilkas vibrationer kommer att höras till jordens ändar och skapa melodi genom eviga tidsåldrar.

Vi fått emellertid inte glömma uppmaningen: ”Gån ut i hela världen!” Vi uppmanas att höja våra blickar till ”trakter som ligga bortom”. Kristus river ned alla barriärer, alla särskiljande, nationella fördomar, och lär oss att älska hela mänskligheten. Han lyfter människor ur den

snäva krets, som deras egoism föreskriver. Han avskaffar alla territoriella gränser och alla klassgränser i samhället. Han gör ingen skillnad på grannar och främlingar, på vänner och fiender. Han lär oss att betrakta varje behövande människa som vår bror eller syster, och världen som vår arbetsplats.

Då Frälsaren sade: ”Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar!” sade han också: ”Dessa tecken skola åtfölja dem som tro: Genom mitt namn skola de driva ut onda andar de skola tala nya tungomål, ormar skola de taga i händerna och om de dricka något dödande gift skall det icke alls skada dem, på sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bliva friska.” — Mark. 16:17, 18. Löftet är lika vittomfattande som uppdraget. Inte så att alla gåvor ges till varje enskild troende. Anden ger ”åt var och en någon särskild gåva”. (1 Kor. 12:11.) Varje kristen har emellertid löfte om Andens gåvor i den mån han behöver dem i sin Herres uppdrag. Löftet är precis lika fast och tillförlitligt nu, som det var på apostlarnas tid. ”Dessa tecken skola åtfölja dem som tro.” Detta är Guds folks särskilda förmån. Vår tro bör gripa tag om allt som det är möjligt att få, som en bekräftelse på tron.

”På sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bliva friska.” Denna värld är en enorm karantän. Jesus har emellertid kommit för att bota de sjuka och för att förkunna befrielse för Satans fångar. I sig själv var han hälsa och styrka. Han gav av sitt liv åt de sjuka, de plågade och åt dem som var besatta av onda andar. Han avvisade inte någon som kom till honom för att få del av hans läkande kraft. Han visste att de som bad honom om hjälp, själva hade bidragit till att de blivit sjuka, men ändå vägrade han inte att göra dem friska. Och när kraft från Kristus trängde in i dessa arma människor, blev de överbevisade om synd. Många blev botade från sin andliga sjukdom såväl som från sina fysiska svagheter. Evangelium äger fortfarande samma kraft. Varför skulle inte vi idag få bli vittnen till samma resultat?

Jesus känner smärtorna hos var och en som lider. När onda andar sliter i en mänsklig kropp, känner Jesus förbannelsen. När feber förtär livets ström, känner han ångesten. Och han är lika villig att hota de sjuka nu, som när han personligen vandrade på jorden. Kristi tjänare är hans representanter, de kanaler genom vilka han arbetar. Han vill genom dem utöva sin botande kraft.

I Frälsarens sätt att göra de sjuka friska låg en undervisning för hans efterföljare. Vid ett tillfälle lade han en deg av jord på en blind mans ögon och sade till honom: ”Gå bort och tvål dig i dammen i Siloam . . . Mannen gick då dit och tvådde sig; och när han kom igen, kunde han se.” — Joh. 9:7. Mannen kunde bli frisk bara genom den store Läkarens kraft, men ändå använde sig Jesus av naturens enkla medel. Medan han inte uppmuntrade medicinering med droger (drug medication) godkände han användandet av enkla och naturliga botemedel. Till många av de hemsökta som blev botade sade Jesus: ”Synda icke härefter, på det att icke något värre må vederfaras dig.” — Joh. 5:14. Därmed lärde han att sjukdom är resultat av överträdande av Guds lagar, både fysiska och andliga. Världens stora misär skulle inte existera om människorna bara ville leva i överensstämmelse med Skaparens plan.

Kristus hade varit det forntida Israels ledare och lärare. Han lärde dem att hälsa följer på lydnad för Guds lagar. Den store Läkaren, som botade de sjuka i Palestina, hade talat till sitt folk från molnstoden och talat om för dem vad de måste göra och vad Gud ville göra för dem. ”Om du hör Herrens, din Guds, röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är Herren, din läkare.” — 2 Mos. 15:26. Kristus gav Israel direkta instruktioner med avseende på deras livsvanor och han försäkrade dem: ”Herren skall avvända från dig all krankhet.” — 5 Mos. 7:15. När de uppfyllde villkoren bekräftades löftet till dem. ”I hans stammar var ingen som stapplade.” — Ps. 105:37.

Denna undervisning gäller också oss. Det finns villkor som skall iakttas av alla som vill bevara hälsan. Alla bör lära sig vad dessa villkor är. Herren ser inte med välbehag på okunnighet i fråga om hans lagar, vare sig de fysiska eller de andliga. Vi skall samarbeta med Gud för att upprätta och återställa både kroppens och sinnets hälsa.

Vi skall också undervisa andra hur de kan återvinna och bevara hälsan. För de sjuka skall vi använda de botemedel som Gud har försett oss med i naturen. Vi skulle hänvisa dem till honom som den ende som kan bota dem. Det är vår uppgift att bära de sjuka och lidande fram inför Kristus på vår tros armar. Vi bör lära dem att tro på den store Läkaren. Vi bör gripa tag i hans löfte och bedja honom om att uppenbara sin makt. Själva kärnan i evangelium är återupprättelse. Frälsaren vill att vi skall uppmana de sjuka, dem som saknar hopp och de hemsökta, att gripa tag i hans kraft.

Kärlekens kraft var med i allt det som Jesus gjorde då han hotade de sjuka, och bara genom att få del av denna kärlek genom tron kan vi bli redskap för hans arbete. Om vi försummar att sluta oss till Kristus genom en gudomlig gemenskap med honom, kan strömmen av livgivande kraft inte flyta i rika strömmar från oss till människorna. Det fanns platser där inte ens Frälsaren kunde utföra många väldiga gärningar på grund av människornas otro. Det händer också nu att otro skiljer församlingen från dess gudomlige Hjälpare. Dess grepp om de eviga verkligheterna är svagt. Genom sin brist på tro orsakar den Gud besvikelse och berövar honom hans ära.

Det var för utförandet av Kristi gärning som församlingen fick löftet om hans närvaro. Gå ut och undervisa alla folk, sade han, ”och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände”. Att ta på sig hans ok är ett av de första villkoren för att få hans kraft. Själva livet i församlingen beror på dess trohet att fullgöra Herrens uppdrag. Att försumma detta är i själva verket att inbjuda andlig svaghet och tillbakagång. Där inte något aktivt arbete för andra utförs, avtar kärleken, och tron fördunklas.

Det är Jesu avsikt att bans tjänare skall vara församlingens lärare i evangeliskt arbete. De skall undervisa folket om hur man skall uppsöka och rädda de förlorade. Men är detta den gärning de utför? Hur många är det tyvärr inte som strävar efter att blåsa in livets gnista i en församling som håller på att dö. Hur många församlingar blir inte behandlade som sjuka lamm

av dem som borde söka efter det förlorade fåret! Och under tiden finns det miljoner och åter miljoner som går förlorade utan Kristus.

Den gudomliga kärleken har satts i rörelse ända ned till sitt ofattbara djup för människornas skull. Änglar förundrar sig över att hos dem som fått ta emot en så stor kärlek, bara se en ytlig tacksamhet. Änglar förundrar sig över människornas ringa uppskattning av Guds kärlek. Himmelen är upprörd över den försummelse som visas för människor. Vill vi veta hur Kristus ser på detta? Hur skulle en far eller en mor känna det om de visste att deras barn, som gått vilse i köld och snö, överlämnats att omkomma av dem som går förbi och som kunde ha räddat det? Skulle de inte bli fruktansvärt bedrövade, ytterligt upprörda? Skulle de inte fördöma dessa mördare med en vrede lika het som sina tårar, lika intensiv som sin kärlek? Varje människas lidande är Guds barns lidande, och de som inte räcker ut någon hjälpande hand till sina medmänniskor som går mot sin undergång, väcker hans rättfärdiga vrede. Detta är Lammets vrede. Till dem som påstår sig ha gemenskap med Kristus men som har varit likgiltiga för sina medmänniskors behov, kommer han på domens stora dag att säga: ”Jag vet icke, varifrån I ären; gån bort ifrån mig, alla I ogärningsmän.” — Luk. 13:27.

I uppdraget till sina efterföljare gav Jesus inte bara riktlinjer för deras arbete utan gav dem också deras budskap. Lär folket, sade han, ”att hålla allt vad jag har befallt eder”. Apostlarna skulle undervisa människorna om det som Kristus hade undervisat dem om. Det som han hade sagt, inte bara i egen person, utan genom alla profeter och lärare i Gamla testamentet, är inbegripet här. Människors läror hålls utanför. Det finns ingen plats för tradition, för mänskliga teorier och slutsatser eller för kyrkliga lagar. Inga lagar som förordnas av kyrkliga myndigheter finns inbegripna i uppdraget. Kristi tjänare skall inte undervisa om något av detta. ”Lagen och profeterna”, med berättelserna om hans egna ord och gärningar, är den skatt som det blev apostlarna anförtrott att meddela världen. Kristi namn är deras fältrop, deras ordenstecken, deras föreningsband, auktoriteten för deras handlingssätt och källan till deras framgång. Ingenting som inte bär hans underskrift skall erkännas i hans rike.

Evangelium skall förkunnas, inte som en livlös teori utan som en levande kraft, som kan förändra livet. Gud vill att de som tar emot nåden skall vara vittnen om dess kraft. De, vilkas sätt att leva har varit mest anstötligt för honom, tar han villigt emot. När de omvänder sig, ger han dem sin gudomlige Ande. Han ger dem de högsta förtroendeuppdrag och sänder dem ut till de icke-kristna för att förkunna hans gränslösa nåd. Han vill att hans tjänare skall vittna om att människor, genom hans nåd, kan komma i besittning av likhet med Kristus till karaktären och kunna glädja sig i förvissningen om hans stora kärlek. Han vill att vi skall vittna om att han inte kan låta sig nöja, förrän mänskligheten blivit omvänd och återinsatts i sina heliga förmåner som hans söner och döttrar.

I Kristus finner vi herdens ömhet, en fars och mors tillgivenhet och den medkännande Frälsarens oförlikneliga nåd. Sina välsignelser beskriver han på det mest lockande sätt. Han nöjer sig inte med att bara tillkännage dessa välsignelser. Han framhåller dem på det mest tilldragande sätt för att väcka en önskan om att få del av dem. Så skall hans tjänare framhålla

rikedomen av härlighet i den outsägbara gåvan. Kristi storslagna kärlek kommer att smälta och betvinga människors sinnen, där enbart ett upprepande av lärosatser inte kommer att kunna uträtta något. ”Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud.” ”Stig upp på ett högt berg, Sion, du glädjens budbärarinna; häv upp din röst med kraft, Jerusalem, du glädjens budbärarinna; häv upp den utan fruktan, säg till Juda städer: ’Se, där är eder Gud!’. . . Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte.” — Jes. 40:1, 9-11. Berätta för folket om honom som är ”härlig framför tiotusen”, den ende om vilken kan sägas att ”hela hans väsende är ljuvlighet”. (Höga Visan 5:10, 16.) Enbart ord kan inte återge det. Låt det återspegla sig i karaktären och uppenbaras i livet. Kristus sitter modell för sitt porträtt i varje efterföljare. Gud har förutbestämt var och en att bli ”hans Sons avbilder”. (Rom. 8:29.) I alla skall Kristi tålmodiga kärlek, hans helighet, hans saktmod, hans barmhärtighet och trofasthet uppenbaras för världen.

De första apostlarna gick ut för att förkunna Ordet. De uppenbarade Kristus i sitt liv. Och Herren arbetade med dem ”och stadfäste ordet genom de tecken, som åtföljde det”. (Mark. 16:20.) Dessa apostlar förberedde sig för sitt arbete. Före pingstdagen samlades de och lade alla misshälligheter åt sidan. De var ett hjärta och en själ. De trodde på Kristi löfte om att välsignelsen skulle ges, och de bad i tro. De bad inte om en välsignelse enbart för sig själva. De kände ansvaret för människors frälsning. Evangelium skulle förkunnas till jordens avlägsnaste trakter. De gjorde anspråk på att utrustas med den makt som Jesus hade lovat. Det var då som den helige Ande utgöts, och tusenden blev omvända på en dag.

Så kan det också bli nu. Förkunna Guds ord i stället för människors spekulationer. Låt kristna människor lägga sina tvister åt sidan och överlämna sig åt Gud för att rädda de förlorade. Låt dem i tro bedja om välsignelsen, så skall den komma. Utgjutandet av Anden på apostlarnas tid var ”vårregnet”. Storslaget blev också dess resultat. Men ”höstregnet” kommet att bli mer överflödande. (Joel 2:23.)

Alla som helgar själ, ande och kropp åt Gud, kommer ständigt att få nya förråd av fysisk och andlig kraft. Himmelens outtömliga förråd står till deras förfogande. Kristus skall andas över dem av sin Ande och liv av sitt eget liv. Den helige Ande sätter in sina högsta krafter för att verka på människors sinnen. Guds nåd utvidgar och mångfaldigar deras gåvor. Varje fullkomlighet i den gudomliga naturen kommer dem till hjälp i arbetet för att rädda människor. Genom samarbete med Kristus blir de fullkomnade i honom. I deras mänskliga svaghet görs det möjligt för dem att utföra Allmaktens gärningar.

Frälsaren längtar efter att få sätta sin nåd i verksamhet och prägla sitt väsens egenskaper på hela världen. Den är hans köpta egendom och han vill göra människorna fria, rena och heliga. Även om Satan arbetar för att hindra att dessa syften förverkligas, kommer, genom det blod som har utgjutits för världen, triumfer att vinnas som kommer att skänka glädje åt Gud och Lammet. Kristus kommer inte att bli tillfredsställd, förrän segern är fullkomnad och ”av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad”. (Jes. 53:11.) Alla jordens länder skall få höra evangelium om hans nåd. Inte alla kommer att ta emot hans nåd, men ”kommande

ättled skola tjäna honom, man skall förtälja om Herren för ett annat släkte”. (Ps. 22:31.) ”Rike och välde och storhet, utöver alla riken under himmelen, skall givas åt den Högstes heliga folk”. Och: ”Landet skall vara fullt av Herrens kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet.” ”Så skall Herrens namn bliva fruktat i väster, och hans härlighet, där solen går upp.” — Dan. 7: 27; Jes. 11: 9; 59:19.

”Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fotsteg, när han kommer över bergen, för att förkunna frid och frambära gott budskap och förkunna frälsning, i det han säger till Sion: ’Din Gud är nu konung!’ . . . Ja, bristen ut i jubel tillsammans, . . . Ty Herren tröstar sitt folk, . . . Herren blottar sin heliga arm inför alla hedningars ögon, och alla jordens ändar skola få se Guds frälsning.” — Jes. 52:7-10.

Kapitel 87 - Åter till ljusets värld

Tiden hade kommit då Jesus skulle fara upp till Faderns tron. Som en gudomlig erövrare stod han i begrepp att vända hem med segertroféerna till den himmelska världen. Före sin död hade han sagt till Fadern: ”Jag har förhärligat dig på jorden, genom att fullborda det verk som du har givit mig att utföra.” — Joh. 17:4. Efter sin uppståndelse blev han kvar på jorden ännu en tid, för att apostlarna skulle kunna bli förtrogna med honom i hans uppståndna och förhärligade kropp. Nu var han färdig att ta farväl. Han hade gett bekräftelse på, att han var en levande Frälsare. Hans efterföljare behövde inte längre förknippa honom med graven. De kunde tänka på honom som förhärligad inför det himmelska universum.

Som utgångspunkt för sin himmelsfärd valde Jesus den plats som så ofta hade helgats av hans närvaro, under det att han vistades bland människorna. Inte Sions Berg, där Davids stad låg, inte Moria Berg, där templet var byggt, skulle äras på detta sätt. Där hade Jesus blivit hånad och förkastad. Där hade nådens vågor, som alltjämt återvände i en starkare ström av kärlek, slagits tillbaka av sinnen som var hårda som klippan. Därifrån hade Jesus trött och med tungt sinne gått ut för att finna vila på Oljeberget. Då Guds härlighet, den heliga *Shekinah*, hade lämnat det första templet, hade den vilat över det östra berget, som om den inte gärna ville överge den utvalda staden. Så stod nu Jesus på Oljeberget och såg med längtan ut över Jerusalem. Skogsdungarna och skrevorna i berget hade helgats av hans böner och tårar. Dess stup hade genljudit av de triumferande ropen från de skaror som utropade honom till konung. På dess sluttningar hade han funnit ett hem hos Lasarus i Betania. I Getsemane örtagård, vid bergets fot, hade han bedit och kämpat ensam. Från detta berg skulle han stiga upp till himmelen. På dess topp skall hans fötter vila, när han kommer tillbaka. Inte som en sorgernas man, utan som en härlig och segerrik konung kommer han att stå på Oljeberget, under det att hebreiska halleluja-rop, blandade med de icke-judiska folkens hosianna-rop och röster från de återlösta, som en mäktig härskara utfyller det jublande tillropet: Krön honom allas Herre.

Tillsammans med de elva apostlarna begav sig Jesus upp på berget. Då de gick genom Jerusalems port, betraktade många med undrande blickar den lilla gruppen som leddes av en som rådsherrarna för några få veckor sedan hade dömt och korsfäst. Apostlarna visste inte att detta skulle bli deras sista sammanträffande med Mästaren. Jesus använde tiden till samtal med dem, i det att han återupprepade sin tidigare undervisning. Då de närmade sig Getsmane, stannade han för att de skulle påminnas om den undervisning han hade gett dem den natten under den stora själsångesten. Åter såg han på vinträdet, som han den gången hade använt som en bild på församlingens förening med honom själv och Fadern. Åter påminde han dem om de sanningar som han då hade förklarat. Överallt omkring honom fanns påminnelser om hans obesvarade kärlek. Till och med apostlarna, som var honom så kära, hade gjort honom besviken i hans förnedrings stund och övergett honom.

Kristus hade vistats i världen i 33 år. Han hade uthärdat dess förakt, dess hån och förlöjligande. Han hade blivit förkastad och korsfäst. Nu, när han står i begrepp att uppstiga till

sin härlighets tron och när han tänker på otacksamheten hos de människor som han kom för att rädda, vill han då inte vända sin sympati och kärlek ifrån dem? Kommer inte hans tillgivenhet att riktas mot det rike, där han blir uppskattad och där syndfria änglar väntar på att få utföra hans befallningar? Nej! Hans löfte till dessa kära, som han efterlämnar på jorden, är: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” — Matt. 28:20.

Då de kom till Oljeberget, gick Jesus framför dem över bergstoppen och bort till trakten av Betania. Här stannade han. Apostlarna samlades omkring honom. I det att han betraktade dem kärleksfullt, var det som om strålar av ljus gick ut ifrån hans ansikte. Han klandrade dem inte för deras fel och misstag. Ord som vittnade om den djupaste ömhet var de sista de hörde från sin Herre. Med händerna utsträckta till välsignelse och liksom för att försäkra dem om sin beskyddande omsorg lyftes han långsamt upp ifrån dem, dragen uppåt mot himmelen av en kraft som var starkare än någon jordisk attraktion. Under det att han färdades uppåt, stirrade de förskräckta apostlarna med ansträngda ögon för att få se den sista skymten av sin himmelsfarande Herre. En sky av härlighet dolde honom för deras blickar. När molnvagnen av änglar tog emot honom, nådde dem orden: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” Samtidigt strömmade ned över dem den ljuvaste och mest glädjefyllda musik från änglakören.

Under det att apostlarna fortfarande stirrade uppåt hördes röster som talade till dem som den ljuvaste musik. De vände sig om och såg två änglar i mänsklig gestalt som talade till dem och sade: ”I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen.” Dessa änglar tillhörde den grupp som hade väntat i en lysande sky för att följa Jesus till hans himmelska hem. Som de mest upphöjda av änglaskaran var det dessa två, som hade kommit till graven vid Jesu uppståndelse. De hade varit med honom under hela hans liv på jorden. Med ivrig längtan hade hela himmelen väntat på avslutningen av hans vistelse i en värld som var vanställd av syndens förbannelse. Tiden hade nu kommit då det himmelska universum skulle ta emot sin Konung. Längtade inte de två änglarna efter att kunna ansluta sig till skaran som bjöd Jesus välkommen? Men av medlidande och kärlek till dem som han hade lämnat kvar, väntade de för att ge dessa tröst. ”Äro de icke allasammans tjänsteandar, som sändas ut till tjänst för deras skull, som skola få frälsning till arvedel?” — Hebr. 1:14.

Jesus hade farit upp till himmelen i mänsklig gestalt. Apostlarna hade sett molnet ta emot honom. Samme Jesus, som hade vandrat och talat och bedit tillsammans med dem, han som hade brutit brödet tillsammans med dem, som hade varit med dem i deras båtar på sjön och som just den dagen tillsammans med dem hade arbetat sig uppför Oljebergets sluttningar, denne samme Jesus hade nu gått för att sitta på sin Faders tron. Änglarna hade försäkrat dem om att just han som de hade sett fara upp till himmelen skulle komma tillbaka på samma sätt som han farit upp. Han skall komma ”med skyarna, och allas ögon skola se honom”. ”Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå.” ”Människosonen kommer i sin härlighet, och alla änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron.” — Upp. 1:7; 1 Tess. 4:16;

Matt. 25:31. Så kommer Herrens löfte till apostlarna att uppfyllas: ”Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen l ock vara.” — Joh. 14:3. Med all rätt kunde apostlarna glädja sig i hoppet om sin Herres återkomst. Då apostlarna vände tillbaka till Jerusalem, såg folk på dem med förvåning. Efter rannsakningen med Jesus och efter det att han blivit korsfäst, hade man tänkt sig att de skulle se skamsna och nedslagna ut. Deras fiender hade väntat sig att få se uttryck för sorg och nederlag i deras ansikten. Vad de såg var emellertid bara glädje och triumf. Deras ansikten glödde av en lycka som inte hörde till denna värld. De sörjde inte över grusade förhoppningar, utan var fulla av tacksägelse och lovprisning till Gud. Med glädje berättade de om Jesu storslagna uppståndelse och om hans himmelsfärd, och de var många som lyssnade och trodde på deras berättelse.

Apostlarna kände inte längre någon ängslan inför framtiden. De visste att Jesus var i himmelen och att de alltjämt var inneslutna i hans välvilja. De visste att de hade en vän vid Guds tron och de var angelägna om att få framställa sina önskemål inför Fadern i Jesu namn. I högtidlig vördnad böjde de sig i bön och upprepade försäkringen: ”Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn. Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig.” — Joh. 16:23, 24. De sträckte trons hand högre och högre uppåt med det kraftfyllda argumentet: ”Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter på Guds högra sida, han manar ock gott för oss.” — Rom. 8:34. Och pingsten tillförde dem glädjens fullhet genom Hjälparens närvaro, precis som Jesus hade lovat.

Hele himmeln väntade på att få bjuda Frälsaren välkommen till det himmelska hovet. När han for upp visade han vägen. Skaran av fångar som hade befriats vid hans uppståndelse följde honom. Den himmelska härskaran följde det glada triumftåget med glädje, jubelrop och överjordisk sång. Då de närmade sig Guds stad, gavs uppmaningen av de ledsagande änglarna: ”Höjen, I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin!” Glädjefyllt ljuder gensvaret från de väntande vaktposterna: ”Vem är då ärans konung?” Detta säger de inte därför att de inte vet vem han är utan därför att de vill höra den upphöjda lovprisning som svarar:”Det är Herren, stark och väldig,Herren, väldig i strid.Höjen, I portar, edra huvuden, höjen dem, I eviga dörrar,för att ärans konung må draga därin!”

Åter hörs uppmaningen: ”Vem är då denne ärans konung?”Änglana blir nämligen aldrig trötta på att höra hans namn upphöjas. De ledsagande änglarna ger svaret”Det är Herren Sebaot han är ärans konung.” — Ps. 24:7-10.Så öppnas portarna till Guds stad på vid gavel och änglaskaran strömmar in under hänryckande musik. Där står tronen. Omkring den strålar löftets båge. Där står keruber och serafer. De som för befäl över änglarnas härskaror, Guds söner, de icke fallna världarnas representanter har samlats. Det himmelska rådet inför vilket Lucifer hade anklagat Gud och hans Son, representanter från de syndfria världar över vilka Satan hade tänkt sig kunna upprätta sitt rike — allesammans är de på plats för att bjuda Återlösaren välkommen. De är ivriga att få fira hans triumf och att lovprisa sin konung.

Men han håller dem tillbaka. Inte ännu! Han kan ännu inte ta emot härlighetens krona och den kungliga manteln. Han går in i sin Faders närvaro. Han pekar på sitt sargade huvud, sin genomstungna sida, de ärrmärkta fötterna. Han lyfter sina händer som bär märken efter spikarna. Han pekar på bevisen för sin triumf. Han bär fram inför Gud viftofferskärven, dem som har uppstått tillsammans med honom som representanter för den väldiga skara som skall komma ut ur gravarna vid hans andra ankomst. Han närmar sig Fadern, som känner glädje över varje syndare som omvänder sig och som fröjdar sig över denne med sång. Innan världens grund blev lagd hade Fadern och Sonen ingått ett förbund om att friköpa människan, om hon skulle övervinnas av Satan. Med högtidlig förpliktelse hade de gett varandra händerna på att Kristus skulle gå in som trygghetsgarant för mänskligheten. Detta löfte hade Jesus uppfyllt. När han på korset ropade: ”Det är fullbordat”, riktade han dessa ord till Fadern. Överenskommelsen hade förverkligats. Nu förklarar han: ”Fader, det är fullbordat.” Jag har utfört din vilja, min Gud, jag har fullbordat återlösningsverket. Om din rättfärdighet är tillfredsställd, vill jag ”att där jag är, där skola ock de som du har givit mig vara med mig”. (Joh. 19:30; 17:24.)

Så hörs Guds röst förklara att rättfärdigheten är tillfredsställd. Satan är övervunnen. Jesu strävande, kämpande efterföljare på jorden har blivit benådade i den älskade. (Ef. 1:6.) Inför de himmelska änglarna och representanterna för de icke fallna världarna förklaras de vara rättfärdigade. Där han är, där skall hans församling vara. ”Godhet och trofasthet skola där mötas, rättfärdighet och frid kyssas.” — Ps. 85:11. Faderns armar omsluter hans Son och befallningen ges: ”Alla Guds änglar skola tillbedja honom.” — Hebr. 1:6.

Med outsäglig glädje erkänner härskare, andefurstar och makter livets Furstes överhöghet. Änglaskaran böjer sig inför honom, under det att det glada ropet fyller den himmelska världen: ”Lammet, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet, och starkhet och ära, och pris och lov.” — Upp. 5:12. Segersånger, blandade med musik från änglarnas harpor, fyller himmelen, till dess att den tycks flöda över av glädje och lovprisande. Kärleken har segrat. Det förlorade är återfunnet. Himmelen genljuder av röster som i upphöjda melodier förklarar: ”Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter.” — Upp. 5:13.

Från de himmelska glädjescenerna kommer tillbaka till oss på jorden ekot av Jesu egna, storslagna ord: ”Jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud.” — Joh. 20:17. Familjen i himmelen och familjen på jorden har förenats. Det var för oss som vår Herre for upp till himmelen, och för oss lever han. ”Därför kan han ock till fullo frälsa dem som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.” — Hebr. 7:25.
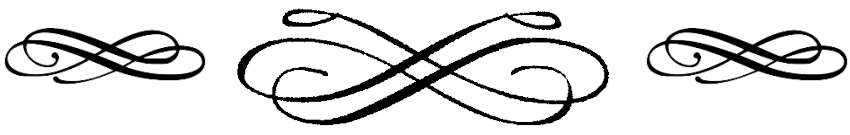
I Väntan på Slutet